M. AKYÜZ

KÖPRÜ KRALI

DOKUZ

KÖPRÜ KRALI

Pars Tuna, namıdiğer Köprü Kralı!
Asya ve Avrupa kartellerinin en tepesindeki isim...
Köprü'ye olan hâkimiyeti, dünyanın onun önünde diz çökmesini sağlarken, karanlık odalardaki kestirilemez ve caydırıcı olan tek isimdir. Lakin her gecenin bir sabahı olduğu gibi Pars'ın gözlerden ırak, kale timsali evinde koruduğu değerler vardır. Kalesindeki tek varlığı yani yaşlı babaannesi, ömrünün son demini yaşarken onun bakımı için işe aldığı hemşireyle bir otoban kazasında tanıştığında üzerine giydiği zırhı, ilk darbeyi alır. Miray, Pars'a gerçek aşkı en acılı biçimde öğretirken krallığın iktidarı sinsi bir düşman [illegible]ından kuşatılacaktır.

0106332 THG 0106332 ZKT

[illegible]ilk görüşte aşk."
İktidarı kuvvetli bir kral için ölümcül derecede tehlikelidir. Kralın tahtını ve gücünü korumak adına, kabul etmediği gerçeğin burnunun dibinde oluşu işleri beklenmedik bir şekilde karıştırıp hızlandırırken; aşkın süratle nefrete dönüşmesini, nefretin ise aşkın karşısındaki çaresizliğini iliklerimize kadar hissedeceğiz. Çünkü bazı kitaplar ve bazı karakterler size duygularıyla gelir; en karanlık, en ilkel, en karmaşık, en süratli ve en yakıcı...

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

978-625-5726-51-3
9 786255 726513

Köprü Kralı

M. Akyüz

© 2026, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© M. Akyüz

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Yayına Hazırlayan: Mina Sönmez
Editör: Merve Sultan Bıro
Son Okuma: Meryem Çelikten
Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı: Başak İlçi

1. Baskı: Mart 2026, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-5726-51-3

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayım
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odın İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.
No:59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

CamScanner ile tarandı

M. AKYÜZ

KÖPRÜ KRALI

DOKUZ

CamScanner ile tarandı

İÇERİK UYARISI

Bu kitap şiddet, cinayet, cinsellik ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

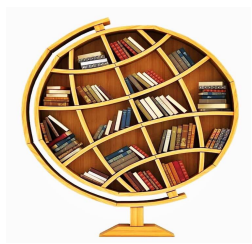
CamScanner ile tarandı

"Yarın değil, dün değil, şimdi...
Gecenin üçü, dördü, beşi değil;
Ne şafak ne de tan vakti değil...
İçinde olduğum andasın, nefes aldığım
ve hâlâ yaşadığım."

CamScanner ile tarandı

o

Duzenleme
Ny.ozlem

CamScanner ile tarandı

Küçücük bir kıvılcımın devasa bir yangına sebebiyet vermesi gibiydi ona âşık olmak.
Yolun sonunda küllerimi de bulabilirdim, yeniden de doğabilirdim.
İkinci ihtimali arzuluyordum ama birincisi en muhtemel olandı.

Çünkü o yakıp yıkandı.
Bense onun görkeminin yanında cılız bir çıradan ibarettim.

MİRAY

CamScanner ile tar

M.A'DAN BİR HOŞGELDİN, *benimle bu hikâyeyi paylaştığın için teşekkürler...*

Çeşitli kaynaklara göre dünya üzerinde bilinen ilk kral Sargon'muş. Tabii bu bilgi en eski yazılı kaynaklara falan dayanıyor. Muhtemelen bir çoğunuz şu an Sargon'u benden duydunuz. Çünkü ben de henüz birkaç dakika önce Google'a sorarak öğrendim bunu. Tabii, şu sıralar yapay zekâ daha popüler; isterseniz ona da sorabilirsiniz. Lakin ben tüm bunlardan daha farklı düşünüyorum. Yazılı, yazısız, rivayet ya da inanış... artık adı her neyse.

Dünyada ilk ve bence en güçlü kral Âdem'di. Düşmanın yok bir kere; yeryüzünün üzerinde sana, "Neden buraya yerleştin?" diye soracak kimse yok. Ya da neden benim koyunumu yedin, benim tarlama bastın?

Âdem'den sonra gelen herkes, daha Hâbil ve Kâbil ile başlayan güç mücadelesi insan ırkı büyüdükçe büyüdü ve bugünkü korkunç, dehşet verici o tabloya dönüştü. Kanın, haksızlığın ve zalimliğin rengiyle boyanan resme... Tam bir kaosun içinde yaşıyor, bundan her gün şikâyet ediyor ve herkes imkânı dâhilinde bir suç işliyor. En basiti olan trafik kuralı ihlali gibi görünen davranışlar, en büyüğünden örneklendirecek olursak başka bir insanın ölümüne neden olabilecek kötücül bir olaylar silsilesini yaratmaya yeter de artar bile. En ürkünç olanı ise sistem en büyük suçu işine geldiği gibi küçültebilip en küçük suçu yine işine geldiği gibi büyütebiliyor.

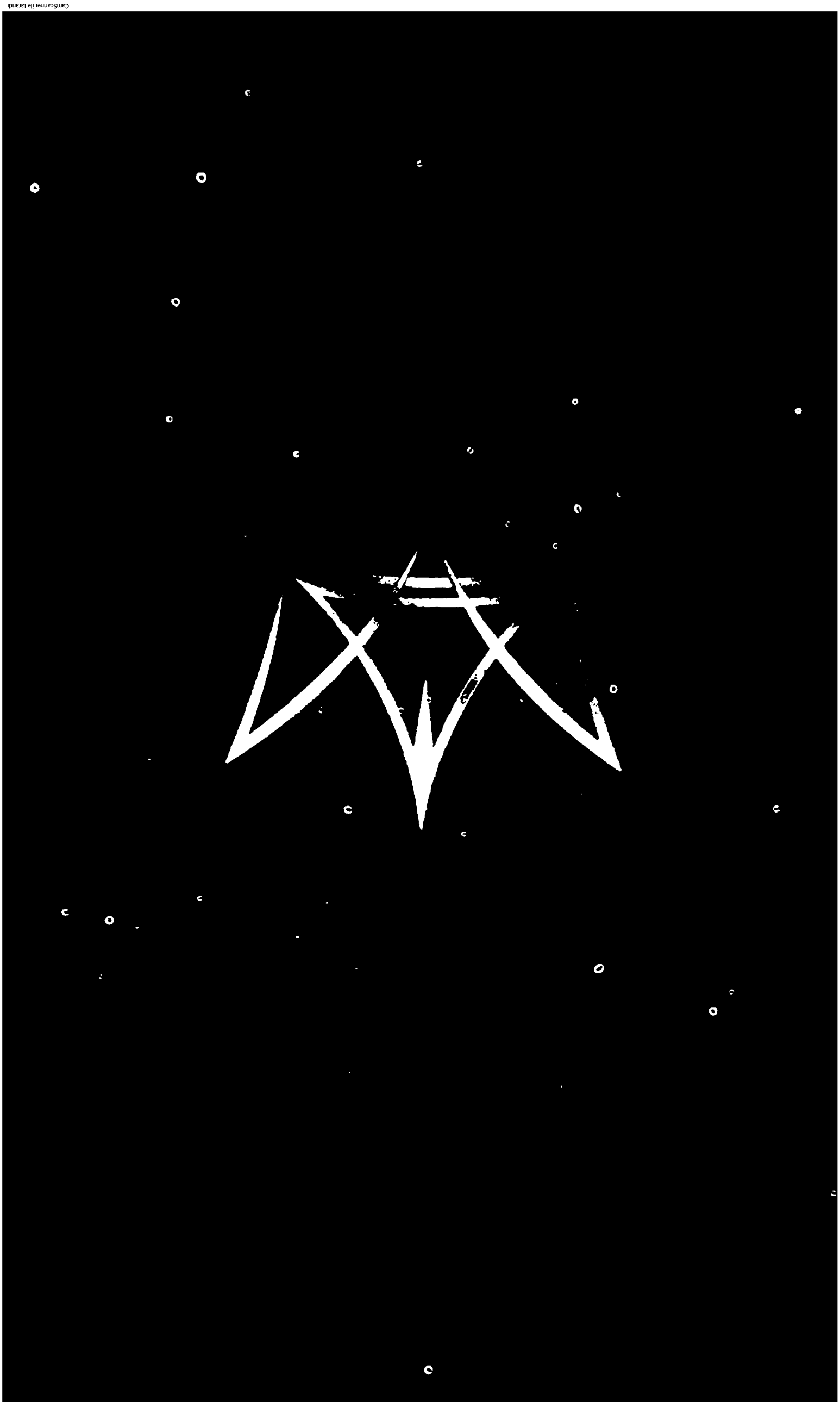
Ve sistemdeki bozukluk, meşru kralların gölgesinde onlardan daha güçlü, daha karanlık ve bırakın elini; bedenini bütünüyle kana bulamaktan çekinmeyen başka başka krallar doğurdu.

CamScanner ile tarandı

Kaosu kullanan, yaratan ve canı istediği gibi büyütebilen krallar.
Gücün üzerinde başka bir monarşi...
Taçları ya da haritada işaretlenecek bir sarayları olmayabilir. Ama yine yazılı olmayan başka kaynaklara göre vicdanları ya da insafları da yok. Ve o tüm kaos krallarının içinde öyle biri var ki size cenneti vadedip cehennemin VIP köşesinde sizi ağırlar; masasından kalkmanız için kellenizi seve seve kendi rızanızla orada bırakabilirsiniz.
Pars Tuna...
Namıdiğer Köprü Kralı...
Peki bu kral, tüm kayıplarına ve karanlığına rağmen olmaması gereken bir şekilde ilk görüşte âşık olursa?
Krallığını korumak, ailesini korumak demekse ve tüm korkutucu duvarların diğer tarafında tutmaya çalıştığı aşkını korumak için onu saklamak zorunda kalırsa?
Aşk neleri affeder; duygu, mantığı insanın başından nasıl defeder hep beraber görelim
Ve kısa bir bilgilendirme: Bu kitapta adı geçen bir hastalık olan Alzheimer'ın seyri hastadan hastaya değişir ama genel olarak bu hastalar geçmiş anıların içinde yaşar. Oğlunu bir gün eşi, bir gün babası sanabilir; diğer bir gün hiç tanımayabilir. Duygu durumları karışıklaşır zor bir hastalık olmakla beraber yakınları için de zorlu bir mücadele gerektirir. Kitap içinde karşılaşacağınız karakterin böyle bir durumu olduğu için önden bilgilendirmek istedim...
Sevgiler...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

1.BÖLÜM
CAM KIRIKLARI

JULIET:

Yemin etme kararsız ay üstüne sakın;
Yörüngesinde her gece yön değiştiren ay gibi,
Değişken olur soura senin de aşkın.
—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, II. Perde, II. Sahne

PARS TUNA
(NAMIDİĞER: KÖPRÜ KRALI)

Yerdeki devasa kan gölünün ortasında tek parça hâlinde tam tamına üç ceset yatıyordu.

İkisinin tamamen ölü olduğuna tüm dünyayı saran namım kadar emindim. Ahmet onları ilerideki binanın çatı katından bir MKEK JNG-90[1] ile tam başlarının arkasından vurmuştu. Diğerini ise birkaç saniye ile kaçırmıştı. Adamın sağ arka sırtından giren merminin karaciğerini ve midesini parçaladığını tahmin ediyordum. Çok geçmeden ölecekti ama son saniyelerinde yüzümde olan gözlerine bakmak için ona doğru beş kısa adım attım.

Bunu yapacağımı düşünmemişti; o ağır ağır ölen titrek harelerindeki şaşkınlık, sisli karanlığa rağmen seçiliyordu. Ortaklıkları kanlı bir savaş başlatarak bitireceğime ihtimal vermemişlerdi. *Çok yazık!*

[1] Bir tür keskin nişancı tüfeği

CamScanner ile tarandı

Oysa herkes bilirdi: Ben her an her şeyi yapabilecek birisiydim. Samimiyet kokan gülümsemelerime kanmamak gerekirdi. Karşımdaki işime yaradıkça onu güvenli liman olduğuma ikna etmek için her role bürünürdüm. Sonuçta iş dünyasındaydık ve hizmet satıyorduk.

Kısmen...

Bu kısım bakış açınıza göre değişkenlik gösterebilir elbette ama iş iştir!

Ve bu akşam, karanlığın içinde canım hiç rol yapmak istemiyordu. Bugün hizmet sektörü departmanı kapalıydı, hasılat vaktiydi...

İhanetin hasılatı!

Patlayan silahlar, artık tüm bu saçmalığa tahammülümün kalmadığının kanıtıydı.

Ayaklarımın önünde yatan bedene doğru tek dizimin üzerinde eğilirken ellerim, içinde bulunduğu deri eldivenlerden dolayı terlemişti.

Başımı yavaşça yana eğdim ve saçım hafifçe alnıma düştü. Lanet olsun, bu akşam hava çok sıcaktı ve bu da etrafı saran kanın kokusunu çekilmez hâle getiriyordu.

"Biliyor musun Orlando, ben çok sabırlı bir insanımdır aslında," diye konuştum. Sesimdeki sinir bozucu sakinliğin, birkaç saniye önce burayı kana bulayan o adama ait olamaz, der gibi baktı Orlando yüzüme. Bugüne dek gördüğü adam hep sakin, akil ve insancıldı. O yüzden beni namıma rağmen ciddiye almamıştı.

İznim olmadan köprüden geçirmeye kalktığı silahların adresi belliydi: Ortadoğu.

Benim de ellerimde kan vardı, ahlaki değerlerim ise asla örnek alınacak nitelikte değildi belki ama çizgilerim keskindi. Her kralın olduğu gibi...

Ülkemin çıkarına hizmet etmeyen hiçbir çatışmaya silah taşıtmazdım.

Orlando ağzını açtı ama ağzı kan dolunca öksürerek bedenini yana çevirdi. Ayakkabımın üzerine sıçrattığı kanı görünce yüzüm istemsizce buruştu.

"Vasili si prenderà cura di te. Re!"[1]

Kanlı ağzından bölük pörçük dökülen sözlere karşı sadece gülümsedim ve belimdeki silaha uzanıp emniyeti açtım. Hareketlerim ağır ama profesyonel bir soğukluk taşıyordu.

Silahın namlusunu Orlando'nun başına bastırdım ve o yakışıklı yüzü beton ile metal arasında ezilirken sakinliğimi bozmadan, "Çok yakında," dedim. Kendi sesim içimde yankılandı.

Çok yakında...

Silahı biraz daha bastırdığımda inlediğinde ekledim: "O çakma Rus Çarı'nı seninle cehennemde buluşturacağım."

Mermi, tetiği çekmemle birlikte âdeta avuçlarımın arasından kaydı ve Orlando'nun parçalanan derisi ile beyin parçaları siyah takımımın içine etti.

Yerden doğrulurken üzerimi silkeledim ve kan, insan parçalarıyla kirlenmiş silahımı yakın adamlarımdan olan Erdem'e uzattım.

"Temizle şunu."

"Tamam, efendim."

"Ve-" dediğimde hemen ekledi.

"Cesetleri köprüden atacağım. Parça parça."

Omzumun üzerinden yarım bir gülümsemeyle baktım.

"Aferin, evlat."

Erdem neredeyse bir yıldır benimleydi ve işi çok çabuk öğrenmişti. Sicili temizdi ve kendini benim yerime mermile-

[1] Vasili senin hakkından gelecek. Kral!

rin önüne atacak kadar fedakârdı. Güvenlik araştırmasından geçmişti ve gençliğin verdiği hırsa sahipti.

Hemen yanındaki Suat araya girdi: "Efendim, takımınız kirlendi ve yemeğe geç kalıyorsunuz."

Ceketime inen bakışlarımla dudaklarım yay gibi gerildi. Ceketi koparırcasına üzerimden çıkarırken bizi fabrikanın ilerisinde bekleyen arabaya doğru ilerlemeye başladım.

Ceketi arkamdaki Erdem'e attığımda havada yakaladı.

"Temizlemeye gönderiyorum," dediğinde aracıma ulaşmıştım. Suat kapıyı açarken Ahmet, sırtına astığı silahıyla gecenin içinde belirdi.

"Yak," dedim arabaya binmeden hemen önce.

Suat kapıyı kapamadan hemen önce fabrikaya bakıp ekledim: "Fabrikayla birlikte!"

MİRAY

Bu gece havada tuhaf bir kasvet vardı. Oysa yaz akşamları renkli olurdu, insanın içine yaşam coşkusu katan bir cıvıltı taşırdı sokaklar. Dışarıda kötülük mü kol geziyordu, yoksa benim ruhum mu bu gece bedenimde sıkışmıştı bilemiyorum.

Belki de kötü olan, kalbimi meşgul eden ayrılık acısıyla baş edemiyor olmamdı.

Aslında kendime itiraf edemesem de biliyordum: Her şey için çok çabaladığım için yorulmuştum.

Ruhum, bedenim... Günlerce uyusam geçmeyecek bir hâlsizlik içindeydi.

Siz de benim gibi ara ara düşünüyor musunuz? Hayatın kısır döngüsü içinde bumerang gibi dönüp durduğunuzu ve hep aynı noktada o ahşabın sert yumruğuna yakalandığınızı...

Sarsıcı gerçeğin hayallerinize vurduğu tokadı!

Bazı insanlara yer yer hakkınız olmadığınızı bildiğiniz hâlde gıpta etmiyor musunuz; sizin bin bir çaba ile sahip olabildiğiniz şeylere, onların çabasızca erişmesi adaletsizlik olarak gelmiyor mu? Tuhaf ve çirkin bir kıyas zihninizin ardını tırmalamıyor mu mesela?

Daima fedakârlık yapan, delicesine koşturan o taraf olmanın yorgunluğunu sırtımda taşırken hemşire diskine eğilmiş, aylık faturalara maaşımı nasıl yetireceğimi hesaplıyordum. Ve eğer merak ediyorsanız söyleyeyim: Kesinlikle yetireme-

yeceğim. Selam kredi kartımın bağlı olduğu bankanın müşteri hizmetleri; şey... bakiyeyi artırabilir miyiz? *Yine mi? Evet, evet, yine...*

Benim neden Mısır'da, ben ve Miraç'tan başka akrabası olmayan bir amcam yok, diye hazin bir iç çekiş eşliğinde kafamı kaldırdığımda beyaz koridorun ucundaki uzun, beyaz önlüklü klinik doktorumuz gözüme ilişti.

Ve tam göğsümün ortasına, nefesimi hücrelerimden dahi çekip alacak sert bir yumruk indi...

Başımı çevirip panoya asılı nöbet listesine baktım, listede bir iki değişiklik vardı. Bu geceki Nuray Hanım'ın nöbeti Klinik Şefi Emre Bey ile değiştirilmişti. *Tanrım biri beni buradan alsın...* Bu değişikliği daha önce fark etmediğim için kendime sayıp söverken bana doğru ağır adımlarla ilerleyen Emre'ye doğru yavaşça döndüm.

"Kolay gelsin, hemşire hanım. Var mı bir sıkıntı?" diye sordu; sesi mekanikti, herhangi bir histen olabildiğince uzak-

tı. Yüzüme profesyonel tebessümümü yerleştirip önümdeki gözlem kâğıtlarını elimin altına toparladım.

Şayet kâğıtlara bakmak, Emre'nin kalp kıran mavi gözlerine bakmaktan iyiydi.

Bakışlarımı onun hızla bir şeyler karalığı kâğıda kenetlerken sessiz ama derin bir nefes aldım. "Her şey yolunda, doktor bey. Viziteye çıkacak mısınız?" diye mesafeli tutmaya çalıştığım sesimle sorduğumda hızla başını sallayıp ona uzattığım diğer dosyaları incelemeye başladı.

İçimdeki ona bakma isteğini bastıramadığım için gözlerimi usulca ona doğru kaldırdım. Kumral saçları dağınıktı, açık mavi gömleğinin yakaları açıktı. Mavi hareleri üzerimde değilken ona bakmak kolaydı ama bunun da incitmediğini söyleyemezdim.

"Hayır, çıkmayacağım."

Sesindeki o kendine has tınıdaki yorgunluğu algılamamak mümkün değildi. Ne de olsa o, benim bu hastanede işe başlama nedenimdi. Onu çok iyi tanıyordum. Tamı tamına iki buçuk yılımdı ve bitmek bilmeyen sorunlarım, ne yazık ki hayatımda edindiğim tek düzenli ilişkimi bitirmişti. Neredeyse bir ay olmuştu ve bunun ilk iki haftası ben, ikinci iki haftasında da Emre izindeydi. Bir ay boyunca ne ben onu ne de o beni aramıştı. Mesaj dahi atmamıştık birbirimize. İlişkimiz keskin bir bitişle sonlanmış görünse de sebebi böyle bir sonu hak edecek ihanet ya da kandırmaca falan değildi.

En azından ben öyle biliyordum!

Neyse ki mesai değişimi beklediğim bir şey değildi. Yine de nöbet listesinin değişmesi kadar normal bir durum yoktu, sağlık personelleri izinden işe döndüklerinde nöbetle ödüllendirilirdi. *"Gezdin geldin, az çalış bakalım..."*

O yüzden bu karşılaşmadan umutlanmamam gerektiğini bilen içsel bilincim, kalbimin etrafını soğuk bir rüzgârla sar-

muştu. İşte o yüzden gözlerimi başka bir yere çevirmek doğru gelmiyordu. Birbirimizden kaçmak çözüm değildi, madem beraber çalışıyorduk buna alışmak zorundaydım.

Yakasındaki kalemi hünerli parmaklarının arasında çevirip kâğıtların üzerine bir şeyler çiziktirirken sesini duyuyor ama söylediklerini anlamakta zorlanıyordum. Çünkü nefes almak güçtü, kokusunu duymak ise canımı ölesiye yakıyordu. Ona, bu sıkmış olduğu parfümü aldığım günü dün gibi hatırlıyordum. Anılarla baş etmek neden bir tek benim için zordu ki? Gördüğüm kadarıyla tek üzülen taraf ben gibiydim ve karşımda bu şekilde tepkisiz oluşu, zaten incinmiş olan kalbimi tekrar tekrar kırıyordu.

Evet... Buna alışmam gerekiyordu!

"Beş numaranın diüretiğini değiştiriyorum."

"On ikiye bir ampul Lasix yapalım sabah tedavisinde, buraya ekledim."

"Sekizin tansiyonlarını da saat başı alalım."

Ardından dosyayı uzattı.

"Gerisi aynen devam." Başımı salladım.

"Tamamdır, hocam."

Ne beklediğimi bilmiyorum ama bir şey beklediğim kesindi, bana söyleyeceği herhangi bir şey... Ama o çıkıp gitmek için döndüğünde, artık sanki bu bir zorunlulukmuş gibi onu durdurdum.

"Şey-" Olduğu yerde durdu ve hafifçe döndü. Kaslarının rahatsızca kasılmasını görebiliyordum. Yine de yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim; madem bir kere başladım, sonunu getirebilmeliydim.

Gözlerimiz buluştuğunda sözler dudaklarımdan yardım dilenen bir panikle döküldü: "Kahve içer misiniz, doktor bey?"

Bu, "konuşabilir miyiz?" demenin bence farklı versiyonel bir yansımasıydı. Gözleri yüzümde gezerken düşünüyordu.

Ardından, elleri doktor önlüğünün cebinde, bana doğru birkaç adım attı.

Ses tonu daha düşüktü; etrafta kısa bir tur atan bakışlarının ne anlama geldiğini anlıyordum. *İşteyiz....* Haklıydı, şu an iş başındaydık. İstanbul'un en gözde özel hastanesinde görev yapıyorsanız insanlar, verdikleri paranın hakkı görerek kendinizi varınız yoğunuzla işinize adamanızı bekleyebilirdi. Ama ondan istediğim sadece birkaç dakikaydı.

"Ben sana söyleyeceğim her şeyi söyledim Miray, sen de seçimini söyledin. Üzerine ekleyeceğin ne var?"

Yutkundum. Boğazımda aşılmaz bir ağrı belirdiğinde silkelenerek derin bir nefes aldım.

"Benden kardeşimle senin aranda bir seçim yapmamı istedin?" dediğimde sesim kalbimin kırıklığını yansıtıyordu; oysa o, gülercesine öfkeli bir nefes verip dudaklarını ısırdı.

"Kardeşin ODTÜ'de mühendislik okuyor diye bunu kendine bahane ederek, o serseriliğine rağmen, tüm birikimlerini o haytaya döktün, hâlâ döküyorsun?" Eliyle üzerimi işaret ederken kaşları çatıldı. "En son ne zaman kendine bir bluz aldın?" Mavi gözleri karardı ve dudakları eğreti bir çizgiyle büzülürken sesi iyice kısıldı. "Ne zaman kendin için en ufak bir şey yaptın?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve sertçe havayı içime çektim. "Bakımsız bulduğun için yani?"

Sözlerinden değil ama o beğenmez eğreti bakışlarından dolayı büyük bir hayal kırıklığı sırtıma saplandı. Yeniden başını salladı ve iri adımıyla aramızdaki mesafeyi azalttı. Kulağıma eğilip: "Yanıma yakışacak bir eş istiyorum, her yönden!" dediğinde başımı kaldırıp nefretle ve acıyla yüzüne baktım.

"Miraç'ı serseri, beni de bakımsız bulduğun için mi bizi yanına yakıştıramıyorsun!" Sesim fısıltıdan ibaret olsa da her kelimesinden akan ağır kırgınlık, aramızda aşılamayacak de-

vasa bir çukur açmıştı. Ardından yüzümü saklamak için hızla geriye doğru giderken histerik bir sesle güldüm.

"Ben de burada durmuş konuşmaya çalışıyorum." Dudaklarımı birbirine bastırırken bu konuşmayı hiç yapmamış olmayı umuyordum.

"Size iyi nöbetler doktor bey."

Tedavi masasına dönerken ardımdan geldi.

"Kendi istediğin şekilde anlamakta ısrar ediyorsun," dediğinde elimdeki serumu sertçe tedavi masasına bıraktım.

"Ben salak değilim, ne demek istediğinizi çok da iyi anladım, hocam. İyi nöbetler!" dedim ve sırtımı ona hızla dönüp dolan gözlerimi sakladım.

"Peki, hemşire hanım!" Sert sesi koridoru doldurdu: "Size de iyi nöbetler. Umuyorum ki nöbet sonuna kadar görüşmeyiz."

Öyle de oldu. Nöbet sonuna kadar hiç görüşmedik.

Şiş gözlerimi uzamış kâküllerimin altında gizlemeye çalışırken nöbet teslim saati gelip çatmıştı. Aylin her zamanki gibi sisteme saydırarak hemşire odasının kapısından içeri girdi.

"Günaydın, Mirooom." Bana bakmadan sırt çantasını dinlenme koltuğunun üzerine fırlatırken hastane yönetimine sevgilerini sıralıyordu.

"Götten bacaklı müdürün panolara astığı buyruğu gördün mü? Kendini kral falan zannediyor. Birinin şu piçe en sonunda Orta Çağ'da olmadığımızı, kendisinin sikindirik bir hastanenin sikindirik müdürü olduğunu hatırlatması çok sürmez." Ardından hemen ilerideki aynanın önüne giderken mavi önlüğünü düzeltiyordu. Sessizliğim ilgisini çekmiş olacak ki göz ucuyla bana baktığını hissetsem de hâlâ ısrarla kaynayan su ısıtıcısından gözlerimi kaldırmadım.

"Ne asmışlar panolara?" diye sordum ama sesim tırtıklı bir bıçağın mermer zeminde sürtünmesi gibi çıktığından Aylin üniformasını düzeltmeyi bırakıp hızla yanımda bitti.

"Yorulduğun için ağlamayacağını bilecek kadar tanıyorum seni," dedi, çenemi kaldırırken. Yüzümü çekerken başımı sallayarak yalanladım onu.

"Aksine hiç uyuyamadım. Sabaha kadar yüksek lisans finalinde sunacağım tez için makale okudum." Çenemle yemek yemek için kullandığımız masanın üzerinde, yüzüne dahi bakmadığım kâğıt yığınını gösterdim. Aylin şöyle bir yüzüme bakıp iç çekti, yalan söylediğimi anlamıştı. Ne de olsa en yakın arkadaşımdı ama üzerime gelmenin bende ters tepeceğini bildiğinden uzatmadı.

"Seni gerçekten takdir ediyorum," dedi Aylin, tatlı kahve gözlerini üzerimde gezdirirken. Yüzüne düşen kısa dalgalı koyu saçlarını bir baş hareketi ile geriye itti. Erkeksi bir tarzı vardı Aylin'in. Kulak memesi kıkırdakları hatta tragusu bile küpelerle doluydu. Hep onca metalin onda baş ağrısı yapıp yapmadığını merak etsem de tarzını ona çok yakıştırdığım için gördüğüm her hoş küpeyi onun için alırdım. Kalın alt dudağında halkalı pirsingini taktığı delik, gülümsediğinde ortaya çıktı.

"Ben hemşirelik fakültesini bitirirken menisküs oldum.[1] Sen bir de dışarıdan bunca işin içinde sosyal hizmetler bitirip yüksek lisans yapıyorsun." Takdir edercesine başını sallarken hâlâ yüzümde olan gözleri kısıldı: "Ama gel gör ki bir sike yaramaz eski sevgilini bir türlü siktir etmeyi öğrenemiyorsun." Sesi de aksileşmişti. Gözlerimi devirirken bıkkınca soludum ve dağınık makale yığınlarını toplamak için masaya yöneldim.

[1] Diz ekleminin tutan kıkırdak yağının yırtılması. Genelde sporcularda ve yaşlılarda görülür.

Aylin bir Başak Burcu olarak eleştirilerini dökmeye devam ediyordu.

"Sonunda onu görmenin seni zerrece etkilemeyeceğine ikna olmuştum ki..." Ardından aklına gelen şeyle durdu ve merak ettiği o soruyu sordu: "Sana dün bir şey mi yaptı?"

Kâğıt yığınları kucağımda hızla doğruldum. "Tabii ki bana bir şey yapmadı."

Aylin başını hafifçe yana eğip beni baştan aşağı süzerken sert kaslarının kasıldığını gördüm. Onun erkeksi bir tarzı olduğunu söylerken eksiktim, aslında o her yönüyle erkeksiydi. Ağırlık çalışırdı ve o yüzden omuzları geniş, kolları pazılıydı. Şu an ise her an gidip Emre'nin yakasına yapışabilir gibi görünüyordu.

"Gerçekten," diye bastırdım kelimenin üzerine. "Sadece bilirsin işte... Son bir konuşma."

Son sözlerim utancımdan ötürü fısıltı gibi çıktığında Aylin ellerini beline koyarak gözlerini yüzüme dikti.

"Bir de onunla konuşmaya mı çalıştın? Kızım, adam sana senden başka kimsesi olmayan kardeşini silmen için aylarca psikolojik şiddet uyguladı! Onu geçtim, herif tam bir maddiyatçı! Tamam, ben de bazen fazla verici olduğunu düşünüyorum *okay* ama abi senin çalışıp kazandığın paradan ona ne be!"

Başımı hafifçe sallarken: "Kimse için kardeşimi de arkadaşımı da silmem ama..." Burnumu çekip yutkundum ve yeniden gözlerime dizilen yaşları savuşturmaya çalıştım.

Sinsice zayıf anımı kollayan küçük bir hıçkırık boğazımdan kaçtığında o gözyaşları yeniden hızla yanaklarıma boşalmaya başladı. Kâğıtlar kollarımın arasından sıyrıldı ve ellerimle yüzümü kapadım. Boğazıma ardı ardına dolan hıçkırıkları bir bir yuttum. Aylin anında o sıkı kollarıyla beni çekip kendine yasladı.

"Tamam," dedi şefkatli bir sesle saçlarımı okşarken.

"Ama işte iki sene," diyebildim sonunda sesimi bulup hıçkırıklarımı kovduğumda. "Ha deyince silinip atılmıyor ki!"

Omzuma yaptığı küçük teselli vuruşları ile sırtımı sıvazladı.

"Haklısın, üzerine geldim ben de. Geçecek, her şey geçer. Unuttun mu? Hadi eve git, dinlen."

Haklıydı, her şey geçerdi. Küçük yaşta önce babasız kalıp ardından da annemi toprağa vermiştim. Tamamen kimsesiz kaldığımda on sekiz yaşındaydım. İki acının da sızısı yerli yerinde duruyordu ama yıkıcılığı geçmişti. Geçmek zorundaydı. Çünkü Miraç, benden altı yaş küçük o hergele, bana emanet edilmişti. Tüm dayanağım onun varlığıydı. Açık kahve gözleriyle, hâlâ annemin öldüğü o zamanlardaki saf masumiyeti ile bakıyordu. Uzun kahve kirpiklerini kırpıştırıyor, dudağını hafifçe yana kıvırırken: "Maruzatım var, komutanım," diye mırıldanıyordu. İşte o andan sonra ne isterse istesin ona karşı koymak benim için neredeyse imkânsızdı.

Başımı Aylin'in göğsünden çekerken, boğazının gerisinden homurdandı: "O it için akıttığın sümüğünü sakın formama bulaştırma!" diye ciyakladığında gülerek ondan ayrıldım. Ve tüm salyalarımı yanağına bulaştırmaya çaba göstererek kocaman bir öpücük kondurdum.

"Iyk, ıyyyk, Miraaay!"

Elinin tersi ile yanağını silerken ifadesi tiksinti doluydu. İşte hem en yakın hem de ev arkadaşım olan Aylin, tam anlamıyla her insanın ihtiyacı olan bir tür ağrı kesici gibiydi. Yanınızda olduğunu bilmek bile yüklerinizi hafifletecek türden bir dosttu.

"Tamam, gidiyorum," dediğimde Aylin beni durdurdu.

"Yüzüne bir-iki şey sür. Götten bacak seni çağırdı, gitmeden uğrasın falan diyordu."

Sıkkın bir nefes aldım. Kastettiği kişi müdürdü ve o adam beni küçücük bedenine rağmen geriyordu.

"Ek nöbet yazmasa bari... Tezi yazmam gerek ve son dört ayım."

Aylin, ısıtıcıdaki suyu üçü bir arada kahvenin üzerine dökerken omuzlarını silkti.

"İstediği oysa bana yazmasını söyle."

Ona minnettarlık dolu çizmeli kedi bakışlarımla baktığımda ifadesindeki şefkatin gözlerinde büyüdüğünü gördüm. Aylin savuştururcasına elini salladı.

"Kızım, animasyondan mı çıktın geldin be? Bakma şöyle. Tamam, önemli değil. Git artık!"

İşte bize en güzel genetik miras da buydu: Bakışlarımız, karşımızdakinin şefkatini yakalamak için yüzümüze yerleştirilmiş gösterişli birer kapan gibiydi.

Lazım olduğunda takınılan çizmeli kedi bakışları her zaman işe yaramasa da size karşı kalbinde sevgi barındıranlarda kesinlikle işe yarıyordu.

Hastane müdürünün odasına açılan geniş kapının önünde, yüzleri tamamen ifadesiz iki iri yarı, takım elbiseli adam duruyordu. Alışık olmadığım görüntüyle şüpheye düşerek, doğru yere mi geldim diye etrafıma bakındım. Tüm nöbet boyunca ağlayarak daha beter bir hâle getirdiğim uykusuzluğun beynimi bulanıklaştırmış olduğundan neredeyse emindim. Yanlış gelmiş olmalıydım, muhtemelen bir VIP hasta odasına falan gelmiştim. Ama hayır... Issız koridor ve isim tabelalı kapılardan hastanenin yönetim katında olduğum da kesindi. Yine de bir umut, iri adamın başının ardında kapının üzerinde yazan isme bakındım. Olduğum kat ve alışık olduğum eşyalar, doğru yerde olduğumu tüylerimi ürpertircesine haykırıyordu.

Adamlar onlardan tedirgin olduğumu anlamış olacaklar ki gözlerini kısa bir an üzerimde gezdirdikten sonra birbirlerine bakıp yönlerini tekrar bana dönmediler. Yine de ikisinin arasından geçip kapıya ulaşmak o kadar imkânsız görünüyordu ki iç çekerek topuklarımın üzerinde geriye döndüm. Uykusuzluğum amansız bir baş ağrısına dönmeden bu hastaneden çıkamayacağıma kanaat getirerek, müdürün odasındaki kişi her kimse çıkmasını bekleyecektim.

Ardımdan açılan kapıyla başımı çevirdim. Emre ile çarpışan gözlerimizle kaşlarım çatıldı. Soran bakışlarıma karşın, başını beni geçiştirir bir selamla hafifçe salladı ve kaçar adımlarla hızla gözden kaybolduğunda aralık kapının ardındaki hastane müdürünün boğuk sesini işittim.

"Miray Hanım, sizi bekliyorduk biz de."

Bir yarı açık kapıya, bir de Emre'nin rüzgâr gibi geçip gittiği koridora baktım. Müdürün odasından şimşek hızıyla çıkarken benimle göz göze gelmemek için her yere bakmıştı. İçimi kaplayan huzursuzluk, ufaktan midemi de bulandırmaya başladığında derin bir nefes alarak hızla o iki iri kıyım adamın arasından geçip müdürün odasına girdim.

Yükseltilmiş koltuğuna rağmen geniş masasının ardındaki kel, orta yaşlarının sonundaki müdüre –Aylin'in tabiri ile götten bacak– hızlı bir selam verdim. Her zamanki gibi yapmacık bir tebessümle başını sallayıp karşısındaki koltuğu işaret etti. Masanın hemen karşısındaki iki deri koltuktan diğerinde oturan takım elbiseli adam, dışarıdakilere nazaran daha kibar görünümlüydü. Sarışın adamın yeşil gözlerini üzerimde hissetmemle, ağırca müdürün gösterdiği koltuğun ucuna eğreti şekilde oturup, yakışıklılığı uykusuzluğuma rağmen dikkat çeken yabancıyı umursamamaya gayret ederek müdüre döndüm.

Daha ben ağzımı açmadan söze girdi: "Yoğun bir nöbetti sanırım," dedi müdür, allak bullak ifademin eklendiği şiş yüzüme bakarak.

Başımı usulca salladım.

"Öyleydi, efendim."

"Atlas Bey," dedi, karşımdaki adamı göstererek. "Hastanemizin iki ortağından biri."

Kaşlarım hafifçe kalktığında dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirerek bakışlarını üzerimde hissettiğim adama döndüm. Beni önemsemesini beklemediğim yabancı, sahici bir gülümsemeyle elini uzattığında tereddüt içinde elimi uzattım. *Neler oluyordu? Emre burada ne yapmıştı? Neden buradaydım ve normal şartlarda yan yana bile denk gelmemizin imkânsız olduğu bir adamla niçin karşı karşıya oturuyordum?*

Her an sağ böbreğimi isteyecekmiş gibi beklenti dolu görünüyordu ve inceleyen, ısrarcı gözleri de kucağıma aldığım sırt çantama sıkı sıkı sarılmama neden oluyordu.

"Hasta memnuniyetimizin en yüksek olduğu klinik, Emre Bey'in şefi olduğu kliniktir," dedi müdür karşımdaki adama dönerek.

"Ve deminki doktorumuzun bahsettiği hemşire arkadaşımız da Miray. Uzun süredir bizimle çalışıyordu."

...çalışıyordu. Artık çalışmıyor muydum? Kalbim göğsümün içinde tepinmeye başladı. Bir dünya borcum vardı ve eğitim masrafları, benim boyumu fersah fersah aşan bir de kardeşim. Odanın içindeki tüm hava sönüp gitmişçesine ciğerlerimin sıkıştığını hissediyordum.

"Atlas Beyler uzun zamandır ortağının Alzheimer hastası babaannesi ile ilgilenecek bir hemşire arıyorlar. Biz de senin uygun olduğunu düşündük."

Yarı açık ağzımla beraber hızla müdüre döndüm. Kocaman olmuş gözlerime aldırmadan ve bana asla sormadan, Atlas denen adama dönüp gülümsedi. "Uygun mudur?"

Hâlâ yarı açık olan ağzımdan içimde sıkışan havayı verirken gözlerimi kırpıştırarak yabancıya döndüm.

Başını salladı ve bana şöyle bir bakıp ekledi: "Uygundur. Sabah siz ismi verdiğinizde güvenlik ekibimiz hemşire arkadaşımızı araştırdı. Temiz bir sicile sahip."

Omuriliğimden beynime tırmanan öfkeli elektrik dalgası beni resmen ele geçirdiğinde sertçe araya girdim.

"Pardon?" diye sordum; sesim istemsizce yüksek çıkmıştı. "Ben pek anlayamadım da?" diye yumuşattım hemen ardından sesimi. İşsizlik benim için bir seçenek değildi ve öfkem sesimi titretiyordu. Dişlerimle dilimi ezerek müdüre baktım.

"Açıklar mısınız?" dediğimde müdür önemsiz bir mevzuymuşçasına başını salladı.

"Atlas Bey, sizlerin daha fazla vaktini almayalım, efendim. Ben arkadaşımızı işi konusunda bilgilendireceğim."

Yabancı, bana bir kez daha şöyle bir baktı ama bu sefer gülümsemiyordu. En azından birisi tepkimi fark etmişti. Bakışlarımı ondan olabildiğince uzaklara kaçırmaya çalışırken müdür, yükseltilmiş sandalyesinden hoplayarak aşağı indi, yabancıyla tokalaştı ve adamı kapıya kadar iki iri kıyım adamın yanına dek savuşturdu.

Adamın etekleri olsa neredeyse eğilip öpecekti. Bu adama duyduğum tiksintiyi yüz ifademden uzak tutmakta zorlanıyordum. Ağzımın içinde beliren o berbat tadı yutmaya çalışırken müdürün tekrar sandalyesine tırmanmasını bekledim. O dalkavuk gülümsemesi silinmiş, her zamanki yükseklerden bakan kibirli bakışlarını tombul yüzünün üzerindeki göz çukurlarına oturmuştu. Küt parmaklı ellerini masasının üzerinde birleştirip bana doğru eğildi.

"Şimdi bunu sana bir kere anlatacağım," dedi. Uzunca iç çekerek oksijenin sinirlerimi yatıştırmasını umuyordum ve içten içe tekrarlıyordum:

Kovulma, sakın kovulma, Miraç'ı düşün, taksitlerini düşün...

"Emre Bey'le konuştum. Klinikten birini öner dediğimde hiç düşünmeden seni önerdi. Aranızdaki ilişkiyi bilmeyen yok ve ayrılığınızın senin performansını etkilediğini, işine profesyonelce yaklaşamadığını söylüyor. Seni başka bir kliniğe alabilirdim ama gel gör ki her yer dolu. Tunalarla çalıştığında buradaki maaşının üç kat fazlasını ve üzerine de ikramiye alacaksın, kira vermeyeceksin, gıda masrafın olmayacak."

Ardından *daha ne istiyorsun?* diye sorarcasına başını salladı.

"Performansımda bir sorun yoktu, müdür bey," dedim, hiç düşünmeden. Müdürün söylediği onca şeyin arasında beynimde yankılanan ithamı asla kabul edemezdim. Emre beni hayal kırıklığına uğratmaya ant içmişti anlaşılan. Bunu gerçekten nasıl söylerdi? İşimden olsam, o kadar borcun altından nasıl kalkacağımı hiç düşünmemiş miydi? İnsan eski sevgilisini geçtim, başka bir insana nasıl bu kadar merhametsizce yaklaşabilirdi ki...

Müdür şöyle bir beni baştan aşağı süzdü. Beğenmez bakışları kafamın içindeki düşünceleri yakıyordu.

"Servisinde kötü bir tane hasta yok, hepsi stabil hastalar. Bu hâlin ne o zaman?" dedi çenesini dikerek.

Ağzımı açtım ama savunma yapmama dahi fırsat vermeden kelimeleri gerisin geri ağzıma tıktı: "Ayrıca dün akşam Emre Bey'e kliniğin ortasında bağırmışsın!"

"Hah!"

Ses, dudaklarımdan istemsizce dökülse de umursamadım.

Başımı sertçe sallarken: "Bunların hepsini size Emre Bey mi söyledi gerçekten?" diye sordum, tükürürcesine. Müdür boş bakışlarla yüzüme bakmaya devam edince hızla oturdu-

ğum yerden kalktım. "İthamlarınız karşısında kendimi savunma şansı dahi vermiyorsunuz."

Nefes almadan yakaladığım cesarete sığınarak sözlerimi sürdürdüm:

"Bu işi bana kibarca teklif edebilirdiniz. Bir mal gibi beni oraya buraya göndermek nasıl bir-?"

Müdür *devam et* dercesine baktı yüzüme. *Devam et de bak seni nasıl kapı dışarı ediyorum* diye tehdit eden gözleri kısıldığında gözlerimin önünde kardeşimin yüzü belirdi. Tavana bakıp yutkundum. Anlık çıkışım cesaretim gibi hızla kırıldı. Daha ne kadar onurumu, gururumu ayaklar altına alabilirdim, bilmiyordum. Gözyaşlarımı bastırdım ve bir el gibi boğazımı sıkan o sıcak sertliği hafifçe öksürerek yumuşatmaya çalıştım.

"Ne zaman iş başı yapacağım?"

Sesim öyle kısık, öyle pürüzlüydü ki ölüm döşeğindeki bir çaresizinkiyle arasında fark bulamazdınız. Müdür kibirle gülümsediğinde gözlerimi müdürün ardındaki konsoldaki biblolarda gezdirmeye başladım.

Budalar sıra sıra bağdaş kurmuştu. Şişko ve kısa gövdeleri, bağdaş kurmuş bacaklarının üzerinde yığılmıştı. Kel bronz kafaları parlıyordu. O an o bibloların müdüre ne kadar benzediğini fark ettiğimde, içsel bir hezeyanla gözlerimi adama çevirdim.

"Pars Bey çok cömert bir adam."

Beni teskin etmeye çalışması midemi biraz daha bulandırdığında sertçe yutkundum.

"Yarın sabah çalışanlarından biri seni evinden almaya gelecek."

"Aracım var," dediğim an müdür itiraz etti.

"Arazilerinde yüksek güvenlik tedbirleri var, güvenlik ihlali olmaması adına ilk girişini-"

"Tamam, müdür bey," diye kestim adamın sözünü.

Elbette evimi de bilirlerdi, arabamı da. Ne demişti Atlas Bey diye tanıtılan adam? *Araştırdık...*

Nasıl bir hayat düzenleri vardı da çevrelerindeki kısa süreli hizmet alacakları birini dahi sicil kaydına kadar araştırma gereğinde bulunmaları benim için ayrı bir gerilim nedeniydi. En azından işsiz kalmadım diye içten içe kendimi bu berbat durumun içinde teselli etmeye çalışsam da ensemde gezen soğuk esintiyle ürpermeden edemedim.

Usulca başımı sallayıp koltuğa bıraktığım çantamı aldım ve tekrar müdüre bakmadan iyi günler dileyip –içimden tüm geçmişine saydırıp sözlerimin aksini umarak– odasından çıktım. Artık kalbimin kırıklığını bastıran bir ihanete uğramışlık vardı omuzlarımda.

Umarım arkamdan söylediklerini yüzüme de söylersin!

Müdürün odasından çıkmamla beraber kendimi Emre'nin muhtemelen şu an üzerini değiştirmekte olduğu, nöbetçi doktorların kullandığı o odalardan birinin önünde buldum. Sapık gibi görünmek de hastanede adımın çıkması da umurumda değildi... *Ben nasılsa gidecektim, kalan Emre olacaktı mademi, o düşünsün.*

Kapıyı çalmadan içeri daldım; müdürün odasında biriktirdiğim öfke, damarlarımı yakıyordu. Odayı; sıralı, uzun, açık mavi dolaplar olan bir duvar ikiye bölüyordu. Arka tarafta duş alacak yerler ve yine dolaplar vardı. Birinci bölme zaten boştu, bu saatte sadece nöbetini teslim eden doktorlar olurdu. Arka kısımdan gelen seslere kulak kesilerek yavaşça ilerledim.

Nefes sesleri, mırıldanmalar...

Midemdeki asit boğazımdan yukarı tırmanırken sertçe soludum. Kız fısıltı ve şehvetli sesiyle mırıldandı.

"Şimdi gidecek yani."

"Evet öyle," dedi erkek olan, işine yoğunlaşmış, konuşmak istemiyor gibiydi.

"Sürekli burun buruna gelmek istemiyordum, artık daha rahat oluruz," dedi kız.

"Şunu düşünmeyi keser misin?" dedi adam.

"Kliniğe dönmem gerek, acele et," dedi kız.

O iki sesin sahibini de çok iyi tanıyordum. Ve karşılaştığım manzara bu ilişkiye dair tüm hüznümü alıp götürürken acının yerine sağlam bir tiksinti bıraktı.

Suna, bizim kliniğe dört ay önce başlamıştı. Uyum sağlamakta oldukça zorlanmış ve bu süreçte ona tüm işi öğretip onun ortama alışmasına yardımcı olmuştum. Yapamadığı her işi yapmış, eksiklerini kapatmıştım. Bu yüzünden de defalarca Aylin ile gerilmiştim. Dudaklarımda eğreti bir tebessüm oluştu. Emre, Suna'yı dolabın yanındaki duvara yaslamış, pembe dantelli sütyeninin güç bela örttüğü göğsünü avuçluyordu.

"Kapıyı kilitleseydiniz bari!"

Aralarına sert bir elektrik akımı düşmüşçesine birbirlerinden ayrıldıklarında, kollarımı önümde kavuşturdum ve nefretle Emre'ye baktım.

"Profesyonel olamıyor müdür bey, öyle mi?" diye başımla ikisini işaret ederken Suna, formasının üst kısmını aceleyle başından geçiriyordu.

Burnumu kırıştırdım. "Profesyonellik anlayışın beni mest etti!" Sesimden akan tiksinti öfkeye dönüşüyordu.

Emre üzerini düzeltirken göz ucuyla Suna'ya bakıp, "Sorun yok, sen git," diye başıyla çıkışı gösterdiğinde başımı onları takdir edercesine salladım. Kız yarı panik, yarı şaşkınlıkla hızla çıktığında Emre tam önüme gelip durdu.

"Sana ilişkimle ilgili hesap vermeyeceğim."

Dilimi damağıma vurarak başımı salladım.

"Bana benim hakkımda söylediğin yalanlarla ilgili hesap vereceksin."

Beklediği tepkiyi bulamamışçasına kaşlarını çatıp başını yana düşürdü.

"Ne yani?" dedi, demin kızın üzerine abandığı yeri eliyle göstererek. "Bu senin umurunda değil mi?"

Acıyla gülümsedim.

"Ne bok yersen ye, şimdi daha iyi anladım biliyor musun; seninle ilgili söylenen her şeye nasıl da aptalca kulak kapattığımı!"

Kaşları önce çatıldı, sonra sorarca havalandı. Oysa o mavi gözlerini bir zamanlar ne çok severdim. Bir gün bu yüze, bu hislerle bakacağımı hiç düşünmemiştim.

Aylin, Miraç... hayatımdaki en değerli iki insan, ne çok uyarmışlardı. Ne çok göstermeye çalışmışlardı Emre'nin ne kadar bencil ve narsist bir karaktere sahip olduğunu. Ne ara böyle aptallaştım bilmiyorum; onun gelgitlerinin eşiğinde kendimi hırpalarken benliğimi, hislerimi, tüm iyi duygularımı nasıl da hunharca harcamıştım. Şimdi anlıyordum... Tam da şu an. Onca zaman beni nasıl manipüle ettiğini; karşımda bu hâldeyken bile zerrece utanç duymayışındaki pişkinliğin, ne derece kendini beğenmiş bir narsist oluşunu ortaya koyuşunu izlerken tüm o ilişki sandığım sürece fenerle ışık tutuluyordu âdeta. Bir şeyi yaşarken onun ne kadar içindeyseniz, mevcut duruma karşı yaşadığım körlüğüm de ortadan kalkmıştı. İnsan gerçekten de burnunun ucunu göremiyordu. Farkındalığın getirdiği karmaşık duyguların üzerine basarken omuzlarımı dikleştirdim.

Tüm iyi hislerin yerini alan hiçliğin gözlerimden okunduğuna emindim.

"İki senemi senin gibi biriyle boş yere harcamışım."

Drama yapmıyordum, Emre de bunun farkındaydı. Histeri çığlıkları atmamış ya da içimdeki derin kırgınlıkların uç-

larını bileyip ağır sözlerle karşımdakinin de canını yakmak istemediğime karar vermiştim. Üzerime çöreklenen derin bir boşluğun içinde savruluyor gibiydim. Hani şu her şeyin bittiğini tamamen kabullendiğiniz an olanlardan... Derince soldum ve hava bu sefer ciğerlerime ulaştı.

İfadesi, benim o umursamaz ifadem karşısında anında çarpıldı. Ben kolay kolay küfretmezdim, Aylin benim yerime o işi hep seve seve görürdü. Ardından tiksintiyle Emre'yi baştan aşağı süzdüm. Tıpkı dün akşam onun bana yaptığı gibi. *Asla unutamayacağım o aşağılamayı zihnime kazımıştım, gururum o kazıntının ardında nöbetini ilelebet tutacaktı.*

Dudaklarıma onun için takındığım kederli bir gülümseme ağırca yerleşti.

"Tam da yanına yakışır biri," dedim ve ekledim: "Umarım bir daha asla karşılaşmayız."

Ve bunu gerçekten tüm kalbimle dilerken Emre olduğu yerde âdeta taş kesmişti. Son birkaç dakika asla onun istediği şekilde yaşanmadığı için mi ya da o lanet kibri zedelendiği için mi bilmem, gözlerindeki kırıklık onda ilk kez gördüğüm bir şeydi.

Lakin bunda bir anlam aramak yerine arkama dönüp oradan çıkarken bambaşka bir bilinmezliğe yürüyordum. Yine de kırık kalbime ve içimi kaplayan tuhaf hüzne rağmen yüreğim göğüs kafesimin içinde artık onun için sıkışmıyordu. Emre bize dair tüm güzel anıları dahi silip atmıştı. Her ilişki, her arkadaşlık, her iş bir şekilde bitebilirdi ama bitişler verilen emekleri, yapılan fedakârlıkları, güzel anları da yok edecek şekilde olmamalıydı. Yaşadığımız yüzyılın trajedisiydi bu. Herkes birbirine bir seçenek gözüyle bakıyordu. O olmazsa bu olur, bu olmazsa şu olur ve ne yazık ki kimse mutlu da değildi. Ya akılları başkasındaydı ya da işleri umurlarında değildi. Kendimi bu devre ait hissetmiyordum ama başka bir

devre zaman yolculuğu yapamayacağıma göre bu dönemi yaşamak da zorundaydım... ama böyle değil. Hayat akışında artık bir seçenek olmak istemiyordum, ben içimdeki tüm duygulara bu kadar sadıkken hayatın bana finalde bir güzellik yapacağına olan inancımı kaybetmek istemiyordum. Beni endişelendiren bambaşka bir sorunum vardı artık:

Yeni iş, yeni patron, yakın takip edilmesi gereken yaşlı bir hasta, ödenmesi gereken borçlar, tamamlanması gereken yüksek lisans ve kardeşimin bitirmesi gereken okul.

♛

2000 model emektarım kırmızı Opel Astra'mın kapısını anahtarıyla zorlayarak açarken ellerim zihnimde yankılanan iç sesim yüzünden titriyordu. Emre artık önemli değildi ama son yirmi dört saatte olanlar en güçlümüz için bile yıpratıcıydı. Hastane müdürü beni kovmaktan beter etmiş, aşağılamış, emrivaki bir şekilde fikrimi dahi sormadan adıma başka bir işi kabul etmişti. Olanların hangi birini nasıl sindireceğimi düşünürken direksiyonun başına geçtim. Başımda yeni başlayan ağrı boynumdan omuzlarıma yayılıyordu, uykusuzluk yerini baş edemediğim bir sinir harbine bırakıyordu. Birkaç kez gaza basıp anahtarı çevirmeme rağmen Victoria çalışmamakta inat ediyordu. Direksiyona, arabamı ikna etmek istercesine pat pat vurdum.

"Hadi be kızım, hadi Victoria. Hadi..."

Victoria, sanki bu teşviki bekliyormuşçasına aksıra tıksıra da olsa çalıştığında rahat bir nefes dudaklarımın arasından kaçıverdi. Haziran sıcağında, bu ruh hâliyle durağa kadar yürümek ve zihnimdeki düşüncelerin keskin uçlarını yontan ağrıyla orada beklemek, bugün başıma gelecek en kötü şey olurdu.

Yola çıktığımda, telefonumu aracın yaşının aksine gayet yeni olan müzik sistemine bağlayıp Duman'dan *Kırmış Kalbini*'yi açtım.

Müziğin ağrımı hafifletmesini, içinde olduğum yalnızlıktan dillendiremediğim hislerime tercüman olmasını umarak şarkıya eşlik etmeye başladım ve o an, yalnız olduğuma şükrettim. Yorgun ve tarazlı sesim, şarkıyı mahvetse de beni rahatlatıyordu. Birkaç damla gözyaşı yeniden yüzümü ıslatırken, kliması çalışmayan arabamın camını açıp elimi dışarı çıkardım. Artık hastanenin personel otoparkından çıkmış, amansız İstanbul trafiğine karışmıştım.

Sen hiç üzülme
Hiç ağlama
Bak hâlâ buradayız

Kahpe dölün soyu
Ele vermiş seniiiiiiiğğğğ
Nice yıllar boyu
Kırmış kalbiniğğğğğ
Kırmış kalbiniğğğğğ
niğğğğğ

Şarkı değişirken, trafiğin hıncahınç dolu olduğu ana yollardan birine dönmüştüm. Hastanenin olduğu semti düşündüğünüzde, yanımdan geçip giden son model araçların yuvası sayılabilecek bu yolda onların arasında iyice eğreti kalıyordum. Bu aykırılık bende kahkaha atma isteği uyandırıyordu. Sinirlerim o kadar bozuktu ki gözlerim hâlâ nemliyken gülmeye başladım.

Kahkahalarıma şarkının sözlerini ekledim. Hoparlörlerden yükselen müziğin sahibi grup hâlâ Duman'dı.

Kendime geldim geleli dostlar

Olamam kimseye dilşman
Hiç şüphem yok kefenim sağlam
İçerim ben bu akşam

Sesleri duydum duyalı dostlar
Yola çıktım yeni baştan,
Acelem yok hedefim sağlam
İçerim ben bu akşaammmmm, bu akşaaağğğğm...[1]

Anlık yükselen neşeyle saçlarımı savura savura başımı sallamaya başladım. Sesim giderek yükselirken araba sürmekten çok bir gece kulübünde kendimi kaybediyor gibiydim. *Aslına bakarsanız "gibi" fazla; kendimi bayağı kaybediyordum. "Bunca zaman kontrollüydün de ne oldu kızım!"* diye bağırdım kafamın içindeki uyarıcı dürtüye. İşte buna içmeden kafayı bulmak denirdi. Arabadan dışarı yükselen müziğe karışan iğrenç sesimle bana çalınan kornalara hiç yapmadığım şekilde el kol hareketleri yapıyor, ben de onlara korna çalıyordum.

İleride yanıp sönen sarı ışıkları gördüğümde kırmızıya yakalanmamak için herkesin hızlandığını gördüm ve ben de sürüye uydum. *Hadi Victoriaaaa!* diye bağırdım emektarıma. Kırmızı *hatchback* arabam küçük olmanın verdiği ayrıcalığı kullanarak o milyon dolarlık ağır arabaların aralarından sıyrıldığında dudaklarımda haklı bir tebessüm belirdi.

Tebessümün yüzümde kalması ise birkaç saniye sürmedi.

Önüme birdenbire çıkan siyah cipin fren lambaları yandığında gözlerim kocaman açıldı. Işık hâlâ kırmızıya dönmemesine rağmen aracın durmasıyla gülümsemem anında soldu ve frene abandım. Tekerin zeminde sürtünme sesine eklenen kütürtüyle olduğum yerde sarsıldığımdaysa zaman durdu. Kalbim ağzımda atıyordu! Öfke yeniden kanımı kaynatmaya başlamıştı. *Herkes geçip giderken aniden durulur mu?*

[1] Duman: Ben Akşam.

Uyuyor musun be! Düşünceler hızla kafamın içinde akıp giderken direksiyona hafifçe çarpan başımı ağırca kaldırdım. Porsche marka bir cipe vurmuştum, hem de arkadan ve bu kesinlikle her ne kadar benim açımdan öyle görünemese de şu demekti: yüzde yüz ben suçluyum çünkü takip mesafesine uymamıştım ve lanet olsun ki bitmiş sigortamı yenilemeyi bir ay ötelemiştim...

Yani tam anlamıyla sıçmak buydu!

Cipin kapısı açıldı ve uzun boylu, yapılı, genç bir adam güneş gözlüklerini suratından koparırcasına çekerek indi. Aracının arkasına yürürken adımları yeri dövüyordu, ben de kapımı açtım ve içten içe kendime sövgüler yağdırarak Victoria'dan indim.

"Ah, çok özür-"

Adam beni zerrece umursamadı. Bir an görünmez mi oldum acaba diye düşünerek etrafıma bakındım. Meraklı şoför ve yolcular geçip giderken bize şöyle bir göz ucuyla bakıp devam ediyorlardı, bazılarının hâlime olan acınası bakışlarını yakalamak ise sinirlerimi büsbütün germişti.

Bakışlarımı kazazedeye çevirdim.

Adam, açık mavi –muhtemelen keten– bir yazlık spor ceketе sığamıyor gibiydi. İçindeki beyaz tişörtün altında teni güneşten kızarmıştı. Neyse ki benim gibi güneşi sadece iş çıkışı ve dönüşü görmeyen insanlar var diye düşünmemem gerekse de öyle düşünüyordum. Çünkü tam anlamıyla sıçmıştım ve kafamı şu anki durum dışında her şeyin üzerine yormamın daha sağlıklı olacağına inanıyordum. *Saçmalık!*

Adamın alnı kırıştı. İki büklüm olmuş arabanın ardına iyice eğildiğinde dudaklarının arasından bir küfür savruldu.

"Ah sikeyim." Doğru duyup duymadığımı anlamak için adama doğru hafifçe eğildim. Kaşlarım istemsizce çatılsa da

sinirlerime hâkim olmaya gayret ederek, "Sizi duyamadım!" dediğimde sesim sertti.

Adam şöyle bir arabaya, ardından da ayaklarımdan başlayarak yüzüme kadar gözlerini ağır çekimde üzerimde gezdirerek doğrulduğunda birkaç adım gerileyerek dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım.

"Diyorum ki..." diye kelimelerin üzerine bastırarak konuşmaya başladı genç adam, yüzü Güney Kore erkek mankenlerininki kadar bakımlıydı ve *baby face* denilen türdendi.

Ama sözleri ve sert sesi kış uykusundan ayılan ayıların sesiyle neredeyse aynıydı. Silkelenerek dikkatimi ayılara değil de insan görünümlü şahsa vermeye çalıştım.

"Arabamı sikip attın," dedi ve önce Victoria'ya, ardında da hâlâ üzerimde personel kartı olan formama beğenmez bakışlarla bakıp devam ederek, "Aracın değer kaybını karşılamayacağına eminim," dedi ellerini iki yana açıp beline koyarak. Gözlerimi kırpıştırırken omuzlarımı dikleştirdim.

"Aniden duran sizsiniz."

Alaycı ve öfkeli bir, "Hah!" derken resmen gözleriyle küfürler ediyordu. Yüzü de boynu gibi kızarmıştı ve dişlerini dudaklarında gezdiriyordu. Onun da sinirlerini son sözlerimin körüklediğini düşünerek geri adım attım. Teorik olarak suçlu bendim...

"Arkadan vuranın suçlu olduğunu bilecek kadar uzun zamandır araba kullanıyorum."

Ben de ellerimi iki yana açtım ve dudağımı kıvırdım. "Kötü haber! Sigortam bitmişti ve henüz yenilememiştim. Yine de borcumu size ödeyeceğim."

Sesim boyun eğmez olsa da yumuşaktı, sataşmadan uzak ve "bir an önce şu işi bitirelim" diyen tınısı da yerindeydi. Lakin karşımdaki kişinin bu işi çıkılmaz bir yola sokacağı duruşundan bile anlaşılıyordu.

Adam yeniden bayan ağzı beni dinlerken bir nefes ile sinir hikâyesini de yetiştirerek iyi niyetimi bahalarına artık gibiydi. Çenesini dikerek bir ebeyle önce beni sonra arabamı gösterdi.

"Sen bu küçüğü satsan bile benim arka tamponumu ödeyemezsin," dediğinde artık kendi namıma tüm yapıcılığımı yitirmiştim.

Sözler ağzımdan kurşun gibi hızlı ve sert çıktı.

"Borcumu nasıl ödeyeceğim beni ilgilendirir, beyefendi." Ardından hızla arabaya gidip aracın içinden telefonumu alıp döndüm.

"Arayalım polisi, gelip tutanak tutsun."

Sert parmaklar bileğime sarılınca irkilerek durdum ve adama şaşkın gözlerle bakarken, "Ne yapıyorsunuz?" diye soludum, hayret dolu bir sesle. Ve o an burnuma çarpan kokuyla gözlerim adamın gözlerine takıldı. Gözlerinin beyazı kanlanmıştı, altı mordu ve göz bebekleri...

Bu adam kesinlikle madde kullanıyordu ve ne içtiyse, ama çok tahmin edebiliyordum, alkolle beraber almıştı.

Tam anlamıyla bir keş!

"Bana senet imzala!" diye emrettiğinde gülerek elimi sertçe çekip bileğimi mengene gibi sarılan parmaklarından kurtardım.

"Tanımadığım bir adamın uzattığı herhangi kâğıda ufacık bir çizik dahi atmam." Kararlı ve sert olduğunu düşündüğüm bakışlarımla genç adamın gözlerine baktım. Kaşlarım aksini kabul etmeyeceğimi haykırırcasına havalandı. "Polisi arayacağım."

Yönümü başka tarafa çevirirken telefonun ekranını kaydırdım. Daha adama sırtımı azıcık da olsa dönemeden, parmakları sertçe koluma yapışıp beni hızla çekti. Dudaklarımdan kopan küçük bir çığlık ama yoldaki araçların motor sesleri

arasında kaybolup gitti. Beklemediğim bu hareketle bedenimin kontrolünü yitirip sendelediğimde telefonum elimden fırlayıp yere düştü. O taklalar atarken ben kendimi cipe sertçe yapışmış bir vaziyette buldum. Ne koluma yapışan ellerinin ne de araca çarpan sırtımdaki acıyı umursamadan ekranı parça parça olmuş zavallı telefonumla göz göze geldik.

Kısa bir an, "Bu sabah Tanrı'yı kızdıracak ne yaptım?" diye iç geçirdim. Aylin olsa "Cami duvarına mı işedik, siki rahibeye mi doğrulttuk; bu ne amına koyayım!" derdi. Tam da o lafı hak eden bir gün yaşıyordum.

"Ruh hastası manyak!" diye bağırdım, bir elimle hâlâ sıkı sıkı koluma sarılı elinin bileğine yapışarak. Dişlerimin arasından genç adamın allak bullak suratına doğru hırladım.

"Şu patini çek bakim!"

Yüzündeki kaslar gerildi, dişlerini sıkıyordu. Adam kulak memesine varana kadar kırmızıya bürünmüştü. Azgın, kan arayan boğadan farkı yoktu. Karşımdakinin bir madde bağımlısı olduğunu, ondan yayılan koku burnuma yeniden dolunca hatırladım ve irkilerek etrafa bakındım. Kimsenin ama hiç kimsenin yardım etmeye niyeti yoktu. Yanımızdan geçip giden arabaların içindekiler birkaç saniyeliğine gözlerini bize çevirip yollarma devam ederlerken keş herif dudaklarını yanağıma yaklaştırdı, tenime değen pis sıcak nefesi midemi kaynatıyordu. Anında geri çekilsem de gidecek bir yerim yoktu. Arabasıyla aslında mağdur görünen magandanın arasında sıkışmıştım ve kahretsin ki gerçekten kuvvetliydi. Uzun bacaklarından biri önümdeydi; dizini sertçe karnıma geçirse alt kaburgalarımı kesinlikle un ufak ederdi.

"Sen benim olduğu---- kimminle konuştuğunnu biliyorrr musun?" diye mırıldandı öfkeyle. Harika! Dili de sinirden dolanmaya başlamıştı. Kendini kaybediyordu. Bu manyak burada beni bir güzel dövse ülke şartlarında zerrece ceza al-

madan işin içinden çıkardı. Hele bir de arabasına baktığımızda nüfuzlu olduğunu düşünürsek...

Ağlamak istiyordum ama öfkemin ardından el sallayan gururum izin vermiyordu. Ben yediğim dayakla kalacak mıydım? Biriken hınç, göğsümde alevden bir top yarattı. Mantıklı olmak işe yaramamıştı ve beynim ile dilim arasında ise oldum olası hiç mesafe yoktu.

Sorusuna hitaben, "Keş bir karga ile," dediğimde pisliğin yüzümde cevap arayan gözleri karardı, burun delikleri genişledi ve yumruğu havaya bana inmek için sertçe havalandığında gözlerimi sıkıca yumarak kendimi kurtarmak için debelenmeye başladım.

Dışarıdan cılız, zavallı bir farenin iri bir kedinin patisi altında kıvrandığı gibi göründüğüne emindim.

Bağırmamın bir anlamı yoktu, kimse yardıma gelmeyecekti ama yine de bağırdım.

"Bırak beni ruh hastası manyak! İmdat-"

Önümde bir hava akımı belirirken hâlâ çırpınıyordum. Kolumdaki mengene parmaklar birden çözününce sendeledim ve dizlerimin üzerine kapaklanırken benden bağımsız kopan gümbürtüyle ardımda bir ağırlığın yere yığılması aynı anda oldu. Gözlerime ilişen siyah ayakkabılar hafifçe yere diz çökerken iri bir el bana doğru uzandı.

Ardımda ise bambaşka bir boğuşma vardı. Sesler karışıktı!

Avuçlarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım, tenimin acısıyla yüzüm buruşsa da başımı kaldırıp önümdeki adama baktım. İri yarı, orta yaşları çoktan geçip gitmiş, kel, babacan yüzlü bir bey vardı. Üzerindeki takım elbisenin onu daha genç gösterdiği barizdi. Şefkatle gülümsedi.

"Size yardım etmeme izin verin."

İfadesini sesinde taşıyan şefkatli tınısıyla boğazıma yutulması güç bir düğüm atıldı. Tam da böyle zamanlardaki şef-

kat, insanın hayatındaki sarsıcı yoklukların altını çizmiyor muydu? Tüm duygusallığımı, içimde aniden beliren hüznü yutarak öfkeme sarıldım. Adamın uzattığı elini tuttum. Kalkmama yardım ederken bakışları en çok da üzerine düştüğüm dizlerimin üzerinde gezdi. Diz kapağım da avuç içlerim gibi cayır cayır yansa da başımı salladım.

"Ben iyiyim." Titrek sesim sözlerimi inkâr ettiğinde, alnım istemsizce kırıştı. Ben daha ne olduğunu kavrayamadan ardımda büyüyen karmaşayla bir bağrış daha koptu.

"Hadi bana söyle bakim, kimsin sen!" dedi bir ses. Ki o sesin tınısındaki soğuk tokluk, tüm o sıcak havanın buz kesmesine yetti. Sesin dalga boyları olduğunu okumuştum bir yerde. Adamın sesi muhtemelen tüm o dalga boylarını kapsayan cinstendi; sertti ama altında yatan kadifemsiliğin gölgesinde kalmış vahşilikle dudaklarından döktüğü meydan okumanın harflerini okşuyordu. *Daha önce işitmediğim türden, insanın kılıklarından kanına karışan ve tüm tüyleri ürperten...*

Tiz bir çığlık, tuhaf bir inlemeye karıştı. An an yükselen çığlık bir homurtuya dönüşürken sesin, beni hırpalamaya kalkan adama ait olduğunu anladım ve ürpertim katlandı. Sonra o adam konuşmaya başladı. Ortamın ısısı yeniden değişirken adamın sesi deminki gibi sert ya da yüksek değildi. Normal konuşma aksanında sakindi, telaşsız ama tınısında şimdi başka bir şey vardı: Tehdidinden sıyrılmıştı. Kendine has çelikten örülme bir irade ve ölüm vadeden kesici bir soğuk!

Başımı çevirip omzumun üzerinden baktım.

Önce simsiyah bir karartı gördüm. Açımı düzelttiğimdeyse tek gördüğüm geniş, ters üçgen bir sırt; şimdiye dek gördüğüm en geniş omuzlar ve kalın, sert bir erkek boynu... Saçları ise takımından daha siyah ve gürdü. Şekillendirmek için kullanılan malzemeyle hafifçe parlıyordu. Uzun bacaklarını saran takımının pantolonundan bile sıkı bacaklara sahip ol-

duğu belliydi. Öyle ki onun varlığı karşısındakini yutmuş gibiydi, arabasına vurduğum ruh hastasını gözden kaybetmişti.

"Bırakın beni, tamam, özür dileyeceğim," dedi adam, boğazına yapışmış elden ötürü sesi boğuluyordu. Pençe misali ürkütücü ellerin sahibi, boğazma yapıştığı adamı sarsınca sırtındaki kaslar gerilip daha da açıldı. Hafifçe öne eğildi yabancı. Ceketinin önü iki yana, kanat gibi yayıldı.

"Sen söyle bakalım," dedi yine sinir bozucu bir sakinlikle, boştaki elini adamı üzerine yatırdığı arabamın üzerine koymuştu. "Ben kimim?"

Meydan okuyordu, kışkırtılmak istiyordu; karşısındakinin canını sıkan bir şey demesini, arzuladığı kanı dökebilmek için can atan bir vampir gibi bekliyordu...

Kısa bir sessizlik her yanı sararken yanımdaki adam kendi aracından getirdiği alkollü bir ıslak mendili bana uzattı.

"Avuçlarınız için."

O an nihayet ellerime bakmayı akıl ettim. Sızıntı kan, sıyrılan derinin altında toplanmış, parlıyordu. Alkol yakardı, en iyisi eve döndüğümde temiz su ile yıkayıp batikon kullanmaktı. Yine de adamı geri çevirmeyerek mendili alırken: "Hemşire misiniz?" diye sordu. Onu sadece başımla onaylarken maganda boynuna dolanan ellerin sahibi iri adamı yanıtladı.

Sesinden korku ve şaşkınlık akıyordu. Muhtemelen maddenin ve biraz evvel yediği yumruğun sarsıntısı yeni geçiyor olmalıydı.

Derin nefesinin titrek yankılanan sesi beni bile ürpertti.

"P-pa-Pars Tuna... Köprü Kralı!"

Kaşlarım birbirine yaklaşırken, yardımıma koşan o babacan ifadeli yabancı adam bu sefer de bir şişe su uzattı. Gözlerim hâlâ adı bu kadar tamdık gelen yabancının yüzünü görmek

için bir fırsat ararcasına geziniyordu. İsmin neden böyle yakın bir çağrışımla zihnimde ışıldadığını düşünürken hâlâ ısrarla sırtını gördüğüm adam, magandanın boynunu biraz daha sıkıp, can çekiştirerek üzerine eğildi. Ona ne fısıldadı duymaya çalışsam da başarısız oldum. Çünkü yanımda sanki benim korumam ya da şoförümmüş gibi duran kişi ısrarla elime tutuşturduğu sudan içmemi isteyen bakışlarla süzüyor, teskin edici sözler mırıldanıyordu. Sanki özellikle dikkatimi parçalamak istiyor, hemen yanı başımdaki kargaşayı duyup görmemi istemiyordu. Şişenin kapağını çarçabuk açıp sıcaktan kavrulmuş dudaklarımı serin suyla buluşturdum.

Su, resmen farkında olmadığım yardım aracıymışçasına, düşüncelerimi dahi serinleterek boğazımdan geçtiğinde suyun yarısını hiç duraksamadan içtim ve derin bir nefesle şişeyi dudaklarımdan ayırırken adama gülümsedim.

"Teşekkürler."

Adam da aynı sıcak samimiyetle gülümsedi.

"Ne demek. Daha iyisiniz ya?"

Başımı aşağı yukarı sallarken adamın bakışları omzumun üzerine kaydı. Yavaşça yönümü adamın baktığı yöne, yeniden ardımdaki kaosa dönerken, gerilim yeniden omuzlarıma doğru tırmanıyordu. Maganda başı önünde birkaç adım ilerisinde, onu caydıran –yabancının şimdi yüzü bana dönüktü ve gördüğüm en ama en yakışıklı erkekti– adamın arkasında duruyordu.

Zamanı durduran, insanın zihninde gittikçe ritmi ağırlaşan müziğin ses almasına neden olan bir görüntüydü.

Kavisli simsiyah kalemle çizilmiş kaşlar, iri badem gözleri çevreleyen simsiyah kirpikler, biçimli erkeksi bir burnun altında çıkık dudaklar ve tüm o görseli çekici kılan muhtemelen bir gecelik sakallar... Özel dikim, siyah takımın içindeki beyaz gömleğin ardından seçilen keskin kaslar ve yine bir o

kadar keskin kare çenesiyle bu kadar iddialı bir görüntünün neden bu kadar tüyler ürperten bakışlarla caydırıcı ve ulaşılmaz bir duvar ördüğünü anlamak zor değildi.

Kafamın içindeki müzik, yer çekimine yenik düşermişçesine yavaşlayıp sustu. Gerçeklik bilincime yerleşirken zaman yeniden hızla akmaya başladı. Ayaklarım zeminde ağırlaşıp beni olduğum yere çivilerken, içimden buyurgan bir his uyarıyordu.

Çünkü gözlerime ilişen o şeyin ne olduğunu biliyordum; o tanıdık isim mantıklı şekline bürünürken hissiyatım, *buradan bir an önce çekip git ve bu adamları bir daha asla görme* diyordu.

Adamın belindeki silahın kabzası tüm dikkatimi oraya çektiğinde artık düşündüğüm yabancının yakışıklı suratı ya da ilahi bir dokunuşla güç ve kudret bahşedilmiş gibi duran iri bedeni değildi. Çünkü adını nerede duyduğumu artık hatırlıyordum. Daha birkaç saat evvel, müdürün odasında! Bu adamın babaannesinin hemşireliğini yapacaktım; bu silahlı, tekinsiz bir yakışıklılığı olan adamın! Bakışlarının ağırlığını yüzümde hissettiğimde gözlerimin silahında olduğunu anlamıştı. Ceketini düzeltip silahını sakladığında gözlerimi onun gözlerinden kaçırarak bana doğru ne söylediğini duyup ama anlayamadığım magandaya çevirdim.

"Ben özür dilerim," dedi sözlerinden dolayı kendinden nefret ettiği her halinden belli bir şekilde. "Hatalı olan benim, aracınızın masraflarını karşılayıp, benim hayvanlığım yüzünden kırılan telefonunuzu da telafi edeceğim." Kelimelerin ağzından, başının yanında görünmese de silah zoruyla çıktığı belliydi.

Bakışlarım adamın aniden dönen tavrına olan şaşkınlık ve inanmazlıkla kocaman olduğunda, Pars Tuna –ya da ne demişti *Köprü Kralı*– adamı sırtına ciğerlerini düşürecek kadar sertçe vurdu.

"Sana hanımefendinin adresini göndereceğim. Adın neydi senin?" diye sordu adama üstten bakarken, ondan tiksindiğini belli eden aşağılayıcı bir sesle.

"Çınar... Çınar, efendim," dedi genç adam. Nedense şu an içinde olduğu hâli demin olanlara rağmen ona karşı acıma hissimi uyandırıyordu. O kadar çok eğilip bükülmüştü ki ellerinin titrediğini çok geç görmüştüm.

"İyi, Çınar!" dedi Pars Tuna tok bir sesle; koyu gözlerinde ona has karanlık şimşekleri görüyordum. Sözlerinin aksine, *seni öldürürüm* diyen bakışlar...

"Bir daha bir kadına el kaldırdığını görür ya da olur da işitirim, kulağına söylediklerimi hatırla ve o işi bana bırakma," dediğinde Çınar hızla başını salladı, ardından koşarcasına arabasına gidip sürücü koltuğuna yerleşti. Pars Tuna'nın sözlerini sansürlemesinden, Çınar denen genç adama pek de alışagelmedik bir tehditte bulunduğunu anlamak güç değildi.

Duyduğumda dudağımın uçuklamasına neden olacak cinsten bir tehdit!

Minnettarlıktan daha ağır basan o duygu gelip de omuzlarıma çöreklenene kadar Çınar çoktan toz olup ortadan kaybolmuştu. Uzun yolda, tamponunun sadece hafifçe çizilmiş olduğunu gördüğüm Porsche'un varlığından eser kalmadığında, o babacan kel adam parçalanmış telefonumu elinde evirip çeviriyordu.

"Bu mevta!" dediğinde Pars Tuna'nın geniş gövdesinin gölgesini üzerimde hissederek ona doğru döndüm. Gözlerine bakmamaya gayret ederek bakışlarımı omuzlarında gezdiriyordum ve neyse ki bakacak çokça alan vardı.

"Sizi evinize bıraksın çocuklar, arabanızı da çektiririz."

Hızla başımı sağa sola salladım ve kafamı eğerek arabaya baktım.

"Hayır, hayır, ben giderim, teşekkür ederim," dedim ve kel adamın elindeki telefonu kapıp arabaya doğru hareketlendim. Pars Tuna, o havayı bölen sesiyle aracın kapısında durmama sebep oldu.

"Bir dakika!" Sanki o an bir şeyin farkına varmışçasına bir tını vardı sesinde.

"Yaka kartınız," dediğinde hemen önlüğümün cebine baktım. Kartın üzerinde takılı olması gereken yere... Yoktu!

Yine başım önümde dönerken elimi uzatıp kartı avcuma sessizce bırakmasını umarak nefesimi tutmuştum ki "Miray Kuzu," diye mırıldandı. Düşünceli sesi midemin burulmasına neden oldu.

Ve hemen ardından o gergin sessizlik geldi.

Tüm kan hücrelerimin damarlarımda kurumasına neden olacak kadar –aslında sadece birkaç saniye– uzunca bir süren o sessizlikten sonra, "Siz babaannemin yeni hemşiresisiniz," dedi. Hafif bir şaşkınlığın sindiği sesi yine de sertti.

"Anlamadım?" dedim kartı adamın uzun parmaklarının arasından alırken, nihayet başımı kaldırıp koyu gözlerine bakabildim. Yalanımı o kadar gerçekçi bir kaş çatışla söylemiştim ki Pars Tuna'nın da çok kısa bir anlığına kaşlarının çatılmasına neden olduğumda fırsattan istifade ederek kaçabileceğimi düşünmüştüm ki adam çok çabuk fikrinden emin oldu.

Tabii ki emin olurdu. Daha birkaç saat evvel ortağı ya da arkadaşı –artık her neyiyse– adının Atlas olduğu adam dememiş miydi? *Araştırıldı, onaylandı! TSE damgamda var mıydı acaba?*

Yaşının daha ileri olan babacan adam, yüzünde hatırı sayılır şaşkın ve aniden beliren neşeli bir gülümsemeyle atıldı.

"Diyorum ki hanımefendinin yüzü ne kadar da tanıdık."

Gözlerimi kırpıştırarak adama baktım; dudaklarımda zoraki bir gülümsemeyle yapmacık bir *hah*, döküldüğünde, Pars Tuna'nın kısılmış, inceleyen bakışları yüzümü yakıyordu.

Adamın uzattığı iri eline uzattım elimi, dudaklarımı büzerek.

"Dünya küçük gerçekten."

Yorgun sesim kadar bezgin gülümsememle isteksiz göründüğümü bilsem de umursayacak dermanım yoktu.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Pars Tuna. Onun sesindeki memnuniyetsizlik dikkatimi ona çektiğinde elimi adamdan almıştım.

"Sizin sakin, dakik ve iş disiplini yüksek biri olduğunuz yazıyordu CV'nizde."

Yeterince aşağılanmış olduğum bir yirmi dört saat sonrası, tüm iyi niyetimi raflara bir daha oradan indirmemek üzere kaldırmıştım. Sinirlerim olabildiğince laçkalaşmıştı ve gururumun üzerinde karıncalar dahi tepiniyordu. Küçük ve alaycı bir kahkaha dudaklarımdan istemsizce döküldü.

"Sözlerinizden anladığım, aksini düşündüğünüz?"

Gözleri, *aynen öyle* dercesine dikildi gözlerime. Bu sefer inatla çekmedim bakışlarımı –mantığımın kaçarak uzaklaş dediği o yerde, içimde adını koyamadığım bir his bu adama baş kaldır diyordu; tabii ki ikincisi ağır bastı– Pars Tuna hâlâ kısık olan bakışlarını benim ve arabamın üzerinde gezdirdi.

"Son ses müzik eşliğinde hızla arabaların arasından makas atarak geçtiğiniz düşünülünce!" dedi omuzlarını kaldırarak.

Dişlerimi göstererek gülümsedim ve gerisin geri gidip arabamın kapı kulpuna parmaklarımı doladım.

"Bence siz beni bir daha değerlendirin," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Kaşları birbirine yaklaşırken yüzünde sinir bozucu bir ifade belirdi. Yarı nuzip, yarı mahcup ve çokça kibirli bir ifadeydi...

"Nereden belli, belki babaannenizi arabama bindirip son ses müzik eşliğinde İstanbul trafiğinde bir makas attırırım."

Çenemi diktim ve cüretkârca gözlerine baktım.

İki kaşının ortasında derin bir yarık belirdi, dudaklarından belli belirsiz sinsi bir tebessüm geçti.

"Bu babaannemin hoşuna giderdi sanırım," dedi alayla.

Dudaklarım gergin bir kıvrılmayla titrediğinde, koyu gözleri dudaklarıma kaydığı ve kendimi dudaklarımı yalamamak için direnirken buldum.

Hastane müdürünü arayıp başkasını istemesini umarak arabamın kapısını açtım ama arabaya binmeden, başında beri teselli çabalarım üzerimden esirgemeyen o adama bakıp sa-

mimiyetle gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Ahmet," dedi adam.

"Teşekkür ederim Ahmet Bey ve..." dedim, yüzümdeki gülümseme isteksiz bir tebessüme dönerken Pars Tuna'ya bakarak.

"Bay Köprü Kralı."

Omuzlarımı silkip arabama binerken mırıldandım ve tıpkı demin onun yaptığı gibi gördüğünden memnun olmamış alaylı bir tınıyla ekledim.

"Artık o her neyse!"

Duyduğunu biliyordum, bakışları havanın sıcaklığını bile delip geçerek beni bulurken nihayet bu sefer tek sefer kontağı ilk çevirişimde Victoria'yı çalıştırmıştım.

Dikiz aynasından gördüğüm, namına *Köprü Kralı* denilen adamın yırtıcı bakışlarının hâlâ uzaklaşıp gitmekte olan külüstürümde olduğuydu.

PARS

"İstersen başka birine bakalım." Atlas'ın beklenen önerisine alayla gülümsedim ve telefonun hoparlörlerine dudaklarımı yaklaştırdım.

"Kesinlikle hayır, düşündüm de hemşire hanımla ilgili daha detaylı bilgi istiyorum ve vazgeçtim zaman kaybetmeyelim, bu akşam işe başlasın."

Allah var, daha yarım saat önce o kırmızı Opel'in yolda diğer araçların arasından makas atarak süratle ilerlediğini gördüğümde, o aracı kesin yaşı genç, uçarı bir serserinin sürdüğünü düşünmüştüm. Kırk yıl düşünsem aklıma asla gözleriyle ateş eden, babaannemin anarşist hemşiresi olabileceği gelmezdi.

Kısa süren ve alışılagelmedik olan sessizlikten ortağının şaşkın nefes alışverişlerini duyuyordum. Ahmet'in aracın dikiz aynasına yansıyan keyifli ifadesini de görmezden gelerek derin bir nefes aldım.

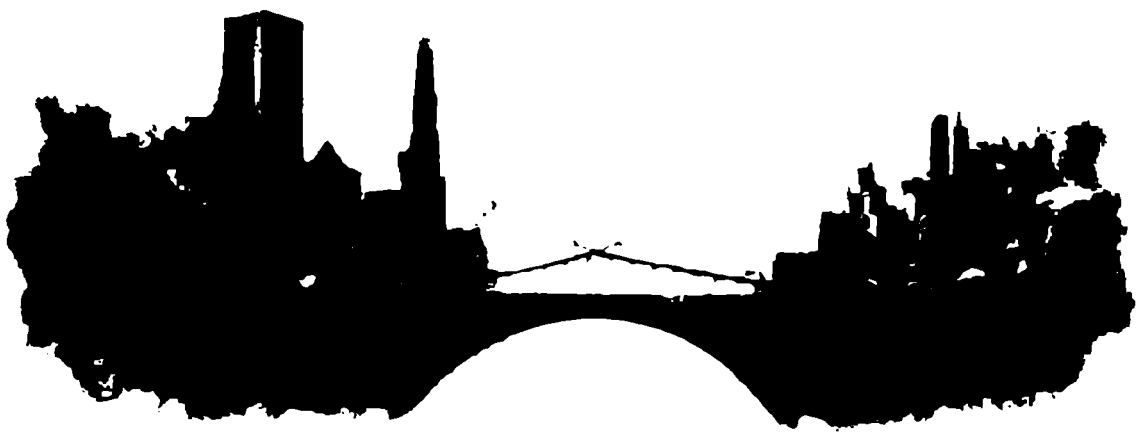
"Sen nasıl istiyorsan," dedi Atlas çekimser bir sesle.

"Toplantıda görüşürüz," diyerek telefonu kapattıktan sonra hemen yan tarafımda duran kırık telefonu elime alıp incelemeye başladım. Aracına kaçarcasına binerken bu sefer de zaten parçalanmış olan telefonunu tekrar düşürmüştü ve ben bunu görmeme rağmen o şekilde gitmesine izin vermiştim.

Bu küçük ve nankör anarşist, *artık o her neyse,* dediği Köprü Kralı'nın ne olduğunu ya da kim olduğunu öğrenmeliydi.

Uzun zaman sonra ilk kez herhangi biri merakımı cezbetmiş, ehlileşmiş dizginlerimin kontrolüne girmiş hırsımı kamçılandırmıştı. Bunun altından ne çıkacak, o küçük burnunu karşımda daha ne kadar havaya dikebilecek bizzat yaşayıp görmek istiyordum.

Pes edeceği anın hayalinin dudaklarımı çekiştirdiğini fark ettiğimde silkelenerek sertçe yüzümü sıvazladım. *Ne sik oluyordu bana böyle?*

MİRAY

Eve girer girmez üzerimdekilerden kurtulup kendimi banyoya attım, sıcak su tenimi acıtacak kadar yakıcı ve buhar tüm banyoyu egemenliği altına alacak kadar yoğunken bile hâlâ kötü bir kâbustan uyanacağım o anı ümit ediyordum. Orman meyveli ve hafif okyanus esintisi taşıyan duş jelimi lifle köpürtüp tenime haşince sürterken o keskin siyah hareler tekrar tekrar tüm kovmalarıma rağmen zihnime dolup duruyordu. Sert bakışlarına heybet katan koyu şimşeklerin gölgelerinde neler yattığını merak ediyordum, neler düşündüğünü...

Kestirilemez ve tekinsiz bir adam olduğu belliydi, yine insana nefes almayı unutturacak kadar da görkemliydi ve tüm bunları daha az önemli kıldığını hissettiğim tuhaf bir lakabı

vardı. Kulaklarım hâlâ o iki kelimeyle çınlıyordu ve suyun sesi çok uzaklarda çağlayan bir şelaleden geliyor gibiydi.

Köprü Kralı...

21. yüzyılda hâlâ monarşi ile yönetilen ülkeleri düşündüm istemsizce ve aklıma çok yakınlarda öte diyara göçüp giden kraliçe ile prens olan torunları geldi. Onlar bayağı bayağı sarışındı, bu adamın saçları ve hareleri o kadar koyuydu ki...

Uykusuzluğun saçmalandırdığı düşünceleri savuşturarak sert nefesimi sesli bir şekilde verip saçlarımı haşince şampuanlamaya başladım. İşimi bitirdiğimde kafa derim uyuşmuştu, suyun altına girip köpüğün o güzel kokusunu tenime bırakarak üzerimden sıyrılmasına uzunca bir süre izin verirken son yirmi sekiz saatimin ruhum üzerindeki kötücül işgalinden kurtulmuştum. Sinirden taşlaşmış kaslarım yumuşamış, uyku yeniden tarumar olmuş zihnimin içindeki sükûneti ağır basan karanlıktan davetkârca el sallamaya başlamıştı.

Bornozuma sıkı sıkı sarılmış odama giderken yumuşak yastığımın tatlı dokusunu yüzümde hissedebiliyordum. Çift kapaklı uzunca bir dolabın, genelde önüne amacını gerçekleştirmek için hiç oturmadığım makyaj masamın ve tek kişilik yatağımdan başka bir de koca hortumlu elektrikli süpürgesinin olduğu odama girdiğimde pijamalarımı giymeye üşenerek yatağıma hasret dolu bakışlarla baktım. Lakin böyle nemli bornoz ve ıslak saçlarla uyumanın akıbetini düşününce son bir gayret –diz verse de– en sevdiğim pembe panterli pijamalarımı dolabımdan çıkarıp yatağımın üzerine koydum.

Bornozumdan hızlıca sıyrılıp temiz iç çamaşırlarımı ve pijamamı giyip tekrar banyoya döndüm. Saçımı hızlıca kurutup, nemli bornozumu makineye attıktan sonra koşar adımlarla odama dönüyordum ki kapının sesi evrenin sesi olup şöyle haykırdı: *Bugün tüm kartlarımı sana oynuyorum Miray!* Gözlerimi sıkıca yumup, sinirli, derin ve sert nefesler eşli-

ğinde kapıya dönerken gelenin kargocu, postacı ya da kapıcı olduğundan neredeyse emin olarak –çünkü bizim evimize başka gelen giden olmazdı– kafamda mesele her neyse çözüp hızla yatağıma dönmek vardı.

Kapıyı sertçe açıp kendimi tüm varlığımda –diz yapmış pijamalarım, tüylü terliklerim, birbirine girmiş nemli saçlarım– ortaya serdiğimde artık çok geçti. Eriyip kaybolmak ya da gözle görülemeyecek kadar küçülüp utancımdan kurtulmak ve aslında daha da iyisi ilelebet yok olma isteğiyle olduğum yerde öylece karşımdaki yeni tanıştığım o yüze bakakalmıştım.

"Yeniden merhaba Miray Hanım. Bunu Pars Bey gönderdi."

Ahmet Bey elindeki poşeti kocaman ve aslında mahcubiyet gibi gözükse de öyle olmadığından emin olduğum gülümsemeyle uzattığında hâlâ öylece boş gözlerle adamın yüzüne bakıyordum.

Adam poşeti salladığında girdiğim transtan çıkarcasına irkilerek silkindim ve gözlerimi kırpıştırarak poşete baktım.

"O nedir?"

Sesim düşmancaydı ama Ahmet Bey bunu umursamadı. Onun yerine yüzündeki gülümsemeyi genişleterek, "Telefonunuz kaza mahallinde kalmış ve," dedi, ben poşeti alırken ekledi: "Kullanılmayacak durumdaydı."

Poşeti aralayıp içine bakarken Ahmet Bey, "Hattınız takıldı, şu an çalışır durumda, siz kişisel ayarlarınızı yaparsınız," dedi. Kaşlarım memnuniyetsizlikle kırışarak birbirine yaklaştı.

"Buna gerek yoktu." Poşetin içindeki cihazın son model ve tahmini değerinin en az beş tam maaşım olduğunu umursamadan bir paçavraymışçasına burnumu kırıştırarak salladım.

"Cidden bunun amacı nedir?" diye sorduğumda adam sanki bunu bekliyormuşçasına ellerini önünde kavuşturup, "Pars Bey çalışanlarının ufak tefek işlerle uğraşmasını iste-

mez, dikkatinizi tamamen işinize vermeniz gerektiğini düşündüğü için," dedi ve gözleriyle elimdeki poşeti işaret etti: "Ve sizin için iletişim önemli, Suzan Hanım'ın durumunu sık sık öğrenmek isteyecektir Pars Bey."

Başımı sallarken yüzümü ifadesiz tutmaya gayret ettim. Oysa sabahki karşılaşmamızı düşündüğümde benim yerime başka birini isteyeceğinden umutluydum. Karşımda duran gerçeğin karşısında sadece iç çekebildim.

Demek ki başka birini bulamamışlardı ya da bulmak istememişti. Her neyse, işte buradaydık. Zihnimdeki tehlike çanları o kadar kuvvetliydi ki sinir hücrelerime kadar çınlama yapıyordu.

"Bunu bir iş telefonu olarak kabul ediyorum," dedim ve gözlerimi adamın yüzüne dikerek ekledim: "İşim bittiğinde iade edeceğim." Ahmet Bey omuzlarını silkerken hâlâ babacan bir tavırla gülümsüyordu ve bu da ona sert sözler söyleyip kötü bakışlar atmamı engelliyordu.

"Siz nasıl arzu ederseniz." Tam gidecekken arkasını döndü.

"Ha bu arada Pars Bey bu akşam işe başlamanızı istiyor, çocuklar aşağıda sizi eve götürmek için bekliyor olacak." Ardından saatine baktı. "Toplanmanız ne kadar sürer?"

"Bayağı sürer," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Emrivakiliğin kabalık olduğunu bilmiyor muydu bunlar?

Adam yeniden gülümsedi ve sinirlerim büsbütün gerildi.

"Akşam yemeği 19.00'da. Pars Bey bu akşam sizi masada görsün." Ahmet Bey arkasını dönüp beni düşmüş omuzlar ve yarı açık kapımla bıraktığında kendimi daha fazla tutamayarak gözlerimi devirdim.

Pars Bey, Pars Bey, Pars Bey...

"Unutmadan!" dedi Ahmet Bey aşağı inmek için merdivenin başına doğru giderken. "İlk maaşınız hesabınıza aktarıldı. Arabanızı da yarım saate aşağıdan çekecekler."

"Buna da gerek yoktu!" diye bağırdım adamın arkasından ve merdiven boşluğundan Ahmet Bey'in keyifli sesi yankılandı.

"Pars Bey'in emri."

"Kralınıza tebaasından olmadığımı hatırlatın, Ahmet Bey!" diye bağırdığımda adamın sessizce güldüğünü duydum ya da bunu hayal etmiştim. Algılarım alabora olmuştu ve hâlâ ardına kadar açık kapının ağzında, bir apartmanın artık boş olan koridoruna, parmaklarımın ucunda sallanan poşete bakıyordum.

Poşetin içindeki kutudan ses gelince gerçeklik tenimi dürttü ve kapıyı yavaşça kapatarak hemen dış kapının açıldığı mini salona yönelip koltuğun üzerine bacaklarımı toplayarak yerleştim.

Ne kadar süre bilmiyorum –artık kutudaki sesler yoğunlaşmıştı– bacaklarım karıncalanana kadar oturduktan sonra olmayan cesaretime sarılarak poşetin içindeki kutudan telefonu çıkardım.

Arayıp duran tabii ki Aylin'di. Muhtemelen hastaneden sürüldüğümü işitmiş olmalıydı, böyle haberler çok çabuk yayılırdı. Telefonu kulağıma götürmemle Aylin'in sesi kulak zarımı delip beyin dokumu titrettiğinde ahizeyi kulağımdan uzaklaştırıp yüzümü buruşturdum.

"Telefonun neden kapalı!" Bu çıkışı tanıyordum ve bu sorusunun arkasından durmadan soracağı sorularını da hazır ettiği kulağıma dolan hızlı nefes seslerinden anlaşılıyordu.

"Çünkü kırıldı," dedim, bedenim kadar yorgun sesime elbette merhamet etmedi.

"E şimdi nasıl çalışıyor?"

"Yeni bir telefona takılı hattım."

"Ne ara aldın?"

"Almadım, yeni patronum gönderdi."

"Hadi be! Ne zaman tanıştınız ve telefonunun kırıldığını-"

Derin ve sesli bir iç çekişin ardından makineli tüfek gibi son birkaç saatimin özetini geçtim. Aksi hâlde Aylin'in yine kendisini Sherlock sandığı bir çapraz sorgu oyununun sanığını oynayacaktım ve buna hiç dermanım yoktu.

"Müdür beni Pars Tuna'nın babaannesinin bakımına atadı. Beni bu işe öneren eski sevgilime hesap sormak için giyinme odasına gittiğimde onu muhtemelen beni boynuzladığı kızla yiyişirken gördüm. Altta kalmadım merak etme, birkaç laf döşedim. Sonra otoparktan çıkınca gidip bir magandanın arabasına arkadan vurdum ama gel gör ki adam madde kullandığı için olay yerine polis çağırmak istemedi, senet imzalatmak istedi; ben de polis çağırmak istedim, tartıştık. Adam tam beni darp edecekti ki birisi ona engel oldu. O kargaşada telefonumu düşürdüm. Kahramanımız Pars Tuna çıkarken o korkunç maganda, ondan daha korkunç Pars Tuna'nın gazabına uğramamak için benden özür dileyip kaçarcasına ortadan kayboldu. Eve geldim banyo yaptım tam uyuyacaktım ki kapı çaldı, Pars Tuna'nın şoförü müdür, koruması mıdır, abisi midir, neyidir bilmem bir adam bana bu telefonu getirdi. Ha bir de beni muhtemel yeni cehennemime götürecek sandalın, aşağıdaki trafik nehrinin kıyısında beklediğini söyledi."

Aylin uzun bir nefesi telefona üfleyerek, "Vahooooooy!" diyerek verdikten sonra beklemediğim şekilde güldü. Alınım şaşkınlıkla kırışırken Aylin, "Tüm hastane bunu konuşuyor. Önce inanamadım ama bence talihin dönüyor," diye şakıdığında, "Ne?" diye haykırdım. "Adam yüzde bir milyon mafyatik bir tip." İsyanımda haklıydım, kaç kişinin lakabı olurdu ki!

"Sen senelerce Emre diye yatıp kalktığından burada dönen o söylentilerin çoğunu bilmemen normal, canım kardeşim. Birincisi adam mafyatik değil; mafyaların babasının

babası, atası. İkincisi aşırı zengin, aşırı yakışıklı ve aşırı *hot*[1]. Ayrıca kızım herkes burada kıskançlığından kudururken sen orada gamlı baykuş gibi oturuyorsan yatırılıp tedavi edilmen gerekiyor demektir."

Başımı umutsuzca sallayıp, "Köprü Kralı diyorlar adama," diye soludum. Aylin dilini damağına güzel bir pastadan tatmışçasına vurup şaklattı. "Valla ne kralı bilmem ama tam bir kral," dediğinde, "Aylin!" diye uyardım.

"Bir kişiye daha ihtiyaçları var mı diye sor işe başlayınca."

Aklıma gelen ilk şeyi dillendirdim. "Yerime sen gitmeye ne dersin?" diye sordum. Alay etmiyordum, sözlerim kinayeden de uzaktı; keşke Aylin kabul etseydi.

"Adamın radarına çoktan girmişsin kardeşim, sana iyi şanslar."

Adamın radarına pek hoş bir şekilde girmediğimi Aylin'e söylemedim.

"Bugün başlıyorsun yani?" diye sordu. İç çekişim bir evet olarak algılandığında kıkırdadı ve ilk defa yakın arkadaşımı boğmak istedim.

"Radarına iyi girmişsin, bana anlatmadığın bir şey var mı?"

Nefesim boğazıma takıldı ve kalbim göğsümün içinde taklalar atmaya başladı.

Gerçekten kendimi onun takıntısı yapmış olabilir miydim? Kral dedikleri o adam kelimelerime, burnumu dikerek alaycı alaycı konuşmama sinirlenmiş olabilir miydi? Belki de bana haddimi bildirmek için sabırsızlanıyordu. Tanrım!

"Miray?" Aylin'in sesi ile oturduğum yerde sıçradım.

"Bir şey olmadı... şey Aylin... ben... ben... evet, şey... hazırlanacağım."

Aylin tekrar kıkırdadı.

İngilizce: Ateşli.

"Güzel şeyler giy." Ardından başkasının duymaması için fısıldadı. "Seksi şeyler giy kız, adamı al da hepimizin hayatı kurtulsun."

Dalga geçiyordu, sesinden belliydi, biz hep birbirimize böyle şakalar yapardık ama bu sefer içimde tuhaf bir his belirdi. O adamın daha fazla dikkatini çekmek istemiyordum İşimi yapmalı, borçları hızla ödemeli sonra da kendime başka bir hastanede iş bulmalıydım. Aylin ile telefonu kapatırken adamın koyu gözlerini yeniden üzerimde hissetmeye başlamıştım.

Elbette yeni telefonumla ilk yaptığım; arama motorunda Köprü Kralı'nı aratmak oldu. Ve şaşırtmayan bir şekilde hiçbir sonuca ulaşamadığımda yeni patronumun ismini yazdım.

Pars Tuna.

İşte bu adın altında, aklımı uçuracak cinsten her türlü haber vardı. Hatta öyle ki adamımız neredeyse bir sene önce az daha evlenecekken, terk edilmişti.

Pars Tuna terk edilmişti. Haberi alelacele aşağılara kaydırırken kadına bir şey yaptığından neredeyse emindim, böyle adamlar terk edilmeyi kabullenmeyecek kadar egolu oluyorlardı. Ama hiçbir haber yoktu ve Pars Tuna'nın eski nişanlısı adamımızın Ankara'daki hukuk bürosunun başına geçmişti.

Ne yani ödüllendirilmiş miydi?

İkisinin uzaktan çekilmiş bir fotoğrafına tıklayıp kadının olduğu açıyı büyüttüm.

Açık kumral saçlarına özenle yapılmış ombreyle göğsünün az üzerinde biten saçları sarının göz yormayan güzel bir tonuna dönüyordu. Dudakları kibardı ve Allah bilir kaç bin TL olan *gloss*la ışıldıyordu. Dizinin hemen üzerinde biten mavi takım ve hafifçe dekolte veren beyaz saten gömleğin altındaki güzel fiziği seçiliyordu. Kadın bayağı güzeldi ve bir o

kadar da bakımlıydı. Protez olduğunu düşündüğüm tırnakları zaten kibar olan elini ön plana çıkarmıştı, parmaklarının arasında tuttuğu kâğıtlarda her ne yazıyorsa ifadesi ciddiydi. Kadının omzunun üzerinden kâğıda çatılmış kaşlarla bakan Pars Tuna'nın öfkeli çehresine rağmen, kadım kollayan ve ona göğüs geren açısı sahiplenici karakterinin yansıması gibiydi.

Tek kelimeyle oldukça iyi bir çiftlerdi. Dergi kapağına koysa sırıtmayacak ve adlarına fan sayfaları açılacak türden... Fotoğrafta geriye dönüp o fotoğrafı konu alan haberin başlığına vardım.

İhale üzerinden açılmış bir davanın tarafları olan... diye başlıyordu. İç çekerek o sekmeden çıktım. Adam yasa dışıydı ama mevcut yönetim tarafından desteklendiği de su götürmezdi. Aslına bakarsanız böyle adamlar desteklenir, görülür, arka tarafta erişilemeyen o tepeden taşlarını istediği gibi götürürdü. Kişisel yaşamını biraz daha kurcalayabilmek adına gezinirken gördüğüm bir düğün fotoğrafıyla heyecanlanmıştım. Çünkü Pars Tuna'ya dair bu tür kişisel bilgilere erişmek, samanlıkta o iğneyi bulmak gibiydi.

Başlık şuydu: *Ahsen Tuna ve Onur Baran hayatlarını sade ama akıllarda kalıcı bir nikâh törenleriyle birleştirdi*

Kız kardeşi tam bir yürüyen afetti. İnce bir beden ama o ince bedeni kadınlaştıran dolgun göğüsleri teninin bir parçasıymışçasına minnacık taşlı dantellerle ve tüllerle sarılıyordu. Derin gri gözlerini öne çıkaran makyajı ve bacaklarının üst kısmına sarıldıktan sonra ardına doğru akan gelinliğine dökülen dalgalı saçlarındaki incileri kutsayan gülümsemesiyle Pars Tuna'nın aksine olabildiğince mutlu görünüyordu. Damada baktığımda ise adamda hınzır bir gülümseme vardı – hani şu, *ben başardım,* diyen cinsten– ve o caydırıcı bakışlarına rağmen arsız yakışıklığıyla kolunu karısının beline dolamıştı.

Fotoğraflar uzayıp giderken namıdiğer Köprü Kralı olan adamımız durumdan hiç memnun görünmese de sırf kardeşi için mutlu adam rolünü de kesmiyordu. Birkaç fotoğrafta damada attığı bakışlar yakalanmıştı ve o bakışlardan, yabancı olan ben bile o adamı bir kaşık suda boğmak istediğini anlamıştım.

Bir fotoğrafı seçip yeni patronuma doğru yakınlaştırdım. Dudaklarına götürdüğü viski bardağının üzerinde kalan koyu gözlerini uzaktaki damatlarına kenetlemişti. Âdeta avına kilitlenmiş bir yırtıcı gibiydi. O bakışlardan ürperdiğimden fotoğrafı küçülterek başka birine geçtim.

O an tüm fotoğrafların içinde başka bir detay dikkatimi çekti; adamımızın eski nişanlısı sadece tek bir fotoğrafta kısa bir görüntü vermişti. Gelinle konuşuyorlardı ve o fotoğraf kadrajında adamımız yoktu. Yani o zaman, düğünden önce ayrılmışlardı ve deli gibi şunu merak ediyordum: *Neden?*

Google'da biraz daha gezdim ama merakımı giderecek bir sonuca ulaşamadığımda Instagram'a döndüm. Ne Ahsen Tuna'ya ne de Pars Tuna'ya dair bir hesap yoktu. Arsızlığıma iyice sarılıp artık tedavülden kalktığını düşündüğüm Facebook'a, magazinsel sayfalara bile baktım.

Hayatlarını gizlilik içinde yaşamalarını doğal karşılıyordum elbette, muhtemelen çokça düşmanları vardı ama yine de kız kardeşinin birkaç ünlü markayı takip etmesi için sosyal medyayı kullanması gerekmiyor muydu?

Bulduğum tek tük fotoğraflara tekrar dönüp, yaşlı kadınlara şöyle bir göz gezdirirken içlerinde yaşına rağmen göz dolduran o güzelliği bulmamla yanaklarımı sıcak bir tebessüm çekiştirdi.

Gözlerindeki donukluğa rağmen gülümsüyordu, kafasının içinde yoğun bir kavram karmaşası yaşadığı belliydi. Kısa kır saçlar lüle lüleydi, teni en az saçları kadar beyazdı. Genç-

liğinde oldukça güzel bir kadın olduğu, torunlarına aktardığı genlerden dahi ayyuka çıkarken çökmüş omuzlarındaki kederi hissedebiliyordum.

Bu yabancı kadın kalbimin içinde el değmemiş bir telli titretti. Başımı yana eğerken telefonu gözlerime yaklaştırdım. Eğer hüzün ve acı ete kemiğe bürünseydi, bu kadın olurdu. İçime yerleşen şefkat, küçük bir sevgi yumağına evrilirken oturduğum yerden kalkıp odama geçtim ve hastamla tanışmak için hazırlanmaya başladım.

PARS

Instagram hesabı gizliydi, telefon numarasını kaydettiğim için WhatsApp profilini görürüm diye düşündüm. Profilinde kısa siyah saçlı ve her yeri pirsing olan kız arkadaşıyla beraber çekildiği bir fotoğraf vardı. İkisinin de üzerinde üniformaları vardı ve çalıştıkları servisin önünde çekilmişlerdi. Miray Kuzu'nun resmî evraklar dışındaki hayatını merak ediyordum.

Bir trafik canavarı, anarşist; babaannemle ne denli sağlıklı bir iletişim kurabilirdi? Evimde, kalemin içinde bir başkaldırı istiyor muydum? Şimdiye kadar benim kim olduğum konusunda az da olsa fikir sahibi olmuş olması gerekiyordu, anarşistliğine devam edebileceğini sanmıyordum. İşe ihtiyacı vardı, babaannemin de onu yakından takip edecek, sicili temiz bir hemşireye... "Hepsi bu kadar."

Bir elimde telefonum, ardı boydan boya Boğaz'ın ve köprünün olduğu cam duvarın önündeki deri koltuğumda otururken parmağım dudaklarımın üzerinde, kafamın içindeki sesleri birbirinden ayırmaya çalışıyordum. Bir zamanlar babamın olan uzun masanın üzeri imzalanacak evraklarla doluydu ama karşımda olan birinin görmeyeceği, konumum itibarıyla ulaşabileceğim en pratik yerde, masanın hemen altına oyulmuş yerde saklanan silahımın kabzasının koyu çeliği ardımda süzülen ışıkta hafifçe parlıyordu.

Dün geceden bu yana hâlâ ılık olduğunu düşündüğüm namlunun ucu karşıya bakarken telefonu masamın üzerine, evrakların arasma bırakıp masayı arkama alacak şekilde koltuğumu çevirip, yönümü manzaraya döndüm. Babamın annemle yaşadığımız evde öldürüldüğü o gece, ben dedemden babamdan sonra bu köprüye nasıl kral olunacağını öğreniyordum. Ailem kurşuna dizildiği, kız kardeşimin tüm o dehşeti saklandığı yerden izlediği gece ben hükmetmeyi öğreniyordum.

"Bir kral kalabalıkların içinde yalnız olur," demişti o gece dedem. Babamın ölümü onu daha da öfkeli bir adam yapmıştı ve ilk kez o gün, daha genç bir adamken ağladığımda da ilk ve son tokadını dedemden o gün yemiştim. "Gece istediğin kuytuda ağla ama kimse görmesin, kimse duymasın ve bu son olsun. Bir kere zayıflığını gösterirsen ne krallığın kalır ne itibarın." Sessiz kükremesi hâlâ kulaklarımdaydı. Onca yıla rağmen dedemin, damarlarıma ateşi zerk eden sıcak nefesini demin de duyuyordum.

Öyle de oldu, ben dedem öldüğünde değil ama ailemi gömdüğüm sabahın akşamında bir kuytuda sabaha kadar yas tuttum. O geceye güneş doğduğunda ise artık bir kraldım. Evimi kana bulayanların kanlarını oluk oluk akıtıp cesetleri kendi ellerimde parçaladım ve gözlerimin önündeki

bu köprüden parça parça aşağı atarken düşmanlarımın hepsine o korkunç manzarayı korkunç bir sakinlikte izlettim.

Babaannemin, kız kardeşimin, hayatıma giren hiçbir kadının görmediği o karanlık yanım, gecenin içinde düşmanlarım için saklanırken bugün o otoyolda o karanlık gölgemin kendisini dışarı çıkmak için zorladığını hissettim. Bir yabancı için, hayatımda daha önce görmediğim biri için...

Eminim ki kana yabancı değildi ama o yaşatmak için bense öldürmek için var olmuştuk. Dikkatimi çeken zıtlığı olsa da başkaldırışı özenilmeyecek gibi değildi. Belki de yıllar önce yapmak isteyip yapamadığım için, belki de biriken egoma ters düştüğü için... Nedeni niyesi bilinmezdi ama bir gerçek vardı, su götürmez sert bir gerçek. Ben bir kraldım ve elbette biat ettirmek, ehlileştirmek de benim işimdi.

MİRAY

Yoğun İstanbul trafiğini bıçak gibi kesen kıvrık yolların yanında yükselen ağaçlar ayrı bir dünyaya açılan kapılar gibi gökyüzüne doğru birleşirken, yön duygumu yitirmiştim. Hayatımda ilk kez bindiğim Range Rover'ın rahat koltuğu zamanla bedenimdeki yorgunluğu hatırlatarak sızlayan kaslarımı, motorun araca yayılan ince titreşimleriyle okşuyor gibiydi ve bu da uykuyu zihnime çakıp düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Uyuyamayan çocuklarını arabalarıyla gez-

diren ebeveynleri şimdi anlıyordum işte. Uyku davetkârdı ama uykuyu daha davetkâr yapan arabayı süren ve hemen onun yanında oturan takım elbiseli, hayalet kadar sessiz olan adamlardı. Konuşmamaları işime gelse de kendimi ara ara uyuklarken buluyordum.

İpleri başkasının elinde, kaderi de yine o başkasının vicdanına yıkılmış zavallı bir kukla gibiydim. Çaresizdim, bu işe mecburdum, yorgundum ve hâlâ Miraç'a yeni işimden bahsetmediğim için ince bir suçluluk hissi duyuyordum. Olabildiğince yıpranmış gururumu ise hiç anımsamak istemiyordum, öyle ki insanlar bakışları ile dahi sizi yaralayabiliyorlardı. Miraç'ın kendi ayakları üzerinde durmaya başlayacağı o günü sabırsızlıkla bekliyordum, işte o zaman benim de o aşağılayıcı bakışlara, yeren sözlere eyvallahım olmayacaktı.

İçinde ilerlediğimiz orman, yer yer boş arazilere evrilip ardından tekrar sık ağaçlarla kuşanırken derin bir sessizlik anbean büyüyordu. Teslimiyetin mührüydü bu sessizlik. Benim boyun eğişimin, çaresizliğimin ve mecburiyetimin... Aylin haklıydı, hastanede olduğundan çok az daha yorulacaktım, maaşım çok daha iyi olacaktı ve faturaların derdinden arınacaktım. Şu an göğsümün içinde kalbimi sıkan o el, adıma dair hiçbir söz hakkı verilemeyerek kırılan onurumun eliydi. Müdürün bana yeni işimi tebliğ ederkenki o ifadesi, Emre'nin dün geceki aşağılayan bakışları, sırf sevgilisi ile daha iyi kırıştırmak için beni defedebilecek kadar güçlü olması...

Dünyanın çarklarını güçlü insanlar yağlıyordu işte. O çarkları sözleriyle, paralarıyla, yetkileriyle yağlayıp en altta kalan tabakayı hunharca eziyorlardı. Suç onlar işlediğinde suç olmaktan çıkıyordu, güçsüz olana edilen merhamet hep göstermelikti. Toplumdan takdir toplamak, destek alarak o çoğunluğu yine güçlerine güç katmak için kullandıkları bir araçtı. En azından sosyal hizmetler okurken şimdiye dek gör-

düğüm şey buydu; esirgeme ve hayır kurumlarında yaptığım stajlar insanlığa olan inancımı köreltiyordu, yine yapmakta olduğum mesleğim insanı sevmemi ve ona hep hayırlı olmamı öğütlüyordu. Ne yaman çelişkiydi benim hayatım, arada derede hep bir arafta... Düşünmeyi bırakabilip materyalist olmayı becerebilseydim –tıpkı Emre gibi– işte o zaman hayat benim için kolay olurdu.

Lakin ben hayatımın bir döneminde dahi var oldukları için minnettar olduğum anne babamdan şunu öğrenmiştim: *Kalbini doğru tut, eninde sonunda kalbinin ekmeğini yersin.*

Hâlâ bugün, yaşadığım bunca haksızlığa ve gözlerimin ardında biriken yaşları ötelerken dahi sarıldığım o sözlerle kendi kendimi teskin ettim. *Eninde sonunda,* diye hatırlattım kendime. *Eninde sonunda kalbimdeki bu acı geçecek, ruhum rahata erecek, gururum iyileşecek, benim de hayallerim gerçekleşecek.*

Araba hafif dönemeçli bir yokuş çıkmaya başladığında derince soluyarak camdan dışarı baktım. Özenle budanmış ağaçlar belirdiğinde dönemeç bitmiş, yol düzgün bir ok gibi ansızın şekil değiştirmişti. Altımızdaki yolun da değiştiğini hissetmem uzun sürmedi, yol hâlâ akıyordu ama teker döndükçe yükselen ses sanki ev ahalisine haber veren ön çağrı gibi, çift kanatlı yüksek demir kapılara yaklaştıkça artıyordu.

Kendimi bir anlığına ıssız bir şatoda, kana susamış zalim lorda sunulacak sunak gibi hissettim. Öyle ki bu his araba; ortasında oldukça güzel fıskiyeli bir havuzun olduğu, rengârenk çiçeklerle bezeli devasa bahçeye girene kadar devam etti. Araba durdu, şoför araçtan seri bir atlamayla inip kapımı açtı ve ben çenem yerde sürünmeye devam ederken, kocaman olmuş gözlerle etrafı incelemeyi sürdürerek ağır ağır arabadan indim.

Dünyaya cennet saraylarından biri düşmüştü, burası artık o koca metropolün neresiydi bilmiyordum ama kaostan

olabildiğince arındırılmış gibiydi. Çölün ortasında bir vaha, cehennemin gölgesinde bir vadiydi. Arazinin ucu bucağı yoktu, çimlerin arasındaki taş yol ağaçların arasına kaybolup karışırken hemen başka bir derinlikte, beyaz direkleri parıl parıl parlayan, cam şatoları andıran kış bahçesi duruyordu. Masallardaki gibi...

Tek fark ben ne peri kızıydım ne de özel güçlerim vardı. Yine de buranın sahibi Batman kadar iyi işler yapmasa da onun kadar zengindi. Yavaşça omzumun gerisinden eve bakarken bedenimi de çevirdim.

Malikâne, saray, yalı... Nasıl tanımlayacağımı bilmediğim yapının çok eski bir sarayın revize hali olduğunu anlayacak kadar görsel zekâm vardı. Ardına doğru genişleyerek ve büyüyerek ilerliyordu. Sağdan soldan kanatlara ayrılıyor, havada kalan bir köprü o kanatları bağlıyordu.

Hadi canım! Muhtemelen sesli inlemiştim ama umurumda değildi. Biri beni çimdiklese iyi olurdu, sanırım yolda uyumuştum ve şu an rüya görüyordum. Bir kuşun ağaçların içinden ötmesini, diğerlerinin kanat seslerini duyduğumda rüya olmadığını anlasam da gerçeği kabullenmek için hayretimi yenmeliydim.

Şaşkınlığın kapattığı algılarım dibimdeki tiz sesle titreyerek normale dönerken yerimde sıçradım ve nihayet çenemi yerlerden toplayarak sese döndüm.

"Hoş geldiniz, Miray Hanım, ben Yeliz. Buranın baş yardımcısıyım."

Ona ne diyeceğimi bilemez hâlde şaşkınlıkla baktığımda ekledi.

"Yani eski bir deyimle kâhyayım."

Boğazımı hafifçe temizlerken gözlerimi kırpıştırdım. Kadın yerel istatistik oranlarını küçümseyecek kadar uzun olan boyuma yakındı, orta yaşların oldukça üzerindeydi, en aşağı

kırk beş olmalıydı ve parıldayan koyu harelerinde saklamadığı merakla beni süzerken dudaklarında gördüğünden memnun bir gülümseme vardı. Kadının uzattığı elini geç gördüğümü fark ettiğimde dudaklarımı büzerek, "Çok affedersiniz, memnun oldum," dedim elini sıkarak. Güçlü parmaklar ellerimi çevrelediğinde kadının beden formuna göz ucuyla baktım. İri yapılıydı ama kilolu sayılamazdı, sağlıklı bir bünyesi olduğu ışıldayan gergin teninden anlaşılıyordu.

"Nasıl buldunuz?" Omzumun üzerinden baktığı yerle evi kastettiğini anladığımda şaşkınlığımı belli eden bir solumayla, "Çölde saklı bir vadi gibi," diye aklımdakini direkt dilime döktüm.

Kadının kaşları havalanırken hafifçe güldü, ardından elinde çantalarla bekleyen adamları gördüğünde yüzüne öyle sert bir ifadeyi hızlıca geçirdi ki olduğum yerde tüylerim kabarmıştı.

"Siz çantaları Miray Hanım'ın odasına götürün," diye buyurdu. Adamlar aynı anda "Tamam efendim," diyerek hızlı iri adımlarla kaybolduklarında Yeliz Hanım'ın tebessümü yeniden canlandı. Anlaşılan o ki bu evde Yeliz Hanım hiyerarşik düzenin oldukça yukarılarında olsa da sadece konum olarak değil tutum olarak da yerini kazanıyordu.

Aralarına akların yerleştiği koyu saçı; gergin bir topuzla ensesinde toplanmıştı, üzerindeki ütülü lacivert gold düğmeli takım oldukça resmî duruyordu. Ayakkabıları ortopedik topukları olan siyah klasik derilerdendi, üniformasını gururla taşıyan bir asker misali dimdik duruyordu. Kendi yamuk duruşumu düşünce omuzlarımı dikleştirdim.

"Ahmet Bey nöbetinizden daha bu sabah çıktığınızı söyledi, Suzan Hanım uyurken istirahat edin," dediğinde başımı olumsuz anlamda sallayarak, "Ben yerime alışana dek yadırgarım, odama çıksam da uyuyabileceğimi sanmıyorum, bana

işleyişi anlatırsanız adaptasyonum daha kolay olacaktır," derken gözlerim hâlâ usul usul çevreyi geziyordu.

Kadının gözleri takdir edercesine üzerimde gezinip gözlerimde durduğunda ne düşündüğünü az çok anlayabiliyordum. İş disiplini olan insanları seven baş hemşiremizin bakışlarından vardı Yeliz Hanım'da. Eliyle evi gösterdi. "O zaman başlayalım."

♛

Evin içinde –ki buraya ev demek doğru değildi– kaybolmazsam kendimi şanslı addedecektim. Neyse ki çabuk öğrenirdim ama yine de beni tüm bu karmaşadan daha çok rahatsız eden başka bir şey vardı ki o da odamın olduğu koridorda Köprü Kralı'nın hem çalışma odası hem de yatak odasının bulunmasıydı. Tek avantajım koridorun amansız uzunlukta kavislenerek geniş bir yay çiziyor olmasıydı. Aile fertlerinin kişisel odalarının tek katta toplanması doğal olsa da bana tahsis edilen odanın gözden ırak bir köşede olması için şu an her şeyimi verebilirdim.

Suzan Hanım'ın hemen yanındaki oda –neredeyse Aylin ile paylaştığımız iki artı bir kadardı– benim için hazırlanmıştı. Battal boy çift kişilik yatağın bir anlığına tam da Pars Tuna'ya göre yapılmış olduğunu düşünsem de o fikri aklımdan kovalayarak uzaklaştırdım. Genişçe bir balkona açılan çift kanatlı cam kapıyı boydan boya örten tül perdeler geleceğimden daha parlaktı, taş rengi mobilyalar adını bilmediğim ve zaten pek de hâkimi olmadığım lüks mobilya mağazalarından temin edilmiş olmalıydı. Uzunca bir komodinin hemen iki yanında yere açı yapan boy aynaları vardı ve kıyafetlerimi astığımda yüzde doksanı boş kalacak uzunca da bir dolap... Beni asıl sevindiren ve fakir ruhumu heyecanla şaşırtan, odanın içindeki bembeyaz devasa banyoydu... O uzun koridorda banyodan çıktıktan sonra odama koşma fikriyle kıvranmam

komik olsa da benim için olabilitesi vardı. Hayatımda daha önce sadece birkaç kere –mesleki seminerler için– otel odası görmüş biri olarak zihnimde bana göz deviren o çokbilmiş tarafıma dil çıkarıp Yeliz Hanım'ı usulca gölgesinde takip etmeye devam ettim.

"Siz yerleşin ben de bir Suzan Hanım'a bakayım sonra da sizi tanıştıralım." Başımı hafifçe sallayarak teşekkür ettikten sonra Yeliz Hanım hemen yan odama gitmek için odadan ayrıldı.

Yalnız kalır kalmaz kendimi çift kişilik yatağa bıraktım, yaylı bir bazaya değil de çok küçükken izlediğimiz çizgi filmlerdeki zıplayan bulutların üzerine düşmüşüm gibi tatlı bir his bedenimi gıdıkladığında istemsizce gülümsedim.

Yatak yumuşacıktı ve hemencecik bedeninizin formunu alarak uzuvlarınıza sarılıyordu. Böyle bir yatağınız varsa bence kesinlikle kalbinize dokunamayan o sevgiliye ihtiyacınız olmaz, akşamları kuş tüyü yastıklarınıza sarılarak uyurken sessiz sakin bir uyku çekerdiniz. Bu her açıdan hem beden hem de ruh sağlığınız adına faydalı olurdu. Hayatımın geri kalan yıllarını bu yatakta geçirme düşüncesine tamamen kapılmama izin vermeden doğruldum ve odama bırakılan iki minik valizle kısa süreli bakıştık.

Kollarımı havaya kaldırıp ellerimi tepemin üzerinde birleştirdim ve ileri geri esneyerek kaslarımı açtım. Ardından valizimi açıp dolabıma yerleştirdim ve kendimle getirdiğim açık soluk mavi hemşire üniformamı giyip ayağıma beyaz rahat spor ayakkabılarımı geçirdikten sonra kendiliğinden bal köpüğü olan kumral uzun saçlarımı tepemde at kuyruğu olarak toplayıp aynalara doğru ilerledim.

Açık tenim solmuştu, yanaklarımdaki küçük çiller bile yorgun görünüyordu. Uzun ve gür kirpiklerimin ardındaki yine bal köpüğü olan harelerim ise o kendine has ışıltısını

koruyordu. Kurumuş kıvrık dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra gerçekten hasta bir görüntüye sahip olduğuma karar vererek sırt çantamdan o elimin bin senede bir gittiği makyaj çantamı çıkarıp göz altlarımı kapattıktan sonra dudaklarımı nemlendirdim. Ardından gözümle ilişen rimel ve eyelinera bakıp tereddüt ederken zihnim tuhaf bir evhamla titredi.

Akşam yemeğinde beraber olacaktık, değil mi? Şimdi bu adam ya onun için süslendiğimi sanırsa!

İçimi kaplayan telaşla burnumu kırıştırıp malzemeleri çantama alelacele tıkıştırırken dudağımdaki nemliliği komodinin üzerinde duran peçeteyle hafiflettim. O adamın gözüne batmaya niyetim yoktu, işimi yapacak, ortalarda fazla dolanmayacak, kalan zamanlarda tezimi bitirip kendim için bu kaosu fırsata çevirecektim.

Kendi kendime mırıldandım: "Plan bu, plana sadık kal Miray."

Kapı çalındığında dudaklarıma profesyonel tebessümümü yerleştirip en tatlı sesimi takındım: "Giriniz.

Yeliz Hanım yüzünde temkinli bir ifadeyle ardına şöyle bir bakıp gözlerini tekrar benim üzerimdeki hemşire formasında gezdirdi. Kendime en yakıştırdığım renk buydu yoksa kötü mü olmuştu? Üzerime şöyle bir bakıp tersliğin ne olduğunu aradım ama bence her şey olması gerektiği gibiydi. formam ütülü ve temizdi.

"Hanımım, işte Miray Hanım," dedi ve o açtığı kapıda yana çekilirken ben de acelesiz adımlarla kapıya doğru ilerledim. Suzan Hanım elinde oldukça dikkat çeken bir tasarıma sahip bastonuyla çok da aksak sayılmayan, sağlıklı nitelendirebileceğim adımlarla kapının eşiğinde belirdi. Üzerinde krem kruvaze bir takım vardı. Eteği, ceketi ve içinde hardal sarısı olan kazağıyla şirketler yöneten patroniçelerden fazlası var, eksiği yoktu. Gözlüklerinin üzerinden gri gözleriyle beni

baştan aşağı süzüp dudaklarını ağır çekime alınmış bir aktris gibi yavaşça kenara kıvırdığında nefes almayı unutmuştum. *Bu kadın mı Alzheimer'dı?*

Şu odada en perişan olan bendim. Bu kanaatime bir kere daha içsel göz devirmeyle karşılık verdiğinde Suzan Hanım diğer elini bana uzattı. "Hoş geldin, yavrum." Sesi yumuşacıktı ve insanı en yabancı dehlizlerde bile gevşetecek bir tınısı vardı. Elin duruş açısı tokalaşmaktan ziyade, öptürmek için uzanan o beklentiyle havadaydı. Gülümsedim. "Hoş bulduk."

Suzan Hanım'ın havadaki elini tuttum ve eğilip tam da onun beklediği gibi öperek usulca alnıma götürdüm. Başımı kaldırıp karşımdaki ikilinin yüzüne baktığımda içimdeki kız bana *çak bi' beşlik* yaparak göz kırptı. Memnun bakışlar, mutlu dudak kıvrımları... Ardından beni tekrar süzdü.

"Neden böyle giyindin, yavrum?" diye sorduğunda Yeliz Hanım'a baktım. Bana gözlerini yumup başını salladı. Anlaşılan zamansal kavramın tamamını yitirmişti. Ellerimi üzerimde gezdirirken gülümsedim.

"Yeni aldım, çok rahatlar." Yaşlı kadın kaşlarını çattı.

"Hemşirelere benzemişsin, her an kıçıma iğne sokacaksın gibi," dediğinde şaşkınlıkla gülümsedim. Başımı sallarken Suzan Hanım'a eğilip göz kırptım. "İğnem yok."

Beni şu an kim olarak nitelendirmişti bilmiyordum ama zamanla kafasında geçmiş yıllarda tanıdığı bir karakter olacağıma emindim.

"Ama ona yapsan fena olmazdı," dedi yaşlı kadın muzip bir gülümsemeyle fısıldayarak. Onun gibi fısıldayarak sordum. "Kime?"

"Koca götlü kocama."

Kaşlarım çatılırken kastettiği kişinin aklımdaki kişi olma ihtimaline kahkaha atma dürtümü bastırarak yine sordum: "Ona yapabilirim, bu sizi mutlu edecekse neden olmasın?"

Kadın bana yaklaşıp kulağıma yükseldi: "Uykusunda sapla, mümkünse hiç uyanmasın."

Güldüm ve ben de onun kulağına fısıldadım: "Peki bunu neden yapıyoruz?"

Kadın önemsizmişçesine omuz silkti: "Canımı sıkıyor."

Başımı sallayarak onu destekleyen ciddi bir ifadeyle gri gözlerine baktım ve içten içe bu tatlı yaşlı kadına hak verdim.

Kesinlikle can sıkıcı biri olmalıydı.

Ardından dışarıdan bir ses yükseldi. Daha bu sabah tanışık olduğum bir ses.

Köprü Kralı.

"Sultanım!"

Ve ayak sesleri yaklaşırken Yeliz Hanım odamdan dışarı çıkıp uzanıp giden koridora doğru bakarak gülümsedi: "Hoş geldiniz Pars Bey, biz de Miray Hanım'la sohbet ediyorduk. Sanırım artık uykunuzda kendinizi kollamalısınız."

Harika...

♛

Ortam onun varlığıyla ağırlaşırken omuzlarımı dikleştirerek yüzüme ciddi ifademi takındım. Sıfır mimik, boş bakışlar ve gerekmedikçe göz teması kurmama... Yine de etrafa ağır bir sis gibi yayılan his bedenime sarılıp tenimi karıncalandırıyordu. Buna neden olan şeyin, karşımdaki adamın korkulacak bir güce erişmiş karanlık bir gizem olmasına yoruyordum. Zihnimde sıraya bindirdiğim sıralamayla sinir uçlarım kıpırdanırken adamımız ardına kadar açılmış kapımın önünde belirdi.

Üzerini değiştirmişti, sabahki siyah takımın yerinde daha spor kesim okyanus lacivert bir takım elbise vardı. İçindeyse kas hatlarını sanki çıplakmışçasına ortaya seren, beyaz, vücuduna yapışan bir tişört vardı.

Gözleri nihayet aradığını bulmuşçasına gözlerimi bulduğunda bir ok gibi duran boynumu çenemi dikleştirerek biraz daha gerdim. Ardından başımı eğip kaldırarak ona patron olduğunu ve aramızdaki sert hiyerarşiyi kabul eden yine profesyonel olduğunu düşündüğüm o soğuk selamımı verdiğimde, yüzü sanki ona otuz iki diş sırıtmışım gibi gevşeyerek bana gözlerini kısarak gülümsedi. Gülümsemesiyle içimde birkaç tavşan hoplarken şaşkınlığım kaşlarımı hafifçe kaldırdı ama çok çabuk toparlanarak gözlerimi hızla Suzan Hanım'a çevirdim.

Kadın yarım bir sırıtışla torununa değil de hasmına bakıyordu sanki. Pars Tuna geniş elini kadının sırtına koyarak başının üzerine ondan beklenmeyen sıcaklıkla kocaman bir buse kondurduğunda yaşlı kadın tiksintiyle yüzünü buruşturarak bedenini hafifçe adamdan kaçırdı ve o hilekâr tebessüm yeniden dudaklarımı çekiştirdi.

Tam da tahmin ettiğim gibi sevgili hastam koca götlü kocam derken, sanrısında olan kocası, aslında torunuydu. Tüm o heybeti ve kurşun geçirmez gösterişli egosuyla Pars Tuna neticede gerçekten de koca götlü yine bir o kadar koca bir kibre sahip, mafyatik, tekinsiz, dediğim dedik ve kabul etmek istemesem de yine kocaman bir gerçek olan nefes kesici yakışıklılığa sahip patronumdu.

Yani uykusunda ya da değil götüne iğne saplamak şöyle dursun, bunu aklımdan geçirmek dahi sakıncalı olsa da fikri beni eğlendiriyordu.

Tüm ifadesizliğime rağmen aklımdan geçenleri okumuşçasına Yeliz Hanım'a döndü.

"Uykumda neden kendimi kollamalıymışım?" diye sordu sabahkinin aksine muzır, samimi bir sesle.

Yeliz Hanım göz ucuyla bakışlarını Suzan Hanım ile benim aramda gezdiriyordu

"Suzan Hanım, Miray Hanım'dan uykumuzda kaba etinize sizi sonsuza kadar uyutması için iğne yapmasını istedi."

Pars Tuna'nın dudaklarında kocaman bir gülümseme yüzündeki gamze çukurlarını açarken irice açılmış koyu gözlerle bana baktı: "Kabul ettiniz mi?"

Tüm o donuk yüzümün al al olması saniyeler sürdü. Ağzım yine bir karış açık kalmış, şaşkınlıkla ağzımın içinde dilimi ararken Yeliz Hanım, "Evet, seve seve kabul etti," diye müjdeli bir haber verirmişçesine şakıdı.

Midemin içinde, boğazımdan yuvarlanan iri taşların ağırlığıyla nefesim tıkanmıştı.

Suzan Hanım Yeliz Hanım'ın bacağına bastonu ile vurup, "Seni hâlâ neden kovmadım ki!" diye inlediğinde Pars Tuna'nın gözleri benim gözlerimdeydi ve öyle bakıyordu ki başka bir yere gözlerimi çevirmemi imkânsız kılıyordu. Dudaklarında keyifli bir tebessümle babaannesine döndüğünde nihayet içimde sıkışan havayı usulca verirken bir an önce buradan kaçmak istiyordum. Ama ne yapacak başka bir işim vardı ne de yığılmış faturalardan sadece birini ödeyecek param...

"Akşam yemeğinde ne buyurdunuz Sultanım, oldukça açım," dediğinde Suzan Hanım omuzlarını silkerek koridora yöneldi, "Yardakçına sor," dedi küskün bir sesle. Yeliz Hanım Suzan Hanım'ın ardından sessizce giderken eteklerine yapışıp beni yalnız bırakmaması için yalvarmak istesem de olduğum yerde rahatsızca kıpırdanmaktan başka bir şey yapamayarak, odamı ilk kez görüyormuşçasına gözlerimi duvarlarda gezdirmeye başladım.

"İstediğiniz gibi dolma doldurttum ve yaprak sardırdım. Bugün tam bir Anadolu menüsü var."

Pars Tuna memnun olmuşçasına dilini şaklattı. Bu tavırları sabahki magandayı yumruklayan o adamdan çok uzaktı. Gözlerim istemsizce beline kaydı. Silahı orada değildi.

"Güzel," dedi son harfe uzun uzun bastırırken bakışlarını üzerimde hissediyordum. Tam önümde durmuş ellerini beline koymuştu ve bu beden duruşunun beni buradan öylece salmayacağını anlamıştım.

Öyle ki şu an olduğumuz koridoru değil âdeta evreni kaplıyor, varlığı ile havadaki tüm oksijeni tüketiyordu.

"Yeni işiniz hayırlı olsun, hemşire hanım." Onun baskın gür sesini bastıramayacağına emin olsam da kendi sesimin en güçlü tınısını yakalamayı umarak, kaçmak için atıldım. "Teşekkürler Pars Bey, izninizle hastamı yalnız bırakmayayım," dediğimde geniş bacağını önüme atarak yolumu büsbütün kesti. Başımı kaldırıp ters bakışlarla adamın keyifle yanan siyahlarına baktım.

"Köprü Kralı'nı araştırdınız mı?" Kısa bir an ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakalmıştım ki bocalamamın onun egosuna hizmet edeceğini koyu bakışlarından anladığımda boynumu dikleştirerek ona yayvan bir gülümseme gönderdim.

"Araştırdım." Kaşları ilgiyle havalandı ve yüzüme doğru eğildi. "Neymiş?" derinleşen tınılı sesiyle irkildim, tüylerim diken diken olsa da gerilemedim. Bakışlarından okuduğum korku beklediğiydi. Kibrini doyurmayacaktım.

"Geceleri karanlık şatosunda, genç kızların kalplerini yiyen, vahşi, çirkin bir canavarmış." Bu şimdi uydurduğum kötü masalın kahramanını onaylamazca cık cıklarken birkaç adım geriye giderek kollarımı önümde bağladım ve bu sabah onun bana yaptığı gibi onu baştan aşağı imalı gözlerle süzdüm.

Ve daha sonra çeneme lanet edeceğim o sözler ağzımdan dökülüverdi.

"Koca götlü olduğu da anlatılan rivayetler arasında."

Yüzünde beliren ifade, koyu harelerinin derinlerinde çakan karanlık şimşekler ve tehlikeli bir kıvrıma dönen belirgin dudakları o an orada yok olmayı isteyeceğim kadar kanımı damarlarımda donduruverdi. Korku mu? Şu an onu gözlerimde ve boynumda belirginleşen damarlarda yakaladığından emindim.

Sahi daha bir az evvel kendime ne tembihlemiştim: Adamın dikkatini çekme!

O adamın tüm şimşekleri gözlerinden üzerime çakmak için titriyordu şimdi, gerçekten de çenemin yayını...

Gözlerimi koridorun duvarlarındaki yağlı boyalarla tavandaki avizelerde gezdirmeye başlarken tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek korkumu dizginlemeye çalışıyordum. Bana doğru ağır adımlar atarken, mıknatısın aynı kutbu gibi küçük adımlarla geriye sürünüyordum ki çok geçmeden sırtım duvara değdiğinde, içimden kendime yağdırdığım küfürlerle sertçe yutkundum.

İri kolunu kaldırdı ve dirseğini duvara dayayıp bana doğru eğildi. Derin uzun bir nefesi içine çekerken kokusu burnuma doluyordu. *Fresh*, akılda kalacağı tonundan belli, sakinleştirici bir koku olsa da onun teniyle birleşen esansın formu insanın zihnine mermer sütunlar dikecek kadar net ve derin derin solumanızı size emredecek kadar güzeldi. Nefesini usulca verdi, sıcak rüzgâr saçlarımdan burnuma oradan da dudaklarıma akarken gözlerimi kırpıştırarak beyaz tişörtündeki detaylara bakmaya başladım. O kadar yakındı ki beyazın altındaki bronzlaşmış tenini görebiliyordum.

"Sen de o masallardaki prenses mi oluyorsun?" Alayla gülmek istemesem de bozuk sinirlerim izin vermedi.

"Prenses benim için fazla özenli bir tabir olur, Ekselansları."

Tut çeneni lanet olasıca, bu kadar fantastik dizi ve kitabın sonu böyle bir kafaydı işte ve dilim, asla mantığımın devreye girmesini bekleyecek kadar sabırlı değildi.

Gülümsediğini hissetsem de başımı kaldırıp yüzüne bakmadım.

"Hani canavardım?" diye sordu.

"Krallar canavardır."

"Krallar kraldır," diye karşı çıktı.

"Krallar tebaasının gözünde hep çekinilmesi gereken, korkuyu otorite olarak kullanan, soğuk, duygusuz, uzak durulması gereken bir güçten başka bir şey değildir. Haklısınız kral sadece ama sadece kraldır. Genelde de yalnız ve keder içinde ölürler."

Ardından bu cesaret nereden esti bilmem başımı kaldırıp tepemdeki kralın koyu gözlerine baktım. Tanımlamama asla uymayan karanlık alevlerden dövülme sıcak bakışları yüzümü yaktı. Sözlerim, onda yüzünde bu ifadeye sebep olacak nereye dokundu bilmesem de dudaklarımdan dökülenlerden çoktan pişman olmuştum. Derin harelerindeki şimşekleri parçalamıştım. Kolunu duvardan çekti ve gerileyerek aramıza mesafe koyarken üşüdüğümü hissetmeye başladım, gözlerini kısarak bana dondurucu bakışlarıyla bakmaya başladı.

Nasıl bir insan hem bakışları ile yakabilir ve yine o bakışları kutsayan hareleri ile iliklerine kadar karşısındakini dondurabilirdi ki? Ne tuhaf bir adamdı!

Gözlerinde büyüyen soğukluğun iliklerime yapışmaması için bakışlarımı kaçırdım.

"Aferin küçük kız, dersine iyi çalışmışsın." Kelimeleri düşmanca değildi ama sesindeki o tını... Yutkundum, onu kırmıştım ama bunu nasıl yapmıştım hiçbir fikrim yoktu. Sesiyle

"Prenses benim için fazla özenli bir tabir olur, Ekselansları."

Tut çeneni lanet olasıca, bu kadar fantastik dizi ve kitabın sonu böyle bir kafaydı işte ve dilim, asla mantığımın devreye girmesini bekleyecek kadar sabırlı değildi.

Gülümsediğini hissetsem de başımı kaldırıp yüzüne bakmadım.

"Hani canavardım?" diye sordu.

"Krallar canavardır."

"Krallar kraldır," diye karşı çıktı.

"Krallar tebaasının gözünde hep çekinilmesi gereken, korkuyu otorite olarak kullanan, soğuk, duygusuz, uzak durulması gereken bir güçten başka bir şey değildir. Haklısınız kral sadece ama sadece kraldır. Genelde de yalnız ve keder içinde ölürler."

Ardından bu cesaret nereden esti bilmem başımı kaldırıp tepemdeki kralın koyu gözlerine baktım. Tanımlamama asla uymayan karanlık alevlerden dövülme sıcak bakışları yüzümü yaktı. Sözlerim, onda yüzünde bu ifadeye sebep olacak nereye dokundu bilmesem de dudaklarımdan dökülenlerden çoktan pişman olmuştum. Derin harelerindeki şimşekleri parçalamıştım. Kolunu duvardan çekti ve gerileyerek aramıza mesafe koyarken üşüdüğümü hissetmeye başladım, gözlerini kısarak bana dondurucu bakışlarıyla bakmaya başladı.

Nasıl bir insan hem bakışları ile yakabilir ve yine o bakışları kutsayan hareleri ile iliklerine kadar karşısındakini dondurabilirdi ki? Ne tuhaf bir adamdı!

Gözlerinde büyüyen soğukluğun iliklerime yapışmaması için bakışlarımı kaçırdım.

"Aferin küçük kız, dersine iyi çalışmışsın." Kelimeleri düşmanca değildi ama sesindeki o tını... Yutkundum, onu kırmıştım ama bunu nasıl yapmıştım hiçbir fikrim yoktu. Sesiyle

yakınlaşıp sesiyle duvarlar ören biriydi, nasıl yaptım bilmiyorum ama birkaç kelime ile aramıza bir evren sokturmuştum.

İri ellerini cebine sokup başını yana düşürdü hem bana bakmak istemiyor hem de gözlerini alamıyor gibiydi.

Onu öfkelendirmemiştim, daha kötü bir şey yapmıştım.

"Hastanızı yalnız bırakmayın," dedi emredercesine. Başımı salladım ve neredeyse koşar adımlarla koridoru terk ettim.

İşleyiş basitti: Suzan Hanım'ın ilaçlarını ve hastalığının seyrini takip edip doktoruna düzenli bilgiler hâlinde verecektim. Tansiyonuna ve nabzına belli aralıklarla bakacak, onunla yakın bir bakıcı gibi ilgilenecek, olası bir aksilikte derhâl doktoruyla ve Ahmet Bey'le irtibata geçecektim. Kişisel hemşiresi olduğum hastam yakın zamanda hekim değiştirmiş, İngiltere'den Türkiye'ye yeni taşınmış bir profesörün gözetimine girmişti. Doktorla resmî olarak tanışmasam da numarası telefonuma çoktan kaydolmuştu. Yarın akşamüzeri hastasını ziyarete geldiğinde doktoru bilgilendirmek adına Suzan Hanım'ın son birkaç gününü Yeliz Hanım'dan dinlediğimde beni oldukça hayrete düşüren başka bir şey öğrenmiştim. Ben bu iş için buraya gelen on beşinci hemşireydim. Tam on beş kişi...

Suzan Hanım on dört kişiyi yaka paça daha ilk haftalarında kovmuştu. Bu da şu demekti; işim garanti değildi, beni de ötekiler gibi kovabilirdi.

Yeliz Hanım o an yüzümdeki ifadeye bakıp gülümsemiş, "Seni sevdi, onları daha ilk bakışta hiç sevmemişti," dediğinde sevinsem mi üzülsem mi bilememiştim.

Pars Tuna'ya olan karamsar düşüncelerime rağmen ben Suzan Tuna'yı sadece iş olarak göremeyecek kadar duygusaldım. Serviste uzun süre yatan hastalarla Emre'nin tüm uyarılarına rağmen kurmamam gereken bağlar kurup içlerinden

biri ölürse günlerce kendime gelemiyor, o hastanın yasını tutuyordum.

Yaşlı kadın yemeğine burun kıvırınca Yeliz Hanım yanındaki kendisinden daha sade bir forma giymiş olan kıza döndü. "Tavuk çorbasını deneyelim bir de." Kız başını salladı ve arkasındaki servis masasından fildişi kâseye çorba dökerek usulca Suzan Hanım'ın önündeki tabağı kaldırarak diğerini koydu.

Bu sefer dudaklarını da buruşturan kadın uzun masada karşısında oturan Pars Tuna'ya baktı. Bense o tarafa bakmamak için üstün bir çaba veriyordum.

"Yemek istemiyorum," diye söylendi küçük bir çocuk gibi. Pars Tuna'ya bakmasam da şefkatle gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Yemeyince güçten düşüyorsun, hayatım." Kadın elini masaya vurdu.

"Sanki çok umurunda, ölüp gidersem bulursun hemen birini." Ardından o ateş saçan gri gözlerini bana çevirdi. "Bak bu erkek milletine sakın güveneyim deme, hepsi hilebaz ve bencil bunların."

Başımı onaylarca salladım ve kaşığımı çorbama daldırıp iştahla dudaklarıma götürüp üfledikten sonra ılımasını beklemeden yuttum. Sıvı gerçekten yaksa da belli etmedim.

"Çok haklısınız," dedim tüm gerçek duygularımla, ardından bir kaşık daha aldım. Tüm gözleri üzerimde hissediyordum. Şu an umursamaz, kendi karnını doyurmaya çalışan bencil biri gibi göründüğüm konusunda ise bahse girerdim.

"İşte tam da o yüzden yemeli, sağlıklı olmalı ve hiçbir erkeğin yarattığı kederden yataklara düşmemelisiniz." Suzan Hanım'ın yüzü sözlerimle anında aydınlanırken dudakları kıvrıldı.

"Ayrıca düşünsenize, neden onun ekmeğine yağ süresiniz ki?" dedim başımla Pars Tuna'yı işaret ederek. Kadın tüm dişlerini göstererek gülümserken kaşığına uzandı ve yemeğini yeni kazandığı keyifle yemeye başladı.

Yeliz Hanım'ın dudaklarında beliren tebessüm gözlerine de yansımış, bana bakarken bir çift başka gözün ağırlığı daha üzerimdeydi. Herkesinkinden daha çok! Lakin ona dönüp bakmamalıydım, dediği gibi dersime iyi çalışmıştım ve kesinlikle kendisinden uzak duracaktım.

Tatlı faslına geçtiğimizde Suzan Hanım hiç ikiletmeden sütlacını sonuna kadar yemişti. Bense iki üç kaşıktan sonra zaten ağzına kadar dolmuş midemi zorlamamak için yarım bırakmıştım.

"Sen neden kuş gibi yiyorsun?" diye sordu Suzan Tuna. Gülümsedim. "Doydum aslında." Yeliz Hanım araya girdi. "Böyle fit kalmak için gençler kendini zorlamıyor."

"Aslında genelde yemek yemeye vaktim olmaz, hızlı hızlı yer işe dönerim."

"Hastaneler çok yoğun, değil mi?" diye sordu Yeliz Hanım Pars Tuna'nın kadehine şarap doldururken.

"En yoğun olan yerler aciller ve yoğun bakımlar. Ben son birkaç aydır servisteydim ve yoğun olsa da oralardan daha insaflıydı tabii."

Şikâyet etmekten çok eğlenceli bir oyundan bahsediyormuşçasına yankılanan sesim Pars Tuna'nın dikkatini çekmiş olacak ki "İşinizi seviyorsunuz," diye mırıldandı. Ona bakmak yerine uzun ama kendine has zarafeti olduğunu düşündüğüm parmaklarının arasındaki kırmızı şarap dolu kadehe bakarak konuştum.

"Birilerinin derdine derman olmak güzel bir duygu bırakıyor."

Suzan Hanım kıkırdadı ve tatlı kaşığıyla karşısındaki adamı işaret ederek, "O da dert olmayı sever," diye araya girdiğinde Pars Tuna hiç düşünmeden, "Aynen öyle," diye onayladı babaannesini.

Sesindeki tehditkâr tını ağızda tat bırakacak kadar keskindi. Ardından yerinden yavaşça doğruldu.

"Hanımlar size iyi geceler, benim çalışmam gerek. Malum sevgili kardeşim koca parası yemeyi tatlı bulduğundan tüm işleri tepeme yıktı," diye söylediğinde Yeliz Hanım güldü.

"Hamile hamile Ahsen Hanım'ı Onur Bey hayatta çalıştırmaz."

Pars Tuna sertçe iç çekti: "Nasılsa her işi yapan bir Pars var."

"Allah sizi korusun," dedi Yeliz Hanım, Pars Tuna salondan çıkarken.

Mafya babası elini kaldırdı. "Eyvallah Yeliz Hanım, sen de olmasan bu evde bir çift güzel söz duymayacağız." Ardından tam salonun geniş girişinin eşiğinde durup bir şey hatırlamışçasına dönüp bana baktı.

Çekingen bakışlarımı gözlerine kaldırdım.

"Bu arada tekrar hoş geldiniz, Miray Hanım." Sesi samimiydi, bakışlarında insanın içine sarılan duyguyu görmezden gelerek dudaklarımı kıvırdım. Ben de ilk defa ona samimiyetle gülümseyerek başımı salladım.

"Hoş buldum, Pars Bey."

Adını sesimden duymak onu bir an irkiltti; sadece salisele-rin sürdüğü o anda kaşları ilgiyle havalandı, bakışları aydınlandı ve çok çabuk gölgelendiğinde ciddi ifadesini koyu bir güneşlik gibi sertçe yüzüne çekip hızla oradan ayrıldı.

Böylesine büyük bir evin içinde şaşılacak derecede keskin olan o muntazam sessizliğinde kendi nefes alışverişlerimi dinlerken tavanı izliyordum. Derimin altında kaslarımın iç-

lerine sinen yorgunluk uykumu parçalamıştı. Gözlerim uyu diye yalvarırken, kaslarım battı balık yan gider diyerek uyanık zihnimle el ele tutuşmuş, halaya durmuştu. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve hayırsız kardeşime bir mesaj yazdım.

"Neredesin hayırlı kardeşim benim..." Anında cevap geldi.

"Götümde ayılar bağırıyor abla, hoca bir tez konusu verdi ki vazgeçtim ayılar götümde bağırmıyor, ayılar götümü pençeliyor."

Yüzümde aniden beliren sırıtışla kalkıp yatakta oturdum. "Yakında mezun olacaksın, sık dişini."

"Sıka sıka diş kalmadı yavrum, dur ben de az mola vereyim."

Yazar yazmaz beni görüntülü aramaya başladığında uzanıp ışığı açarak yatakta iyice toparlandım. Miraç'ın ışıl ışıl açık kahve gözlerine dökülen dalgalı kumral saçları dağılmıştı. Yorgun olmasına rağmen kaybetmediği neşe yine sesinde ve bulaşıcıydı.

"Bu güzellik karşısında beni kör etmediğin için sana şükürler olsun, Yüce Tanrım." Sesi hızla değişti. "Hey hey, bir dakika orası neresi, neredesin sen?" Hızla ciddileşen ifadesine karşın yüzüme pis bir sırıtış yayarak kolumu başımın ardına atıp yatağın başlığından aşağı doğru kaydım.

"Beş yıldızlı otelde, tatile çıktım, bundan sonra yiyip içip yatacağım." Miraç'ın bir kaşı sertçe havalanırken yakışıklı yüzü gerildi. "Yanında o Emre denen gargavat yok, değil mi?"

İsmini duymamla tüm sinirlerin tepeme üşüştüğü o adamın adını duymamış gibi davranarak yataktan doğrulup ayağa kalktım ve kamerayı diğer tarafa çevirdim. Kamerayı odada gezdirirken, "Yeni işim," diye ekledim ve Miraç'ın başka bir soru sormasına fırsat vermeden tüm olup biteni anlatarak balkona çıktım.

Eski bir saraydan dönme olan yapının bu cephesi, açı yaparak yarım bir daire çiziyordu. Uzun koridorun dönerek nereye kavislendiği balkondan daha net anlaşılıyordu. Demirleri bile özel yapım balkon korkuluğu bana orta çağın gösterişli saraylarını anımsatsa da oldukça moderndi. Açı yaptığı duvar boyunca üç balkon daha vardı ve ışıkları yanmıyordu. Hemen aşağıda büyükçe bir havuz, şezlonglar ile kapalı güneşliklerle, karanlıkta dahi parıldayan rengârenk güllerin uzanıp gittiği patika vardı. Ve o an fark ettiğim karanlığın en dip olduğu yerlerde, takım elbiseli adamlar...

Kamerayı hızla kendime çevirirken sözlerimi, "İşte öyle," diye tamamladım. "Anlayacağın sadece birkaç saatte yeni bir işim oldu ve Suzan Hanım çok tatlı." Miraç'a her şeyi olabildiğince yumuşatarak anlatırken kazadan, Emre'den ve Pars Tuna'nın namından bahsetmemiştim. Benim için yersiz endişelere kapılmasına gerek yoktu, pekâlâ başımın çaresine bakabilirdim ve kardeşimin bir an evvel bitirmesi gereken bir okulu vardı.

Yine de Miraç'ın yüzünde mutlu ya da gevşemiş bir ifade göremeyince ısrarla gülümseyerek, "E hadi ama, hastane köşelerinde varislerime varis eklesem mutlu mu olacaksın?" Sesli bir iç çekişle başını salladı.

"Adı ne dedin, şu yanında çalıştığın adam?" Sesim bir mırıltıdan ibaretti.

"Pars, Pars Tuna."

Sonra telefonu bir yere bırakıp bilgisayarına döndü. Ekrandan yüzüne vuran ışıklar renk değiştirirken gözleri okuma hızında geziniyordu. Derin bir nefes verirken boğazının gerisinden homurdandı. "Hımmmmm."

Ardından ağırca bana döndü.

"Yakışıklı birine benziyor ve sanırım bekâr da bu," derken Miraç, Aylin gibi durumdan memnun değildi.

Omuzlarımı silktim.

"Ben işimde gücümdeyim."

"Bence de abla işinde gücünde ol, böylelerinin arkası karanlık olur."

"Hayatın sillesini yemiş gibi hareketler," diye söylendim. "Sen kaç tane böyle adam tanıdın?"

Sinsice gülümsedi. "Bunu bilmek için tanımak gerekmez, baktığında her şeyi var. Zengin, yakışıklı, güçlü... Nereden geliyor o değirmenin-"

"Ah tamam, yeter dedim ya sana, işimdeyim," diye kestirip attığımda iki balkon ileride tam benim balkonumu gören demirliklerde bir hareketlilik görür gibi oldum. Mesafe epey vardı ama cılız bir ışık yanıp söndü. Biri sigara içiyordu. Yeliz Hanım'ın evi gezdirirken söylediklerini anımsadım. *"Pars Bey'in odası,"* demişti.

Hemen gerisingeri içeri girip perdeleri çekerken havanın sıcaklığı artmıştı. Sanki karanlıkta arkamdan öcüler kovalayan küçük bir çocuk gibi yatağıma döndüm. "Ben yatsam iyi olacak, nöbetten bu sabah çıktım," dediğimde Miraç, "Dikkat et, abla," diye uyardıktan sonra karşılıklı iyi geceler dileyerek telefonlarımızı kapadık. Hava inanılmaz sıcaktı ve nem tenimi yapış yapış etmişti. *Neden başka bir şey giymedim ki sanki!* Üzerimdeki kısa şortu ve büstiyeri takım olan pijamalarımın görülmediğini umarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Kesinlikle görmüştü, lambalarım yanıyordu ve balkona çıkan kapının olduğu yerde duvar yoktu. Boydan boya cam, ışıl ışıl bir gösteri. Aman da ne güzel!

♛

Utancın getirdiği rahatsızlığın pençesinden bilmem kaçıncı kez uyandığımda saat 07.45'ti. Yataktan doğruldum ve dolabımın başına gidip yeni formalarımı çıkarmıştım ki kapı çaldı ve Yeliz Hanım oracıkta elinde lüks markalara ait olduğunu

bildiğim çantalarla belirdiğinde çoğu açıkta çıplak sayılacak bedenimi dolabın kapağının ardına saklayarak, kocaman gözlerle ona baktım.

"Ah, kusura bakmayın, giyiniyor muydunuz?" Gülümsesem de tenimin alev aldığını hissediyordum. Sanırım bu evde çekingenliği atmalıydım çünkü bu hâllerim asla karşımdakilerin umurunda görünmüyordu.

Elindekileri kaldırıp gösterdi.

"Dün de anladığınız üzere Suzan Hanım kimlik yerleştirme problemi yaşıyor, sizi de bir hemşire olarak kabul etmeyecektir. Diğerlerinde de bu sorunu yaşadık. Evden biriymiş gibi ilerleyelim dedi Doktor Hullsman, siz değil de o sizi kendi kafasında bir yere oturtursa daha rahat ilerleriz."

Anlamadığımı gösterircesine başımı salladım. "Peki ama onlar ne?"

"Ah bunlar kıyafet, ayakkabı falan."

"Yanımda sivil kıyafetlerim var."

Yeliz Hanım gülümsedi.

"Bunlar biraz daha..." Nasıl ifade edeceğini bilemediği için, "İş elbisesi gibi düşünün," dediğinde sıkıntıyla soluyarak başımı salladım. "Anlaşılan bu çatı altında her şeyi 'böyle böyle' kabul etmek zorundayım, değil mi? İş için!"

Yeliz Hanım dudaklarını büzerek başını salladı.

"Peki."

Derin uzun bir nefes alırken mırıldandım.

"Ona da peki..."

♛

AVM'de önünden geçerken bile dönüp bakmadığım mağazaların vitrinlerini süsleyenler yatağıma seriliydi. Bakmadığım diyordum çünkü maaşımın fiyatlarının üçte biri falan olan kıyafetler benim için hiç arzu edilen şeyler olmamıştı. Eğer bir şey sizin için imkânsızsa onun için hayal dahi kurmak bence

sadece zihinsel bir israftı ve benim kafam olmayacak düşlerin kurgularını kuramayacak kadar meşguldü. Dün yatırılan maaş tutarını görünce küçük dilimi, bugünse bu kıyafetlerle büyük dilimi yutmuş olabilirdim. İçlerinden en sade parçaları seçtim.

Lacivert bir kot, açık mavi bir gömlek ve beyaz spor ayakkabılar... Saçlarımı toplayıp, hafif bir makyaj yaptıktan sonra hazırdım. Boy aynalarından birinin önüne geçip bilmem kaç para olan kıyafetlerin duruşuna baktım, zira kumaşın tenimde bıraktığı his çok güzeldi. Yumuşacık bir dokusu ve yokmuşçasına bir ağırlığı vardı.

Bacaklarıma sarılan kot kalçalarımın yuvarlak hatlarını ortaya çıkarmıştı, içine soktuğum buz mavisi gömleğin kesitleri ise dar belimi ve göğüslerimi vurguluyor gibiydi. Gömleğin kollarını dirseklerimin üzerine katlarken beden ölçülerime bu denli hâkim olan kişinin Ahmet Bey olduğunu düşünüyordum. Telefonu da o getirmemiş miydi? Ne demişti adam; çalışanlarla yakından mı ilgileniyorlardı neydi, buna benzer şeylerdi...

Hastane müdürünü düşününce Pars Tuna oldukça cömert bir işverendi. Yine de neden bu kadar giyinik olduğumda bile kendimi çıplakmış gibi hissettiğimi sorgularken açık kapıdan esen rüzgâr perdemi uçuşturdu.

Utanç yeniden damarlarımdan sızıp yüzümün buruşmasına sebep olduğunda dudaklarımı ısırarak kendi kendime homurdandım. Yine de utancımdan kaçacak yerim yoktu, çıkıp olağan rutinde devam etmeliydim, keşke Aylin de burada olsaydı diye düşünürken onun bu hâlimle dalga geçeceği o sözler kulaklarımda çınladı.

O narin kalçalarını kimseye gösterme gösterme, git gece yarısı mafyatik dediğin adama gösteri yap...

Aylin'in hep yaptığı gibi durumu en temizinden sadece özetlerken benimle alay etmekten geri durmayan gözlerini dahi üzerimde hissettiğimde ürpererek silkelendim ve kafamın içindeki kaygılara sertçe sırtımı döndüm.

Telefonuma uzanıp saate baktım. Belki de o mafyatik adam olmak öyle kolay değildi, herkesten önce uyanıp işe gidiyordu, evet, evet çok çalışmıyor muydu? Kesinlikle çoktan gitmiş olmalıydı. Öyleyse akşam yemeğine kadar ben de bu utancı üzerimden atardım. Kendimi bu düşüncelere inandırarak odadan çıktım ve Suzan Hanım'ın odasının kapısını tıklattım.

"Girin."

Kapıyı açıp yavaşça başımı uzatırken tüm samimi hislerimle gülümsedim.

"Günaydın," dedim sadece başımı uzattığım dar aralıktan.

Suzan Hanım odasının köşesindeki tekli koltuklardan birinde oturmuş, kahvesini yudumluyordu. Yüzü aydınlıktı, dün geceki bitki karışımı çayının onu iyi uyutacağına emindim. Beni görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti.

"Günaydın hayatım, gelsene."

Bana hitabıyla beni hâlâ hangi sıfata yerleştirdiğini çözemesem de bozuntuya vermeden kapıyı ilerleterek odaya girdim.

Suzan Hanım'ın koltuğunun karşısındaki teklide Pars Tuna oturuyordu. Aralarındaki sehpada bir fincan daha vardı ve başını yavaşça çevirip bana omzunun gerisinden koyu gözleriyle baktığında boğazım kurumuş, soluğum nefes yollarımı yakıyordu.

"Size de günaydın." Kırılan sesim memnuniyetsizliğimin vücut bulmuş hâliydi ve bu adamın dudaklarına sinsi bir tebessüme neden olurken gözlerimi Suzan Hanım'a kaçırdım. Kahvaltıdan önceki kahve rutinini bozmadığını dün Yeliz Ha-

nım anlatmıştı, keşke torununun da ona eşlik ettiğini söyleseydi.

Gözlerinin beni baştan aşağı gezdiğini hissediyordum. Bakışlarının ağırlığı çarpıcıydı. Nefes alıp vermek, yokuş yukarı sırtımdaki onlarca kiloyla yol alıyormuşum gibi zorlayıcı lakin mecburiydi. İfademi bozmamaya gayret ederken, "Kahvaltı etmeden önce bir kan sulandırıcı iğnemiz varmış, onu yapsak mı?" diye sordum sevecen bir sesle.

Suzan Hanım yüzünü kırıştırarak iç çektiğinde ellerimi havaya kaldırıp sihir yaparmış gibi parmaklarımı oynattım.

"Ben hiç acıtmam."

Suzan Hanım bir şey söylemese de Pars Tuna başını dayadığı koltuktan alayla mırıldandı.

"Genelde öyle söylerler."

"Genelde de inanırlar," diye yapıştırdım cevabı. *Hay dilini... Sussana be kızım...*

Bu hareketimle yaşlı hastam kıkırdarken Pars Tuna üzerimdeki bakışlarını sanki mümkünmüşçesine bir tutam daha ağırlaştırdı. Bense onu görmezden gelme başarısına erişerek Suzan Hanım'ın ilaç dolabına ilerleyip cebimdeki anahtarla dolabı açtım ve iğneyi soğuk hazneden çıkarıp hazırladım.

Her hareketimi pürdikkat izleyen Köprü Kralı'nı umursamamak imkânsızdı, yine de hislerimi saklama konusunda acemi değildim. Üzerindeki siyah takımı; vücuduna yapışan siyah bir gömlekle tamamlamıştı, dünkünden farklıydı. Yürüyen bir karabasandan farkı ise görüntüsündeki ihtişamın korkunçluğuydu.

İğneyi Suzan Hanım'ın koluna yaptıktan sonra ucunu kapatıp kenara koydum. Neşe ve heyecanla, ummadığı bir mucizeye kavuşmuşçasına cıvıldadı.

"Gerçekten de acımadı."

Tepkisini anlıyor, hak veriyordum. Her gün yapılan bu iğneler bir yerden sonra hastalarda rutinleşen acılardan dolayı bezginlik yaratıyordu. Şefkatle gülümsedim.

"Kahvaltıdan sonra kollarınıza sıcak soğuk kompres yapalım, önceden oluşan katılaşmaları çözelim."

"Sen ne dersen ona tamamım," dedi yaşlı kadın oturduğu yerden ağır ağır kalkarken Pars Tuna da hemen ayaklanıp babaannesinin koluna girdi.

"Sevdin mi Miray Hanım'ı?" diye sordu Köprü Kralı.

"Elbette annemi seveceğim, babacığım," dedi yaşlı kadın bir anda çocuksu bir sesle torununun koluna iyice sokulurken.

"Ama bugün neden böyle genç kızlar gibi giyinmiş anlamadım, bu pantolonları ben giyince kızıyor."

Pars Tuna ile göz göze geldiğimizde adamın koyu gözlerinin ardında saklamaya çalışsa da orada gördüğüm çaresiz kederle yüreğim sıkıştı. Dudaklarımı büzerek başımı eğdim. Suzan Tuna'nın zihni artık daha bulanık, daha gerilerdeydi; torununu kocası değil de babası sanacak kadar hem de...

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Pars Tuna. Prof. William Emir Hullsman –artık bu ismi nasıl bir birleşimse diye düşünmeden edemedim– biçimli kumral kaşlarını çatarak iç çekti. Düşüncelerim tuhaf girdaplı sorularla kafamın içinde dönerken adamı inceliyordum. *Sahi bu adam bu yaşta profesör, yarı Türk yarı Amerikan?*

"Aslında beklenen bir durum, Pars," dedi adam. Akıcı Türkçesi bünyemdeki şaşkınlığı kırbaçlasa da bunu kendime saklayarak pürdikkat doktoru dinlemeye devam ettim. Pars Bey'le İngiltere'de tanışmışlardı ve neredeyse uzun zamandır da dost sayılmasalar dahi onları tanışık kılacak bir geçmişleri var gibi duruyordu.

"Suzan Hanım'ı bozmayın, sanrısı neyse o şekilde devam edin, inkâr etmeyin ya da yalanlamayın," dedi. Ela gözleri bana kaydığında bir iki dakika içinde hızlıca tüm hücrelerimi gezen bakışları gözlerime yapıştığında irkilerek omuzlarımı dikleştirip başımı salladım. Neticede emir alacağım bir başka kişi de oydu. Patronum, patronumun patronu ve onun hasta babaannesi...

"Siz yeni hemşiresiniz sanırım." Gözlerim bir kalp atışı kadar kısa süreliğine Pars Tuna'ya kayıp tekrar doktora döndüğünde onaylarcasına başımı salladım.

"Evet hocam, dün başladım."

Adamın sivri çehresinde onu sağlıklı gösteren pembe dudakları kıvrıldı. Ela gözlerini kıstı ve beni baştan aşağı yeniden ve bu sefer hiç de çekinmeyerek beğeni dolu bakışlarla süzmeye başladı. "Şifacı aurası." Tespitinden memnun sesinde hafif bir aksan vardı ve adamın görüntüsüne yakışıyordu. Jilet gibi ütülü açık mavi bir spor gömlek, uzun bacaklarını saran yine ütülü keten bir pantolon ve üzerinde nokta kadar leke barındırmayan beyaz *Converse*ler... Deri kayışı taş rengi saati, kibar ama erkeksi hatlarıyla gözlerindeki zekâ pırıltılarını sergileyen gözlükler...

Profesör deyimi görüntüsü için yerli yerinde olsa da benim hayalimde altmışlarında, saçının çoğunu dökmüş aksi biri vardı. Karşılaştığım tam tersi görüntü beni şaşırtmasına rağmen memnun etmediğini söyleyemezdim. Bu adamla anlaşmak demek, Pars Tuna ile orta yolu bulmak da demekti çünkü.

Adamı süzmeye devam ederken son sözlerinin zihnimde bir anlam bulamayışı ile kaşlarım çatıldı. *Şifacı aurası mı?*

"Affedersiniz. Anlamadım?" Sıralı inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

"Metafizik, kuantum ilgi alanım, enerjiniz tam bir şifacı enerjisi."

Yarım bir gülümsemeyle başımı salladım. "Desenize doğru iş seçimi."

Başını sallarken gülümsemesi daha da genişledi ve yüzünün yanlarına dökülen dalgalı saçları da başıyla beraber aynı şekilde sallandı. Bir an Doktor Hullsman'ın görüntüsü bana Miraç'ı anımsattığında istemsizce gülümsedim. Acaba erkek kardeşim otuzlarında nasıl görünecekti? Nasıl bir kariyer planlaması yapacaktı, bunca emek çaba nereye gidecekti? Sorumluluk kaygı getiriyordu ve tüm kaygılarım kendi geleceğim için değil de kardeşimin geleceği üzerine akıyordu.

Pars Tuna'nın uyarıcı boğuk öksürüğüyle silkelendim ve gözlerimi ona çevirdim. Haşin bakışlarının altını çizen çatık kaşlarına anlam veremesem de irkilmemek elde değildi. Onu kızdıranın ne olduğunu kafamın içinde tartarken hemen karşımda oturan adam oturduğu yerde daha rahat bir pozisyon edindi. Pars Tuna gözlerini ağırca Dr. Hullsman'a çevirirken, "Peki var mı başka önerin?" diye sordu sertçe.

Doktor William, Pars Bey'in buyurgan uyarısını anlasa da umursamadı, gözleri hâlâ bendeyken, "İlaçlar aynen devam, sizde programımız var değil mi Miray?" İsmimi bastırarak telaffuz etmesine karşın gayriihtiyari bakışlarımı doktordan ayıramadan başımı salladım.

"Var hocam."

Gülümsedi.

"Bana Will de ya da Emir." Yeniden gülümsedi ve çocuksu bir neşeyle dilini şaklattı.

"Resmiyet sevsem üniversitede kalırdım." Derin bir iç çekişle ekledi. "Ah herkes nasıl ciddi!" Başını sallayarak durumdan memnuniyetsiz ifadesiyle yüzünü buruşturdu. "Kim hayatının sonuna kadar resmî ve soğuk insanlarla kalmak is-

ter ki?" İçindeki havayı dışarı verirken uzun kollarını önünde bağlarken Pars Bey'e döndü. "Bak Pars'a nasıl da somurtkan, az gül adamım, vurulup ölmezsen bu kasvetinden öleceksin."

Pars Tuna yarım ağız sinirli bir gülümsemeyle hafifçe başım salladı, Hullsman'dan da uzun kalıyordu ve doktor asla kısa sayılmayacak kadar uzundu. "Önerilerini hastan için sakla." Ardından bakışlarını hızla bana çevirdi ve içinde olduğumuz çalışma odasındaki duvarların üzerime yığıldığını hissetmeme neden olacak ezici bakışlarıyla gözlerimin ta en içine baktı.

"Siz çekilebilirsiniz, hemşire hanım, biz biraz doktor beyle konuşalım." Ben hızlıca başımı sallayıp daha ayağa kalkmadan Hullsman beni durdurdu. Başını geriye atıp, ayakta kalakalmış bana uzun uzun baktı. "Beni çaldır da numaranı kaydedeyim, sana okuman için atacağım birkaç bilgilendirme dosyam var."

"Olur hocam," dediğimde adam gülerek dudaklarıyla dilini ıslattı. Koruduğum resmî tutumun sebebinin çelişki içinde boğuşan ifademden yola çıkarak Pars Tuna olduğunu düşünüyormuşçasına bakışları mağrurlaşırken ayaklarım bir an evvel bu odadan çıkmak için içgüdüsel bir dürtüyle benden izinsiz kıpırdanıyordu.

"Hemşiremi korkutma, Pars," diye uzun ve kalın masanın ardındaki adama döndüğünde kapıyı açıp nihayet dışarı bir bacağımı atmıştım. Kapıyı ardımdan kapatmadan evvel duyduğum son ses Köprü Kralı'nın ölümcül soğuk ültimatomu oldu.

"O senin değil, benim hemşirem, William!"

♕

Kendimi geniş salonun devasa cam kapılarının ardındaki havuzlu bahçeye attığımda, Suzan Hanım tentenin altındaki sallanan ahşap bol yastıklı sandalyede portakal suyunu içi-

yordu ve yüzünde çocuksu bir mutlulukla bir ileri bir geri sallanıyordu. Evdeki yardımcılardan biri beni görünce gerilen omuzlarını serbest bırakarak derin bir nefes aldı.

"Ah iyi ki geldiniz," dedi orta yaşlarda ciddi suratlı kadın, sesi ise görüntüsündeki ciddiyete tam anlamıyla ters düşüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum panikle.

"Suzan Hanım havuza girmek istedi, zor ikna ettim. Sizin onayınız olmadan-" Duraksadı ve güçlükle ekleyerek sözlerine devam etti.

"Annenize sormadan olmaz, dedim."

Kadının gözleri onay beklercesine yüzümde gezinirken rahat bir nefes alarak gülümsedim. "Doğru yapmışsınız."

"Anne havuza girelim mi?" diye sordu Suzan Hanım çocuksu bir sesle. Aslında yüzmek, suyla ilgilenmek terapistlerin bir numaralı önerisiydi.

"Olur yüzebilirsin ama suda çok kalma olur mu, ben de burada seni havluyla beklerim." Suzan Hanım'ın yüzü anında düştü ve alt dudağını sarkıtarak kırık sesiyle mırıldandı.

"Beraber yüzelim?" Ona sevecen bir gülümseme gönderirken hemen sandalyesinin yanında diz çökerek ellerini tuttum.

"Hayatım mayom yok ki?" Yüzü birdenbire aydınlanırken hızla sandalyeden doğruldu.

"Ben nerede bulabileceğimizi biliyorum..."

Bir elimdeki beyaz bikini parçalarına bir Yeliz Hanım'a, bir Suzan Hanım'a bakarken sıkıntıyla iç çekerek şansımı son kez denedim.

"Başkalarının eşyalarını sormadan almamalıyız, değil mi canım?"

Yeliz Hanım yüzünde eğlenen gülümsemesini hiç de saklamaya çalışmadan kollarını göğsünün önünde bağlarken

Suzan Hanım, "Ama anne onlar başkasının değil ki, benim," diye inledi. Soran gözlerle etrafıma baktım. Bu oda Suzan Hanım'ın diğer torunu olan Ahsen Tuna'ya aitti ve elimde tuttuğum da onun bikinisiydi. Vücut ölçülerimizin aynı olması bir yana, gerçekten başka birinin eşyalarını sabote ediyor olmaktan derin bir rahatsızlık duyuyordum. Yeliz Hanım duygularımı okumuşçasına yanıma yaklaşıp kulağıma eğildi.

"Ahsen Hanım asla sıkıntı yapmaz, burada olsa bunları size kendi elleriyle zorla da olsa giydirirdi."

Yeliz Hanım'ın sözleri beni şaşırtmadı. Abisi Köprü Kralı olan ve kocasının da –evdeki birkaç yardımcının konuşmalarına kulak misafiri olmuştum– INTERPOL'ün bile baş gelemediği o yasa dışı yapılanmanın başı olduğunu düşündüğümde, ellerimde seksi bikinilerinin olduğu o kadının zor kullanabilmesi, o güzel narin beden için dahi tuhaf değildi.

Yeliz Hanım'a fısıldarken gözlerim odayı meraklı gözlerle süzen Suzan Hanım'daydı. Yarısı dolu bir parfüm şişesiyle oynuyordu. "Bunları giyip havuza girmek bana pek doğru gelmiyor," diye fısıldadım.

Evin baş yardımcısı, kâhyası, artık her neyse koluma teselli edici vuruşlar yaparak, "Ama bu da işinizin parçası, Suzan Hanım'a ayak uydurmak," dedi.

"Direk dansına gidelim dese gidecek miyiz?" diye sorduğumda Yeliz Hanım kahkahasını ağzının içinde boğarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aslında fiziğiniz çok güzel, neden olmasın?"

Sorusunda ciddi mi yoksa benimle dalga mı geçiyor diye kadının yüzüne uzun uzun baktım ama bir cevap bulamadığımda sıkıntıyla o dönmeyen şansıma bir kere daha sarılarak Suzan Hanım'a döndüm.

"Aslında beraber doğa yürüyüşü de yapabilirdik?" diye sordum heyecanla. İçimden *'Ne olur evet desin?'* diye Tanrı'ya

dua ederken Suzan Hanım bir ayağını yere vurup bağırmaya başladı.

"Havuz dedim, havuza girmek istiyorum dedim." Ellerimi hızla teslim olurcasına kaldırdım.

"Tamam, tamam, sakin canım. Hadi gidip giyinelim o zaman."

Yeliz Hanım'ın üzerime verdiği beyaz tülden pareoya rağmen neredeyse her yerim ulu orta açıktaydı ve ben şu an mesai saatleri içerisindeydim. Tülü ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim altında beyazın kestiği tenimi ve uyluklarıma kadar olan yırtmacı saklamıyordu. Açık balkon kapısından Suzan ve Yeliz Hanım'ın sesi geliyordu, aşağıda havuzun başında beni bekleyen hastamın huysuzlandığını işiterek bağlı saçlarımı açtım ve en azından uzun saçlarımı dağıtarak bir nebze de olsa sırtımı ve göğüslerimi kapamasını umarak odadan çıktım.

Neredeyse kimseye yakalanmadığım için şanslı olduğumu düşünerek koşar adımlarla havuza ulaştığımda, Suzan Hanım neşeyle yerinde kıpırdandı.

"El ele tutuşup atlayalım." İşte buna kesinlikle karşı çıkacaktım çünkü kesinlikle kendisini incitirdi.

"Yavaş yavaş..." dedim uyarırcasına ve merdivenlerden inip elimi uzattım. Yeliz Hanım yaşlı hastamın koluna girdi ve beraberce havuza inmesini sağladığımızda bahçe kapısındaki hareketlilikle hepimizin bakışları oraya döndü.

Dr. Hullsman ve Pars Tuna...

Havuzun dibine girip oradan, onlar gidene kadar çıkmama fikrini ciddi ciddi düşünürken güneş tepemizde parıldamıyor da beni içten içe kavuran bir ıstıraba dönüşüyordu. Kanım parmak uçlarımda vızıldıyor, damarlarım bir yay gibi derimin altında geriliyordu. Üzerimde hissettiğim bakışlardan sadece bir çift olanının ağırlığı tenimi ısırıyor, o bakışların ardındaki düşünceleri zihnime haykırıyordu. Öfkeli bir

dalganın yakınlarımda olduğunu bilerek içimdeki kendimi koruma dürtüsü başkaldırdı. Burada keyif çatmıyordum, kendi isteğimle havuzda değildim, açıklamam ortadaydı...

"Suzan Hanım keyifler nasıl?" diye sordu doktor şen şakrak bir sesle.

"İyi, çok iyi, annem beni kırmadı beraber yüzüyoruz, denize de gideriz, değil mi anne, Datça'ya?"

"Bunu babanla konuş hayatım," diye mırıldandığımda Suzan Hanım yaşının aksine koca koca kulaçlarla Pars Tuna'nın durduğu havuz kenarına yüzüp kollarını kenarlara dayayıp kendisini yukarı çekti. Tam da bu açıdan durumdan asla memnun olmayan o sert baba duruşu vardı Köprü Kralı'nda. Gözleri Suzan Hanım'da olsa da dikkati benim üzerimdeydi ve bundan hoşlanmamıştım.

"Gider miyiz, baba?" diye sordu Suzan Hanım. O an hemen çıplak ve ıslak omzumun üzerinde duyduğum sesle irkilerek döndüm.

"İşte böyle, onu bozmayın. Suda vakit geçirmek sinir hücrelerini aktive eder, hastalığı durduramasak da en azından yavaşlatırız."

Bay Hullsman'a döndüğümde güneş adamın ardında kalmıştı, yüzündeki ifadeyi tam göremediğim için başımı sallayarak hafifçe suda geriledim. "Elimden geleni yapıyorum."

"Görüyorum."

Sesindeki sessiz ima başka bir can sıkıntısı yaratacak cinste olsa da Pars Tuna'dan yayılan gerilim enerjisinin keskinliği ile boy ölçüşemezdi.

"Sen istiyorsan gideriz tabii," dedi Pars Tuna mekanik, hissiz bir sesle. Gözleri bana tırmandığında bakışlarına çöken o şey kalbimi sıkıştırdı ve nasıl mümkün olduğunu bilmediğim şekilde suyun içinde terliyordum.

"Çok kalmayın havuzda, ben de William'ı geçireyim."

Sesindeki uyarı netti. William'a bir an önce gitmesi gerektiğini bana da dikkatimi işime vermem gerektiğinin altını çiziyordu. Söze dökmesine gerek yoktu, hepimiz duymadığımız o uyarıyı işitmiştik ama doktorun pek umursadığını da söyleyemezdim. "Hoşça kal Miray, beni çaldırmayı unutma."

"Hoşça kalın, hocam," dedim Suzan Hanım'ın yanına yüzerken ve bir çift göz, gözlerimi üzerine çekti.

Pars Tuna nasıl anlamlandırmam gerektiğinden emin olamasam da nefesimi boğazıma tıkayan bakışlarını sanki güçlükle üzerimden çekiyormuşçasma doktora çevirdiğinde ifadesi de değişti. Tehdidinin nedenini bir türlü çözemediğim ama yıkıcılığının bariz olduğu bakışlarını adama hapsederken Suzan Hanım yüzüme su sıçratıp kahkahasıyla bahçeyi doldurduğunda en azından içimizden bir kişi durumdan memnundu.

Yeliz Hanım'la neredeyse bir saatin sonunda Suzan Hanım'ı güçbela ikna ederek havuzdan çıkarmayı başardık. Ilık bir duşun ardından yaşlı hastamın yemeğini yedirip ilaçlarını almasını sağladığımda üzerimde hâlâ ıslak olan pareom vardı. Suzan Hanım'ı günlük rutini hâline getirdiği gündüz uykusuna bırakıp odama geçtiğimde ise gerilim hâlâ sırtımda geziniyordu. Sıcak suyun altında saatlerce kalma fikri aşırı cazip geliyordu, pareomu çıkarıp saçlarımı tepemde alelade bir topuzla topladım, elim banyo kapısının kulpunda kapının hızla açılmasıyla kalakaldı.

Pars Tuna kapımı çalma nezaketini dahi göstermeden içeri dalıp kapıyı ardından sertçe kapamıştı. Kocaman olmuş gözlerim Köprü Kralı'na saplanırken hızlı ve büyük adımlarıyla önümde bitip yüzünü yüzüme eğdi.

Gözleri ateş saçıyordu. "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu, dizginlemekte zorluk çektiği öfke sıcak nefesinden tenime akıyordu ama hali beni korkutmuyor aksine öfkesini bana

bulaştırıyordu. Boynumu düzleştirdiğimde yüzlerimizin arasındaki mesafe biraz daha kısaldı.

"İşimi!"

Umursamaz sesim onun bakışlarını biraz daha sertleştirirken alaycı bir nefesi homurdanarak verdi.

"Neden üzerin de bu bikini var ve neden havuzumdaydın?"

Kollarımı önümde bağlayıp başımı yana düşürdüm. "Sorun hangisi? Bikini mi havuz mu?"

"İkisi de!" diye kükrediğinde istemsizce gözlerimi kapayıp bir adım geriledim. Şimdi burada bikiniyi çıkarıp bu adamın suratına attıktan sonra işi bırakmak gerekiyordu ama... Amalar vardı, lanet olsun ki o amalar değil miydi gururumu bir milyon kere ayaklar altına aldığım? Derin bir nefes aldım... Sertçe yutkundum ve gözlerimi başka yerde tutmaya gayret göstererek aralarken sesim önceki gibi güçlü çıkamadı.

"İkisi de benim tercihim değildi," dedim yine de boyun eğmeden. "Babaanneniz havuza girmek istedi."

"İstediğin zaman çok ikna edicisin, ikna edemedin mi havuza girmemeye ya da bunu giymemeye?"

"Bakın," dedim resmî bir tonlamayla. "Ne havuzunuza ne de başka bir şeyinize meraklı değilim, ikna etmeye çalıştım, evet," dedim kollarımı çözerken. "Gidip Yeliz Hanım'a sorabilirsiniz ve o sesinizi ayarlayın lütfen."

Bir an duraksadığında hâlâ yüzüne bakmıyordum, gözlerim banyo kapısında, duvarda geziniyordu. Daha tanışalı ne kadar olmuştu da bu adam kalbimi ve gururumu bu şekilde kırabiliyordu, kendime inanamıyordum. Gözlerimi kırpıştırdım ve elimin titrememesine gayret göstererek kapıyı gösterdim.

"Ev de kapı da hatta belki aldığımız hava dahi sizin olabilir ama bir daha kapımı çalmadan girmeyin ve ayrıca çıkar mısınız, duş almam gerek!"

Bana doğru küçük bir adım attı ve ben de istemsizce bir adım geriledim ve sırtım duvara çarptığında yüzümü başka bir tarafa çevirdim. Artık sakinleşmiş nefes alışverişleri tenime yaklaşırken nefesimi tutmuştum hem hareketlerini kontrol edemiyor hem de bundan nefret ediyor gibiydi.

"Sınırlarımı aşıyorsun, aşma!" Sıcak nefesi yüzümü yaladı ve dudaklarımda toplandı. Çölün ortasında susuz kalmışçasına kuruyan dudaklarımı içeri çekerken gözlerimi kapadım. Damarlarımda gezen kan fokurdarken karnımın içinde oynaşan sıcak his aşağılara doğru baskı yapmaya başladığında titrek sesimle, "Ben sadece işimi yapıyorum," diye yineledim.

Varlığı üzerimde tatlı bir ağırlık yaparak hücrelerimi uyuşturuyordu ve bundan da hoşlanmamıştım. Evet yakışıklıydı, güçlüydü ama beni etkilememeliydi, bu tehlikeliydi... Islak saçlarımda o kare şeklindeki biçimli çenesini hisseder gibi olduğumda ekledim, titriyor olsam da sesim şükür ki aksamıyordu: "Sınırlarınızı aşan siz olabilir misiniz?"

Derin bir nefes aldı, kokuma erişmek istiyormuşçasına; avını koklayan ve yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu hayal eden bir aslan gibiydi.

"William ile mesafeni koru," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru ve bedenini koparırcasına benden çekip kapıya dönerken omzunun gerisinden bakıp ekledi.

"Yoksa doktor fantezin falan olduğunu düşünmeye başlayacağım." Öfke, hınç ve şaşkınlığın yarattığı karmaşa damarlarımı kasıp düşüncelerimi birbirine soktu ve ben ağzımı açıp ona cevap verme fırsatını bulamadan çekip gittiğinde olduğum yerde ıslak bir kedi yavrusu gibi ardından bakakalmıştım.

Köprü Kralı, beni araştırmıştı, evet... Sınırlarının olmadığı, özel hayata tacizin had safhada olduğu bir araştırma olduğu ortadaydı!

Eski sevgilime, onun işine kadar hayatıma hâkimdi ve hakkımdaki yersiz tespitinden daha sinir bozucu olan şey; benim onun hakkındaki bilgisizliğimdi. *Peki! Senin sınırların nerede başlayıp nerede bitiyor, Kral Hazretleri?* diye mırıldanırken varlığını çekip almasıyla üşümeye başladığımı hissederek banyoya girdim ve kendimi sıcak suyun altına bıraktım.

2. BÖLÜM

MASALLAR

ROMEO:

Yitirdim kendimi: burada değilim ben

Bu Romeo değil, o başka bir yerde.

—William Shakespeare, Romeo ve Juliet. I. Perde. I. Sahne

PARS

Damarlarımın içinde kan değil de kaynar, yakıcı ve asitli bir sıvı geziyordu. Oysa ben ölümün verdiği davetlerde, sükûnetle kadehindeki şampanyayı bitirip Azrail'in elinden bir yenisini alır, tereddüt dahi etmeden yudumlarken usulca gülümsemeye devam ederdim. Duygularını kerpetenle söküp atmış, kanayan yerlerine sıcak tuzlar basmış biriydim. Yaralı değildim; bir aslanın yaralı kalması demek sonunun gelmesi demekti, bense karanlık dünyamın bedenim yok olsa dahi hayaleti ile korkutmaya devam edeceği o ölümsüz kralıydım. Benden sonrakinin sonrakisini bile oturduğu koltukta huzursuz edecek varlığım asla silinemeyecekti. Hele ki son bir yıldır tümüyle zalimleşen, karanlığını soğuk gülümsemesiyle taçlandıran, bir parmak hareketi ile nefesleri kestiren o adamken şu hâlime bir anlam veremiyordum.

Daha önce sevmeyi, sevilmeyi tatmış olduğunu düşündüğüm ruhum bile yabancılıyordu durumu. Bu içimdeki ateş ta-

nıdık değildi; hiç tatmadığım kadar keskin, beni bile rahatsız edecek kadar yoğundu.

Âşık olmak mı? Olduğumu düşünmüştüm. Derin benim için içimde bir yerlerde sızı bile olarak kalamamıştı. Çünkü ne kadar karşı da olsam kız kardeşimin yaşadığı kaos bana aşkın sandığımdan çok daha farklı olduğunu öğretmişti. Kocasından hazzetmiyordum ve o adam için ölümü göze aldığına, yine o lanet herifin de kız kardeşim için defalarca kurşunların önüne atladığına şahit olmuştum. Aşk demek, onsuz olamamak demekti, bir saniye bile ayrı kalma fikrini zihnine değdirmemekti. Ölüm ve acı kaçınılmaz olsa dahi, âşıksan karşındakini hiçliğe terk etmemek demekti.

Ne Ahsen ne de o –artık damadımız olan– zebani ölümün eşiğinden onlarca kez geçmiş ve onlarca kez de birbirlerini bırakmamışlardı. Yoksa Onur'u parçalara ayırıp Boğaz'dan atmak için yüzlerce sebebim vardı. *Ve bu bana kimsenin tahmin dahi edemeyeceği bir haz verirdi...* Ahsen'in o herif olmadan yaşayamayacağım anladığımda, ben bile *–ki ben düşünülenden de inatçı biriydim–* o zebaniyi kabullenmeye çalışmaya başlamıştım.

Nitekim hikâye benim için onlarınki gibi mutlu sonla bitmedi. Onlarca kez benden vazgeçmesine rağmen vazgeçmediğim kadının son sözlerini ise kendime hiç unutturmadım.

"Huzurlu bir hayat süremeyiz, ben çocuklarımı böyle bir kaosun içine sokabilecek kadar gözü kara biri değilim ve Pars sanırım sevgi her zaman yeterli değil. Elim göğsümde eve sağ salim dönmeni beklerken beni yaşayacağım ıstıraba terk etmeye gönlün elveriyor mu? Artık bırak beni!"

Ve o sözlerinden sonra Derin'i Ankara'daki hukuk şirketime CEO olarak gönderdim. Hayatına iyi şartlarda devam etmesini ve gerçekten huzur içinde yaşamasını dileyen bir yazıyla... O günden sonra asla yüz yüze gelmedim, resmî görüşmeleri diğer müdürlerimle yaptırdım ve asla ne yaptığını

öğrenmek için peşine birini takmadım. Onsuz da hayatımın devam edebildiğini gördüğümde anlamıştım, aşk bu değildi.

Derin'den, onu ilk görüşümde etkilenmemiştim, güzel bir kadındı ama dikkatimi çok sonralar çekmişti. Oysa daha yirmi dört saatin içinde bir anayolun kenarında dikkatimi çeken o kız, aklımdan çıkmıyordu. Her hareketini özenle izliyordum. Hiçbir süslemeye gerek duyulmayan masumane güzelliğini tamamlayan ses tonu ve o kendine has kokusu... Yine gözleriyle bile sürdürdüğü başkaldırı! Herkesin dikkatini çekebilecek biri olsa da sadeliğinin çekiciliği mest ediciydi.

Üzerimdeki etkisi *sinir bozuyordu*. Kendi kendime yabancı olduğumu hissettiriyordu, sözleri bıçak gibi kesiyorsa gözleri merhametli sargılar olup sarıyordu. Daha şimdiden tüm varlığını bu koca arazinin her yerinde duyumsuyordum. Başta Atlas'a bu kızın varlığının eğlenceli olabileceğini düşündüğümü söylesem de artık kesinlikle benim için öyle değildi. İçimdeki bu yabancılığı boğup atmak, üzerine benzin döküp yakmak istiyordum.

Onu kovamazdım, babaannemi şimdiden etkisi altına almıştı. Bu işe ihtiyacı vardı ve ben tehlikeli sularda olmamalıydım; hayatımda ilk kez kontrolüm dışında yaratılan –neredeyse çeyreğim ağırlığındaki, yavru kedi bakışları olan bir kadının yarattığı ve bu gülünçtü– o tehlikeden uzak durmalıydım. Benim zaten kendini gizleyen onca düşmanım varken, kuvvetlendirdiğim bu amansız gardımı delecek en ufak bir zaafa ihtiyacım yoktu.

Aracıma bindim. Ahmet arabayı çalıştırırken gözü dikiz aynasında, kapanan arka bagajdaydı. Adamlardan biri küçük valizi bagaja yerleştirip kapağı kapadı.

"Dediğimi yaptın mı?" diye sordum bakışlarım evin etrafındaki korumalarda gezerken.

Ahmet iri, kel kafasını ileri geri salladı. "Yaptım, kimse zaruri olmadıkça yönünü eve dönmeyecek. Yani merak etme," dedi. Sesindeki kinaye mideme otursa da ifadem donuktu.

"Kimse hemşire hanımı gözetleyemez."

Sesindeki o gülümsemeyi duyduğumda ters bakışlarımla aynada karşılaştı ve hızla önüne dönerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Birkaç gün T18'de kalacağım," dediğimde dudağının kenarıyla gülümsedi. Yine o bilmiş ifade alnındaki çizgilere oturmuştu. Şehrin en işlek semtlerinden birindeki plazamın adını duymanın Ahmet'in o iri beyninde neler döndürdüğünü tahmin ediyordum, neticede beni iyi tanıyordu. *Çok iyi tanıyor, şu an içine düşmekten son anda kurtulduğum kargaşadan kaçtığımı da elbette görüyordu.*

Takıldığım hiçbir kadını buraya getirmezdim. Kimi bir hafta kimisi bir ay sürüyordu ve hayatıma anlık girip çıkan herkes kendisinin gelip geçici olduğunu bilecek kadar mekanikti. Plazamın devasa en üst katındaki dairemin ise son zamanlarda oldukça kalabalık bir ziyaretçi listesi olmuştu. Telefonumu çıkarıp rehberde içlerinden beni anlık dorukklarımın zirvelerinde gezdiren en iyi seçeneğe tek kelimelik bir mesaj attım.

"Akşam?"

Anında cevap geldi.

"Sen ne zaman istersen."

Karanlığın içindeki yüksek basla ağırlaştırılmış DJ performansı kulaklarımı dolduruyordu. Kulübün üst katındaki, VIP özel bölümü kuşatan camekânın ardındaki koltukta yayvanca otururken, parmaklarımın arasında buza karışmış viskiden son bir yudum kalmıştı, garson her an bitebilecek içkimi yenilemek için arka kapıya yakın bir yerde bir ölünün

sessizliğinde dikiliyordu. Koyu gözlerimde oynaşan ışığın ardında harelerim aşağısında çılgınca eğlenen bedenlerdeydi. Yanımda oturan kadını tanıyordum, kokusu da tanıdıktı. Gecelerime eşlik eden iş-seks işbirlikçilerimden biriydi. Uzun bacağını diğerinin üzerine atmıştı ve bu akşam bir başka özenle hazırlandığı da dikkatimden kaçmamıştı. Parfümünü daha fazla sıkmıştı, göğüslerini sadece uçlarından kapatarak aşağı inen, ince belini saran ve yine sadece kalçasının altına kadar inen paletli oldukça pahalı bir elbise giymiş, kestane rengi saçlarını tepesinde atkuyruğu olarak toplamıştı. İnce boynunu beğendiğimi bildiği için genelde boynunu açıkta bırakırdı.

Buradaydım, her şeyi ile bana ait olan mekânlarımdan birinde, yanımda başka bir zamanda içimdeki şehveti tetikleyecek bir kadın vardı, her zamanki viskimin üçüncü bardağındaydım. Yine üç parça buzla servis edilmişti.

Evet bedenen buradaydım, alkole rağmen de bunun çokça farkındaydım ama zihnim burada değildi. Kardeşimin bikinisi olmasına rağmen sanki onunmuş gibi vücudunu saran beyaz kumaşın altındaki vücudu, bilinçaltımı delip gün yüzüne çıkıyordu, dudaklarının dudaklarıma yakın olduğundaki nefesini hâlâ tenimin üzerinde hissediyordum, ıslak saçlarının kokusunu duyuyordum. Müziğin sesi zihnimdeki o anarşistin sesini bastırmıyordu. Kulübün kıvrak, yorucu ışıklarının ardında gözlerini görüyordum. Dün ve ondan önceki gecelerde de buraya başka birileriyle gelmiş ama yine şu lanet kafamın içinden atamadığım o kız yüzünden misafirlerimi adamlarımdan birisiyle evine gönderip mekândan yalnız ayrılmış, T18'deki çalışma odama atmıştım kendimi. Bilgisayarımı sanki aksi bir durum varmış gibi sıkışan kalbimi yatıştırmak için panik içinde açmış, o küçük anarşistin tüm gün neler yaptığını neredeyse sabaha kadar izlemiştim. Sonra da kendime

babaannemi merak ettiğim için böyle abuk sabuk davranışlar yaptığıma dair şeyler söylemiştim.

Banyomda kendi ellerimin arasına her boşaldığımda hayal ettiğim kadının o küçük anarşist olduğunu ise asla düşünmek istemiyordum.

Bu duruma en acilinden bir son vermeliydim. Var gücümle kendimi damarlarımın altında tenimi yakan kanımı ehlileştirmeye karar verdim. Bu gece boşalacak, boşalırken de tüm beynimi o kızdan yana resetleyecektim. Viskimin son yudumunu sertçe içip bardağı koltuğun kolçağına özel yapılmış sehpaya koydum. O son yudum boğazımın ardından mideme sıcak bir ateş gibi aktı.

Koluma dolanan ince parmaklarla bakışım yanımda duran, güzelliği tescilli o kadına kaydı. Kübra Alagöz... Markaların reklam anlaşması yapabilmek için birbiriyle yarıştığı o kadın. Medyanın, hakkında Tanrıça diye bahsettiği... Taç üzerine taç giymişti ve sadece ben çağırdığımda geldiğini biliyordum. Bana zaafı olan ve benden duygusal bir karşılık beklemediği için uzun zamandır sıkıntısız iletişim kurduğum nadide bir şaheserdi. Tüm dikkatimi ona verdim. Kıvrık hatlarına, davetkâr vücuduna... Göz göze geldiğimizde gülümsedi, kırmızının en canlı tonuna boyadığı dudakları kıvrıldığında ona doğru eğildim. Anında eli boynuma tırmanırken onu rahatça öpebilmem için başını eğip boynunu geriye doğru attı. Parmaklarımı sırtını açık omuzlarından boynuna sürtüp boynunun arkasında durdum. Ensesini kavrarken parfümü her yanımı kuşattı. Dudaklarına bir nefes kala açılan gözlerimle kaşlarım çatılarak birbirine yaklaştı. Bu yüz, bu burun, dudaklar, yanaklarındaki belli belirsiz çiller... *Miray...* diye inledi zihnim. Gözlerimi sertçe kapadım. Beynim bana oyun oynuyor olmalıydı. Gözlerimi açarken burnuma dolan kokunun o küçük anarşiste ait olmadığını biliyordum. Onun ağır parfümlerle, esanslarla işi yoktu, o ormanla de-

nizin buluştuğu el değmemiş bir koyda nefes almak gibiydi ama koyu gözlerimi ardına kadar açtığımda yine onun yüzü canlandı ve kalbim, mantığımın kabul etmediği zihnimin bu zalim oyununun karşısında deli gibi çarpmaya başladı...

Yutkunarak Kübra'yı olduğu yerde beklentiyle bırakıp fırlar gibi ayağa kalkarken, garsonun uzattığı ceketimi hızla alıp kapıya yöneldiğimde ardımdan isyankâr bir ses duydum.

"Pars? Pars nereye?"

Merdivenleri koşarak inip kendimi dışarıya attığımda Ahmet panikle yanı başımda bitti.

"Bir şey mi oldu, efendim?"

Dönüp Ahmet'e baktım. Yüzümdeki ifadenin allak bullak olduğunu Ahmet'in şaşkın gözlerinde gördüğümde, içimde kendime duyduğum pis bir öfke belirdi.

Elimi ona doğru uzattım. "Anahtarı ver, yalnız gideceğim."

Ahmet ikiletmedi.

Cebinden anahtarı çıkarıp avcuma bırakırken başıyla ardında bekleyen adamlara gidin işareti verdi. Gecenin karanlığının içinde kaybolan arabama binip gazı köklediğimde gözüm paneldeki saate kaydı.

02.45

Eve sürdüm. Miray'm olduğu kaleme, kendimi bildim bileli yaşadığım o yere giderken ilk defa evime gidiyor gibi hissediyordum.

Eve ulaştığımda herkes uyuyordu, aracı girişte hazır olda bırakıp merdivenleri çıkarken kalbim biraz olsun ehlileşmişti ama hâlâ huzursuzdum. Ayaklarım beni onun odasına doğru götürürken direnmedim. Kapısını yavaşça açıp bir hayalet sessizliğinde içeri süzüldüm. Kumral saçları yastığına dağılmıştı, yüzünü koluyla neredeyse kapatmıştı, uzun kirpikleri yanağma düşüyordu, yorganını bacaklarının arasma almıştı, pijamasının üzerinde dondurma yiyen küçük ayıcıklar vardı. Dudaklarım istemsizce kıvrılırken yatağının kenarına yere

oturdum ve kolumu onun yatağının kenarına dayayıp başımı da koluma yatırıp onu izlemeye başladım.

Huzursuz değildim. Bu koku, bu yüz, onun yanı doğru hissettiriyordu ama tüm bunların dışında bambaşka bir his daha vardı. Her şeyin üzerine bir kara örtü gibi dökülen... O mevsimlerden yaz, bense kara kıştım. O gökyüzünde güneş, bense yeryüzünü örten gece kadar karanlıktım. Canavarlar ve krallardan bahsetmişti, her bir kelimesinde haklıydı. Bu canavar kral, hiç olamayacak bir şekilde en beklemediği anda, bir otoyolun ortasında, bir sabah, saçı başı dağılmış, olmadık adamlara kafa tutan bu anarşiste tutulmuştu.

Ve gün ağarana kadar kral bu durumdan nasıl kurtulacağını hesap edip durduktan sonra kimse uyanıp onu görmeden kalesinden çıkıp hükümdarı olduğu şehrin içine karıştı.

Her kelimesinde haklıydı, acınası ve korkunçtum.

MİRAY

İşe başladığım andan beri zaman düşündüğümden daha hızlı imha etmişti kendisini. Günler günleri hızla kovalamıştı ve ben zaten dolgun olan maaşımın yarısı kadar da daha ilk ayım dolmadan ikramiye almıştım. Dolabıma eklenen yeni elbiseleri saymıyordum bile; bir Bihter Ziyagil gardırobu ile yarışır elbiselerin, makyaj malzemelerinin, ayakkabılarının çoğu Suzan Hanım için oynadığım oyunun parçalarıydı. Her sabah beni kendi seçtiği kıyafetleri ile oyuncak bebeğini giy-

dirir gibi giydirmezse asla verdiğim ilaçları içmiyor, beni isteklerine mecbur bırakıyordu.

Yine de hâlimden şikâyetçi olduğumu söylesem yalan söylemiş olurdum. Kendimi lükse kaptırmamaya çalışarak, kendime sürekli tüm bu olanların işimin bir parçası olduğunu her gece hatırlatarak uykuya dalıyordum. Suzan Hanım'la tam bir anne kız tadındaki evcilik oyunumuz oldukça eğlenceli geçiyordu. Bazen saçlarıma titreyen ellerini umursamadan maşa yapıp dudaklarıma renkli rujlardan sürüyordu. Eve çağırdığımız güzellik uzmanlarına beraber manikür pedikür yaptırırken içeceklerimizi içip beraber doğa yürüyüşleri yapıyorduk. Yeliz Hanım ise tam deyimiyle bir işbirlikçiydi; Suzan Hanım'a babasının iş seyahatinde olduğunu söylemiş, Pars Tuna'nın evde hissedilir derin yokluğunu onun için kabul edilir kılmıştık.

Dr. Hullsman neredeyse günde iki kez arayıp hastasının durumunu soruyor, benden bir atak göremediğinden de sohbetini hep kısa kesip telefonu kapatmak zorunda kalıyordu. Pars Tuna ise beni asla, bir kez bile aramamıştı. Birkaç kez Yeliz Hanım'ın telefonda onunla konuştuğuna şahit olduğumda adamın benden rahatsızlık duyduğunu çok net bir şekilde anlamıştım. Eve gelmeyişinin sebebinin de tuhaf bir içgüdüyle ben olduğunu biliyordum. Oysa sadece bir çalışandım, diğer herkes gibi...

Son yaşadığımız tuhaf anı düşündüğümde avuç içlerim tıpkı yeniden o anın içine düşmüşüm gibi terliyor, parmak uçlarım titriyordu. Beni o anın hatırasmdan kaçıran her neyse Köprü Kralı'nı da kaçıran oydu. Yine de sesime dahi tahammül edememesini kabul edemiyordum. Göğsümün ortasına bu acı kavrayışla beliren sivri uçlu kırgınlığı hak etmediğimi düşünsem de bu kötücül hissin üzerinde durmamaya gayret ettim ve o kırıklığın üzerine soğuk sular dökerek kendimi yaşlı hastama vermeye devam ettim.

Öyle ki birkaç gün sonra Suzan Hanım ayaklarını yere vura vura, "Babam nerede, neden gelmiyor?" diye ağlamaya başladığında biçare bakışlarını Yeliz Hanım'ı buldu. Suzan Hanım'ın ayaklarının dibine çöküp ellerini ellerimin arasına aldım.

"Yakında gelecek."

Yeliz Hanım'a döndüm: "Değil mi?"

Yeliz Hanım gülerek başını salladı. "Eveeeet, şimdi gidip arıyorum," dediğinde Suzan Hanım, Yeliz Hanım'a nefret dolu haşin bakışlarını sertçe çevirip, "Hep senin yüzünden babaanne!" diye bağırdı. Evet Yeliz Hanım, Suzan Hanım'ın deyişi ile yaşlı, çoğunlukla sevecen olsa da diktatör olan o yaşlı babaannesiydi ve babasının bu denli çok çalışmasının nedeni de babaannesiydi.

"Babamı sen gönderdin değil mi uzaklara?"

Yeliz Hanım sahici bir hüzünle başını öne eğdi. "Bir daha göndermem, kuzum," dedi elini yerdeki yeni diktiği gül fidanlarını sulayan Suzan Hanım'ın omuzlarına koyarak ve ekledi: "Şimdi gidip arayacağım."

Hızlı adımlarla eve yöneldiğinde, yeni bir fidan dikmek için eştiğimiz tümseği ellerimle biraz daha açarak mırıldandım.

"Yakında gelecek, ağlama hayatım..."

"Hizmetçileri duydum," dedi fısıldayarak. Bana iyice sokulurken gözlerindeki çekimserlikle duyduklarını söyleyip söylememekte tereddüt ettiğini görebiliyordum. Elimdeki toprağı silkeleyip yeniden ellerini tuttum ve gözlerinin içine baktım. Tıpkı onun gibi fısıldayarak sordum.

"Bana söyleyebilirsin."

"Ya üzülürsen?"

Gülümsedim. "Beni sadece senin üzülmen üzer."

Bu sözlerim gerçekti, Suzan Hanım'ın gözyaşları beni üzüyordu. "Babam şehir merkezindeki evde sosyetik kadınlarla

eğlenceli geceler geçiriyormuş; sosyal medya mı ne, gazete sanırım, orada görmüşler."

Küçük alaycı bir kahkaha istemsizce dudaklarımdan döküldüğünde hemen topladım kendimi ve Suzan Hanım'ın kulağına eğilerek mırıldandım. "O haberlerin hepsi asılsız, babanla her gece telefonda görüşüyoruz."

Suzan Hanım'ın yüzü birdenbire aydınlandı ve neşeyle sordu: "Sahiden mi?"

Başımı salladım. "Sahiden, kendini bunun için üzme. Hadi bunu da dikelim ve seni öğlen uykuna yatıralım, prenses."

Bahçedeki yeni fidanları dikmeyi bitirip, Suzan Hanım'ın ilaçlarını verip ta ki o derin uykuya geçene kadar yüzümdeki gülümsemeye uğratmadığım rahatsızlık, yalnızlığa erişmemle üzerime karabasan gibi çökmüştü. Neden Pars Tuna'nın amansız eğlenceli geceler geçirdiğinden rahatsızlık duydu-ğumu düşünmek istemiyordum ama ellerim sanki isteklerimi önemsemiyormuşçasına pratikti.

Sosyal medyadaki magazin sayfalarım gezerken dişlerimle alt dudağımı kemiriyordum. Ve o haberler bir bir önüme düştükçe nefesim sığlaşıp kesiliyordu.

Görünen o ki gerçekten de Pars Tuna evinden uzakta geçirdiği gecelerini oldukça verimli değerlendirmişti. Yanındaki her kadın bir öncekinden güzel olsa da hiçbiri Ekselanslarının yüzünü güldürmeyi başaramamıştı. Tüm fotoğraflarda dudakları dümdüz, bakışları bezgin ve donuktu. Her zamanki ciddiyeti oturmuş yüzünde, kas oynamamıştı. Ki bence en iğrenç ilişkiler de bu tür ilişkilerdi. Hayvani güdülerle, ilkel dürtülerle gelen beraberlikler... *Artık adı her neyse; seks arkadaşlığı mı, tek gecelik mi, oynaş bırak mı, her ne haltsa...*

Karnımın içinde, midemin hemen üstündeki kaynamayı bastırarak telefonu kapatıp cebime koymadan önce tarih gözüme ilişti. Yarın pazardı ve benim tek izin günümdü.

Eğer Köprü Kralı bu akşam babaannesi için zaruri dönüşünü gerçekleştirecekse, iznime geceden çıkmak kendi adıma hayırlı olacaktı. Böyle sığ ve ilkel bir adama karşı duyduğum anlık, tuhaf, rahatsız edici, anormal hislerden dahi nefret ederek sırt çantamı dolaptan çıkarırken, Suzan Hanım'a yarın için uyduracağım sahici hikâyemi düşünüyordum.

♛

Suzan Hanım'a her akşam yemeği öncesi rutine binen sakinleştirici etkisi yüksek ilaçlarından verdikten sonra ona çocuk bir zihinde mantıklı ve kabul edilir bahaneler sunarak pazar gününü ayrı geçireceğimizi anlattım. Beni annesinin her türlü ilgisine muhtaç küçük bir kız çocuğu gibi dinleyerek mazeretimi sevecen gülümsemesiyle kabul ettiğinde, kalbimde olmaması gereken suçlulukla birlikte ağırlaşan o hissin üzerine basarak, Yeliz Hanım'a pazar günkü ilaçlarını ve günlük aktivitelerini anlatarak iki gün önce son model araçların aralarına park edilmiş arabam Victoria'nın bagajma sırt çantamı ve bilgisayarımı sıkıştırmaya çalışırken garajın önünde bir hareketlilik belirdi.

Simsiyah olmasına rağmen güneş kadar parlayan *Rolls Royce* model bir araba garaja girerken aracın yanında koşturan iki takım elbiseli adam aracın durmasıyla ceketlerinin önlerini ilikleyerek araçla eş zamanlı durdular. Aracın arka sağ kapısında duran donuk yüzlü adam seri bir hareketle kapıyı ardına dek açtığında Victoria'nın bagajma girip kendimi oraya saklamayı kısa bir an ciddi ciddi düşünsem de o kadar hızlı değildim. Parlak ayakkabılar, uzun ve kaslı bir bacak ortaya çıktığında hızla bagajı kapatarak aracın diğer tarafına geçip kapıyı açtım ve içeri girerek aracın ses sistemini kurcalamaya başladım. Beni fark etmemesini umarak aracıma iyice sinerken tüm kaslarım kasılmış, tenimi rahatsızlık veren bir sıcaklık sarmıştı.

Arabamın camı tıklatıldığında duymamış gibi yaparak aracın ön konsoluna yaklaştırdım kulağımı. Bu hareketim kapının dışındaki adamın camı daha sert bir şekilde tıklatmasına neden olduğunda sırtımı ağırca koltuğa bırakıp kafamı çevirdim ve o gecenin en koyu gizini harelerine giymiş gözlerle karşılaştım.

Gözlerimiz buluştuğunda o dolgun dudaklarının saniyenin onda birinde sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldığına neredeyse emin olsam da dudakları anında dümdüz oldu. Gözlerindeki sıcaklığı kıstığı göz kapaklarının ardına gömmek istese de işte orada başarılı değildi. Kaşlarımı kaldırarak yüzüme *ne istiyorsun* ifadesini takınıp bakışlarımı bakışlarına diktiğimde doğruldu ve doğrulurken de aracın kapısını yavaşça açıp Victoria'nın yanında bezgin ifadesiyle çıkmamı beklemeye başladı. Derince soluduğum hava ciğerlerime yetmezken, hislerimi gölgede bırakan ciddiyetimle araçtan indim ve namıdiğer Köprü Kralı'nın karşısında dikildim.

"Pars Bey?"

Sorarcasına sesimle başını hafifçe yana düşürdü. Daha bu sabah tıraş olmuş olmalıydı, pürüzsüz yüzü çıkık hatlarının gölgede bıraktığı minik kesitler dışında parlıyordu. Başıyla bir işaret yaptı ve garajdaki tüm adamlar bir bakış süresinde sanki hiç var olmamışlarcasına kayboldular.

Kaşları hafifçe çatıldı: "İzne çıkıyormuşsunuz?"

Başımı salladım ve kolumu kaldırıp saatime baktım. "Pazar gecesi 22.00'ye kadar izinliyim, sözleşmede öyle yazıyor." Bir an birkaç gün evvel akşam yemeği öncesi Ahmet Bey'in imzalattığı o sayfalar gözümün önünden film şeridi gibi geçti ve ekledim. "Ve bir saate iznim başlıyor," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. Tekrar saatime baktım. "Pardon, mesainin bitmesine son kırk iki dakika."

Bu anımsama kendisini rahatsız etmişçesine başını öylesine bir sallayıp iri ellerini belindeki kemerin üzerine yerleş-

tirdiğinde gerilen gömlek biçimli kaslarına iyice yapıştı. Gözlerimi Pars Tuna'nın yüzünde tutmaya gayret ederek hafifçe nefes aldığımda, o kendine has kokusunun bu kadar güzel olmasına ve bu kokuyu özlediğimi fark ettiğim için kendime sinir olarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Nereye gidecekseniz çocuklar bıraksın."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır tabii ki. Arabam var." Ardından araca avuç içimle hafifçe vurarak ekledim: "Eskisinden de sağlam olmuş bu arada, teşekkürler," dediğimde alt dudağını dişlerinin arasında ezerek gözlerini üzerimden bir anlığına çekip şöylesine bir arabaya baktıktan sonra sert nefesini burnundan verirken, "Peki ne yapacaksınız?" diye sordu.

Kaşlarım merakla hafifçe havalanırken dudaklarımı çekiştiren tebessümü dişlerimle yakaladım. Demek ki böyleydi, kontrolünün dışında ve emri altında bir mal olmadığımı anlamak beyimizi germişti. Adamın otoriter hâllerine inanılmaz bir uyum gösteren diğer çalışanlarının haricinde olduğumu anlaması için bir pazar gününe ihtiyacım olduğunu anlamamla beraber omuzlarımı dikleştirdim.

"Ah sizin gibi magazin sayfalarında boy boy fotoğraflarım çıkmayacak." Gözleri hızla gözlerime hesap sorarcasına çarpınca da sanki bu durum benim değil de sadece babaannesinin umurundaymışçasına belirttim. "Suzan Hanım, babasının annesini aldattığını düşündüğünden küçük bir sinir harbi yaşadı ama hallettim." Gururlu gülümsememle pis bakışlarımı Köprü Kralı'na şöyle bir değdirip omuzlarımı silktim.

"Yani merak etmeyin," diye ekledim. "Suzan Hanım'ı kaygılandırmam." İstediği cevabı alamayan Köprü Kralı'nın çene kasları oynarken açık bıraktığım uzun dalgalı saçlarıma bakıyordu. Bakmayı özlediği yere anbean yavaşça ulaşıyormuşçasına ve anın tadını çıkarırmışçasına ağırlaşan bakışları yüzümde durup kısa bir süre oyalandıktan sonra *nude gloss*

sürdüğüm dudaklarımda durduğunda omuriliğimin başından sonuna kadar yayılan elektriklenmenin parmak uçlarıma indiğini hissediyordum.

Oldukça uzun bir süreden sonra hafifçe bir makyaj yapmış ve özenli giyinmiştim. Kıyafetlerim kendi paramla aldığım sade spor şık parçalardan bazılarıydı. Ayağımda beyaz *Converse*ler, açık mavi kot bir şort ve spor bol kesim yarım kol beyaz gömleğin içindeki taş rengi büstiyerimin üzerine astığım büyük beyaz çerçeveli güneş gözlüklerimde bu koyu renk takım elbiseli adamın karşısında son derece aykırıydım. Ama sanki yine zıt kutuplar gibi aramızda beliren yüksek çekimin yarattığı gerilim de hemen yanı başımızdaydı.

Bu çekimi ilk o fark etmiş ve ardına bakmadan kaçmıştı. Bunu şimdi anlıyordum, olan aslında buydu. Çekime karşı koyma ve doğru olan da buydu. Bu adam her kadını kolaylıkla etkileyebilecek her türlü donanıma sahipti, onlardan biri olmaya içsel bir başkaldırıda bulunarak kolumu kaldırıp saate baktım. "İzninizle?" diye mırıldandım.

Ellerini belinden çekip yanına indirirken kesik bir nefes verdi. "O zaman yarın görüşmek üzere." Memnuniyetsiz sesi bu sefer sert değildi.

"Hoşça kalın."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerime diktiği bakışları bir an kalbimi durduracak kadar yoğunlaştığında hızla gözlerimi kaçırıp aracımın şoför koltuğu olan tarafına doğru dolandım ve aracımı garajdan çıkarırken dahi ona bakmamaya gayret gösteriyordum. Yine de o kavurucu bakışların üzerimde olduğunu dış kapıdan çıkana dek sanki üzerimde hiçbir kumaş parçası yokmuşçasına tenimde hissettiğimde karar vermiştim.

Bu adama karşı içimde aniden uyanıp ve amansızca artan o gereksiz karmaşanın serpilmesine, daha net bir şeye dönüşmesine ve içimde kök salmasına izin veremezdim. Eğer Pars

Tuna'nın bana olan ilgisinde yanılmıyorsam ki içgüdülerim şu bakışlarından sonra asla yanılmadığımı söylüyordu, işte bundan gurur da duymuyordum.

Böyle başlayan hikâyeler filmlerde ya da kitaplarda mutlu bir sonla biterdi, gerçek hayat toz pembe değildi; eğer anlık çekimlere kapılacak kadar gözü karaysanız sonunuzun ruh ve sinir hastalıkları hastanesinin kapalı katı olması yüksek bir ihtimaldi.

Öyle ki Pars Tuna ve ben... Her şey fantastik biçimde masal tadında olsa bile biz ikimiz, iki ayrı yaralı insandık ve o yaralar bir gün bir şekilde diğerimizi kanatıp bizi yok ederdi.

"Amerika'da parayı kırıp dönmüş kuzenim gibisin," dedi Aylin yatağında dirseğinin üzerinde doğrulup kıkırdayarak. Nöbet çıkışı uykusundan uyanıyordu, yüzü şişmiş, dili hâlâ tam çözülememişti ama gözleri iyi görüyordu. Saçımı arkaya abartılı bir havayla atarak savurdum.

"Hi! Darling.[1]*"*

Aylin gülerken kafasını geriye atıp gözlerini kıstı. "Bana ilk avansınla ne ısmarlıyorsun?"

"Sen ne istersen, hadi kalk giyin de çıkalım. Bu saate kadar nasıl uyudun ki..." Aylin'in sabah onda hastaneden çıkıp on birde yattığını kısa bir kafa hesabıyla hesaplayarak saate baktım. 20.35.

Dokuz saatlik bir uyku, nöbet ertesi günü resmen Aylin'in deyişi ile *adamı piç ederdi* ve arkadaşımın asla nöbet sonraları böyle tüm gün uyuma huyu yoktu.

"Emre denen pezevenk bütün gece hastaların tedavilerini değiştirdi durdu." Anlık kazandığım neşe onun adını duymamla birlikte buhar olup kaybolurken, "Allah Allah..." diye mırıldandım. Göz ucuyla bana bakıp dalgalı saçlarına par-

[1] İngilizce: Selam! Sevgilim.

maklarını geçirip kafa derisini hunharca kaşırken, "Şahsına küfrederken kulak misafiri olmuş," dedi. Yarım ağız sinsi bir gülümseyişin ardından ekledi: "Asla pişman değilim, aklım hâlâ sıfatına direkt söylemediklerimde!"

Hemen yanı başımdaki bacağını sertçe dürttüm. "Hastane yönetimi ile arası iyi, başına benim yüzümden iş alma."

Aylin umursamazca silkinirken hâlâ yanağına kıvrılmış eğreti bir sırıtışla gülüyordu.

"Bok iyi, fazla mesaiye döndürdüler ve her ne oldu bilmiyorum ama hastane müdürü buna bir güzel kaymış."

"Neden ki?"

Aylin alt dudağını bilmediğini gösterircesine dışa doğru düşürdü. "Kim bilir ama hastane müdürünü de Atlas Alsoy tırpanlamış; tabii bunlar duyulan rivayetler," dedi Aylin yataktan doğrulup kollarını iki yana açarak gevşerken.

Tuhaf bir bilinç gelip kafamın arkasına yerleşti, hiçbir somut neden olmaksızın Aylin'in anlattıklarını Emre'nin benimle olan yakın geçmişine bağladığımda kafamı sertçe sallayarak bu düşünceyi derhâl zihnimden kovaladım. Ne ilgisi olabilirdi ki benimle? Bir hasta yakını şikâyet etmiştir ya da ne bileyim Emre, Atlas denilen adama saygısızlık etmiş olabilir ya da bambaşka bir sebep olabilirdi...

Aylin'in sesi ile ihtimaller denizinden çıktım.

"Giyineyim de çıkalım."

Heyecanla gülümsedim, uzun zamandır nihayet kız kıza bir gece yapacaktık ve Aylin'le bir saatim bile neşesiz geçmezdi.

"Nereye gidelim?"

Aylin yine o pis gülümsemesi ile bana yan yan baktı.

"Şu alıp da asla giyemediğin gece elbiseni giy, kızım, bu gece yansın ortalık!"

Neredeyse tam bir sene önce anlık hevesle aldığım ve asla giymeye fırsat bulamadığım siyah mini kesim, çoğu kısmı payetten ve tülden oluşan, beli deri kemerli, derin sırt dekolteli elbisenin içinde, sanki her gecesi çılgın eğlenceler içinde gezen o vitrin bebeği güzelliğindeki kızlara benziyordum.

Burnu açık ve kullanılmadığı için dolabın ardında toz içinde kalmış şeritli siyah topukluları temizleyip ayağıma giyerken bu ayakkabıyı aldığım o silik anıyı anımsadım. Emre ile birinci yıl dönümümüzü kutlamak için yaptığım kombinin altına giyebileceğim bir ayakkabı yoktu ve Aylin bana kartını verip eğer bir ayakkabı almadan dönersem uykumda saçlarımı kesmekle tehdit etmişti. Borcumun boyumu aşmaya başladığı zamanlardı ama yine de her şey çok güzeldi. Emre bana aylarca kendimi yeni doğmuş bir bebek gibi değerli hissettirmişti, bana karşı hassas ve özenliydi. O ani değişime uğramadan önce gerçekten mutluyduk ve artık uzak geçmişte kalan anılardaki mutluluğumun hatırasının boğazımda bıraktığı yumru geçeli de çok olmamıştı.

Ayakkabının bilek bandını bağlayıp ayağa kalkarken zihnime yığılan geçmişi de oturduğum teklinin üzerinde bırakıp kapının hemen yanındaki boy aynasına yürüdüm. Kahve tonları ile karışık hafif dumanlı göz makyajım, içinde sarı parlak noktaların olduğu kehribarlarımı ortaya çıkarmıştı. Dudaklarımdaki pembe alt tonlu *gloss* ışıl ışıldı ve uzamış kâkülerim dağınık yaptığım topuza geçememiş, belirgin elmacık kemiklerimin üzerine dökülmüştü. Sadece göz altlarımı kapattığım için çillerim yerli yerindeydi, ergenlik dönemimde onlardan nasıl nefret ettiğimi anımsadığımda yüzümde alaycı bir tebessüm belirdi. O zamanki Miray olsa bu akşam bu çilleri, kilolarca fondöten ve pudra ile onları sanki hiç var olmamışçasına yok ederdi. Büyümüştük; eksile eksile, hüzünle yoğrula yoğrula... Ama bugün aynada yansıyan siluetime baktığımda gördüğüm kadının dik bir duruşu vardı. Boyun

eğmediğimi her acıya karşı boynumu dikleştirdim ve son bir kez daha kendime bakarken arkadan kopan abartılı ıslıkla irkilerek arkamı döndüm.

"Yüzde birlik bir testosteronu olan her canlıyı ayağa kaldıracak o dilber olmuşsun!"

"Lanet olası hormonlar," diye kıkırdadım Aylin ile izlediğimiz bir filmin repliğini aynı diksiyonla taklit ederek.

Bana daima arka çıkan erkeksi tavırları ile meşhur arkadaşımın deri metalik kombinine aynı şekilde ıslık çalarak başımı takdir edercesine salladım. Balık etli yapısını her zaman beğeniyordum ve tüm erkeksi tavırlarına rağmen çekiciliğini koruyan havasını bu akşam tümüyle ortaya koymuştu. Deri şortunun altına giydiği siyah ince çorap uzun ve hafif etli dolgun bacaklarını sarmış, altına giydiği yine siyah deri topuklu botlar ve siyah ceketiyle harika bir uyum yakalamıştı. Saçları daha dalgalı, kabarıktı. Siyah jilet gibi *eyeliner*ını gölgede bırakan bordo dudaklarına taktığı hızmasıyla gerçekten iyi görünüyordu.

Aylin bazen benim sahip olmaya deli gibi ihtiyaç duyduğum o ablaydı ve anneydi; bazen de sadece ama aslında sadece yalın, dürüst bir dosttu. Hani aslında hepimizin ihtiyacı olan, yanımızda olsa sırtımızı kollamak zorunda hissetmeyeceğimiz bir sığınak... Aylin çılgın görüntüsü ve kemiği olmayan dilinin gölgesinde mükemmel bir insandı. Ona olan maddi borçlarımı istemek şöyle dursun, hiçbir zaman imasını bile yapmamıştı. Bazen onu düşünerek aldığım küçücük bir küpe için bile beni parana sahip çık diye azarlardı. Miraç her ziyaretimize geldiğinde el altından verdiği harçlıklardan da haberim vardı. Ona sarılıp ağladığımda, sessizliğe gömüldüğümde, hatta yanımda değilken bile ihtiyacım olanı hissetmişçesine o esirgemediği cümleleriyle yeri gelir sarsar, yeri gelir şefkatle de teskin ederdi. O benim şansımdı. Belki de rahmetli annemin duasıydı; her neyse, iyi ki vardı ve bu gece

uzun zamandır hak ettiğimiz gibi eğlenmek için yanıp tutuşuyordum.

İçimde yükselen duygularımı bastırıp sevinçle gülümsedim ve hüznü bugün kendime yasakladım.

"Sen kimsin ve eli baltalı Aylin'e ne yaptın?" diye sordum. Başını abartıyla salladığında dalgalı saçları sallandı.

"Onu hastanede bıraktım, yeni bir mekân açılmış, sosyal medyada gördüm." Kapıya ulaştığında omzunun gerisinden bakıp gülümsedi.

"Bakalım Miro'mun maaşı ne kadar dolgun."

Dilimi damağıma vurarak şaklattım. "Oldukçaaaa..." manasına gelen uzun ve abartılı bir ıslık çaldım.

♔

Mekân tam anlamıyla, sessiz bir gecenin içinde toplayabileceği her tür eğlenceyi içine almış, boy boy duvarları ardına saklamıştı. O gizi müşterilerine sihrini sunmak isteyen esrarengiz bir boyut gibiydi. Uzunca yüksek bir duvarın ortasında açılan kapı, üç katlı geniş bahçeli denize sıfır bir mekâna açılıyordu. Bizi karşılayan takım elbiseli adam, "Restorana mı, kulübe mi, oyuna mı efendim?" diye sorduğunda kocaman açılmış gözlerle Aylin'e dönmüştüm. O ki daha buraya gelmeden önce sosyal medyadan mekânın işleyişine ve alanlarına hâkim görünüyordu.

"Önce yemek yiyeceğiz, ardından da kulübe ineceğiz?"

Duraksadı ve gözlerini bana çevirdi.

"Ama bir iki el oynamak istersen?" diye sadece benim anlayabileceğim bir alayla sorduğunda kıkırdayarak başımı olumsuz anlamda salladım.

Öylece adam bizi bahçenin aydınlık olan tarafından binaya soktuğunda, gözlerimi etrafı incelemekten alamamıştım. En üst kata çıkan asansör kuytuda kalıyordu. Bizim olduğumuz kat ise ilerleyip de masaların olduğu alana çıktığı-

nızda hemen denizin üzerindeydi ve alt kat, yani bahçenin karanlıkta kalan girişinin olduğu yerse gece kulübü olmalıydı. Açık camlardan aşağının müziği hafif bir meltem gibi, müzikten çok uzaktaymışçasına kulaklarımıza değerken asıl ses olan çellonun telleri arkada bir yerlerde güzel bir ritimle titriyordu.

Uzun kristal avizelerin her birinin altında sayılı masalar vardı ve bir yere oturduğunuzda diğer masayı göremeyeceğiniz şekilde tasarlanmıştı. Sadece avizeden masaya düşen ışıkla aydınlansak da ortam ne loştu ne de karanlık. Kendisine ait bir karanlığı vardı, ürkütücü ya da mekâna aykırı değildi. Gezegenin içinde ona bağlı ama hayatı kopuk bir evrenin içinde hissediyordum kendimi. Birini kesmek için başınızı bedeninizle beraber kaldırıp boynunuzu olabildiğince çevirmeniz gerekiyordu. Mekânın sahibi her kimse; muhtemelen izlenmekten hoşlanmayan ve her şeyi aynı anda elinin altında isteyen biri, diye düşünmeden edemedim. Sosyal hizmetlerde yüksek lisansın insana kattığı bu gözlem arzusunu bastırıp gecenin tadını çıkarmaya karar verdiğimde masamız dumanı üzerinde leziz somonlar, kalamar salatası, sayamayacağım kadar ara sıcak ve soğuk mezeler ile dolmuştu.

Yemek boyunca Aylin'in merakı Pars Tuna ile aramızda olmayan o etkileşim üzerineydi. Pekâlâ bir çekim vardı, bunu en yakın arkadaşıma elbette dürüstçe anlatmıştım ama aramızda etkileşim sayılacak bir olay da yoktu. Bir kere kabaydı, kibirliydi ve en önemlisi hâlâ yaralı olduğunu hissediyordum. Ne demişler, benzer yaralar aynı yerden birbirlerini tanırlar. Belki de olan sadece buydu; tanıdık acılar, aynı yalnız ve kederli bakışlar...

O koyu gözler, keskin hatlar... Onları düşünmek saniyelik sürse dahi tenimin altındaki alevleri gürlerken, yaralı aslanımızın tıpkı boy boy verdiği karelerdeki kızlardan biri olmak istemediğimi düşünüyordum.

Yemek sonrası kendimizi attığımız kulüpte çılgınlarca dans edip kafalarımızı dağıttığımıza inandığımda bile zihnimin çok derinlerine yerleşmiş, kıstığı harelerindeki karanlıkla sanki bir yerlerden onun tarafından izlendiğim dürtüsü sırtımda tatlı bir ürperti gibi geziniyordu.

Bilmem kaçıncı kadehini yüksek bar taburesindeki masanın üzerinden Aylin'le bir kere daha tokuşturduk. Alkol pek bana işlemezdi, bir fıçı biranın içine düşsem ayık çıkacak uyanık zihinle lanetlendiğimi düşünürdüm.

"Gerçekten tebrikler," dedi; tınısından hilebazlığın, çapkınlığın ve olabilecek en okşayıcı tınının döküldüğü şeytani ses. Aylin omzumun üzerinden gerime bakıp bardağını kaldırdı. Adam koluma sürtünerek masamızın yanına geçerken çekici erkeksi kokusu masamızın etrafını kuşatmıştı ya da ben sandığım kadar alkole dayanıklı değildim.

"Bu kaçıncı kadehiniz ve azıcık dahi sendelemediniz."

Bedenimi geriye doğru kavislendirerek gözlerimi kırpıştırıp, patlayıp sönen ışıkların altındaki kişiyi incelemeye çalışırken sordum: "Bardaklarımız mı sayılıyor?" Sesim bilincimin aksine hafif bulanıktı ve bu yabancıyı gülümsetmişti.

Başını salladığında özenli parlak saçlarından birkaç tutam yatak çizgilerin uzandığı geniş alnına düştü.

"Kahkahalarınızı saymak daha nadide, oldukça az işittim çünkü," dediğinde çakırkeyif noktasına ulaşmış Aylin kıkırdadı. "Oooo, gecenin iltifataşörünü bulduk, Mirooo."

Koyu renk saçların altındaki çakır renk gözleri; yeşilin, sarının, mavinin, kahvenin harmanlanmasıydı. Sivri burnu hafif kemerli, yine sivri sayılacak çehresi dar değildi. Kaşları gür, kavisli ve dudakları sanki doğduğundan beri öyleymişçesine sinsi bir kıvrıma sahipti. Sol üst dudağının hemen üzerindeki yarık izi bayağı eski duruyordu. O yara izi adamın tenine daha dikkatli bakma isteği uyandırdığında engel olmadım. Tek tük çizikler vardı, yine sağ kaşının hemen altında

belli belirsiz bir yara izi. Boyu uzun ve lacivert spor ceketin düştüğü omuzlar genişti. Dirseğini masamıza dayamış, onu inceleyen ifademe bilmiş tebessümüyle başparmağını masadaki boş kadehimin üzerinde gezdiriyordu.

"Hobilerinizi değiştirmenizi öneririm," dedim bardağımı ona doğru sallayarak ve ekledim. "Taciz kılığına girmeyen şeyler de var," dediğimde Aylin bir "Ooo!" kopardı. Adamın yüzündeki gülümseme genişlerken yanakları kırıştı ve uzun kemikli elini hâlâ lakayıt olan duruşunu bozmadan bana uzattı.

"Yanlış anlaşılma için özür dilerim, Miro," dedi soran bakışlarıyla Aylin'e baktığında, Aylin kafasını sallayarak adamı düzeltti.

"Mirayyy," dedi uzatarak ve kahkahalarla devam etti. "Kuzu Mirayyyy... Miray Kuzu, Kuzu soy ismi. Ona çok yakışıyor, tatlı kuzucuuuuuum benim..."

Aylin'e 'kes sesini' diyen uyarıcı bir öksürüğü sert bakışlar eşliğinde yükseltirken, o garsondan eliyle bir bardak kokteyl daha istiyordu.

Adamın hâlâ havada duran eline baktım ve bana başını yana yatırıp kibarca 'hadi ama' gülümsemesi göndermesinin ardından tereddütle elimi uzattım. "Boşboğaz arkadaşımın söyledikleri doğru." Kıkırdadı, şeytan da eminim böyle gülerdi. Çekik bakışlarının altındaki gözleri disko topundan daha çok parlıyordu.

"Yıldırım Gök."

Tenlerimizin temasıyla adamın gözlerindeki ışıkların ritmi değişti, dudaklarındaki gülümseme soğuk bir tehdide dönerken yutkundum. Elimi saran elleri de soğuktu, parmaklarının hak iddia eden tutunuşu huzursuzluğu beraber getirince hızla elimi çekip yüksek taburede Aylin'e doğru döndüm.

"Kalkalım mı artık?"

Aylin başını sertçe sağa sola salladı ve çantasından telefonunu çıkardı. "*Story* atıp mekânı etiketleyeceğim, neydi yahu buranın adı?"

"MERLİN," dedi adam gururla ve ekledi: "Konumda üçüncü çıkan."

Kaşlarım çatıldı ve o ifadesinin aklıma getirdiği ilk soruyu sordum. "Burada mı çalışıyorsunuz?" Sesim olabildiğince mesafeli ve soğuktu ama bunun Yıldırım denen adamın umurunda olduğu söylenemezdi.

Tüm dişlerini göstererek gülümserken ellerini cebine sokup haddinden gereksiz yaklaşarak kulağıma eğildi ve derince bir nefesi içine çekerken ürperdim.

"Hayır, sahibi benim."

♛

Aylin'i yatağına düşürürcesine yatırdıktan sonra, ayakkabılarını çıkarıp banyoya gittim ve olur da kusarsa diye temizlik kovalarından birini başucuna bırakıp mutfağa döndüm. Bir bardak su doldurup başucuna bıraktıktan sonra nihayet ayakkabılarımı çıkarmak için fırsat bulmuştum ki kapı yumruklanırcasına çalmaya başladı. Sıçrayarak girişte aniden yakalanan bir suçlu gibi ellerim havada kalakaldım. Saliseler içinde kapının ardındaki maganda kim olabilir ki ihtimalleri zihnimde sıralanırken kapı hunharca dövülmeye devam ediyordu.

Kalbim kapının üzerinden dövünen yumruğun ritminde göğsümün içinde korkuyla gümbürderken temkinli adımlarla kapıya adımladım ve yumruklama kesildiğinde merceğe doğru yavaşça yaklaştım. Ne titreyen bacaklarımı ne de buz kesmiş ellerimi hissediyordum. Nefesim burun deliklerimi yırtarken tek amacım olabildiğince sessiz olmaktı.

Merceğin ardında simsiyah karartıdan başka bir şey yoktu ve kapıya inen sert vuruşla birlikte geriye sıçrarken refleksle

ağzımla ellerimi kapattım. Kafamın içindeki onlarca senaryo amansız bir yarışın içinde dönmeye başladı.

Arka odadan Aylin'in horultuları geliyordu. Uzun metal ayakkabı çekeceği portmantonun kenarından gözüme ilişti-ğinde hızla onu elime aldım. Avcumda uzun metali tartarken kapıyı açmamam gerektiğini biliyordum ama kapının ardın-da üzerine benzin döktüğüm bir düşmanım da olamazdı ki... Zaten bekâr kiracılara karşı olan apartman sakinlerini düşü-nerek derin bir nefes aldım ve komşulardan birileri tepemize toplanmadan bu saçmalığı çözmeye karar verdim. Her kimse yanlış gelmiş olmalıydı, beni görünce özür diler giderdi, değil mi?

Derin bir nefes aldım. Kapı tekrar yumruklandığında bir hışım kapıyı hızla açtım ve elimdeki çekeceği heybetli karartı-ya karşı havaya kaldırmamla bileğime sarılan elin beni yaka-layıp kapıyı kapatması, sırtımı da o kapıya yaslayıp bedenini üzerime kuşatması aynı anda oldu.

Kalbim göğüs duvarımı acıtarak yırtıyordu, nefes alışve-rişlerim sonsuz bir hız kazanmış olsalar da ciğerlerime yet-miyordu. Sıkı sıkıya kapadığım gözlerim burnuma dolan ta-nıdık o kokuyla ağırca aralanırken sıcak ve en az benimkiler kadar hızlı solukları saçlarımdan tenime akıyor, göğsümün altında derinlerde bir yerlerde kendine yer arıyordu. Yavaşça başımı kaldırdım.

Gözlerimiz buluştuğunda çehresinin sivri hatlarını saran şiddet titredi. Parçalandı ve tuz buz olup dağılırken nihayet ağzımın içinde kayıplara karışmış dilimi bularak güçlükle sordum.

"Pars Bey?"

Adına sarılan sesimi işitmesiyle çenesindeki bir iki kas se-ğirdi. Gözleri sanki saatler önce değil de seneler öncesinde ayrılmışız gibi ilgi ve merakla yüzümü gezip yeniden harele-

rimde toplanırken genzinin gerisinden gelen sessiz ama ürküten hırıldamasıyla, "Neden bu gece oradaydın?" diye sordu.

Kaşlarım anlamsızca çatıldı.

"Anlamadım?"

Kelimelerin üzerine tek tek bastırırken hâlâ burnundan soluyordu. "Neden Merlin'deydiniz?" Sabırsız sesi içinde daha demin kırılan öfkenin yeniden dizginlediğini yansıtacak o karanlık tınıda tenime çarptı.

"Eğlenmek ya da yemek yemek için gideceğim mekânları ön onayınızdan mı geçirmeliyim anlamadım?"

Resmî hitabıma rağmen gayriresmî ve fazla samimi duruşumuz anbean alevlenen odunlar gibiydi. Biraz daha bu pozisyonda kalmanın mantığımı alarma geçiren bir yanı olsa da vücudum hâlinden öyle memnundu ki, bu karanlık adamdan yayılan yakıcı ısıyla erimek için can atıyordu.

Yüzü bir an gevşedi ve başım yana düşürüp dudaklarımızı aynı hizaya getirirken gözleri de dudaklarıma düştü.

"İstanbul'da başka mekân mı yoktu, neden orası?"

"Orayı ben değil, Aylin buldu," dediğimde Aylin sanki bu gereksiz suçlamayı üzerimden çekmek istercesine gürültülü bir horlamayla yatağında döndü.

Pars Tuna ardındaki sesi dinlediğinde gözleri kısıldı, yumuşamıştı; öfkesi yükseldiği gibi düşüşe geçmiş olsa da bu tavrına hâlâ bir sebep bulamadığım için sorgulayan bakışlarımı ondan alamıyordum. Aylin abartılı bir horlamayla birlikte, "Götten bacaklı müdür, senin ben..." diye homurdandığında Köprü Kralı'ı kahkahasını bastırmak için kaşlarını çattı. Yanağında seğiren kasları serbest bırakmasını umsam da yapmayacağına emindim. Adam o kadar katı duruyordu ki, kahkahasının sesinin neye benzediğini çok merak ediyordum. Davetkâr dudakları az ötemdeyken tenimi basan ateşi savuşturmak için düşüncelerimi derinlere ittim ve dudaklarımı birbirine bastırıp boynumla beraber bedenimi dikleştirme-

ye çalıştığımda kalan ağırlığını da üzerime vererek yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı.

"Sorun nedir?" diye sormak yerine, "Ne yapıyorsunuz?" diye sormalıydım ama kuvvetli çekim sinirlerimi mantığımla beraber alıkoymuş gibiydi.

Gözleri arzuyla kısılırken ağzı inkâr edercesine, "Sorun sensin," deyiverdiğinde onu kapıdan kuvvet alarak sertçe ittim, dudaklarım da o bulaşıcı öfkesiyle aralandı. Kelimeler boğazımdan dilime yuvarlanırken iri ellerinden biri kuvvetlice belime sarıldı, diğer eli ensemin altında saçlarımın arasında kendine bir yer bulup orayı kavradı ve dudakları dudaklarıma suya hasret kalmış bedevilerinki gibi kapandı.

Çok yanlıştı, çok aykırıydı, çok tuhaftı ve çok güzeldi; kalbimi durduracak ve yeniden atmasını sağlayacak kadar güzel... Fazla kaçırmıştım ama ben sarhoş olmazdım ve dokunuşu tatlı bir sarhoşluk rüyası içinde olmayacak kadar gerçekti. Sıcak dudakları, ıslak ve talepkâr diliyle sadece dudaklarımın değil tüm bedenimi kontrolü altına almıştı.

Kendi bilincimin, mantığımın yine o sert kararlarımın dışında kendimi ona karşılık verirken buldum. Etki tepkimeye giren iki kimyasal gibi, gökyüzünde çözülen gri bulutun yeryüzüne yağmur olarak inmesi gibi... Ne zamandır elimde olduğunu unuttuğum ayakkabı çekeceği yere düştü, tiz bir ses çıkardı ama bu kimsenin umurunda değildi. Elim ensesine ve parmaklarım sert göğsüne yapışmışken dudaklarım aralandı, boğazının gerisinden derin bir hırıltıyı kendi ağzımın içinde duyduğumda inledim. O ses Köprü Kralı'nı kamçılamış olacak ki dudaklarını biraz daha bastırırken beni kuşattığı elleriyle büsbütün kendine yasladı. Dilini dilimin üzerinde hissederken yoğun bir sıcaklık karnımın içine oradan da daha aşağılara akıyordu. Daha önce sevişmemiş olabilirdim ama öpüşmüştüm ve asla böyle değildi. Devamını arzulamamıştım; kısa, öylesine merak gidermek ya da karşı

tarafı gücendirmemek için olan yakınlaşmalardı. Ve ben uzun bir süre Emre'nin beni terk etmesinin asıl nedenini bir türlü gerçekleşmeyen birlikteliğimiz olarak yorumlarken şimdi bu yabancı adamı arzuluyordum.

Elleri yüzümü kuşatırken hafifçe yavaşladı, parmakları tenimde ondan asla beklemediğim şekilde, pamuk yumuşaklığında tüyden dokunuşlar bırakarak yüzümde geziyordu ve ağırca kendini çekip alnını alnıma dayadığındaysa gözleri kapalı, nefes nefeseydi. Yine de kaşlarının çatılı olduğunu görebiliyordum. Sonra aniden geri çekildi ve ben üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi kalakalırken Pars Tuna sanki bir rüyadan ayılıyormuşçasına gözlerini kırpıştırarak sağa sola baktı. Gözleri yerdeki kilim boyunca gezerken ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemez hâlde ona bakıyordum. Bana tekrar bakmadı.

"Yarın gecikme!"

Otoriter ve sert sesi yüzüme bir tokat gibi çarptığında kendimde şaşkınlığın bin bir boyutundaki karmaşasından ötürü bir şey söyleyecek gücü bulamadan kaşlarım havalandı. *Bu da neydi şimdi,* diye düşünürken algılarım gerçek bir sarhoşluk hâlsizliğine düşmüştü.

"Ne?" diye soludum. Başını sertçe salladı. Bu hareketi inkâr edercesineydi ve ciddi bir pişmanlığın yansımasıydı, boğazımda nefesimi kesen yumruyu daha yutamadan kaşları daha da çatıldı.

"Yarın gecikmeyin, hemşire hanım!"

İfadesi başka bir sarsıcı yumruk olup göğsümün tam ortasına indiğinde titreyen bacaklarımı zorlayarak ağırca yana çekildim. Gitmek istediği o kadar netti ki, bedenim o isteğine yanıt vermişti. Tıpkı deminki gibi... Hızlı adımlarla kaçarcasına kapıya yürüdü ve kapıyı hızla açıp kendini resmen dışarı attı. Ardından öylece gözlerimi kırpıştırarak bakakaldım. *Gerçekten de bu neydi?*

Sert adımları bir an durduğunda kalbim beklentiyle titredi ama sonra uzun bacaklarıyla art arda yarattığı daha büyük açılarla beni terk ederken bedenim, hislerim, göğsümün altındaki hayati et parçası hiç olmadığı kadar sancıyordu. Dudaklarım hâlâ onun ıslaklığı ile yarı aralık yanarken ardında, beni bıraktığı yerde öylece dikiliyordum. Bacaklarım bana ait değildi tek hissettiğim alev alev dudaklarım ve sancıyan ruhumdu. Apartmanın ana kapısının sesini işittikten sonra bile ne yapacağımı bilemez bir halde kapı eşiğindeydim. Ta ki Aylin böğürerek kalkıp yatağının yanına bıraktığım kovaya gürültüyle kusana kadar.

"Yemin ederim ben daha gerçekçi rüyalar gördüm," dedi Aylin çökmüş gözleriyle bana tuhaf tuhaf bakarken.

"Kesinlikle rüya olmalı; çok, çok, çok saçmaydı," derken ben arkadaşımdan daha çok geceden kalma görünüyordum. Zerrece uyumamıştım ve dün geceye dair olan tek gerçeklik sabah ekmek için kapıyı çalan kapıcımızın, "Dün geceki gümbürtü sizden mi geliyordu, ablam?" diye sormasıydı. Tabii ki inkâr ettik ve ekmek istemeyerek hızla kapıyı kapatıp salonun ve mutfağın bir olduğu köşeme tüneyip geceyi değerlendirdik.

"Adam bizi takip etmiş."

Aylin'in gözü uzaklardaydı. Daldığı yerde gerçeklik yeni yeni zihnine uğruyordu.

"Ve sana karşı çekiliyor."

Derken gözleri ağırca yüzüme tırmandı. Sonra birdenbire kahkaha atarak kucağındaki yastıkla koltuğa düştü.

"Allah'ım dualarım kabul oldu. Sonunda benim de bir *big boy* enişte*m* var." Gözlerimi devirirken sesim istediğim gibi alaycı değildi. Hâlâ gergindim.

"Kendin için kullansan dua *point*lerini."

Kucağımdaki yastığı Aylin'e fırlattım ama ıskaladı. Kıkırdarken ellerini dağınık dalgalı saçlarının ardından geçirip bana cilveli bakışlarından birini atarken kendinden emin bir şekilde mırıldandı.

"Ben kendim için *starboy* sipariş verdim."

Dudaklarımı büzerken omuzlarım yeniden düştü.

"Pişman oldu ama," dedim ve hüzünlü sesim aniden öfkeli o tınısına hatıralarımla beraber kavuştu.

"Madem bir halt edeceksin ardında dur. Bir hafta boyunca yatıp kalktığı kızlardan biri mi sandı beni?"

"Öyle olsa dün gecenin seyri fena ilerlerdi." Dalgın dalgın başımı salladım.

"O zaman derdi ne?"

"Sendekinin aynı," dedi Aylin sıcak çikolatasından büyükçe bir yudum alıp dilini yaladıktan sonra devam etti. "Aranızda bariz kuvvetli bir çekim var, o bunu daha önce fark etmiş olacak ki evden babaannesinin durumuna rağmen bir hafta kadar kaçtı, öte yandan direnemiyor da." İç çektim.

"Nişanlısını unutamadı ve kendine geçici heyecanlar yaratıyor," diye karşı çıkmak istedim. Aylin alayla güldü.

"Sen bu bahaneleri kendine söyle, ben senin anlattıklarından başka bir sonuç çıkardım."

Aylin'in kendinden emin koyu gözlerine baktım. "Neymiş o?"

"Bizleri çok alevli bir aşk bekliyor."

Burnumu kırıştırdım. "Hadi oradan!"

3. BÖLÜM

İHTİMALLER

Romeo:

Bu iyilik değil, işkence!

Cennet burada, Juliet'in yaşadığı yerde.

Her kedi, köpek, minik fare, bütün değersiz şeyler,

Burada, cennette yaşayıp onu görebilsin de,

Romeo göremesin! Romeo'dan daha değerli,

—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, III. Perde, III. Sahne

PARS

Sarhoş muydum, uykusuz muydum, neyin etkisindeydim bilmiyorum. Bildiğim tek şey yapmamam gereken bir şey yapmıştım ama pişman mıydım?

Hayır!

Korkunç olan da buydu, zerrece pişman değildim. Pişman olduğum o anı durdurmak, daha ileri gidememekti. Duygular tehlikeliydi; onları bastırmayı, yok saymayı, görmezden gelmeyi, mantıklı, soğuk ve katı olmayı daha onlu yaşlarda öğrenmiştim ve sadece bir kere o duygulara sahip çıkıp sadece birazını bile gösterdiğimde hiç de düşlediğim gibi olmamıştı. Bu konuda ise yani geçmiş hakkında acı çekmiyordum, terk edilişimin ardından ortaya çıkan boşluk hissinin de paslanıp yok olmasının üzerinden çok sular akmıştı. Benim gibi birini bile tedirgin eden şey başkaydı. Ben kaos adamıydım

CamScanner ile tarandı

ve o kaosu öncesinde planlardım. Biriyle düşman olacaksam bile bunu planlardım; benim hayatımda birdenbireler olmazdı. İşimi, kavgamı, ilişkilerimi...

Çatışmaya dahi gireceksem silahlarım ve onları dolduran mermiler kim için olduğunu bilirdi. Lakin tüm bu olanlar aniydi, planlarım dâhilinde değildi. Bu hisleri planlamamıştım, onları çağırmamıştım. Göğsümün altındaki o yaşamımı sağlayan et parçasının içinde dönüp dolaşan kanın taklalar atarak damarlarıma çağlamasını beklemiyordum. Bu his yabancıydı; ne Derin'e duyduğum beğeniyle karışık adına aşk dediğimiz karmaşa ne de gelen geçen onlarcasına duyulan ihtiyaçsal yükselişten çok çok uzaktı.

Tam bir hafta, yanıma gelen herkesi bir şekilde atlattıktan sonra, evimi ve devasa arazimi kuşatan kameraların ardını izleyerek geçirmiştim gecelerimi. Şeytani bir dürtü ise o gizli kameralardan bir tane de küçük anarşistin odasına koymamı buyuruyordu. O şeytanı susturup kafamın içinden defetsem de günün her boşluğunda kendimi istemsizce onu takip ederken buluyordum. Babaannemle oynadığı oyun, girdiği roller, üzerine oturup hatlarını belirginleştiren kıyafetler...

Ben yokken daha rahattı, eğer havuzdayken onu izlediğimi bilse neler olurdu diye düşünürken dudak kenarlarım kulağıma doğru yaylanıyordu. Muhtemelen o tatlı çilleri kaybolana kadar kızarır, taze toprağın üzerinde parlayan altın gözleri kocaman açılır, uzun kirpiklerini kırpıştırırken küçücük yutkunurdu. Tam o an kendimi zapt etmem gerekirdi. Ama sonra o utancı hızla üzerinden öfkeyle atar bana, belki de dünya üzerinde en son kafa tutulması gereken o adama ağzına geleni sayardı. Hangisi daha tahrik ediciydi bilemiyorum. Bildiğim onu daha o otoyolda gördüğüm ilk andan beri zihnimi felç edercesine işgal ettiğiydi ve dün geceden sonra işler benim adıma hiç olmaması gereken şekilde zorlaşmıştı. Eroinin tadına bakan keşler gibiydim.

Şimdi çok daha fazlasını istiyordum ve bu da boka battığımın habercisiydi.

Çocuklardan biri Merlin'e girdiklerini söyleyip birkaç fotoğraf attığında çoktan arabaya binmiştim. Üst localardan birinde, karanlığın göze değmeyen köşesinden viskimle onu izlerken ne ben dünya üzerindeydim ne de o küçük anarşist benim farkımdaydı. Sadece bir an başını kaldırmış, o zarif boynunu uzatmış ve gözlerini kısıp olduğum karanlığa bakmıştı. O da hissediyordu, hissettiğini biliyordum. Nasıl bir tepkimeydi bilemem, kimyager ya da fizik mühendisi değildim ama tüm hücrelerimin düşüncelerimle beraber ona aktığı barizdi. Ve buna engel olmak ya da karşı koymak sanki nefes almamaya çalışmakla eşdeğerdi. Ve elbette tam da tahmin ettiğim gibi, Yıldırım mekânındaki o yoğun ışığın kokusunu almıştı. Bu adamı öldürmemek, sonu gelmeyecek kanlı bir savaşı başlatmamak için sulh namına önüme sürülen bin bir tane bahaneyi o an unutmuştum. Ne o bahaneler ne Yıldırım'ın bir numaralı destekçisi, vaftiz amcası Vasili umurumda değildi. *Hepsinin canı cehenneme...*

Eninde sonunda, eğer planıma sadık kalırsam tabii, birkaç ay içinde ellerindeki her şeyi alacaktım. Sınırları zorlayan şizofrenisiyle kendisini Rus Çarı sanan Vasili'yi, vaftiz oğlunu, tüm uzantılarıyla beraber kendi ve yakın çevremdeki her toprak parçasından silecektim.

Ama o herif beni tek bir hareketi ile sabırsızlandırmaya başlamıştı ki ben çok ama çok sabırlı bir adamdım. Yıldırım'ın Miray'a olan her bakışı o süreyi amansızca kısaltıyor, beni planların dışına çıkarmaya zorluyordu. Bu, kendi varlığımı tehlikeye atmak olursa da sanırım pek umursamazdım.

Kız kardeşim onu şuursuz ve psikopatça koruyan, bir zamanların ünlü infazcısıyla evliydi. Babaannemi de onların yanına gönderdikten sonra barutun kokusunu körüklemek saniyeler sürerdi. Ama bir çift göz, işte o, elimi kolumu bağ-

lıyordu. Aylardır yanımda gezdirdiğim kadınların hiçbirine musallat olmamışlarken, kendi düşüncelerimden sakladığım o ışığın görkeminden mest olmuştu Yıldırım.

Hayat böyleydi işte, tuhaf bir mizah anlayışı vardı. O ışığı yüksek duvarlı kalemin ardında tutmalıydım, *ne demeye izin günü eklenmişti ki sanki sözleşmeye...*

"Bu ara pek düşüncelisin!"

Maze'in irdeleyen koca gözlerini görmezden gelerek sesindeki soruya inkâr edercesine başımı salladım.

Kız kardeşimin kocasının ablası olması dışında en eski dostum, manevi ablam ve en önemlisi İstanbul'un adı nam yapmış kumarhanelerin patroniçesiydi. Orta yaşını çoktan devirmesi bir yana; kısa, kalın ve özenle yapılı saçları, geniş çehresine rağmen belirgin kemikleriyle hokka burnuna yaraşır kalın sesi yıllardır bitirip tüketemediği tütün mamullerinin eseriydi.

Maze'in her insana gösterdiği değişken tavırları onun kişiliğinin yapı taşlarıydı. Sevdiklerine anaçken, düşmanlarına kayadan ve buzdan yapılmış mazoşist bir canavar olup çıkıveriyordu. Öyle ki Maze'in evi de mekânları da cami de dokunulmaz addedilmişti ve kumarhaneleri düşman taraflarının sulh için bir araya geldiği naçizane toplantı yerleriydi. Oralarda silah çekmek ya da birini vurmak demek Maze'in insafına kalmak demekti ve Maze bu konuda kardeşine bile torpil geçmezdi. O poker masasına bir uzvunuzu bırakırdınız.

Neyse ki Köprü Kralı'nın kendi topraklarında şimdiye dek uzlaşması gereken bir hasmı olmamıştı. Gizli düşmanlarım elbette vardı ama kimse içindeki kötü hisleri amansızca önüme serecek kadar cesur değildi. Teoride bakıldığında Yıldırım da düşman hattında değildi ama aynanın bir de ardı vardı ve orada, o adamın tüm arzusunun benim yerim olduğunu biliyordum. Çakma Çar'ın bu köprüyü kullanarak yapaca-

ğı kaçakçılıktan kazanacaklarını düşündüğümde benim izin vermediğim her şey artık sere serpe yapılacaktı. En basiti mülteci çocuklar, örgütlere, organ mafyalarına satılacak, her türlü kötü muameleye maruz kalacaklardı. Benim kırmızı çizgilerim artık bir sınır olmaktan çıkacak, pislik her yere bulaşacaktı.

Maze deminki açık etmediği sorusunu anımsatırcasına homurdandığında düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm. "Yıldırım ve Vasili'yi bir an evvel temizlemek gerek."

Kafasını beni onaylamazca sallarken parmaklarının arasında yarısı içilmiş sigarayı kalın dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti. Kız kardeşim Ahsen'in bir bitki terasına çevirdiği benim de eski hâline döndürmeye vakit bulamadığım, sigarasının dumanını şirketteki odamın balkonunda havaya doğru üflerken diğer eliyle de kahvesine uzandı.

"Vakti var, konuştuk." Koyu gözlerini kısarak yüzümü inceledi.

"Neden acele ediyorsun?"

"Gittikçe kökleniyor," dedim, bu gerçekti. Oturduğum yerde öne doğru eğilip parmaklarımı birleştirdim. "Ardından arta kalanları temizlemekle mi uğraşacağız?"

Maze alayla kıkırdadı. "Sanan da eline kazmayı küreği ve paspası sen alıyorsun sanır."

Sıkıntıyla soludum. "Maze neden yokuş yapıyorsun?"

"Bana dürüst ol, yapmayayım. Neden depreşti Yıldırım aşkın?"

Ellerimi iki yana açtım. "Anlattım ya!" Sakince başım salladı.

"Seni biraz tanıyorsam başka bir nedeni daha var."

Öfkeyle içimde sıkışan nefesi saldım. "Çattık!"

"Ben hâlâ, sen de dayı oluyorsun, ufaklığı kucağıma almadan bir siki tutmam."

Arkama yaslanırken bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Bezgince, "Sen ya da ben doğurmayacağız," diye hatırlattım. Güldü.

"Keşke sen de artık birini bulsan da çoluk çocuğa karışsan. Belki o zaman birazcık insani tarafını görürüz."

Gözleri ifademi geziyordu. Ondan sakladığım şeyler olduğunu biliyor gibi bir hâli vardı.

"Planın dışına çıkmıyoruz yani."

Bu bir zorlamadan çok konuyu değiştirmekti. Maze beni yakalamışçasına gülümsedi, tüm dişleri ortadaydı ve diliyle üst dişinin keskin uçlarını avını yakalamış kaplan edasıyla geziyordu.

"Önceden olsa bunu söylediğimde hemen karşı çıkardın. Tahmin ediyordum, biri var."

Rahatlamışçasına omuzları gevşediğinde gözlerindeki tuhaf parıltıya karşın bakışlarım kısıldı. "Evet, kim?"

Alayla karışık sinirli bir şekilde güldüm. "Kim de kim?"

Öne doğru eğilip gözlerini yüzüme dikti. "Nasılsa denk geliriz, o zaman elimden çekeceğin var."

Başımı sağa sola sallarken cık cıkladım. "Yakında doğacak yeğenine odaklan sen halacık," dedim son kelimemin üzerine sert bir imayla bastırırken saatime baktım.

18.00.

Bir saat sonra işinin başında olması gereken birisi vardı. *Son altmış dakika*, dedim içimden. Pazarını şirkette geçiren psikopat işkoliklerden değildim, sadece sessizliğe ihtiyacım vardı. Ta ki Maze bozana kadar.

"Ben kalkayım." Maze saatime baktığımı görmüş olacak ki hızla ayaklandı. Ben de peşinden kalkarken ceketimin yanlarını çekiştirdim. Özel kesim olmasına rağmen sertleşmiş kaslara yapışan kumaş sıcak havalarda sinir bozuyordu. Omzunun gerisinden bana bakarken sinsice gülümsediğini gördüğümde ,"Ne?" diye sorarcasına başımı salladım.

"İyisin iyi."

"Eyvallah."

"Eve mi?" diye sorduğunda başımı sallayarak onayladım. Beraber odamdan çıkıp asansöre ilerlerken kapı önünde bekleyen adamlarımız da bize katıldı.

Asansör aşağı doğru hareketlenmeye başladığında Maze kulağıma, "Dedikodun dönüyor," diye fısıldadı.

"Neymiş?"

İlgisiz sesime karşın Maze de önemsemeyen tınısıyla sürdürdü konuşmasını. "Yanına gelen kızları magazine bir iki poz verdikten sonra göndermişsin, eski kudretinden eser yok diyorlar."

Güldüm. "İlgimi çekmiyorlar."

Doğruydu. Hiçbir şekilde ilgimi çekmemişlerdi, ilgimi çeksinler istemiştim ama günün sonunda kendimi o gizli kameraların ardında bulmuştum. Tüm ilgimi bütün hücrelerimle beraber üzerine cüretkârca alan bir anarşist vardı.

Maze arabasına binerken kapısının yanında durdum. "Bir akşam yemeğe gelin."

"Anneannem de seni sorup duruyordu, konuşalım ayarlarız." Kapısını kaparken alışkanlık gereği etrafa bakındım. Hareketlilik yoktu. Koruma içgüdüsü böyleydi, her zaman her yerde tetikte tutuyordu. Maze'in arabası şirketin önünden ayrılıp ana yola düşerken, benim arabam gelip hemen önümde durdu. Arabanın yolcu koltuğundan inen Ahmet'in ifadesi gergindi.

"Söyle," dedim hiç düşünmeden.

Ahmet derin ve sıkkın bir nefesin ardından, "Yıldırım," dedi. "Adamlarından birine Miray Hanım'ı araştırtmaya başlamış."

Dilimle dudaklarımı ıslatırken dudaklarım öfkeli ve tehlike saçan o bilindik gülümsemesiyle gerildi. "O adamı bana ayır."

Ahmet başını sallarken arka koltuğa yerleşmiştim. Kapı kapanmadan ekledim. "Canlı olsun." Yeniden gülümserken sakin sesim yaz ayının parıldayan güneşini söndürecek kadar karanlık, sıcağı ayaza çevirecek kadar da soğuktu. "Acıyı hissedebilsin."

MİRAY

Victoria'nın ön sileceklerinin altına sıkıştırılmış kâğıt parçasını arabayı Pars Tuna'nın son model arabalarının arasında göze batmayacak bir köşeye park edene kadar görmemiştim. Küçük kırmızı zarf neredeyse arabamın renginde olduğundan dikkatimi çekmemiş olmalıydı ya da artık makale okuyup tez yazmaktan gözlerim bozulmaya başlamıştı.

Sırt çantamı arka koltuktan alıp sırtıma geçirdikten sonra arabamın önüne ilerledim. Artık aşina olduğum bad suratlı adamlara nihayet bir haftadır verdiğim selamları kabul ettirebildiğim için artık onların varlığından ilk zamanlardaki kadar rahatsız olmuyordum. Benim gibi otuz iki diş gülümsemeseler de başlarını sallayıp tereddütle *size de selam* ya da *merhaba, iyi akşamlar, günaydın* gibi insani kelimeleri o zırh gibi dudaklarından koparabilmiştim. Omuzlarımın üzerinden garajın ilerisindeki adamlara şöyle bir baktıktan sonra yalnız olduğumu düşünerek zarfı açtım. İçinden özel tasarım siyah bir davetiyeye benzer kartvizit çıktığında kaşlarım çatıldı.

Çift katlı siyah kâğıt kalındı, dokusu kadifemsiydi ve bir tür mini davetiyeyi anımsatıyordu. Hani şu çok fonksiyonel gece kulüpleri, kumarhaneler ve benzerlerine açılan türlerden.

Yıldırım Gök Gök İnş. Ltd. Şti. Müdürü Merlin G. Müdürü
*05** *** ** **

Burnumu kırıştırarak kartın arkasını çevirdim ve parlak altın sarısı metalik kalemle özenle yazılmış cümleleri, havalanan kaşlarım yarı açılan ağzım eşliğinde kendi kendime mırıldandım.

İçine düştüğünüz karanlık şatodan kurtarılmak istediğinizde bu beyaz atlı şövalyeyi çağıracağınız sihirli bir kart bırakıyorum, Pamuk Prenses ya da Sindirella veya Külkedisi... Bence hepsi yanınızda sönük kalıyor Leydim.
Sevgilerimle.
Sizi aklından çıkaramayan zavallı savaşçı.

Homurdanarak kalın kâğıdı bükebildiğim kadar avucumun içinde büzüştürürken hızla arkamı dönüp hareketlendiğimde sert bir şeye çarparak geriledim ve dudaklarımdan istemsiz birkaç kelime firar etti.

"Hay ebesini-" Aylin'le geçirilen bir gecenin bozduğu çenem, çarptığım şeyi gördüğümde resmen aşağılara düştü.

"Ben, pardon görmedim sizi araba sandım, şey özür dilerim." *Ne demiştim, ne demiştim, ebesini... mi? Öldürün beni!*

"Ne o elindeki?"

Elimi arkama saklarken Pars Tuna'dan köşe bucak kaçırdığım gözlerim araçların tekerlerini geziyordu.

"Özel bir şey."

Tüm yüzümün alev aldığını hissettim. Duygular Arap saçı karışıklığından ayrılıp bölünmeye başlarken kalbim göğsümü dövüyor, o özlediğimi bir anlığına fark ettiğim kokusu tarafından kuşatılıyordum. Ardından dün gece aklıma hınzırca

hücum etti. Beni duvara dayayıp dudakları ile dudaklarımı hükmüne aldığı sonra da çekip gittiği o an. Öfke damarlarıma hücum ederken anlık utancı üzerimden defettim. Evime gelen ve beni öpen oydu. Birkaç adım geriledim ve omuzlarımı dikleştirdim. Sesim aniden beni dahi şaşırtan bir sertlik kazandı. "Yani sizi ilgilendirmez!"

Bana doğru attığı iri adımıyla aramızdaki mesafe yeniden hiçleşirken asla gerilemedim. Başımı kaldırıp, o nefes kesen yüzüne baktım. Tüm kötü duyguları silikleştiren, çıkık hatlarına dokunmanız için sizi amansız bir hevese sokan yakışıklı yüzüne... Nereden geldiğini anlamadığım bir acı boğazımı yakarken sertçe yutkundum ve Pars Tuna'nın gözlerinde derinleşen o tanıdık ifadeye aldanmamaya çalışarak derince soludum. O hem zarif hem de tehditkâr iri elini bana doğru uzatıp avuçlarını açarak parmaklarıyla keskin bir ver emri yaptığında kolumu tamamen sırtıma yapıştırıp bu sefer de boynumu dikleştirdim.

"Görüşmeyeli işitme kaybına mı uğradınız Pars Bey? Özel dediğimi sanıyorum!"

Sinsice gülümsedi. "Diyelim uğradım, tedavi etmen gerekecek."

Alayla dudaklarımı kıvırdım. "Kulak Burun Boğaz bölümüne gitmenizi öneririm."

Küçük bir adım daha attı ve sert nefesi yüzüme çarptığında gözlerini dudaklarıma indirdi. "Anarşist!"

Dudaklarımın arasından alaycı ve öfkeli bir "Hah!" döküldüğünde sertçe geriye doğru adımladım, öngöremediğim bir şekilde sırtımı yüksek cipin sırtına yaslanmış buldum kendimi ve elbette sinsi kral bunu fırsat bilerek iki iri adımla yeniden mesafemizi sıfırladı. Tüm adamların görüş açısından çıktığımızı o an fark ettim. Aman dilenen gözlerle etrafa bakarken mantığım beni terk etmişti. Bu adam değil miydi tüm

bunların patronu, beni mi kurtaracaklardı elinden? O yüzden kendi silahlarımı kuşandım. *Yani çenemi!*

"Yaratıcı bir mizah anlayışınız var." Sesim tam da istediğim gibi cesurdu.

Elini başımın hemen yanına dayarken başını yana eğdi. Gözleri yüzümü yakıyordu, nefesinin tenime çarpışı soluklarımı hem hızlandırıyor hem de kesiyordu. Kalbi ise artık saymıyordum; o kendi özgürlüğünü ilan etmiş at misali dörtnala yokuş aşağı koşuyordu. "Mizah yapmıyorum." Derin ve boğuk sesi ciddi yüz ifadesinden ötürü ürkütücüydü.

"O zaman hakaret bu, nedir anarşist? Ah ama tabii siz size tabi olan kölelerinizin sualsizce biat etmesi-"

Diğer eliyle çenemi kavrayıp başparmağıyla ağzımı nazikçe kapattığında sözlerim dudaklarımın ardına dizilmiş, gözlerim gözlerinde kalakaldım. Parmağı dudaklarıma değdiğinde gözleri de dudaklarıma düştü. Derin bir nefesle silkelenip yeniden gözlerime baktı. "İşte bu, küçük şifacı," dedi. Ilık sesi kalbimin sancıyan her köşesine sarılırken kirpiklerim inip kalkıyordu. Bakışlarımda ne buldu bilmiyorum ama dudağının kenarı tatlı bir tebessümle kıvrılmıştı.

"Dün gece için özür dilerim, seni öylece bırakmamalıydım."

Kaşlarım havalanırken gözlerim sonuna kadar açılmıştı. Ve bu ifadem onu kıkırdattığında gülümsemesinin güzelliğinden orada bayılacağımı düşünüyordum.

"Sen de hissediyorsun değil mi bu çekimi?"

Parmağıyla dudaklarımı okşuyordu. İç çekecektim ki kendimi dizginleyip küçücük yutkundum.

"Ve küçük anarşist, seni gördüğümden beri ne görmüş olursan ol aksini iddia ediyorum, hiçbir kadına dokunmadım."

Gözleri bir yemindi, sesindeki o gözleri kadar koyu ton bir yemindi, bana dokunuşu bir yemindi ve bu beni öyle rahatlatmıştı ki gören de onun bana ettiği sadakat yeminini bozmadığını itiraf ediyor sanırdı. Gözlerimi kırpıştırırken başını

hafifçe geri çekip yüzüme baktı. Gözlerinde muzip bir parıldama vardı.

"Sen konuşmuyorken daha mı güzelsin ne?"

Bir anda parmağını ısırdım. Evet, demin Köprü Kralı'nın parmağını ısırdım hem de bayağı sertçe! Gelmeden tost yerine yürek yemiştim herhâlde! Ne, ne, ne yapmıştım ben? *Çenene kuvvet Miray ha! Çenenin yayına Miray... Cesedimi Boğaz'ın neresinden toplarlardı ki?* Yine de asil bir savaşçı gibi korkumu sakladım neticede kışkırtma vardı. Merakla tepkisini beklerken gerim gerim gerilmiştim. Yüzünde en ufak bir acı belirtisi gezmedi bile; aksine gülümsemesi büyürken yeniden küçük bir kahkaha attı ve parmağındaki diş izlerine bakıp tekrar tekrar güldü.

Ona hayret, öfke ve çokça korkuyla bakarken onun bana bakan gözleri parıldıyordu. Isırdığım parmağını dudaklarına götürüp dilini diş izlerimin üzerinden geçirirken, bir ateş tüm vücudumu sarıp karnımın tam ortasında toplandı. Dün gece ifadesinde gördüğümden ziyade gözlerinde yakıp geçen ve meydan okuyan arzunun alevleri bana da bulaşmadan gözlerimi hızla başka yerlere kaçırdım. Avcumun arasında sıkışıp kalan kâğıt, terleyen ellerimden nasibini alıp nemlenmişti. Başını takdir edercesine sallayıp beni ve kendisini arabaya büsbütün yasladı.

Ve bir anda, içimdeki arsız kız onun yeniden beni öpmesini beklerken eğilip kâğıdı avcumun arasından koparıp sırtını döndü. Onun yanında devenin yanındaki serçe gibi kalan bedenimin çırpınışları trajikomikti. Ben eline atıldıkça koluyla beni uzakta tutmayı başardı. Pars Tuna'nın okuduklarıyla gerim gerim gerilerek büyüyen kaslarının sertliği ise fark edilmeyecek gibi değildi. Ardından gürledi. Öyle bir gürledi ki devasa arazideki tüm ağaçların yapraklarının hışırdadığına emindim. "Ahmet, arabayı hazırla!"

Yeliz Hanım'ın sözleri netti. "Biz Pars Bey'in işlerini bilmeyiz, karışmayız ya da ona soru sormayız. O canı isterse bize ne zaman geleceğini bildirir."

Yine de ısrarlarıma rağmen Ahmet Bey'i aratmıştım ama maalesef Yeliz Hanım beni dehşetin bir üst boyutuna taşıyacak şekilde çağrısma yanıt alamamıştı. Benim aksime evdeki herkes ama herkes çok rahattı. Suzan Hanım'dan sakladığım endişemi onunla oynadığımız anne kız oyununa yönlendirdim ve ta ki o uyuyup vakit gece yarısım devirene kadar Köprü Kralı'nı bekledim. Salonda, bahçede, koridorlardaki varlığımın dikkat çekmesi bir yana ev ahalisini uyandırma korkusuyla cesaretimi toplayarak Pars Tuna'nın odasına girip, onu orada beklemeye başladım.

Burada olmamalıydım mantığım öyle söylüyordu ama onun kendine has kokusunu ve varlığını duyarken yanlış hissetmiyordum.

Karanlıkta seçebildiğim, odasının antrasit, siyah, gri üçgeninde döşenmiş olmasıydı. Yatak başlığı antrasitti, odadan ayrılan giyinme odası olduğunu tahmin ettiğim kanatsa simsiyahtı. Devasa yatağı koyu lacivert çarşaflarla dümdüzdü. Koyu renklere rağmen geniş ve ferah diyebileceğim odada, tekli koltuğa yerleştiğimde ay ışığının aydınlattığı gece dikkatimi çekti. Başımı tül perdelerin saklamakta zorlandığı devasa camlara çevirdiğimde balkonun ardında gözüken odayla ürperdim. Orası benim kaldığım odaydı ve Pars Tuna balkona çıkıp sigara keyfi yapmasa bile buradan rahatlıkla beni görebilirdi. Yani her gece Miraç'la yaptığım balkon konuşmalarını, her sabah esneye esneye, kaşına kaşına çıktığım güneşi karşılama ritüellerimi balkonumdan tam da buraya naklen canlı yayın yapıyordum.

Midemden tüm uzuvlarıma yayılan pis sıcaklığa çatık kaşlarla iç çekerken omuzlarımı düşürüp bacaklarımı kendime çektim. "Ne yapıyorum ki ben?" *Kendime onlarca kere tembih-*

lediğim hâlde bu karanlığa çekilmiştim işte. İstikrarın göz yaşartıyor,r Miray! diye söylendim kendi kendime.

Buradaydım; daha tam da birkaç gün önce karşıdaki odanın içinde Miraç'a *işime bakıyorum* demiştim. Bir hafta sonra onun odasında kalbim ağzımda atarken, buraya sapasağlam dönmesini bekliyordum. Her yanım türlü duygularla doluydu. Kendime kızgındım, Pars Tuna'ya kızgındım, bir şekilde burada olmama sebep olduğu için artık tiksintiden başka duygumu hak etmeyen Emre'ye bile kızgındım. Utanç duyuyordum, kalbim hem sızlıyor hem de yaşam telinin tatlı tıngırtısıyla atıyordu. Utanıyordum çünkü bu çekime karşı koyamamıştım. Kalbim sızlıyordu çünkü o adamın beni kırıp tuz buz edeceği onlarca senaryo daha gerçekleşmeden aklıma dokunuyordu, öte yandan o tatlı yaşam hissi ise şu an buram buram kendisi kokan odasında varlığının gerçekliği ile tenimin altındaki hücreleri harekete geçirmesindendi.

Duygularım, hislerim, düşüncelerim hatta davranışlarım bile ikircikliydi. Karmaşık ve kaos doluydu. Heyecana bürülü hisler karşı konulamaz bir cazibeye bürünmüşlerdi. Müptelasını mahvoluşuna çağıran bir tür madde gibiydi bu çekim. Mantığım ise düşmek üzere olan o bayraktı. İçimde dönüp duran savaşı kazanacak taraf belliydi. Son ve sağlam vuruşla o bayrak da yıkılır, topyekûn bu karanlığa teslim olur, meçhule sürüklenirdim. Dramaya bağlamadan son dikili mantık bayrağına tutunarak hızla yerimden kalktım. Derince bir nefes alıp bacaklarımı zorladım. Buradan çıkacak, odama girecek, tüm yaşananları unutacaktım. Tüm çabamla o hisleri bastırarak, kalbimi duymazdan gelerek koşar ayak kapıya ulaştım. Evet, yapacaktım. *Üzgünüm kalbim, bu bir hayatta kalma içgüdüsü. Bu hisler çok fazla, çok ani ve beklenmedik; bu bizim ölümümüz olur...*

Kapıya ulaşıp açmamla yüzüm sıcak ve neredeyse gömleğinin yarısı açık göğsüne çarpmadan durdu. O an burnu-

ma dolan canlı kokusu, saçlarıma çarparak alnıma oradan da yüzüme süzülen nefesi ile zihnimde can bulan o mantık gürültüyle patlayarak hislerimin ayaklarının altında tuzla buz oldu. Oysa demin ne kadar da güçlü çağlıyordu. Başımı güçlükle kaldırıp yüzüne baktım. Göğsü sertçe inip kalkıyordu. Neredeyse tenime değecek tenini görmezden gelerek omuzlarımı dikleştirirken karanlığın içinde o kavisli kaşlarından birindeki ıslaklığı fark etmemle kan kokusunu alabildim. Kuzguni saçları dağılmıştı, o sert görüntüsüne eklenen serserilik ve dudaklarındaki belli belirsiz tebessümle olduğundan çok daha yakışıklıydı.

Ellerim kontrolsüzce yüzünü kavradı ve onu kendime çektim. Asla karşı koymadı ama onu öpmek yerine gözlerimi yarık kaşına diktiğimde fısıltıyla karışık homurdandı.

"Bunu temizleyip kapamak gerek."

Sonra geri çekilip olabildiğince vücuduna baktım. Başka bir sorun yok görünüyordu. Ben endişe ve panikle onu tararken muhteşem kralımız soğuk ve güçlü duruşundan vermediği tavizle hâlinden oldukça memnun görünüyordu, soluk soluğaydı sanki buraya kadar koşmuşçasına. Üzerindeki takım kırışmıştı. Gömleği pantolonunun içinde değildi. Tam bir liseli serseriye benziyordu.

"Aşağıda küçük bir hastanem var ama canım hiç oraya gitmek istemedi," dediğinde gözlerimi belerttim.

"Bence gitmeliydin," diye fısıldadım bir kaşım havalanırken. Yavaşça doğruldu ve birkaç adımla beni tekrar odasının içine itip kapısını ardımızdan kapattığında çenemi dikip kollarımı kavuşturdum. Belki bu hareketimle aramıza biraz mesafe koyarım ümidim ellerini belime yerleştirdiğinde sönüp gitti.

"Burada beni beklediğini biliyorken başka bir yere gitmek biraz zor."

Ah nereden biliyordu ki burada olduğumu? Demek ki kimseye görünmemeyi düşündüğümün aksine başaramamıştım! Konuyu değiştirmek istercesine omzumu silkerek başımla yarık kaşını işaret ettim.

"Ona bakmamız gerek."

Bıkkınca solurken başıyla karanlıkta bir köşeyi işaret etti.

"Orada pansuman malzemeleri var."

Elleri hâlâ belimdeydi, kalın bileklerini zayıf parmaklarımla kavrayarak onları çeksem de bedenime mengene gibi yapışmış elleri kıpırdamadı. Mana dolu gözlerle gözlerine baktım. Derin, içinde dünyayı kaybedecek kadar koyu gözlerine... Sertçe yutkundum.

"İzin verirsen?"

Nefes alıp vermek zorlaşıyordu, peki kalbim... O yine dörtnala koşuyordu ve yine düşüncelerimi ardında bırakmıştı. Bakmaya devam etti. *Neden bu kadar güzel ve derin bakıyordu ki, sanki bu dünyada sadece ikimiz varmışız gibi, evren o ve benden ibaret gibi... Nefes al, Miray!* Boğazımı temizledim. "Dünyadan Pars Tuna'ya."

Başını hafifçe yana düşürürken gözleri yersiz şakanın döküldüğü dudaklarıma indi. "Sormayacak mısın?" diye sordu. Derin sesi pürüzsüzdü.

"Neyi?" Kaşlarım merakla havalanırken o gözlerini hâlâ dudaklarımda tutuyordu, merak ediyor gibiydi.

"Kime ne yaptığımı?"

Resmî ve ciddi yüzünü yumuşatmam gerektiğini düşünüyordum. Muzırca cık cıkladım.

"Ben şu an sana ne olduğu ile ilgileniyorum, kime ne yaptığın seni ilgilendirir," diye sataşsam da sözlerim gerçekti. Sonra tenime yapışık ellerinin arasında huzursuzca kımıldadım.

"Bana söyleyerek suçuna ortak etme, içeri girersen seninle giremem. Birinin kalıp Suzan Hanım'a bakması gerek." Ar-

dından çocukça omuzlarımı silktim. "Polise de seni hiç tanımadığımı söylerim."

Ardından filmlerden taklit sesimle devam ettim. Oyunculuğum ise su götürmezdi. "Amirim bu beyi asla tanımıyorum ne adını duydum ne namını. Aslına bakarsanız sinir bozucu, kibirli bir krala benzediğini düşünüyorum, ben masum bir vatandaşım. Hızlı ve Öfkeli izlemeye bayılırım ve sizi temin ederim silahları sadece o filmlerde gördüm."

Yüzüne öyle bir ifade çöktü ki eğer hüzün elle tutulur olsaydı onu gözlerinden alabilirdim. Oysa gülmesi gerekirdi yoksa oyunculuğum can acıtacak kadar berbat mıydı? Beni hızla çekip sarıldığında göğsüm onun sıcak göğsünün altında eridi. Kalbimin pamuk tarlasında süzülmesi gibi bir şeydi bu. Eli saçlarımı severken tüm o hüznüyle sordu?

"Sen bu zamana kadar neredeydin?"

O sesinin taşıdığı onlarca tını, onlarca anlamla üzerime yığıldı. Tüm sesleri yutan sesi, zihnimden içime akarken yutkundum. Kokusu, sıcaklığı daha da önemlisi bu sahiplenici tutuşu altında var olmak için yok oluyordum. Yoğun duygulardan kaçmak için yine işi şakaya vurmaya karar vererek, "Şey," dedim. "Köprüden çok geçmiyorum, pahalı. Geçiş ücretlerinden haberin var mı, Bay Köprü Kralı?" diye sorduğumda hafifçe güldüğünü işittim ve beni daha da kendine bastırdı.

"Bundan sonra köprü senin," dedi. Şakama eşlik etse de ciddiydi.

Kaşlarımı çattım. "FSM'yi kastetmiyorsun umarım?"

Yeniden güldü. "Köprü Kralı'nı kastediyordum."

Hafifçe geri çekilirken beni kollarında tutmaya özen gösteriyordu, sanki aramıza en ufak bir hava boşluğu girmesin istiyordu. Doğrulup gözlerime baktı. "İstemez misin?" diye sorduğunda yeniden yutkundum. Kocaman açılmış Çizmeli Kedi gözlerimi kırpmıyordum bile.

"Geçiş ücreti almayacaksan olur?"

Gülümsedi. Sıralı beyaz dişleri gecenin içinde parladı. Diliyle dudaklarını ıslattığında gözlerindeki muziplik karnımın içindeki alevleri harladı. Kanı kurumuş yarası yerli yerinde olsa da daha iyi görünüyordu. Yüzünü yüzüme eğip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

"Aslında geçiş ücreti var." Yeniden yutkundum, kan damarlarımın içinde vızıldarken soluk soluğa mırıldandım.

"Kesin çoktur," dediğimde başını sallayarak beni onayladı ve dudaklarını dudaklarıma sürttü.

"Oldukça değerli," dedi arzulu derin sesiyle titrerken. "Bu sefer izninle," diye ekledi ve dudaklarını dudaklarıma usulca kapadı.

Tenim onun her dokunuşuna anında tepki veriyordu. Dudaklarım dudaklarına yer açarcasına aralandı. Sıcak teni daha da sıcak diliyle benimkilerle karışırken ellerim boynuna, parmaklarım saçlarına tırmandı ve parmak uçlarımda yükselirken onun belimdeki elinin kuvvetiyle küçük bir inilti boğazımdan firar etti. Bu öpüşmemiz dün geceki gibi yoğun şehveti dürtülerden değil, safî duygulardan örülü olsa da minik kaçamak sesim Pars Tuna'nın boğazının gerisinden derin bir ses kopardı.

Sahi ben az önce ne düşünmüştüm?

Üzgünüm kalbim, bu bir hayatta kalma içgüdüsü. Bu hisler çok fazla, çok ani ve beklenmedik; bu bizim ölümümüz olur...

Onun teniyle, nefesiyle, sıcaklığı ile buluştuğum her an baştan sona bir hayattı. O kadar yoğun, o kadar güzel ve o kadar gerçek zamanın dışındaydı ki, buna karşı koymak belki bir hayatta kalma mücadelesi olsa da onunla olmak benim için yaşamın tadılması gereken en zor ama yine en güzel duygularının ördüğü girdaptı. O girdaba girdim. Ve evet, biliyordum bu benim sonum olacaktı.

❧

Dudakları usulca ayrıldı. Nefesi ıslak dudaklarıma çarparken gülümsediğini gördüm. Hafif tatlı bir sarhoşlukla uyuşan bedenimi toparlamaya çalışarak başımı kaldırıp, pencereden içeri süzülen ay ışığında kurumuş kan lekelerine rağmen can alıcı yakışıklı yüzüne baktım. Çıkık hatları ve o hatların üzerinde gecenin içine düşen yıldırımlara, gözlerine...

"İyi ki seni buldum," dediğinde kıkırdadım. Kaşlarım tam da onun tabirine uyarcasına sözlerine karşı çıkar gibi *anarşist-çe* havalandı.

"Ben seni buldum."

Alnını alnıma dayarken, "Immm," diye mırıldandığında kalbim artık bu heyecanı kaldıramıyordu.

Kokusunu usulca solurken fısıldadım. "Yarana bakmamız gerek."

Kollarının tutuşu sıklaştı. "Böyle kalsak."

"Enfeksiyon kapacaksın."

"Beni iyileştirirsin."

Gülercesine bir ses çıkardım.

"Suzan Hanım'a çalışıyorum ben."

Başını ağır çekimde çekerken gözlerini aralayıp gözlerini gözlerime mıhladı. Parmakları yüzüme tırmanıp tenimi keşfe çıkarken ifadesi yoğundu.

"Farkında değilsin?" Sorusuyla beraber soran gözlerle baktım. "Sen beni zaten iyileştiriyorsun."

Kalbimin üzerine yığılan sıcaklık hem yakıcı hem de donmak üzere olan birine uzanan mucizeymişçesine kurtarıcıydı. Bakışlarımda ne gördü bilmiyorum ama sözlerine devam ederken kelimeleri ağır, sesi yumuşaktı. Ondan duymayı hayal edemeyeceğim bir tınıdaydı ve yeryüzünde başka bir canlının duymadığından emindim.

"İlişkinin yakın zamanda bittiğini biliyorum, belki biliyorsundur ben de bir ilişkiyi hayal kırıklıkları ile sonlandırdım

Duzenleme
Ny.ozlem

ama senle ben..." Durup sözlerini yanlış anlamlandırmamam için dikkatle yüzüme baktı.

"Senle ben küçük şifacım, bu..." Parmaklarını dudaklarıma sürttü. "Farklı, daha önceki hiçbir duyguya benzemiyor. Eğer aşksa ben daha önce âşık olmamışım, meğer doğruymuş." Kaşları çatıldı. "Aşkın ilk görüşte olanı, gafil avlarmış."

Korkularımı görüyormuş, sanki tüm düşüncelerim çırılçıplak karşısında dikiliyormuşçasına teselli dokunuşlarıyla avuçları omuzlarımı sardı.

"Görmezden gelemeyeceğim ya da kaçabileceğim bir şey değil bu ve artık yemin ederim ki sen bıraksan dahi ben seni ardımda bırakamam."

"Başta senden korktuğumu düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Ama korktuğum sen değildin, sana karşı hissedebileceklerimden korkuyordum. Bu hislerin kalbimi kırmasından ve o kırıklığın asla deneyimlemediğim kadar yıkıcı olacağını biliyorum."

Elleri yeniden yüzüme tırmandı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerimin dolduğunu o an fark ettim.

"Buna sebep olmamak için her şeyi yaparım ama eğer bu olursa, kendi ölümümü düşmanlarıma bırakmayacağıma emin olabilirsin." Gözlerimi kısıp tehditkârca yüzüne baktım.

"Cılız olabilirim, beni küçümseme, kalbimi kırarsan..." Patlak kaşına bakarak ekledim. "Diğer kaşını da ben patlatırım." Kıkırdadı ve başını sallarken hafifçe geriye çekilip gözleriyle beni tartarcasına süzdü.

"Tam bir anarşist."

Güldüm. "Tam bir diktatör."

Küçük kahkahasını kaydedip somutlaştırmak istedim çünkü gerçeküstüydü ama çok geçmeden ifadesi yeniden ciddileşti.

"Ama başından söylemem gerek, benim pek de aydınlık bir yaşamım yok." Başımı *bu umurumda değil* dercesine sallarken o devam etti. "Eğer bu yaşam sana ağır gelecekse?"

Alayla güldüm.

"Ya sen deli misin, Hızlı ve Öfkeli en sevdiğim film serisi dedim biraz önce." Ardından ben de ciddiyetle yüzüne baktım.

"Başına bir şey gelmesin, yaralanıp ölme ama eğer işler yolundan çıkarsa," dedim elimi kalbinin üzerine koyarak. "Her zaman onun atması için yanında olmalıyım, değil mi?" Gözlerine inen aydınlık kalbimi titretirken gülümsedi.

"Hani sadece babaannemin hemşiresiydin?" Omzumu silktim.

"Zam yapman gerek o yüzden, sana da bakacaksak bu maaş olmaz."

Diliyle dudaklarını ıslarken başını salladı. "Oldu bil."

Omzuna vurdum. "Şaka yapıyorum, sen müessesedensin."

Omzuna bakarak neşeyle güldü. Bu adamın böyle gülmesine sebep olacaksam sabaha kadar saçma şakalar yapabilirdim.

"Ne o el kol şakası sevmiyor musun?" diye sordum alayla.

"Bunu bana yapacak herhangi biri olduğunu sanmıyorum, denese bile şimdiye ölü olurdu." Ürpererek kollarının arasında kıpırdandığımda kollarını sırtıma sararak dudaklarını saçlarıma gömdü.

"Ama artık bunu yapabilecek bir kişi var." Gülümsedim. Gerçekten de ona umarsızca teslim olmuştum ama tenim onun sıcaklığı ile kutsanırken bırakın yarını yarım saat sonrasını dahi düşünemiyordum, o yüzden geleceğe dair olacaklar için endişelenmemeye karar verdim.

♛

Pars'ın kaşını temizleyip kapatırken uyuyor gibi görünüyordu. Neyse ki pansuman malzemelerinin arasında deri yapış-

tırıcısı vardı ve bu sayede dikişe ihtiyaç kalmamıştı. Köprü Kralı'nın yüzü ise ifadesizdi, tentürdiyodu döküp patlamış cildini steril cımbızlarla bir araya getirip yapıştırıcıyı sürerken acıya dair en ufak belirti vermemişti.

"Acıyorsa söyle aşağıdan lidokain[1] isteyeyim," diye teklif ettiğimde de sadece dudakları oynadı.

"Acımıyor."

"Yani eğer gösteri yapıyorsan?" O kendine has yan gülüşünü atarken gözleri kapalıydı. Başı dizlerimin üzerindeydi ve en olmayacak hasta ve hemşire pozisyonundaydık. Kimse hastasını kucağında tedavi etmezdi.

"Gösteriş yapmaya ihtiyacım yok." Gözlerimi devirdim. *Şu adamın* özgüveni!

"Gözlerini devirme," dediğinde eğilip kapalı göz kapaklarına baktım.

"Senin üçüncü gözün mü açık?" Sorumda olanca ciddiydim.

"Hayır, artık seni tanıyorum." O da ciddi görünüyordu.

"Beni sadece birkaç kez gördün. Bu kadar tanıman için uzun bir gözlem gerekir."

Bunu söylerken kendi kendime de içsel bir göz devirmeyle sözlerimdeki tuhaflığa baktım. Ama âşık olmuştu değil mi, tanımasa da!

"Emin ol son günlerde yaptığım tek şey seni izlemek." Kaşlarım anında bir bütün olarak havalandı.

Yaptığım tek şey imasına karşın duraksadım. Elimdeki mini ten rengi doku bandıyla kalakaldık.

"Anlamadım?"

"Bu evin her köşesinde gizli kameralar var."

Bir an nefes almayı kestim. Kelimeler ağır ağır zihnime yerleşirken zaten eve gelmediği için ne kadar seksi bikini ve

[1] Derinin uyuşmasını ve his kaybı sağlayarak acının hissedilmesini engelleyen merhem.

kıyafetlerle koşturduğum evdeki her an film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken bir umut: "Her yerde mi?" diye sordum.

"Her yerde."

Şaşkınlıkla donmuş vücudum kaskatı kesilirken yüzüm de kırmızıya kesilmişti. Pars Tuna tıpkı namı gibi kral edasıyla ağır ağır gözlerini aralarken dudakları kanımı kaynatan bir kıvrılmayla yüzüne doğru genişledi. "Özellikle bordo bikini. Bayağı yakışmıştı!" Gözlerimi tehditkârca kısarken güçlükle yutkundum. Ağzımın içi kupkuruydu. Hiçbir şey söylemeden Pars Tuna'nın kaşının üzerine bandı yerleştirdim ve başını kaldırsın diye dizlerimle onu dürttüm. Ağırca doğrulup yatağın kenarına otururken o bikiniyi giydiğim gün oynuyordu kafamın içinde.

Resmen bir tanga olan alt kısım zar zor tenimi kaparken, üst ve destekli kısmı göğüslerimi daha dik ve daha ulaşılır kılmıştı. Ve biz ne zaman havuzda olsak ne evin içinde ne de bahçede adamlar olmuyordu. Tüm o rahatlığım özgür olduğumuz düşüncesinden gelirken...

"Bayağı iyiydi..." Köprü Kralı'nın iştahlı iç çekişine karşın öfkem tüm hışmıyla can bulup uzuvlarıma üşüştü. Bu adama yumruk atsam bileğimi incitirdim o yüzden yine en güvendiğim yerime sarıldım. Çeneme!

Pars Tuna'nın kolunu olabildiğince sert ısırdığımda ise şaşkınlıktan kalakalma sırası benden ona geçmişti.

"Sen de ne saldırgan çıktın!"

Alaycı olmasına rağmen neşe akan sözlerini umursamadım.

"Bu çok ayıp!" diye çıkıştığımda öfkemi atamamış yumruklarıma, bileğimi kırma ihtimaline rağmen sarılırken beni bileklerimden yakalayıp yatağa düşürdü. Üzerimdeydi ve iki yanıma açılmış bacakları sıkı sıkıya yapışan ellerinden kurtulmama imkân olmamasına rağmen, "Bir de utanmadan söylüyorsun, oturup bir hafta beni mi izledin, kızlarla

düşüp kalkmaktan fırsat..." bakışlarıyla sözlerimi gerisingeri yuttum. Yine o nefes kesen derin ve yoğun bakışıyla çenemi diktim.

"Ne bakıyorsun öyle?"

"Utanınca da bayağı seksi oluyorsun."

Nefesimi gürültüyle verirken bacaklarımla elimden geldiğince onu tekmeleye çalışsam da hepsi boşa gitti.

"Kameraların amacı ev halkını taciz etmek değil güvenliği sağlamak, kardeşimin kocası kardeşimin kocası olmadan evvel beni öldürmek için gönderilmiş bir ajandı mesela."

"Ne?" diye haykırdım. Sakince başını salladı.

"Sonra Ahsen'e âşık oldu falan..." Durumdan hâlâ rahatsızlık duyuyor olduğu belliydi.

Dehşetle yüzüne baktım. "Ne yani seni öldürecek miydi, kardeşine âşık olmasa?"

"Ben onun ajan olduğunu biliyordum tabii," derken ise kibirden ziyade kendinden emin ve güçlüydü.

"Ah yemin ederim Hollywood sizden ilham alıyor."

"Tam da o yüzden sana söylemem gereken şeyler var," dediğinde yüreğime ufacık bir korku yerleşti ama ardından Pars Tuna beni birden havalandırıp kendi kucağına alarak kollarını vücuduma sardığında o korku buhar olup uçtu. Çenesini boyun girintime dayayıp soluduğunda bacaklarımın arasındaki sıcaklıkla ürperdim.

"Yıldırım'a amcası ile yaptığımız kısa süreli bir anlaşma yüzünden dokunamıyordum ama sanırım bu gece o sınırları biraz geçtik. Misilleme yapmak isteyecektir ve seni ortaya çıkarmam demek hedef olman demek, sadece bir süre saklamalıyız."

"Neyi?" diye sordum. Neyi kastettiğini bilsem de ondan duymak güzel olacaktı ve Pars Tuna'nın istediği şey tam da benim istediğim şeydi. Miraç'a aniden kendimi bir ilişki için-

de bulduğum durumunu açıklayamazdım. "İlişkimizi, sana inanılmaz bir şekilde ilk görüşte âşık olduğumu ya da..."

"Tamam, tamam," diye susturdum onu. "Bunu ben de senden isteyecektim," diye itiraf ettim. "Miraç büyük olay çıkarır, o ani gelişen şeylere karşı büyük tepkiler verebiliyor."

"Biliyorum, babanın ani ölümünden sonra terapi almış," dediğinde başımı sağa sola sallayarak onaylamazca cık cıkladım. "Sadece beni araştırmamışsın?"

"Evet, pembe panterli pijamanı hangi yıl aldığına kadar bilgi sahibiyim."

Boğazımın gerisinden homurdandığımda güldü. "Bu haksızlık ben senin hakkında o kadar bilgi sahibi değilim."

"Ne bilmek istersin?"

Sinsi gülümsememle başımı geriye atıp yüzüne baktım. "Her şeyi!"

Hem de her şeyi... Ta ki sabahın ilk ışıkları geceyi karanlıktan söküp günü gündüze çevirene kadar. Ailesinin öldürülüşünü, gizemli amcasının tek güç hâline gelmek için kurduğu oyunları yine o amcanın eve infazcı olarak gönderdiği yedinci oğulun kız kardeşine âşık olup evlenmesini... O ağzını zoraki açtığımız kral bıkıp usanmadan tüm gece sorularımın merakını güzelce giderirken şaşkınlıktan büyüyüp hayretten düşen çeneme gülmekten de geri kalmamıştı.

Hatta ifadesinden anladığım bahsetmekten hiç haz almıyordu, buna rağmen nişanlısından nasıl ve ne zaman ayrıldığını da anlatmıştı... Tüm o dehşet ve kaos dolu hayatını anlatırken ona eski nişanlısından bahsettiği anki kadar dikkat kesilmemiştim. İfadesi rahattı, soğuktu zerrece bir his emaresi yoktu ve bu içime serin sular serpti. Arta kalan duyguların yaması değildim ama bundan emin olmak istemek de hakkımdı diye düşünüyordum.

Kız kardeşinin kocasından bahsederken aksi sesine eşlik eden çatılmış kaşlarının konu kız kardeşine evrildiğinde nasıl da yumuşadığına şahit olmuştum. Babaannesinin eski sağlıklı günlerinden bahsettiğindeki özlemi duyumsarken dedesinin katılığının ona nasıl sirayet etmiş olduğunu gözlemlemiştim. Karanlık masadaki adamlara hükmeden o adam olmak zorunda olmasaydı, nasıl bir adam olacağını düşledim. Sık sık kahkaha atan Pars Tuna bence dünyanın hazır hâlinde olan sorunların tümünü çözerdi. Yine de böyle nadir bir duruma tanıklık eden zavallı kalbim eriyip bitiyor sonra Anka kuşu misali gözlerinden, sesinden yeniden doğuyordu.

Kolunu kaldırıp saatine baktığında, büyük yatağında film izlercesine uzanmış başımı elime dayamış onu izliyordum.

"Uykusuz kaldın," dediğinde başımı salladım.

"Ben nöbetlerden alışığım."

"Alışık olmamalısın, tereciye tere satmak olacak ama bu sağlıksız." Kaşlarım havalanırken dudaklarım kıvrıldı.

"Beni kovuyor musun?"

Kıkırdayarak uzandı ve beni kolumdan yakalayıp kaldırarak bir anda kollarını bedenime sardı.

"Saat 6, her sabah ya yüzerim ya da spor yapar öyle işe giderim."

"Yaralısın ama," dediğimde, "Ufak bir yarık. Daha kötülerini görmüştüm," diye yanıtladı ve cevabıyla geçmişte aldığı yaralar yüzünden incindiğimi hissettim.

İç çekerken sertçe, "Elbette görmüşsündür ama demin bana sağlıksız bir durum diye bahsettiğin o durumdan daha sağlıksız bir durumu kendine es mi geçiyorsun?" diye söylendim.

"Uykusuzken bile çene gücün-"

Dirseğimle karnına vurup hızla bedenimi toplayarak yataktan kalktım. Üzerimdeki toplanmış kıyafetlerimi yatağın

kenarında düzeltirken kralımızın derin bakışları aksine beni soyuyor gibiydi.

"Ben de gidip güne hazırlanayım o zaman." Pars tekrar saatine baktı.

"Biraz uyu önce."

Bu adam sevdiklerine gerçekten de bir bebek özentisinde davranıyordu ve bu hareketi bir kayayı bile pamuk şeker kıvamına getirmeye yeterdi. İç çekerek mayışma isteğini bastırarak omuzlarımı dikleştirip kralımıza küçük bir reverans yaptığımda güldü.

"Emredersiniz, Majeste, başka emriniz?"

Yatağın kenarına doğru bedenini yığıp boynunu bana doğru kaldırdı. Onu öpmemi istiyordu, gülümseyerek eğildim ve dudaklarına küçük olmasına rağmen ikimizi de yakan bir buse kondurdum. Ardından kızarmış tenimi de alıp kaçarcasına odadan çıkıp kendi odama âdeta ışınlanırken şükür ki kimseyi görmemiştim.

Yatağıma sırtüstü düşüp kollarımı iki yana açmış yüzümde kocaman, aptal gülümsemem ve göğsümün içinde taklalar atan güvercinlerle tavana bakıyordum. Gördüğüm ise boş duvarlar değil, hayalimde dönüp duran ikimizdik. Geçmişe dair bir analiz değil, sadece yaşarken hakkını veremediğimiz anlarımız için mutluluk bakiyemi yeniliyordum. Bana söylediklerini, bakışlarını, öpüşünü, dokunuşunu... Her anı baştan; tekrar tekrar zihnimde oynatırken zaman zaman kıkırdıyor, ağzıma dolan kahkahalar taşmasın diye yüzüme yastığımı bastırıp yatağın üzerinde debeleniyordum.

Hayatım birdenbire bir film kesitine dönmüştü. Kaos ve hüsran dolu günleri beklerken, şimdi büyük bir romantizmin içindeydim. Tüm hücrelerim aşkla yenileniyor, hayatın zorluğu tüy olup sırtımdan uçup gidiyordu. Aşkın insana deli,

kestirilemez ve tutarsız bir güç veren yanı olduğunu keşfediyordum. İçimde büyüyen bu hislerle her zorluğun üstesinden gelebilirdim sanki. Kendimi o denli yenilmez hissederken şunun farkındaydım. Hayatımda ilk defa âşık olmuştum ve ilk görüşte aşk klişelerine ne kadar göz devirsem de artık buna minnettardım.

Lakin yine de etik olan, bu durumun işimi etkilememesiydi. Suzan Hanım benim için bir hastadan fazlasıydı. Yani profesyonel iş anlayışımın dışına çıkalı çok olmuştu. Ne kadar bilinci kendinde olmasa da sevgi ve şefkatindeki samimiyeti yürekten hissediyordum. Onu ihmal etmek ise isteyeceğim en son şey bile değildi. Yataktan hızla kalkıp duşa koşarken, Suzan Hanım'la gün içinde yapacaklarımızı kafamın içinde planlamaya başlamıştım.

İçimdeki kıpır kıpır heyecanın dışında rutin ve Suzan Hanım'ın çocuk olan bakış açısından eğlenceli bir gün geçiriyorduk. Pars'ın kahvaltıda attığı kaçamak bakışları sadece benim fark ettiğimi umduğum, içime işleyen bir derinlik taşıyordu. Arabasına binerken siyah güneş gözlüklerinin ardından tenime değen bakışlarını hissetmiştim ve o anda bile kalbim boğazımda atmıştı.

Yine de bu ani ilişkiyi saklamak benim için saklamamaktan daha kolaydı. Evdeki diğer insanların gözünde patronunu iki günde baştan çıkaran biri olarak gözükmek istememek bir yana hâlâ içten içe Miraç'a yapacağım açıklamayı düşünüyordum. O aramızdaki kilometrelere rağmen bir şekilde hissederdi ve durumu kanıksadığında vereceği tepkiden de ölesiye çekiniyordum.

Tezgâhın başında Suzan Hanım'la beraber yaptığımız kekin üzerine dilimlediğimiz meyveleri yerleştirirken beni esir

alan düşünce yığınlarıyla büründüğüm dalgınlığım, yaşlı hastamın çocuksu kıkırtısıyla bölündü.

"Anne, babam bunlara bayılacak."

Gülümsedim. "Senin yaptığın her şeye bayılacağına eminim."

Muzırca yeniden kıkırdadı. "Hayır, bence sana bayılıyor." Bu sefer gülümserken yanaklarım ısındı.

"Hadi, pişirelim."

Kek kalıbını beraberce fırının içine sürüp önlüklerimizi çıkarırken Yeliz Hanım mutfağını geçici olarak alıkoyduğumuz aşçılarına döndü.

"Pars Bey aradı akşama misafirlerimiz var Atlas Bey ve Muazzez Hanımlar gelecek."

"Kaç kişiler toplam?" diye sordu orta yaşların sonundaki, başı boneli aşçı. Eve geldiğimden beri sadece birkaç kez gördüğüm bu kadın oldukça profesyoneldi, asla ortalarda görünmüyordu ve yüzü bir asfalt kadar düzdü.

"Altı kişilik servis açalım," dedi Yeliz Hanım.

Atlas Bey hayal meyal zihnimde canlanırken diğer ismi ilk defa duyuyordum. Yeliz Hanım'ın söylediğine göre masaya ekstra üç servis daha açılacaktı ve ağzından sadece iki isim dökülmüştü. Tam merakımı kendime saklamayı düşünürken Yeliz Hanım, Suzan Hanım'ın duymaması için kulağıma yaklaşarak, "Pars Bey'in ortakları, bir de Muazzez Hanım'ın anneanneleri olacak," diye açıkladığında Yeliz Hanım'ın Pars ile aramızdakileri bildiğini düşündüm ve neredeyse tezgâhın ilerisinde yıkanmak için bekleyen domatesler kadar kızarmıştım.

Tebessümüm yanaklarımı gererken Yeliz Hanım ile göz göze gelmemeye gayret ederek, "Ah, ortaklarıysa biz akşam yemeğini..." *ayrı mı yesek* diye soracaktım ki Yeliz Hanım, "Aynı zamanda aile dostları da..." diye kesti beni.

Sırtımda birden beliren ter damlaları beyaz saten gömleğimi nemlendirmişti. Güçlükle gülümserken dudaklarımdaki artan kuruluğu gidermek için dilimle dudaklarımı ıslattım. Neyse ki Yeliz Hanım beni sarmalayan utancı fark etmiş olacaktı ki başka bir şey söylemedi ve biz de Suzan Hanım ile keklerimiz pişerken aslında koca bir restorana ait olması gereken devasa mutfağın cam sürgülü kapısından bahçeye çıkıp, daha yeni ektiğimiz fidanlara bakmaya koyulduk.

Fidanlar toprağa sıkı sıkı tutunmuştu. Suzan Hanım buruşuk parmaklarının arasındaki yaprağı şefkatle okşarken dalgındı. Yüzüne tüm gün boyunca takındığı çocuksuluk yerini tecrübeyle sabit bir yaşanmışlığın ciddiyetine terk etmişti. Zaman zaman zihni nadir de olsa olduğumuz ana dönüyordu ve şu an o anlardan birinde olduğumuzu anlamıştım. Gri gözlerini çiçek fidanından ayırmadan mırıldandı. Sanki sözlerini sadece ikimizin duymasını istiyor gibiydi.

"İyi ki geldin," dediğinde içtenlikle gülümsedim ve onu bölmeden gerçek yaşam anında söyleyeceklerini bekledim.

"Ahsen'im ona hayat veren aşkını buldu, Pars hep kalbimde kendi yalnızlığımın benzeri kimsesizliği ile bir sızı olarak kalacak diye korkuyordum." İçimde titreyen sıcak telin karıncalandırdığı tenimi yatıştırmak için elimle kolumu sıvazladım.

"Onun karanlığına güneş gibi doğdun." Başını ağırca kaldırıp nemli gözlerle gözlerime baktı.

"Tıpkı benimkine olduğu gibi." Ellerini uzatıp kolumu saran elimi avuçlarının arasına aldığında Suzan Hanım'ın küçük kızı gibi baktığımın farkında değildim ama onun gözlerindeki şefkatin titrek ışıkları, küçük çocuğunu sarmalar gibiydi.

"Bu kafası gelip giden yaşlı kadının sözlerini ciddiye alır mısın bilmem?"

Diğer elimle Suzan Hanım'ın elinin sırtını okşadım. "Olur mu hiç, ben sizin her anınızı ciddiye alıyorum. Tıpkı şu anki gibi." İçtenlikle gülümserken havayı titrek bir nefesle ciğerlerine doldurdu.

"Pars'ı ilk defa mutlu görüyor değilim ama ilk defa gerçekten gözlerinin içinin parladığına şahit oldum bu sabah."

Bu sabahki kahvaltı anı zihnimden film şeridi gibi geçerken yeniden kızardım. O kara gözlerinin sürekli çarptığı tenimin alev almış gibi yanmasını, her hareketimi büyük bir ilgiyle takip ederken bana hitap eden sesinin nasıl yumuşadığını...

"Hayat güzelliklerini aniden getirir ve aniden de götürür. Süratiyle bizi korkutan duygular aslında sıkı sıkıya sarılmamız gereken mantıktan çok daha değerlidir. Yaşamak, gerçekten yaşamak, risk almaktır ve bence aşk bu hayatta insanın alabileceği en büyük risk."

Başımı sallayarak tebessüm ettim.

"Cesur hissediyorum." Suzan Hanım'ın ışıldayan gözlerindeki takdir kalbimi hızla çarptırdı.

"Öyle olduğunu seni ilk gördüğümde anlamıştım." Parmakları tenimi okşarken kaşları hafifçe havalandı.

"Pars dedesine değil, babasına benziyor. Ne kadarını biliyorsun bilmem ama oğlum ailesini korumak isterken öldü, Pars da sevdiklerini korumak için her şeyi yapar."

Boğazımdaki yumru, ölüm ve Pars kelimesinin aynı cümlede geçmesindendi. Daha birkaç saat önce anlattığı kötü hikâye ürkütücü soğukluğunu yeniden iliklerimde hissettirdi. Hayatımın hiçbir evresinde onun benim yüzümden ölüme düşünmeden atlamasını istemediğime emindim. Suzan Hanım düşüncelerimi okumuşçasına söyledi son sözlerini.

"Aynı ışık sende de var, çelik bir kalkan gibi parlayan gözlerinden anlıyorum."

Kirpiklerimi kırpıştırırken gülümsedim.

"Ah, uzun iğnelerimden başka bir silahım yok."

Suzan Hanım'ın ifadesi bir anda çarpılmışçasına değişti.

"Anne ne iğnesi, hasta değilim ben." Ellerini hızla elimden çekip büyük bahçeye hızlı adımlarla yürürken arkasından seslendim.

"Yavaş hayatım, düşersen kendini incitirsin."

Hayat aslında içindeki anlık sürprizleri olmasa, bomboş bir ağaca benziyordu. Üzerindeki kışın ortasında açan tomurcuklar, hayatın heyecanı iken o tomurcukların amansız fırtınalarda çiçek açması insanı, hayatı yaşamaya değer kılan güzelliklerdi. Bu emrivaki işin bir şekilde içine düşmemle hayatın bana o beklenmedik tomurcuğu verdiğine, şükretmeliydim. İlk görüşte aşk filmlerde olurdu, kitaplarda, tragedyalarda... Kalbimi bu denli ağzımda attıran heyecanlar tatmamıştım. Genelde korkunun getirdiği adrenalinin zulmünü yaşardım. Oysa şimdi aşkın, çekimin ve yine bilinmezliğin heyecanıyla doluydum. Hâlâ kafamın içindeki karanlık derinlikte mantığım bana, *"Kendini çok çabuk kaptırdın, 200 km hızla düz duvara gireceksin,"* diyen uyarı ışıklarını yakıp yakıp söndürüyordu. Ama o hızın yarattığı his öyle güzeldi ki sonundaki ölümü sanırım gülümsemeyle karşılayacaktım. Beni tek kaygılandıran Miraç'tı. Öğrendiğinde vereceği tepkileri düşünmek dahi istemiyordum ama bir şekilde onun da üstesinden gelebilirdim.

Cep telefonum arka cebimde titrediğinde, akşam için en göze çarpmayan kıyafetleri yatağın üzerine yığmıştım. Telefona gelen bildirimin indirim yemiyle müşteri avına çıkan markalardan biri olduğunu düşünerek umursamamıştım ki tenimin üzerindeki bir başka titreme tüm dikkatimi dağıttı.

CamScanner ile tarandı

Mesajın Pars'tan olduğunu gördüğümde bacaklarımdaki kanın ağırlaştığını hissederek yatağın ucuna oturup mesajı açtım.

"Kaç saattir odada ne yapıyorsun?"

"Seni gözetlediğimi düşünebilirsin, evet gözetliyorum."

Gözlerimi devirmemeye gayret etsem de gülümsememe engel olamadım.

"Akşam yemeğinde giymek için görünmezlik pelerinimi arıyordum," yazdım.

Anında adının altında *yazıyor* ibaresi belirdi.

"Misafirlerimizden çekiniyor musun?"

"Çekinmek mi, Yeliz Hanım kesinlikle ikimizi biliyor ve her an başkaları tarafında da yakalanacak gibi hissediyorum," diye yanıtladım.

"Gelenler yakın dostlarım, bilmeleri, fark etmeleri ya da onlara söylemem tehlike yaratmaz. Rahat ol."

"Gel de sen ol," yazdım ve yazdığımı hemen geri sildim. Onun yerine, "Denerim," yazdım ve mesajım paneldeki son gönderi olarak kaldı. Yığdığım kıyafetlerin içinden koyu lacivert dar kesim spor gömlek ile yine koyu bir kot pantolon seçtim ve saçlarımı atkuyruğu yapmayı planlarken, yüzüme belli belirsiz hafif bir makyaj yapma fikrini yerleştirerek banyoya girdim.

♛

Bu gece hastane müdürünün odasındaki o dondurucu bakışları olan ketum adam oturmuyordu karşımda. Aksine o kadar güler yüzlü, sıcak ve konuşkandı ki Atlas Alsoy'un ondan başka ruhsuz bir ikizi olduğundan neredeyse emindim. Suzan Hanım ve Muazzez Hanım'ın anneannesi Gül Hanım durmadan şakalaşıyor, yaşları yetmişi devirmiş ikiliyi durmaksızın kahkahalara boğacak şakalar yapıyordu. Suzan Hanım'ın Alzheimer'ına göre davranıyordu. Rollerini hızla ve

ustaca değiştirirken hemen yanında oturan Muazzez Hanım sessiz gözler ve kalın dudaklarında gösterişli tebessümle ortamı izliyordu. Hiç beklediğim gibi gergin bir akşam yemeği değildi, bana karşı sanki yıllardır sofralarında onlarla oturuyormuşçasına samimi ve içtenlerdi.

Muazzez Hanım'a Maze diyorlardı ve kendi de ona hanımlı ve isminin tamamıyla hitap etmemem konusunda ısrarcıydı. Yemek boyu bana yönelttiği sorularda göz ucuyla Pars'a da baktığını gördüğümde, nasıl başardık bilemesem de yakalandığımızı anlamıştım. Hoş bu çok da şaşırtıcı değildi çünkü ev sahibinin gözleri mütemadiyen misafirleri yerine bendeydi.

"Eeee..." dedi Maze, iri ve koyu gözlerini hafifçe bana değdirirken yönü masanın başındaki Pars'a dönüktü. "Madem gidip Yıldırım'ı güzelce benzetip arabalarını ateşe verdin, mutlaka sırada başka bir atağın vardır." Maze sitemkâr görünüyordu ama söyledikleri zihnimde canlandığında şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. Pars'ın o adama hoş şeyler yapmadığını biliyordum ama arabalarını yakması tuhaf şekilde beklenmedik geldiğinde hatıralarımda yine o adamın aracıma bıraktığı tuhaf notu canlandı.

Prens ve beyaz at vurgusu yapmıştı. Pars da o vurgusuna hitaben saldırmıştı. Ürkünç ama yine de yaklaşımı cezbedici bir mizah ve zekâ barındırıyordu. *Tanrım ne zaman böyle şeyler takdirimi kazanmaya başlamıştı ki, içimde bir mafya anası mı yatıyordu yoksa? Tüm o vurdulu kırdılı filmleri başa sarıp sarıp onlarca kez izlememeliydim...*

Pars'ın sesi masanın üzerine ağır bir örtü gibi örtülürken kendi aralarında konuşan Gül ve Suzan Hanım dâhil sessizliğe büründü.

"Misilleme yapmak isteyecektir." Ardından öyle soğuk bir gülümseme buldu ki dudakların ürpermeden edemedim. "Ben de bekliyor olacağım."

"Köprü Kralı'na saldırmak mı?" diye alayla güldü Atlas Alsoy. Ardından Pars ile göz göze geldiklerinde boğazını temizleyerek bana baktı. "Yani sanmam," diye düzeltme gereği duyduğunda artık emindim zaten herkes çok yeni olan ilişkimizin farkındaydı.

Harika.

Misafirler gecenin geç saatine kadar oturdular ve zamanın onlar kalkmak için ayaklanana kadar asla farkına varmamıştım. Kapıdan çıkmadan hemen önce Maze kısa bir an durup kolumu sıvazladı. "Çok sıcakkanlısın, oysa hemşireler soğuk olur derler. Yine görüşelim," dediğinde kibarca gülümsedim. "Elbette." Ardından Muazzez Hanım omzumun ardından koca varlığını ve sıcaklığını arkamda hissettiğim Pars'a bakarak imayla gülümsedi. "Eminim ki görüşeceğiz," dediğinde etrafımdaki sıcaklığın terlettiğini hissederek derin ve titrek bir nefes çektim. Ardından yapabileceğim en hızlı şekilde Suzan Hanım'ı odasına çıkarma bahanesiyle oradan kaçarken Pars'ın yan yan sırıttığını göz ucuyla da olsa görmüştüm.

Hayatımda daha önce görmediğim insanlara duyduğum yakınlığın nedeni tamamen onlardı. Belki görünmeyen yerlerde kimsenin işitmediği karanlık işler yapıyor olabilirlerdi ama o yemek masasında Maze'i ya da Atlas Alsoy'u gören kimse demin söylediklerime ihtimal de vermezdi. Aralarındaki dostluk ve güvenin getirdiği sıcaklık herkesi kuşatıyordu. İçinde olduğumuz zaman dilimini düşündüğümde bu, izine az rastlanılabilir bir şeydi. Dışarıdaki herkesten daha kaotik hayatları olmasına rağmen yalnızlığı değil de ortaklığı tercih edip bunu başarmak onların dünyası için hayati olmalıydı.

İnce bir horlama duyduğumda geceyi analiz etmeyi bıraktım. Suzan Hanım derin uykuya geçmişti, üzerindeki ince örtüyü omuzlarına çektiğimde hastamın başucundaki suyun

bittiğini gördüm. Mutfağa inmek için merdivenlere yönelirken ortalık sessizdi. Gözüm bir an Pars'ın ilerideki odasına kaysa da hemen bakışlarımı gideceğim yöne kaydırıp hızlandım ve bir el hızla belime sarılıp beni çektiğinde ayaklarım yerden kesildi, panik damarlarımı gerip adrenalini körüklerken, nefesimi bile dışarı veremeden iri bir el ağzımı kapattı ve beni hemen yanı başında olduğum kapıdan içeri çekti. Çığlığım boğazıma takılı kalmış, kalbim göğsümü döverken boğuk seslerden başka bir ses dahi çıkaramadan avlanmış zavallı bir ceylan gibiydim.

Ardımda hızla kapanan kapıyla karanlık her yeri sardı, duvara sırtımı yaslamasıyla o yabancı olmayan koku paniğin yarattığı adrenalinin yerini öfkeninkiyle değişirken, dişlerimi ellerine geçirme fikriyle ağzımı açacak oldum ama o benden daha hızlı davranıp elini çektiği dudaklarıma dudaklarını bastırdı ve tüm hisler birbirine karıştı.

Diliyle araladığı dudaklarımı karşılarken boğazının gerisinden aldığı karşılığa karşın çıkan hırıltıyla inledim. Onda bir şey vardı, Köprü Kralı'nda; teninde, nefesinde, çekiminde... Mantıklı yanımı tamamen devre dışı bırakan, kendimi fütursuz bir düşüncesizlikle ona teslim eden bir şey... Bedenimin onun hükmüne bu kadar istekli olması bir yana aklımı alıkoyuyor olması korkunçtu.

Korkunç bir güzellik...

Nefesim tükenirken öpüşmesini yavaşlattı. Dudaklarıma ve dudaklarına çarparak karışan havanın içinde, "Buna alıkoymak denir," diye fısıldadım yarı sitemkâr yarı hülyalı sesimle.

Karanlıkta dudakları kıvrıldı ve beyaz dişleri parladı. "Henüz alıkoymak nedir göstermedim," dediğinde alaycı bir nefes vererek yüzümü ondan biraz geriye çekip göğsüne vurdum.

"Aklımı aldın."

Güldü.

"Aklını, kalbini, her şeyini almak istiyorum." Kadifemsi tok sesiyle kalbim göğsümün içinde yeniden hızlandı. Karanlıktaki gölgeli yüzüne, parıl parıl gözlerine baktım. Haberi yok muydu gerçekten... *Zaten hepsini çoktan almıştı!*

"Bilmiyor musun?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu o da parmaklarıyla tenimi severken.

"Zaten hepsini çoktan aldığını."

Parmakları yüzümden inip boynumun arkasına kuşandı. Dokunuşuyla erirken gözlerim hafifçe kapandı. Parmakları yorgun kaslarımı yumuşatmak istercesine sıvazlarken, başımı yana düşürdüm.

"Ne kadar istesem de sen ne kadar öyle sansan da o öyle değil, küçük anarşist, sen asla boyun eğmezsin." Gülümsedim.

"Kral boyun mu eğelim istiyor?"

"Hayır, sen değil," dedi. Sesindeki bir şey canımı sıktı ama çözemedim, sözlerine devam etmesini bekledim.

"Seni kaybetmeyeceğim," dedi yemin edercesine. Boynumu düzeltirken kaşlarım çatıldı.

"Neler oluyor?"

"Şimdi sana söyleyeceklerimi sorgulamadan yapmanı isteyeceğim."

Ben kollarının arasından sıyrılırken bir anda içinde olduğumuz odayı loş bir ışık huzmesi kapladı. Burası bir çeşit kütüphane ve biblo müzesi gibiydi. Yüksek raflar onlarca biblo ile doluydu ve kimisi de oldukça eskiydi. Bir tarafta da onlarca kitap vardı, kısa bir süre sonra klasiklerin çok eski baskıları olduğunu fark ettiğimde Pars uzun ahşap masanın ardındaydı. Gözleri temkinle üzerimde geziyordu ve inanılmaz gerilmiştim.

"Ne istiyorsun?" diye sorduğumda elleri hafifçe masanın üzerinde gezmeye başlamıştı.

"Yarın kız kardeşim ve eşi gelecek. Bir süre burada kalacaklar. Onlar dönerken, babaannemi de alıp onlarla gitmeni istiyorum. Sadece bir süreliğine."

"Masada konuştuğunuz durum yüzünden mi?" diye sordum eski ahşap masanın karşısında yine oldukça eski bir antika olduğunu düşündüğüm uzun bacaklı koltuğa otururken.

Pars başını salladı. "Sadece bir süre."

"Ne kadar?" diye sordum, sesim o kadar memnuniyetsizdi ki, kulaklarım kendi sesimden tiksinmişti. Ardından Pars'ın kısılmış ve karanlık bakan gözlerinden cevabımı alarak geriye yaslanırken derince soludum.

"Belli değil yani."

"Öyle," dedi katı sesi.

"Suzan Hanım'ın yanında olmak istiyorum ama sadece Suzan Hanım'ın değil, yanında olmak istediğim başka insanlar da var; sen, Aylin..."

Pars sözlerimi duymamışçasına bir ikna çabasına girişti.

"Biliyorum, bu iş anlaşmamızın dışında ve inan karşılığını ödeyeceğim."

Öfke, kırıklık, histeri karmakarışık bir yığın hâline gelip ayaklarından pis bir sıcaklıkla gövdeme oradan da başıma yürürken hızla ayaklanıp Pars'ın ardında durduğu masanın önünde bittim.

"Karşılık beklediğimi mi düşünüyorsun, sen sözlerimi işitmiyor musun?"

Burnundan sert bir nefes verirken gözlerini kısa bir süre yumup açtı. Toparlamaya çalışırken batırdığını fark etmiş olmasını umuyordum.

"Aramızdaki şey, bu yaptığının senin işin olduğu gerçeğini değiştirmez. Benim de senin patronun olduğum gerçeğini, o yüzden babaannemle-" Sertçe kestim sözünü. "Bir daha beni öpmeye kalkmadan önce de kendine patronum olduğunu hatırlat."

Söylediklerim tam da istediğim gibi tokat etkisi yarattığında yüzümde biten gözlerinin ifadesi değişti ve benim ifademden akan kırgınlığı da gördüğünü, pişmanlık dalgasının yerleştiği bakışlarında gördüğümde kendi ifademi değiştirip sert bir duruş sağlamaya çalıştım ama kırık kalbim sızlarken bu zordu.

"Miray-" Sözlerini tamamlamasına izin vermedim.

"Hemşire Hanım," diye düzelttim ve birkaç adım gerilerken ekledim. "Suzan Hanım'a eşlik edeceğim Pars Bey ve bunu hastama değer verdiğim için yapacağım." Ardından sertçe arkamı döndüm ve kapıya hızlı adımlarla yürürken ekledim. "Sizin aksinize hayatta her şeyden bir karşılık alma çabasında değilim, iyi geceler."

Beni yakalamasına ve tekrar bir yere sıkıştırmasına izin vermeden hızla oradan çıkarken boğazımı yakan o berbat hisle dolan gözlerimin akmasına izin vermedim. Odama dönüp kapıyı kapattım. Burnumu çekerken aklıma Suzan Hanım'ın bitmiş suyu geldiğinde ev içinde kullanılan telsizi kullanarak Suzan Hanım'ın odasına su istedim ve üzerimdekileri koparırcasına çıkarıp banyoya girdim.

Suyun altında benim için tüm duygular baş edilebilirdi. Yorgunluğumu suyla akıtıp, acılarımı da su ile yıkayabilirdim. Ama bu sefer sanki ne kadar suyun altında kalırsam kalayım ruhuma sancı veren bu histen kurtulabileceğimi sanmıyordum. Suyu kapattım ve sadece göğsümle kalçalarımı azıcık alttan saracak havluma sarılıp saçlarımı da aynı taş rengi daha küçük havluya sararak banyodan çıktığımda, ne bekliyordum bilmiyorum ama odamın köşesindeki tekli koltukta onu beklemediğimi biliyordum.

Uzun bacaklarını üst üste atmış, dirseğinin birini kolçağa dayamış başparmağı dudağında ritim tutarken, hafifçe yan düşürdüğü başıyla sessiz, derin ve ciddi bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Resmi çizilesi bir tablo gibiydi. Beyaz yazlık

ince gömleğinin kollarını sıvamış o kalın pazılarını ortaya çıkarmıştı. Üzerine yapışan gömleğinin düğmeleri göğsündeki orta çizginin büyük kısmını açıkta bırakacak kadar açıktı ve o daima düzgün olan saçları dağınıktı. Birkaç siyah tutam burnuna ve avcı bakışları taşıyan gözlerinin ortasma dökülüyordu. İfadesindeki kederli çaresizliği sessizce izlerken içinde olduğum vaziyeti tamamen unutmuştum. Kapıyı kilitlememiş miydim? Bakışlarım kapıya kaydığında, gözlerini üzerimden zerrece çekmeden mırıldandı. Aynı keder sesine de sinmişti.

"Ne bu evde ne de bu şehirde benim ardına geçemeyeceğim bir kapı yok." Sertçe yutkundum. Tok sesi bacaklarımın arasında beklemedik o ısıyı tetiklerken ayak parmaklarıma kadar kızarmıştım. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışarak havluma sarıldım.

"Aman ne iyi..." diye mırıldanırken sesimin üç yaşındaki bir çocuğunki gibi çıkmasına engel olamamıştım. Oturduğu yerden doğrulup ağır ve sert adımlarla karşıma yürüyüp parmakları ile çenemi nazikçe kavradığında kalbimin kontrolünü kaybettim. Ya atmıyordu ya da o kadar hızlıydı ki durduğunu düşünüyordum. Yüzümü yüzüne kaldırdığında zaten saçlarımda eğreti duran havlu kayarak yere düştü. Nemli saçlarım çıplak omuzlarıma ve sırtıma doğru savrulurken Pars gözlerini gözlerime mühürlemişti.

"Kaygılandığımda, ki bu çok nadir olur," sesini dudaklarıma üfleyip dikkatlice devam etti. "En azından Ahsen evlendiğinden beri bu ilk defa oluyor diyebilirim." Kelimelerini özenle seçiyordu ve bu bile o kötücül hislere meydan okumaya yetiyordu.

"O zamanlar düşüncesizleşebiliyorum, sadece o an karşı çıkacağını anladığımda senin gibi bir anarşisti çok çabuk ikna edebileceğim bir yol aradım."

Diğer eliyle yüzümdeki ve omzumdaki nemli saçlarımı kibarca geriye atarken dudaklarına yerleşen pişmanlık çizgileri çok yakınımdaydı.

"Ben sadece seni ve babaannemi bir kargaşanın ortasına bırakmak istemedim, bu elbette olacaktı ama bu kadar yakın zamanda planlamamıştım."

"Bu ev bir kale gibi," dedim etrafıma bakarak. Yakınlığından sarhoş olmuştum ama o bunun pek de farkında değil diye düşünüyordum ki sinsice gülümsedi.

"Elbette öyle ama tehdide dair ufacık bir tereddüt dahi duysam konu ailemken bunu ihtimal dışında tutamam."

"Ben bir çalışanım," diye belirttim. Bu bir saat evvel yaşanılan tartışmamıza ithafen söylenmiş bir sataşma değildi bu gerçekti ama Pars bunu sert bakışlarıyla reddediyordu.

"Çok daha fazlasısın, çok daha fazlası da olacaksın. Böyle bir şeyi risk edemem. Seni çok zor buldum."

Kaşlarım imayla çatıldı.

"Tanıştıktan günler sonra öpüştük, bu zor mu?" Kinayeme karşı parmakları omuzlarımı sararken bedeni daha yakın ve daha sıcaktı.

"Yıllardır içimde baş gelemediğim o boşluğu doldurdun, kimsenin yapamadığı şekilde. O yüzden hayır, seni ilk gördüğüm gün o otoyolda trafiğin ortasında öpmeliydim."

Sinirle güldüm ve dilimi dudaklarıma sürterken bakışlarımı kaçırdım.

"Bence ben seni daha beni ilk öptüğünde tokatlamalıydım," dedim öfkeyle ama yüzümde sözlerinden erimiş ciddiyetsiz bir taraf da vardı ve elbette o bunu yakaladı.

Ellerini omzumdan çekip, bir elini belime diğerini enseme götürüp dudaklarını dudaklarıma kapayıp benim onu tokatlamam için sağlam bir neden yaratmak istercesine dudaklarımı cüretkârca öperken elimden geldiğince ona karşılık vermemeye çalıştım. Direndim...

Susuzluğa direnmek gibiydi ama o tek başına bile ikimizin yerine de öpüşüyordu ve bu karnımın içindeki ateşin hacmini artırıyordu.

Kalbim içime akıyordu ve neredeyse pes edecektim...Dudaklarım sızlarken çekildi.

"Bence beni şimdi tokatla," diye yakıcı sesiyle ıslak dudaklarımın üzerinde fısıldadığında gözlerimi kıstım. Ona doğru bir adım attım, duygular içimde çağlıyordu, parmaklarımın uçlarında yükselirken elimi kalın ensesine götürüp saçlarına çıkarırken onu kendime çekip, dudaklarıyla buluştum.

Bu adamı seviyordum; derin karanlık gözlerini, tok sesini, cüretkâr tavırlarını sadece ona yakışan kibrini ve içine düştüğüm tehlikeli hızı... En önemlisi, Pars'ın hiçbir işi yarına bırakmak istemeyen bu tavrını. Her konuda mı böyleydi yoksa sadece bana karşı mıydı bilmiyorum ama zamanın her deli anını onunla mühürlemek istediğime emindim.

Belimdeki elinin baskısı artarken kendi ıslak bedenimin nemi Pars'ın gömleğini de nemlendirmesi, kumaşın kaslı gövdesine daha çok yapışmasına neden olmuştu. Tenim sanki güneşin altında alev alevdi, dilini ağzımın içinde hissetmemle karnımın altında kendisini gösteren sertliğinin baskısıyla, belimdeki eli kalçama doğru indi. Zaten kısa olan havlu yukarı toplanırken, parmakları kalçamın altındaki tenime değip, okşamaya ve daha fazlasının arzusuyla yanmaya başlamıştı.

Her şey bir bir uçup zihnimi terk ederken tek düşündüğüm onun bende yarattığı etkinin girdabında, onunla karışmaktı. Dokunduğu yerler alev alırken dudakları çenemden boynuma iniyordu. Başım geriye düşerken inledim ve anında dudaklarının boynumdaki hükümdarlığı baskın delicesine tutkulu bir hâl alırken boğazının gerisinden yoğun arzuyla çıkan hırıldamasını duydum.

Ve bir şey oldu. Bizi bu andan koparan, dehşet derecede korkunç bir patlamanın sesinin tüm evi sarsmasıyla, oldu-

ğum yerde sıçrarken çığlık bile atamadım. Pars kollarını kalkan edip kendi bedenini, bedenime sardı ve bizi bir anda yere indirdi, başımı göğsüne bastırmış beni ne olduğunu henüz bilmediğimiz o şeyden korumaya çalışıyordu.

Koşuşturmalar, dışarıdaki hengâme, çığlıklar ve dışarıda görünen dumanın her yeri sarması... Kale gibiydi burası. Kâbus mu görüyordum ya da gerçeği yanlış mı algılıyordum? Kaos yükseliyordu dışarıda, kalbim göğsümü dışarı çıkmak için zalimce döverken iki kuvvetli el tenimi kavradı. Saniyeler saat gibi dönerken Pars yüzümü yüzüne çevirdi. Bense dünyada falan değil, karmaşık şokun içinde gerçeğe ulaşmak için debelenen kocaman açılmış gözlerle titriyordum. Pars beni nazikçe sarstı ve alnımdan öperken birkaç sağlam küfür savurdu. İfadesine korkudan zerre eser yoktu sadece öfkeliydi ve o öfke tüm dünyayı yakmaya yeter görünüyordu. Sözlerini kulaklarımdaki uğultu geçerken zar zor anladım.

"Babaannemi de al, Yeliz Hanım ile sığınağa geçin. Hadi güzelim, korkma. Yanınıza geleceğim! Hadi Miray..."

Ben dolabıma koşup üzerime hızla bir şeyler geçirmek için hareketlenirken, Pars odadan dışarıdaki kaosa karışmak için süratle hareketlendi.

Ardından zar zor seslendim. "Dikkat et."

Sesimdeki yakarış onu kısa bir an durdurdu. Omzunun gerisinden bana bakıp başını salladı.

"Geleceğim."

4. BÖLÜM

RÜYALAR

Romeo:
Yarayla alay eder, yaralanmamış olan.
—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, II. Perde, II. Sahne

PARS

Bunu ihtimal dâhiline bile almamıştım. Yıldırım'ın gülünesi aptal cesareti bir yana, ilk kez kendi sınırlarımın sert ihlali ile karşı karşıyaydım. Şaşkınlık ise duygu durum sıralamam içerisinde sonlarda bile değildi. Delicesine yükselen sinsi öfkemin sebebi de karşılaştığımız saldırının hadsizliği değil, rüya kadar güzel ve cehennem kadar sıcak bir andan çekip çıkarılmamdı. Cüretin böylesi!

Aklım ise hâlâ tek bir yerdeydi... *Miray...*

Beni onlarca karmaşanın içinde bile mucizevi şekilde iyiye bağlı tutan kadın. Daha önce tatmadığım tutkuyu damarlarıma fitilleyen ve uykularımda dahi huzuru bulmak için kokusunu aradığım şansım. Evet o benim şansımdı, yitirdiğim inancı geri getiren değil onu yeniden inşa eden kişiydi. Kendimi fırtınaya kapılmış gidiyor hissetsem de o fırtınanın aynı zamanda kurtuluşum olacağını bilecek kadar çok şey yaşamış görmüştüm. *Miray benim için sıfatlandırmalarım çok dışında, el değmemiş, keşfedilmemiş o cennetti. Masumiyetti ve yine başkaldırı... Hem tutsaklık hem de özgürlüktü...*

CamScanner ile tarandı

Ve onun gözlerinde gördüğüm korku, benim cehennemimin ateşi olacaktı. Yumruğumu o korkuya neden olan hainin korkulu suratı ile tekrar buluşturduğumda öfkem hâlâ damarlarımı yakıyordu. Kemikler tenimin altında çıtırdadı ve başka noktalardan kendine kaçış fırsatı bulmuş mahkûmlar gibi suratından süzülmeye başladı. Sert bir öksürükle dudaklarımdan köpüklü kan yığını beton zemine ve maalesef pantolonuma sıçradı.

Atlas'ın şoförü neredeyse üç yıldır onunlaydı ve çocuğun mesleki dâhil arkadaşımla geçirdiği üç yılı tertemizdi. Aracı park ettikten sonra, tam benim odamı gören bir kulübenin dibine yerleştirdiği siyah poşetin içindeki zaman sayaçlı bomba patladığında, neyse ki adamlar kulübe içinde değillerdi ve saldırı sadece küçük çaplı yangın, parçalanmış mini kulübeyle atlatılmıştı.

"Ne yapsanız haklısınız," dedi Sağdıç. Sesi boğazında ve ağzımın içinde kan yığınından güçlükle dışarıya tırmanıyordu. Yirmi yedi yaşında, bir seksen sekiz boylarında ince ve uzun bir çocuktu. Mermerden yontma güzel bir yüzü vardı. *Bu geceye kadar.*

"Eğer yapmazsam İzmir'de okuyan kız kardeşimin bu gece evine gidemeyeceğini söylediler." Yeniden kuvvetlice öksürürken dizlerinin üzerinde arkasından bağlı elleriyle sendeledi. Elimi tutulacak kıvamda olan saçlarına geçirip yüzünü yüzüme kaldırdım.

"Bunu bana ya da patronuma söylemeliydin." Atlas amaca doğru kullanmadığımız kuytuda kalan garajın karanlık köşesinde kolona dayanmış bizi izliyordu. Yerinde rahatsızca kıpırdandı ama dönüp bakmadım.

Sözüme fırsat vermeden, "Aylardır kızı takip ediyorlarmış Para, bugünlük bir olay değil," dediğimde alay ve sinirle karışık bir kahkaha attım ve bu da ayaklarımın dibindeki

haini korkuyla titretti. Ne de olsa bu çılgınlığa ilk kez şahit olmuyordu.

"Neyse ki Sağdıç da sadece birkaç günlük personel değil."

Saçlarından çekerek boynunu iyice ortaya çıkardığımda, "Evet, evet, efendim ama ben- ben mecbur kaldım..." diye inledi. "Yakalanacağını bilse de kaçmadı," diye ekledi Atlas.

Sinirlerim omuriliğimden sertçe kafamın içine toplandığında adamı bırakıp hışımla ona döndüm. "Kafan mı iyi senin?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

Umutsuz ve yersiz insafıyla, "Sadece cezasını ver ve gitsin," dediğinde güldüm. Gerçekten de kafası iyi olmalıydı. Şoförünün cezası belliydi ve onu öylece bırakırsam bunun diğerlerini de etkileyeceğini bilmiyor olamazdı. Atlas'ın onaylamadığım merhametinin sebebini sorgulamayacaktım. Kafamı salladım.

"Haklısın."

O an Atlas gözlerimde kararımı gördü ama karşı çıkmaması gerektiğinin de bilincinde olarak memnuniyetsiz suratıyla başını eğdi. Garajdan çıkarken Ahmet'e başımla işaret verdim ve ben eve girerken arkamdan bir el silah sesi duyuldu.

MİRAY

Elbette bu evin içinde bir ya da birkaç sığınağın olması normaldi ama doğrusunu söylemek gerekirse bilim kurgu filmlerini aratmayacak bu bağımsız mini evin yaşadığımız yapı-

nın içinde bir yerlerde var olduğunu kabullenmem zaman alacaktı. Yeliz Hanım'ı panik içinde takip ederken ve Suzan Hanım'a onun mantığına yatacak normal bir hikâye uydurmaya çalışırken konum algımı yitirmiştim o yüzden kaç kat indik ve hangi koridorlardan döndük kestiremiyordum. Salon olarak tasarlanmış taş duvarlı alan penceresizdi, büyük bej L koltuğun ardında modern dizayn edilmiş Amerikan mutfak, hemen ilerisinde mini bar alanı ve bu alandan küçülerek ayrılan yatak odaları vardı. Dışarıdan en ufak bir ses gelmiyordu, zamanın içinden silinmiş gibiydi. Duvarda asılı büyük LCD'nin altında onlarca film DVD'si ve dergi vardı.

"Uyuyor," dedi Yeliz Hanım hâlâ tuhaf bakışlarla L koltuğun ucunda eğreti şekilde oturan bana bakarak. Suzan Hanım'ı yarım saat önce yatak odalarından birinde uyumaya ikna etmiştim ve o andan beri saniyeler yıllar gibi gelmeye başlamıştı.

Uzun tezgâhta ikimiz için birer bardak su doldurmaya başlamış Yeliz Hanım'a dönerken, "Uzun sürmedi mi?" diye sordum.

"Bir sorun olduğunu sanmıyorum."

Yeliz Hanım'ın soğukkanlı sesine karşın kaşlarım çatıldı ve sanki o başının arkasında gözleri varmış da ifademi görmüşçesine devam etti. "Her yerin tamamen güvenli olduğuna emin oluyorlardır. Bu ilk defa yaşanıyor."

"İlk defa olmasına rağmen oldukça rahat görünüyorsunuz." Sözlerim ağzımdan izinsiz çıktığında çok geçti ama neyse ki Yeliz Hanım yüzünde teskin edici gülümsemesiyle elinde benim için doldurduğu suyu uzattığında istemsiz sert çıkan sözlerimden ötürü mahcup bakışlarımı kaçırarak bardağı elinden aldım.

"Çünkü Pars Bey'e güveniyorum."

"Umarım herkes iyidir," diye mırıldandım suyu dudaklarıma götürürken. Yeliz Hanım iç çekip sabahlığının kuşağını belinde sıkıladı ve koltuğu dolaşıp hemen yanıma oturdu.

"Burası tam bir kale, rahat olun."

Gülümsemeye çalıştım ama başarısız oldum. "Acaba çıkıp baksam mı?" diye sorduğumda Yeliz Hanım'ın kaşları çatıldı.

"Pars Bey asla o gelmeden kimsenin dışarı çıkmaması için kesin talimat verdi."

İçimde bir yerlerde Yeliz Hanım'ın sözlerine karşın hissettiğim başkaldırıyı gözlerimi sıkıca yumarak bastırdım. Tam da Pars'ın yakıştırdığı gibi bir mutlak anarşizm gösterisi yapmayacaktım ama onu merak ediyordum. Zaman bir süre daha sessiz ve ağırca akıp giderken Suzan Hanım tam iki kere uyandı ve Yeliz Hanım'ı babaannesi sandığı için ondan kendisi ile uyumasını isteyerek beni yabancı salonda yalnız bıraktıklarında saat gecenin ikisini geçiyordu.

Telefonumu odamda unuttuğuma bilmem kaçıncı kez lanet ederken kalkıp LCD'nin önündeki kasetleri incelemeye başladım. Birkaçı bildiğim filmlerdi, birçoğu da izlemeyi deli gibi isteyip asla fırsat bulamadıklarımdı. Dış kalıbı deri olan bir DVD'ye denk geldiğimi düşünerek elimi attığım küçük fotoğraf albümü, gecenin kendi adıma başka bir beklenmeyeniydi. Fotoğraf albümünü bulmamla DVD'leri daha detaylı incelemeye başladım ve bulduğum üç fotoğraf albümüyle L koltuğuma geri döndüm.

Üç mini albüm de birbirinin devamı gibiydi ve daha kapağı kaldırmam ile karşıma çıkan fotoğrafla gecenin asıl bombasının göğsümün ortasında patladığını hissettim. Pars ve eski nişanlısına ait olan albümün her sayfası o ikisiyle doluydu ve gerçekten de çok mutlu görünüyorlardı. Geçmişinin beni yaralamaması gerekirdi ama Pars'ın ve yanındaki kadının üzerinden geçmiş anlarına sanki şu anki zaman diliminin içinde birebir tanık oluyordum. Bir el boğazımı sıkıyordu ve

kendime bu kötülüğü daha fazla yapmamak adına albümleri bulduğum yere bırakıp koltuğuma dönerken taş döşemeli duvarların arasındaki kapı açıldı.

Pars üzerinde kan lekeleriyle kirlenmiş, kolları kıvrık gömleği, dağınık kuzguni saçlarıyla salonun girişinde belirdiğinde gözlerim onun vücudunda aradığı tahribatla panikle üzerinde dolaşmaya başladı. Hızla ona doğru yürürken panigim sesimi de kuşattı.

"İyi misin?"

Kollarını iki yana açıp beni sarmaladığında vücudu hâlâ kaya gibi sağlamdı. Yüzünü göğsüne gömüp kokusunu solurken kalbim tenimi yırtıp ona erişmek istercesine kuvvetle atıyordu.

Burnunu gömdüğü saçlarımın arasından, "İyiyim," diye mırıldandı.

"Bir şey var mı, herkes iyi mi?"

"Herkes iyi korkma."

Yutkundum.

"O zaman üzerindeki kan kimin?" diye fısıldadım ürkerek.

Kendi cümlemdeki gerçek kalbimi sıkıştırırken Pars olağan bir durummuşçasına, "O bu geceki kargaşaya sebep olan kişiye ait," diye mırıldandı. Sesinde ne pişmanlık ne de hüzün vardı. Otoritenin sindiği tınıdan başka hiç ama hiçbir şey yoktu. Başımı Pars'ın göğsünden yavaşça kaldırıp yüzümü yüzüne kaldırdım. Derin siyahları ile karşılaştığımda kalbimin içinde hissettiğim acı tarifsiz yabancılıkla örülüydü.

"Ona ne oldu?" diye sormak istemesem de kelimeler bağımsız dudaklarımdan döküldü. Pars sanki bunu yapmaktan daha çok bana söylemekten rahatsızmışçasına kısa bir an duraksadıktan sonra cevapladı beni.

"İhanetin cezası bu dünyada tektir!" Devamını söylemedi ama o karanlık bakışları gayet netti. *Ölüm... Onun dünyası, onun kuralları!*

O cezalandırıcı, sert ve otoriterdi. Bense affedici, yumuşak ve yönlendirilmeye açık bir insandım. Zıt kutuplardık ve şu algı şimdiye kadar hep benim gözlemlediğim kadarıyla doğru işliyordu. *Zıtlıklar birbirini örer ve bütünü oluşturur.* Yine de Pars ne kadar cezalandırmanın getirdiği caydırıcılığın gerekliliğinden bahsetmiş olursa olsun, zaman zaman bağışlayıcı olmasını gönülden istiyordum. Çünkü bence, sadakat için ihtiyacımız olan tek seçenek korku değildi lakin yine de Köprü Kralı'nın karanlık dünyasında pembe çiçeklerin ya da rengârenk kelebeklerin olmadığını bilerek yaklaşımını eleştirmesem de şahsi fikrimi belirtmiştim. Aramızdaki konuşma aynen şöyle gerçekleşti:

"Bir kere esneklik gösterilirse bunun önü alınamaz."

"Merhamet bir esneklik değil."

"Bu dünyada merhamet esneklik, esneklik de zayıflıktır, küçük anarşistim." Ardından saçlarımı okşarken sesi ders veren bir öğretmeninkinden farksızdı.

"Bir sonraki sefere ciddi kayıplar vermek istemiyorsam bunu yapmak zorundayım ve o çocuk da bunun sonuçlarını biliyordu."

Bahsi geçen kişiden çocuk diye bahsetmişti ve ben zihnimi yakan o kelimenin getirdiği merakın bencilce üzerine gitmemeye gayret ederek, öldürülen çocuğun yaşını sormamıştım. Bu şekilde kafamdaki doğrunun üzerini örtüyordum, evet bu bencilceydi ve vicdanım günün birinde o içsel doğrularımın yüzüme bir tokat gibi çarpacağının sinyalini veriyordu. O yüzden bu ilişkideki iyi şeylere odaklandım.

Bana karşı dürüsttü, bu ona olan güvenimi koşulsuzlaştırsa da sığınakta bulduğum albümlerin zihnimdeki görüntüleri ısrarla yerini koruyordu. Pars'ın albümlerin evin içinde bir yerlerde varlığını sürdürdüğünü bilip bilmediğinden emin değildim ama onları bulduğum yer düşünülürse habersiz olma ihtimali daha ağır basıyordu.

Dün geceden sonra güvenlik iki katına çıkmıştı ve bu akşamüzeri gelecek olan misafirlerin de sahip olduğu güvenlik şirketinden gelenler Pars'ın ekibine eklenince evin olduğu araziye beklemedik bir rüzgâr dahi giremezdi.

Kendi kendime mırıldandım. *"Her şey yolunda."* Ama kalbimi sıkan o el aksini hatırlatmak istercesine bu sefer de boğazıma sarıldı. Korku değildi bu, korkuyu tanıyordum; beni huzursuz eden gelecekti, hem de çok uzakta sayılmayacak kadar yakında olan.

"Nerelere daldın, anne?" Suzan Hanım'ın sesi beni kendime getirdi ve devasa camdan ona doğru döndüm.

"Hava bugün ne güzel."

Yalanımı yakalamış olmasına rağmen aklmdaki muzırlıkları plana koymayı bekleyen bir çocuk gibi baktı gözlerime.

"O zaman babama da söyleyelim bahçede piknik yapalım."

Pars kahvaltıdan önce çıkmıştı ve bu sefer ona eşlik eden bir değil üç araba daha vardı. Nazikçe gülümsemeye çalışarak odanın ortasına indim ve odasına yeni taşıdığımız masada bir şeyler çizen Suzan Hanım'ın yanında diz çöktüm.

"Baban çalışıyor, canım."

Suzan Hanım iç çekerek gözündeki yakın gözlüklerini çıkartıp masaya koydu. Gözleri resmine kaydığında tüm o anlık hüzün yüzünden silindi.

"Beğendin mi?" diye şakıdı resme bakarak. Yavaşça doğrulurken aklıma ilk gelen sadece bir çocuğun çizim yeteneğinden çıkacak yansımalardı. Gördüğüm şeyin kalbimi tekletip gözlerimi dolduracağmı asla tahmin edemezdim.

Daha bir fotoğrafımız bile yoktu ama Pars ile harika bir karakalem çalışmamız vardı. Üstelik asla böyle bir görüntü de vermemiştik. Pars arkamdan sarılmıştı ve karşımızdaki kişiye gülümseyerek bakıyorduk. Böyle bir anın gerçek olmasını ümit ederek yutkundum.

"Harika olmuş." Sesimdeki hayranlık Suzan Hanım'ın yüzündeki gülümsemeyi genişletti.

"O zaman bunu sizin odanıza asalım."

Bir an duraksadım. *Odamız.* Suzan Hanım'ın aklında hangi odanın anne babasının odası olduğunu bilmiyordum o yüzden sadece beklemeye karar verdim, o nereye girecekse resmi de oraya asacaktık. Umudum benim odama girmesiydi. Başımı salladım.

"O zaman bunu kendi ellerinle yapmalısın."

Suzan Hanım neşeyle resmi rulo yapıp yanına alırken bir de çekmecesinden bant çıkarıp yaşına aksi hızlı adımlarla odasından çıkıp benim odamın tersi istikametinde ilerlemeye başladığında iç çekerek onu takip etmeye başladım. Pars'ın odasına gireceğini düşünüyordum ki Ahsen Hanım ve Onur Bey için hazırlanan, Ahsen Hanım'ın eski yatak odasına girdiğinde gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ve tabii ki Suzan Hanım'ın resmi odanın en gösterişli yerine asmasına tüm çabalarımıza rağmen ne ben ne de Yeliz Hanım engel olabildik.

♛

Dr. Hullsman'm ani ve bilinmedik bir nedenle yurt dışına çıkmasından sonra telefonda yapılan muayeneleri online görüşmeler şeklindeydi. Görüşmelerimizin neticesinde, Suzan Hanım'ın sergilediği bilinç değişikliğine hitaben, onun durumuyla olabildiğince iş birliği içerisinde bulunmamızı istemişti. Aslında zaten yaptığımız da buydu ama koşullar bizim için neredeyse tamamen Suzan Hanım'ın her türlü isteğine boyun eğmemizi gerektiriyordu. En ufak bir olumsuzlukta değişen nabız hızı elimizi kolumuzu bağladığından tabii ki resmi Ahsen Hanım'ın odasında bırakarak, yaşlı hastamın yeni oyununa katıldık. Bugün evimize gelenler onun torunu ve eşi değildi, Suzan Hanım'ın gözünde teyzesi ve enişteşiy-

di. Sıfatlandırmalarına asla müdahale etmiyorduk, o ne derse karşıdaki oydu.

Ve Ahsen Tuna, tam da resimlerdeki gibiydi. Tek fark sanki vücuduna sonradan eklenmiş gibi duran karnıydı. Kıyafetinin altına bir basketbol topu saklamış, her an o topu birimize fırlatacakmış gibi duruyordu. Gözlerinin rengi babaannesininkilere benzese de nadir bulunan hafif maviliği güneşte parlıyordu. Uzun koyu saçları dalgalıydı; zarif, gösterişli vücut ve yüz hatlarına sahipti, bel oyuntusundan kocasının iri eli yapılı elleri hiç ayrılmıyordu.

Güneşin ve denizin kavuştuğu bir an vardır. Ne gün batımı ne de doğumu gibidir. Birkaç saniyeliğine dünyayı durduran bir an... İşte Ahsen ve Onur Baran'ın yan yana duruşu da öyleydi. Mükemmel bir uyum. Adamın sarımtırak kehribar gözleri sadece eşine değdiğinde parlıyor, yine dudakları sadece eşinin sesiyle kıvrılıyordu. Burada olduğu için mutlu değildi, ciddiyetine kattığı ekstra bir gerginlik vardı ve ne kadar bu durumunu karnı burnundaki hamile eşinden saklamaya çalışsa da aileye en yabancı ben dahi farkındaydım.

Kaslı ve yapılı vücuduna yapışan keten gömleğinin yakalarını düzeltirken yan gözlerle Yeliz Hanım'a kısa bir bakış attıktan sonra tok sesiyle, "Kralınız Ekselansları, teşrifte geciktiler," diye homurdandığında içimde birden beliren gülme tufanını dudaklarımı birbirine bastırarak öteledim. Adam tam bir Terminatör kaçkını misali enerji yaysa da mizahı kuvvetliydi. Ahsen Hanım zarif elini eşinin hemen bacak bacak üstüne attığı bacağının dizinin üzerine koyduğu elini tutarak nazikçe gülümsedi.

"İşleri olduğunu biliyorsun."

Onur Bey alaycı bir kıkırdamayla başını yana düşürürken Suzan Hanım'ın hemen yanında oturmuş kekini yemesine yardım eden bana baktı.

"Siz söyleyin, sizce de Ekselansları kardeşini karşılayamayacak kadar yoğun mu?"

Gözlerinde sinsi bir pırıltı vardı. Hani şu *ben her şeyi biliyorum* diyen havalardan. Tereddüt edercesine gülümserken kızardığımı hissediyordum, neyse ki Ahsen Hanım'ın araya girmesiyle yarı aralık açılan ağzımı kapayabildim. Odalarına eşyaları yardımcılar bırakmıştı ve resmi henüz görmemişlerdi, Onur Bey'in imalı konuşması ya da kinayede bulunması için erkendi. Ama yine de bakışları insanı ürpertiyordu, belki de bu adamın vaktiyle Pars'ı öldürme amacıyla bu eve gizlice sızdığını bildiğimden böyle hissediyordum.

"Babaannem burada!"

Ahsen Hanım'ın uyarı tonlaması taşıyan fısıltısı eşinin sıkkın iç çekişine sebep olurken Ahsen Tuna Baran'ın gözleri beni buldu. Sevecen gülümsemesini takip eden inceleyen bakışları geldiğinden beri üzerimdeydi ve bunun sebebini babaannesiyle yakından ilgilenen kişiye olan merakı olarak yorumlasam da içimdeki ses aksini söylüyordu. Başını hafifçe eğip biraz daha gülümsedi.

"Yeliz Hanım sizden bahsetti, babaannem sizi çok seviyor belli."

Gülümsedim ve kekine konsantre olduğu için aramızda bilinçli bir şekilde bulunmayan Suzan Hanım'a baktım.

"Ben de onu seviyorum. Umarım faydalı oluyorumdur."

Ahsen Hanım'ın sesini neşe sardı. "Kesinlikle oluyorsunuz, onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim." Ardından eşinin elini sıkıp, "Bak, gözümle görmesem içim rahat etmeyecekti," dedi.

Adam etrafına endişeli gözlerle bakarak eşini kendine doğru çekti. "Yine de son olayın üzerine, buraya gelmekte ısrar etmemeliydin, Pembe Tavşan."

Hayatımda gördüğüm en tatlı çift olabilirlerdi. Birbirlerine hitapları hem komik hem de aşırı romantikti ve geçmişe dayalı olduğu her hâlinden belliydi.

"Sıkıntı olursa atmaca halleder," dedi Ahsen Hanım Onur Bey'e ve aralarında tüm ortamı ekstra ısıtan bir bakışma yaşandı. Ta ki Suzan Hanım aramıza dönene kadar.

"Teyze bana ne getirdiniz?" diye sordu Suzan Hanım.

"Gidip getireyim." Hüzünle gülümseyerek oturduğu yerde toparlanırken ekledi Ahsen Hanım; hamileyken hareket etmek zor olmalıydı. "Bence beğeneceksin."

Ahsen Hanım koltuktan destek alarak doğrulurken eşi de ona katılarak ayağa kalkıp elini tuttu. Ve onlar daha salondan çıkmadan dışarıda bir hareketlilik belirdi. Pars nihayet gelmişti fakat yalnız değildi. Yanında yakın zamanda gördüğüm fotoğraflardan aşina olduğum bir kadın vardı.

5. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Juliet:
O gördüğün ışıklar gün ışığı değil, biliyorum.
—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, III. Perde, V. Sahne

Avukat Derin Işıklar... Pars'ın yanında, onunla eve gelen kadın, o fotoğraflardan tanıdığım kadındı. Âşık olduğum adamın eski nişanlısı, sevgilisi... Ya da artık her neyse. Öyle ki Pars kadını benimle tanıştırırken o kadar diken üzerindeydi ki eğer Derin Işıklar'ı fotoğraflardan tanımasaydım bile Pars'ın gerginliğinden onun kim olduğunu anlardım. Kalabalığın ve gürültünün içinde içime düşen sessizliği gölgeleyen profesyonel gülümsemem ve soğukkanlılığım yerli yerindeydi. Yine de ortamda havada asılı duran gerilimin sebebi Pars'ın ve Onur Bey'in yapmakta olduğu kan dondurucu sohbetti.

"Görüşmeyeli paslanmışsın," dedi Onur Bey.

Pars kardeşinden şiş karnının izin verdiği kadar sarılıp ayrılırken Onur Bey'e öldürücü bir bakış atarak salondaki teklilerden birine yerleşip uzun ve kaslı bacağını diğerinin üzerine attı.

"Ablanın yeni mekânının bodrum katında kafes dövüşü için yapılmış bir yer var, bir ara bir dene bakalım; kim paslanmış kim yosunlaşmış görelim." Onur Bey, Derin Işıklar ile sohbet hâlinde olan karısının sırtını okşarken pis pis sırıttı.

CamScanner ile tarandı

"Evet, Maze'e ring fikrini veren bendim." Ardından, zevk aldığını belli eden hoşnut mırıltısıyla derin bir iç çekerken ekledi: "Senin ve benim için güzel bir *date* olurdu."

Ahsen Hanım'ın yan ve uyaran bakışlarına eşi masumane bir bakış takınırken biz de Derin Işıklar ile göz göze geldik. Aslında bu yabancı kadına karşı bir öfke, nefret ya da daha basit sayılacak bir duygu kırıntısı taşımıyordum. Kadının dudaklarında sahici tebessümü gördüğümde aynı şekilde karşılık verdim.

Beni düşüncelere sevk eden tek bir soru vardı. Avukat Hanım neden buradaydı? Pars'ın başı dertte miydi?

Edilen sohbetleri, Suzan Hanım'la ilgilenirken sessizce dinlesem de herhangi bir sonuca ulaşmamıştım. Yaşlı hastam ise ortamdan ayrılmak için ona teklif ettiğim onlarca seçeneği asla kabul etmemişti. Pars çabamı anlamış olacak ki eve geldiğinden beri üzerimde hissettiğim gözlerini biraz daha yüzüme yapıştırarak hafifçe bana doğru döndüğünde Suzan Hanım, Ahsen ve eşi Onur Baran ortak ve eğlenceli bir sohbetin içine girmişler, Avukat Hanım ise telefonuna gelen çağrıyı karşılamak için salonun bahçeye açılan kapısından terasa çıkmıştı.

"İş için," dedi Pars sadece benim duyabileceğim bir sesle. Yine de Onur Baran'ın dikkatinin kendisinde olduğunu bilerek ona ters bir bakış atsa da adamın düşüncelerini umursamıyor gibiydi.

Gülümsedim ve sadece dudaklarımı oynatarak, "Sorun yok," diye mırıldandım. Pars'ın ifadesi ve gergin omuzları rahatlarken Derin Işıklar telefonunu sağ elinde tutarak içeri girdi.

"Pars, sanırım şirkete uğramamız gerek."

Pars başını hafifçe ona doğru çevirdi. "Ne oldu?"

Derin'in gözleri hafifçe salondaki kişilerin üzerinde gezerken Pars, "Söyle, yabancı yok," diye emretti sert sesiyle. De-

rin, bir an yeniden bana baktı ve bu sefer gözlerinde tuhaf bir ifade gördüm. Parçaları birleştirmenin getirdiği o anlık farkındalık! Lakin hemen silkelendi ve o ifadeyi yüzünden sildi.

*Gloss*la parlatılmış dolgulu dudaklarından dökülen sözlerle tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

"Vasili, vergi kaçakçılığından şirketini, darp ve mala zarar vermeden de seni dava etmiş."

Pars burnunu kıvırarak, "Bunun için burada değil misin zaten?" diye sorduğunda Derin Işıklar boynunu dikleştirerek, "Savcılık tutuklu sorgulanmanı talep ediyor," diye ekledi. Korkulu bakışlarım bir anda Pars'a döndü ama o benim aksime yana kıvrılmış dudağıyla, zalim bir oyunbaz gibi gülümsüyordu.

Kaos bu evin gerçeği olmalıydı. Karnı burnunda Ahsen Tuna Baran bile o kadar sakindi ki bir an içinde olduğu yerde gerçek bilinciyle bulunmayan kişi babaannesi yerine o mu diye düşünmeden edemesem de çok kısa bir sürede anladım ki, tuhaf olan benim saklamaya çalıştığım kaygımdı.

Onur Baran ise Pars'a şirketinde (benim anlamadığım) birtakım işlerine yardım ettikten sonra koşa koşa karısının yanına geri dönmüş, akşam yemeğinden sonraki keyif kahvesini içiyordu. Suzan Hanım'ı yatağına yatırdıktan sonra odama dönmek için dışarı çıktığımda Ahsen Baran'ın nazik seslenişini işittim.

"Miray Hanım."

Sesi o kadar samimiydi ki adımın ardına gelen hanım havada buharlaşıyordu. Gülümseyerek omzumun gerisinden sesin geldiği yere döndüm.

"Ahsen Hanım?"

Üzerinde boyundan bağlamalı, beyaz tiril tiril bir yaz elbisesi vardı. Zarif parmakları karnının üzerinde bir kanat gibi

açılmış, daha doğmamış yavrusunu okşuyormuşçasına usulca kıpırdanıyordu. Parıldayan gözleri ilgiyle üzerimde gezip gözlerimde durdu.

"Adamakıllı tanışamadık, eğer istirahate geçmeyecekseniz bir şeyler içelim mi?"

Başımı usulca sallarken tebessümüm yanaklarımı çekiştiriyordu. Ahsen Baran, babaannesine benziyordu; sevecen, sıcakkanlı ve gülümsemesiyle endişeleri silen türden.

Merdivenlerden inerken bir elini tırabzana koydu, mesleki alışkanlık gereği bir refleksle kolumu uzattığımda gülümsedi. "Ah teşekkür ederim," diyerek koluma girdi ve acele etmeden merdivenleri inip bahçeye çıktık.

Serin yaz akşamının karanlığını aydınlatan yıldızlar ışıldıyordu. Hasır, yumuşak yastıklarla döşeli sandalyelere oturduktan kısa süre sonra evdeki yardımcılardan biri iki taze sıkılmış meyve kokteyli getirdi. Sohbetimiz başta Ahsen Hanım'ın gebeliği ve bebeğin sağlığı üzerineydi. Doğumuna tahmini birkaç hafta kadar vardı ve başlarda zorlayıcı olsa da sonrasında rahat bir gebelik geçirdiğini anlatmıştı. Bebeklerinin cinsiyetini doğmadan öğrenmek istemedikleri için doktoruna söyletmemiş olsa da eşinin garantici bir adam olduğundan şikâyet ederek onun bildiğini anlatmıştı. Bu genç ve karnı burnunda kadını dinlemek çok zevkliydi, sanki benimle daha yeni tanışmamışçasına rahattı ve bu tavrı benim de tüm tedirginliğimi alıp götürdü.

"Filmlere konu olacak cinsten," diye güldüm, Ahsen Hanım'ın Onur Bey'le olan hikâyesinin finalini dinledikten sonra. Ahsen Hanım kıkırdarken portakal suyundan son bir yudum daha alarak bardağı önümüzdeki masaya bıraktı.

"Bu arada babaannemin resmini gördüm," dediğinde kısa bir an donup kalsam da çok çabuk toparlanarak, "Belirli sanrıları var, biliyorsunuz," diye geçiştirmek istedim ama Ahsen

Baran dudaklarından bilmiş bir gülümsemeyle beni hızla geri püskürttü.

"İzninle artık şu aradaki hanım muhabbetini bir kaldıralım, babaannem Onur'u ilk gördüğünde onu nişanlım sanmıştı."

Ardından inceleyen, parıl parıl parlayan harelerini yüzümde gezdirerek bana doğru hafifçe eğildiğinde çoktan kıpkırmızı olduğumu biliyordum.

"Sanrıları boşa değil, hissediyor."

Sertçe yutkundum ve bu genç kadın güldüğünde terleyen parmaklarımın arasından kayan bardağımı masaya bırakarak gözlerimi başka yerlere kaçırmaya çalıştım.

"Ayrıca zaten Pars bana senden bahsetmişti, daha seni ilk gördüğünde ve ben abimi tanıyorum."

Merakla döndüm.

"Benden mi, nasıl?"

Ahsen Hanım hınzırca gülümseyerek başını salladı.

"Babaannemin hemşiresi ile otobanda karşılaştık ve tam bir kaçık dedi," dediğinde çenem neredeyse göğsüme düştü. Kaşlarım hızla birbirine yaklaşarak havalandı.

"Kaçık mı?"

Ahsen Hanım kıkırdayarak devam etti.

"Sesindeki heyecan ve neşeye ilk kez şahit oldum, hamile olduğumu duyduğunda bile kuru kuru güç bela bir iki güzel kelimeye benzer şey söyleyip geçiştirmişti."

Eğreti ifademle, "Kendisine Köprü Kralı denilen birinden daha fazla kaçık olamam," diye mırıldandığımda genç kadın kıkırdayarak elini elimin üzerine koydu.

"Derin, abimin hayatındayken ben onu ilişkisine dair hiç bu kadar panik hâlinde görmedim, bugün neredeyse yanlış anlayacaksın durumu diye diken üzerindeydi. Yani biliyorum," diye ekledi genç kadın. "O yüzden rahat ol," dediğinde derin bir nefes vererek güçlükle gülümsedim.

"Aslında her şey o kadar hızlı ki, neyi nereye koyacağımı pek kestiremiyorum," diye itiraf ettim. Ahsen Hanım samimi gözlerle beni dinlerken hislerimi dökmek kolaydı ve o yüzden de devam ettim. "Ona karşı kontrollü olamuyorum, tüm o profesyonel kalacağıma dair kendime verdiğim sözler uçup gidiyor. İçimde korkutucu bir hızla büyüyen hisler çok güzel, kapılması imkânsız bir fırtına gibi ve beni nereye, ne şekil indireceğini asla kestiremiyorum. Onun geçmişini kıskanmaktan daha ziyade bugün tek endişem başının ne derecede belada olduğuydu."

Ahsen Hanım'ın dudakları kıvrılırken gözleri buğulandı. Bu, hamilelik duygusallığından uzaktı, sevince dair bir parıldamaydı. Bir hemşire olmanın elbette böyle duyguları ayırmada faydasını görüyordum.

"Aşk fütursuzca değil mi zaten? Biraz zor bir yaşam tarzı, evet," dedi gözleri devasa araziyi ve o araziyi kuşatan yüksek duvarları gezerken ekledi: "Ama o gece yaşananlara rağmen hâlâ buradasın, ardına bakmadan kaçabilirdin ki çok da haklı olurdun; bu hayatın daha önce kıyısından bile geçmemişken hemen yanı başında bir zaman sayaçlı bomba patladı."

"Gitmeyi ya da kaçmayı hiç düşünmedim," diye itiraf ettim. Ahsen Hanım *biliyorum* dercesine gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Pars sana zarar gelmesine asla izin vermez."

Gülümsedim, bundan neredeyse Ahsen Hanım kadar emindim.

"Derin'e gelecek olursak, aralarında sadece iş ilişkisi var ki onda da birebir iletişime geçtikleri nadir. O yüzden o konuda da rahat ol, ben Derin'in Pars için tamamen bittiğini uzun zamandır biliyorum." Başımı usulca salladım.

"Sanırım o, bu hayatı istememiş," dediğimde Ahsen Hanım kimi kastettiğimi anlayarak başıyla sözlerimi onayladı.

"Ne Pars gücünden vazgeçebilirdi ne de Derin onun bu işten vazgeçemeyişini kabullenebilirdi. Son noktaya gelene kadar onlarca kez koptular ama en son vardıkları yer artık Pars için geri dönülmeyecek o yerdi."

"Hayatımıza girip çıkan herkes aslında bize bir şey öğretiyor." Bu sözleri söylerken kendi eski ilişkim hafızamın gerilerinde kıpırdanmıştı. "O yüzden sanırım bizi biz yapan her dersi kucaklayıp devam etmeliyiz."

Ahsen Hanım'ın yüzünde beliren ifade beklenmedik bir başarının takdirini güden aydınlanmaydı. "Seni seveceğimi biliyordum."

İstemsizce gülümsedim ve Ahsen Hanım'ın elimin üzerinde duran elinin üzerine koydum elimi. "Ben de sizi çok sevdim."

"Ah lütfen şu sizi bırak."

Başımı sallarken hâlâ gülüyordum. "Peki, peki bıraktım."

Sohbetimiz Ahsen ve Onur Bey'in adadaki huzur dolu yaşantıları ve benim onlarınkinin yanında sıkıcı kalan hayatımın etrafında gece yarısına kadar dönüp durdu. Onur Bey bir iki kere eşini odaya zorla götürmeye çalışsa da karısını ikna edemediği için huysuzlanarak masamızdaki boş sandalyelerden birine oturdu ve her fırsatta eşinin anlattıklarına müdahale etti.

"Onur çok güzel yemek yapar," dediğinde adam gülerek, "Ama Ahsen asla yapamaz, canını seviyorsan kekinden başka bir şeyini yeme," diyerek kızdırdı karısını. Ardından Ahsen kocasına yan gözlerle bakarak, "Aslında bu kadar huysuz değildir," dediğinde adam, "Huysuz olan kendisi, mesela şu an gidip uyuması gerekiyor," diye karşıladı anında ve sohbetimiz böyle uzayıp giderken arazinin gerisinde duyulan araç sesiyle bahçe kapısı otomatik olarak yanlara doğru kaymaya başladı.

Pars'ın yanında bu sefer Atlas Alsoy vardı ve ortamda birden beliren gerginliğin kimden yayıldığını anlamam uzun sürmedi. Onur Bey, "Bu neden hâlâ hayatta?" diye sertçe söylendiğinde Ahsen araya girdi.

"Lütfen, gerginlik istemiyorum," diye mırıldandı.

Onur Baran geceye rağmen ateşlerle yanan kehribarlarını uzakta beliren Atlas Alsoy'un üzerinden bir santim dahi çekmeden ayaklanırken üzerini düzeltti.

"İnan sevgilim, avuçlarımın içi kaşınıyor," diye söylendi. Ben meraklı gözlerle ikiliyi süzerken üzerimde hissettiğim ağırlıkla Pars'a döndüm ve koyu hareleri ile hemen orada olan gözleri benimle buluşmayı bekliyordu.

Onur Bey'in Ahsen'e söylediği birkaç cümleden sonra tüm hikâyeyi çözmüştüm. Atlas Alsoy'un bir zamanlar Ahsen'e âşık olduğuna ise hiç ama hiç şaşırmamıştım. Güzel, zeki ve alımlı bir kadındı ve Onur Bey'in kendimce gereksiz bulduğum kıskançlığı neyse ki bir maraza sebebiyet vermeden söndüğünde böylece Ahsen de hamile hamile daha fazla gerilmediği için rahatlamıştım. Üstelik zaten sağlığı için yüksek endişeler taşıdığım bir hastam vardı. Ben Suzan Hanım'ı kontrol etmek için odasına çıkarken Ahsen de benimle yukarı çıkıp yatak odasına yöneldi. Dile getirmesek de Pars'ın çalışma odasına geçen beylerin birbirlerini öldürmemesini umuyorduk.

Suzan Hanım ise o son yaşadığı korkudan bu yana ciddi bir uyku sorunu yaşıyordu. Sıkça bölünen uykular ruh hâlini etkiliyordu ve bu hem beni hem de Dr. Hullsman'ı endişelendirmişti. Bu yüzden Doktor, yaşlı hastamın ilaçlarının dozlarını değiştirmişti. Eğilip parmaklarımı yavaşça Suzan Hanım'ın bileğine koydum ve nabzım ölçerken bir yandan da nefes alışverişlerini dinledim. İlaçlar işe yarıyordu ama uzun

süre onlara güvenemezdik. Hastamın derin ve huzurlu uykusunu bölmeden odasından usulca parmak uçlarımda çıktım ve tam odama girmek üzere adımlarken omzumun gerisinden koridora baktım.

Pars muhtemelen odasına dönmüş ve günün tüm o gerginliğini atmak için kendisini suyun altına atmış olmalıydı. Bu düşünceler kafamda dolanıp dururken karanlık odamın kapısını açıp içeri geçtim. Işığı yakmaya ihtiyaç duymadan üzerimdekileri çıkardım. Üzerime geçirdiğim mini geceliği düzeltip aynanın önüne sabah bıraktığım tarağı bularak saçlarımı taradım. Kendi hareketimin ve nefes alışverişlerimin dışında en ufak bir ses yoktu. Karanlığa alışan gözüm köşedeki tekli koltuktaki büyük karartıyı seçtiğinde yüreğim boğazıma hızla tırmandı ve nefesim kesildi ama odada paniğimi benden önce yakalayan kişinin sakin sesi estiğinde o ani korku hiç var olmamışçasına yok olmuştu.

"Bütün bu berbat güne bu an için katlandım desem?"

Sesi toktu, kendine has kalınlığına rağmen yumuşak ve ardımızda bıraktığımız günün hengâmesine rağmen sakindi.

Nefes nefese, elim göğsümde, "Ayıp ama mı desem?" diye sitemle fısıldadım.

Sessizce güldü. Gözlerim artık karanlığa bütünüyle alışmıştı ve bacak bacak üstüne attığı koltukta yayılmış, işaret parmağı dudaklarının üzerinde gezinen adamı tamamen seçebilmeye de başlamıştım. Oturduğu yerden usulca doğrulup ağır adımlarla yatağı geçip hemen karşımda durduğunda, "Ya çığlığı bassaydım?" diye sordum, sesimde belirsiz bir öfkeyle. Sıcak sesini yüzüme üfleyerek mırıldanırken bir yandan da kokumu derinliklerine çekiyordu.

"Sen henüz ağzını açmadan seni yakalardım."

Başımı onaylamazca sallarken demin ona sergilediğim gösterinin kısa bir fragmanı tüm tenimi kavurdu.

"Gidip dinlenmelisin."

Eli belime yerleşirken hareketleri yavaş ve özenliydi. Dokunduğu yerlerde başlattığı sıcak karıncalanmalar birleşip karnımın ortasında toplanırken sıklaşan nefesimin rüzgârı Pars'ın çıkık kare çenesine çarpıyordu. Sakalları çıkmıştı, başımı biraz daha geri atıp yorgun gözlerine baktım.

"İyi misin?"

Sesim en az onunki kadar sakin, sorum ise tüm samimi duygularımın gölgesinde endişeliydi. Dudaklarımın üzerinde arzuladığım dudakları hafifçe yana kıvrılırken başını salladı.

"Şu an iyiyim."

Gülümsememek için kendimi zorladım ve tabii ki o bunu fark ederek bir elini kaldırıp yüzüme koydu. Demin kendi dudaklarının üzerinde gezdirdiği parmaklarını benim dudaklarımın üzerinde usulca gezdirirken usulca yaklaştı, gözleri gözlerimi ve dudaklarımı yoğun bir derinlikle gezerken sesi de hareleri kadar derinleşmişti.

"Bana sormak istediğin ne varsa cevaplayacağım."

"Sadece başın belada mı değil mi onu bilmek istiyorum."

Sorumla Pars'ın gözleri parlasa da sözleriyle benim sinirlerimi germeyi başardı.

"Bela benim."

Gözlerimi devirdim ve sertçe koluna vurarak bedenimi geri çeksem de sırtıma dolanan kolu beni sertçe kendine yapıştırdı.

"Sorun yok, Derin halletti."

Pars'ın sesinin eski sevgilisinin adını zikredişi, öylesineydi. Her ne kadar kıskançlık şu an diğer hislerimden ırak olsa da güveni arzulayan kalbim biraz daha rahatlamıştı.

"Dinlenmelisin," dediğimdeyse güldü ve dudaklarıma eğilip sakin lakin çok anlamlı, yoğun bir öpücük kondurarak yavaşça ayrıldı. Eli elime dolanıp beni yatağa çekti.

"Burada uyuyabilirim, yatak ikimize de yeter."

"İzin verdiğimi sanmıyorum."

"Ben de anarşist yanın mı zedelendi diye endişelenmeye başlamıştım."

Bir anda kendimi yatakta, Pars'ın ellerini belimde ve nefesini de boynumda eserken bulduğumda istemsizce gülümsesem de sesimi olabildiğince katı tutmaya çalışarak, "Gayet sağlıklı," diye çıkıştım. Boynumun derinliklerinden mırıldandı.

"Onunla yarın baş etsem?"

Sakince başımı sallarken parmaklarımla siyah kuzguni saçlarını taradım.

"Olur."

♛

Yüzümde hissettiğim tatlı bir ağırlıkla araladım gözlerimi, Pars'ın koyu hareleri dingin karanlık bir deniz misali hücrelerimden gözlerime oradan da kalbime tutunduğunda gülümsedim. Kafasını yumruk yaptığı eline dayamış, göğsü ve boynu arasındaki kuytuya saklamıştı beni. Buram buram kokusunu alıyordum ve bu kanımın damarlarında vızıldamasına neden olacak kadar heyecanlandırıyordu. Birbirine takılı kalan gözlerimiz, Pars'ın dudaklarının kıvrılmasıyla kısıldı.

"Saat kaç?" diye sordum mahmur sesimle ve bu onun gülümsemesini daha da büyüttü.

"07.30."

Kaşlarım anında birbirine yaklaşırken, "Sabah sporun?" diye sordum. Yaralı dahi olsa saat 6'daki egzersizini ihmal etmeyen bu disiplin abidesi Köprü Kralı'nı alıkoyan şeyin kötü bir rahatsızlık olmadığını umuyordum.

"Manzara böylesine eşsizken," dedi parmaklarının sırtı yanağımı gezerken. Sertçe yutkundum, hava ısındı ve birbirine değen bacaklarımın terlediğini hissettim. "Spor, iş ya da toplantı; senin dışında her şey bekleyebilir."

Gözlerimi kırpıştırarak, uyku mahmuru beynimin işittiğim cümleleri doğru algılayıp algılamadığını yokladım. Hayal mi kuruyordum yoksa zihnim bana oyun mu oynuyordu? Köprü Kralı rutinlerini mi esnetmişti şimdi...

Pars istemsizce çatılan kaşlarıma bakıp, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu. Hızla yatakta dönüp dizlerimin üzerinde doğrulup avcumu Pars'ın alnına dayadım. Ben doğru duyduysam bu adam çok fena hastaydı. Ama ateşi yoktu.

Yüzüne doğru eğilip, "Hangi yıldayız?" diye sordum. Düşüncelerimi okuduğunda başını geriye atarak koca bir kahkaha patlatırken, bir kolunu çoktan belime sarmıştı.

"Hasta değilim. Söylediklerimde samimiyim."

Kahkahasının arasında derince solurken yaşaran gözlerini araladı.

"Sence ben böyle laflar edemeyecek kadar despot ya da anti-romantik bir adam mıyım?"

Omuzlarımı silkerken alt dudağımı kıvırdım.

"Seni daha yeni yeni keşfediyorum, ne kadar romantiksin ilerleyen maçlarda görürüz." Ardından üstten ukala bir bakış atarak başımı eğdim. "Bakalım Köprü Kralı'mız ulu Pars'ın sınırları nerelere kadar uzanıyor." Gözleri parladı.

Adını koyamadığım bir bakışla baktı yüzüme. Onun içinde, kalbinin derinliklerinde çakan yıldırımı biraz önce harelerinde gördüğüme yemin edebileceğim kadar yoğun bir parlamaydı bu ve sonra hiç beklemediğim bir kıvraklıkla yatakta doğrulup sırtımı yatağa gömdü. Afallamış, küçük bir çığlığı koyuverecekken dudaklarım dudaklarıma kapayarak beni susturduğunda hiç düşünmeden karşıladım onu.

Nefes nefese birbirine karışan dudaklarımızla içinde olduğumuz zamandan kopmuştuk, bir bacağım Pars'ın beline dolanmıştı ve onu öyle bir noktaya yerleştirmişti ki tam da yerinde hissettiğim sertliğin tenime dokunmasıyla içgüdüsel bir sesle inledim. Sesim Pars'ın boğazının gerisinden sert ve

güçlükle bastırdığı bir hırıltıya neden olduğunda iri eli kayarak kalçamın hemen altına indi. Zaten kısa olan geceliğim belimdeydi ve bu da ona teşvik edici bir açıklık sağlıyordu.

Dudaklarını bir an olsun dudaklarımdan ayırmadan parmakları usul usul iç çamaşırımın tenimi kestiği yerde gezmeye başladı. Kalçama yaklaştığında etimi avcunda nazikçe sıkarak yeniden içsel ama daha arzulu bir mırıldanmayla, elini geceliğimin altından belime oradan da göğsüme çıkardı. Dokunduğu her yer alev alev yanıyordu ve karnımın içinden akarak bacaklarımın arasına yığılan ısı onu istiyordu. Emre ile iki senelik ilişkimize rağmen doğru gelmeyen her şey Pars ile öyle doğru ve elzemdi ki... Onu fütursuzca, her şeyiyle istiyordum. Altında kıvrılan bedenim ise isteğimin söze dökülmüş hâliydi ve Pars o kadar iyi bir okuyucuydu ki bana kendisini daha fazla istetmek için ustaca dokunuşlarla ilerliyor, mantığımı alabora ediyor, beni arzularımın esiri kılıyordu.

Peki bir şikâyetim var mıydı, asla...

Göğsümü sıktığında yeniden inledim ve Pars dudaklarımdan dudaklarını çekmeden boynuma inerken nemli dudakları ile izler bıraktı. Boynumda benim bile daha önce tetikleyicim olduğunu bilmediğim bir noktada oyalandı, pijamamın ince omuz askısıyla düşen sütyen askımı büsbütün aşağı indirip doğrulduğunda, her şey gözlerinin önündeydi. İfadesinde gördüğüm şey, ağzımın içini kuruturken iri elleri göğüslerimin üzerinde gezindi.

"Çok güzelsin."

Yoğun ve sıcak sesine karşın titrek bir iç çektim. Ve dilimle dudaklarımı ıslattığımda bakışlarına inen yoğun arzuyla yeniden dudaklarıma eğildi ve onları tapınırcasına kendi dudaklarının hükmüne aldı. Elleri bedenimi yoğuruyor, dudakları bunun sonsuza kadar süreceğine dair bir yemini mırıldanıyordu. Yeniden boynuma inerken bu sefer o usta parmakları bacaklarımın arasına, iç çamaşırımın altına kaydı ve

tepe noktamı buldu. İnlememi dişlerimi dudaklarıma geçirerek bastırırken Pars göğsümden aşağılara iniyordu.

"Bu sesleri biraz daha çıkarırsan, kendime engel olamayabilirim," diye fısıldadığında yeniden inledim. Dişlerini uyluğuma sürüp çamaşırı yırttığında başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. Bacaklarımın arasından bana bakıp tehditkâr bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı.

"Sınırlarını genişletiyorum."

Başımı geriye atarken nefes nefeseydim. Ve dudakları bu sefer o tepe noktama tapınıp, sıcak diliyle tadımı keşfederken kuvvetli bir inlemeyle yatağın çarşaflarını kavradım. Belim bir yay gibi gerilirken beni baldırlarımdan yakalayıp hareketsiz kılmıştı. Pars, lezzetli bir pasta yiyormuşçasına mırıldanırken ben ellerinin altında kıvranıyordum ve o bundan sonsuz bir zevk alıyormuşçasına dokunuşlarının kuvvetini artırıyordu. Dişlerimle alt dudağımı ezdim. Pars sıcak nefesi tenime değerken hafifçe çekildi.

"Gel bana, sevgilim," dedi ve tekrar dudaklarını tepe noktama dayadı. Dediğini yaptım, zaten aksi de mümkün değildi. Titreyerek, hücrelerim ve damarlarımda olan her şeyi dışa vurdum...

"Nereden anladın?" diye sordum hâlâ Pars'ın kollarının arasında mayışırken. Omzumun üzerinde gülümsedi ve sıcak nefesi yeniden tenime çarparak hücrelerimi gıdıkladı.

"Daha önce hiç seks yapmadığımı mı?" diye sorduğunda dirseğimle gövdesine vurdum. Ben demin yaptıklarımıza rağmen yaşanmayanı ulu orta söylemeye çekinirken Pars çok rahattı ve fark ettiğim beni de bu duruma alıştırmaya çalışıyordu. Bilmediği şey, onunla olmak benim için kolay, yapılabilir ve korkutucu şekilde de arzu ettiğim şeydi.

"Bacaklarını ve kalçalarını kasıyordun ve bayağı dar olduğunu daha dokunduğumda anladım."

Sinirli bir gülümseme dudaklarımı gererken, "Jinekologlardan daha tecrübelisin demek bu," diye söylendim.

"Tüm tecrübelerimi artık sadece sana sakladığıma göre?" diye sordu. İri parmakları karnımın üzerinde küçük daireler çiziyordu.

"Bu kabul edilebilir gibi," diye mırıldandım ve yaklaşıp boynumun yeni keşfettiği erojen bölgesine sıcak bir öpücük kondurduğunda gözlerim kapandı.

"Daha özel bir yerde, sadece ikimizin olduğu bir zaman tüm o bastırdığın inlemelerini duyacağım," diye fısıldadı kulağıma ve o arsız his yeniden gelip karnımın ortasında bir yerlerde toplandı.

"Ben gidip duş alacağım, mesaim yaklaşıyor," diyerek Pars'ın kollarından kurtulmaya çalıştım ama o kaçış hamlemi anlamış olacak ki kollarını sıkıca bedenime dolayıp sırtımı gövdesine bastırdı.

"Ve o zaman," diye ekledi; tahrik edici ve beni kızartan sohbetine devam etmek istiyordu.

"Böyle kaçamayacaksın," diyerek sertliğini kalçalarıma bastırdığında yılan gibi kıvrıldım, istekle dolmuştum. Pars gülerek kollarını gevşettiğinde üzerimde top olmuş geceliği düzelterek hızla yataktan doğrulup banyoya koştum. Aksi hâlde bu akıl uçurtan adamdan ayrılmam mümkün olmayacaktı.

Banyodan çıktığımda Pars gitmiş olsa da o kendine has kokusu yerli yerinde varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Yatağımın başucundaki komodinin üzerindeki beyaz gülü gördüğümde dudaklarım kıvrıldı. Gülü parmaklarımın arasına aldığımda dikenlerinin kesilmiş olduğunu fark ettim, kalbim

göğsümün altında mutlulukla erirken gülü burnuma yaklaştırdım. O *soft* ve etkileyici kokusunu içime doldururken gözüm yeniden telefonun ekranının yanmasıyla saate takıldı. Geç kalıyordum.

Gülü son kez koklayıp yerine bıraktım. Hızlıca dolaptan çıkardığım açık renk bir kotu ve asimetrik kesim krem renk bluzu üzerime geçirip saçlarımı tepemde topladım. Yok sayılacak hafif bir makyajla aynada son kez kendime baktım. Yanaklarım hâlâ kıpkırmızıydı ve ne kadar çabalarsam çabalayayım yüzümden silemediğim o ifade bangır bangır demin olanları haykırıyordu. Omuzlarımı silkerek elime yüzüme rüzgâr yaptım ve hemen ardından bu gülünç çabama karşın aynadan kendime göz devirerek odamdan çıkıp hastamın odasının kapısını çaldım.

Yaşlı hastamın nazik ama çocuksu kullanmadığı sesini işittim. "Giriniz." Daha sesinden anladığım Suzan Hanım'ın şu an bilincinin yine farklı bir zamanda olduğuydu. Temkinle kapıyı açıp başımı uzattım.

Gördüğüm manzara beni şaşırtsa da gülümsememi bozmadan yine dikkatli ve yumuşak bir ses takındım.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi Suzan Hanım kahve fincanını önündeki oval sehpanın üzerine bırakırken.

"Günaydın, Hemşire Hanım."

Derin Işıklar... Ve o an gözlerim sorarcasına ona döndü.

"Bu sabah kendimi çok iyi hissediyorum," diyerek ona katıldı Suzan Hanım. Tebessümüm yüzümde asılı kaldı.

"Tansiyonunuza bakmaya geldim ama eğer iyi hissediyorsanız yarım saat sonra da ölçebilirim." Suzan Hanım uzanıp Derin'in ellerini tuttu.

"Ah, güzel gelinim gelmiş, lütfen sonra gelin, Hemşire Hanım, biz biraz torunumu çekiştireceğiz."

Gülümseyerek başımı salladım ama omuriliğimde akan şimşekler parmak uçlarımı uyarıyordu. Doktor Hullsman'ın komutları keskindi, kimse yanında bir aile yakını olmadan Suzan Hanım'ı direkt ziyaret etmemeliydi. Çünkü ziyaretlerin bu tür hastalarda bilinçsel kargaşaya sebebiyet vermesi en istenmeyen durumlardan biriydi. Derin Işıklar'ın bunu bilmemesi imkânsızdı, benden çok önce tanıyordu bu aileyi. Ve onun hastamın bilincinde yarattığı değişimi kaosa sürüklememek için usulca odanın kapısını gerisin geri kapatarak oradan ayrıldım.

Koridorun az ilerisinde Ahsen ile karşılaşmayı ise beklemiyordum. O sıcak gülümsemesiyle, "Günaydın," diye şakıdı. Bu sefer üzerinde eteğini hafifçe toplayan siyah bir elbise vardı.

Dudaklarıma zoraki de olsa bir tebessüm yerleştirmeyi başardım. "Günaydın," dedim sesimi en az onunki kadar coşkulu kullanmaya çalışarak ama sanırım o kadar başarılı olamamıştım. Omzumun üzerinden babaannesinin odasının olduğu kapıya ilişti gözleri.

"Babaannem müsait mi?"

"Derin Hanım yanında, kahve içiyorlar," dediğimde Ahsen'in kaşları çatıldı.

"İkisi baş başa mı?"

Usulca başımı salladım.

"Ben bir bakayım," dedi tedirgin olduğu her hâlinden belli olan ifadesiyle ve hamile birine göre hızlı sayılacak adımlarla beni geçip babaannesinin odasına girdi.

Buna karışmak istemiyordum ya da bir çocuk gibi birini şikâyet ediyormuş gibi görünmek... Hele benim durumumda olan biri için... Derin Işıklar hakkında söylediğim herhangi bir şey kıskançlıktan doğan bir eleştiri olarak adlandırılabilirdi. Hastamı yalnız bırakmayı da mesleki sorumluluğumdan kaynaklı istemiyordum ama bu da başka bir yanlış anlaşıl-

maya sebebiyet verebilirdi. Kendimi sıkışmış hissediyordum, içimde biriken kasvetli havayı bıkkın bir sesle dışarı verirken, Suzan Hanım'ın yemekten sonra içeceği ilaçları ayarlamak için mutfağa inmiştim.

"İyi misiniz?"

Yeliz Hanım'ın beklenmedik sorusuyla irkilirken ikimiz de mutfaktan çıkıyorduk.

"Ah korkuttum mu?" Elini koluma koyup gözlerini yüzüme dikti, bir sorun olduğunu anlamıştı ama çözemiyordu. İç çektim. Tam ağzımı açmıştım ki mutfağın girişinden gelen seslerle hızlı adımlarla oraya yöneldik.

"Gerçekten hiç hoş değil," dedi Ahsen sitemli ve öfkeli sesle. Derin kıstığı gözleriyle şaşkınlık dolu bir bakış attı.

"Niyetimin kötü olmadığını biliyorsun."

Sesi kırgın ama en az Ahsen'inki kadar öfkeliydi.

"Babaannemin aklını karıştırmanın ne gibi bir iyiliği olabilir?" Araya giren sert bir ses ortamdaki gerginliği kamçıladı.

"Sevgilim?"

Onur Baran'ın iri kolu karısının beline dolanırken, omuzları karısının ardında koruyucu kanatlar gibi açıldı. Delici gözleri Derin'e çarptığında kadın bir an afallasa da boynunu dikleştirerek gözlerini kırpıştırdı.

"Neler oluyor?"

Adamın sesi âdeta *karımın canını sıkanın canına okurum* diye bağırıyordu.

Derin, "Ahsen beni yanlış anladı," dedi ve anında yüzüne indirdiği hüzünle omuzlarını düşürdüğünde merdivenden usul adımlar ve sorgulayıcı gözlerle inen Pars'ı gördüm. Derin Işıklar'ın artık sesi titriyordu.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Her an ağlayacakmış gibi çıkan sesini Pars'ın tok sesi bastırdı.

"Babaannem seni soruyor Derin, sanırım şu an gitmesen daha iyi; ayrıca Ahsen, sakin olur musun?"

Pars'ın olanları ne ara çözümsediğini merak ederken hatırladım, bu evin her yanı kameralarla doluydu, değil mi? Yine de Pars'ın bu şekilde eski sevgilisinin yüzüne anında gururlu bir ifade yerleştiren arka çıkışını onaylamıyordum. Pars'ın gözleri beni bulduğunda bir anda yüzümdeki ifadeyle kaşları kaygıyla çatıldı.

Ahsen abisine dönüp, "Babaannem atak geçirirse ki bu umarım öyle olmaz, bu tepkimin az bile olduğunu anlarsm." Onur Baran eşine biraz daha sıkıca sarılıp onu kendine çekti.

"Hadi sevgilim, bir şeyler ye, kan şekerin düşecek, ayrıca bu sinir ufaklığa zararlı."

Kocasının son sözleriyle aniden derin bir nefes alarak ruh hâlini dizginledi Ahsen. Yine de sitem dolu bakışlarını abisinin ve eski nişanlısının üzerinden esirgemeyerek kocası ile salona döndüler.

Ahsen'in gitmesiyle Derin Işıklar bana döndü.

"Görev tanımınız içinde, şikâyet bildirme de var sanırım."

Yargılayıcı sözlerine karşın dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

"Sizi şikâyet etmedim."

Sesim katı ve soğuktu, bu da karşımdaki kadını afallatmıştı. Ardından iç çekip ekledim: "Yine de yaptığınızı hastamın sağlığı açısından onaylamıyorum."

Derin kollarını önünde bağlayıp beni baştan aşağı süzerken, "Ne kadar da profesyonelsiniz," dedi aksini iddia eden eğreti sesiyle. "Suzan Hanım sizi annesi sanırken de bu şekilde düşünüyor muydunuz?"

"Derin!" diye uyardı Pars ama Avukat Hanım'ın onu dinlemeye niyeti yok gibiydi.

"Suzan Hanım'daki bu sanrıyı Miray yaratmadı," diye atıldı Yeliz Hanım. Derin, Yeliz Hanım'a bakmadı bile; beğen-

mez gözlerle baktı yüzüme, bir zamanlar Emre'nin yaptığı gibi ve o bakışlar midemin bulanmasına neden olsa da omuzlarımı dikleştirerek gözlerimi bu kadına sabitledim.

"Lakin anlaşılan o ki benim aksime siz kendi avukatlığınız konusunda profesyonelsiniz," dedim ve aynı bakışları iade ettim. "Söylesenize sizce neyle yargılanmalıyım?"

Derin sinirli bir nefesi alaycı bir gülüşle verip bana doğru sert bir adım attı. "Patronunu ayartan kişi mi bana profesyonellik dersi veriyor?"

Pars bu sefer, "Hey! Tamam, kapatın bu konuyu," dedi sertçe. Derin ufaktan irkilse de yerini korudu. Kayıtları izlediyse Pars'ın beni koruması gerekirdi. Konuyu açan ben değildim! Tüm samimiyetimle tatlı tatlı gülümsedim ve ona doğru eğildim.

"Bir de diyene bak, belki de bu konuda en birincil ilham kaynağı sizsinizdir."

Pars, "İşinin başına, Miray," dedi soğuk bir sesle.

"Terbiyesiz!" diye ekledi Derin. Ellerimi teslim oluyormuşçasına açıp bir iki adım geriye attım.

"Kelimelerimin hiçbiri ahlak sınırlarının dışında değil."

Kendimi savunacaktım, o beni savunmasa bile. Avukat Hanım'ın ise durmaya niyeti yoktu çünkü Pars'ı arkasında hissediyordu, benim aksime!

"Sen kim oluyorsun, ne kadardır buradasın da bu şekilde konuşuyorsun?"

Bıkkın bir nefesi usulca verip başımı salladım. Ardından kafamı kaldırıp merdivenin ortasında dikilen Pars'a baktım. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ve o ifade neden bilmem kalbimi tüm bu olanlardan daha fazla kırdı.

"Haklısın aslında," dedim. "Demek ki patronumu yeterince ayartamamışım, burada eski nişanlısının olmadık hakaretlerine maruz bırakıldığıma göre." Ardından gülümsedim

ve yanaklarımdaki tüm kaslar acıdı. Pars hızla aşağı inerken başımla üst katı işaret ettim.

"Hastama ilaçlarını vereceğim." Ben Suzan Hanım'ın odasına çıkarken, Pars da Derin'i kolundan tutup başka bir yere çekiştirmeye başladı. Onun kulağına eğilip ne söylediğini anlamadım, zaten bunu da istemiyordum. Bugün cumartesiydi ve bu akşam izne çıkacaktım, Derin Işıklar bu akşam istediği rolü özgürce oynayabilirdi.

Yeliz Hanım koluma dokunduğunda irkildim.

"Ona bakma, aslında böyle biri değildi, gergin sanırım."

Gülümsemeye çalıştım. "Hepimiz aslında iyiyiz," diye mırıldandım ve ekledim: "Ta ki ağzımızı açana kadar." Yeliz Hanım başka bir şey söylemedi, ben de cümlelerime bir ekleme yapmadım. Merdivenlerin geri kalanını hızla çıktım ve artık gözünde sadece bir hemşire olduğum hastamın ilaçlarını verip onu herkesin sessizce oturduğu kahvaltı masasına oturttum. Tüm yemek boyunca gözlerimi üzerimden çekmeyen Pars'ı ya da hemen onun yanı başında oturan Derin'i umursamamaya çalıştım. Bu tabloya sonradan eklenen bendim, Avukat Hanım'ın sözleri bir yerde doğruydu. Ve yüzündeki gülümseme ile içinde bulunduğu andan delicesine zevk aldığını da görebiliyordum. Suzan Hanım onların bebekleri için düşündüğü çocuk odasını anlatırken sessizdim. Belki de böyle olmalıydı, eski nişanlı tarafından azarlanarak itham edilen bir gönül eğlencesi olmaktansa sadece gelip geçici bir çalışan olarak kalmalıydım. Gözüm sürekli kolumdaki saatteydi ve sanki bu sabah hiç yaşanmamışçasına masanın başındaki o adama karşı kendimi son derece yabancı hissediyordum.

♛

Suzan Hanım'ın bana olan sevecen bakışları değişmişti ve Yeliz Hanım'ın birkaç kez kulağına eğilip, "Bir hemşire istemiyorum, ben hasta değilim," dediğini işitmiştim. Hastamın

bilincinin değişikliği onun bu hâlini ciddiye almamam gerektiğini söylese de ben yeni yetme bir sağlık personeli değildim. Suzan Hanım'ın fikrini değiştiren Derin'di. Bu tür hastalar bir iki söylemle çok çabuk fikir edinirlerdi. Çünkü beyindeki boşluk doldurulmaktan memnun olurdu, Avukat Hanım bunu iyi değerlendirmişti ve Pars benim yerime onun yanında duruyor görünüyordu. Artık yabancı olma hissinin yerine bir his daha eklenmişti. İstenmeyen fazlalık...

Odama çıkıp haftalık iznim için dolaptan çıkardığım sırt çantamın içine birkaç parça eşyamı ve fırsat buldukça tezimi yazdığım dizüstü bilgisayarımı koydum. Yeliz Hanım'a yokluğumda Suzan Hanım'a verilecek ilaçların bilgisini vermiştim. Ahsen ile de ayaküstü minik bir sohbeti Derin'in gözlerinin biraz uzağında yapmıştık. Tüm bunları ayarlarken Pars, Onur Bey ile çalışma odasına kapanmıştı. Kalbim kırıktı ve şu an sırt çantamın üzerinde durduğu yatağa baktıkça da ona bu kadar çabuk teslim olduğum için kendime kızgındım... Ne bekliyordum ki, bir haftalık sürpriz bir ilişkinin, uzun beraberliklerini az daha evlilikle noktalayacak o ilişkiden daha değerli ya da daha gerçek olmasını mı?

Büyülenmiş olmalıydım; belki yakışıklılığından, gücünden, kokusundan... Aksi hâlde içine düştüğüm aptallık hissi beni öldürecekti. Tebaasının üzerinde yarattığı kontrolü benim de üzerimde yaratmasına izin vermiştim... Evet, beni büyülemişti; ayılmak, uyanmak isteyerek sertçe silkelenirken derin bir nefes aldım ve o hava kalbimin üzerine, sanki taze bir yaranın üzerine dökülen saf alkol gibi canımı yaktı.

Tam da benim başıma gelebilecek bir şeydi; âşık ol ve âşık olduğun adamın eski nişanlısı bam diye hayatının ortasına düşüversin... Acı acı gülümsedim. Miraç olsa, "Sikik şansım," derdi... Arka cebimdeki telefonun titremesiyle birkaç saniyeliğine de olsa beynimi harap eden düşüncelerden sıyrıldım.

Bu lanet telefonu bile o almıştı!

Parmaklarımı ekranda kaydırırken düşünmemeye çalışarak alnımı kırıştırdım. Mesaj Pars'tandı.

Kral Hazretleri'nden bir okunmamış mesaj...

"Yeliz söyledi, izin için dışarı çıkacakmışsın. Güvenli değil, beni bekle."

Gelen mesajla uzun uzun bakıştık. Nihayet kafamın içindekileri topladığımda cevap yazdım.

"Öylesine bir çalışanım, hedef olduğumu düşünmüyorum."

Mesajı gönderdim ve telefonu çantama atıp hızlı adımlarla garaja inip Victoria'ya bindim. Sanayiden son gelişinden beri tıkır tıkır çalışıyordu ve bunu bile ona borçlu olduğum gerçeği fena hâlde canımı sıkmaya başlamıştı.

Pars'ın adamlarını, patronlarının haberi olduğunu söyleyerek aştım ve o kale gibi duvarların ardına hızla çıktığımda camı açıp derin derin soludum.

Evden uzaklaştığım her an zihnim az da olsa sakinleşmiş, göğsümü sıkıştıran his azalmıştı. Telefonumun çantamın içinde çaldığını duydum ama oralı olmadım. Rastgele bir şarkı açtım ve hızımı artırdım. Arabam yeni olmayabilirdi ama ben iyi bir sürücü sayılırdım, tabii eğer önüme keşlerin kullandığı Porsche'ler çıkmadığı zaman. Arabamı dolduran şarkı ise çok manidardı...

Çağan Şengül'den *Çok Yazık*

Sormadım neden sonumuz geldi böyle
Çok yazık
...
Korkmadım karanlığınla yüzleşmeye
Parladım.
...
Belki gitmek zorundaydın
Fakat bu dünyaya bedel...

Sözler birer ok gibi saplandı tenime, dayanamadım ve şarkıyı değiştirdim. Bu hisler böyle ani gelişen bir ilişki için fazlaydı. Silkelendim ve açık camdan gelen temiz havayı ciğerlerime doldurdum.

İçine düştüğüm durumdan tamamen ben mesuldüm. Kendimi kaptırmamalıydım, onu haksız yere bu kadar sahiplenmemeliydim. Hızlı yükselmiştim ve şimdi de tabiri yerindeyse götümün tam üzerine düşmüştüm işte...

Evin önüne gelene kadar ise sadece ışıklarda durdum. Sırt çantamı koluma taktığımda telefonum hâlâ çalmaya ve bildirimlerle inlemeye devam ediyordu.

Aylin'i evin ortasında, onlarca çiçeğin içinde çikolata yerken bulmayı ise asla ummuyordum. Yarısı solmuş yarısı taze rengârenk çiçeklerin ortasında bağdaş kurmuştu. Kucağındaki büyük paketi koca koca açılmış gözlerle bana doğru kaldırdı.

"Ah geldin mi? Çikolata al. Bu son gelen diğer gelenlerden daha güzelmiş."

Çiçeklere basmamaya ya da vazolardan birini düşürmemeye çalışarak dikkatlice içeri girip kapıyı kapatırken kaşlarım çatılmıştı.

"Ben yokken sevgili mi yaptın?" diye sordum. Aylin tiz bir kahkaha patlattı. Ağzının yarısı hâlâ çikolata ile doluydu.

"Bunlar sana."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. Pars ne ara göndermişti bunları, diye düşünüyor ve içten içe hemen yumuşama belirtileri gösteriyordum ki Aylin, "Merlin'in sahibi Yıldırım Gök'ten," diye mırıldandı. Soran bakışlarımı sertçe Aylin'e çevirdim.

"Neden kabul ettin ki?"

"Kuzucum bir bu kadar reddettim, bunlar ben nöbetteyken kapıya bıraktıkları. Kapıda kalsa tüm apartmanın dikkatini çekerdik."

Elindeki paketi tekrar bana kaldırdı.

"Ama ne yalan söyleyeyim, zevkli bir piç."

Başımı onaylamazca sallarken cık cıkladım. Ve eğilip çiçeklerin üzerindeki notlardan birini alıp açtım. Tıpkı bir hafta önce arabamın camına sıkıştırılan gibi özenli bir el yazısı ile kaleme alınmıştı.

"Kırık birkaç kaburgamla, acılar içinde hâlâ seni sayıklıyorum."

Burnumu kırıştırarak başka bir çiçeğe eğildim ve yeni bir not aldım.

"Merlin'in kapıları sana ve arkadaşına sonuna dek açık ve sınırsız limitiniz var. Eğer onurlandırırsanız bu yaralı şövalyeyi bir nebze mutlu edersiniz."

Gözlerimi devirerek bir başkasını aldım. Aylin benim yere attıklarımı alıp okurken tuhaf sesler çıkarıyordu. *"Oooo, lafa bak." "Hele hele..." "Ağzı da iyi laf yapıyor piçin."* Birinde numarası yazıyordu, birinde e-posta adresi, diğerinde Instagram hesabı hatta o kadar ileri gitmişti ki kendi ev adresini bile yazmıştı. Ben tüm bunları hızlı hızlı okurken telefonum yeniden çalmaya başladı ve sırt çantamın içindeki telefonu çıkarıp, cihazı kulağıma aldım.

"Efendim."

"Neden açmıyorsun?" diye bağırdı Pars. Sesi kulak zarımı yırttığında yüzümü telefondan uzaklaştırarak, dişlerimi sıktım.

"İşine baksana sen, izindeyim ve patronum olman demek iznimi böyle rezil etme hakkını vermiyor sana," diye bağırdım ben de. Aylin'in tüm neşesi silinmiş, çatık kaşları ve soran gözleriyle beni izlediğini görünce başka yöne doğru döndüm. Eğer gözlerim dolarsa ki bu olacaktı, görmesini istemiyordum. Pars'ın sert nefes sesleri resmen tenime çarpıyor gibiydi.

"Nasıl göründüğünü biliyorum ama benimle konuşmadan çıkıp gitmeden önce dinlemeliydin," dedi sitemine alayla karışık sinirli bir kahkaha attım.

"Zamanın vardı, eski nişanlınla konuşmadan önce gelip benimle konuşsaydın."

Kısa bir duraksama olduktan sonra Pars sakince içinde tuttuğu nefesi verdi. Hepsini duyuyor hatta şu an yüzünün hangi ifade içinde olduğunu biliyordum. Neden sadece bir haftada bu adamı bu kadar iyi tanımıştım ki...

"Haklısın. Ona gerekeni söyledim."

Güldüm, bu acılı bir gülüştü. "Ben de sana gerekeni söyleyeyim," dedim. "Seninle ilgili büyük yanıldım ve bu yüzden kendime öfkeliyim. Hazır babaannen de benim bir hemşire olduğumun bilincinde ve benden hoşlanmıyorken ayrılmanın tam zamanı. Yerime başkasını bul. Tüm ödemelerinizi de iade edeceğim."

Pars sessizdi ve ben de öyle. Dolan gözlerimi kırpıştırdım ve derin, titrek bir nefes aldım.

"Bana sadece benim olan eşyaları göndertin," dedim ve telefonu kapadım.

"Ne bokum bu?" diye sordu Aylin. Yüzümü ona çevirmeden başımı sertçe salladım ama çatallı sesim hâlimi açık ediyordu.

"Sonra konuşalım." Odama girdim ama Aylin de ardımdan geldi.

"Şimdi anlat, hemen."

Anlattım, her şeyi... *Salya ve sümük de eşlik etti.*

"Dünya üzerinde onu savunacak avukat mı kalmamış da hâlâ eski nişanlısı ile çalışıyor?" diye sordu Aylin. Sözleri sorudan çok sitemli, saldırgan, öfkeli bir tınıyla çıkmıştı ağzından. Gözleri ise benimkilerin aksine sulu sulu değil de alev alevdi.

"Benim için eski nişanlısı ile çalışıyor olması değildi sorun." Aylin hızla başını sağa sola salladı.

"Kardeşim sen büyük resimden küçüğü göremiyorsun, seni o kancığın küçük düşürmesine izin vermesi bir yana asıl sorunun başı bu."

Burnumu çekip elimin tersi ile yanaklarımı sildim.

"Aslında yanlış olan aptal gibi iki günde ona kapılmam, sözlerine inanmam." Aylin yüzüme ve terleyen boynuma yapışan saçlarımı omzumun ardına atıp kolumu sıvazladı.

"Git soğuk bir duş al, ben de sana şu çok sevdiğin karamel macchiato'dan alıp geleyim."

Aylin'i dinledim ve alev alev yanan bedenimi soğuk suyun altına bıraktım. Orada ne kadar kaldım hatırlamıyordum ama sıcak ve hararetli bedenimin soğuk suyla ilk karşılaştığımdaki ürpertiden eser yoktu. İçimdeki ateş suyla beraber arınıp gitmişti sanki. Havluyu bedenime sıkıca sardım. Aynada gördüğüm görüntü hoşuma gitmemişti ama toparlayacaktım. Hep halletmemiş miydim?

Duştan çıktığımda evin girişi olan ortak alanı dolduran çiçeklerin ortasında onu görmemle olduğum yerde kalakaldım. Etrafıma bakındım ama Aylin henüz dönmemişti.

Pars ayakta öylece dikilmiş, buruşturup attığım kartvizitleri olabildiğince çatılmış kaşlarla okurken, duyulmayacağını sandığı bir fısıltıda küfürler savuruyordu. O kadar kendinde değildi ki, beni fark etmemiş bile.

Üzerinde kaslarını ortaya çıkaran beyaz bir tişört ve koyu kot ile spor ayakkabıları vardı. Yaşı daha genç gözüküyordu. *Ve daha seksi... Bunu düşünmemeliydim...*

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum gövdemi saran havluyu kolumla sıkı sıkı tutarak. Soğuk ve mesafeli sesimle hızla başını kaldırıp bana baktı. Dün gece iyi uyumadığını bilmesem sabaha kadar çalıştığını düşünürdüm. Yüzü alabildiğine yorgun görünüyordu.

"Seninle konuşmaya geldim," dedi tarazlı bir sesle. Ardından odanın ortasındaki çiçek aranjmanları yığınına bakıp nefret dolu sesiyle ekledi: "Tabii bu beklediğim bir görüntü değildi."

Omuzlarımı silktim. Ona açıklama yapmayacaktım.

"Ben sana son sözlerimi söyledim," dedim ve hızla odama girip kapıyı kapattım. Elim tam kilide gidiyordu ki anahtarın yerinde olmadığını görerek anahtarı bulmak umuduyla makyaj masama yönelmiştim ki Pars odaya havaya kaldırdığı elinde tuttuğu anahtarı sallayarak girdi.

"Bunu mu arıyorsun?"

"Çık dışarı," dedim başımla kapıyı göstererek. Başını yana yatırıp koyu karanlıklarıyla yüzümü gezdi. Bakışlarında onlarca soru ve çok bariz de bir sitem vardı.

"Seni öylece bırakacağıma inanıyor musun?" diye sordu. Bu soruya bakabildim gözlerinin içine.

Çenemi dikleştirdim ve dudaklarımı sertçe ısırdıktan sonra, "Benim de gördüğümde inanamadığım şeyler oldu," dedim. Gözleri dudaklarımdaydı ve kalbimse sanki hunharca kırılmamış gibi hızla atıyordu.

Başını sertçe sağa sola salladı. Dudakları acıyla kıvrıldı. "Beni dinlemedin bile," diye sesini yükselttiğinde güldüm.

"Konuşsaydın eminim duyardım ama sen benim yerime eski nişanlınla konuşmayı seçtin, biliyor musun hâlâ onunla olan fotoğraflarını o sığınakta saklamandan anlamam gerekiyordu."

Kaşları bir anda çatıldı. "Ne fotoğrafı, ne sığınağı?"

"Sığınakta beraber çekilmiş fotoğraflarınızı gördüm."

O fotoğraflar hafızamda titreştiğinde soğuk suyun altında dindiğini düşündüğüm hararet de yeniden yükselmeye başladı.

"Emin misin?" diye sordu. İfadesine baktığımda çatılmış kaşları, soran koyu gözleri öyle inandırıcıydı ki ona yeniden

kapılmak istemedim. Sertçe iç çekerek gözlerimi ardına kadar açtım ve içimdeki o yıkıcı hislere sarıldım.

"Gözlerim gayet iyi görüyor."

"Onların önce yakılmış sonra atılmış olması gerekiyor," dedi Pars.

Umursamazca silkelendim.

"Bu senin sorunun."

Bana doğru bir adım attı ben de geriye doğru bir adım attım ama dar odamda bacaklarımın yatağa çarpması ve sendelemem birkaç saniye sürdü. Beni kolumdan yakalayıp gövdemi kendine yasladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerini gözlerime mühürledi. Sert ve hızlı kalp atışlarını tenimde hissediyordum, kokusunun güzelliği gözlerimi dolduruyor kalbimi yeniden delik deşik ediyordu ama yine de gözlerimdeki sert ifadeyi korumayı başardım.

Titrek nefesini yüzüme üfleyerek, "Hiçbir yere gidemezsin," dedi. Kolumu ve iri elinin altındaki belimi ondan kurtarmaya çalıştım ama başarısız olmuştum.

"Beni dinleyeceksin," diye buyurdu. Bu sefer daha sert hamlelerle onu uzaklaştırmaya çalıştım. Belimdeki elinin kuvveti arttığında sertçe yüzüne baktım.

"Dinlemeyeceğim, hemen bırak beni."

"Seni anarşist," dedi ve bir anda beni kaldırıp omzuna attıktan sonra kalçama bir şaplak attığında çığlık attım.

Bu ne halt ediyordu böyle!

"İndir beni!" diye bağırdım.

"Eğer kıpırdar ve havlunu düşürürsen seni çıplak gören herkesi vurmak zorunda kalırım," dedi; sesinde beni kaldırırken zorlandığına dair en ufak bir belirti yoktu. Tekrar debelendim ve bu sefer popoma ikinci bir şaplak yediğimde yeniden bağırdım.

"İndir beni dedim, hey..."

Üzerime dolaptan bulduğu temiz bir çarşafı attığında, saçlarımı saran havlu yere düştü ve ıslak saçlarım Pars'ın sırtından kalçalarına kadar sallanmaya başladı.

Evin ortak alanına çıktığında etrafa tekrar bir bakındı ve sağlam bir küfür savurdu.

"Orospu çocuğu..."

"İndir beni."

"Bağırabilirsin, sevgilim. Kimsenin sana yardım etmek isteyeceğini sanmıyorum. Tabii apartman sakinlerine dedikodusu yapılacak bir konu vermek istersen o başka."

Kasları hunharca bedenime sarılmış koluna baktım ve ulaşabileceğim en yakın yere dişlerimi sertçe geçirdiğimde tiz bir kahkaha attı, evin kapısını çoktan açmıştı. Ellerimi yumruk yapıp sırtına vurdum. Türk filmlerini aratmadığımıza emindim.

"Beni tahrik ediyorsun, bebeğim." Artık apartman arasındaydık ve en ufak ses duvarlar boyu yankılanarak dağılıyordu. Dişlerimin arasından tısladım.

"Seni dinlemeyeceğim, işe de dönmeyeceğim, indir beni!"

Boğazının gerisinden mırıldandı.

"Seninle güzelce konuşma dönemini bitirdim, o güzel kalçalarına bir şaplak daha istiyor musun?" Son sözlerini o kadar yüksek sesle söylemişti ki, cümlesi yankılanma yüzünden uzunca bir süre havada kaldı.

Kendimi bir anda transit model siyah aracının arkasındaki koltukta bulduğumda, darmadağınıktım. Islak saçlarım her yerime dağılmış, havlum üzerimdeki çarşafla dolanarak bedenime sarılmıştı. Akıl hastanesinden kaçmış bir deliden farkım yoktu.

Hemen karşıma yüzünde beğeni ve eğlence dolu gülümsemesiyle oturan Pars'a baktım.

Aracın şoför tarafındaki yarı açık cama dönüp, "Sür," dedi ve araba hızla yola atıldı.

"Bu yaptığın adam kaçırmak."

Tüm dişlerini göstererek güldü ve bana doğru eğilip göz kırptı.

"Evet, teoride öyle deniliyor."

Üzerimdeki çarşafa iyice sarıldım.

"Ve çıplağım, seni manyak," dediğimde başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirirken gözleriyle beni soydu.

"Ve altında nasıl mükemmel bir manzara olduğunu bilmenin bana neler yaptığı hakkında bir fikrin yok."

Sanki mümkünmüş gibi çarşafa biraz daha sarılarak arkama yaslandım. Pars'ın gözleri üzerimden uzunca bir süre ayrılmadı ben de inatla ona bakmak yerine dışarı baktım. Lakin içimi yiyip bitiren öfke beni dürttü ve demin tıpkı onun bana doğru eğildiği gibi ona doğru eğildim.

"Senin yatırılıp tedavi edilmen lazım," dedim sinirle. Yüzümden ateşler çıkıyormuş gibi yanıyordu tenim. Ona duyduğum öfkenin bu kadar yoğun olmasının nedenini biliyordum. "Hisler aynı oranda yaşanır," demişti tanıdığım eski bir psikiyatrist. Hastane stajımın ilk günleriydi. Şimdi şimdi anlıyordum o sözün haklılığını. Pars'a duyduğum her his böyle olacaktı. Fazla... Üzerimden çekmediği gözleri yoğundu, bakışları ise yine dudaklarımdaydı. Küçük bir gülümseme yanıp söndü ifadesinde. Sonra bir anda eğildi, eli ensemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma kapadı... Bu adamın olayı buydu. Dudaklarıma kapanmak...

♛

Diliyle dilime sataşıyor, dudaklarıyla tenimi içine çekiyordu. Kokusu kırık kalbimi sızlatsa da aynı zamanda şefkatle tenime sarılıyor, beni arzularıma esir düşürmek isteyen tatlı bir zehri damarlarıma zerk ediyordu. Hislerimin ve ona karşı duyduğum tutkunun beni kandırması an meselesiydi. Bunu ilerletmeyecektim. Pars'ı ittim ama zerrece etkilenmediğini

görünce omuzlarından kuvvet alarak kendimi geriye attım. Birbirinden sertçe koparılan mıknatısın zayıf tarafı gibi Pars olduğu yerde kalırken ben sırtımı aracın deri koltuğuna çarptım. "Bir daha bunu sakın yapma!" Ne öfkem ne de yüksek çıkan sesimi umursamıştı, anlayışlı gözlerle ardına yaslanırken dudaklarındaki gülümsemeyi bastırıyordu.

"Seni adam kaçırmaktan şikâyet edeceğim," dedim ve çenemi dikerek ekledim: "Kurtarsın avukatın!" Başını hafifçe yana eğip sitemkâr gözlerle baktı.

"Kıskançlık sana yakışıyor."

Dudaklarımın arasında alaycı bir ses istemsizce kaçıverdi. Ona sözlerine inanamadığımı haykıran gözlerle bakarken, "Bu yaşadığımız şeyi kıskançlığa bağlıyorsan zaten durumu hiç anlamamışsın. Zaten beni tanımanı bu kadar kısa sürede beklemiyorum da-" Sözlerimi sertçe kesti.

"Seni tanımıyorum, öyle mi?"

Ters bir bakış atmaktan başka bir cevap vermedim. Öne doğru eğildi ve gözlerini yüzüme dikti.

"Kahveni, günün hangi saatinde nasıl içtiğini biliyorum ya da tezini yazmadan önce okuduğun araştırma makalelerindeki örnek hikâyelere hüzünlenip zaman zaman ağladığını da... Fazla iştahın yok ama tatlıya hayır demiyorsun, en sevdiğin dondurma karamelli ve fındıklı, sütünü laktozsuz alıyorsun çünkü yağlı içerikler mideni ağrıtıyor. Kaygılarını şaka yollu bastırıyorsun ve çok korksan dahi önce yanındakini düşünecek kadar da cesursun. Stres altındayken parmaklarını birbirine sürtüyor ve sırtını dikleştiriyorsun. Sinirlenmeye başladığında ise ilk gözlerin kısılıyor. Kaşlarını çatmaya başladığında... Eyvahlar olsun... Ve evet Derin'in seni bile isteye küçük düşürmesine izin verdiğimi düşünüyorsun. Kalbinin ve gururunun kırılmasına izin verdiğim için suçluyum ama bana kıskanmadığını söyleme."

Sesi sertti ama umursamadım. *Ve tüm o sözlerin kalbime dokunmasına izin vermemeliydim.*

Bakışlarımı ondan zorla çekip camın dışında akıp giden tenhalaşmış yola çevirdim. Söylediklerinin hepsi doğru olabilirdi ama o bahsettiği kırgınlığı telafi etmiyordu.

"Beni geri götür," dedim ona bakmadan.

"Hayır."

"Üzerimde sadece havlu var be adam!" diye bağırdım ama öfkemi umursamadı.

"Gittiğimiz yerde senin için bir şeyler var."

Sıkkın bir nefesi sertçe bıraktım ve başka bir cevap vermedim, öyle ki sesine yansıyan inadı ne dersem ne yaparsam beni geri götürmeyeceğinin vurgulamasını taşıyordu. Ben de onu farklı bir şekilde protesto etmeye karar vererek gözlerimi dışarı diktim ve becerebildiğim kadar tüm hücrelerimi istila eden varlığını yok saydım.

Araba denize doğru uzanan bir tane lüks yatın olduğu, izbe alanda durduğunda arabanın içinden etrafıma baktım.

"Umuyorum ki Yunanistan'a kaçırılmıyorum." Küçük bir kahkaha atıp araçtan indi ve eliyle işaret verdiğinde yatın önünde ve aracın yanında bekleyen korumaları arkasına döndü. Elini bana beklentili gözlerle uzattığında gözlerimi devirerek üzerimdeki çarşafı toparladım.

"Buraya kadar kendi rızamla mı geldim de şimdi bana nezaket gösteriyorsun?"

Başını bana hak verirmişçesine sallarken yüzünde hâlinden memnun bir ifade vardı. Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirip kıstığı gözlerle üstümü inceledi.

"Haklısın," dedi ve bir anda o uzun iri kollarının arasına alıp beni kucakladı. Öfkeyle bağırdım.

"Ben senin çuvalın değilim!"

Beni resmen kollarının arasında bebek hoplatır gibi hoplattı.

"Çuval olmak için bile hafif sayılırsın."

"Ukala!"

"Anarşist!"

Yata bindiğimizde hızla kollarından sıyrılıp ondan uzaklaşmak için hamle yaptım ama bedenime ahtapot gibi dolanan uzuvları izin vermedi.

"Seni yatak odasına bırakacağım, üzerine bir şeyler giy."

Yatın derinliklerine doğru giderken fark ettiğim, kollarının arasında çıplak olmamın ona farklı boyutta eziyet ettiğiydi. Dudaklarımı cüretkârca kıvırıp kollarımı boynuna doladım. Hareketlerim cilveli olsa da sesim aksiydi.

"Giymeyeceğim, böyle çıplak çıplak oturacağım."

Kısılmış gözlerini gözlerime indirdi ve boğazının gerisinden hırıldadı.

"Beni zorlama."

Kollarının arasında kıvrıldım ve güçlükle nefes alışını izlerken intikam duygusuyla gülümsedim.

"Zorlanırsan ne olur?" diye fısıldadım sesime uydurma bir şehvet katarak. Yan döndü ve kapıyı açıp bizi küçük bir yatak odasının içine geçirdi. Burnunu burnuma değdirdi. Derin sesi, yapacaklarının bir sınırı olmadığını söylüyordu zaten.

"Sabahki kadar nazik olmam, küçük hanım."

Birdenbire o öfke ile unuttuğum an geldi aklıma ve tüm yüzümü alevler sararken karnımın içindeki ateş topu aşağı yuvarlanıp bacaklarımın arasına yerleşti. Yüzüme çarpan sıcak nefesi, tenimi kırbaçlayıp içime arzuyu dolduruyordu. Yeniden ve bu sefer tüm gücümü zorlayarak kollarının arasında debelendim ve beni yatağa bırakmasını sağladım. Tüm oda türlü türlü markaların kıyafetleri, ayakkabıları ve çantaları ile doluydu. Bana bakmamaya gayret ederek gözlerini yatak odasının zemini kaplayan çantalarda gezdirdi.

"Ben yukarıdayım, üzerine bir şeyler giy ve gel. Konuşacağız."

O kapıdan çıkarken ardından bağırdım.

"Emredersiniz, Majesteleri!"

Sırtı bana dönük olsa da gülümsediğini görebiliyordum.

♛

Tüm çantaları karıştırdım. Ömür boyu çalışıp güç bela alacağım şeylerin ayaklarımın önüne serilmesi beni büyülemeliydi ama aksine daha da sinirlenmiştim. O yüzden bulduğum en seksi kırmızı bikiniyi giyip belime beyaz ince tülden, püsküllü pareoyu geçirdim. Odadan çıkmadan önce, köşedeki makyaj masasının aynasından şöyle bir üzerime baktım. Madem bu görüntüm ona diğer insanlar etrafımızdayken gerilim yaratıyordu, o zaman Kral Hazretleri'ne gerilim yaratmak da tam bir anarşistin yapacağı türden bir şeydi.

Merdivenleri çıkarken suyun üzerinde minik minik sallanan yata uyum sağlamaya çalışıyordum. Sürekli düşecekmiş hissini bir yerlere tutunarak yenmeye çalışırken, etrafı inceliyor, üzerinde süzüldüğümüz maviliğe bakıyordum. Merdiveni çıkıp da ardımı döndüğümde üzerimize doğru uzanan beyaz gölgeliğin altındaki masanın ardında oturan Pars'ı gördüm. Başını telefonundan kaldırıp gözleri beni bulduğunda, bakışları kısıldı. Çenesindeki tüm kasları gerildi, omzunun biraz daha genişlediğini ve göğsünün sertçe inip kalktığını gördüğümde pişman olmuştum. Öyle bakıyordu ki, bana bu hareketimin faturasını kesinlikle keseceğinin yeminini ediyordu sanki. Başını çevirip omzunun gerisinden bağırdı.

"Kimse buraya inmeyecek, duydunuz mu?"

Birkaç biat sesi duyduğumda dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Gidip Pars'ın karşısına oturup bacak bacak üzerine attım ve masanın üzerinde jülyen doğranmış salatalıklardan birini elime alıp umursamazca kemirmeye başladım.

"Koya gelmedik henüz, bikini giymenin sırası mıydı?"

"Giymemi istemiyorsan neden aldın?" diye sordum.

"Burada giymeni istemiyorum daha sahilden uzaklaşmadık."

Omzumun gerisinden anbean uzaklaştığımız sahile baktım, adamlarının neredeyse hepsinin sırtı dönüktü.

"Ben bir sorun görmüyorum."

"Görmediğin belli," dedi neredeyse sadece göğüslerimin uçlarını kapatan kırmızı bikinimi göstererek. Omuzlarımı gererek göğüslerimi biraz daha öne çıkardığımda ifadesi şokla çarpıldı ve bu bendeki gülümsemeyi büyüttü.

"Güzel seçim, sen mi beğendin?" diye sorduğumda gözlerini yemeğine indirerek kendi kendine mırıldandı.

"Zevkimi sikeyim!" Duysam da duymazlıktan geldim.

"Bir şey mi dedin?"

"Balığını soğutma."

Uzandı ve kadehime soğuk su doldurdu. Omuzlarımı silkerek çatalıma uzandım ve dediği gibi balığımı soğutmadım. Gerçekten buram buram koktuğu kadar lezzetliydi ve henüz bu sabah mideme oturan birkaç lokmanın verdiği ıstırabı unutturmuştu. Yemeğin arasında, "Aylin'i nereye gönderdin?" diye sordum. Aşağıdaki kafeden gelememiş olması tesadüf değildi. Pars'ın dudaklarının kenarı kıvrıldı, Aylin'i sevmiş olmalıydı...

"Arkadaşın senden uyumlu, ona anlattığımda bana hak verdi ve baş başa konuşabilmemiz için sana kahve aldığı kafede bir şeyler içeceğini söyledi."

Kaşlarım imayla havalandı.

"Beni kaçıracağından da bahsetseydin."

Çatalını usulca tabağının yanına bırakıp gözlerini yüzüme kaldırdığında son lokmamı çiğniyordum ve bir anda ortam onun yoğun bakışlarıyla ağırlaştı.

"Senin için bu kadar çabuk vazgeçecek kadar önemsiz biri miyim?"

Beklemediğim sorusuyla gözlerim kısıldı, boğazıma sert bir yumru gelip hınçla oturdu ve ben de çatalımı bırakıp ma-

sadaki suyuma uzandım. Kadehi tekrar masaya bırakırken gözlerimi ondan kaçırdım, ağlamak istemiyordum. Nitekim sesimdeki sertliği bir nebze bularak, "Senin için eski sevgilin tarafından küçük düşürülecek kadar değersiz isem bendeki değerini sorgulamaman gerek!" desem de kelimelerim sona doğru hafiften çatallanmıştı. Pars yavaşça masaya doğru yaklaştı.

"Miray, Derin ile ayrılalı neredeyse bir seneyi geçti ve onu aylardır iş dışında görmedim. Yaptığımız sadece ama sadece iş ve evet, babaannemin algıları ile oynadığının da farkındayım lakin babaannem hemen merdivenin tepesinde, beni hâlâ nişanlım sandığı kadının gönlünü alacak mıyım diye beklerken orada babaannemin kafasındakinin aksine davranmamın getirileri olacağından endişe ettim. Derin'i dışarı çıkardığımda ona söylediklerimi bilmiyorsun eğer zaten kalsaydın senden özür dileyecekti ama sen beklemedin-"

Başımı sağa sola salladım. O kadının bana kahvaltıda attığı zafer dolu sinsi gülümsemesi hâlâ aklımdaydı ve sinirlerimi ölesiye geriyordu.

"Bu bana yeterli gelmiyor-" dediğimde hızla kesti sözümü Pars. İfadesi sertleşmişti.

"Bir daha evime gelmeyecek ve şirketle de ilişiğini tamamen kesecek." Gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Pars mesele bu da değil, onun ya da bir başkasının –hele işini iyi yapıyorsa bir de– benim yüzümden ekmeğinden olmasını istemiyorum. Mesele benim kırılan hislerim, kendimi fazlalık gibi hissetmem ya da-" yerinden kalktı ve karşımda dizlerinin üzerine çöküp sandalyemi bir anda kendine doğru çevirdi. Yine kollarının arasında, onun sıcaklığının yansımasının altında buldum kendimi. Ellerimi ellerinin arasma aldı.

"İşini milyon kere iyi yapsın, benim sevdiğim kadına kimse saygısızlık yapamaz. Beni biraz tanısaydı senin, kırmızı çizgim olduğunu anlardı. Daha o an karar vermiştim ama ba-

baannem kahvaltıya kalması için Derin'e ısrar ettiğinde fikrimi söylemeyi erteledim. Onur ile çalışma odasında Derin'in pozisyonuna getireceğimiz kişiler üzerine tartışıyorduk. Kendimi haklı bulmuyorum ama zorunda kaldım ve özür dilerim. Seni böyle sikten bir şey yüzünden kaybetmeyeceğim!"

Bakışlarımı başka yöne kaçırdım ama çenemi kavrayan parmakları yüzümü yeniden gözlerine çevirdi.

"Sana âşık olmak elimde değildi ama sevmeyi ben seçtim. Seni seviyorum; bu sana bu kadar kısa süre içinde ne kadar imkânsızmış gibi gelirse gelsin, ben biliyorum Miray, artık sensiz olamayacağım... Senin evden çıktığını öğrendiğim andan beri nefes alamadığımı biliyorum, belki çılgınca geliyor tüm bunlar, bazen ben de inanamıyorum ama," ellerimi iyice kavradı ve teninin ısısı tıpkı sözleri gibi hücrelerime işledi. "Ta ki bulana dek eksik olduğumu fark edemediğim o parçam gibisin, bana ait olduğunu seni ilk gördüğüm an anladım."

Dolan gözlerimi kirpiklerimi kırpıştırarak savuşturmaya çalıştım. Elleri yüzüme tırmanırken Pars dizlerinin üzerinde doğrulup koyu harelerini gözlerime mühürledi. Bakışları gözlerimi ve ardındaki düşünceleri araştırırcasına telaşlıydı. Nefesi nefesime çarpıyordu. Dudakları dudaklarımın hemen ötesindeydi. Aramızda ikimizin de asla engel olamayacağı kuvvetli çekimi hissediyordum. Tüm dünya aksini bağırsa dahi onda doğru hissettiren bir şey vardı. Alışagelmiş yargıların ötesinde, bilinenin tersine Pars Tuna her şeyi benim için kabul edilebilir kılan o adamdı. Aşkın izin almadığını onunla öğrenmiştim, duyguların bir insanı mahvedebileceğini de yine onun yüzünden kalbim kırıldığında anlamıştım. Onu affetmiş miydim ya da sözleri beni alt etmiş miydi bilmiyordum. Bildiğim tek şey o bana bu kadar yakınken, mantığımın kendini kapatmasıydı. Sonra beni ayıltan o sözleri söyledi...

"Evlen benimle..."

Pars'ın sesi zihnimde ağırlaştı. Kelimeler harflere bölünürken kaşlarım çatıldı. Doğru mu duymuştum?

"Ne- ne anla-ma-dım?" diye sordum. Bir eli yüzümü kavradı ve diğeri belime kayarken tekrar etti.

"Benimle evlen..."

"Pars sen ciddi-" İfadesi sözümü kesti. Ciddiydi. Söylediklerini doğru duymuştum. Pars Tuna namıdiğer Köprü Kralı onunla evlenmemi istiyordu.

Yutkundum.

♛

Bu bir tür rüya mıydı? Tüm varlığıyla buradaydı, karşımda... Tenime çarpan sıcak nefesini, ellerinin bedenimin üzerindeki sahiplenici kavrayışını hissediyordum. Az ötede batan güneşin denizi boyadığı kızıllığı görüyor, dalgaların sesini işitiyordum ve Pars'ın gözleri bir cevap ararmışçasına yüzümün az önünde heyecanla geziyordu.

Çılgınca olan neydi bilmiyordum? Bu adama evet demek mi yoksa dememek mi? Kim olduğu ya da hayatının ne denli kargaşalarla dolu olduğu umurumda değildi. Tek kaygım kalbimin bu sabahkinden daha büyük bir darbe ile tuzla buz olmasıydı. Çektiğim kalp ağrısını hâlâ göğsümün altında hissederken biliyordum, o darbe öldürücü olurdu. Kendim için değilse bile hayatta benden başka kimsesi olmayan Miraç'ın tek dalını kırmayacaktım.

Yüzümdeki ifadeyi elbette okudu, o bir aşıktan çok önce Köprü Kralı'ydı...

"Eğer düşünmek istersen?"

Gözlerimiz o an buluştu, dilimle kuruyan dudaklarımı gezip derin bir nefes aldım. Böyle bir itiraf yapmayı ben de beklemiyordum, sözcük ağzımdan kaçarcasına döküldü.

"Korkuyorum."

Pars'ın kaşları çatılırken, ifadesinde beklediğini alamamanın verdiği hüzün de sarsıldı.

"Neyden?" diye sordu sesi daha yumuşak, dokunuşu daha sıkı ama nazikti.

"Kalbimin beni öldürecek derecede kırılmasından!"

Pars'ın bakışlarına inen o ifade kalbimi sızlattı. Bu sabahtan dolayı bende kırılanların getirdiklerinden dolayı artık daha da pişmandı. Elimde değildi, şüphe lanet bir kemirgendi ve acı kendini bir kere göstermişti. Başını usulca sallarken hafifçe gülümsedi, parmakları saçlarımı ağırca yüzümden çekip kulağımın ardına atarken teni tenimi okşuyordu.

"O zaman seni ikna edeceğim," dedi. Belimdeki eli beni çekip göğsüne yasladı ve kolları etrafımda dolandığında gözlerimi kapayıp kokusunu içime çektim.

"Aşkımın güvenli olduğuna ikna olacaksın ve sen evet diyene kadar onlarca, belki de binlerce kez soracağım."

Ardından saçlarımın üzerinden öperken derince kokumu içine çekti.

"Ya hiç evet demezsem?" diye mırıldandım. Bir an duraksadı.

"Seni kaçırırım."

Cevabını düşünmemişti. Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Şu an yaptığın ne?"

Yüzüme doğru eğilip güldü. "Emin ol bu fragman, küçük anarşistim. Bir dahakine," dedi parmağı omuriliğimin üzerinden sırtıma doğru çıkarken ve ekledi; artık sesi daha yoğun bakışları daha derindi ve kalbim göğsümün altında taklalar atıyordu. Dudaklarıma doğru eğildi. Sertçe yutkundum. "Asla bu denli sabırlı olmam."

Tenim Pars'ın sıcaklığıyla daha da karıncalandı. Dudakları dudaklarımın az ötesinde, kokusu midemde kelebekler uçurturken bu temasın uzamasının ne denli tehlikeli olabileceğini

bilerek hafifçe silkelendim ve Pars'ın kollarından ağırca ayrıldım.

"Dönelim mi artık?" diye sordum en yakında bulduğum köşeye adımlarken.

"Üzerine bir şeyler al, birlikte gün batımını izler döneriz."

♛

Issız bir koyda demirlemiştik, sessizliğe ve birbirimize sarılarak izlediğimiz gün batımı, hayatımda soluksuz izlediğim nadir güzelliklerden biriydi ve her ne kadar içsel kırgınlığım yerini koruyor olsa da bunu âşık olduğum adamla yapmak, anı zihnime mühürlememe yetmişti. Üzerimde beyaz askılı bir *crop* ile kot etek vardı. Pars'ın benim için aldığı her şeyin tam tamına üzerime nasıl oturduğunu hâlâ anlamamıştım. Etek M beden olmasına rağmen kalıbı dardı ve kalçalarımı tam sarmıştı, *crop* ise XS olmasına rağmen esnediği için göğüslerimi güzel ve biçimlice kuşatmıştı

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Pars, sırtımdan dolanan kolu daha da bedenime sarılmış, parmakları kolumun üzerinde gezerken nefesinin ılık dokunuşlarını saçımın ve alnımın üzerinde hissediyordum. Romantik olmadığımı bilsem de aklımdakileri söyledim.

"Bana neyin, nasıl olacağını nereden biliyorsun?"

Daha anlaşılır olması umuduyla, "*Crop* XS ve etek M beden," dedim. Başımın üzerinde güldü ve karnımın üzerinde duran elini üzerimde usulca gezdirmeye başladı.

"Sana sadece arzularımla dokunmuyorum da ondan; aklımla, zihnimle, duygularımla dokunuyorum."

Sesi saçlarımın arasında kaybolurken sıcak dudaklarının dokunuşuyla gözlerim kapandı ve dudaklarıma tatlı bir tebessüm yerleşti.

"Immm..." diye mırıldandım. "Immm..." diye tekrarladı.

"Seninle bu anlar rüya gibi fazla güzel," dedim sesim yavaşça soldu ve ekledim: "Bu yüzden her uyanış sancılı oluyor. Gerçek bazen umulmadık derecede yaralayıcı." Eli bedenimden yüzüme tırmandı ve yüzümü yüzüne kaldırdı.

"Bu sabah olanlar için gerçekten üzgünüm ve söz veriyorum telafi edeceğim."

Sadece baktım. Ne söylemem gerekiyor bilmiyordum ama bakışları samimiydi ve ifadesindeki hüznü de görebiliyordum. Yavaşça başımı salladım ve tekrar yüzümü Pars'ın göğsüne gömdüm. Eğer birkaç dakika ya da birkaç saat, ne kadar olduğu önemli olmayan o kısacık sürede mutluysam sadece anda kalmalıydım.

Uyandığımda yat kıyıya yaklaşıyordu ve güneş yeryüzünü henüz aydınlatmıştı.

"Günaydın."

Pars'ın göğsünün üzerinde gerildim ve dinç, enerjik sesine karşın mahmurlu sesimle başımı kaldırırken mırıldandım.

"Günaydın."

Yüzü de en az sesi kadar uyanıktı.

"Ne zaman uyandın?"

Kolunu sırtımın üzerinden kaldırıp saatine baktı.

"İki saat kadar oldu."

"İki saat mi?"

"Evet manzarayı seyrettim."

Yoğun gözleri yüzümde santim santim gezerken dirseklerimin üzerinde doğrulup etrafa bakındım.

"Seni kastediyorum!" dediğinde omzumu silkerek kollarından kurtuldum ve üzerinde uyuduğumuz yastıkların üzerinde bağdaş kurup omuzlarımı düşürdüm.

"İzin günümü gasp ettiğinin farkında mısın?" diye sordum hâlâ yarı kapalı gözlerle başımı sallarken. Pars olduğu yerde doğrulurken bana inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Romantik bir iki kelime ettiğimi sanıyordum," dediğinde omzumu yeniden umursamazca silkip yastıklardan birini alıp ona sıkıca sarıldım. Hâlâ uykum vardı ve tüm haftayı bu iznimde uyuma hayalleri yaparak geçirmiştim.

"Sekiz saattir uyuyorsun ve hâlâ uykun mu var?" diye sordu Pars gülerek.

"Kadınların erkeklerden daha fazla uyumaya ihtiyaçları olduğunu bilmiyor musun?"

Pars dirseğinin üzerine uzanarak rahat bir pozisyon edindi ve eğlenen ifadesi genişlerken dilini damağına vurarak, "Tabii o beynin dinlenmesi gerek yoksa kim Pars'a kurnazca laflarıyla işkence edecek," dedi. Ardmdan demin uyuduğum yeri eliyle vurup göstererek ekledi: "Uyu sevgilim uyu, enerji topla." Kucağımdaki yastığı sertçe ona fırlattım ve ayağa kalktım.

"Gerçekten öyle şeyler yaparım ki, kurnazlık neymiş görürsün."

Pars ellerini teslim oluyormuşçasına açtı.

"Teslim oluyorum."

Dudaklarımı sinsice kıvırdım.

"Aferin, akıllı ol."

Pars beni ayak bileğimden yakalayıp yeniden yastıkların üzerine düşürürken küçük bir çığlık attım ve daha sesim havada kaybolmadan Pars üzerime çıkıp kollarımı başımın üzerinde birleştirdi.

"Şunu bana bu dünyada söyleyebilecek tek insansın."

Ona burnumu kırıştırırken gözlerimi abartıyla devirdim.

"Bu bana özel mi hissettirmeli?" diye sordum. Pars ifademe bakarak güldü ve burnumun üzerine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Neden bilmiyorum, o dokunuş, o naifliği kalbimi eritti ve duygularım içimde titreşti.

"Hayır," dedi. "Ama özel hissetmelisin, sadece sen olduğun için."

Tüm o alaycılığım uçup giderken ellerim boynuna dolandı ve onu iyice kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Tenlerimizin buluştuğu an içimizde çakan şimşeği karnımın içinde hissediyordum. Bizi bekleyen başka ve daha yıkıcı kaoslara yavaşça ilerlerken, şüphe ve kırgınlıklar bir köşede bekleyebilirdi.

Pars'ın sözünü tutacağını biliyordum şimdi dudakları sanki bu hamlemi bekliyormuşçasına hâkimiyeti kendine alırken vücudum beklentiyle onun varlığının altında titredi. Sıcak nefesi yüzümü yalıyordu, aynı soluğu solumanın getirdiği tutkuyu iliklerime kadar hissediyordum. Her ne kadar istediği her şeyi alma kudreti olsa da bana dokunuşunda kendinde sağladığı hâkimiyete de hayran kalarak usulca dudaklarımdan çekilmesine izin verdim. Nefes nefeseydi ve gözleri kapalıydı. Alnını alnıma dayadı.

"Seni ne kadar istediğimi bilemezsin, küçük anarşist."

Derin sesinden akan arzu benimkini de ateşliyordu. Burnunu burnuma sürttü ve ekledi: "Seni seviyorum ve eğer bunu yapacaksak, aklında bize dair zerrece bir şüphe olmadığından emin olmalıyım." İçimde ondan çaldığım nefesi yavaşça verirken gülümsedim, elimi avcunda gezdirerek yüzüne baktım. Biçimli burnu, çıkık kare çenesi, bir günde büyümüş sakalları... Onu hayatımın başka bir yerinde de görsem, tıpkı şu an gibi hayranlıkla bakardım.

Gözlerini araladığında, "O zaman acele et," diye mırıldandım; koyu harelerinde parlayan ışıkla dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. Dudakları yana kıvrıldı ve derin gamzesi güneş gibi doğdu. Harelerinin karanlık ışığı yüzüne yansıdı ve gülümsemesini tehlikeli bir tebessüme çevirdi.

"Emin ol, çok çabuk olacak."

Karaya ayak basmadan önce yaptığımız kahvaltı boyunca Pars bana kız kardeşinin kocası Onur'un nasıl Ahsen ile evlendiğini detaylıca anlattı. Eve bir ajan olarak girdiğini daha önce söylemiş olsa da hikâyenin bu denli kaotik olduğunu bu sabah öğrenmiştim. Yıllarca Pars'ın unvanının ve mal varlığının peşinde olan üvey amcasının yaptıklarını dinledikçe kanım damarlarımın içinde donmuştu. Tüm bu hikâyenin sonunda söyledikleri ise hem tuhaf bir hüzne kapılmama neden olmuştu hem de ona karşı olan hislerimi artırmıştı.

"Yıldırım'ın vaftiz amcası Vasili, benim üvey amcamdan farksız ve bana zarar vermek için kesinlikle *bana* değil sevdiklerime odaklanır. O yüzden saklıyorum seni; yakında Vasili ve Yıldırım ile işim bittiğinde, belediye binasından sana olan aşkımı anons edeceğim."

Sonuna kattığı muziplik, cümlenin barındırdığı gerçeğin korkunçluğunu saklamaya yetmese de beni gülümsetmeyi başarmıştı. Yine de ben kendimden ziyade Pars için endişeliydim. Evin ortasına yığılmış onlarca çiçek ve çikolatanın hesabını soracağı ise gün gibi ortadaydı. Arabada evimin yolunun virajlarında kayıp giderken aklımda bu düşünceler dönüp duruyordu. Yavaşça oturduğum yerde kıpırdanıp hâlâ yatta olan Pars'ı aradım. Dün izin günümü çaldığı için istersem işe yarın dönebileceğimi söylemiş ama bunun da onu pek memnun etmeyeceğini dudaklarındaki hafif kıvrımla belirtmişti. Lakin biliyordu ki anarşistlik gereklilikleri, onu memnun etmemem üzerine kuruluydu.

"Fikrini değiştirdin ve akşam işinin başındasın," diye neşeyle açtı telefonu.

Kinayeli bir gülmenin ardından, "Hayır," dedim. "İzin yapacağım."

"Ah, peki beni şimdiden özledin ve bu geceyi de beraber geçirmek istiyorsun?"

Sesindeki heyecan yüzümdeki gülümsemeyi büyütüyordu. Bu sefer daha samimi bir tınıyla güldüm.

"Aslında söylediklerin gerçekten uzak olmasa da mevzu bu değil."

Pars'ın sesine eşlik eden denizin sesi de en az onun kadar aklıma giriyordu. Hâlâ kıyıda olmalıydı, birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra şirkete geçeceğini söylemişti.

"Öyleyse seni dinliyorum, sevgilim," dedi ve sesi cümlesinin sonuna doğru solarak ciddileşti. Bir arabanın tekerleklerinin sesini duydum sonra da kapanan bir kapı sesi.

"Pars hemen konuşmalıyız!" dedi bir ses. Hesap soran, hayal kırıklığı ile dolu ve çok da öfkeliydi. Sesin sahibini tanıyordum ve o ses yüzümdeki tüm gülümsemeyi sanki hiç var olmamışçasına alıp götürürken Pars, "Sonra konuşalım mı canım?" diye sordu.

"Olur, görüşürüz," dedim ama telefonu kapamadım. Onun kapatmasını bekliyordum ama Pars da telefonu kapatmayı unutmuş gibi görünüyordu. Tam şu an telefonu kapatmalıydım, ahlaki değerler bunu gerektirirdi belki ama bir dürtü bana engel oluyordu. Derin'in gittikçe yaklaşan sesini işitiyordum.

"İşime son vermek de ne demek, senin medeni bir adam olduğunu sanıyordum?"

"Ben de senin saygılı ve mantıklı biri olduğunu," diye anında yapıştırdı Pars ve sıkkın bir iç çekişle ekledi: "Ama gel gör ki ikimiz de yanılmışız."

"İki gündür tanıdığın bir kız için mi tüm bu saçmalık? Senin için onca şey yaptım?"

"Maaşın karşılığında güzelce çalıştın," diye düzeltti Pars.

"Seni terk etmemin intikamını alıyorsun," diye isyan etti Derin ve Pars alaycı sinirli bir kahkaha attı.

"Neden o zaman göndermedin beni, neden hâlâ bir yerlerde elinin altında tuttun? Kabul et Pars sen benden vazgeçemezsin!"

Derin'in sözleri karnımın üzerine yumruk yemişim gibi sarsıcı olsa da ifademi koruyarak onları dinlemeye devam ettim. Pars bir kahkaha daha attı.

"Ben bu ifadeyi biliyorum," dedi Derin; sesi daha yumuşak ve daha yakındı. Bense kliması son derecede çalışan arabada terliyordum. Pars sessizleşti.

"Ben hata yaptım." Derin'in sesi titredi. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim, hayatıma kimseyi alamadım, yapamadım!"

"Sana çok kızdım," dedi Pars, sesi rahattı, herhangi bir duygu yoktu. "Ama artık sana karşı en ufak bir hissim yok Derin, inanması güç gelebilir ama ben Miray'a âşığım."

O an boğazımı sıkan, kalbimi yakan tüm kötü duygular uçup gitti ve havayı nihayet ciğerlerime çekebildim.

"Ona karşı saygısızlık yapan kimseye tahammül göstermem." Şimdi sessizlik sırası Derin'deydi.

Bir süre hiçbir ses işitmedim ama en sonunda, "Hevesini aldığında geleceksin nasılsa," dedi Derin. Sözlerinden öyle emindi ki bu fena hâlde sinirlerimi gerdi. Sesi son kez uzaktan yankılandı kadının. "Bekliyor olacağım."

Ve aracının kapısının sesini yeniden işittiğimde telefonu kapadım.

Bu akşam işimin başına dönecektim.

♕

Eve döndüğümde Aylin hâlâ uyuyordu. O kadar derin bir uykudaydı ki ne geldiğimi işitmişti ne de tepesinde dikildiğimden haberi vardı. Salondaki çiçekler gitmişti yerine Pars'ın bana aldığı yeni kıyafetler ve farklı çikolatalar ile çiçeklerin olduğu aranjmanlar vardı. Anlaşılan Köprü Kralı'mız ben uyurken sadece beni izlememişti. Ve ben Derin ile konuşma-

larını dinleyeyim derken ona Yıldırım ve amcasına benim yüzümden bulaşmamasını söylemeyi unutmuştum. Cebimden telefonu çıkardım ve YouTube'dan Hababam Sınıfı, İzci bölümündeki Şener Şen'in *'inek obası uyan'* sesini bulup hoparlörü açtım. Tüm o iki artı bir evimiz sesle inledi. İNEK OBASIIIII UYAAAAN...

Aylin, tam olarak kelime ve biçim olarak anlayamasam da okkalı olduğuna emin olduğum küfürler savurarak yataktan sıçradı. Kısa, dalgalı saçları kafasının her yerini kaplarken, koyu renk tutamlarının ardındaki gözleri yarı kısık yarı öfkeli bana doğruldu. Demin bacaklarının arasına aldığı yorgan yerde, başının altındaki yastık da kucağındaydı ve ben o böyle perişan bana bakarken gülmemek için oldukça zorlanıyordum. Aylin ağzını açtı, ağzına dolan cümleleri, sert bir nefesi dışarı verirken yuttu, suçlu olduğunu anımsamasının uzun sürmemesine sevinerek kollarımı önümde bağladım. Yarı açık ağzından tuhaf mırıltılar çıkarken sorgulayıcı bakışlarımı zalimce kıstım.

"Iııııı, açıklayabilirim," dedi ve yatakta dizlerinin üzerine doğrulup benden olabilecek en uzak köşeye sinerek yüzündeki saçları geriye attı.

"Yani ben şahsen Pars'a hak verdim, hem nasıl vermeyeyim ki adam Köprü Kralı, ne yapaydım dalağımı FSM'nin bir ucundan, böbreğimi diğer ucundan mı toplayaydım."

Başımı yana eğdim ve bakışlarım bu sefer inanılmaz bir dehşetle açıldığında Aylin daha da panikledi.

"Yani," dedi dizlerinin üzerine doğrularak. "Seviyorsun neticede."

Yastığı alıp sertçe üzerine saldırmam bir oldu. Sonra evin içinde amansız bir koşturma başladı. Ardından bağırdım.

"Arkadaşın olan benim, benim tarafımda olman lazım."

Salondaki çiçek yığıntısının üzerinden atlayıp öte tarafa geçti. Etrafa şöyle bir bakıp ekledi.

"Valla sanırım artık ben enişteden yanayım."

Koltuktaki kırlentlerden birini alıp ona fırlattım ve Aylin yastığı havada yakaladı. Yüzünde eğlenir bir hava vardı ve beni şöyle bir alıcı gözle süzüp ekledi.

"Valla bence, iyi etmişim, solgun yüzüne can gelmiş," dedi ve ardından yastığı tekrar bana fırlattı. "Seni hain!" Yastığı refleksle havada yakalarken Aylin koşarak banyoya doğru kaçtı. Kaçarken attığı kahkahalarının apartmanı inlettiğine neredeyse emindim ve ne kadar hızlı olmaya çalışırsam çalışayım burun buruna geldiğim banyo kapısı olmuştu bile. Aylin'in banyonun kapısının kilidini çevirmesiyle dış kapının çalması bir oldu. Elimin tersi ile Aylin'in hâlâ ardında kıkırdadığı banyonun kapısına vurdum.

"Al işte, komşuları başımıza topladın."

"Pars'tır o!" diye bağırdı Aylin, sesi banyoda yankılanırken ekledi. "Köprü Kralı enişte benim."

Kapıya doğru giderken birkaç çiçeğin üzerinden atladım. Tüm o birkaç saniyelik süre zarfında kapı daha sabırsız bir zil sesiyle çalmaya başladığı için merceğe bakmak aklımın ucundan dahi geçmeden kapıyı sertçe ardına kadar açtım ki, dünyada görmeyi en beklemediğim kişi ile karşı karşıya geldim.

Yıldırım Gök.

♛

Elinde bir demet rengârenk çiçek vardı. O an adamın yüzünü hafızamdan nasıl sildiğimi fark ettim. Çünkü karşımda duran kişinin hilebaz yüzü, hatırladığımdan daha açılıydı. Sağa kıvrılmış dudağı, sol üst dudağındaki yara izini belirginleştirirken, çakır gözleri parıldıyordu. Sivri çehresi, yüzündeki tebessümle şeytani bir sıfata bürünmüş gibiydi. Ürksem de ifademi sakin tutmaya gayret ederek boynumu dikleştirdim.

"Yıldırım Bey?"

Tereddütlü ve soğuk sesime karşın kapıyı Yıldırım ile aramıza sokmak için hafifçe öne çektim ve tabii ki o bunu fark ederek yüzündeki tebessümü genişletti. Üzerinde lacivert bir takım vardı, gündüz farkıyla koyu değil de açık kestaneye yakın renk saçlarını dökümlü bir şekilde geriye atmıştı.

"Merhaba," dedi neredeyse masumane olduğunu düşündürtecek yumuşak bir sesle. Aynı soğukluğum ve soran hâlimle karşıladım.

"Merhaba?"

"Müsaitsen konuşalım mı biraz?"

Gözlerim anında kısıldı. Burada olduğumu biliyordu, yakınlarda Pars'ın olmadığını da biliyor olmalıydı. Bakışlarım istemsizce beline kaydı, silaha benzer bir şey göremedim.

"Sana korkunç bir canavar gibi anlatıldığımı biliyorum," dedi ve çiçeği tek eline alarak ceketini kaldırdı. "Silah taşımıyorum."

Bir kaşım sertçe havalandı.

"Yine de bu sizin tekinsiz biri olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor, neden buradasınız?"

Yıldırım tekrar güldü, bu kez gülüşünde tuhaf bir ifade vardı. Faresiyle nasıl oynayacağını bilen kedi kurnazlığında ışıldayan çakır gözleri yüzümde dolandı. Yüzünde yeni geçen morlukların solgun sarılarını o an gördüm. Kimin elinden çıktığınıysa çok iyi biliyordum.

"Sadece konuşmak istiyorum."

"Bu konuşmayı yaparsak peşimi bırakacak mısınız?" diye sorduğumda küskün bir ifadeyle yüzünü astı.

"Bu incitici oldu ama madem öyle eğer konuşabilirsek-" Elindeki çiçeği salladı. "Çiçek ve çikolata göndermeyi bırakabilirim." Ardından ardıma bakıp gözlerini kıstı. "Birileri beni taklit ediyor olmalı."

Kapıyı yavaşça ilerlettim ve Yıldırım Gök ile yeniden göz göze geldik.

"Aşağıda bir kafe var, sizi eve davet etmem uygun değil."

Sözlerim havada kalırken Yıldırım yılan gibi süzülüp eve girdi ve bana omzunun üzerinden baktı. Söylediklerimi duymuş olmaması imkânsızdı ama duymamış gibi yapmayı tercih ediyordu.

"Yarı çıplak kaçırılmaktan daha az uygunsuz bence," dediğinde midemin üzerine yumruk yemişim gibi olduğum yerde kalakaldım. Bu adam beni takip ettiriyordu ya da Pars'ı ya da her ikimizi. *Korkunç.*

"Beni mi takip ediyorsunuz?"

L koltuğun ortasına yerleşti ve bacak bacak üzerine atarken çiçeğini de hemen yanına bırakıp kolunu koltuğun sırtına attı.

"İlgimi çekiyorsun."

Kapıyı kapatırken, "Siz benimkini çekmiyorsunuz ne yazık ki," diye söylendim sertçe. Umursamazca omuz silkti.

"Olabilir."

Benim düşüncelerimin pek de umurunda olmadığı açıktı. Kollarımı birbirine bağlayarak karşısında durdum. İfademden akan öfke tenimi ısıtıyor, nefes alışverişlerimi hızlandırıyordu.

"Senin derdin ne?" diye sordum çenemi dikerek. Sesimdeki hırçınlık mı bakışlarımdaki başkaldırı mı bilmem bende gördüğü bir şey ifadesini nihayet beklediğini almışçasına aydınlatırken ellerini iki yana açtı.

"Hah şöyle." Öne doğru belini kıvırıp yüzüme dikkatle baktı. "Şu sizi bizi bir bırak artık."

Alt dudağımı sertçe dişlerimin arasına geçirirken banyo kapısına baktım. Ne yazık ki Aylin'in banyoda ne kadar uzun süreler geçirdiğini biliyor ve bu kez bu alışkanlığını bir kereliğine de olsa terk etmesini umuyordum. Eliyle koltuğa pat pat vurdu.

"Hadi Prenses, uzun sürmeyecek." Yıldırım'dan uzak olan en ücra köşeye gidip oturdum.

"Pars Tuna ile sevgili misin?" diye sordu dan diye.

Sinirli bir kahkaha atarak tavana baktım. "Sana ne bundan?"

Yıldırım yeniden omuzlarını silkerken arkasına yaslandı ve yeniden bacak bacak üzerine atıp başını yana düşürdü.

"Muhtemelen sana seni saklayalım, kimse bu durumu bilmesin, hedef olmanı istemiyorum da demiştir."

Doğru, tam olarak öyle demişti ama ben Yıldırım'ın manipülatif yemine düşmeyecektim. Tüm dişlerimi göstererek gülümsedim.

"Aslına bakarsan tam olarak öyle demedi." Yıldırım'ın kavisli kaşı ilgiyle havalandı.

"Ya?"

"Etrafta gezip duran tasmasızlar var, dikkatli ol, dedi."

Yıldırım tiz bir kahkaha patlattı. "Demin bana köpek dedin."

Onu taklit ederek umursamazca omuz silktim. "Bence demedim." Ama gözlerim aksine *tam da öyle dedim* diye bağırıyordu.

"Biliyor musun Prenses, düşündüğünün aksine tehlikeli olan ben değilim Pars ve yine düşündüğünün aksine Merlin'de seni ilk gördüğüm gece onun hemşiresi olduğunu bilmiyordum ve yine güzellik, düşündüğünün aksine arsız bir sapık da değilim."

"Neden beni takip ettiriyorsun o zaman?" diye sordum.

"Eninde sonunda o adamdan zarar göreceksin, kendini o avukatla bir tutma, o kadının elinde Köprü Kralı'nı zora sokacak bir şeyler yok mudur sence? Ama sen üflendiğinde sönecek kadar cılız bir mum ışığısın." Omuzlarımı dikleştirdim ve bıkkın bir nefes aldım.

"Bu durumda sen de kendini lüzumsuzca benim koruyucum ilan ettin yani."

Sözlerimden bu duruma inanmadığıma dair alaylı tını Yıldırım'ın dudaklarına hafiften dramatik bir tebessüm olarak yerleştiğinde, yerimde başka birisi olsaydı bu haliyle sözlerine ikna olurdu.

"Peki o zaman seninle bir oyun oynayalım."

Bir kaşım hızla inip kalktı. "Seninle ortak hiçbir şey yapmam."

Gülümsedi. "Sen sadece izleyeceksin. Bir ay sonra, şirketinin bir lansmanı olacak. Ona katıl." Başımı öfkeyle salladım.

"Bu ne saç-"

Hızla ayağa kalkarken kesti sözümü. "Bu bir ay boyunca beni bir daha görmeyeceksin ama tam bir ay sonra o gece bana kendin geleceksin."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim tükürür gibi.

Kendinden emin bir gülümsemeyle, "Pars ya da adamları birazdan burada olur," dedi ve saatine baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Unutma, tam bir ay sonra."

3. BÖLÜM

AŞK

Juliet:

"İki kelimecik daha, sevgili Romeo,
Sonra da gerçekten iyi geceler sana!
Saygıdeğerse aşkının eğilimi,
Amacın evlenmekse, bildir göndereceğim adamla,
Nerede, saat kaçta yapmak istiyorsan töreni;
O zaman tüm varlığımı sana adar,
Ardın sıra gelirim ta ölünceye kadar."

—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, II. Perde, II. Sahne

MİRAY

Ahmet Bey ve ardında iri yarı dört adam, biraz önce Yıldırım'ın durduğu kapı eşiğinde duruyordu. Yıldırım kapıyı ardından kapattıktan tam on beş dakika sonra çalınmıştı kapı; bir an için bu karşılaşmanın olmadığına sevindim. İki artı bir evimin salonundaki boğuşma anı gözlerimin önünden anlık bir kesit olarak geçtiğinde ürpererek silkelendim.

Hayali bile dehşet vericiydi.

"Pars Bey sizi almamız için gönderdi bizi, Miray Hanım," dedi Ahmet Bey, gözleri ardımdaki boş salonu gezerken. Sonra ardına hafifçe yüzünü dönüp başıyla işaret verdi ve adamlardan ikisi eli bellerindeki silaha kayarak yukarı kata yöneldiler.

CamScanner ile tarandı

Ahmet Bey'in gözleri üzerimde gezerken telefonu çalmaya başladı. "Ben iyiyim," diyerek endişesini gidermek istesem de Ahmet Bey'in o babacan hâlinden eser yoktu. Telefonu hızla açıp kulağına götürdü. "Sorun yok, efendim," dedi ve biraz duraksadıktan sonra yeniden omzumun üzerinden ardımdaki evin içine baktığında kapıyı ardına kadar açarak, sırtımı kapıya yasladım ve elimle Ahmet Bey'i içeri geçmesi için sessizce davet ettim. Ahmet Bey içeri yavaşça ve temkinli gözlerle girerken, telefonun ucundaki, sesini benim de işittiğim öfkeli patronunu dinliyordu.

"Burada değil, efendim... evin içindeyim, evet... hayır, efendim... tamam, efendim... merak etmeyin."

Ahmet Bey salonun tam ortasında duraksadı ve telefonu, "Veriyorum, efendim," diyerek bana uzattığında bana bakıp, "Pars Bey," diye ekledi. Telefonu kulağıma götürürken Ahmet Bey'in gerginliği bana da bulaşmıştı.

"Efendim."

Pars'ın verdiği sert nefesi resmen telefondan geçip yüzüme çarptı.

"Neden telefonuna bakmıyorsun?"

O an elim arka cebime gitti ama telefonum orada değildi. Hızlı adımlara Aylin'in odasına geçerken, "Duymadım," dedim. Telefon demin Aylin'in içinde boğuştuğu yastık yorganın altında kalmıştı. Telefonu elime alıp ekrana bakarken, "Aklımı kaçıracaktım!" diye söylendi Pars. Ekranda otuza yakın çağrı ve onlarca mesaj vardı. Mahcubiyet tüm bedenime yayılırken, yutkundum.

"Ben, ben özür dilerim," diyebildim sadece. Kırılgan sesim Pars'ın da nefes alışverişlerini esnetirken Aylin'in yatağının ucuna oturdum.

"Bir şey yaptı mı sana?" diye sorduğunda yüzüm istemsizce buruştu.

"Hayır, hayır, hiçbir şey yapmadı." Boğazının gerisinden sağlam birkaç küfür savurduğunda aldığım nefese bile istemsizce dikkat etmeye başlamıştım.

"Sadece konuşmak istediğini söyledi, onu eve almak istemedim ama zaten o da izin istemedi; yine de bana hiçbir şey yapmadı, gerçekten, sadece zırvaladı ve gitti."

"Geberteceğim o orospu çocuğunu!" Pars'ın sesindeki o sert tınının gölgesinde yatan fısıltı, kan ve vahşet diye haykırıyordu.

"Beni artık rahatsız etmeyecek, konuştu ve gitti, lütfen!" diye mırıldandım.

"Neyin karşılığında, Miray!" diye bağırdı Pars ve olduğum yerde sıçrarken titremeye başladım.

"Sa- sadece onu dinlememin karşılığında!" Sesim istemsizce yüksek çıktığında Pars, "Özür dilerim," diye bastırdı kelimelerini.

"Sana bağırmak istemedim, sadece şu an öfkeden kuduruyorum ve bu lanet olası ifadeyi vermezsem, nezarette birkaç saat kalabilirim ve yine lanet olsun ki bu sefer o herife alan açılır."

"Hayır, hayır." Derin bir nefes aldım, aklımdakiler kalbimdekilerle yarışıyordu. Cümlelerimi hızla toparlarken bacaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapadım. Korkuyordum, sadece ve sadece Pars için, korkuyordum.

"Bana senden uzak durmamı, senin beni kıracağını falan söyledi. Klişe şeyler, o kötü adam ondan uzak dur zırvalıkları..." Pars bir an sessizleşti ama hızlanan nefesinin seslerini duyuyordum.

"Ve tüm bu saçmalıkları dinlediğim için karşıma çıkmayacak," diye eklediğimde Pars hızla tamamladı cümlemi. "Çıkamayacak!"

Pars'ın akşam yemeğinde Maze ile, Yıldırım ve amcası hakkında yaptığı konuşmayı anımsadım. Ardından Derin'in

ortaya çıkışını ve Pars'ın ifade için çağrılmasını... Bir hareket planı vardı bana kadar ve şimdi benim yüzümden her şey alt üst olmak üzereydi.

"Lütfen," dedim yalvaran bir sesle. "Maze ile ne planladıysan ya da benden önce aklındaki neyse öyle ilerle, gerekirse senin işlerin hallolana kadar izne çıkmam, evinden ayrılmam, yeter ki başın benim yüzümden ağrımasın." Sözler ağzımdan bir bir döküldü. Hiçbirini düşünmedim ama hepsini saf bir samimiyetle söylemiştim. Kendi kendine mahkumiyetini isteyen bir zavallı gibi görünebilirdim ama bu akılsızca görünen teslimiyet sevdiğim adamı koruyacaksa, sorun değildi.

"Miray..." diye usulca verdi soluğunu Pars, artık daha sakindi.

"Lütfen..." diye yineledim.

"Telefonu Ahmet'e ver ve hazırlan seni eve götürsünler," dedi Pars.

"Anlaştık sanıyorum?" diye sordum.

"Akşam konuşalım."

Aylin'in çığlığı ile olduğum yerden ayağa fırlarken Pars'a alelacele, "Tamam," diyerek telefonu kapadım ve içeri döndüm.

Arkadaşım yarı ıslak saçları, üzerinde ona büyük gelen sporcu bornozu ile koltuktan kaptığı çiçek buketini Ahmet Bey'in kel kafasının üzerinde parçalıyordu. Bir an bana baktı ve "Git polisi ara çabuk!" diye bağırdı. Ahmet Bey kendini savunmaya çalışıyor, Aylin küfürler ederek hınçla adama atılıyordu.

"Seni gart gavat seni!" diye bağırdı Aylin, başka bir çiçek buketini daha yerden yakalayıp.

"Yıldırım'ı bitti, Pars'ı bitti, bir de kel gavat çıktı."

Çiçeklerin yaprakları Ahmet Bey'in kafasının etrafından dağılıyor, tüm o savunması havada sönüp gidiyordu.

"Aylin, sakin ol," diye seslendim ama Aylin beni duymadı.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye bağırdı Aylin. Başımı umutsuzca iki yana sallarken Ahmet Bey elleri başının etrafında bir kez daha şansını denedi.

"Hanımefendi sakin olun, hey ne yapıyorsunuz, bakın yanlış an-" Yerler, koltuğun üstü, Amerikan mutfağın tezgâhı, orta sehpa, ta ki kapı eşiğine kadar tam bir çiçek tsunamisi görmüşçesine dağılmıştı. Kaos anbean büyüyordu, Aylin her geçen dakika daha büyük bir bukete sarılıyordu ki en son eline tezgâhtan kaptığı, kullanmasak da süs amaçlı hep köşede duran merdaneyi eline geçirdiğinde artık sesimi olabildiğince gür çıkarmaya çalışarak bağırdım.

"Yeter! Aylin, Ahmet Bey Pars'ın yakın koruması!"

Ve çok şükür ki bu sefer beni duydu... Aylin kolu havada, elinde merdane, Ahmet Abi biraz önünde, eli hâlâ başında kalakaldı. "Ne?" diye sordu Aylin dehşet içinde kalmış bir şekilde. Ahmet Abi elini usulca indirip belini doğrulturken ceketini ve gömleğinin yakalarını düzelterek, omzunun üzerindeki yaprakları silkeledi. Aylin usulca elindeki merdaneyi indirirken dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. Şahsen ben bana gözleriyle küfrettiğine emindim. Omuzlarımı silktim. Ahmet Bey gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Şey..." Aylin sertçe boğazını temizledi. "Yani bu ara gelenin gidenin haddi hesabı yok, sizin de belinizde silahı görünce-"

"Siz de silaha çiçekle karşı koyayım dediniz herhâlde," diye kesti Ahmet Bey Aylin'i. Aylin dudaklarını birbirine bastırarak gevşemiş bornozunun belindeki kemerini sıkıladı. "En yakında o vardı ve bence fena değildim," diye yanıma doğru adımladı Aylin. Ahmet Bey Aylin'e inanamayan gözlerle bakarken başını salladı.

"Siz hazırlanın ben sizi kapıda bekliyorum." Başımı salladım.

"Tamam."

"E kahve ikram etseydik," diye araya girdi Aylin. Mahcuptu ama gizlemeyi ve işi şakaya vurmayı hep iyi bilirdi. Bilmediği şey karşısındakinin dünyada en iyi silah kullanan nişancılardan birinin olduğuydu. Ahmet Bey kinayeyle karışık tebessüm ederken bu sefer de ceketinin kollarını düzeltti.

"İçmiş kadar oldum, teşekkürler."

Ahmet Bey çıktığında Aylin'e tüm o banyoda geçirdiği zaman boyunca olanları hızlı bir özet geçerken evin ortasında durmuş parçalanmış çiçekleri topluyordum.

"Keşke bir on beş dakika önce çıksaydım banyodan da o Yıldırım denen herifi paralasaydım." Çiçekleri tıkıştırdığım çöp poşetinin üzerinden Aylin'e ters ters baktım. Koltuğa yayılmış, demin bu evi bu hâle çeviren kendi değilmişçesine açtığı çikolatalardan birini yiyordu.

"O adamın Ahmet Bey kadar kibar olduğunu hiç sanmıyorum, kaldır o koca kıçını da yardım et," diye söylendim.

Aylin parmaklarının arasında kalan çikolatayı ağzına tepiştirip, çikolata bulaşan parmaklarını yalarken, "Ben onu bunu değil de bu bir ayın sonunda bizi nasıl bir macera bekliyor onu merak ediyorum," diyerek ayağa kalktı ve yerdeki yapraklara doğru eğildi.

"Adam manipülatif, aklımı karıştırıp aklınca zihinsel gerilim yaratacak."

Aylin avucuna topladığı yığını getirip elimdeki poşete tepiştirirken hak verircesine başını salladı.

"Bunu Pars'a söylememekle iyi yapmışsın, belki de Yıldırım denen göt, senin ona söylediklerini söyleyeceğini düşünerek Pars'a bir tuzak kuruyor."

Aylin'in son söyledikleri aklıma gelen ama dilime getirmek istemediğim başka bir ihtimaldi. Sıkkınlıkla iç çektim.

"Sen geri kalanını halledebilir misin? Ahmet Bey daha fazla beklemesin." Aylin başım salladı. "Hallederim, zaten adamı malamat ettik, daha fazla ayıp olmasın."

Ahmet Bey yol boyunca hiç soru sormadı. Araç içindeki sessizlik zihnimin içinde Yıldırım denen herifin sözleriyle yarattığı gerilimi artırmaktan başka bir işe yaramadığmda kulaklıklarımı takıp rastgele bir şarkı açtım.

Yakın zamanda Miraç ile konuşmam gerekiyordu, düzenli olarak mesajlaşsak da konuştuğumuz konular hep onunla ilgiliydi. Gelecek planları, eğitim hayatı, arkadaşları... Hatta yakın zamanda bir kızla tanıştığını ve ondan hoşlanmaya başladığını yazmıştı bir mesajında. Bense ona kendi hayatım hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştım ve bu yüzden de kendimi suçlu hissediyordum.

Ani gelişen olayların birçoğu elimde olmadan gerçekleşmişti ama Pars'la bir ilişki yaşamayı tamamen kendi rızamla istemiştim. Kaos dolu hayatına rağmen bana kendi kalbini açıkça sunmasından deli gibi etkilenmiştim. Onunla ilgili her şey çok fazlaydı. Fazla yakışıklıydı, fazla güçlüydü, fazla zengindi... Kokusunu duymak bile kalbimi deli gibi attırırken o bana dokunduğunda sanki bu dünyada değilmişçesine ayaklarım yerden kesiliyordu.

Oysa bize hemşirelik okulunda ilk öğrettikleri, fazla olan her şeyin öldürücü olduğuydu. Fazla oksijen, yüksek doz ilaç, fazla tecrit...

Temelinde iyi olsa bile eğer doz aşımına uğratırsanız her şifa aracı bir tür zehre dönüşürdü ve şimdi ben o aşırılığı bile isteye kucaklıyordum.

Gözlerim yoldayken nereye gittiğimi biliyordum, onun kalesine ve yine kalbim ona olan hislerle atarken de nereye gittiğimi dile getirmesem de çok iyi biliyordum.

Bu korkutmuyor dersem yalan söylemiş olurdum ama şu an o korkuyu da seviyordum.

PARS

Telefonum ceketimin iç cebinde birkaç kez titreyip durdu. İfade vermeye elbette telefonla girilmezdi ama zaten ben de herkes değildim. Savcı kravatını düzeltip önündeki dosyaya şöyle bir göz attı, orada yazılanları ezbere bildiğine emindim. Ardından gergin olduğu her hâlinden belli bir ifadeyle ardına yaslanıp benim gibi rahat bir görüntü elde etmeye çalıştığında dudaklarımı yana çekiştiren tebessümümü hafiften bastırdım.

Bacak bacak üstüne atmış, ellerimi dizimin üzerinde birleştirmiştim. Takım elbisem özel dikimdi ve kumaşın kasmadığı tenimse karşımdakinin aksine gergin değildi. Yine de şu an hâlâ o yatta, mavi göğün altında onunla olmak isterdim ve belki daha farklı şeyler yapmayı...

Lanet olası üçüncü tekil şahıslar olmasaydı muhtemelen Miray'ın derinliklerinde, onun sıcaklığı ve kokusuyla tüm dünyayı unutuyor olurdum. Bu düşünceler ona karşı dizginlediğim arzuyu gıdıkladı ve sanırım kısa bir anlığına sertleştim. Küçük anarşistimi düşünmek bile benim gibi birine kontrolü birkaç saniyeliğine de olsa kaybettiriyordu. Başka bir zamanda belki bunu kötü bir durum olarak adlandırırdım ama bu yaşımda ve tecrübemde onun benim için mucize olduğunu biliyordum.

"Savunmanız yeterli," dedi orta yaşlarının başındaki adam ve hemen ardından yanımda oturan avukatım Mehmet'e baktı.

"Sanırım avukat değişikliğine gidilmiş."

Bacağımı indirirken omuz silktim.

"Sizin için mahsuru var mı?"

Olmadığını biliyordum. Adam başını salladı, çaresiz görünüyordu, önündeki dosya ona beni rahat bırakmasını söylemese bile gelen birkaç telefon bunu emretmiş olmalıydı zaten ama yine de devlete nezaket gereği buradaydım işte.

"Hayır," diyerek iç çekti.

Gülümsedim ve dostane bir şekilde elimi uzattım. "Sizinle tanışmak bir onurdu, Sayın Savcım." Adam bir anlığına afallasa da rahatlayarak ayağa kalktı ve elimi sıktı.

"Benim için de öyle Pars Bey, bu arada gerçekten mesleki merak olarak nitelendirin, size neden Köprü Kralı diyorlar?"

Tüm dişlerimi göstererek gülümsediğimde irkilse de duruşunu korumayı başardı.

"Hasımların parçalarını köprüden attığım için," dediğimde adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. Kıkırdayarak adamın elinin üzerine pat pat vurdum ve ona doğru eğildiğimde irkildiğini hissettim.

"Tabii ki şaka."

Ama bakışlarım aksine inanmasını gerektirecek şekilde yanıp söndüğünde savcı elini usulca çekti ve omuzlarını dikleştirdi.

"Hoşça kalın."

♛

Adliyenin koridorunda hızlı adımlarla çıkışa yürürken cebimde titreyen telefonu çıkarıp ekrana baktım. İki çağrı üç mesaj vardı. İlk küçük anarşistimin mesajını açtım.

"Anlaştığımızı sanıyorum."

Başımı sallarken gülümsedim. Sonra Ahmet'in mesajını açtım.

"Miray Hanım evde, Yıldırım'ı etrafta bulamadık ve bu arada Miray Hanım'ın arkadaşı Aylin tam bir kaçık." Kaşlarım çatıldı, oysa ben Aylin'i sevmiştim, Ahmet'in hikâyesini merak ederek diğer kayıtlı olmayan numaranın mesajını açtım.

"Yıldırım, Vasili ile birlikte, havaalanına gidiyor."

Dudaklarım yine istemsizce kıvrıldı ve şunları yazdım.

"Çakma Rus Çarını geleneklerine uygun yolcu et, ufaklığı da bana bırak." Aynı numaradan anında cevap geldi.

"Bu planımız dışında, efendim."

"Planlar değişti."

"Peki, efendim."

Benim çizgilerim netti, Yıldırım bile isteye sınırlarımı tam tamına iki kez ihlal etmişti. Şu an yaşıyor olması bile lükstü. Bozulan planların artık bir önemi yoktu, ortaya çıkacak başka başka unsurların hiçbiri Yıldırım ve Rus yobazı amcası kadar can sıkıcı olamazdı.

Uzun süreli bir plan yapmıştık. Bu plan Maze, ben ve Atlas arasında bir süredir gizlice yürüttüğümüz adımlar sayesinde pürüzsüz ilerliyordu. Vasili'nin nasıl öleceği, ne zaman öleceği, Yıldırım'ın İstanbul'da bulunan tüm varlığının elinden nasıl alınacağı... Vasili'nin vaftiz oğlu olan Yıldırım'ın adamlarından bir ikisinin evim hariç iş alanıma sızmasına dahi izin vermiştim. Tıpkı bir zamanlar bugün damadımız olan Onur'un kız kardeşimin yakın koruması olarak yanımıza sızmasına izin verdiğim gibi... Bu sayede bir süredir benim istediğim kadarını biliyor, sağlam adımlar attıklarını sanırken uçuruma doğru karanlıkta sessizce ilerliyorlardı. Bense onları ormanın içindeki yırtıcı bir aslan gibi izliyordum. Bugüne kadar her şey yolunda gitmişti, Vasili'den önce Yıldırım'ı ortadan kaldırmak dinamikle tüm sistemi patlatmak olurdu.

Vasili'nin ultra gizli sandığı planını öğreneli tam bir yıl olmuştu, aklınca vezirim sağ kolum gördükleri Atlas'ı kullanarak tahtımı elimden alacaklardı. Tabii bunu kolayca yapamayacaklarını bildikleri için önce şehri içeriden çökertmeye çalışacaklar, Atlas'ı tuzaklarına düşürecekler ardından da onu öldüreceklerdi. Geceleri masamda oturan adamlardan birkaçıyla yapılan gizli görüşmelerden de haberim vardı. Hepsi, ihanet edenler ve edecek olanlar da dâhil acılı bir ölümü hak ediyorlardı ama kartellerin dinamiğini sekteye uğratmamak için her birinin yerini alacak düzeni kurduktan sonra o taşı çekmeliydim, böylece krallığım kan gölüne çevirmeden temizce oyunlarında onları mat edecektik.

Ama artık bir şeyler çığırından çıkmaya başlamıştı... Mesela sabrım!

Adliyenin merdivenlerini avukatım ve birkaç adamım ile hızlı adımlarla inerken Ahmet'i aradım ve güvenliği artırmasını istedim. Bu koruma sadece bedensel bir kalabalıktan oluşmuyordu; banka hesapları, yazılımlar, online işletilen şirketler, sevkiyat planlamaları...

Şirkete geldiğimdeyse saat 15.00'ı gösteriyordu. İstanbul trafiğinde adliyeden buraya dek yaptığım yolculuk bir saatten fazla sürmüştü. Koltuğuma yaslanırken sekreterim şekersiz Türk kahvesini masama bıraktı ve kumandayı alıp tuşa bastım. Duvar görünümlü krom renk panel iki yana kayarak açıldı ve büyük LCD açığa çıktı. Haberlerdeki başlığı okurken kahve fincanımı dudaklarma götürdüm.

"Rus İş Adamı Vasili Petrov bugün saat 14.15 sularında konvoyuyla beraber büyük bir zincirleme kazaya karıştı, ilk incelemelere göre kazanın bir suikast girişimi olduğu düşünülse de polis herhangi bir ipucuna rastlamadı."

Telefonum çaldığında ekrana bakmadım. Kimin aradığını biliyordum. Çağrıyı gözlerimi ekrandaki güzel manzaradan – *Vasili'nin yanan araçlarından çıkarılan cesetler olay yeri inceleme-*

nin arasından geçirilip ambulanslara yükleniyordu– ayırmadan sakince açıp telefonu kulağıma götürdüm.

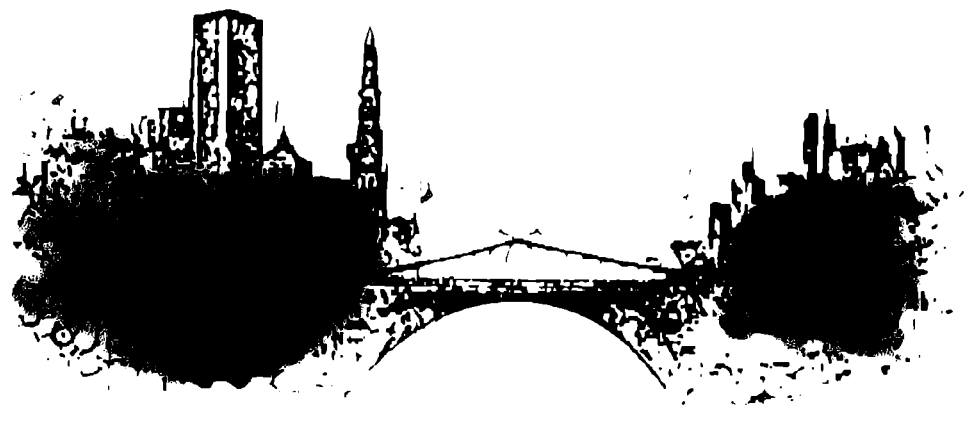
Ahmet'in sesi sakindi. "Burası tamam."

"Gözünü avukattan ayırma," dedim Ahmet'e ve telefonu kapattım.

Bir zamanlar yanımda olan birinin, kurtarıcım rolünü oynarken düşmanla iş birliği içinde olduğunu bilmediğimi sanacak kadar beni tanıyamamış olması egomu incitse de işime geliyordu.

Derin benim vakti geldiğinde çakalların Miray'ın peşine düşmemesi için kullanacağım bir hedef şaşırtma olacaktı ve bu görevi seve seve kabul edeceğini biliyordum, o beni tanıyamamış olsa da ben onun kaybetmeyi kabullenemeyecek kadar hırslı olduğunu biliyordum.

Bir zamanlar onun olan bir adamı öylesine birine kaptırmış olmanın hıncını yaşarken kurban edilmesi gereken biriydi. Tüm bu çamur yığının içinde bir kelebek kadar narin ve göz alıcı tek bir sebep vardı artık bu savaşı kazanmam için: Miray...

MİRAY

Sevdiğiniz birinin, üstelik yeterince zaman dahi geçiremediğinizi düşündüğünüz birinin gözünüzün önünde günden güne erimesini izlerken elinizden hiçbir şey gelmediği oldu mu? Çaresizlik göğsünüzü demirden bir yumruk olup sıkarken

gözyaşlarınızı kendinize saklamak zorunda kaldığınız oldu mu hiç? Bence bir insanın bu dünyada yaşayacağı en büyük acılardan biriydi. Eğer ben, bu kadarcık sürede Suzan Hanım için bunları hissediyorsam, Pars o kadar zamandır o yalnızlığıyla nasıl baş etti bu durumla, diye düşünmeden edemiyordum. Elbette kız kardeşi, kardeşi gibi gördüğü ortağı ve Maze vardı ama o gerçekten de kalabalıkların içindeki yalnız kraldı. Varlığımın ona teselli olduğunu umut ederken yaşlı hastamın solgun dudaklarını biraz olsun gülümsetebilmek istiyordum. Kendim için, Suzan Hanım için özellikle de Pars için...

Ama artık bu öyle zordu ki...

Suzan Hanım kesinlikle bir günde daha kötüye gitmişti. Konuşmuyor, sürekli uzaklara dalıyor ve yemek yemek istemiyordu. Düzensiz ve tehlikeli düzeyde inip çıkan tansiyonunu söylemiyorum bile. Sıkkınlıkla tansiyon aletini yarı uykudaki hastamın başucuna bırakırken Yeliz Hanım'a döndüm.

"Neden bir anda böyle kötüleşti ki, ilaçlarını verdiniz, değil mi?"

Yeliz Hanım başıyla onayladı beni, yüzünde derin bir üzüntü ve çokça endişe vardı.

"Her şeyi tam tamına yaptım, ilaçlarını verdim, bilincindeki değişime eşlik ettim ama-" dedi duraksayarak ve şüpheyle gözlerime baktı. "Nasıl söylesem?"

"Bir şey mi oldu?"

"Pars Bey'e söylemedim, kimseye de söylemesin diye tembihledim."

"Yeliz Hanım, lütfen söyler misiniz artık?"

"Derin Hanım geldi Suzan Hanım'ı ziyarete, Ankara'ya döneceğini muhtemelen bir daha görüşemeyeceklerini, Pars ile tamamen ayrıldıklarını anlattı, Suzan Hanım oldukça metanetli dursa da çok üzüldü." Hüzünle iç çektim.

"Ahsen Hanım burada değil miydi?" *Bu kadının sorunu neydi böyle, Suzan Hanım'ın durumunu bilirken neyi amaçlıyordu?* Yeliz Hanım başını iki yana salladı.

"Onlar Muazzez Hanımlara davetlilerdi." Sıkıntıyla iç çektim.

"Anladım, ben bir Doktor Hullsman ile görüşeyim." Yeliz Hanım'ı, Suzan Hanım'ın yanında bırakarak, ayrılıp Doktor Hullsman'ı aradım. Uzun uzun bilgi verdim ve onun beni sıkkın nefes alışverişlerle dinlediğini işittim bir süre.

Bay Hullsman ile düşüncelerimiz aynıydı. Hastanın karmaşık zihninde yaratılan ani değişim vitallerinin de (yaşamsal bulgular, tansiyon, nabız) sertçe ivmelenmesine neden olmuştu. Hâlihazırda geçirilmiş birkaç kalp spazmıyla beraber artık Suzan Hanım'ın daha sıkı takip edilmesi gerekiyordu.

Doktor hastanın rutinine birkaç ilaç ekledi ve birkaçını çıkardı. Nitekim artık bir değil iki hemşire gerekiyordu çünkü gündüzün dışında geceleri de nöbetleşe Suzan Hanım'ın kardiyak ritmini[1] takip etmeliydik. Doktor'un, yakın zamanda ülkeye dönüp Suzan Hanım'ı muayeneye geleceğini söyledikten sonra yaptığı o konuşma ise acının göğsümün tam da ortasına çarpıp beni hüzne boğmasına yetmişti. *"Hastaya yapılacak çok bir şey yok Miray, sen de biliyorsun Alzheimer'ı yavaşlatabiliriz, durduramayız. Suzan Hanım'ı hastanelerde perişan etmek, tüm düzenini alt üst ettiği gibi stresini de artırır. Bu listeye eklediğimiz ilaçlardan sonra zaman zaman içinde bulduğu ana kısa süreli de olsa uğrayacaktır. Bu saatten sonra sadece huzurla ölüme kavuşmasına yardımcı olabiliriz ve bunun da çok uzak bir tarihte olduğunu şu durumda sanmıyorum."*

♛

Yemek masasında herkes sessizdi, Pars ve Onur Bey ifadesindeki hüznü saklamayı başarsa da Ahsen'in çatalını tutuşun-

[1] Kalp ritimleri.

dan bile üzüntüsü yansıyordu. Suzan Hanım ise burada değil gibiydi. Ne bizi işitiyor ne de yemeğine konsantre oluyordu. Benim küçük küçük kestiğim iyi pişmiş sebzeleri bile güçlükle çiğniyordu. Onur Bey Ahsen'in eline dokundu ve kulağına eğildi.

"Kalkmak ister misin, babaanneni böyle görmek sana iyi gelmiyor."

Ahsen usulca burnunu çekti, gözleri buğuluydu. Hüzünle babaannesine baktı.

"Belki de bu onunla son akşam yemeğimiz o yüzden hayır, kalkmayacağım." Onur Bey gergince omuzlarını dikleştirip Pars'a baktı. Pars, Ahsen'e bakmak sanki işleri daha da zorlaştıracakmışçasına başını yemeğinden kaldırmadan, "Onur haklı Ahsen, kendini düşünmüyorsan bebeğini düşün," dediğinde Ahsen elindeki çatalı yavaşça bırakıp masaya doğru eğildi.

"Sen Derin'i alıp getirmeseydin böyle olmayacaktı belki de."

Pars derin bir nefes alırken yemeğini bıraktı ve arkasına yaslanıp, yumuşatmaya çalışsa da hâlâ sert olan gözleriyle kardeşine baktı.

"Ben bu durumdan memnun mu görünüyorum?"

Ahsen umursamazca kollarını şiş karnının üzerinde bağlayıp sandalyesinde doğruldu.

"Nerede o kaltak, aradım açmadı," diye çıkıştı.

"Ben nereden bileyim Ahsen!" diye karşılık verdi Pars. Hava bozmaya, gök gürlemeye başlamıştı ve birdenbire sert bir yağmur camları dövmeye başladı.

"İşine son verdim, artık avukatım değil," diye ekledi Pars. Ahsen umursamazca omuz silkti. Hamileliğin getirdiği hormonal değişimler yüzünden verdiği tepkiler de büyüktü.

"Cehenneme gitsin," diye tısladı.

"Sakin ol, hayatım," diye elini Ahsen'in omzuna koydu Onur Bey. Ahsen sertçe kocasının elini itti.

"Bana komut verip durma, ben senin emir erin değilim." Onur Bey teslim oluyormuşçasına kaldırdı ellerini.

"Tamam, tamam... Uyumak ister misin? Ya da masaj, jakuziyi doldurayım!"

Ahsen'in yüzü acıyla buruştu, başını sertçe salladı, göğsü sertçe inip kalkıyordu. Bir hemşire olarak durumun iyi gitmediğinin farkındaydım. Ahsen ellerini masaya koyup yavaşça doğrulurken birdenbire inleyerek iki büklüm olduğunda hepimiz oturduğumuz yerlerden fırladık. Onur Bey'in sandalyesi karısının iniltisiyle eş zamanlı fırlayarak duvara çarptı. Pars bir anda kardeşinin arkasındaydı.

Hızla Ahsen'in yanına koştum. Acıyla tekrar inlerken sırtı daha da büküldü, tenini kuşatan ter damlaları parlıyordu. Elimi karnının üzerine koydum. Bebek içeride hunharca dönüyor, karın kasları sertçe kasılıyordu.

Yere dökülen suyun sesi korkularımı doğruladığında aşağı baktım. Ahsen'in bacaklarının arasından suyla karışık pembe kan oluk oluk akıyordu ve bunun ne demek olduğunu bilmek için bir kadın doğum uzmanı olmama gerek yoktu.

Doğum erken başlamıştı ve bebeğin içerideki hareketlerine bakılırsa, fetüs (tıp dilinde doğmamış bebek) rahmin içinde strese girmişti.

♛

Her şey çok hızlı oldu ve tüm o süreci nasıl idare ettiğimi sonra düşünecektim. Karışan yemek masası, birbirine bağıran insanlar, paniğe kapılan yaşlı hastam... Bir anda nasıl bir güç geldi de herkesi organize edebildim bilmesem de o gücü sanırım mesleğimin verdiği içgüdüden almıştım.

İyileştir, yaşat, kurtar... Annemin hastanede verdiği yaşam mücadelesinde bana ilham olan sağlık çalışanlarından esinlenmiştim mesleğimi seçerken. Çok insanın hayatına dokunmuştum, her hastada gözümün önüne annemi almıştım,

çocuk olan Miray'ın umutlu bekleyişini anımsamış, üzgün olduğum anlarda bile hastalarıma gülümsemeyi başarabilmiştim. Eğer bu hayatın içinde bugün kendime güvenen biri olmayı başardıysam, hastalığında dahi bana ilham olan annem sayesindeydi ve şimdi bir anneyi, onu umutla beklediği bebeği ile kavuşturmalıydım. İşte bu yüzden şu an bu evde bulunan herkesten daha güçlü olmak zorundaydım. Bir mafya babası olan Pars Tuna'dan ve eskiden Interpol'ün dahi baş edemediği bir infazı olan Onur Bey'den bile...

Günlerdir güneşli olan hava tam da bu gece amansız yağmurlu bir fırtınaya dönüvermişti. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Suzan Hanım verdiğimiz yatıştırıcıların etkisiyle uykuya dalmışken biz evin altındaki tam bir hastane donanımındaki kattaydık. Ahmet Bey ana yola çıkan tali yol yakınlarında devrilen bir tır yüzünden, yolun kapalı olduğunu söylemişti, Ahsen'in art arda gelen kasılmaları ve muayenesinde ölçtüğüm vajinal açıklığı bebeğin her an gelmek üzere olduğunu söylüyordu.

Onur Bey ameliyathanenin kapısının önünde voltalar atıyor, Pars ile kavga ediyor ve tüm gerilimini tepemizde çakan şimşeklerle birlikte etrafa yayıyordu. Ne biz çıkabiliyorduk ne de birisi buraya gelebiliyordu... Ne bir hekimin bize ulaşmasını ne de kapalı olan yolun açılmasını bekleyecek zamanımız vardı. Ahsen tekrar çığlık attığında steril eldivenlerimi giyiyordum. Yeliz Hanım kaygılı ve korku saçan gözlerle bana baktı, bense yıllardır sahada çalışmanın verdiği tecrübelerime sığınarak soğukkanlı görünüyor olsam da içimde kopan fırtınaları iyi sakladığımı söyleyebilirdim.

Monitörü ayarladım ve Ahsen'in yaşam değerlerinin ekrana yansımasını beklerken tekrar onun iki yana açtığım bacaklarının arasına geçtim. Terliyor, göğsü inip kalkıyordu.

"Derin nefesler al, ver."

Sesim beni bile şaşırtacak otoritenin tınısında odada yankılandı. Ahsen dediğimi yaparken dişlerini birbirine sıkarak tekrar inledi ve ameliyathanenin kapısı ardına kadar açıldı. Onur Bey resmen içeri fırladı. Kehribar gözleri alev alevdi. Bakışları karısına değdiğinde tüm yüzü acı ve öfkeyle büzüştü. Pars hemen arkasındaydı.

"Bunu yapabilecek misin, o iyi mi, bu tehlikeli... Doktor nerde, siktiğimin yolu neden hâlâ kapalı..."

Pars elini Onur Bey'in omzuna koydu ama Onur Bey sertçe onu itti. Kırmızı görmüş boğa gibi burnundan soluyordu. Gömleği terden tenine yapışmıştı... Doğum yapan karısı kadar sancılı görünüyor olması ise cabasıydı...

"Karıma ya da çocuğuma bir şey olursa tüm şehri seninle beraber yakarım, Pars!" diye tısladığında tüm kasları üzerinde iki katı olmuş gibiydi.

"O benim de kız kardeşim," diye aynı sertlikte karşı çıktı Pars. Ama Onur Bey hiç de Pars'ı duyuyor gibi değildi. Delirmiş gibi etrafa bakıyordu, böylesine kontrollü bir adamın çıldırdığına şahit olmak binde bir olacak bir rastlantı olsa da tüm kaosu zihnimin dışında bırakarak mesleki kimliğime büründüm.

Ahsen'in bacaklarının üzerine attığım örtüyü kaldırdım ve içeri girdim. Parmaklarımı tuşe yapıp bebeğin başını yokladım. Kanal dardı ama yine de bebeğin gelişi için yeterliydi. Neşterle kesi atmama gerek kalmaması için dua ederek yine de steril bir neşteri yakınlarıma aldım. Onur Bey neşteri gördüğünde dışarıdaki yağmurlu havaya, yolda devrilen tıra ve karayollarına sert birkaç küfür savurdu. Ahsen kocasına bir şeyler söylemek için doğruldu ama şiddetle gelen kasılma onu acıyla tekrar yatağa yatırdığında gözlerim bir anda öten monitöre kalktı. Tansiyonu düşerken, nabzı hızlanıyordu. Kanında gezen oksijen oranı da düşmekteydi ve bu bebek için de tehlike demekti.

Yerimden kalkıp Ahsen'in hemen başındaki oksijen mekanizmasına yönelirken, "Onur Bey," dedim sertçe. "Lütfen sakin olun, gerginliğiniz anneyi etkiliyor ya sessizce karınızın elini tutup acısını paylaşın ya da dışarı!" dediğimde yürek yemiş olmalıydım. Kim dünyaca ünlü bir katille böyle konuşabilirdi ki? Kesinlikle aklını yitirmiş birisi...

Oksijen maskesini Ahsen'in yüzüne takıp oksijen oranını ayarlarken Onur Bey'in aslında kim olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ahsen oksijeni içine çekerken ona doğru eğildim.

"İlk kez doğum yaptırmıyorum, rahat ol, şu an yolunda olmayan bir şey yok, doktorunla da konuştum, derin derin solu ki bebeğe oksijen gitsin ve açıklığın çok iyi bir iki ıkınmada halledeceksin, sana inanıyorum."

Ahsen minnet dolu gözlerle bana baktı. Gözlerini tamam manasında kapatıp açtı. Sözlerim mavi beyaz soğuk odaya yıldırım misali düştüğünden Onur Bey de Pars da nihayet sonunda sessizdi, öyle ki nefes alıp verirlerken bile ses çıkarmıyorlardı. Pars'ın gergin omuzları gevşedi, Onur Bey karısının elini tutup alnındaki terleri sildi. Eğilip saçlarına bir öpücük kondururken, "Buradayım, korkma," diye mırıldandı.

Yeliz Hanım komut beklercesine bana baktı. Pars kardeşinin diğer tarafına geçip elini omzuna koydu. Şayet şu tablonun Ahsen'e güç verdiğini onun gözlerinden okuduğumda derince soludum. Tekrar yerime, Ahsen'in örtülü bacaklarının arasına döndüm ve hep birlikte saydık... 1, 2, 3, derin nefes... 1, 2, 3, derin nefes al, ver, al, ver... Bir ritüel oluşturduk, kasılmaları, şiddetini ve aralıklarını takip ederek anneyi yönlendirdim.

"Şimdi," dedim vakti gelince ve Ahsen ıkınırken Yeliz Hanım da ona gösterdiğim gibi karnının üzerinden bastırdı.

Yüreklendirici bir sesle, "Harikasın..." diye bağırdım.

"Hadi, Ahsen..."

Ahsen var gücüyle ıkınırken inledi ama pes etmedi.

"Süpersin, dayan ve evet..." Ve bebeğin başı kayarak avucumun arasına geldiğinde, elimdeki bezle yüzünde kan ve beyaz kremsi sıvıyı silerek solunum yollarını temizledim. "Bir kez daha, bu sefer daha yavaş ıkın..." dediğimde Ahsen ona söylediklerimi harfiyen yerine getirdi ve küçük kızın tiz ağlama sesi tüm ameliyathanede yankılandı... Ahsen inleyerek doğruldu.

"Sağlık- sağlık-lı mı?"

Onur Bey onu gerisin geri yatırırken onun da gözü endişeyle bana kaydı.

"Gayet sağlıklı ve Ahsen üzgünüm canım, aynı babasına benziyor."

Bir rahatlama tüm odayı sararken küçük kız avazı çıktığı kadar bağırarak herkesi sağır etmeye kararlı görünüyordu.

Doğumdan hemen sonra göbek kordonunu kesip klempledim ve bebeği Yeliz Hanım'ın üst katlardan getirdiği elektrikli petek sayesinde önceden ısıttığımız köşede hızla kurulayıp giydirdim. Refleksleri iyiydi, nefes alışverişleri, ten rengi her şey normal görünüyordu. Bebeği annenin kucağma verdiğimde, Ahsen'in gözünden bir damla yaş süzüldü. Yorgun ama canlı sesiyle, "Hoş geldin, meleğim," diye fısıldadı. Onur Bey ailesine bakıp karısının saçını okşarken başımı kaldırıp Pars'a baktım ve o an göz göze geldik. Gözlerinde gurur ve dudaklarındaki tebessümle ben de gülümsedim.

"Bir kız," dedim.

Pars neşeyle kıkırdadı ve eğilip bebeğe baktı. Gözlerindeki parıltı dudaklarındaki tebessümle o bebeğe şefkatle bakarken tüm evrenden sevdiklerini korumak isteyen bir kral gördüğüme yemin edebilirdim.

"O ağlama tıpkı bir cadıya yaraşırdı zaten," diye mırıldandı yumuşakça. Kalbim resmen onun o mimik ve sesine erirken, Ahsen çatık kaşlarla abisine baktı.

"Kızıma cadı deme dayısı."

Onur Bey başparmağını nazikçe bebeğin yanağında gezdirirken iç çekti. Bu iki dev gibi korkutucu adamın dışarıdaki adamları şu pamuk pamuk hâllerini görse tanıyamazlardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İlk defa Pars'a katılıyorum," dedi Onur Bey.

Pars yeniden güldü. "Ben de ilk defa sana acıyorum bir idi iki oldular."

"Çok güzel bir kız," dedi Yeliz Hanım buğulu gözlerini kırpıştırarak.

"Rabbim analı babalı ve dayılı büyütsün."

Yeniden Ahsen'in üzerini kapatan örtünün altına, bacaklarının arasına yerleşip rahmin kasılmasını ve kanama oranını kontrol ettim. Rahim kendini hızla toparlıyor görünüyordu, elime bir gazlı bez alıp mümkün olduğu kadar kanama alanlarını temizleyip kestiğim serumla vajina bölgesini yıkadım. Eldivenlerimi çöpe atarken, "Evet beyler, önce sizi bir dışarı alıp anneyi toparlayalım ve sonra onu odaya çıkaralım artık...

♛

Maze'in yağmur dinip de yol açıldıktan sonra getirdiği kadın doğum ve çocuk doktorları hem Ahsen'i hem de bebeği doğumdan bir buçuk saat sonra muayene ettiler. Her şey yolundaydı ve hepsinden övgü dolu sözler işittiğim bir gecenin sonunda olabildiğince yorgun düşmüştüm. Lohusa anneyle ilgilenecek çok kişi olsa da bazen ortaya attıkları geleneksel fikirlerde Ahsen'in imdadına yetişmek zorunda kalıyordum.

Onur Bey'in anneannesi Gül Hanım bebeğin ağzına şekerli su ya da hurma verelim diye tuttururken, Maze ise bebek sarılık olmasın diye üzerine sarı tülbent örtmek istiyordu. Ve onları nazikçe engellemeye çalışırken, uykusunda dahi sürekli tansiyonu oynayan yaşlı hastam arasında mekik dokuyordum. Bir yandan Ahsen'in bebeğini emzirebilmesi için

yardım ediyor öte yandan da Suzan Hanım'ın uyanıp alması gereken ilaçları takip ediyordum. Saat böyle böyle gecenin üçü olmuştu.

Omuzlarımın üzerine örtülen battaniye ile açıldı gözlerim. Pars tepemdeydi, saçları dağılmış, siyah tutamlar açılı elmacık kemiklerinin üzerine dökülmüştü. Hafifçe gülümsedi. Yağmurun temizlediği, serin havada toprağın kokusunu alırken devasa bahçeyi ve ardındaki ormanı izlerken uyuyakalmıştım.

"Uyu biraz, yoruldun," dedi sessizce. Hafifçe üzerime eğilip parmaklarının sırtıyla yanağıma dokundu. "Üşümüşsün de."

Gözlerimi kırpıştırırken yerimde kıpırdandım, Pars'ın parmakları hâlâ tenimde geziyordu.

"Sen neden uyumadın?" diye sordum mahmur sesimle.

"Unuttun mu dayı oldum, ufaklığın ihtiyacı olabilir, sanırım biraz gazı var."

Bilmişçe gülümserken iyice doğruldum, Pars da hemen yanıma oturup kolunu sırtıma doğru atıp beni kendine çekti.

"Sen nasıl gaz çıkarılır biliyor musun?" diye sordum ilgiyle, onu öyle görmeyi kesinlikle çok istiyordum. Hayali bile sırıtmama neden olmuştu.

Biraz düşündükten sonra, "Kucağımda gezdirdim biraz," dedi, ardından ekledi ve kolunu gösterdi: "Gösterdiğin gibi başı yukarda, beş dakika sonra geğirdi ve gömleğime kustu."

Küçük bir kahkaha attım. "Midesine fazla gelen sütü çıkarmıştır."

Pars'ın yüzündeki yorgun gülümseme yerini korurken başını salladı.

"Gömlek değil, gömlekler feda olsun. Tiksinmedim."

Yüzündeki babacan tavır tenimi üşüten tüm soğuk havayı değiştirdi.

"İyi bir dayı olduğunu söylemeliyim," dedim takdir edercesine. Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi, koyu gözleri sanki mümkünmüşçesine daha da koyulaştı.

"Peki sence iyi bir baba da olur muyum?"

Yutkundum, kalbim göğsümü dövmeye başladı.

"Hiç şüphem yok," dedim, bundan öyle emindim ki... Oturduğu yerde göğsünü şişirdi.

"O zaman çok şanslısın," dedi gururlanarak. Kaşlarım çatıldı.

"Anlamadım."

Gözleri muzırca parlasa da ciddiydi.

"Gaz çıkarmayı öğrendim, bez konusunda geliştirilebilirim yani bebeğimize tek başına bakmak zorunda değilsin." Bana dönüp göz kırptı.

Küçük ve alaycı bir kahkaha atsam da şu an onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum. "Peki, bunu bir düşüneceğim."

"Neyi?"

"Alt değiştirme konusunda sana güvenip güvenemeyeceğimi, bazen erkek bebekler insanların suratına işeyebiliyorlar."

Pars tiz bir kahkaha attı. "Oğlum suratıma işeyebilir."

"Çok cömertsiniz, Majesteleri."

İç çekerken kollarını bana iyice sarıp kendine çekti ve saçlarımın üzerine bir öpücük kondurup, çenesini oraya yasladı. Sesi gecenin sakinliğine yakışır bir tona dönerken tınısı her zamanki cezbedici hâlindeydi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sen olmasaydın bu gece neler olurdu düşünmek dahi istemiyorum."

"Önemli değil," diye mırıldandım. Pars'ın göğsüne doğru kokusunu içime çekmek acıyan kaslarımı yatıştırmıştı. "Benim için unutulmayacak, güzel bir hatıra daha..."

"Ve benim için ne büyük bir lütuf olduğun..." diye tamamladı beni. Eli kolumda gezerken diğer eli kucağındaki elimi tuttu.

"Hayatımı aydınlatıyorsun ve sensiz geçen her günümün sadece israf olduğunu fark ediyorum."

Gözlerimi yumup gülümserken kokusunu tekrar tekrar içime çekmeye devam ettim. "Ne tesadüf Majesteleri, aynı şeyleri düşünüyoruz."

"O zaman ne zaman yapalım?" diye sordu ciddiyetle.

"Neyi?"

"Bebeği?"

Elini bırakıp karnına vurdum ve güldü, kollarını bana daha sıkı sardı. Bu anın sonsuza dek sürmesini dilerken, gözlerim ağırlaştı ve onun kokusunun kuşattığı sıcaklığı ile gözlerimi yumdum.

❦

Uyandığımda nerede olduğumu algılayabilmem neredeyse birkaç dakikamı aldı. Yatağımdaydım, üzerimde hâlâ Pars'ın örttüğü battaniye vardı. Komodinin üzerindeki telefonuma uzanırken gözlerim hâlâ kısık, hareketlerim sarsaktı. Ekranı açıp hemen saate baktım. Gerçekle çarpılan zihnimle tamamen uyanmıştım. 10.00. Yataktan ne ara fırlayıp spor ayakkabılarımı giydim bilmiyorum. Hızla Suzan Hanım'ın odasına koşarken koridorda evdeki yardımcılardan biriyle karşılaştım.

Suzan Hanım'ın odasına girmek üzere olduğumu fark edince, "Herkes salonda Miray Hanım," diye durdurdu beni. Merdivenleri hızla inerken telefonuma baktım. Dün gece terasta otururken üç alarmı peş peşe kurduğuma emindim ve şimdi hepsinin kapatılmış olduğunu görerek alt dudağımı sertçe dişlerimin arasına geçirdim. Salondan gelen sesler neşeliydi hatta Pars'ın nadir duyulan gür kahkahalarından biri

merdivenlerin başına kadar ulaşmış olmalıydı. Meraklı gözler ve temkinli adımlarla geniş kiriş geçitten salona girdim.

Pars kucağında küçücük bebeği omzuna yatırmış minik minik dokunuşlarla sırtını sıvazlıyordu. Ahsen koltuklardan birinde uzanmıştı ve Onur Bey ise onun arkasına geçmiş omuzlarını ovuyordu. Maze elindeki kâsedeki tuhaf karışımı Ahsen'e yedirmeye çalışıyor, Gül Hanım köşede hızlı hızlı örgüsünü örüyordu. Ve Suzan Hanım... Suzan Hanım? Aylin? Orada- ne? Görüntüyü analiz etmek için bir dakika kadar bekledim. Aylin Suzan Hanım'a yemek masasında kahvaltısını yaptırıyordu. Bir ses şaşkınlığımı böldü.

"Günaydıııın..."

Afallayarak sese doğru döndüm. Yeliz Hanım tepside muhtemelen yeni steril edilmiş biberonlar taşıyordu.

Silkelenerek, "Bunlar ne?" diye sordum.

"Bebek doymuyor gibi geldi, biraz da mama verelim diyor Gül Hanım."

Derin bir nefes alırken omuzlarımı dikleştirdim. Emen bir bebeğe mama vermek hem gereksiz hem de çocuğa haksızlıktı.

"İşte gecenin kahramanı," dedi Maze neşeyle elindeki kâseyi ortadaki masaya bırakıp bana dönerken. Gülümsedim ve Aylin'e döndüğümde arkadaşım küçük bir el sallamayla beraber neşeyle göz kırptı.

"Doktor Hullsman'ın dediği gibi canım, bir kişi daha lazımdı ve şu an kimsenin GBT'sini sorgulatacak zamanımız yok."

Sesini bir anda tenimde hissettiğim Pars'a dönerek içimde sıkışan havayı dışarı verdim. Aylin bizden bayağı uzaktaydı, konuştuğumuzu görse de kelimeleri seçmesi zordu.

"Aslında ben de Aylin'den başkasına güvenemezdim."

Gözlerim yeniden yaşlı hastam ve yakın arkadaşıma takıldı. Gayet iyi anlaşmış görünüyorlardı, Suzan Hanım Ay-

lin'in ona fısır fısır söylediği şeylere kıkırdarken usul usul da çorbasını içiyordu. Bebek âdeta Suzan Hanım'a yeniden can getirmişti. Pars kulağıma eğildiğinde, sırtımda gövdesinin sıcaklığını hissettim.

"Ahmet pek sevinmedi ama sorun değil," dedi eğlenen bir sesle. Aylin'in o gün elindeki çiçek aranjmanlarını Ahmet Bey'in kafasına nasıl parçaladığını anımsadığımda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Pars'ın göğsüne doğru fısıldadım.

"Sana anlattı mı?" Pars dudaklarını bastırırken başını salladı.

"Arkadaşının kaçık olduğunu düşünüyor."

Durumun onu keyiflendirdiği ise sesinden belliydi. Hâli hoşuma gitse de "Hişt!" diye uyardım.

"Tamam, tamam." Aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdiğinde ona doğru döndüm. Omzunda uyuyan küçük insan tatlı mırıltılar çıkarıyordu. Başımı eğerek bebeğin tatlı küçük suratına baktım.

Onu uyandırmamak için, "Bir isim koydular mı?" diye sordum sessizce.

"Onur isim koyma işini Ahsen'e bıraktı ama o da bir türlü karar veremiyor."

"Gül Teyze benim adımı koyun diye ısrar etmedi mi?" diye sordum fısıldayarak.

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır," dedi göz ucuyla ona bakarak.

Ardından duyduğum sesle irkildim.

"Kim götünü yırttı ise o koysun adını."

Nefesim ciğerimde takılmış arkamı dönerken kıpkırmızıydım.

"Gül Hanım?"

Gözlüğünün üzerinden ters ters baksa da dudaklarındaki bastırılmış tebessüm sözlerime sitemden uzaktı. Başıyla Pars'ı işaret etti.

"Bunun eline de ver bir tane, pek yakıştı kucağına." Yüzümdeki kızarıklığın artık bordoya çaldığına emindim.

"Değil mi?" diye atıldı Pars. Gül Hanım başını sallarken Pars'a uyaran bir bakış attı.

"Arsız velet." Maze ve Ahsen aynı anda güldü.

"Velet dediği de mafya babası," diye mırıldandı Maze.

"Babayı yesin," diye çıkıştı Gül Teyze torununa, sonra başıyla bebeği gösterdi.

"Tamam da kızı daha utandırmayalım. Hele ver güzelimi."

Gül Hanım bebeği yavaşça Pars'ın kucağından aldı ve Aylin ile kol kola koltuklardan birine geçen Suzan Hanım'ın yanına doğru götürüp eğilirken biz de onlara doğru ilerledik.

Tablo göğsümü sıkıştırmaya yetmişti. Boş gözlerle gezen hastamın yaşlı gözlerinde beliren yaşam ışıltısı hepimizin dikkatini çekti. Ellerini almak için bebeğe doğru uzattığında Aylin ile göz göze geldik. Aylin'e başımla işaret vermeden Ahsen'e baktım. Mavi gri gözleri buğulanmıştı. Bana gözlerini yumup açtığında Aylin'e tamam anlamında başımı salladım. Aylin bebeğin sırtından elini çekmeden onu Suzan Hanım'ın kollarının arasına verdi.

"Bu Ahsen'in bebeği mi?" diye sorduğunda hepimizin kalbinin heyecanla attığına emindim.

Ahsen heyecanla, "Benim babaanne," dediğinde Suzan Hanım başını kaldırıp karşısındaki koltukta yatmakta olan torununa baktı. Suzan Hanım titrekçe gülümsedi.

"Çok güzel bir kız olacak."

Yaşlı, solgun ve kendinde sesi benim de gözlerimin dolmasına neden olurken, "Adı ne?" diye sordu Suzan Hanım bu sefer.

"Daha koymadık babaanne, sen koymak ister misin?"

Ahsen'in uman sesi içimi titretti. Onu büyüten babaannesinden kızına bir yadigâr istiyordu, bir hatıra... Çok yakında belki de bir daha sesini duyamayacaktık ve gerçeklik tuhaf

ağır bir keder olup yüreğimi sızlattı. Suzan Hanım minnet dolu dudaklarını kıvırdı ve elleri kadar titrek hareleriyle Ahsen'e baktı. Maze gibi bir kadının elinin tersiyle gözyaşını sildiğini gördüm, Suzan Hanım'ı yeni tanıyan Aylin'in bile ifadesi buruktu.

"Sen kışı sevmezsin, ben kışı sevmem; o zaman Yaz olsun."

Gövdesi sırtımda olan Pars'a döndüm ve ilk defa o görkemli kralın gözlerindeki hüznü gördüm. Kalbim sıkışıp gözlerim biraz daha arsızca dolarken sırtımdaki eline dokundum...

Göz göze geldik ve bir şey oldu, yüreğindeki ağırlığın hafiflediğini hissettim çünkü benimki hafiflemişti.

♔

Eğer hayatımızı dışarıdan izleyebiliyor olsaydık kendimiz hakkında ne düşünürdük diye merak ederdim hep. Bazen bizim kendimizi gördüğümüz gibi değil de ötesinde sakladıklarımız, geçmiş acıların izlerini gösteriyor muyuz ya da ustalıkla saklıyor muyuz diye...

Günler günleri kovalıyordu ve Aylin'in de bana eşlik etmesiyle iş yüküm hafiflemişti, bu da etrafı daha çok gözlemlemem için bana tuhaf bir fırsat yaratmıştı. Belki de yüksek lisans yaparken kazanmıştım bu özelliği ya da zaten hep vardı da hayatın koşturmasında keşfedememiştim.

Gözlemliyordum, beklenmedik şekilde âşık olduğum adamın hayatını...

Pars'ın yaşamı hiç de içinde olduğu zenginliğe rağmen kolay ya da özenilir değildi. Bir kere kendi bir tehdit unsuruydu ve bu, her ne kadar bir güç olsa da aynı zamanda kendi adına da yarattığı bir tehditti. Dışarıya karşı amansız ve aşılmaz bir katılığa sahipti, bunu yaptığı birkaç telefon görüşmesinde ve adamlarına verdiği emirlerle kesinleştirmiştim. Onun tam tersinde de sevdiklerine karşı bambaşka biriydi. Merhametli,

düşünceli hatta inanması güç olsa da bazen şakacıydı. Bazen onun odasında bazen o benim odamda lakin yine bir şekilde hep beraber uyuyorduk. Kimi zaman gecenin bir vakti gelip sessizce uzanıyordu yanıma, sabaha karşı geldiğindeyse yanıma uğrayıp küçük bir öpücük hediye ederek duş alıyor hiç uyumadan sporunu yapıp çıkıyordu. Ve tüm o zaman içinde beni hiçbir şeye zorlamamıştı.

Son gelişmelerin sırtındaki yükleri artırdığının bir ben farkındaydım. Ahsen ve Onur Bey, Yaz ile meşgullerdi ve ailelerinin yeni üyesine karşı olabildiğince korumacılardı. Maze'in kendi yürüttüğü bir iş kolu vardı, Suzan Hanım'ın sanrıları azalsa da bir ruhtan farksızdı, Yaz'a ismini koyduğu o günden bu yana üç beş cümle kurmuştu ve hepsi ne yazık ki mantık dışıydı. Şirketin yeni marka lansmanına ise bir hafta kalmıştı.

Ara sıra Miraç ile telefonla konuşsak da erkek kardeşim tam bir uyanıktı. İmalarının yarattığı tartışmalardan sonra ona Pars ile olan ilişkimizden bahsettiğimde bana ağız dolusu bağırıp çağırmış, bir gün kadar küsmüş ertesi gün arayıp; daha hiç karşı karşıya gelmediği Köprü Kralı'na onlarca tehdit yağdırmıştı.

Seni üzerse kral mıral tanımam.
Kılına zarar gelsin bulurum bak onu.
Söyle ona seni pis işlerine karıştırmasın.
Ama ben dedim değil mi sana...
Dünyada erkek kalmamış gibi gidip bulduğun adama bak, Miray...
Abla sen kafayı üşüttün değil mi!
Sakın beni hafife almasın, Miray, içinden geçerim.
Duydun mu?

Eskiden haftada bir arayan serseri artık günde iki kez arıyordu ve bir polis memuru gibi beni sorguya çekiyordu. Aylin'in de artık benimle o evde olduğunu öğrendiğinde biraz

olsun rahatlasa da ona da tepkiliydi ve görünen o ki Pars'ı zor günler bekliyordu.

Telefonu Miraç'a yine homurdanarak kapattığım bir sabahtı. Hava serin olsa da güneşin değdiği yerler sıcaktı. Süveterimin içinde kalan saçlarımı çıkarmak için elimi enseme attığımda birisi benden önce davranıp saçlarımı çıkarıp sırtıma bıraktı ve elimi tutarak dudaklarına götürdü. Gülümseyerek burnuma dolan o eşsiz ve kalp çarpıntısına sebep olan kokunun sahibine döndüm.

"Günaydın," dedi Pars. Üzerinde yine vücuduna oturan bir takım vardı ve bugün kravat takıyordu.

"Günaydın. Toplantın mı var?"

Alayla gülerek başım sağa sola salladı. "İfade vereceğim."

Kaşlarım endişeyle çatılırken Pars ellerimi sıkıca kavrayıp beni kendisine doğru çekti ve alnıma düşen saçlarımı geriye atarken terasın ardında büyüyen geniş araziye baktı.

"Endişelenmee..." diye uzattı. "Prosedür."

Sıkıntıyla iç çekerken diğer elimle takımıyla uyumlu koyu lacivert kravatını düzelttim.

"Keşke elimden bir şey gelse."

Yüzü ciddiyetle donuklaşırken düşünceli görünüyordu. "Aslında var," dediğinde heyecanla sordum.

"Nedir?" Hevesli hâlim onu güldürdü. Nefesini tenime verirken kulağıma doğru eğildi ve bedenimi tatlı bir sıcaklık kapladı.

"Şans öpücüğü mesela."

Alnımı geniş gövdesine dayarken sinirle güldüm. "Ben ciddiyim," diye mırıldandım. Parmakları çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne kaldırdı. Dudakları bir nefes kadar yakınımdaydı.

"Ben de ciddiyim."

Dudaklarına doğru uzandım. Pars sanki binlerce yıldır bu anı bekliyormuşçasına yakaladı dudaklarımı. Elleri enseme

Duzenleme
Ny.ozlem

ve belime dolanıp beni kendine mühürledi. Neredeydik ya da hangi zamandaydık aklımdan uçana kadar nefesiyle sarhoş olurken, dilini ağzımın içine kaydırdı. Aynı şekilde karşılık verdim ve kanımızdaki ateşin bizi kontrol etmesine izin verdik. Birbirimizi deli gibi arzuluyorduk ve aklımda ona dair bir soru işareti yoktu; bunu bilmesini isteyerek kendimi onun karnımın altmda hissettiğim sertliğine bastırdım ve Pars mesajı hemen okuyarak ağzımın içine doğru gülerken elimi kalçama indirip sıkıca tenimi kavradı.

Pars'ın telefonu nezaketsiz bir misafir olarak aramıza girdiğinde ben duraksasam da bu Pars'ın umurunda değil gibi görünüyordu. Eğer bugün vereceği ifade ona kravat taktıracak kadar önemliyse –ki sevmediğini biliyordum– o zaman birimizin durması gerekiyordu.

"Pars," diye inledim nefes nefese... Omuzlarını sıkıp kendimi geri çekene kadar beni duyduğunu bile sanmıyordum. Ateşli gözlerle yüzüme baktı. Bakışları dudaklarım ve gözlerimin arasında gidip geliyor, ardında dolaşan arzuyu ifadesine yansıtıyordu.

"İfade..." diye hatırlattığımda gözlerini yumup alnını alnıma dayadı.

"Sınırım artık eminsin?" diye sorduğunda ise hiç düşünmeden başımı salladım. Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu, o bakışların aramızdaki sessiz vücut dilinin ne anlattığını biliyorduk. Onu istiyordum, beni istiyordu ve bu arzu o kadar yoğundu ki ona karşı koymak gün geçtikçe bir işkenceye dönüşüyordu.

"Eminim," dedim tereddüt etmeden. Mırıltıya benzer bir gülme döküldü Pars'ın nemli dudaklarından.

"Sonra caymak yok..." Güldüm ve kulağına yaklaşıp fısıldadım.

"Asla."

Tenime değen teninin sıcaklığı artarken gözlerimin içine bakarak iç çekti. Dünya umurunda değilmiş ve eğer insanüstü bir yeteneği olsa bizi anında uzaklara ışınlamak istiyormuş gibiydi. Aynı şekilde kulağıma eğilirken başparmağı ve işaret parmağıyla birlikte çenemden boynuma doğru yakıcı bir dokunuşlu kavisli o çizgiyi bırakırken ne yaptığını anladım. Dudaklarının değdiğinde aklımı uçurtan o noktayı işaretliyordu.

"Sanırım acele etmeliyim." Sıcak nefesi terlememe neden olduğunda yutkundum ama vazgeçmeye niyetim yoktu.

"Etsen iyi olur," diye fısıldadım. Tüm gücümü kullanarak geriye doğru adımlarken gülümsedim ve kolumdaki saate parmağımla vurarak gülümsediğimde başını sallayarak kıkırdadı. Ellerini kumaş pantolonunun cebine sokarken olduğu yerde sallandı.

"Aklımı başımdan alıyorsun."

İçeri girerken omzumun üzerinden bakıp göz kırptım. "O zaman amacıma ulaşıyorum, Majesteleri." Arkamdan güldüğünü duyduğumda kalbimi eriten kahkahası salon boyunca yankılandığında Ahmet Bey girişte belirdi. Pars hemen arkamdaydı.

"Hadi bakalım, Ahmet," dedi ben merdivenlere yüzümde kocaman bir sırıtışla yönelirken.

"Bugün tüm hünerlerinizi gösterin, çok önemli bir randevum var." Pars'ın gözlerini sırtımda hissettiğimde adımlarımı hızlandırdım ama ardımdaki iki hınzır adamın sırıttığına neredeyse emindim.

"Hiç şüpheniz olmasın," dedi Ahmet Bey ben merdivenlerin sonundaki koridordan sola dönerken.

♕

Pars gittikten sonra günlük rutinimizi yerine getirdik.

Aylin ile sıra sıra Suzan Hanım ile ilgilenirken ben günümün çoğunu Ahsen ve bebeği ile geçiriyordum. Yaz, kesin-

likle daha şimdiden kucak seçiyordu ve kucağında sakince durduğu topu topuna dört kişi vardı. Pars, Onur Bey, Ahsen ve ben... Ben bebekle ilgilenirken Ahsen dinleniyordu, Onur Bey zamanının çoğunu eşinin ve bebeğinin yanında geçiriyor olsa da işlerinden dolayı zaman zaman dışarıda oluyordu.

Yaz, gazını çıkarınca uykuya daldı onu annesinin yanındaki küçük sepet şeklindeki beşiğe yavaşça yatırırken Ahsen fısıldadı.

"Bebek monitörünü yanıma alıyorum, gidip hava alıp bir kahve içelim."

Sessizce başımı salladım ve parmak uçlarımızda odadan çıkıp aşağı inerken Aylin ile karşılaştık. Elinde bir bardak meyve suyu ile Suzan Hanım'ın odasına çıkıyordu.

"Ne haber Aylin?"

Aylin sıkkın bir iç çekişle bardağı gösterdi.

"Hiçbir şey yediremedik en azından meyve suyu içirebilirim diye ümit ediyorum."

Kaşlarım memnuniyetsizlikle çatıldı. Sabah kahvaltıda da sadece bir bardak şekerli çay içmişti Suzan Hanım.

"Doktor Hullsman'ı arasak iyi olacak gibi."

Aylin, "Ben aradım," dedi ve ekledi: "Yapacak bir şey olmadığını söylüyor. Eğer kötüleşirse besleyici serumlardan takabiliriz dedi."

"Kardiyak yükü artırmamamız lazım, tansiyonu çok değişken." Aylin de sözlerime başını sallayarak katıldı.

"Hastaneye yatırarak, sıkı gözlem altında yapılabilir sadece."

Ahsen sıkkın sesiyle araya girdi. "Pars pek evden çıkılsın istemiyor, en azından yakın süre içinde."

"Ahsen Hanım..." dedi Aylin, cümlelerini özenle seçmeye çalıştığı ifadesinden belli oluyordu. "Pek bir seçeneğimiz yok aslında."

Ahsen hüzünle yüzünü düşürdü. "Pars ile konuşacağım."

Başımı çevirip Suzan Hanım'ın odasının kapalı kapısına baktım ve ihtimaller ardı ardına zihnime yığıldı. Tıpkı Ahsen'in doğum yaptığı o geceki gibi bir olay daha yaşanırsa ve bu sefer işler yolunda gitmese neler olurdu? Suzan Hanım'ı aşağıda küçük bir hastane olmasına rağmen kaybederdik... Bir kalp krizine ya da supraventriküler[1] bir olaya müdahale edebilecek anjiyo tekniği anca alanında yetkin bir hekim yapabilirdi. Aylin düşüncelerimi okumuşçasına mırıldandı.

"Yapabileceklerimiz sınırlı."

Ahsen'e dönerek, "İkna etsek iyi olur," diyebildim sadece.

Durumu kabul etmek ve bir an önce hareket almak gerekiyordu. Ahsen'le terasa çıkarken ikimiz de sessizdik ve ikimizin de aklında dönüp duran Suzan Hanım'ın akıbetiydi. Evdeki yardımcılardan biri bize iki kahve getirdiğinde akşam yemeğine iki saat kadar vardı ve Pars hâlâ arayıp beni adliyedeki durumdan haberdar etmemişti. Kahvemi içmeden evvel telefonumun ekranına bir kez daha baktım. Ne mesaj vardı ne de bir arama.

"Merak etme, yoğundur," dedi Ahsen düşüncelerimi okumuşçasına. Bakışlarımı Ahsen'e kaldırırken içimde çok tuhaf başka bir his vardı. Rahatsız edici bir kaygı dürtüp duruyordu ve bu ana dek beni yoklayan bu hissin Suzan Hanım adına duyduğum üzüntüden olduğunu düşünmüştüm. Yine de hâlâ lohusa olan yeni anneyi telaşlandırmamak için gülümseyerek kahveme uzandım.

"Sanırım, normalde arar ya da mesaj atardı ama bugün sabahtan yoğun olacağını söylemişti zaten."

Ahsen kahve fincanını dudaklarına götürürken gülümsedi. "Çok yakışıyorsunuz."

Yüzümün kızardığını hissederken bakışlarımı Ahsen'den kaçırdım.

---

[1] Kalbin üst odacıklarını etkileyen düzensiz hızlı veya düzensiz kalp atışıdır.

"Teşekkür ederim." Sonra arkamızdaki salonda bir hareketlenme oldu ve terasın kapısı açılırken Maze olabildiğince kaygılı bir yüzle terasta belirdi.

"Size bir şey söyleyeceğim ama korkmayın."

Birden ayağa fırladım, kahve fincanı yere düşerek kırılırken kalbim sancıyarak boğazıma tırmanmıştı bile.

"Ne oldu?" diye sordu Ahsen panikle. Maze gözlerini benim ve Ahsen'in arasında gezdirdi ve sertçe soludu.

"Biraz önce Pars'ı tutukladılar."

Maze'in sözleri beynimin içinde yankılanıyordu. Her ne kadar Maze sonrasında bunun geçici bir durum olduğunu, Pars'ın birkaç güne çıkacağını, durumun avukatın sisteme yeni dâhil olmuş olmasından kaynaklandığını söylese de yüzünden okuduğum durumun hiç de iyi yönde ilerlemediğiydi.

"Onu görmek istiyorum," dedim ağlamaklı bir sesle.

Maze sertçe başını salladı. "Pars kimseyi buraya getirme diye sıkı sıkı tembihledi."

Ahsen uzanıp elime dokundu.

"Eminim haklı nedenleri vardır." Aylin mantıklı yanımı dile getirirken bakışlarında derin bir şüphe vardı. Sanki yıllardır mafyatik adamların içindeymişçesine soğukkanlıydı.

"Suçlama komik geldi bana; illegal şirket kurma diyorlar, delil yok; suikast planladı diyorlar, delil yok."

Maze Aylin'e hak verircesine başını sallarken Ahsen Onur Bey'den gelen telefonu açarak bizden uzak bir köşeye adımlamıştı.

"Öyle," dedi Maze.

"Ama iddia da olsa kuvvetli suçlamalar ve Vasili avukatına bir beyan bırakmış, başına gelebilecek bir durumda sorumlusunun Pars olduğunu söyleyen." Suçluluk hissi damarlarımı yakarak gözlerimin ardını sızlatıyordu.

"Ne olacak peki şimdi?" diye sordum Maze'e. Maze ifademdeki hüznü görünce yumuşayarak silkelendi.

"Derin eğer sen onaylarsan bugün savcı ile görüşecek." O kadının adını duymanın beni sinirlendirmesi falan gerekirdi oysa ben şu an sadece Pars'ı düşünüyordum ve eğer özgürlüğünü Derin sağlayacaksa bunda bir sorun yoktu ama Aylin öyle düşünmüyor olsa gerek ki, "Derin gitmemiş ya da gönderilmemiş miydi, ben mi yanlış hatırlıyorum?" diye sordu sitemvari bir sesle.

"Pars'ı en yakın zamanda oradan çıkarabilecek tek kişi Derin," dedi Maze. Onun da durumdan memnun olmadığı açıktı, soran gözlerle bana baktı.

"Pars, Derin'in onu savunmasını kabul etmedi ama sen olur dersen-"

Hiç düşünmeden, "Olur," dedim. "Kim olduğunun önemi yok, yeter ki Pars'ı çıkarsın."

Aylin sertçe karşı çıktı. "Duygusal karar veriyorsun."

Maze, Aylin'e baktı.

"Aksi hâlde en az bir hafta içeride kalır ve Pars'ın konumu itibari ile bırak bir hafta, üç gün bir yerde tıkılı kaldığı duyulsa İstanbul'da kan gövdeyi götürür. Bunca zaman yaptığı onca iş, çaba hepsi boşa gider, zaten tutuklanmış olması bile inlerindeki çakalları uludu."

Maze'in elini sıktım.

"Pars'a söyle bunu ben istiyorum, lütfen bir an önce dışarı çıkmasını sağla, Maze."

♛

Ertesi gün saat 13.45'te Pars'ın arabası evin geniş bahçesine giriş yaptı. O vakte kadar gözüme girmeyen uykunun yokluğunu hissetmiyordum bile. Ahmet Bey arabadan inip Pars'ın kapısını açtığında Ahsen kucağında Yaz ile hemen yanımdaydı.

Arabadan önce Onur Bey indi ve ardından daha bir gecede sakalı açılı yüzüne yayılmış Pars... Saçları hafiften dağınıktı. Beyaz gömleğinin kollarını sıvamış, yakasını da göğsüne kadar açmıştı. Bu hâli onu biraz daha can alıcı gösterse de özlemimi kamçılayan endişeden başka hislere yer kalmıyor gibiydi.

Arabadan iner inmez Pars ile göz göze geldik ve anında yüzündeki o sert ifadeyi sildi. Dudakları yorgun ama sıcak bir tebessümle gerilirken dolan gözlerime daha fazla mâni olamadım. Merdivenlerden inerken Pars büyük adımlarıyla beni merdivenin başında karşıladı. Kolları belime sarılırken yüzünü boynuma gömüp derince soluduğunda ben de kollarımı ona dolamıştım. Sancıyan kalbim biraz olsun hafiflese de hâlâ ıstırapla sızlıyordu.

Eli başımın ardını okşarken beni yavaşça yere indirse de bedenlerimizi ayırmadı, yüzümdeki saçları yavaşça geriye itip başparmağı ile yanaklarımdaki ıslaklığı silerken gözleri kararmıştı. "Ağlama," diye fısıldadı. "Bu yaşları görmek mantıklı davranmamı engelliyor, gidip şehri her an kana bulayabilirim."

Sertçe burnumu çektim ve başımı salladım. "Ağlamıyorum, tamam."

Gülümseyerek burnumun üzerine vurdu. "Benim küçük anarşistime ne oldu?"

"Of Pars," diye inleyerek alnımı omzuna dayadığımda kolları yeniden sırtıma dolandı. Ahsen'in varlığını yanımda hissettiğimde hafifçe geri çekilmek istedim ama Pars'ın sıkı kolları izin vermedi. Bir elini ayırıp Yaz'ın küçük yüzünü sevdi.

"Ne haber, dayıcık?"

Ahsen kıkırdadı. "Dayıcık? Bir gecede ayıcığa dönmüş."

Onur, Ahsen'in sözlerine koca bir kahkaha patlatırken bebeği Ahsen'in kucağından aldı. Pars boştaki koluyla Ahsen'in

ona uzattığı koluna sarılarak kardeşini kendine doğru çekti ve saçlarının arasına bir öpücük kondurdu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, Yaz Hanım her ne kadar kuduruk bir bebek olsa da Miray sayesinde süreci kolaylıkla atlatıyoruz." Pars bir göğsüne beni bir göğsüne Ahsen'i yatırmışken başını kaldırıp evin girişinde Yaz'ın sırtını sıvazlayan Onur'a baktı.

"Onur! Kıskanmıyorsun, değil mi? bak sana da sarılabilirim."

Onur Bey gözlerini devirip dudaklarını isteksizce eğip evden içeri girerken, "Bana sıkmanı sarılmana tercih ederim," diye homurdandığında hepimiz tüm endişemizi sanki çok uzaklarda bırakmışçasına gülüyorduk...

♛

Pars, Yeliz Hanım'ın önüne koyduğu bir başka tabağa baktı.

"E ama yeter..."

Yeliz Hanım sertçe cık cıkladı.n"Taş oralar, üşümüşsünüzdür. Hem bunu Miray Hanım yaptı."

Pars başını kaldırıp hemen yanı başında ona beklenti dolu gözlerle bakan gözlerime baktı. Ardından da önünde Miraç ne zaman hastalansa yapığım bol sebzeli türlüye... Eline çatalını aldı: "O zaman yiyeceğiz," dedi. Bir lokma alıp ağzına atarken gözleri yeniden bana doğruldu. Bir kaşı ilgiyle havalandı.

"Gerçekten bayağı iyi," dedi lokmayı uzun uzun çiğnerken.

Aylin, Suzan Hanım'ın ağzının kenarını silerken güldü. "Pek inanamıyor gibisiniz?"

Pars başını salladı.

"Bir insanın her konuda fazlaca yetenekli olması pek rastlanabilir bir şey değil."

Aylin alaycı bir iç çekti. "Bunu Miray'ın başlık parası faturasını çıkarırken not kısmına eklerim," dediğinde Pars güldü

ve çatalını yemeğe batırıp bana uzattı. Ben lokmamı çiğnerken bu sefer uzanıp çatalını salataya batırıp yine bana uzattı. Sonra çatalını tekrar yemeğe batırıp bana uzattığında geri çekildim.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir gecede yanakların çökmüş, doldurmaya çalışıyorum," diye ciddi bir şekilde tekrar uzattı çatalı.

"Ben yedim," dedim ama o kadar ciddi bakıyordu ki çatalı tekrar ağzıma aldım.

"Bahçede kucağıma daha ilk aldığımda anladım, kilo mu vermişsin?"

Yan profilden Aylin'in dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm.

"Gayet-"

Pars konuşmama fırsat vermeden yemeği tekrar ağzıma tıkıştırdı.

"İtiraz istemiyorum."

"Ama-"

Ağzım tıka basa doluydu ve Pars'ın elinden kurtuluşum yok görünüyordu. Masanın ucundaki suya uzanma bahanesi ile ayağa kalkıp uzak bir yere geçerken Pars'ın gözleri kısıldı: "Gel Miray buraya."

Suyu içerken başımı salladım.

"Gel güzelim buraya-"

Bardağı masaya bırakırken salonun geniş çıkışına yöneldim.

"Şey, telefonum odada kalmış. Ben-"

Pars ardımdan masadan kalkarken homurdandı.

"Telefonun arka cebinde Miray!"

Pars'ın sesi ardımda kalmış, ben merdivenleri çoktan yarılamıştım. Yeliz Hanım aşağıdan bana gülüyordu. Ahsen ve Onur Bey pusetteki bebekleriyle aşağı iniyorlardı. Ahsen koca koca açılmış eğlenceli gözlerle bana baktı.

"Ne oluyor?"

Pars merdivenin ucunda belirdi.

"Bir anarşist kaçıyor!" diye bağırdı arkamdan ama durmadım.

"Buraya gelir misin Miray?"

Ahsen'e sonra görüşürüz deyip hızla merdivenleri çıkmaya devam ederken Ahsen ve Onur Bey kıkırdayarak evden çıktılar.

Yukarı çıktığımda nereye gideceğimi bilemez hâlde sağa sola baktım. Pars'ın ayak seslerini duyduğumda hızla odama yöneldim ve tam içeri geçmiştim ki daha kapıyı kapamadan Pars beni yakalayıp kapattığı kapıya yasladı.

"Beni duymuyor musun?"

Gözlerimi Pars'ın omuzunun ardındaki odada gezdirdim.

"Ne dedin ki?"

Yüzünü yüzüme eğip gözleriyle gözlerimi arıyordu. Gömleğinin açık yakasından kaslı göğüslerini görüyordum ve kokusu kalp atışlarımı sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandırıyordu. Sesi aldığı nefeslerle beraber ağırlaştı.

"Bana bak."

Yavaşça gözlerimi gözlerine çevirdim. Pars'ın bakışları bir süre gözlerimde oyalandıktan sonra dudaklarıma düştü.

"Dün sabah?" diye sorduğunda sertçe yutkundum.

Pars ağır ağır devam etti.

"Dün sabahtan bu ana kadar düşündüğüm tek şey sendin."

Ardından tekrar gözlerime tırmandı gözleri. Elleri boynuma dolanırken başparmağı çene hattımı geziyordu.

"Ama düşlediğim şey bana verdiğin izin değildi. Sadece kısa bir süre de olsa seni göremeyecek olma ihtimalimin, ihtiyacın olduğunda yanında olmayacağım gerçeğinin sancısıyla dakikalar yıl gibi ağırlaştı."

Gözlerim yeniden doldu. Aynı hisleri taşıdığımızı benim bile tarif edemeyeceğim şekilde anlatmasına bir kez daha âşık oldum. Sanki içimi okuyordu, duygularımız birbirine yansıyordu. Bu öyle özel ve mucizevi hissettiriyordu ki ona tutu-

lup hep onun göğsünün üzerinde yaşamayı istememe neden oluyordu. Pars'ın gözleri gözlerimin önünde karardı. Kaşları üzerindeki ağırlığa anlam arıyormuşçasına çatıldı.

"Ağlama, kalbim ağrıyor."

Gözlerimi yaşları ötelemek için kırpıştırdım ama biri aralarından kaçarak yanağıma süzüldü. Pars'ın kaşları çatıldı ve gözyaşımı düşmeden dudaklarıyla yakaladı. Busesi tenime çarpan nefesi kadar sıcaktı. Dudakları yanağımdan dudaklarıma küçük öpücüklerle uzanırken gözlerimi kapadım.

Dudakları dudaklarıma değerken ellerim boynuna uzandı. Ensesine ulaşıp parmaklarımı gür saçlarının arasına daldırdım. Öpüşü nazikti. Sakindi... Korkularımızı sarıyor, kalplerimizi sakinleştiriyordu. Kaç dakika sürdü bilmiyorum ama Pars yavaşça çekilirken dudaklarımın sızladığını hissettim. Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi.

"Bana dünya üzerinde bir yer söyle," diye fısıldadı.

"Anlamadım..."

"Herhangi bir yer söyle; görmek istediğin, merak ettiğin ya da kendini mutlu hissettiğin bir yer..."

Gülümsedim ve yavaşça gözlerimi açarken başımı hafifçe arkaya atıp gözlerine baktım. "Senin olduğun her yerde mutluyum," dediğimde Pars yanağımı şefkatle okşayarak gözlerime baktı.

"Bir çanta hazırla; sabahlarının ve gecelerinin ayaz olduğu bir yere gideceğiz."

Kaşlarım hafifçe birbirine yaklaştı.

"Nereye?"

"Sadece senin ve benim olacağım gökyüzüne..."

Eğer cennetten gizemli bir köşe yer yüzüne düştüyse orası kesin burasıydı. Peribacaları akşam güneşi altında gökyüzüne dokunmak isteyen hayaletler gibi duruyordu. Henüz

uçaktayken gördüğüm manzara kalbimi ağzımda attırmaya yetmişti. Bacaların yer yer oyuk olan yerleri zamanla aşınmış olsa da geçmişte gerçekten de birer pencere nezdinde kullanılıyor olmasına şaşırmıştım. Ben cama yapışmış manzarayı izlerken Pars bana gülmüş sonra da yanağım yanağıma yaslayarak bana bu bacaların nasıl oluştuğunu anlatmıştı. Tek kelime ile büyüleyiciydi. Bu güzelliğin keşfini bu kadar geç yapıyor olmama içten içe pişmanlık duysam da bu ilki sevdiğim adamla keşfediyor olmak anı daha özel kılıyordu. Pars'ın uçağı Nevşehir havaalanına indiğinde saat 18.45'ti. Korumaları sanki korudukları Pars değilmişçesine uzakta ama temkinli duruyorlardı. Pars bizi bekleyen, *Mercedes* model cipin kapısını açtığında bizim çantalarımızla başka arabalara binen korumalara baktım.

"Sen mi kullanacaksın?"

Pars gülümsedi ve lacivert spor ceketinin önünü iliklediği. "Şoförünüz benim, efendim."

İstemsizce küçük bir kahkaha dudaklarımdan kaçıverdi. Açık tuttuğu kapıma doğru yaklaştım ve ona doğru dönüp fısıldadım.

"Gördüğüm en yakışıklı şoförsünüz, Pars Bey."

Pars bana doğru eğildi, koyu harelerinde yaramaz ışıklar oynaşıyordu.

"Başka bir yakışıklı tanımadığını umuyorum."

Tüm dişlerimi göstererek alayla gülümsedim ve arabaya bindim.

"Hayır, tanıyorum."

Bir kaşı sertçe havalanırken dudağındaki gülümseme yerini koruyordu ama bakışlarının sertleşmesine hafifçe de olsa engel olamamıştı. Kapımı kapatıp hızla arabanın etrafından dolandı ve koltuğuna yerleşir yerleşmez bana döndü: "Kimmiş o?"

Hülyalı hülyalı iç çektim: "Senden önce tanıdığım biri; uzun boylu, zeki ve kıvırcığa yakın dalgalı açık renk saçları var..."

Pars'ın gülümsemesi tamamen soldu.

"Bak sen...Kim bu?"

Güldüm: "Miraç."

Pars içinde sıkışan havayı sertçe verirken koltuğuna yaslanıp başını yasladı ve ardından yüzünü bana çevirip, "Güzel bir şaka mı şimdi bu?" dedi.

Kıkırdarken ona doğru: eğildim: "Ben çok eğlendim."

O da bana doğru eğildi: "Ben hiç eğlenmedim."

Uzanıp dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurduğumda nefes alışverişi yavaşladı ve gözlerini kapadı.

"Sana bir sır vereceğim ama kimseye söyleme," diye fısıldadım. Kaşları hafifçe kıpırdadı. "Kimse senden daha yakışıklı değil."

Hafifçe çekilip gözlerime baktı. Dudakları dudaklarımın az ötesindeydi. Sıcak nefesi tenime çarpıyordu.

"Sana bir sır vereceğim ama kimseye söyleme," dediğinde derin sesi içimi gıdıkladı. Usulca başımı salladım. "Kimse senden daha güzel değil," dediğinde dudaklarım yeniden kıvrıldı. Beni öpmek üzereydi ve dışarıda tam bir insan karmaşası vardı. Hızla koltuğuma geri dönüp kemerimi taktığımda Pars olduğu yerde öylece duruyordu. Başımla yolu gösterdim.

"E hadi ama şoför bey, tembel çıktın sen. Sür de gidelim."

Pars başını sallayarak cık cıkladı ama eğleniyor olduğu her hâlinden belliydi. Dün gecenin stresinden eser kalmamış gibiydi. Arabayı çalıştırdı ve güçlü motor sesini duyduğumda yeniden gülümsedim. Pars aracı yola çıkarırken, "Arabaları seviyorsun," dedi.

"Hepsini değil," diye itiraf ettim."

"En sevdiğin hangisi?" diye sorduğunda hiç düşünmeden kırmızı hurdamı söyledim.

"Victoria."

"Ondan sonra?"

"Bir sıralama yapmadım ama bu da güzelmiş, motor sesine baksana..."

Pars güldü.

"Benzin mi, dizel mi?" diye sordu Pars içinde olduğumuz arabanın motor sistemini anlayıp anlamadığımı merak ediyordu.

Hiç düşünmeden, "Benzin," dediğimde Pars şaşkınlıkla bana baktı.

"Nasıl anladın?"

"Sesinden ve arabanın kalkışından."

Pars takdir edercesine dudaklarını büzdü. "Türünün tek örneği olabilirsin, sevgilim."

Sondaki kelimeye ve tonlama şekline kalbimin çarpıntısını göğsümün üzerinde hissederek silkelendim.

"Sana Hızlı ve Öfkeli serisini sevdiğimi söylemiştim."

"Ben kendinden bahsediyorsun sanmıştım," dedi Pars sataşırcasına. Burnumu kırıştırarak homurdandım.

"Şaka yapıyorumumm.." dediğinde, "İçeri giren sensin, suç potansiyeli taşıyan benim," diye söylendim.

Pars ağız dolusu bir kahkaha patlattı ve arabanın gazını kökledi.

"Benimle suç işler misin peki?" diye sordu omuzunun üzerinden kıstığı gözlerle bakarak.

"Ben sade vatandaş kalsam olmaz mı?" dediğimde hiç düşünmeden, "Olmaz," dedi ve yan aynalara bakarak önümüzdeki aracın soluna geçip hızla onu solladı.

"Miray Tuna," dedi, soy dımı değiştirerek sonra duyduğu şey hoşuna gitmiş, ağzında güzel bir tat bırakmışçasına mırıldandı. "Asla sade olamaz."

İç çektim ve alayla, "Tabii, bir kuzu değil, aslan ininde kuzunun ne işi var, değil mi?" dedim.

Bana dönüp gözlerime bakarken uzanıp parmaklarını yüzümde gezdirdi.

"Bu aslan bu kuzuyu sonsuza dek korumak istiyor."

Omuzlarımı silktim. Romantik anları baltalayan iç sesim aramıza girdi. "Bir an yemek istiyor diyeceksin diye ödüm koptu."

Pars yeniden bir kahkaha patlattı. "Onu da istiyor tabi."

"Ah, biliyordum."

"Mümkünse bu gece?" diye sordu. Karnımın içinde beliren o his aşağılara doğru akıp baskı yapmaya başladığında yutkundum. Nefes alışverişim hızlandı. Tenim ısındı ve ona evet diye gülümserken ağzımın içinin kuruduğunu hissediyordum.

♛

Tüm Göreme'yi ayaklar altına seren, kayanın içine oyulmuş bir taş otele gelmiştik. Soğuk taşları ısıtan batan güneşin kızıllığı ve eskitilmiş görüntü verilmiş, orta çağ saraylarından çalma görünen beton blokların içinde yanan usul ateşle aydınlanan otelin içinde böyle bir oda olacağını düşlesem bile hayal gücümde eksik kalırdı. Tavam kavislenen odanın zeminini kaplayan devasa yatak, beyaz saten çarşaflar ve onun üzerinde parlayan taze rengârenk gül yapraklarıyla örtülüydü. Loş ama hoş bir aydınlık vardı. Odanın hemen yanındaki duvarın ardında merdivenlerin çıktığı, gömülü bir jakuzi bulunuyordu. Yatağın başlığının dayandığı duvar başka bir odaya açılıyordu. Büyük ekran bir LCD, rahat bordo koltuklar, beyaz tüylü bir halı ve bir sürü şişenin olduğu bir içki köşesi vardı. Salon olarak tasarlanmış odadan açılan başka bir kapı ise dar bir kesit oluşturan aşağı inen taş merdivenlere açılıyordu. Aşağıdan gelen su sesi belli belirsiz yankı yapıyordu. Dikkatli adımlarla aşağı indiğimde ağzım şaşkınlıktan yarı açık kaldı.

CamScanner ile tarandı

Bana dönüp gözlerime bakarken uzanıp parmaklarını yüzümde gezdirdi.

"Bu aslan bu kuzuyu sonsuza dek korumak istiyor."

Omuzlarımı silktim. Romantik anları baltalayan iç sesim aramıza girdi. "Bir an yemek istiyor diyeceksin diye ödüm koptu."

Pars yeniden bir kahkaha patlattı. "Onu da istiyor tabi."

"Ah, biliyordum."

"Mümkünse bu gece?" diye sordu. Karnımın içinde beliren o his aşağılara doğru akıp baskı yapmaya başladığında yutkundum. Nefes alışverişim hızlandı. Tenim ısındı ve ona evet diye gülümserken ağzımın içinin kuruduğunu hissediyordum.

Tüm Göreme'yi ayaklar altına seren, kayanın içine oyulmuş bir taş otele gelmiştik. Soğuk taşları ısıtan batan güneşin kızıllığı ve eskitilmiş görüntü verilmiş, orta çağ saraylarından çalma görünen beton blokların içinde yanan usul ateşle aydınlanan otelin içinde böyle bir oda olacağını düşlesem bile hayal gücümde eksik kalırdı. Tavanı kavislenen odanın zeminini kaplayan devasa yatak, beyaz saten çarşaflar ve onun üzerinde parlayan taze rengârenk gül yapraklarıyla örtülüydü. Loş ama hoş bir aydınlık vardı. Odanın hemen yanındaki duvarın ardında merdivenlerin çıktığı, gömülü bir jakuzi bulunuyordu. Yatağın başlığının dayandığı duvar başka bir odaya açılıyordu. Büyük ekran bir LCD, rahat bordo koltuklar, beyaz tüylü bir halı ve bir sürü şişenin olduğu bir içki köşesi vardı. Salon olarak tasarlanmış odadan açılan başka bir kapı ise dar bir kesit oluşturan aşağı inen taş merdivenlere açılıyordu. Aşağıdan gelen su sesi belli belirsiz yankı yapıyordu. Dikkatli adımlarla aşağı indiğimde ağzım şaşkınlıktan yarı açık kaldı.

Üzerinde ince buharların kıpırdadığı, büyükçe bir havuz vardı ve havuzun köşelerinden yükselen taş aksesuarlardan su akıyordu. Minik, yapay şelalelerle çevrili parlak havuzun suyu ışıl ışıldı çünkü yükselen taşların tepesi camla kaplı bir tavandı ve gökyüzüne bakıyordu. Havuzun kenarına kadar heyecanla adımlayıp dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı suda gezdirdim. Soğuk bir mağaranın içindeki su, tatlı ılıklığıyla tenimi gıdıkladığında istemsizce güldüm.

"Sevdin mi?" Pars'ın neşeli sesine dönerek tekrar güldüm. Sesim tekrar yankılandı.

"Bayıldım."

Mağaranın duvarlarının içine döşenmiş soğuk mavi ışıklandırmaların aynı anda yandığında bakışlarım birden yukarı kaydı.

"Şuna bak Pars, galaksi içindeymişiz gibi..." Parmağımla ışıkları gösterdim. "Yıldızlara benziyorlar."

Pars yanıma yürüyüp, benim açımdan gösterdiğim yere baktı. Yukarı doğru yer yer kavislenen mağaranın taşlarından yansıyan ışıklar gerçekten de göz kamaştırıcıydı.

"Buraya onlarca kez geldim ama ilk kez böyle görüyorum."

Ardından bana elini uzattığında elini yakalayıp ayaklandım ve Pars beni belimden yakaladı.

"Daha önce kimle geldin?" diye sordum mümkün mertebe sesimdeki neşeyi kaybetmemeye çalışarak ve elbette Pars arabadaki masum şakamın rövanşını almak için bir süre mırıldanarak düşünüyor gibi yaptığında omzuna vurdum.

"Bana bak, Köprü Kralı demem atarım suya! Kiminle geldin?"

Pars yüzüme şaşkınlıkla baktı. "Tehdit mi ettin sen beni?"

Çenemi dikip boynumu dikleştirdim ve gözlerinin içine bakarken gözlerimi kıstım: "Yanında bir şeyler öğrendik, hocam." Ardından pis pis suya baktım. "Atarım."

Pars sinsi bakışlarını dudaklarımda gezdirirken belimdeki eli kalçama doğru inip beni çekti ve kendine bastırdı: "Benimle suya gelirsin o zaman."

"Kiminle geldiğini söylersen seninle suya gelirim."

Pars kulağıma doğru eğildi. Kalçamı okşayan parmakları içimi gıdıklıyordu: "Bazen kafamı boşaltmak için gelirim, tek başıma," yüzümü geri çekip gözlerine baktım sorarcasına.

"Burası senin mi?"

Bizi karşılayan takım elbiseli orta yaşın üzerindeki adamı hatırladım.

"Hoş geldiniz efendim," demişti... "Odanız hazır. Misafir alımını da kapattık, kimse sizi rahatsız edemez." Pars'ın koruma ekibi boş odalara yerleşirken bunu hiç düşünmemiştim.

Pars önemsiz bir durummuşçasına başını salladı: "Bizim."

Kaşlarım havalandı: "Biz?"

"Senin ve benim."

Gülümsedim ve uzanıp dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurdum: "Tek başına gelmene sevindim."

Pars başını geriye atarak kahkaha attığında sesi yükselerek yankılandı: "Burasının bizim olduğunu söylüyorum ama sen burada tek başıma olmama seviniyorsun."

Ciddi bir tavır takınarak alaycı bir şekilde iç çekerken Pars'ın ceketinin yakalarını düzelttim: "Beni sadakatiniz ve aşkınızla tavladınız, Yüce Kral, malınız ya da gücünüzle değil."

Pars yüzüme manidar manidar baktı. Eli kalçamdan yeniden belime tırmanırken diğer elinin parmakları yüzüme dokundu. Sanki gerçek olup olmadığımı kontrol ediyor gibiydiler.

Nefes alışverişleri de bakışları gibi ağırlaştı.

"Bu hayatta her konuda yanıl ama asla sana olan aşkımdan ve sadakatimden şüphe etme, olur mu?" Sesi yoğundu, aramızdaki çekim an be an artıyordu ama acele etmek istemiyordum.

Sadece başımı salladım. Pars dudaklarıma eğilirken, "Acıktım," diye durdurdum onu.

Pars gülerek geriye çekildi: "Yukarıdaki dolabın içinde üç tane kutu var," dedi gizemli bir sesle.

Ardından yeniden kulağıma eğildi ve iç gıdıklayan sıcak nefesini tenime üfleyerek konuştu: "Yemek en üst katta, çok bekletme."

♛

Üç kutu... Birinde kan kırmızısı mini etekli, eteğinin kumaşı hafiften pileli olan yakası U kesim kalın askılı bir elbise buluyordu. Diğer kutuda ise elbiseye uyumlu, yine kırmızı, yüksek topuklu *stiletto*lar vardı. En alttaki kutuyu açtığımda ise utançtan elbise kadar kırmızıydım. Çoğu dantel ve tülden oluşan beyaz bir jartiyerli iç çamaşırı takımı vardı. Dilimin, ağzımın içinde kuruduğunu hissettim ve aynı anda karnımın içinde beliriveren ateş yine aşağılara doğru baskı yaparak arzularımın altını çizdi. Yutkunarak ellerimle yüzüme rüzgâr yaptım. Çok heyecanlıydım. Pars'ı kesinlikle onun dahi bilmediği şekilde delicesine arzuluyordum ve bu gece bir beceriksizlik yapma fikri beni ürkütüyordu.

Derin'i görmüştüm, fotoğraflarda yanında çıkan kadınları görmüştüm. Onların kesinlikle benden milyon kat fazla deneyimli olduklarına ve kıvrımlı görünüşlerini duruşlarına yansıttıklarındaysa o kadınsal çekiciliğin enerjisini yaydıklarına emindim. Derin bir nefesle taş duvarlı odanın serin havasını içime doldurdum ve duş almak için banyoya yöneldim. Tenimi ve saçlarımı İstanbul'dan getirdiğim ve asla vazgeçemediğim orman meyveli duş jelim ile iyice yıkayıp çıktım. Cildimi güzelce nemlendirdikten sonra saçlarımı saran havluyu kuru bir havluyla değiştirdim ve iç çamaşırları üzerime geçirdim. Tül tenimde kaymak gibi kayarken kalp atışlarım yeniden hızlanmaya ve tenimde yeniden ısınmaya başladı. Yataktan

biraz gerileyip odanın köşesindeki tepesi oval, çerçevesi alton renkli boy aynasına ilerledim. Bu ben miydim?

Kalçalarımın ayrımından yukarı doğru çıkan ipten tenime ulaşan danteller, bir pencerenin fonlu perdelerini anımsatıyordu. Ön kısmın iste ortası tül kenarları danteldi ve bikini bölgesinin o çizgisi tülün altından hafiften belli oluyordu. Sütyenin önündeki danteller pembe meme uçlarımı saklamaya yetmese de göğüslerimi enfes bir yemeği ortaya seriyormuşçasına öne çıkarmıştı. Baldırlarımdaki jartiyerleri takıp hızla yatağın üzerindeki kırmızı elbiseyi giydim ve tekrar aynanın önüne geçtim.

Eteğin bittiği yer muazzamdı ve Pars'm beden ölçülerimi bu kadar iyi biliyor olması gerçeği de damarlarımdaki karıncalanmayı artırıyordu. Görüntümden fazlasıyla memnun olarak tekrar banyoya döndüm ve saçlarımı kurutup dalgalarını belirginleştirerek makyaja geçtim. Kırmızı bir rujum yoktu, o yüzden gözlerimi dumanlı bir makyajla belirginleştirip dudaklarıma pembesi bir *nude glos* sürdüm. Saçlarımı yandan ayırarak tek omuzumun üzerine aldım ve tekrar aynanın başına döndüm. Hem çok sade hem de çok fazla gibiydi. Benim çok da alışık olmadığım bir görüntüydü bu. Rahatsızlık duymak yerine, aksine kendimi çok iyi hissediyordum. Pars'la olduğum her an benim için özel olsa da bir tek onun gözlerinin beni böyle görmesini istiyordum. Onun için de özel olduğunu bilsem de her anı hem aklımıza hem de kalbimize işlesin, zamanın ötesine geçebilelim istiyordum.

Bir kitapta okumuştum; "Aşkın boyutları var," diyordu yazar ve bilinenin aksine öyle evlilikle ya da çocukla solacak bir ritüele de dönecek bir duygu yoğunluğu değildi ona göre. Aşk yeri gelince deli, yeri gelince mantıklı, yeri gelince de hiçbiri olmamayı beraber başarabilmek, uyumu yakalamak ve çılgın coşkuları bir çatı altında toplayabilmekti. "Yine bilinenin aksine," diyordu yazar, "aşk herkesin başına gelebilen bir

şey değil." Arzuyu ya da aidiyeti bir odağa kanalize etmekten daha çok, ahenkti. İnsanın yaşamının temel merkezine hepimiz biyolojik olarak kalbi koyduğumuz için aşkı sadece kalbimizin tuhaf biçimde ritim değiştirmesi ile tanımlasak da yine o yazara göre aşk bütünsellikti. Beyinle, tenle, kalple, gözle hatta ruhla beraber karşındakine akabilmekti.

Âşık olunca, tanıdıkça kopmuyor; tanıdıkça tutuluyordunuz. Zaman aleyhinize işlemiyordu. Hayatın akışında kalbiniz onun için atarken bilinciniz onu tüm dünyaya karşı kuşatmak istiyordu. Benim fantastik güçlerim ya da kapımın önünde emrimi bekleyen adamlarım yoktu. Ama onu korumak istiyordum; kalbini, ruhunu ve bedenini... Karanlık sadece koyu harelerinde kalsın, kaos onu sürüklemesin istiyordum ama yine bunun sadece benim isteklerimde kalacağını bilecek kadar da gerçekçiydim. Elli kiloluk çıtı pıtı bir kızdım belki ama onunlayken kendimi dünyayı sırtlanacak kadar güçlü hissediyordum. Benim için aşk buydu.

Odanın kapısını yavaşça açıp dışarı çıkarken artık düşündüğüm tek şey, az sonra onu görecek olmamdı. Bu gece tamamen onun olacaktım. Heyecanlıydım, mutluydum ve artık akşamın karanlığı bu sihirli şehri tamamen ele geçirmişti.

♛

Pars beni merdivenin başında karşılayıp da benim dahi hâlâ kanıksayamadığım görüntüm itibari ile donakaldığında kalp atışlarım sanki mümkünmüş gibi daha da zirvelere tırmanmıştı. Her zamanki gibi centilmen olsa da saklayamadığı şaşkınlığı dudaklarımı çekiştirmiş, tenim elbiseme uyumlu şekilde kızarmıştı.

"Siktir!" kelimesi istemsizce dudaklarından kaçmıştı. Pars beni baştan aşağı süzerken nefes almıyor gibiydi.

"Hayal ettiğimden çok daha güzel," diye mırıldandı kendi kendine.

Gözlerimi kısıp ben de onu süzdüm. Hoş bunu yapmama gerek yoktu, ne de olsa Pars Tuna her zaman iyi görünüyordu. Bu sefer üzerine oturan beyaz gömleği, koyu lacivert ceketi uzun ve kaslı bacaklarını saran kumaş pantolonla yine yakışıklıydı. Tek fark bugün parfümünü bir iki fıs kadar fazla sıkmıştı.

Beni belimden çekip dudaklarımın kenarına bir öpücük kondururken elinden yayılan kuvvetli ısı bacaklarımın titremesine neden oldu. Kavrayışı önceleri olmadığından daha cüretkâr ve daha sahipleniciydi.

Heyecanım anı kavrayışımı zorlaştırsa da nefes alışverişlerimi kontrol etmeye çalışarak her şeyin bilincinde olma gayretindeydim. Çünkü bu gece hayatımızda ömrümüzün sonuna kadar en özel anlardan biri olarak kalacaktı. Pars telaşsızdı, sakindi ve derin gözleriyle yumuşamamı sağlıyordu. Sandalyemi çekişi, oturmamı bekleyişi ve omuzlarıma havanın her an soğumaya meyilli ılıklığına karşı örttüğü beyaz, yumuşak şalın tenime parmakları kadar nazik dokunuşu... Her şey ama her şey içimde bir şeylerin tatlı tatlı titremesine neden oldu. Yemekler servis edilirken yakaladığı boşluklarda usul usul iltifatlar ediyordu. Bense bir şekilde saçma şakalar yaparak onu güldürmeyi başarıyordum. Romantik kelimeler konusunda acemiydim ama emindim ki gözlerim aşkımı sözlerime fırsat bırakmayacak kadar yüksek haykırıyordu.

Uzakta görünen peribacaları onlara yansıyan ışıklarla aydınlatılmıştı. Otelin en üst katındaydık ve çevrede bizden daha yüksek konumda başka yapı olmadığı için tüm o mucizevi güzelliği özgürce izleyebiliyorduk. Taş otelin duvarlarındaki hafif sıcak loşluk, eskitilmiş beton bloklardan çıtırdayan ateş ve temiz akşam havası eşliğinde yemeğimizi yerken, yuvarlak bir masada baş başaydık.

Yıldızlar gökyüzünde o kadar netti ki uzansam dokunabileceğime neredeyse saçma bir mantıksızlık çerçevesinde

emindim. Masamızın ortasında yanan bir mum vardı ve kulağımıza hafifçe esen müzikten başka bir ses yoktu. Ara ara masamıza gelen garsonlar sakince içki doldurup, sıcak ya da ara yemek servisinde beliriyorlardı. En görkemli hayalleri bile sönük bırakacak gerçek bir güzelliğin içindeydim.

Pars çatalını ağzına götürürken gözlerini de parmaklarımın arasında duran kadehe dikti: "Neredeyse bir kadehi bitirmedin," dediğinde gülümsedim. İçmesem de hafiften mahmur hissediyordum. Sanırım yükselen kan şekerim, temiz hava ile birleşince üzerime tatlı bir yorgunluk üflemişti.

"Ayık kalmak istiyorum," dediğimde Pars masaya doğru eğildi.

"Ne tesadüf, ben de!"

O an fark etmiştim ki Pars da kadehindeki kırmızı şarabını bitirmemişti.

Tenim şarap kadar kızarırken üzerimdeki uyuşukluk da hızla uçup gitti. Oturduğum yerde hafifçe kıpırdandığımda Pars gülerek eliyle bir işaret verdi ve müzik değişti. Oturduğu yerden ceketinin önünü ilikleyerek ayağa kalktı. Sağlam ve gösterişli adımları hemen yanı başımda durdu ve elini uzattı.

"Benimle dans eder misin?"

Başımı yana yatırıp gözlerine baktım. Birdenbire ağzımın içi kurumuştu. "Ben pek dans etmeyi-"

Pars sözlerimi tamamlamama izin vermedi:

"Bana bırak."

Dudaklarımı birbirine bastırarak iç çektim ve elimi avcunun içine bırakarak doğruldum. Birkaç adım masadan uzaklaştık. Pars'ın iri eli belime yerleşip, bel kavisimi tamamen kapladı. Elimi tereddütle omzuna yakın sırtına doğru uzattım. Bu, Pars'ı gülümsettiğinde parmaklarını parmaklarımla kenetlemişti. Sonra sallanmaya başladık, müziğe de beklemediğim şekilde ayak uydurmuştum. Doğrusunu söylemek gerekirse Pars gerçekten adımları ve tutuşuyla beni çok iyi

yönlendiriyordu. Birbirine değen gövdemiz o noktadan itibaren kuvvetle ısınmıştı. Göğüslerim, Pars'ın başını biraz aşağı eğmesiyle iştahla izleyebileceği bir açıda onun beyaz gömleğinin altındaki sert kaslarına değiyordu. Teninden yayılan koku ise aklımla oynuyordu resmen. Onun geniş omuzlarının ardından izlediğim her şey şeklini değiştirdi bir anda. Pars'ın yüzü gözlerimin önüne geçtiğinde yutkundum.

"Utanınca çok sevimli oluyorsun," dedi.

Sıcak sesi tekrar yutkunmama sebep olurken, "Kedi köpek gibi mi?" diye sordum. Pars kıkırdadı ve başını hafifçe sağa sola sallarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Ve yine utandığında –ki bu genelde iltifat aldığında oluyor– şaka yollu geçiştirmeye çalışıyorsun."

"Ah!" diye inledim alayla. Omuzlarımı silktim: "İyi de bir gözlemciyiz."

Pars başını salladı. "Sadece seni. Dünyanın geri kalanının ne yaptığı umurumda değil."

Başımı hafifçe yana eğip Pars'ın ilk defa bu gece bu denli derinleşen gözlerinin içine baktım. "Hayatımı normal sınırlarımdan dışarı çıkardın, duygularımı da öyle. Sence bu nereye gidiyor?"

Ilık sesimi içine çekerek dudaklarıma doğru yaklaştı: "Senin istemediğin hiçbir yere gitmeyecek," diye yemin etti. Ben de hafifçe onun dudaklarına doğru yaklaştım.

"Ya seninle her yere gidebileceğine çoktan ikna olduysam?"

Yutkunduğunu duydum. Dudakları hafifçe seğirdi. Aramızdaki mesafeyi sıfırlarken dudakları dudaklarımın üzerinde fısıldadı: "O zaman tekrar hoş geldin, sevgilim."

Üst dudağımı dudaklarının arasına çekerken bedenimi tamamen kendisine yapıştırdı. Belimdeki elinin ısısı ve kuvveti tahrik edici biçimde artarken, saçlarımın arasından başımın ardına geçen parmakları nazik ama geçit vermezdi.

Tıpkı dansı ona bıraktığım gibi bu gece tüm yol göstericiliği ona bırakmaya karar vererek hafifçe ağzımı araladım. Dili dilime değdiğinde hafifçe inledim ve bu tabii ki onu tamamen yoldan çıkardı. Alt dudağıma hızla inip, nefesimi, ruhumu içine çekercesine öpüyor, parmakları kumaşın altındaki tenime ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Dudaklarımdan hafifçe çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Bağımlılık yapıcı bir madde gibiydi. Dudaklarım ondan kalan boşlukla sızladı ve tekrar ona uzandığımda beni durdurdu.

"Seni odamıza götüreceğim, küçücük bir yerin görünse bile burayı yakmam gerekir."

"Kimse yok," diye inledim gözlerim kapalı.

"Kuş uçar, kedi atlar, korumalardan biri işgüzarlık yapar, garsonun gelesi tutar!"

Gözlerimi hafifçe aralarken birden beni kucağına aldığında küçük bir çığlık attım.

"Tanrım! O sesin!"

"Pars..."

"Sesini sakla sevgilim, birazdan hepsine ihtiyacın olacak..."

Sertçe yutkunurken göğsüm de Pars'ın yüzüne doğru hızla inip kalkıyordu.

Merdivenlerden inerken beni iştahla süzüp kulağıma doğru fısıldadı.

"Birazdan çok daha fazlasını duymak istiyorum."

Ensesindeki parmaklarımla tenini okşarken beni düşürmeyeceğinden emin olarak dudaklarımı ısırdım ve inlemeyle karışık mırıldandım: "Emredersiniz, Majesteleri!"

"Tanrım!" diye hırıldadı Pars. İçinde uyuttuğu vahşi aslanın uyandığını, göğsünden yükselen o kaba erkeksi sesle anlamış oldum. Sanırım o aslanı yavaş yavaş uyandırmalıydım ama artık çok geçti. Pars adımlarını hızlandırdı ve işte bir anda biz yemekteyken mumlar ve gül yapraklarıyla donatılmış loş odanın içindeydik.

Mum ışıkları sadece karanlığı delmiyor, içime işliyor, alevin tatlı ısı halkaları kalbimin etrafına sarılıyordu. Bilmediğim denizler keşfediyor ama kaptana güvendiğim için amansızca bir merak duyuyordum. Korkmuyordum, Pars yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilirdim.

Beni yatağımıza kadar götürdü ve narin her an dağılıp yok olabilecek sihirli ender bir parçaymışım gibi özenle, yavaşça yatağa bıraktı. Ellerini başımın yanına koyup gözlerime sanki asırlar süren özlemine kavuşmuşçasına uzun ve derin anlamlarla baktığımda titrek bir iç çekişle elimi yüzüne uzatıp parmaklarımla tenine dokundum. Gözlerimi kapattığında parmak uçlarım belirgin yüz hatlarında geziyordu. Derin bir nefes aldı ve yüzünü çevirip avuç içime dudaklarını bastırdı. Dudakları sıcak, nefesi alev alevdi. "Büyüleyicisin," diye fısıldadığında sesi kalbimin yüksek atışının sesine karıştı.

Bir şey söylemesem de gülümsedim. Pars'ın kaşları sanki acı çekiyormuşçasına çatıldı. "Aklımı uçuruyorsun, seninleyken ya da söz konusu sensen, ben ne Köprü Kral'ıyım ne de holding başkanı... Sadece saf, âşık bir adamım. Tehlikeli, çok tehlikeli..." diye mırıldandı. Gözlerini yavaşça açıp, siyaha kaçan koyu kahvelerini kehribar gözlerime mühürledi.

"Gözlerin," dedi parmağını gözlerimin üzerinde gezdirirken. Gözlerimi kapadım, ardından parmak uçlarıma saçlarıma tırmanırken ekledi, "Saçların... Güneşi giymiş, ondan doğmuş gibi."

Pars dudaklarıma doğru eğildi. Sıcak nefesi tenimin üzerinden içime aktı. "Karanlığıma doğan güneşim."

Dudakları dudaklarımı örttü. Parmakları boynumdan enseme ulaştığında, dudakları dudaklarımı araladı. Acele etmese de ikimizin de kalbinin boğazlarımızda gümbürdediğini duyuyor gibiydim. Sanki ben değil o da benimle bir ilki keşfediyordu, her ne kadar bunun öyle olmadığım bilsem de... Dudaklarımız, dillerimiz, nefeslerimiz birbirine dolandı. Pars

dudaklarını tenimde gezdirerek çeneme ulaştı ve bir süre de orada oyalanırken eli baldırımdan kalçalarıma doğru uzanıyordu. Hafifçe kalçamı kaldırdığımda karnımın üzerindeki sert varlığını hissettim. Aradaki onca kumaşa rağmen onu bu şekilde hissetmek içimi ürpertti. Büyük, sert ve çok sıcaktı.

Onu içime alabilecek miydim emin değildim ama bunu deli gibi istiyordum. Pars onu istememi öyle güzel sağlıyordu ki düşündüğüm canımın acıyacağı değil, o doluluk hissinin nasıl beni kendimden geçireceğiydi.

Karnımın içindeki o ağırlık aşağılara doğru akarak baskı yapmaya başladığında Pars bacağımdaki jartiyerin klipsini anlamadığım bir hızda açmış ve kalçamı tamamen kavramıştı. Parmakları tenimi hafifçe sıktı ve boynumdaki dudaklarının basısını artarak dilini tenimde gezdirmeye başladığında inledim.

Pars tekrar dudaklarıma tırmandı, bu sefer dudakları usulca değil büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı. Alt dudağımı ağzına alıp, çekiştirirken boğazının gerisinden hırıltıyla karışık inledi ve bu beni kışkırttı. Belimi hafifçe oynattığımda, onun sertliği yerini buldu ve bacak arama oturdu. Pars kendini bana bastırarak ağzımın içine doğru inlerken, "İlkin ve sonun olacağım," diye yemin etti.

Fısıldayarak yeminini onaylarken nefes nefese ve arzu doluydum. "İlkim ve sonum olacaksın."

Dudaklarımı dikkatle dişlerinin arasına alıp hafifçe çekti. Ardından gözlerime bakıp yediği tatlıdan memnun olmuş hülyalı gözlerle dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken doğrulup yatakta oturdu ve elini uzattı. "Seni soymama izin ver."

Talepkâr yoğun bakışlarının altında elimi ellerinin arasına bıraktım. Beni de doğrultup göğsüm ona yaslı hâlde oturmamı sağladı. Burnunu burnuma sürterken gözleri hafifçe kapanmıştı. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu.

"İzin veriyor musun?" diye sorduğunda, "Evet," diye fısıldadım.

Ayağa kalktı ve beni ellerimden tutup tam karşısında ayağa kaldırdı. Topuklularıma minnettardım, yüzünü gözlerimin önünde tutabilmemi başardığı için. Pars'ın elleri omuzlarıma tırmandı ve elbisenin askılarını kollarıma düşürürken yaklaştı. Sıcak nefesi omuzlarımdan göğsüme doğru akarken yutkundum ve titreyen bacaklarımı kontrol etmeye çalışırken dudaklarımı ısırdım. Hünerli parmakları elbisenin fermuarını indirdi. Kumaş tenimden kayıp yere düştüğünde Pars tam karşımda, artık mum ışıklarının alevlerini gözlerine toplamış bir şekilde baştan aşağı beni süzdü.

"Mi-ray!" diye kekeledi. Pars Tuna kekelemiş miydi? "Harika görünüyorsun."

Derin bir nefes aldım. Pars elini çıplak belime yerleştirip bedenimi kendi bedenine yapıştırdığında, "Ben de seni soymak istiyorum," dedim.

Dudakları hafifçe yana kıvırılırken başını salladı. Parmaklarım omuzlarına tırmandı ve ceketini kollarından sıyırdım. Kumaş tok bir ses çıkararak yere düştüğünde bu sefer de gömleğinin düğmelerine uzandım. Tüm dikkatimi kumaşın ardındaki sert kaslarına ve harika tenine vermiştim. Düğmeler açıldıkça tüm kasları açığa çıkıyordu. Dudaklarımı tenine bastırmamak için kendimle mücadele vererek gömlekten kurtulduğumda parmaklarım göğüs kasların aşağı doğru bir yol çizdi.

Pars ürperse de dik duruşunu koruyordu. Gözlerimi gözlerine dikerek ona belki de ilk kez gördüğü kışkırtıcı bir bakış atarak kemer tokasına ulaştım. Tokayı açıp o uzun bacaklarını saran pantolonu azat ettiğimde elimin altındaki baksırdan tenime değen sert sıcaklıkla dudaklarım aralandı. Nefes almak anbean zorlaşıyor gibiydi.

Pars gülümseyerek elimi yakaladı ve beni bir anda kendine çekip tenlerimizi birleştirdi. Bedenini baştan sona, boydan boya kendi bedenimde hissediyordum ve bu harikaydı. Parmakları enseme dolandı ve bir anda dudakları aralık olan ağzıma kapandı.

Öpüşmemiz normal seyrinden çok çabuk çıktı ve daha ateşli daha talepkâr bir hâl aldı. Birlikte yatağa düştüğümüzde Pars'ın bir eli başımın ardındaydı. Diğerini ise ağırlığının beni ezmemesi için yatağa dayamıştı. Bu kadar yoldan çıkmışken bile düşünceli olmasıyla beni bir kere daha mest ederek dizlerinden yardım alarak doğruldu. Elleri tenimi gezerek bacaklarıma indi ve beni ayakkabılarımdan kurtardı. Ayak bileğime dudaklarını bastırdığında gözlerim üzerindeydi. Ardından gözlerime baktı ve gülümsedi. Kalçalarıma uzanmadan önce tekrar elleri göğsüme tırmandı ve sütyenin kopçalarını çözüp onları odanın bir kenarına fırlattı. Bakışları sinsileşti ve elleri kalçama kayıp, iç çamaşırımı bacaklarımdan sıyırıp bedenimi örten en ufak bir kumaş parçası olmaksızın tamamen çıplak bir hâle getirdi. Manzaradan öyle memnundu ki gözlerinde yanan o arzunun katlanarak arttığını kaslarının aldığı biçimden dahi okuyordum.

Tekrar üzerime uzanırken başımla baksırını işaret ettim: "Sen?"

Dudaklarıma doğru güldü. "Seni şimdiden korkutmak istemiyorum."

O beni öpmeye başlamadan sitemkâr bir fısıltıyla mırıldandım: "Ah bu çok rahatlatıcı oldu."

Pars'ın dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Nefes alışverişleri sıktı. "Ben seni rahatlatacağım."

Ve öyle de yaptı. Daha öpüşmeye başladığımızda ipeksi tenimi kaplayan sıcak teninin hissiyle erimeye başladım. Tenim onun tenine o kadar duyarlıydı ki tüm hücrelerim varlığının farkına vararak titredi. Ellerim istemsizce omuzlarından en-

sesine çıktı. Parmaklarım sık saçlarına dolandığında Pars dudaklarını tenimden çekmeyerek boynuma inip o keşfettiği erozyon bölgemi dudakları ve diliyle okşamaya başladı. Dişleri, sıcak dili ve ıslaklık...

Aman Tanrım...

İnleyerek saçlarını çektim ama o altında kıvranan bedenimle daha da tahrik olmuş biçimde göğsüme doğru indi. Göğsümü kaplayan dudakları ve göğüs uçlarımı çekiştiren dişleri tüm algılarımı bozarak beni tek bir arzuya hapsetti. Onu istiyordum, her yerimde... Ve bu arzu gittikçe daha çılgın bir hâl alıyordu.

Pars iki göğsümle de özenle ilgilendi. Çenesini karnımın üzerinde hissettiğimde yeniden ürpererek altımdaki çarşafı sıktım. Pars tenimin her bir yerine öpücükler kondurarak bacak arama indiğinde başımı doğrultup ona baktım. Sıcak nefesiyle beraber dilini tepe noktama yapıştırdığında dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve başım yaylanarak başım arkaya düştü. Yalıyor, dişleri ve diliyle sataşıp aklımı başımdan alıyordu.

"Sesini duymak istiyorum," dediğinde kendimi bırakarak derin bir nefesi dışarı verdim. İnledim mi, çığlık mı attım bilmiyordum ama Pars duyduğu sesle bir eliyle üst bacağımı diğerini de kalçamı kavrayarak bacaklarım daha da ayırdı ve şimdi o sıcak dili içimdeydi.

Başparmağını klitorisime bastırdı ve diliyle vajinamı talan etmeye başladı. Parmağı dairesel hareketlerle oyalanırken kendime daha fazla engel olamadım ve yüksek bir inlemeyle beraber gözlerimin ardında ışıklar patladı.

"Ah! Pars... Pars... Dur!"

Nabzım değil, resmen kalbim bacaklarımın arasında Pars'ın dilinin altında atıyordu. Tüm damarlarım tek bir yere hücum ederek boşalmıştı sanki... Kaslarımdan akan elektriği, sıcaklığı, ıslaklığı dışarı vurmuştum. Pars yüzünde memnun

bir gülümsemeyle bacaklarımın arasında, dizlerinin üzerinde doğruldu ve baksırını indirdi.

İşte oradaydı. Hissettiğim ve tahmin etiğimden çok daha büyük ve kalındı. Pars'ın dili kadar sıcak ve yumuşak olmadığı da apaçık ortadaydı. Sertçe yutkunduğumda Pars üzerime doğru eğildi. Yüzü yüzümün az ötesinde durdu.

"Yavaş olacağım."

Başımı salladım ve onun bir bacağımı beline atmasına izin verirken dudaklarıma yaklaşan dudaklarını karşıladım. Diğer eliyle penisini, vajinamın girişine dayadığında sıcaklık yeniden tenimi kuşattı ve kan damarlarımda vızıldamaya başladı. Elini penisinden çekip göğsümü okşamaya başladığında dillerimiz yeniden buluşmuştu. Pars kendini yavaşça içime itti ve bekledi. Öpüşmemiz yavaşlarken nefes nefeseydik. Hafifçe dudaklarını çekip gözlerime baktı.

"Canın acıyor mu?"

Başımı salladım ve "Hayır," diye fısıldadım.

Pars penisini biraz daha itti. Hafif, kesik acısına benzer bir acı hissettim ve bir sıcaklığın dışarı doğru aktığını duyumsadım.

Pars yeniden sordu: "İyi misin?"

Başımı sallarken gülümsedim. "Gayet iyiyim."

Pars'ın bakışları yoğunlaştı yeniden dudaklarıma eğilirken kendisini yavaş yavaş itmeye devam etti ve dudaklarımız bir kere daha buluştuğunda tamamen içimdeydi. Bir süre öpüştük ve o da kısa bir süre içimde bekledi sonra yavaş hareketlerle ileri geri yapmaya başladı. Acı tamamen kaybolmasa da verdiği doluluk hissi harikaydı. Pars öpüşmeyi bırakıp doğruldu. Hâlâ içimdeydi.

"Hızlanacağım?" diye sorduğunda başımı sallayarak ona izin verdim. Elleri kalçamı kavrayıp belimi havalandırdı bu ona tam bir giriş alanı sağlamıştı. Penisini içimden çıkardı ve daha hızlı bir şekilde geri girdiğinde ikimizde inledik. Artık

daha hızlıydı, onun tarafından dolduruluyordum. Tekrar ve tekrar... Çığlıklarım inlemelerime karışıyor ve sesim onu çileden çıkarıyordu.

"Miray..." diye inledi Pars. Adımı bu sesiyle ve arzusuyla duymak sanki dahası mümkünmüşcesine baştan çıkarıcıydı.

"Harikasın, sevgilim. Benimsin, tamamen benim ve hep benim olacaksın..."

Ona cevap veremeyecek kadar kendimden geçsem de sözlerini işitiyordum. Pars her kendini bana tamamen batırışında adımla inliyordu. Kaslarının hareket edişi, güçlü kollarının bedenimi kavrayışı ve tekrar üzerime eğilip dudaklarımızın buluşmasına ramak kala ikimiz de aynı hisle isimlerimizi haykırarak boşaldık.

Pars üzerime yığılmıştı. Yüzü boynuma gömülüydü ve hâlâ da içimdeydi. O boyun girintime bir öpücük kondururken ben de nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Artık onun olmuştum ve bunun farkındalığının bu kadar iyi hissettirmesinin şaşkınlığını yaşıyordum.

"Teşekkür ederim," diye soludu Pars tenime doğru.

Kaşlarım havalandı. "Ne için?"

"Her şey için," dedi ve tekrar boynumu bu sefer daha uzun bir biçimde öptü. Kaslı kolu karnıma dolanmıştı. Kolunu yavaşça çekti ve parmaklarını kolumda gezdirmeye başladı.

"Çok güzelsin..."

Ne söyleyeceğimi bilemez hâlde tavana baktım.

"Şey... teşekkürler."

Pars kıkırdayarak tek kolunun üzerinde doğruldu. Yüzüm gözlerinin önünde ve penisi de hâlâ içimdeydi.

"Şu an içindeyim ve sen hâlâ kıpkırmızısın, sevgilim," dedi. Elinin sırtını yanağımda gezdirirken gözlerini de gözlerime mühürlemişti.

Öyle güzel bakıyordu ki... İç çektim ama sonra sözlerinin anlamını işiterek daha da kızarmama engel olamadım.

Şu an içindeyim.

"Yerini sevdin herhâlde?" diye sordum, yine işi şakaya vurmaya çalışarak. Pars gülerek başını salladı ve başını eğip birleştiğimiz yere baktığında yutkundum.

"Çok sevdim, çıkmaya hiç niyetim yok."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Edepsiz."

Penisini içimde oynatarak beni yeniden bedeninin altında kafesledi. "Daha edepsiz yanlarımı görmedin, sevgilim."

"Tanrım."

Pars küçük bir kahkaha atarak burnumun üzerine bir buse kondurdu.

"Canını yaktım mı?" diye sordu birden ciddileşerek. Ellerimi omuzlarında gezdirerek ensesinde birleştirdim.

"Hayır," diye fısıldadım, "Gayet profesyoneldin."

Pars manalı manalı gözlerime baktı.

"Burada bana bir taş geldi sanırım."

Dudaklarımı bükerek, "Aslında o anlamda söylememiştim," dediğimde Pars tüm ciddiyeti ile yüzümü avcunun arasına alıp gözlerime baktı.

"Uzun zamandır sadece sana aitim ve sana yemin ederim bu hep öyle kalacak."

Gözlerimi kısarak ona tehditkâr bir bakış attım.

"Aksi hâlde ölüsün zaten," dediğimde gülerek burnunu burnuma sürttü. Fark ettiğim şey hâlâ içimde olan penisinin yeniden sertleştiğiyidi.

Kalçamı hafifçe oynattım ve bu Pars'ı boğazının gerisinden inlettiğinde gülümseyerek başımı kaldırdım. Biraz önce tıpkı onun yaptığı gibi birleşme noktamıza bakarak, "Bu normal mi?" diye sorduğumda bu sefer de Pars kıstığı gözleriyle bana baktı.

"Seninleyken olan bu!"

"Im..."

Onu saçlarından tutup hızla kendime çektiğimde tıpkı bir aslan gibi hırlayarak dudaklarıma yapıştı ve bu sefer yavaş olmadı.

Ne ara uykunun kuvvetli kollarına kendimi bıraktım bilmiyordum ama bir pelteden farksızdım. O kadar derin uyumuştum ki gözlerimi araladığımda nerede olduğumu anlamam zaman aldı. Uykunun derinliğinden sandığım kuvvetli kolların Pars'ın bedenime dolanmış kaslı kolları olduğunu fark ettiğimde sırtıma dayalı çıplak göğsü ve saçlarımın arasındaki derin nefes alışverişlerini de hissettim. Beni kendime öyle yapıştırmıştı ki bir bütün olmuştuk.

Hafifçe kıpırdandığımı fark eder etmez Pars'ın nefes alışverişi değişti. Kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım. Kollarının tutuşu sıklaşırken saçlarımın arasına mahmur sesiyle fısıldadı.

"Sadece bir saat uyudun. Uyu biraz daha..."

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldandığımda isteksiz bir homurdanmayla kolunu yavaşça çekti.

"Hemen geri gel."

Başımı çevirip Pars'ın yüzüne baktım. Kısılmış gözlerle bana baktığını görünce başımla işaret ettim.

"Arkanı dön de kalkayım."

Kaşları çatılırken uykulu yüzü muzip bir ifadeye büründü.

"Her yerini gördüm, sevgilim."

Yorganı göğsümde tutarken diğer elimle onu ittim.

"Dönsene ya."

Pars yattığı yerde dirseğinin üzerinde doğruldu ve elinin sırtını, sırtımda gezdirerek omuz başıma bir öpücük kondurup kulağıma, "Ve bu dudaklar her santimini artık çok iyi tanıyor," diye fısıldadığında söylenerek yorgam bedenime sardım ve Pars'ın üzerinden sertçe kalan örtüyü de çekerek

ayağa kalktığımda o çırılçıplak yatağın ortasında kalakaldığında gülerek yatağa düştü. Kollarını iki yana açıp o Yunan tanrılarını dahi kıskandıracak bedenini sergilemek istiyor gibiydi.

"Ben şahsen beni böyle görmenden çok memnunum," dediğinde ona gözlerimi devirerek odadan çıktım ve banyoya girmeden hemen önce kapısında üzerime sardığım ayaklarıma dolanan ağır yorgandan kurtularak banyo kapısını açtım.

Banyoya girerken beyaz yorganın üzerinde fark ettiğim pembemsi kızıl leke dün gece olanların gerçekliğini zihnimde yankılandırdı. Pars ile birlikte olmuştuk; hayatımdaki bir ilki daha âşık olduğum adamla yaşamıştım. Banyoya girip aynanın karşısında çıplak bedenime bakarken hislerimi yokladım. Bacaklarımın arasında çok hafif bir ağrı hissediyordum ama bu normaldi, dün gece gün ayana kadar birbirimizi bırakmamıştık ve duygularım... Asla pişmanlık yoktu aksine mutlu ve kadınsı hissediyordum. Hafifçe yan dönerek göğüslerime ve kalçama baktım. Aynı bendim ama eskisi gibi de değildim. Kendimi, bedenimi keşfetmiştim ve bu keşfi yaparken Pars'ı da keşfetmiştim. Onu nelerin tahrik ettiğini, içimdeyken nasıl kendinden geçişini ve zirve anında adımı yankılandırışındaki o tınıyı... Aynaya yaklaşarak boynuma ve göğüslerime baktım. Hafif kızarıklıklar ve Pars'ın dişlerinin izi vardı. Bunun beni tahrik etmemesi gerekiyordu ama daha şimdiden yeniden onunla olmak isteyen arsız bir yanım içimden bir yerden beni dürtüyordu.

Dişleri yeniden tenimi çekiştirsin ve içimdeyken gözleri daha da kararsın istiyordum. Pars'ı bilemem ama o benim içimde bir yerlerde uyuyan bir vahşiyi uyandırmıştı. Düşüncelerimden sıyrılmak için hafifçe silkelenerek suyu açtım ve altına girdim.

Ilık su tenimden akıp giderken parmaklarımla Pars'ın hâlâ varlığını hissettirdiği yerlere dokunmaya başladım. Boynum,

göğüslerim, belim ve karnım... Daha aşağılardaki daha belirgin olan hisler, içimde kaynayan ateşi harlıyordu. Akan suyun altında, yüzümü kaldırdım ve saçlarımdaki ağırlaşan ıslaklıkla başım ardıma düşerken banyonun kapısı açıldı. Pars'ın çıplak göğsü sırtıma değerken, eli boynuma ulaşıp parmaklarıyla tenimi kavradı. Kendimi tamamen ona yasladığımda, diğer eli tıpkı biraz önce benim yaptığım gibi göğüslerime dokundu ama o daha sertti. Parmaklarıyla göğüs ucumu sıkıştırıp çekiştirdiğinde hafifçe inledim ve kalçalarımı ona doğru ittiğimde sert penisi kaba etlerimin arasına sıkışarak daha da gerildim. Pars'm dudakları yanaklarımdan kulağıma doğru kayarken eliyle elimi yakalayıp bacak arama, klitorisime götürdü.

"Kendini keşfet," diye fısıldadı. Dediğini ve yol gösterişini takip ederek parmağımla tepe noktama bastırdım. Pars'ın elleri belime sarıldı ve beni öne doğru eğdi. Su ikimizi de ıslatırken penisini vajinamın girişine dayayıp bir anda içime girdi. Elleri düşmemi ya da kendimi bir yere çarpmamı engellemek için beni sıkıca kavramıştı. Vuruşu sertti, içimde yarattığı doluluk hissi coşkuluydu. Çıkıp geri girerken, "Tanrım!" diye inledi Pars. "Buradan çıkmak istemiyorum. Biraz olsun genişlemek yerine, daralıyorsun, sevgilim." Tekrar inledi. "Beni içine çekiyorsun."

Sözleriyle kendimi ona biraz daha bastırdım. Pars gürleyerek hareketlerini hızlandırırken kolları da belime sarılmıştı, nefesini ve karnını sırtımda hissediyordum. Gelmek üzereydi ve ben de neredeyse boşalacaktım. Eliyle elimi yakaladı ve parmağımı çekip kendi parmağını vahşice tepe noktama bastırdığında bomba patladı.

"Ah... Miray..."

İçimde penisi seğiriyordu ve vajinamın etrafı onu sarıyor, nabzım bacaklarımın arasında atıyordu. Onu spermlerini içime saçışına kadar net bir şekilde hissediyordum, sıvının

içime aktığını ve birazının sızarak ikimizin arasını sardığını... Sırtıma yığılı göğsü hızla kalkıp inerken yavaşça beni de kendiyle beraber doğrultup sırtımı yeniden çıplak göğsüne dayadı. Nefes nefeseydik. Eğilip boynuma sıcak, kuvvetli bir öpücük kondurdu.

"Öyle mükemmelsin ki doyamıyorum."

Hâlâ bir kısmı içimde olan penisi, yerli yerindeydi. Başımı geriye atıp yüzüne baktım.

"Sadece merak ediyorum," diye sordum. Gerçekten merak ediyordum: "Takviye alıyor musun?"

Pars'ın kaşları hafifçe birbirine yaklaşırken dudaklarına da çarpık ama can alıcı bir tebessüm yerleşti.

"Ne takviyesi?" diye sordu ne olduğunu çok iyi bilse de duymak ister bir hâli vardı.

"Bu libido pek normal değil," diye açıkladım.

Küçük ama erkeksiliği sert bir kahkaha attı. Gözlerinde hınzır bir ifadeyle elleri boynumu kavrayıp yüzümü daha da kaldırıp kendine yaklaştırırken penisi yavaşça içimden çıktı. Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden, "Libidomu sana borçluyum, kendini benim gözümden görsen ne demek istediğimi anlardın," dedi ciddiyetle. Sonra beni öptü. Usulca ama olabilecek en muhteşem seks sonrası öpücüğü ile... Ardından dudaklarını çekti ve beni kendine çevirip kollarını belime doladı.

"Korunmadık," diye hatırlattım fısıldayarak.

"Bebek konusunda ciddiydim," dedi Pars. Ardından ekledi, "Ama eğer henüz istemiyorsan-"

Aksine istiyordum. Onunla bir aile olmayı deli gibi istiyordum.

"Çin takvimi diye bir şey var, hamile kaldığın zamana göre bebeğin cinsiyeti belirleniyormuş."

Pars sanki ona abuk sabuk bir hikâye anlatıyormuşum gibi eğlenceli bir ifadeyle gülümsedi.

"Ee?"

"Bu ay hamile kalırsam bebek kız olabilir."

Planlamış bir birliktelikti dün gece olanlar ve uçakta Google'da gezerken sadece yüksek lisansım ile ilgili araştırma yapmamıştım.

Pars dudaklarını kıvırdı. Saçma sözlerime katılmasa da teori hoşuna gitmiş gibiydi. Alnını alnıma dayadığında ılık su tepemizden aşağı yağmur gibi süzülüyordu.

"Senin kadar güzel olursa ne yaparım, bilmiyorum."

"Ya da anarşist," diye ekledim. Pars iç çekerek başını salladı.

Kahkaha sesi karnımda yeniden kelebekleri uçuşturdu. "Eyvahlar olsun."

Karnına vurduğumda yeniden güldü ve eğilip tepemizde akan suyun akışını artırdı. Vücudumu özenle liflerken öpücükleri de ardından kondurdu ve banyodan çıkmadan önce biraz önce keşfettiğimiz pozisyonu tekrarladık...

Aşk kaç renge bürünürdü? Şehvet kırmızısı mı ya da masumiyet beyazı... Benim için aşk onun koyu harelerinin, zifir siyahı saçlarının rengine bürünüyordu. Güldüğünde sağ yanağında beliren derin gamzede saklanıyor, sesinin adımı taşıyan tınısında yükseliyordu. Hayatımdaki tüm heyecanlarımı, hayallerimi, umutlarımı paylaşabileceğim tek insan oluvermişti. Güzel şeyler zamanla olsa da mucizeyi yakalamak bir an kadar kısa bir zaman değil miydi? Karanlığın kralının benim mucizem olabilmesi bile mucizeyken, içine düştüğüm çılgınlık yaşadığımı hissettiriyordu. Bunca zamanlık ömrümde kalbimin hiç bu kadar canlı attığını anımsamıyordum. Kanımın sıcak, hayat veren akışını, havanın ciğerlerime bahşettiği serinliği...

Zirvedeydim ve yer çok alçaktaydı. Buradan düşersem sağ kalamazdım ama beni kuşatmasına alan duygularım o denli yoğundu ki her türlü ıstırabı sadece bir kâbus kılıyordu. Pars düşmeme izin vermezdi. Şimdi günün yeni aydığı serin gökyüzündeki renkli balondan Peribacalarını ve bu mucizevi şehri kuş bakışı izlerken belime sarılan kollarının dışında, ruhunun da ruhuma sarıldığına inanarak gözlerimi kapadım ve derince soluyarak anı içime çektim.

Pars'ın dudakları kulağımın üzerinde kıpırdandı.

"Sevdin mi?"

Gözlerimi aralayıp beni izleyen gözlerine baktım.

"Sevmek mi? Bayıldım."

Pars'ın kolları daha da sıkı sarıldı belime. Başını eğip yanağını yanağıma bastırdı.

"Üşüdün mü? Tenin soğuk."

Üzerimdeki kalın kazağı işaret ettim çenemle. Bunu bana zorla giydirmişti ve şimdi giydirdiği için mutluydum; aksi hâlde donarak ölme ihtimalim bu serin havada muhtemeldi.

"Hayır, üşümedim."

"Emin misin?"

Başımı salladım. Pars yavaşça beni bırakırken baloncu, balonu muhteşem bir manzaranın üzerinde durdurdu. Ağzım açık yeryüzünü izliyordum. Tanrı buraya sihirli bir dokunuş yaparken cömert davranmış olmalıydı. Peribacalarının değişik bir şekilde birbiri üzerine çıktığı bir yer gördüm. Altında kahverengi beyaz atlar koşturuyordu. Heyecanla Pars'a seslenirken parmağımla o köşeyi gösterdim.

"Pars, şuraya bak, oraya kesin gidelim..."

Pars sakin bir sesle "Olur," dediğinde ardımda bir tuhaf bir hareketlilik hissederek arkamı döndüm.

Dizlerinin üzerinde, elinde bir kutu, filmlerdeki o sahneleri havada bırakacak bir güzellikte bana bakıyordu.

"Sen evet diyene kadar soracağım ama umuyorum ki şimdi bana evet dersin." Umut dolu bir arzunun tınısının yerleştiği hareleri titredi. Dolan gözlerimi kırpıştırarak dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

"Miray Kuzu," dedi gülümseyerek. Bacaklarım titriyordu ve Pars ekledi, sesi yoğundu, bakışlarıysa daha yoğun... Kalbimi yerinden söküp geri takacak kadar... "Benimle evlenir misin?"

Başımı sallarken ağzımın içinde dilimi arıyordum. Kalbimin çarpıntısı kulaklarımdaydı. Kutuya bakmamıştım bile; bakabildiğim tek yer onun gözleriydi. Karanlığında mavi gök yüzünü gördüğüm hareleri... Gözlerim dolup taştı... Yaşlar yanaklarımdan süzülürken güçlükle nefes aldım.

Pars sesimi duymak isteyen yoğun hareleriyle baktı; yüzünde tatlı bir sevinç vardı, kimsenin onda görmediği bir ifade...

"Evet, Pars Tuna," dedim sesimi titretmemeye çalışarak. Başımı yeniden sallarken ellerimin tersiyle yüzümü sildim.

Baloncu keyiften dört köşe bizi izlerken Pars elimi tutup sol yüzük parmağıma o an fark ettiğim işlemeli, büyük bir pırlantası olan –muhtemelen ata yadigârı– yüzüğü parmağıma takıp elimi dudaklarının üzerine götürdü.

"Çok yakıştı."

Pars ayağa kalkarken elimi yüz hizama kaldırıp parmağıma baktım. Oval kesim bir elmastı, çerçevesi sarmaşıklı dallar biçiminde gümüşiydi...İçim titredi... Kendi kendime konuşuyormuşum gibi sessizce, "Çok güzel," diye mırıldandım.

"Teşekkürler," dedi Pars beni kendisine çekip saçlarımın arasına öpücükler kondururken.

"Teşekkürler, sevgilim," diye fısıldadı yeniden. Dönüp ona baktım, hafiften buğulanmış gözleri kalbime bir şeyler yaptı. Biraz hüznün ağırlığı ve çok sevilmenin getirdiği değişik bir coşkuyla parmak uçlarımda uzandım. Dudakları du-

daklarıma değdiğinde baloncunun arkasını döndüğünü fark ettim. Muhtemelen o da Pars'ın adamlarından biriydi ya da adamlarından birinin adamı. Her neyse... Tek bildiğim koca şehrin onun ve benim hakkımda tembihlendiğiydi.

Öpüşmemiz derinleşti ve bir rüzgâr hafifçe esip saçlarımı Pars'a doğru savurdu. Yavaşça ayrıldık. Soğuk ıslak tenlerimizi yalarken Pars'ın sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Alnı alnımda, elleri belimdeydi.

"Miray Tuna," dedi. Başımı salladım.

"Kuzu'dan vazgeçemem. Miray Kuzu Tuna," dediğimde güldü.

"Anarşizm temsilisin, sevgilim."

"Sana muhalif olmak hoşuma gidiyor," diye itiraf ettiğimde kulağıma eğildi ve sadece benim duyacağım bir şekilde fısıldadı: "Neyse ki yatakta hemfikiriz."

Tüm o serin havaya rağmen ateş vücudumu ele geçirdi. Tenimin kızardığını yanaklarımda hissederken Pars'ın koluna sertçe vurdum. Üzerindeki kalın beyaz *sweat* ve şişme yeleği onu olduğundan en az beş yaş genç gösteriyordu ve bir insanın her hâlinin bu kadar can alıcı olması rahatsız ediciydi. Tüm bu düşüncelerle biraz daha hırslandım ve bir kere daha sertçe vurduğumda Pars kolunu tutarak yüzünü buruşturdu.

"Elin de ağır hani!"

"Yanında dura dura bir şeyler öğrendik," diye söylenerek diktim çenemi.

Pars tüm dişlerini göstererek gülümsedi ve beni koltuğunun altına aldı. Bu adamın yanında topuklu giymem şarttı... Yavru kedi gibi göğsüne yumulurken, "Sana daha çok şey öğreteceğim," diye edepsizce fısıldadı.

Gözlerimi kapatarak yüzümü göğsüne gömdüm.

"Sen gerçekten çok edepsizmişsin."

Gülmesini göğsünün altından duyduğumda balon inişe geçmişti.

Pars'ın bu yeryüzünde yapamadığı bir şey var mı, diye düşünüyordum. Korktuğum için ata beraber binmiştik ve o sanki orta çağdan kopup gelmiş bir şövalye gibi rahatça atı sürerken kolunu da belime sarmıştı. Aslında şikâyetçi değildim; sıcak bedeni bedenime zırh gibi gerilmişti, sıcaklığı ruhumu okşuyordu ama yine de tek bir şeyi yaparken acemi ve bocalayan hareketlerini izlemek de zevkli olabilirdi. Başımı yana çevirip eleştirel gözlerle ona baktım, at her ne kadar kuvvetle sallansa da Pars'ın hayvana hâkimiyeti içimi ferahlatıyordu.

"Yapamadığın bir şey var mı?" diye sordum sataşırcasma.

Pars ciddi ciddi sorumu düşünüp alt dudağını büktü.

"Şu an aklıma gelmiyor."

Birden atın üzerinde, peribacalarının arasına doğru yön alırken, "Ok atabilir misin?" diye sordum.

"Birkaç kere atmışlığım var."

"Ana paneli mi vurdun karavana mı?" diye sordum.

Pars saçlarımın içine doğru güldü. "On ikiden vurdum canım."

Sesli bir nefes verirken aklıma silik çocukluk anılarımdan biri geldi.

"Sapanla ceviz indirdin mi hiç?"

"İşte onu hiç yapmadım."

"Peki, yapabilir misin?" diye sordum bu sefer. Pars çok düşünmedi: "Aslına bakarsan ailesel yapımı düşündüğünde, çocukluğum gerçeğe çok benzeyen silahlarla oynamakla geçti. Öyle sapanla ne cam indirdim ne de ceviz."

Aniden içime dolan hüzünle bu konuyu açtığıma pişman olarak, "Cam indirmek de çok zevkli," diye mırıldandım. "Mahallemizde bir bakkal vardı. Dükkânına topumuz kaçsa keser verir, sonra da bize yenisini iki katına satardı. Beş kuruş eksik olsa elindeki malım vermezdi. Bir gün Miraç'ı veresiye yazdırıp şu plastik polis arabalarından almak istediği için

yaka paça dükkândan atmış, ben de karşı binada oturan arkadaşımın evine gittim ve pencereden onun dükkânının camını sapanla indirdim. Ah, çok zevkliydi."

Pars yine o içimi gıdıklayan kahkahalarından birini attı.

"Sana boşuna anarşist demiyorum."

"Hak etmişti," diye savundum kendimi.

"Seni fark etmedi mi?"

Başımı sallarken güldüm. "Etmedi."

"Yaşıyorsa topuğuna sık."

Dirseğimle karnına vurarak Pars'ı susturdum. "Kimsenin topuğuna sıkmak yok."

"Kolu ya da kafası da olur," dediğinde dönüp yüzüne baktım ama ifadesindeki alaycılığı gördüğümde gözlerimi kısarak başımı dikleştirdim.

"Karar verdim: Espri yeteneğin yok."

Pars'ın gözleri kısılırken belimdeki tutuşu sıklaştı. Yüzünü yüzüme eğerken, "Bir tane şakacı ailemize yeter," dedi.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda atı yüksek bir peribacasının kuytuluğunda durdurmuştu. Dili sabırsızlıkla dudaklarımı aralayıp ağzımın içine firar ettiğinde hızla geri çekilerek etrafa baktım: "Hey..."

Pars da başını kaldırıp etrafa baktı.

"Otele mi dönsek?"

Gözlerimi kısarak omzuna vurdum. "Aklın hep orada..."

"Seni önüme bindirmek pek iyi bir fikir değilmiş," dedi omuzlarını silkerek.

Hayretle açılan ağzımı güçlükle kapatarak inledim. "Seninle işimiz var."

Dudaklarını birbirine bastırarak kolunu iyice belime sardı ve kalçamı kendine yapıştırdı.

"Bir an önce dönelim," diye fısıldadı sıcak nefesiyle.

Atın eyerlerini geri çevirirken yüzüyle saçlarımı aralayıp boynumla omzumun arasındaki derinliğe sıcak bir öpücük

kondurdu ve şimdi onunla hemfikirdim: Bir an önce otele dönsek iyi olurdu.

♛

Yorulmamız ya da bir noktada durmamız lazımdı lakin bunun mümkünatını kaybetmiş gibiydik. Bedenine dair yeni keşfettiğim ufacık bir kıvrım, tatmin ettiğimi sandığım arzularımı yeniden alevlendiriyordu. Aynısı Pars için de geçerliydi ve bundan şikâyetçi değildik.

O âşık olduğum havuzun içindeydik ve tabii ki mayom üzerimde fazla uzun kalamamıştı. Yemeğimizi neredeyse bütün ana ve ara öğünler olarak odamıza söylemiştik ve geniş dairemizin hiçbir köşesini anısız bırakmamaya yeminliymişçesine Pars tenini tenimden ayırmıyordu.

Pars omzumun üzerine sıcak, belirgin bir öpücük kondurdu. Sırtım çıplak göğsüne yuvasına yerleşmiş serçe misali uyum sağlamıştı. Bedenim onun bedeninin eksik parçasıymışçasına bacaklarım bacaklarının arasında kaybolmuştu.

"Hep burada mı kalsak?" diye sordu Pars ciddiyetle. Sözlerinde ciddi olsa da yaşam şeklimizin getirdiği zorunluluklardan bunun olasılık dâhilinde olmadığını bilerek titrekçe iç çektim.

"Mümkün olsaydı keşke."

"Niye mümkün olmasın ki? Gerekli şartları bir sene içinde sağlasam," diye düşündü. Başımı omzuna yatırıp araştıran derin gözlerine baktım.

"Köprünün başında olman gerekmiyor mu, Kral Bey?"

Pars boğazının gerisinde güldü.

"Bakıyorum da işlere hâkim olmuşsun bile."

"Madem kocam olacaksın, eve geç geldiğin geceler nerede olduğunu bilmem gerek."

"Im..." dedi Pars, yediği tatlıyı dilinin üzerinde ezen mutlu bir çocuk gibi. "Karıma anlık yer bildirimi yapmaktan memnun olurum eğer ellerim o an müsait olursa."

Kaşlarım anında çatıldı.

"Anlamadım?"

"Birini pataklıyor ya da vuruyor olmazsam," diye sanki çok da sıradan bir olaydan bahsediyormuşçasına açıkladığında gözlerimi istemsizce devirerek dudaklarımı buruşturdum.

"Ah, ne olur detay verme."

Pars kıkırdadı.

"Kocanın ne yaptığını bilmek-"

"Fikrimi değiştirmeme ramak kaldı," diye kestim sözünü. Pars belimi tuttuğu anda beni kendine kafesledi.

"Asla vazgeçemezsin. Bir kere evet dedin mi, dedin."

"Nikâh memuru yoktu," dediğimde, "Hişt!" diye uyardı. Sesi ciddiydi.

Gülerek, "Akıllı ol," diye büyüklendim ama Pars yumuşamadı.

"Asla vazgeçemezsin," diye hatırlattığında bedenimi ona doğru çevirip asık yüzüne baktım.

"Şakaydı!"

"Bana kendinle ilgili şaka yapma," dedi kaşlarını uyarırcasına havaya kaldırarak. Sanırım Pars Tuna'nın yeni hassas noktasını yakalamıştım ya da en hassas noktası olduğumu fark ederek gözlerimi onun koyu gözlerine kenetledim.

Yüzünü avucumun arasına alarak yüzümü yüzüne yaklaştırdım, "Anlaşıldı, Yüce Majesteleri," dedim yumuşak bir sesle, uysal görünmeye çalışarak. "Bir daha asla kendimle ilgili şaka yapmayacağım."

Pars yarı kapalı gözlerle söz verdiğim dudaklarıma baktı.

"Yine de bu seni cezalandırmayacağım anlamına gelmiyor."

"Ne?"

Sonra bir anda havalandık ve çığlığımın yarısı suyun üzerinde kalmıştı ki yankılanan sesim birden boğulmuş, havuzun dibini beraber boylamıştık.

Ve suyun üzerine çıktığımızda nasıl olduğunu anlamadığım bir arada yeniden iç içe geçmiştik. Pars içimden çıkmadan havuzun kenarına kadar kollarım onun boynunda, bacaklarım belinde yüzdü ve kenara ulaştığımızda dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp bir anda dilini ağzıma soktu. Hızlıydı, sertti ve bu çok çılgınca, çok da güzeldi.

Banyoya girdiğimde artık hava aydınlanmaya başlamıştı ve biz bu akşamüstü yeniden İstanbul'a dönecektik. Hiç uyumamıştık ve bir gece önce de bir saatten fazla uyuduğumuzu söyleyemezdim, ben uzun süreli uykusuzluklara nöbetlerden alışık olsam da geri döndüğümüzde Pars'ı bekleyen yoğun tempoyu bildiğim için banyonun kapısını kilitledim ve o kapıyı açamadığında gülerek ona gidip uyumasını söyledim. Biraz aksilenip, biraz da homurdandıktan sonra yatağa gittiğini duydum ve bol köpüklü bir duş alıp saçlarımı kurulayarak, kendi valizime koyduğum her zamanki yumuşak pijamalarımdan birini giydim.

Pars çoktan uyumuştu, sırtüstü yatmış bir kolunu başının altına almıştı. Pazısı yastığımdan daha şişkin, kabarık ve yine daha davetkâr duruyordu. Örtü belden aşağısını örtüyordu ve sert gösterişli kasları ile uyumasa bana gösteri yaptığını düşünürdüm. Yavaşça dizlerimin üzerinde yatağa ilerleyip örtünün altına girerken Pars gözlerini açmadan gülümseyerek kolunu açtı ve davetini hemen kabul ederek kolunun altına, göğsüne sinerek gözlerimi kapadım. Uykunun ağırlığı zihnimi ele geçirirken bedenimi de sanki bulutların arasına kuvvetle sarmışçasına ele geçirdi.

Miraç'ın mezuniyet törenindeydim. Stadyum, ODTÜ'nün başarı ve zekâlarıyla göz dolduran öğrencileri ile doluydu. Önlerdeydim ve Miraç'ın sırtındaki cüppe ile başındaki kepe gözlerim dolu dolu bakıyordum. İçine bembeyaz bedenini saran bir gömlek giymişti. Dalgalı kumral saçlarını kısaltmıştı, artık kulaklarından dökülmüyordu. Böyle daha bir yakışıklı göründü gözüme. Kalbim kanatlanıp uçacak gibiydi. Miraç'ın açık kahve gözleri kalabalığı kısa süre taradıktan sonra beni buldu. Elini sevinçle kaldırarak kırmızı kurdeleye sarılı diplomasını salladı. Başarmıştık.

"Anne, başardım," diye mırıldandım. Tek ailem, hasta annemin emaneti mezun olmuştu. Boğazıma dolan sevinç hıçkırığını yutarak ona el salladım. Miraç bana doğru koşarken ben de ona doğru kalabalığı yararak ilerlemeye çalışıyordum. Kucaklaştığımızda Miraç neşeyle beni kucağında kaldırıp etrafında döndürdü.

"Başardık, komutanım," diye bağırdı.

Ne zaman beni istemeye istemeye zorunlu maddi bir gereklilik için arasa, "Maruzatım var, komutanım," diye mahcupça arayan çocuk kendine güvenle sarılıyordu ablasına. Beni indirirken başımın döndüğünü hissettim.

"Başardın, ablacığım," dedim. "Bu başarı senin."

Miraç yüzüme bakarken açık kahve gözleri parlıyordu. Sonra yanımda birinin varlığı ile irkilerek döndüm ve Pars'ı gördüm. Gülerek koluna sarıldım.

"Sevgilim, Miraç mezun oldu."

Ama Pars beni duymamış gibiydi. Gözleri Miraç'm üzerindeydi ve ifadesi donuktu, gözleri içimi ürperten bir şekilde kısıldı. Tüm o aydınlık yaz havası birden soğuk bir griliğe dönerken rüzgâr başladı. Pars Miraç'a bir şey uzattı. Gözlerimi hızla Miraç'a çevirirken Pars'ın kolunu bıraktım. Miraç'ın elinde bir silah vardı. O uzun parmaklarının arasındaki diploma artık yoktu ve teni kan içindeydi. Dehşetle gözlerimi

Miraç'ın bedenine çevirdim. Beyaz gömleği dağılmıştı ve kıpkırmızıydı. Panikle kardeşimin gözlerine kaldırdım gözlerimi. Gözleri kocaman açılmıştı, dudakları dümdüzdü ve ter içindeydi.

"Mi-Miraç?" diye sordum kekeleyerek. Kalbim göğüs kafesim tarafından eziliyor gibiydi. Miraç gözlerini Pars'a dikti.

"Başardım," dedi soğuk, titrek ve korkulu sesiyle; kan çanağına dönen gözleri bana dönerken ekledi: "Öldürdüm."

Derin bir nefesi güçlükle ciğerlerime çekerek açtım gözlerimi, nefes nefese, ter içindeydim ve yatakta yalnızdım. Kalbim boğazımda atıyordu. Gördüğüm en berbat rüyalardan biriydi. Doğrularak yatakta oturdum. Kollarım titriyordu ve nerede, hangi zaman diliminde olduğumu anlamam birkaç dakikamı almıştı. Kendime geldiğimde hızla başımı sallayarak ellerimle yüzümü kapatıp parmaklarımı saç diplerime bastırdım. Tırnaklarım saçlı derimi acıtana kadar öylece durdum. Kötü bir rüyaydı. Derin bir nefes alırken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip saçlarımı arkama attım.

Evet, kötü bir rüya. Sadece rüya. Miraç okulunda, mezun olup bitirdiği bölüme yaraşır bir iş yapacak.

Etrafıma bakındım ve başucumdaki telefonuma uzandım. Aylin'den birkaç mesaj vardı ve saat 13.12'yi gösteriyordu.

"Pars," diye seslendim ama kendi sesimin güçsüzlüğünden ben bile sesimi işitemeyince yataktan doğrulup duvarla bölünmüş odaları gezmeye başladım. Kalbim hâlâ pır pır ediyordu ve boğazımda da acı bir yumru oluşmuştu. Tüm bu hisleri kaşlarımı çatarak geçiştirmeye çalıştım. Derin nefesler alarak zihnimi rüyanın etkisinden uzaklaştırmaya çalışırken gezdim odaları. Hatta banyoya bile baktım ama Pars yoktu. Tam tekrar komodinin üzerindeki telefona dönüp onu aramaya karar vermiştim ki telefonum çalmaya başladı ve aklıma Aylin'in açmadığım mesajları geldi. Arayan Aylin'di ve kalbim yeniden nedensizce sıkıştı.

"Aylin?"

"Miray..." Aylin'in sesi ona hiç yakışmayan bir kaygı ve aklımda dehşet dolu senaryolar uçuşturan cinsten keder taşıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Aylin. Sorusunu duymazdan geldim.

"Ne oldu?" diye sordum yatağa otururken ve odanın kapısı açıldı. Pars içeri ağır adımlarla yürürken yüzünde saklamaya çalıştığı tuhaf bir ifade vardı. Kulağım Aylin'de gözlerim Pars'taydı.

"Suzan Hanım'ı yoğun bakıma kaldırdık," dedi Aylin. Zaman durdu, Aylin konuşmaya devam ediyordu, gözyaşlarım gözlerimin ardına dolmuştu.

"Bu sabah bir kalp krizi geçirdi."

Pars'a baktım. Saklamaya çalıştığı üzüntüsüne... Ama bakışlarımızın buluşması ile o üzerine giydiği ifadesi çözüldü ve yüzü acıyla buruşurken kuvvetli omuzuyla eşiğine yaslanmıştı. Elleri cebindeydi ve bu adam ilk kez çaresiz görünüyordu. Kalbimin kırılması ve hüzne kapılmam bir yana içimdeki his bana peri masalından uyandığımı söylüyordu.

7. BÖLÜM

HÜZÜNLER

Romeo:

Hiç kuşkum yok, bu çekilen acılar

İleride konuşacağımız tatlı anılar olacak...

—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, III. Perde, V. Sahne

PARS

Miray benim için üzüntüsünü belli etmemeye çalışsa da viski rengi gözlerinden hislerini okuyordum. Uçakta sırf artık ısrar etmeyeyim diye bir iki lokma yemiş ve hâlâ benim ruh hâlimle ilgileniyordu. Kendisinin benden daha üzgün olduğunun farkındaydım. William'la konuştuğumdan beri babaannemin hayatının trajik bir şekilde son bulmasından korkuyordum. İlerlemiş Alzheimer'ı nedeniyle kendisine zarar verebilme ihtimali hep zihnimde bir köşeyi kötücül şekilde meşgul ediyordu, yine zaten stentle açılmış birkaç kalp damarına eşlik eden yeni tıkanıklar, düzensiz seyreden tansiyonu onca bakıma rağmen yaşından ötürü sadece bir noktaya kadar kontrol edilebilecekti.

Yaşı vardı, yaşın ve geçmişinden gelen travmaların atlatamadığı izler ruhuna eziyet ediyordu. Hayatının geriye kalan bir günü dahi varsa onu evinde, mutlu olduğunu düşündüğü gerçek dışı hayallerinin arasında geçirsin istemiştim. Babaannemin Miray'ı nasıl benimsediğini seyrederken onunla son

CamScanner ile tarandı

günlerimiz olduğunu biliyordum ve bir yanım buruk olsa da babaannemin ölmeden önce Miray'ı tanımış olmasından, sevgilimin şefkatiyle ışıldamasından mutluydum.

Bu sabah onu uyurken izlerken aldığım telefonun Miray'ı uyandırmaması için hızla yataktan kalkıp odanın duvarlarla bölünmüş odalarından en uzak olanına geçmiştim. Ahsen durumu metanetli ama hüznü belirgin sesiyle anlattıktan sonra babaannem ile bizzat ilgilenen hekimle görüşmüştüm telefonda. Durum iç açıcı değilse de babaannemin bilinci açıktı ve hastalığına rağmen gayet sakindi. Uyandığı andan beri ise sadece beni sorduğunu öğrendiğimde uçağımı piste bir saat erken istemek için Miray'ın üzerini örterek odadan çıkmıştım.

Ve eğer o olmasaydı bu hayatta tümüyle yalnız olduğumun gerçekliği ile eziliyor olurdum ve yine tabii o sert duruşumun altında yatan hisleri de kimse görmezdi. Ahsen kendi hayatını kurmuştu ve her ne kadar artık yeğenimin babası da olsa hâlâ kocasından zerre hoşlanmıyordum. Şimdi hemen karşımda oturan kadın bana asla tahmin dahi edemeyeceği bir güç veriyordu. Benim gibi adamların duygulara yenilmesi intihar olur ama ben Miray'la birlikte şunu öğrenmiştim: O duygular beni daha güçlü olmaktan başka bir yola sevk etmiyordu. Sevdiğim kadını koruma içgüdüm şu ana kadar tattığım her ilkel ya da medeni duygudan çok daha güçlüydü. Gözlerim onun yüzüne dalmıştı ve pipeti ile zaten homojen olan portakal suyunu karıştırıyordu.

"Onu içecek misin yoksa işkence etmeye devam mı edeceksin?" diye sordum yumuşak, sakin ve olağan bir sesle. Dalgın gözleri bir an gözlerimi buldu.

"Niye doktorla konuşmama izin vermedin ki, senden daha çok şey öğrenebilirdim. Belki durum o kadar da kötü değildir, anjiyo yapılamasa da by-pass[1] yapılabilir."

[1] Tıkalı kalp damarlarının, bacak ya da koldan alınan damarlarla değiştirilmesi.

İstemsizce dudaklarım kıvrıldı. Miray'ın babaannemle o kısa sürede kurduğu bağ en katı kalbi bile yumuşatacak cinstendi. Aramızdaki üzeri çoğu yenilmemiş yiyecekler dolu olan mini sehpadan uzandım ve o da portakal suyunu masaya bırakarak elini uzatıp tenine dokunmama izin verdi. Elinin üzerini parmaklarımla okşarken iç çektim.

"Bu son krizin kalp kaslarında ciddi hasar yarattığını söyledi doktor, elbette mesleğin gereği benden daha iyi bir konuşma yapacağından yana bir şüphem yok, bebeğim ama durumun hepimiz farkındaydık zaten."

"İstanbul'dan ayrılamamalıydık."

"Hişştt..." diye susturdum onu kaşlarımı çatarak.

"Biz orada olsak da bu yaşanacaktı, sakın kendini suçlama. Ayrıca bilsem gene de o iki gün için her şeyi yapardım."

Miray burnunu çekerek başını iki yana salladı. Kendini sorumlu hissediyordu ve buna şiddetle karşı çıksam da sesimi ılık tutmaya çalışıyordum.

"Kendini suçlarsan bu beni daha çok üzer."

Gözleri anında yüzümde bitti. "Hayır, hayır, üzülme." Endişesi bir pençe gibi kalbimi sıktı. Ona beklenti dolu gözlerle baktığımı görünce derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi.

"Ben iyiyim," dedi ve diğer elini, elini tutan elimin üzerine koyarak ekledi: "Sen iyiysen iyiyim. Halledeceğiz, gider gitmez bir yolunu bulacağız. Bu arada bizim çalıştığımız hastanede olduğunu söylemiştin, doktoru kimdi?"

Evet, burada bir tutam sıkıntı vardı. Babaannemi hastaneye kaldırıldığındaki nöbetçi doktor... Şu telefonda benimle konuşurken dahi sesi titreyen...

"Emre, Emre Gür." Miray'ın kaşları hafifçe çatıldı ve dudaklarında memnuniyetsiz bir ifade hızla belirip söndü. O adamın kim olduğunu gayet iyi biliyordum ve Miray'ın gözleri gözlerimi anında okudu.

"İyi bir hekim," dedi soğuk bir sesle, ardından gözlerini kaçırdığında elini sıkarak tekrar bana bakmasını sağladım.

"Biliyorum, rahat ol."

Miray tatsızca gülümsedi. "Bildiğini bilecek kadar tanıyorum seni, bu yüzden mi onunla konuşmamı istemedin?"

Hafifçe başımı salladım.

"Ah..." dedi derin bir nefes alarak.

"Medeni bir adamım bence," dedim pis bir gülümsemeyle, bu sözleri kendim de zerre kadar inanmayarak söylemiştim. Miray da bana manalı, inanmayan gözlerle bakınca biraz olsun hislerini hüzün duygusundan başka bir yere çekebildiğim için iyi hissettim.

MİRAY

Emre eski sevgilim olabilirdi ve pek de hoş ayrılmadığımız hâlâ hatıralarımda ılsa da sanki üzerinden yüzyıllar geçmişçesine silikti. Anımsadığım tek şey ise sadece ayrılış biçimimiz değildi. Emre kendi alanındaki en iyi hekimlerden biriydi. İşte tam da bu yüzden hastane yönetimi bir dediğini iki etmiyordu ya... Beni görmeyi ise beklemiyor olamazdı. Pars Tuna'nın babaannesine evde sağlık hizmetleri vermem için beni tavsiye eden ve kliniğinden ayrıldığım takdirde bir iş kaybı yaşanmayacağı konusunda müdürü ikna eden oydu. Şimdi bir bana bir Pars Tuna'ya şaşkın ve araştıran gözlerle

bakarken istediği kadar profesyonel gözükmeye çalışsın, asla başaramıyordu.

Pars uyarıcı sert bir öksürmeyle boğazını temizlediğinde Emre hafifçe silkelendi ama yine de yüzündeki o ifadeyi atamadı.

Birkaç hafta evvel kalbimin ve onurumun kırıldığı o odadaydık. Hastane müdürü koltuğunda değil ayakta, her an hizmete hazır bir uşak gibi el pençe divan dikiliyordu. Deri koltuklardan birinde Pars rahat, ortama hâkim ve buranın efendisi benim diyen bir pozisyonda oturuyordu; beni de hemen yanına oturtup kolunu hafifçe arkama attığında, hastane müdürünün yüzünde oluşan ifade, küçük bir kuzunun ejderhaya dönüşmesine tanıklık edişi gibi şaşkın ve bastırmaya çalıştığı bir dehşeti taşıyordu. Yine de kimin ne hissettiği ya da ne düşündüğü umurumda değildi. Suzan Hanım uyuyordu ve henüz kendisini sadece Pars görebilmiş, bana sadece acılı bir tebessüm vermekten başka bir şey söylememişti.

Emre hâlâ müdürün yanında dikiliyor, hasta muayenesindeki gözlem ve düşüncelerini aktarırken bir yandan da ikimizin arasındaki samimiyetin boyunu ölçmeye çalışıyordu. Pars nihayet gözlerini kısa birkaç saniyeliğine kapatıp açarak burnundan derin bir nefesi ciğerlerine çekip ardından dudaklarından serbest bıraktı.

"Açıklamayı sevgilimden ziyade bana da yapıyorsunuz ya doktor bey, arada yüzüme bakarsanız!" Emre bir bardak soğuk su yüzüne çarpılmışçasına irkildi.

Gözleri iyice açıldı ve bana soran dehşet dolu gözlerle, "Miray o adamla sevgili olmadığını söyle!" deyiverdi bir anda ana konumuzun tamamen dışına taşarak. Pars başını ağır çekimde yana düşürüp koyu gözlerini Emre'ye dikerken, "Lütfen bundan sonraki süreci anlatın, doktor bey," dedim Emre'ye gözlerimle 'kes sesini' diyen sert bir uyarıyla.

"Bana bir mafya babası ile sevgili olacak kadar-"

Pars hızla ayağa kalktığında hastane müdürü ikisinin arasına girdi, ben de aynı anda Pars'ı sertçe kolundan yakaladım ama dokunuşumu hissettiğini sanmıyordum. Gözlerinden akan öfkenin ateşi herkesi yakmaya yeter gibi görünüyordu.

"Sakin ol, lütfen," diye mırıldandım.

"Bana bak," dedi Pars hırlayarak.

"O gözlerin biraz daha nişanlımın üzerinde oyalanacak olursa kendin için alanı göz olan bir meslektaşına ihtiyacın olacak."

Emre ne yapacağını bilemez ama öfkeli hâlde etrafına bakındı, kötü bir rüyanın pençesinde gibi debeleniyordu. Şundan birkaç hafta önceki hâlimizi hatırlamasam, onun değil de benim onu terk edip, kalbi hunharca kırılanın ben değil de o olduğunu düşünürdüm.

Gözleri yeniden beni buldu. Yalvarır gibi bakıyordu ve onu ilk kez böyle görüyordum. Pars elimi tuttuğunda, parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim.

Hastane müdürü, "Aman efendim, sakin olunuz. Emre Bey, geçmiş kişisel ilişkileri profesyonelliğimizi koruduğumuz iş hayatımıza yansıtmıyoruz." Emre, müdürün uyarısını ciddiye almadı. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ve bu Pars'ı anbean öfkelendiriyordu.

"Başına tüm bu işleri ben açtım, seni tehdit ediyor, değil mi?" Ardından elini uzattı. "Gidip polisi arayalım," dedi kendinden emin bir şekilde.

Pars öfkeli, histerik bir kahkaha koyuverdi.

Hastane müdürü, "Emreeee!" diye uyardı. Boynumu dikleştirdim ve diğer elimi de Pars'ın kaslı koluna sardım. "Aksine benim için harika bir şey yaptın ve hayatımın aşkı ile tanıştım. Bunu söylediğime inanamıyorum ama sana minnettarım," dedim. Sesimde ne alay ne öfke ne de kinaye vardı. Samimiydim ve Emre de bunu fark etmişti. Dişlerini sık-

tı. Her an ağlayacak gibi duruyordu. Komikti, sahi bu adam beni bir de iş arkadaşımla aldatmamış mıydı?

Boynunu dikleştirdi ve başını sallarken Pars'a döndü.

"Babaannenizi diğer hekim arkadaşıma devredeceğim." Ardından hastane müdürüne döndü.

"Bugün itibarıyla de görevimden istifa ediyorum. İşlemleri başlatın." Ardından hızla odadan ayrıldığında Pars umursamazca omuz silkip demin öfkeyle üzerinden fırladığı koltuğuna dönerken beni de yanına çekti.

"Mağdur etmeyin doktor beyi," dedi müdüre sakince ve ardından ekledi: "Güvenlik artırıldı, değil mi?"

Emre'nin tuhaf bir hüsran içinde odadan çıktığından beri göğsümün üzerinde tuhaf bir ağırlık hissettim. Suzan Hanım'ın durumuna duyduğum üzüntüden daha farklı bir ağırlıktı. Vicdanım rahatsızdı. Emre'nin nasıl bir karaktersiz olduğunu biliyor olsam da işine ve kliniğine verdiği emeğe bizzat şahit olmuştum. Onca çabayı bir anda silip atışına sebep olmak istemiyordum. Rahatsızlığımı ifademe yansıtmasam da Pars'ın üzerimde gezen araştıran gözlerinin farkındalığıyla oturduğum yerde gövdemi dikleştirdim. Hastane müdürünün sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Değil mi, Miray Hanım?"

Adamı dinlemediğimi Pars elimi sıkınca fark ettim.

"Anlamadım, lütfen tekrar eder misiniz?" Sesim pürüzlü ve derindi. Bu da Pars'ın üzerimdeki bakışlarını yoğunlaştırdı.

"Diyordum ki-" diye devam etti adam. Sesindeki yapmacık ve aşırı olan saygı kulaklarımı tırmalayıp midemi kaynatsa da hislerimi düşüncelerimde kafamın ardına attım. Güç böyleydi işte, karşınızdaki zorunlu bir saygı ve haklı da bir korku otomatik yükleniyordu.

"Emre Bey'in işine zaten ben de son vermeyi düşünüyordum."

Kaşlarım anında havalandı.

"Hastanemizin kâr cirosunu tepelerde tutan doktorumuz diyerek daha düne kadar ne dese emir addettiğiniz doktorunuzdan mı bahsediyoruz?"

Müdürün ifadesi sözlerimle allak bullak oldu.

"Şey-" dedi yutkunarak, gözleri fıldır fıldır odasında dolanmaya başladı. Durumu nasıl toparlayacağını, Pars'ın gözüne girebileceği doğru cümleleri arıyordu.

"Pars Bey'in gözüne böyle yanar döner tavırlarla giremezsiniz." Sözleri ağzımdan çıkıp birer ok gibi müdüre saplandığında adamın şaşkın ifadesine bir de kızarıklık eklendi. Boğazındaki kravatı titreyen parmakları ile gevşetirken tiksintim yüzüme yansımış olmalıydı.

"Şimdi," dedim derin bir nefes alarak. Hâlâ Pars'ın gözleri üzerimdeydi ve nihayet hafifçe dönerek koyu gözlerine bakabildiğimde ekledim: "Gidip Suzan Hanım'ı görelim." Sesim istemsizce otoriter çıktığında Pars hafifçe gülümseyerek başını salladı ve yine el ele oturduğumuz koltuktan doğrularak odadan çıktık.

♛

Hani bazen olur ya, bir insanı çok eskiden beri tanıyor gibi olursunuz, kendinizi o kişiye öylesine yakın bulurdunuz ki hayat sanki o an size kendinizi tamamlanmışsınız gibi hissettirirdi ve genelde de herkes bunu ruh eşleri için ya da âşık oldukları adamlar veya kadınlar için söylerdi. Ama benim için o kişi, belki çektiğim ebeveyn yoksunluğundan belki de ondan aldığım enerjiden dolayı Suzan Hanım'dı. Bilinci yerindeyken yaptığımız yarım saati geçmeyen sohbetlerin yıllar içinde perçinlenmiş bir yoksunluğu nasıl doldurabildiğini bilmesem

de bildiğim Suzan Hanım'ın varlığının bile hayatımdaki dolmaz sandığım derin boşluğu doldurduğuydu.

Şimdi geceliğinin yakasından dışarı sızan kablolar ve tepesinde anlık durumu ile ilgili daimî bilgi veren monitörün sesinin altındaki sandalyede otururken, yıllardır binlerce kez tanıklık ettiğim manzaranın ne kadar da can yakıcı olduğunu öğreniyordum. Vaziyet hiç iyi değildi ve verilen tedavi sadece anı kurtarıyordu ve yoğun bakımın bana öğrettiği bir şey varsa o da burada her an her şeyin birdenbire değişebileceğiydi. Yarım saat önce konuştuğunuz hastanın kalbi bir anda durabiliyordu ve yine bu kesin ölür dediğiniz hastalar olurdu –ki bunlar genelde kalp krizi öyküsü olmayan hastalardı– bazen hızla iyileşip yoğun bakımdan çıkabiliyorlardı.

Yoğun bakım tam anlamıyla Azrail'le sağlıkçıların, hastanın üzerinde Rus ruleti oynadıkları o soğuk yerdi.

Suzan Hanım'ın durumunu düşünce sıkıntıyla iç çektim. *Tıkalı ana damarlar ve daha beş dakika önce çıkan sonuçlarla aramıza katılan damar anevrizmaları...*

Kafamın içindeki mesleki bilgiyle ilerleyen senaryolar, kalbimin teselli bulmak için sarıldığı ümidi yaralıyordu. Yine de inatçı yanım o yaralı ümide tutunmaya kararlıydı. İnsandık ve acıyla baş edebilmemiz için o acının bir gün geçeceğine olan inancımıza sarılmalıydık. Tıpkı annemin simsiyah olmuş teni ve artık kemikten oluşan vücudunun son ana kadar sağlıklı bir birey olduğu zamanlardaki hâline döneceğine inandığım gibi ya da babamın ölüm haberini aldığımızda cenazesini teşhis edene kadar bir karışıklık olduğuna kendimi inandırdığım gibi... Eninde sonunda yüzleştiğim acı gerçek zalim bir tokat olup yüzüme çarpsa da o ana kadar ayakta kalabilmemi de sağlamıştı.

Şu an Suzan Hanım'ı böyle çaresiz görmek bana geçmiş acılarımı anımsatıyordu. Hayattaki eksikliklerimi ve o eksikliklerin nasıl derin boşluklar yarattığını... Yine de bir şekilde

onun iyileşeceğine inanan yanım nasılzdı. Hasta yanına yakınlarını tek tek alıyorlardı ve Pars biraz önce çıkmıştı. Sarsılmıştı ve tüm o profesyonelce sakladığı duyguları çatılmış kaşlarının altındaki karanlık gözlerinden akıyordu. Ona sarıldığımda kalbindeki kırıklığı kalbimde hissettim. Suzan Hanım her ne kadar bilinci yerinde olmayan bir çocuk gibi hayatını sürdürüyorsa bile ailesi için yeri asla doldurulamayacak olan o bağlayıcı koca çınardı.

Suzan Hanım'ın sesini duymamla başımı eğdim ve hızla gözlerimi elimin tersiyle sildim.

"Güzel hemşirem..."

O an sesinin tonu ve cümlesinden Suzan Hanım'ın bilincinin yerinde olduğunu anladım. Gülümsemem yüzümde yayılırken heyecanla bana uzattığı titrek elini avuçlarımın arasına aldım.

"Suzan Hanım? Ah, iyi misiniz? Nasıl hissediyorsunuz?"

Suzan Hanım gülümsedi. Hâlsizdi ve her an tekrar derin bir uykuya dalacak gibi görünüyordu.

"Şimdi beni boş ver ve birisi Allah aşkına şu bipleyen zımbırtının sesini kessin. Yoksa kalan son gücümle kabloları keseceğim."

"Aman sakın!" dedim panikle ayağa kalkıp monitörün sesini kısarken ekledim: "Sizi rahatsız etmeyecek şekilde ayarladım." Tekrar yerime otururken Suzan Hanım'ın elini de avuçlarımın arasına aldım.

"Yanıma gel," diye mırıldandığında tereddüt ederek kalktım ve yatağının kenarına yavaşça oturdum.

"Hazır kafam yerindeyken, bir iki aklıselim laf edeyim," dedi.

"Yorulmasanız?" diye teklif etsem de sesindeki ve açık mavi gözlerindeki kararlılık aşılmaz duruyordu ve elbette önerimi dinlemedi. Sanki acelesi vardı. Haklıydı da.

"Pars yalnız biriydi, senden önce, hayatında başka kadınlar varken hatta Derin varken bile."

Yutkundu ve derin bir nefes alarak sözlerine devam ederken hafifçe kıpırdandığında rahatsız olduğunu düşünerek kumandayla yatağın başını biraz kaldırdım. Gülümseyerek başını salladı.

"Bu daha iyi, teşekkürler. Ama şimdi o soğuk kara gözlerinde bir sıcaklık var, artık canının bir değeri var ve eve dönmesi için de bir sebebi..."

Diğer elini de elimin üzerine koyup gözlerimin içine baktı hatta o kadar derine baktı ki kalbimin ısındığını hissettim.

"Çok dua ettim ve sen çıkageldin," dedi gözlerimin içine bakarak. Acının tınısını soluğumda hissettim, yaşlı hastam bana kabul olmuş duası gibi bakarken ağlamamak için kendimle verdiğim mücadelenin ağırlığıyla omuzlarım çöktü.

"Artık gidebilirim ve gözüm arkada kalmaz," dediğinde kaşlarım aniden çatıldı.

"Henüz bir yere gidemezsiniz," dedim çocuksu bir küskünlükle. Dudaklarımı birbirine bastırarak başını salladı ve bana doğru eğildi. Bir sır verecekmiş gibi etrafına bakındığında ben de ona doğru yaklaştım.

"Ufak bir itiraf. Aklımın gidik olduğunu düşündüğünüz bazı zamanlar aslında hiç de öyle değildi, annecim..." Çenem şaşkınlıkla düştü ve yarı açık ağzım, kocaman olmuş gözlerimle neşeyle gülümseyen Suzan Hanım'ın yüzüne baktım.

Bana göz kırpıp arkasına yaslanırken, "Ama bu bir sır," diye ekledi. "Ayrıca o yüzük çok yakışmış," dediğinde gözleri ellerimdeki nişan yüzüğünde parlıyordu, başımı sallayarak iç çektim.

"Gerçekten hiç anlamadım."

Samimi itirafımla Suzan Hanım'ın yorgun solgun mavi gözleri yeniden ışıldadı.

"Gençken, o öküz kocamla tanışmadan önce yani, hep aktör olmak istiyordum. Sonra bizim dağ ayısının kıskançlıkları yüzünden burnumu yalının bahçesinden bile çıkaramadım tabii ama o ne yaptı, beni aldattı hem de onlarca kez." Sonra yüzündeki tüm o neşe silindi.

"Pars benim torunum ve onu ben yetiştirdim. Asla yapacağına inanmıyorum ama olur da sana bir saygısızlık ederse benim yaptığımı yapma. Kabullenme, aşkın gururunu ezmesin. Kim olursa olsun kızım..."

Duraksadı ve sözlerini iyi anlamam için kelimelerin üzerine tek tek bastı.

"Kim olursa sana saygısızlık yapmasına izin verme." Ardından tekrar neşesi silik de olsa geri döndü ve dudakları tatlı lakin hüzünlü sayılacak şekilde kıvrıldı.

"Sen bana gençlik yıllarımın tatlı heyecanını anımsatıyorsun. Kaybettiğim kız çocuğumu ve neşemi..." Yutkundu ve içindeki havayı usulca verirken elleri birleşik olan ellerimize indi.

"Pars'ı çok sev, kardeşini çok sev ama en çok kendini sev, kızım. Kendini sevmezsen diğer herkese olan sevgin bir gün dönüşür; başka bir şeye, öfkeye ya da kırgınlığa..."

Bir söz beklercesine gözlerime baktığında, dolmuş gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı savuşturup başımı salladım.

"Söz, efendim." Gülümsedi. Gördüğüm en hüzünlü ama en tatmin olmuş tebessümdü. Sanki birisine son kez gülümsediğini bilircesine, vedanın ağırlığını taşıyordu... Bu derin bir nefesi titrekçe içime çekmeme sebep oldu.

"Şimdi hazır kafam yerindeyken hemşireden rica eder misin, Ahsen'i de göreyim."

Usulca başımı salladım ve beni kolumdan çekip sarıldığında ağlamamak için sahip olduğum tüm gücüm tükendiği için birkaç damlanın yanaklarıma firar etmesine engel olamadım.

Ahsen zaten hemen yoğun bakım ünitesinin önünde tanımadığım bir hemşire ile konuşuyordu. Aylin'in Maze'e çıkışa kadar eşlik edeceğini söyledi ve o Suzan Hanım'ın yanına girdiğinde ben de aile için tahsis edilen, hemen yoğun bakımın yanındaki, kapısında korumalar olan odaya geçtim. Pars elleri arkasında bağlı yüksek camdan dışarı bakıyordu ve Onur Bey de tekli deri koltuklardan birinde bacak bacak üzerine atmış elindeki tablete bir şeyler karalıyordu.

"Size içecek bir şeyler getireyim, ne istersiniz?" diye sorduğumda ikisinin de başı bir anda bana döndü. Oysa ben bu adamların hep arkalarında bir yerlerde gözleri olduğunu sanıyordum.

Pars dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana sallarken Onur Bey, "Teşekkürler, ben kahvemi yeni içtim," dedi kibarca tebessüm ederek. Soran gözlerimle Pars'a döndüm. Elleri şimdi de ceplerindeydi. Onur Bey tabletini masaya bırakarak oturduğu yerde doğruldu.

"Ben biraz hava alacağım," dedi ve hızlı adımlarla bizi yalnız bıraktığında Pars kıstığı gözlerini o odadan çıkana kadar üzerinden ayırmadı.

"Öyle bakma adama," diye fısıldadım. Pars burnunu kırıştırdı.

"Hişşşt..." dediğimde omuzlarını silkerek ellerini cebinden çıkardı ve kollarını iki yana açarak beni göğsüne davet eden gözlerini yüzüme dikti.

"Gel buraya." Hiç düşünmedim ya da ikiletmedim. Olabilecek en çabuk adımlarla kendimi güçlü kollarının arasına alıp yüzümü göğsüne gömdüm. Kolları o dakika hızla bedenimi sardı. Pars'ın sesi de nefes alışverişleri de sanki maraton koşmuşçasına yorgundu.

"Daha iyi olmayacak," diye fısıldadı saçlarımın arasma. İç çektim. Ekledi. "Ama biz daha iyi olmak zorundayız çünkü bunu istiyor."

"Ona çok bağlandım, profesyonelce değil biliyorum ama..." diye çektim burnumu. Pars'ın parmakları teselli edercesine kollarımı sıvazlıyordu. "...Ama yaşamayı ve daha çok gülmeyi, daha çok güzel anıyı hak ediyordu."

Pars içinde sıkışan nefesi yavaşça verirken dudaklarını başımın üzerine değdirdi. "Hayat her zaman hak edişleri beklemiyor, sevgilim."

"Hayat adil değil," diye isyan ettim.

"En azından adil olması için çabalayacağım."

Yüzümü kaldırıp ona baktım. "Aklında ne var?"

Dudakları hafifçe kıvrılsa da tebessümü içimi burkuyordu.

"Bana demin seni elimden kaçırmamam için bir dünya nutuk çekti."

Burnumu çekerken, gözlerimi kırpıştırdım.

"William ambulans ve doktor eşliğinde birkaç saatliğine de olsa onu hastaneden çıkarabileceğimi söyledi."

Gözlerimi tekrar kırpıştırdım.

"Miraç'ı aradım tabii telefonda tanışmak planlarım arasında yoktu ama acelem var ve ona uçak bileti bilgilerini e-posta ile gönderttiğimi söylediğimde bana tıpkı senin anarşistliğinle paramı kabul etmeyeceğini falan söyledi."

Gözlerimi tekrar kırpıştırırken Pars kolunu kaldırıp saatine baktı.

"Ben de ona eğer acele etmezse ablasının düğününü kaçıracağını söyledim."

Gözleri kısılırken dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Bu akşam benimle evlenir misin?"

Gözlerimi tekrar kırpıştırdım...

"Bu-bu akşam mı?" Başını salladı.

"Sonra çok büyük bir düğün organize ederiz ama-"

"Ama Suzan Hanım şahit olamayabilir," diye tamamladım Pars'ı. Dudaklarını mahcup bir ifadeyle kıvırırken gözleri beklentiyle yüzümde geziyordu.

Gülümsedim. "Hadi o zaman gidip evlenelim." Yüzü hızla aydınlanırken elimi kaldırıp işaret parmağımı ona doğrulttum. "Miraç'ın tüm huysuzluklarıyla sen ilgilenirsin ama."

Pars tam ağzını açmıştı ki, "İlahi adalet," dedi tok, keyifli bir ses. Arkamızdan gelen sesle oraya döndük. Onur Bey elleri cebinde kapı eşiğine yaslanmış hınzır bir gülümsemeyle Pars'a bakıyordu.

"Ee..." dedi ceketinin üzerindeki olmayan tozu elinin tersi ile silkelerken. "En azından senin kayınçon herhangi bir yerin burnu büyük kralı değil, bana göre şanslı sayılırsın."

Pars'ın yüzü gerildi ve imalı bakışları bir ok gibi Onur Bey'in üzerine yapıştı. "Neyse ki ben de kayınçomu öldürmek isteyen gizli bir infazcı değilim."

"Ah," dedi Onur Bey kapıdan uzaklaşıp demin oturduğu kanepenin önündeki sehpaya bıraktığı tabletine doğru ilerlerken.

"Çok da kindarsın, kayınço." Son kelimesindeki alayla Pars'ın çenesi iyice gerildiğinde parmaklarımı koluna sardım.

"İma ettiğin kadar kindar olsaydım çoktan ölmüş olurdun."

Onur Bey tabletini çantasına yerleştirirken güldü. Pars'a bakmadı bile. "Deneseydin sen ölmüş olurdun."

"Bana bak-"

"Baktım!"

"Hey, hey, beyler!" diye araya girmemle Ahsen bir hızır gibi kapıda belirdi. İki iri yarı adamın ortasında bir tavşan gibi ezilmeden önce yardımıma koşan Ahsen'e yalvaran gözlerle bakarken Ahsen ikilinin vücut pozisyonlarından zaten olan biteni anlamıştı.

"Onur! Pars!" İkisi de ona dönmedi. Gözleri birbirlerinin gözlerine kenetlenmişti. Köprüde karşılaşmış iki keçi gibiydiler.

"Hayatını kardeşimin kocası olmana borçlusun," dedi Pars sıktığı dişlerinin arasından.

Onur Bey pis pis sırıttı. Pars'ı kışkırtmak şu an çok kolaydı. "Hayatını karımın abisi olmasına borçlusun," dedi bir kaşı imayla havalanırken.

Ahsen birkaç iri adımda kocasının yanında bitti.

"Sen karını," dedi kocasının kolunu çekerken sonra Pars'a döndü, "sen de kardeşini üzmek istemiyorsan kesin şunu, babaannem son anlarını yaşarken gerçekten bunu mu yapacaksınız?" Son kelimelerle kırılan sesiyle ikisinin de kabaran omuzları yavaşça düştü. Onur Bey'in gözleri karısına dönerken yüzündeki alayın yerini onda eğreti duran bir mahcubiyet almıştı. Bu adamın sadece karısına karşı takınacağı bir ifadeydi bu...

"O başlattı," dedi küçük bir erkek çocuğu gibi. Arkamdaki ondan biraz büyük olan erkek çocuğu girdi araya hemen.

"Hayır o başlattı! Sen başlattın!" diye çıkıştığında Ahsen ile aynı anda yükseldi sesimiz.

"Yeter!"

"Yeter!"

Ahsen ile kısa bir an göz göze gelsek de ciddiyetimizi bozmadık. Pars ve Onur sessizce dışarı çıkarken arkalarından parkta çocukları kavga etmiş iki arkadaş gibi sessizce onları takip ettik. Ahsen bana dönüp göz kırptığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

8. BÖLÜM
GÖLGELER

Romeo:

"Ah sevgi, gözleri bağlıyken bile

Nasıl da görür, yolunu seçer dilediğince!"

—William Shakespeare, Romeo ve Juliet I. Perde, I. Sahne

PARS

Bana iki ay kadar önce birisi gelip, "Bir gün ansızın evleneceksin, ahbap," dese, "Hadi oradan!" derdim ama şimdi Atlas tam karşımda bir bacağını diğerinin üzerine atmış, kolları önünde bağlı, özel dikim smokiniyle duvarıma yaslanmış benimle uğraşıyordu.

"Ayakkabının altına adımı falan yazayım deme." Kol manşetlerimi düzeltirken aynadan ona ters bir bakış attım.

"Miray'a özellikle rica ettim. Adını en başa yazsın diye."

Atlas burnunu kırıştırdığında parlak yeşil gözleri küçüldü. "Sana mutluluklar, benim bağlanma sorunlarım var," dedi yaslandığı duvardan doğrulurken.

Yarım ağız alayla kıkırdadım. "Tek gecelik ilişkilerinle bir gün başına iş açacaksın."

Omuzlarını silkti. "Korunuyorum."

"Kastettiğim bir çocuk ya da bulaşıcı hastalık değildi."

CamScanner ile tarandı

Kaşları sorarcasına çatıldığında ekledim: "Kendin gibi bir adamın kızına ya da kardeşine denk gelirsen karteller arası savaş başlatırsın."

Atlas'ın kaşları düşünceli bir biçimde çatıldığında yakın hafızasında takıldığı kızları düşünüyordu. Hiçbirinin bizim gibi ailelerden biriyle alakası olamayacağına kanaat getirdiğinde yüzünde yayvan bir sırıtış belirdi.

"Sen Miray'dan önce buna dikkat ediyor muydun?" diye sordu hâlâ koruduğu alayla. Ona omzumun üzerinden uyarırcasına baktım.

"Ondan öncesi diye bir şey yok!"

"Vay vay vay..."

Yıllardır her takımı üzerime göre ustaca ayarlayan terzim, Atlas'a yarım ağız gülse de başını eğip ifadesini benden kaçırdı. Paçalarımı düzeltiyordu ve neredeyse mağazasını onlarca çalışanı ile evime taşımıştı.

"Miray Hanım istediği gibi bir gelinlik buldu mu getirdiklerinizin arasından?" diye sorduğumda Kenter Bey başını salladı. Çoğu kel olsa da uzatıp ensesinde topladığı saçı bir kuyruk gibi sırtında oynadı.

"Ah, en sade ama en zarif olanı seçti, tıpkı bir kuğu gibi olduğunu söylemeliyim, efendim."

Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu hayal etmesi bile kalbime neler yapıyordu bir bilse kesinlikle korkardı. Atlas birkaç saat içinde her şeyi Maze'le birlikte ayarlamıştı. Yemeklerden pastaya, pastadan garsonlara, bahçenin organizasyonundan fotoğrafçıya... Ve elbette herkes Onur'un patronu olduğu güvenlik şirketinin onayı ile arsama girebilmişti.

Duvarlarımın etrafında etten kale bir güvenlik çemberi vardı. Babaannem ona eşlik eden bir doktor ve sağlık görevlileriyle ambulans eşliğinde eve getirilmişti ve çok şükür ki en ufak bir sorunla karşılaşmamıştık.

Her şey mükemmeldi, tek bir şey hariç. Miray'ın huysuz erkek kardeşi!

Ablasını eve girer girmez yakaladı, onu kolundan odasına çekerken homurdanmaya başlamıştı; ben onları bastığımda ise hararetle söyleniyordu.

"Bir mafya babasıyla mı evleneceksin!"

"Mafya olmasını bir kenara bırakalım, adamı daha yeni tanıyorsun!"

"Abla aklını mı kaçırdın, tehdit mi altındasın?"

Tam da bu sözlerin üzerine girmiştim odaya. Miray'ın eski sevgilisi de buna benzer sözler ettiği için sinirlenmiş olsam da karşımdaki sevdiğim kadının kardeşi olduğu için mecburen ağzıma dolan her şeyi gerisin geri yutup yüzüme sevecen bir gülümseme takınmıştım. O tebessümün ne kadar eğreti durduğu da elbette Miray'ın gözlerinden kaçmamıştı.

Nitekim delikanlı bir nebze sevimliydi, Onur ile benim aramdaki ilişkiyi düşündüğümüzde ben asla sevimli biri değildim. O yüzden o sinir bozucu herife oranla şanslı sayıyordum kendimi.

Ahsen'in beni Onur'la evlenmek için ikna etmesine gerek kalmamıştı çünkü az daha neredeyse o adam için ölüyordu, kardeşimin onsuz yaşayamayacağını bildiğim için elim kolum bağlı kalmıştı.

Neyse ki biz tüm bu dramaya gerek kalmadan, inatçı ufaklığı ablasıyla bir olup tek bir şartla ikna ettik. Eğer bir gün Miray ayrılmak isterse –*ki bunun ihtimali dahi kafayı yedirtecek gibi oluyordu*– zorluk çıkarmayacağıma dair bir anlaşma imzalayacaktım. Ve evet yeni avukatım Mehmet'e apar topar bir evlilik sözleşmesi hazırlattım. Tek bir maddelik. Karşı taraftan açılan bir mahkemeye itiraz etmeyecektik ve boşanma tek tarafın talebi ile gerçekleşebilecekti.

O imzayı bana attıracak tek güç de sevdiğim kadının nikâh masasına rahatça oturup evet diyecek olmasıydı. Bunu sade-

ce ve sadece onun için kabul etmiştim, yeni yetme ukala bir çocuk için değil. Aksi hâlde Miray'ın beni bırakıp gitmesine izin vermektense ölmeyi yeğlerdim. O benim mucizemdi.

Ve Miray o çocuğu çok seviyordu, onu çok başka seviyordu ve her ne kadar saçma olduğunu bilsem de Miraç'ı kıskanıyordum. Ona bakışı öyle şefkat doluydu ki Miray'ın çocuklarımızı ne denli seveceğini hayal dahi edemiyordum.

Acaba çocuk isteme konusunda acele mi ettim diye düşünüyordum ki kapı açıldı ve Onur içeri girdi. Atlas'ı gördüğünde bakışları kısa bir an kısılsa da hızla silkelenerek yüzünü bana doğru çevirdi.

"Nikâh memuru bekliyor ve kayınçon adamı her an boğazlayacak gibi." Ardından tüm dişlerini gösterircesine gülümsedi. "Çocuğun eline bir silah vereyim ister misin?"

"Yine çok sevimlisin!" Sesimdeki imaya aldırmadı.

"Senin kadar olamam, geline ne takacaksın düşündün mü?"

Kaşlarım istemsizce çatıldığında, "Ne o, onu düşünmedin mi?" diye sordu. Onur'un eğlenen hâli Atlas'ın gözünden kaçmamıştı.

"Pars sonra telafi edecektir, her şeyin çok hızlı olduğunu düşünürsek gelin hanımın takı olayını umursayacağını sanmıyorum."

Onur ona yan yan bakıp dudağını kıvırdı.

"Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı."

Atlas tam ağzını açtığında Kenter'in paçamdaki son dokunuşları da bitmişti.

"Efendim, siz pantolonunuzu çıkarın, hemen halledelim," dediğinde odamın giyinme bölümüne yönelmeden önce arkama dönüp işaret parmağımı Onur ile Atlas'ın arasında gezdirmeye başladım. Bakışlarım olabildiğince buyurgan, ifademse katıydı.

"Düğünümde kan istemiyorum, birbirinizden uzak durun."

Atlas ellerini cebine sokup Onur'dan uzaktaki cama doğru yürüyüp dışarıya bakarken Onur da kapıya yöneldi. Birbirlerinden uzaklaşmalarına rağmen aralarındaki gerilim hattındaki cızırdama Kenter'in bile dikkatini çekmişti. Yaşlı gözleri yuvarlak terzi gözlüğünün ardından ikisinin arasında geziyordu.

Yaşlı ahbabımın gerildiğini giyinme kısmına geçerken bile ardımda hissediyordum. Onun gibi bir kıyafet ustasının adamların ceketlerinde potluk yapan şeyin silahlar olduğunu anlamamış olması zaten komik olurdu ama benim gibi adamlarla çalışıyorsanız da zaten buna alışmış oluyordunuz.

♛

Benim fantastik şeylerle aram iyi değildi. Ne filmlerle ne kitaplarla ne de masallarla; gerçeklik ve çirkinliklerle o kadar iç içeydim ki büyü denen kavramı mide bulandırıcı şekilde komik bulurdum ama şimdi kelimenin tam anlamıyla büyülenmiştim.

Hem de masallardan fırlamış gibi görünen bir peri kızı tarafından. Vücudunu saran dantel ve tül karışımı beyazlığın içinde, toplu dalgalı saçlarının etrafındaki beyaz küçük inciden tacın altında süzülen beyaz duvağın altında parıldayan peri kızı merdivenlerden inerken ne bu dünyaya aittim ne de namı Köprü Kralı olan o korkutucu adamdım.

Göğüslerinin etrafını saran dantel, beline ve kalçasına oradan da bacaklarına doğru inip dalgalanarak eteklerine akıyordu ve geri kalan tül, yine dantel figürü taşıyan sarmaşıklarla kollarından elinin üzerine kadar uzanıyordu. Zarif ve uzun parmaklarının sarıldığı çiçek buketinde kuru başaklar ile ortancalar vardı. Pembe dudakları parlak ve davetkâr bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve gözlerine baktığımda sıkışan ciğerlerim sayesinde nefes almayı unuttuğumu fark ederek

derin bir nefes aldığımda hemen arkamda duran Atlas'ın güldüğünü duydum.

Miraç birkaç basamak yukarıda, krem rengi smokininin içinde kolunu ablasma uzattığında Miray gözlerini güçlükle benden kardeşine doğru çekip onun koluna girerken, Miraç'ın buruk gülümsemesiyle o da gülümsedi.

Maze ardımda bir yerlerde, "Seni şanslı herif," diye fısıldadığında ona anneannesi Gül teyze de katıldı.

"Ahsen, görümce mi oluyorsun şimdi sen?"

Ahsen kıkırdayıp kocasının koluna girerken, "Hayır, ben bir kız kardeşe sahip oluyorum," diye mırıldandığında Gül teyze yarım ağız gülse de sesinden neşe akıyordu.

"Abi kardeş politikacı olaydınız bari."

Miray'ın arkadaşı Aylin mini siyah payetli bir elbise ve ayağında botlarla arkada arkadaşının eteğini düzeltirken fotoğrafçı tam merdivenlerin önüne diz çökerek birkaç poz yakaladı.

Babaannem az daha geride, üzerinde hep ona çok yakışan tüvit takımlardan biriyle tekerlekli sandalyede oturuyordu. Onu süren hemşirenin gözü tembihlendiği gibi hastasının üzerindeydi. Babaannemse nemli gözlerle, dudağında sahici bir gülümseme ile Miray'a bakıyordu. Tıpkı benim gibi...

Zaman öyle ağır akıyordu ki hem etrafta olup biten her şeyin farkındaydım hem de aslında hiçbir şey umurumda değildi. Benim gözlerimi ve algılarımı kendine mühürleyen kadına bakarken onun ışık saçan gözleri yeniden gözlerimi buldu.

İşte o an Miray'ın ifadesinde gördüğüm şeyin bana verdiği güç, kanla ve silahla senelerce çabalayarak kazandığım güçten katbekat kuvvetliydi. Onu korumak için olduğum şeyden çok fazlası olabilecek bir arzu uyanmıştı içimde; yine onun için olduğum her şeyden vazgeçebilecek bir cesaretle de doluydum. Artık akşamın çöktüğü ışıklandırılmış bahçeden

içeri akan müziğin ritmi değişti ve kalbimin de ritmi Miray bana yaklaştıkça hızlandı. Aşkın bu denli delice olduğunu bilseydim de onu isterdim; bunu tüm kalbimle hissederken ona elimi uzattım ve Miraç'a döndüm.

"Onu canım pahasına koruyacağım, söz veriyorum," dediğimde ablasının gözlerinden biraz daha koyu olan kehribar gözleri kısıldı ama artık o ilk tanıştığımız anki kadar gergin değildi. Hafifçe gülümsedi ve bana doğru yaklaştı. Artan müzikten sadece bizim birbirimizi duyduğumuzu ikimiz de biliyorduk.

"Tek varlığımı sana emanet ediyorum ve bunu hiç istemiyorum," dedi son kelimelerin üzerine bastırarak.

"Asla pişman olmayacaksın!" diye söz verdim. Bana kısa bir an baktı ve başını sallayıp ablasının kolundan çekilmesine izin verirken Miray'a dönüp, "Ne karar verirsen ver, yanındayım," dediğinde Miray gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Kardeşiyle gurur duyuyordu, bunu gözlerinden okuyabiliyordum ve ona karşı duyduğu aşılmaz sevgiyle yine kardeşine güven veriyordu. Miray, sadece benim değil kardeşinin de şansıydı.

Aylin, Miraç'ın koluna girerken Miray elimi tuttu. Sıcak teninden yayılan elektrik avuç içlerimden içime akarken gülümsedim ve o koluma girerken kulağına eğildim.

"Nefesimi kesiyorsun."

Bana utangaç bir gülümseme gönderip aynı şekilde kulağıma doğru dudaklarını kaldırdı. "Henüz bir şey görmedin."

Bir çift sözle ve o fısıldamasının tenime değmesiyle kanım damarlarımda kaynamaya başlarken güçlükle gülümseyerek yutkundum.

Herkes bizi geçip bahçeye çıkmış, yerlerini almıştı. Salona doğru yürüyüp terastan bahçeye oradan da nikâh masasına geçecektik. Tüm o yol ışıklandırılmış ve çiçeklerle donatılmıştı.

Kimsenin olmamasını fırsat bilerek yavaş yavaş terasa doğru yürürken, "Görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım. Güldü ve güldüğünde parmaklarının hafifçe titrediğini fark ederek elimi elinin etrafına sardım.

"Ben yanındayım."

Bana titrek bir gülümsemeyle baktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Çok heyecanlıyım," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Ben de heyecanlıyım."

"Hiç belli olmuyor."

Elini tutup kalbimin üzerine koydum ve gözlerinin içine baktım.

"Kaç atıyor, Hemşire Hanım?" Gülümserken kısa bir düşündü, hesap yapıyordu.

"100 sanırım." Yüzüne doğru eğilip gözlerimi gözlerine kenetledim.

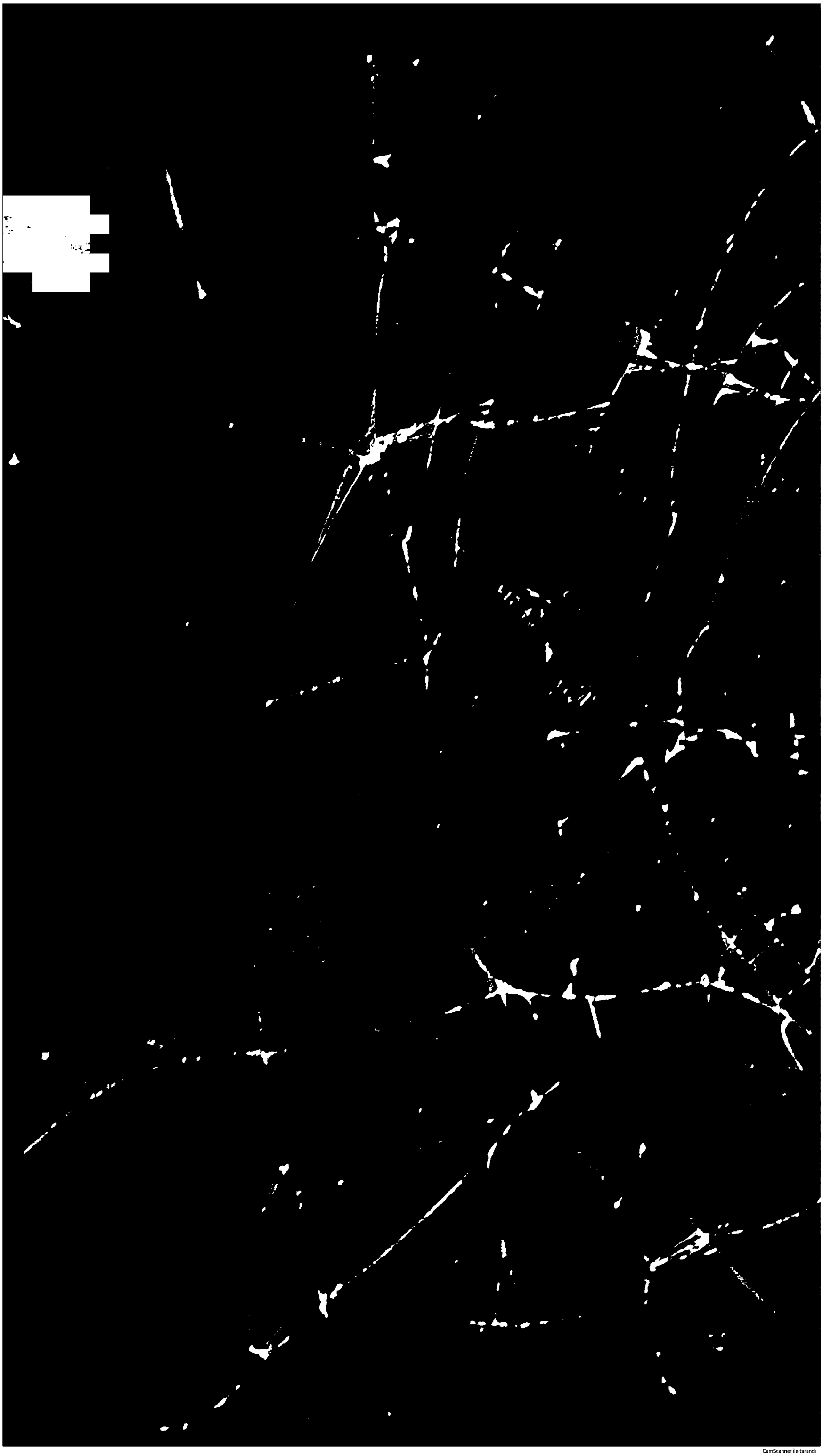
"Gördüğüm tek şey sensin, sevgilim," dudaklarına doğru fısıldadım.

"Gördüğün tek şey olmak istiyorum."

"Öylesin," dediğinde sesi dudaklarıma çarptı ve rujunu umursamadan dudaklarına kapandım. Aldığım en hızlı, en ateşli ve yumuşak öpücüğümü alırken müzik yeniden değişti. Miray hafifçe çekilirken boğazımın gerisinden inleyerek isyan ettim. Bir an önce evet demek ve artık karımla baş başa kalmak istiyordum.

"Bizi bekliyorlar," diye fısıldadığında, "Hadi," dedim.

"Soyadının yanına eklenmesi gereken bir soyadı var, sevgilim."

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Bin kere yenilir, insan.
Bin kere de yeniden inanmayı seçer hayal kırıklığı
henüz uzakta gibiyken.
Oysă baş ucunda hep asılı durur ihanet
Ve keder bir nefes kadar yakındır aslında...

CamScanner ile tarandı

9. BÖLÜM
İSYAN

Dadı:
Ah acı! Ah acı, uğursuz gün!
Bugüne dek gördüğüm günlerin
En karası, en kederlisi!
—William Shakespeare, Romeo ve Juliet, IV. Perde, V. Sahne

ÜÇ AY SONRA

MİRAY

Bir rüyanın içinde kâbusu yaşıyordum. Tek bir gecede sadece birkaç dakikada tüm hayatımız değişmişti. Zihnim bu anın çok gerisinde beni yıkan bir gecenin karanlığının içinde süzülüyordu. Kovmaya çalıştığım karabasanlarım artık uykularımda değil, nefes aldığım her ana pençelerini geçiriyordu. Beni hayata bağlayan aşk; hayal kırıklığı ile bilenmiş keskin bir bıçağa dönüşmüş, ruhumu lime lime doğruyordu. Burada olmak istemiyordum ama olmak istediğim başka bir yer de yoktu. Yaşadığım güzel anlar bile, o denli güzel ve artık eskide kaldıkları için canımı yakıyorlardı. Sonra onun sesi artık içinde yaşam belirtisi olmayan devasa salonun içinde yankılandı...

Gözlerimi kırpmadım bile.

"Yemeğini soğutuyorsun!" Buyurgan ve sert sesini duymazdan geldim. Yüzüne bakmak istemediğim için yemeğin başından beri sadece masadakilere bakıyordum. Aslında ko-

nuşmasa belki burada onunla oturmaya tahammül edebilirdim ama o *tabii ki* işleri zorlaştıracaktı.

Çatalımı içini irdeleyip durduğum tabağın yanına bırakıp ayağa kalktığımda, "Otur Miray yerine, bağışıklığın düşecek," diye çıkıştı bu sefer de.

Başımı hafifçe yana eğdim ve Pars'ın ifadesiz suratına baktım. "Beni rahat bırak!" Sesim beklediğimden daha sert çıkınca Pars da çatalını ve bıçağını tabağının yanına bırakıp ellerini hemen çenesinin önünde birleştirip gözlerini nefret saçan gözlerime kaldırdı. Bir anlığına da olsa koyu harelerinin titrediğini düşündüm ama ağzını açtığında yine yanıldığımı anladım.

"Bizim çocuğumuzu taşıyorsun."

Bakışlarım kısılırken dudaklarım iğretiyle kıvrıldı. "Ve sen ona layık bir baba değilsin, karşımda olduğun her an midem bulanıyor kusura bakma senin karşında yemek yemek zor."

Bakışları yüzümde dondu, çenesindeki kaslar seğirdiğinde çoktan ona sırtımı dönmüş merdivenlere yönelmiştim. O geceden beri başlayan şiddetli kasılmalardan biri beni tam basamakların ortasında yakaladığında acıdan iki büklüm, elim karnımda kıvrandığımda boğazıma tırmanan inlemeyi gerisin geri yuttum. Çünkü Pars Tuna bana sesimi yutmayı da öğretmişti, tıpkı aşkımı nefrete çevirmeyi başardığı gibi... Sancının hafiflemesini umarak derin nefesler almaya başladım, kendimi güçlükle hareket etmeye zorladığımda bacağımı her kaldırışımda sancım içimde yayılmaya, bacaklarıma ve tüm karnıma yayılmaya başladı. O geceden beri döndüğüm eski yatak odama dönerken arkamda duyduğum ayak sesleriyle kapımı kilitledim.

Bu evde kalıyorsam Miraç içindi, bebeğim ve Aylin içindi. Çünkü bana eğer onu terk edersem tüm sevdiklerimi öldüreceğini söylemişti ve gördüklerimden sonra onun bunu yapmayacağına asla garanti veremezdim.

Ve sevdiklerimin hayatları üzerine kumar oynamayacaktım. Kadın doğum doktorumun verdiği ilaçları alıp ağır adımlarla balkona çıktım. Ellerimi artık hafiften çıkmaya başlamış karnımın üzerine koyup varlığıyla bana güç veren küçük kızıma tutunurken bahçeyi izliyordum.

Üç ay önce tam da gözlerimin donup kaldığı yerde kabul etmiştim her şeyi, kalbimde kocaman bir aşkla...

Kendi sesim kulaklarımda yankılandı, ona eşlik eden kahkahalarla birlikte...

"Evet..."

Sonsuza kadar süreceğine tüm kalbimle inandığım aşka evet demiştim. İkimizin birbirimize vaat ettiği, hastalıkta sağlıkta, varlıkta ve yoklukta, ölüm bizi ayırana kadar birlikte olacağımıza dair verdiğimiz o sözün sesi *hâlâ* kulaklarımda çınlıyordu, anılarsa artık mutluluk değil acı veriyordu. Ona güvenmiştim; tüm kalbimle, ruhumla, benliğimle...

Kocama... İlklerime sahip o adama...

Ama öyle olmadı; kocamın devasa karanlık dünyasında bir piyon olduğumu öğrendiğimde içimde patlayan cam fanusun parçaları *hâlâ* ciğerimi, kalbimi, ruhumu yaralıyordu...

Suzan Hanım düğünün ardından geceyi evinde geçirmek istediğini söylediğinde, sabahına onu evimizden götüren şeyin bir cenaze arabası olmasını beklemiyorduk ama tek teselimiz onun hayata gözlerini mutlu bir şekilde yumması olmuştu.

Sevdiklerinin yanında, yatağında veda etmişti hayata. Çok kısa bir sürede durmadan eksilen bilince rağmen özlemini çektiğim sıcaklığı tatmıştım sayesinde. Vefatı beni derinden yaralasa da bir günde değişen tek şey Suzan Hanım'ın aramızdan eksilmesi olmamıştı.

Düğünümüzle o gece kahkahaların dolduğu bahçe ertesi sabah soğuk ve sessiz bir hüzne boğulmuştu. Günler hızla geçerken de dudaklarda acılı tebessümler bırakan hatıralara

sarıldık. Cenazeden bir hafta kadar sonra ise Ahsen ve küçük ailesi onlara ait adadaki yuvalarına, Miraç ise final projesini sunmak için okuluna, Ankara'ya döndüğünde artık Pars ile bu koca arazinin içindeki evimizde yalnızdık.

Tüm eksilmelerimize rağmen o koca arsanın içindeki evimizde mutlu olduğumuzu düşünüyor, Pars'ın yasının sona ereceği o günün gelmesini bekliyordum çünkü sevgili eşim bir anda olduğu adamın tam aksi versiyonuna dönüşmüştü. Aynı kalan şey içimdeyken kendini kaybederek ismimi haykırışıydı. Bir anda onu hiç göremez olmuştum, yine de ona olan inancıma hep tutundum, ta ki o geceye kadar... Yıldırım Gök'ün o büyük lansmanı bekle dediği o gece... Sadece izleyeceksin dediği o lanet gece... Her şey tam da öyle olmuştu, sadece izlemiştim. Ne büyük yanıldığımı izlemiştim... İnsanların ne denli korkunç varlıklar olduğunu izlemiştim...

Hâlâ gözlerimin önünden atamadığım şeyler nefes almamı güçleştirdiğinde, ki bunu o geceden beri yaşıyordum, elimi göğsüme götürüp gözlerimi kapadım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Bu lanet hissin iki buçuk aydır yakamı bırakmasını ummadığım tek bir anım olmamıştı ama işte yine bir gece daha dolunay tepemde parlarken acı beni bitap düşürüyordu.

Bu sefer ise henüz yarım saat önce aldığım sakinleştirici pek etkisini gösterme niyetinde durmuyordu. Kalbim hızla çarparken kapalı gözlerime rağmen görüyor, izlemek istemediğim hâlde izliyordum.

Her gece olduğu gibi o geceyi baştan yaşıyordu zihnim. Bana zulmetmek ister gibi...

Evliliğimiz de vakti gelene dek tıpkı ilişkimiz gibi saklı kalacaktı; bunu anlayabiliyordum, onaylıyordum çünkü eğer Pars öyle uygun görüyorsa elbette bir bildiği vardı.

Bana o lansman gecesine katılacağını söylediğinde yine sorgulamamıştım, Suzan Hanım'ın kaybından beri eskisi gibi konuşmuyordu, eve sadece uyumaya geliyordu ve çoğu za-

man ben onu görmeden üzerini değiştirip duşa giriyordu. Birkaç kere çöpü boylayan kanlı gömleklerini görüp bir sorun olup olmadığını sorduğumda beni huysuzca geçiştirdiği için birden aramıza çizdiği sınırın ötesinde kalmıştım. Yine de o sınırı sert dokunuşlarla zorlamadım. Çünkü onu tanıdığımı düşünüyordum, tüm bu soğuk ve kasvetli hâlinin nedeninin Suzan Hanım'ı kaybetmemizden dolayı olduğunu düşünüyordum. İşlerinin birden karmaşıklaşmasını da anlayabilirdim çünkü onun sıradan biri olmadığını bilerek onunla evlenmiştim.

Her şey üst üste gelmişti, ailesinden son kalan büyüğü de kaybetmişti, tek kardeşi uzaklardaydı, daha o cenazenin akşamı aldığı tek bir telefonla köprüde büyük bir sorun olduğunu öğrenmişti. Tüm bunları düşündüğümde ona hak vermiş, sadece yanında olmak istemiştim; ona yalnız olmadığını artık bizim de bir aile olduğumuzu hissettirmek istemiştim. İçimde bir yerlerde ona ait bir varlığın haberini aldığımda ona söylemek içinse bekleyecektim. Çünkü o nadir konuştuğu zamanların birinde Ahmet Bey'e laf arasında –günler gecelerce o lansman gecesi için hazırlandığını– söylediği için lansmanın sona ermesini beklemiştim.

O gece...

Derin'den aldığım mesajla kendimi otelin kapısında bulmuştum. Bana Pars'ın iyi durumda olmadığını söyleyen birkaç kelimelik cümleden oluşan tek bir mesaj atmış, sonrasında ne Derin ne Pars ne de Ahmet Bey onları defalarca aramama rağmen çağrılarımı yanıtsız kalmıştı.

Kumarhanesi ve balo salonu olan yapı, Boğaz'ın kenarında, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü görecek şekilde konumlanmıştı. Maze'e ait olduğunu kapıda duran adamlardan anladığım yapıya girdiğimde, davetin organize edileceği salonuna kadar kalabalığı takip ettim.

Şık giyimli insanların arasında garsonlardan bile daha özensiz görünüyordum, herkes çok şık giyimli ve maskeliydi, garsonlar da dâhil. Düğünümüze dair bir duyuru yapılmadığı ya da fotoğraf paylaşılmadığı için kimse benim Pars Tuna'nın karısı olduğumu bilmiyordu ve maske takmadığım için dikkat çeksem de kimsenin beni tanıdığını sanmıyordum. Muhtemelen yolunu kaybetmiş bir turist gibi görünüyordum. Çünkü kocam beni şimdilik saklı tutuyordu. Çünkü beni düşünüyordu, değil mi? Ne aptallık! Pars'ın güvenliğimden endişelendiği için kendimi açık etmemin riskli olacağını düşündüğümden, havada elinin üzerindeki tepside flüt kadehlerde beyaz şampanya taşıyan, yüzü neredeyse maskenin altında kaybolan kızı durdurdum.

"Pars Bey nerede acaba, ben şey ben..." diye bocalamaya başladığımda, kız tartarcasına yüzüme ve üzerimdekilere şöyle bir bakıp omuzlarını silkerek sözümü kesti.

"Sen Suna'nın yerine gelen garsonsun?" dedi sorarcasına. Ne söylemem gerektiğini bilemez hâlde kalakaldım. Pars eğer beni gizli tutuyorsa kendimi açık etmem onun başını derde sokar diye düşündüm, bilmediğim bu hikâyede en acınası varlığın ben olduğumdu. Ben kızın suratına boş boş bakınca devam etti.

"İçki istediler, değil mi? Bu gece kaçıncı şampanya bu anlamadım, Derin Hanım çok içmez oysa." Boğazımdaki yumruyu görmezden geldim. Sadece başımı sallamakla yetindim, hayır garson değilim desem ne diyecektim ki? Bir an önce kocama ulaşmalıydım ve kalbim göğsümün altında delicesine atarken midem de karnımın içinde taklalar atıyordu. Kız elindeki tepsiyi diğer tarafa, başıyla ardımı işaret etti.

"Koridorda sağ tarafta personel odası var orada üniformalar var, maskeler de üst dolaplarda. Şampanyayı sen giyinene kadar ben getiririm."

Kıza kibarca gülümsedim ve bahsettiği yere doğru hızla yürüdüm. Uzunca bir şeritte, bir sürü garson üniforması asılıydı. Hepsi şeffaf paketlerin içinde, kuru temizlemeden yeni gelmişti. *Small* bedeni bulup hızla giydim ama ayağımdaki spor ayakkabıları değiştirmedim. Ellerim titriyor avuçlarım titrese de seri hareket ediyor, ara ara da telefonumu kontrol ediyordum. Mesajlarım da çağrılarım da hâlâ cevapsızdı ve bu içimdeki huzursuzluğu biraz daha büyütmekten başka işe yaramadı.

Telefonu ve evden çıkarken aldığım mini cüzdanı formanın önündeki beyaz önlüğün altındaki cebime saklayıp, atkuyruğu yaptığım saçlarımı açarak hızla sıkı bir topuz yaptım ve makyaj masası olarak konumlandırılmış aynanın önüne geçip dolabın üzerinden aldığım yarısı beyaz yarısı siyah olan maskeyle yüzümü tamamen örttüm. Kapı tıklatıldı ve deminki kız elinde buz içinde uzunca bir şampanya şişesiyle içeri girdi.

"Giyinmişsin süper, bak orada eldivenler var," dediğinde yine şeffaf poşetlerin içindeki beyaz eldivenler gözüme çarptı.

"VIP hizmette olanlar eldiven takmak zorunda, Suna bahsetmedi mi?"

"Hayır," dedim sesim boğazımı sıyırsa da kız umursamadı, her gün mafya babalarına şampanya servisi yapıyormuşçasına rahattı.

"Endişelenme," dedi kuru kuru ve ekledi: "Ortam loş zaten, hata yapsan da fark eden olmaz." Usulca başımı salladım. Kız birkaç iri ve hızlı adımda önümde bitip şampanyayı kucağıma tutuşturdu.

"Tirbuşon ve bardaklar odada zaten."

"Oda?" dedim sorarcasına. Kız oflarcasına bir nefes verdi, başını iki yana sallayarak ellerini beline koydu.

"Suna gerçekten tam da hastalanacak anı buldun." Sonra tekrar derin bir nefes aldı ve hızla konuşmaya başladı.

"Bu koridorun sağından ilerle, aşağı inen merdivenleri görürsün, karanlık biraz dikkat et, sonra dümdüz ilerle karşına bordo deri döşemesi olan bir kapı çıkacak." Sonra maskeden bile seçilen koyu kahve gözlerle yüzüme dik dik baktı.

"Servis esnasında da sonrasında da asla ağzım açmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarım istemsizce çatılsa da ifademi hemen düzelttim ve başımı salladım.

Kontrollü nefesler alarak sakin kalmaya çalışıyordum, ayaklarım hareket ediyordu ama beynim karmakarışıktı. *Derin Hanım bu kadar içmez demişti* deminki garson kız, ben ise Derin'i o son gördüğüm o günden bu yana görmemiş, adını dahi duymamıştım. Ta ki o mesaja kadar...

Merdiven tam da kızın bahsettiği gibi loş bir karanlığa gömülü olduğu için yavaşça inerken tek düşündüğüm Pars ve karnımdaki o küçük mucizeydi. Bebeğimiz Pars'a iyi gelecek, o üzerine çöreklenmiş derin hüznü yok edecekti, tam da zamanında gelmişti sanki ona ihtiyacımız olduğunu hissetmişti.

Bordo kapının önüne geldiğimde kapının solunda ve sağındaki iki adamı hemen tanıdım. Pars'ın iki yakın adamıydı ama bakışları her zamankinden donuk ve ileri doğru her an bir tehlike çıkabilircesine sabitti.

Beni gördüklerinde Pars'ın adamı kulaklığına dokundu. "Şampanyanız geldi, efendim," dedi ve sonra kapıyı yavaşça açtı. Neredeyse boyumun iki katı olan kapı tonlarca ağırlıkta değilmiş gibi kayarak açıldı ve içerideki kızıl mavi ışık huzmeleri canlı birer varlıklarmışçasına dışarı doğru aktı.

Işıkla kamaşan gözlerim kısılsa da yavaşça yürüdüm ve odaya tamamen girdiğimde kapı ardımdan sessizce kapandı.

Oval genişçe bir masanın etrafındaki deri koltuklar doluydu. Gözlerim ışık karmaşasına alışırken etrafı taramaya

ve tanıdık bir yüz aramaya başladım. Adamların boğuk sesleri arka fonda çalan senfoniyi bölüyordu. Karanlığa gömülü bedenlerin yüzlerini seçmek zordu ama sanki hepsi satranç tahtasında yerleri belirli taşlar gibi konumlanmıştı. Görevleri belli, koltukları belli, şahlarını iki taraftan kuşatıyorlardı.

"Ee Kral," dedi birisi, ses soldan geliyordu. Sağ tarafta bulunan uzun konsolun üzerinde bekleyen hazır kadehleri gördüğümde adımlarımı oraya yönelttim. Işıklar sadece masayı loş şekilde aydınlatıyordu.

"Söylesene," diye devam etti adam. Sesi boğuk ve kalındı. Ellilerinin başında ya da ortasında olmalı diye düşündüm. "Nasıl gidiyor evlilik?" Pars'ın sesi odayı doldurduğunda kalbim yeniden gümbürdemeye başladı. Bana şimdi mi ihtiyacı vardı? Evliliğimizi duyurmamıştı? Buradakiler yakın çevresiyse onları tanıyor olmam gerekmiyor muydu? Sesler yabancıydı.

"Gayet iyi." Duraksadı. "Değil mi hayatım?" diye sorduğunda sesin olduğu yöne döndüm ki, evren üzerime yığıldı.

Loşluğun aydınlattığı şahın koltuğu...

Köprü Kralı siyah uzun deri koltukta arkasına yaslanmış bacaklarını iki yana açmıştı, kucağında sırt dekoltesi neredeyse kalçalarına kadar olan sarışın bir kadın vardı. Pars'ın parmağında benim yüzüğümü taşıdığı eli kadının sırtındaydı. Kadın hafifçe döndüğünde onun kim olduğunu artık biliyordum.

Derin Işıklar... Bana Pars'ın artık bir daha görmeyeceğimizi söylediği kadın.

Diğer adamlara baktım hızla, ortama alışan gözlerim artık daha iyi seçiyordu, onların da yanlarında oldukça şık giyimli kadınlar vardı ve hiçbiri Derin Işıklar kadar cüretkâr bir oturuşa sahip değildi.

Pars'ın göğsüne doğru yattı ve başını kaldırıp kocamın yüzüne baktı. Dudakları o kadar birbirlerine yakın duruyor-

du ki midem bulandı. Zihnimin içinde beynime acı veren bir çınlama vardı.

"Kesinlikle, sevgilim," dedi kırmızı dudakları genişçe kıvrılırken. Parmağım Pars'ın çene hattı boyunca gezdirirken parmağındaki büyük pırlanta loş odada parladı.

"Neden onlara bir Kral'ın nasıl öpüştüğünü göstermiyorsun?" dedi cilveli bir ses tonuyla. Ağzıma yükselen asidi gerisin geri bastırdım. Pars gülümsedi ve asla tereddüt etmeden Derin'i kavradı ve dudaklarına kapandığında odadaki diğer herkes tuhaf sesler çıkararak onları alkışlamaya başladı.

"Kutlarız, Kral," dedi adamlardan biri, sonra biri ekledi.

"Evet kızım, getir şampanyayı," diyerek ayağa kalktı.

Kucağımdaki şişeyi aldı ve konsoldaki tirbuşona uzanıp tekrar masaya dönerken, "Sen gidebilirsin bu gece Kral'a ben servis yapmak istiyorum," dediğinde gözlerimi kapadım ve üçe kadar saydım.

Bir rüya görüyordum, değil mi? Kâbus... Pars'ın eli genişçe açılmış Derin'in sırtını kaplamıştı. Dudaklarında onun rujunun izi vardı...

Hızla odadan çıkarken sırtımda hissettiğim bir çift gözün ağırlığını tanıyordum.

Ben salak değildim, oraya çağrılmıştım, bana gösterilmek isteneni görmüştüm ve o odada dönen her şey bir oyun dahi olsa beni mahvedecek kadar acı vericiydi, işte bunu tüm ilik-lerimde hâlâ hissediyordum.

Ve cehennemin kapısı o gece benim içimde açıldı. Kafamın içinde, kalbimin içinde, ruhumun içinde bir ateş başlattı; her bir kelimede, her bir nefeste içimde büyüyen cehennemden korumaya çalıştığım bebeğimin varlığına tutundum.

Anıların bu kadarı bile nefes alamamama yettiği için bayılmak üzereydim ki gözlerimi hafifçe aralayıp olduğum yeri algılamaya çalıştım. O gecenin ardından olanlar bambaşka bir yıkımken zihnim geri sayımını durdurdu. Âdeta beni ko-

rumaya çalışıyordu, düşüncelerim karmaşıklaşıyor, parmaklarımın uçlarının buz kestiğini hissediyordum.

Zemin ayaklarımın altında titriyordu. Biri kapımı çaldı ama kulaklarım uğulduyordu ve karnıma saplanan sancı ile bu sefer çığlığıma hâkim olamayarak yeniden iki büklüm olurken Pars artık yumrukladığı kapının ardından bağırdı.

"Miray!" Sesinde uzun zaman sonra ilk defa benim için duyduğum bir endişe vardı. Bu, bedenime saplanan acıya rağmen dudaklarımın hüzünle kıvrılmasına ve gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Boğuk ve acının aktığı sesimle kovdum onu. "Git buradan!"

"İyi misin?"

Doğrulmaya çalıştım ama gelen kasılma o kadar şiddetliydi ki bu sefer titreyen zemin ayaklarımın altından kaydı ve balkondaki cam sehpaya çarparak sehpa ile yere yığıldım.

Kolumdaki keskin acının etrafını saran sıcaklıkla bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık aynıydı. Odamın içindeki kapı omuzlandı, kapının savrulup duvara çarptığını duyarken bilincim bulanıklaşıyordu. Gözlerimden akan gözyaşları tıpkı vücudumdan hızla dışarı süzülen kan kadar kontrolsüzdü. Bulanıklaşan dolunayı kaplayan karartı beni kucağına çekerken saçımı yavaşça yüzümden kaydırdı. Bu kokuyu tanıyordum, bu sıcaklığı...

"Miray..." dedi yumuşakça, dudaklarım acıyla kıvrıldı. Sesindeki şefkat yeni tanıştığım Pars'a yakışmıyordu. "Arabayı hazırlayın!" diye emretti bağırarak. Sesi duvarlar boyu yankılanıp araziye taştı. Tam üç aydır bu eve ne doktor ne de başka biri giriyordu. Yeliz Hanım, bir iki –Pars'ın güvenlik ekibinden geçen– yardımcı ve onun yakın adamlarının dışında kimse yoktu. Ha bir de Derin... Onu unutmamak lazımdı; bu eve gelen, bu evde zaman zaman konaklayan tek yabancı oydu ya da en başından beri yabancı olan bendim... Kaşlarım acıyla çatıldığında elim karnıma gitti ve inledim.

"Bebeğim... Bebeğim..."

Pars elini elimin üzerine koydu. O âşık olduğum adamın sesinin tınısını duydum.

"Korkma, size bir şey olmasına izin vermem," dedi ama onun teninde hissettiğim titrek tedirginlik asla böyle acımasız bir krala yakışacak cinsten değildi. Karnımın içindeki kasılmalarla yüzüm acıyla buruştu ve bacaklarımın arasındaki kanın yoğunluğu arttı. Bunun bir sağlıkçı olmakla alakası yoktu, kalbim biliyordu, ruhum biliyordu, bebeğim beni terk etmişti. Onun yası ruhumun üzerine kara bir örtü gibi serildi. Gözlerim kapanırken elimi onun elinden çektim, bedenimde biraz güç bulsam tüm varlığımla onu kendimden uzaklara iterdim. Hıçkırdım ve kuruyan dudaklarımın arasından güçlükle fısıldadım.

"Geç kaldın, *Koca Kral...*" Tüm benliğimle karanlığa gömülürken beni havaya kaldırdı.

"Ahmet!" diye kükredi. "Çabuk!"

Kaybediyordum. Hayatın da benim için yazdığı yazgı buydu demek.

Kaybetmek, kaybetmek, kaybetmek...

Lakin ben hayatımda hiç bu kadar büyük kaybetmemiştim. Bu yitirilişin beni dönüştürdüğü karanlık ağır ağır hücrelerimi kuşatıyordu. Kadın doğum doktorum hemen yatağımın karşısında yüzünde gerçek bir hüzünle bebeğimi kaybettiğimi ve en az altı ay kadar gebe kalmamam gerektiğini anlatırken odanın içindeki tüm sesler bir tür anlamsız sesler kakofonisinden ibaretti. Pars'ın ne elimi tutmasına izin vermiştim ne de o elini sırtıma ya da omzuma koymasına... Tek bir nefret dolu bakış onun yanımda sessizce heyula gibi dikilmesine yetse de onu hiçbir yerde istemiyordum.

Sol kolumda, dirseğimin hemen altında on iki dikişim vardı, kasıklarımda ise sanki yeni doğum yapmış bir kadınınki gibi yorgun bir ağrı dolaşıyordu. Kırılan camların küçük küçük kesikler attığı cildim ince ince yanıyordu. Kan kurumuş, küçüklü büyüklü kızıl lekeler bırakmıştı. Hepsinin geçeceğini biliyordum, geçmeyecek olan kalbimdeki yaraydı.

Aldatılmışlığın, kandırılmışlığın ve bebeğimin kaybının yarası...

Doktor çıktıktan hemen sonra hemşire geldi. Tedavi tepsisine göz ucuyla baktığımda gözüme çarpan sakinleştirici ve ağrı kesicileri koluma bağlı seruma eklerken Pars'a hitaben, "Bu onu birkaç saat uyutur," dediğinde Pars boğuk sesiyle kuru bir teşekkür etti.

Hemşire odadan çıkar çıkmaz kalan son güç kırıntılarımı içimde toplayarak konuştum.

"Git buradan."

"Miray!" dedi karşıma geçip o koca bedeniyle iki büklüm yatağımın kenarına otururken. Gözlerimi ondan olabilecek en uzak köşeye çektiğimde bu hareketimin ona nasıl acı verdiğini gördüm ama umurumda değildi. Elini tedbirli bir şekilde elime uzattığında hızla elimi çektim. Yandaki dolabın parlak yüzeyinden kendime baktım, mezardan yeni kalkmış taze ölü kadar solgun ve perişan görünüyordum. Pars elini kucağına koyarken derin bir nefes aldı.

"Ben... ben çok üzgünüm."

Alayla güldüm, onunla konuşmak istemiyordum, içimde biriken onlarca cümle vardı ama hiçbirini dile dökmek istemiyordum. Ben kendi içimde o son iki buçuk ayda onunla hesaplaşmış ve onu yargılayıp asmıştım. Dilimle kurumuş dudaklarımı ıslatıp başımı geriye attım ve yastığıma gömülüp gözlerimi kapadım.

"Lütfen, konuşalım."

"Işığı kapat, uyumak istiyorum."

"Lütfen..." diye inledi. "O benim de bebeğimdi." Sanki bu yası benimle birlikte tutmaya hakkı varmışçasına.

"Dışarı çık!"

"Aylin'i çağırmamı ister misin?" diye sordu yumuşakça. Gözlerimi aralayıp başımı onun olduğu yöne çevirdim. Gerçekten üzgün görünüyordu ama artık anlamlı değildi.

"Bana yapacağın tek iyilik bir avukat çağırmak ve senden kurtulmam için bana yardım etmesine izin vermek olur." Sesim yorgun olsa da gözlerimden çıkan ateşle ifadesi sarsıldı. Alnındaki çizgiler derinleşirken başı öne düştü. Kafasını hızla yana sallarken parmağındaki alyansı çeviriyordu.

"Seni bırakmam mümkün değil, benden kurtulman bu kadar kolayken o yolu açan hiç kimseye izin vermeyeceğimi artık anlamış olman gerekiyordu."

"Biliyor musun, bundan tam üç ay önce eğer ayağım takılsa Pars düşmeme asla izin vermez diyordum. Kendime, Miraç'a, Aylin'e..."

Başını ağırca kaldırıp yüzüme baktığında kaşlarının arasındaki derin boşluğa yakışırcasına göz pınarları sulanmış, bronz teni kızarmıştı.

"Beni düşüren sen oldun." Gözlerini sıkıca yumduğunda çenesindeki kasları seğirmeye başladı. "Oraya gelmemeliydin," dedi başını iki yana sallayıp geçmişte olanları inkâr etmek istercesine.

Bana günlerdir söyleyip durduğu o kelimeyi şu durumda dahi dile getirmişti. İçimde çakan yıldırımla üzerimdeki ağır yorgunluk buharlaşıp uçarken yataktan hızla doğruldum.

"Neden? Köprünün eteğini öpen kalın enseli adamlara eski nişanlını karım diye tanıtırken çok profesyoneldin. Bu oyunculuğunu bana da sergilemekten memnuniyet duyman gerekmiyor mu?"

Ellerini yüzüne kapatıp yüzünü sertçe sıvazlayıp parmaklarını saçlarına geçirdi.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdığında irkildiğim için gözlerini kapayıp havayı uzunca içine çekti. Sakinleştiğini düşündüğünde tüm gövdesini bana doğru çevirdi.

"Masamdaki adamların içinde hainler var, sana bunu o gece de anlattım Miray, o adamlara seni hedef olarak gösteremezdim. Derin'in dayısı bürokrat, kendisi avukat, o ideal, inandırıcı bir hedefti. Evliliğim duyulduğunda eski nişanlımı öne sürmek hem en kolay en çabuk olandı hem de diğer herkesi senden uzakta tutmak için-"

"Kes!" diye bağırdım üzerimdeki örtüyü atıp ayağa fırlarken. Çıplak ayaklarım zemine değince başım döndü ve Pars beni tutmak için yaptığı manevraya karşılık onu var gücümle ittim. Kolumdaki serum çıkmıştı, ilaçlı sıvı zemine akıyordu, damarlarımdan açılan boşluktan akan kan beyaz hastane önlüğünden aşağı süzülüyordu.

İşaret parmağımı ona doğru sallarken artık ben o eski Miray değildim. Öfkem, hayal kırıklıklarım ete kemiğe bürünmüş, benim dışımda başka bir insana bürünmüştü.

"Bana o gün, söylediğin her şey hâlâ kulaklarımda..." dedim sesim çatlasa da hızla topladım.

"Eğer gidersen, Miraç ve Aylin'i-" Onun bana o gece hiç düşünmeden zalim bir ifadeyle söylediği cümlesini ben tamamlayamadım. Son kelime boğazıma takıldığında sanki boğazımda bir ateş topu varmışçasına yüzüm buruştu ve elim istemsizce boğazıma gitti. Yeniden bana doğru küçük bir adım atınca, geriledim. Onu kendimden uzak tutmak için diğer elimi ona uzatırken bacaklarımın arasından yeniden süzülmeye başlayan kan yere damlıyordu.

"Bana en başından söylemeliydin, tüm o soğuk duvarları örmeden hemen önce söylemeliydin."

Başı aşağı eğilirken, "Seni korkutmak isteme-" bakışları çıplak ayaklarımın arasındaki kan yığınına inince, "Miray?" diye soludu sertçe.

"Yıldırım Gök bana aylar önce söylemişti, biliyor musun? Aylar önce bana o gece orada olmam gerektiğini..." Pars'ın kaşları sertçe çatıldığında ifadesinde daha önce görmediğim bir ifadeyle baktı bana.

"Sen o gece..." dedi yavaş yavaş eli havada temkinle bana doğru adımlarken. Sorguluyordu, zihninin çarkları hızla dönerken *kaosun* içinde asıl ne kaçırdığını fark etmiş bir aslanın gerginliğiyle omuzları kabarmıştı ama benim için duyduğu endişe hepsinin önüne geçiyordu. Bana uzattığı elinin parmakları titredi.

"Oraya neden geldin?"

Sesi toktu. İki buçuk ay önce söylemeliydim tüm bunları belki ama ona olan öfkem, parçalanmışlığımla sadece isyan etmek istemiştim. Nedenini niyesini de sorgulamaktan o zaman da uzaktım bugün de.

"Derin mesaj attı," dedim. Boğazım kuruyordu, sesimin boğazımda yarattığı hava nefesimi kesiyordu, konuşmak anbean zorlaşıyordu. O gecenin hatırası ile kaşlarım birbirine yaklaşırken gözyaşlarım birden akmaya başladı. Kendi kontrolümü sağlayamıyordum, beni kontrol eden harabeye dönmüş duygularımdı.

"Senin kötü olduğunu, bana ihtiyacın olduğunu..." Pars'ın gözlerinde beliren çarpılmış öfke tüm dünyayı yakmaya yetecek gibiydi.

"Ben..." dedi yutkunarak, sesiyle yüzüne ağır bir hüzün çöktü bu sefer. Bu yüzleşmeyi bir hastane odasında bebeğimizi kaybettikten sonra yapmamalıydık. O çok önce sormalıydı ben çok önce kusmalıydım her şeyi...

"Ben bana güvenmediğin için geldiğini düşünmüştüm." Gözleri doldu, elini bana uzattı ama ben eline acıyla bakmaktan başka bir şey yapamadım. O eli tutamadım.

"Korumak istedim," dedi tekrar. Kalbim göğsümün altında eriyordu, ağrılı bir yok oluşun pençesindeydi yüreğim.

Damarlarımdaki hayatın çekilmesini izliyordum sanki. Son nefeslerim, son sesim, son haykırışlarımdı benim için. Gözlerimi gözlerine kaldırdığımda kelime kurumuş dudaklarımdan sıvı bir zehir gibi aktı.

"Koruyamadın ama," dedim ve kalbim bir kez daha sertçe vurdu göğsüme.

Sonra her yer karardı; tüm dünya ve ruhum... İnancım, umudum ve hayata dair olan tüm renkli arzularım...

♛

Beyaz tütülü eteği arkasından savrulan bir kız çocuğu koşuyordu önümde. Saçları açık kahveydi. Gülücük sesleri kulaklarıma dolup içimi huzurla kaplıyordu. İçinde koşturduğumuz bahçeyi tanıyordum, evim dediğim o kocaman arazinin ortasındaydık. Çocuk hızlandı, dört beş yaşlarında ince yapılıydı; aramızdaki mesafe açıldıkça içimi panik kaplıyordu.

"Dur," dedim. "Düşeceksin."

Kıkırdadı, bu sefer ağlama isteği uyandıran bir hüzünle kaplandım. Çocuk koştukça koşuyordu, adımlarımı hızlandırdım ama ona yetişmem mümkün değildi. Nefesim kesildiğinde durdum ama durmak istemiyordum, bacaklarımsa beni dinlemiyordu. Çimlerin arasında zemine yapışıktı ayaklarım. Çocuğun saçları savruldu. Başını çevirip bana gülümsedi. Gözleri babasınınkiler gibi koyuydu ama siması anneme benziyordu. Gözyaşlarım usulca akarken elimi uzattım.

"Gitme..." Bana o küçük elini kaldırıp neşeli kahkahalarla el sallarken dizlerimin üzerine çöktüm. Göğsümde büyüyen hıçkırık içime akarken çocuk koştu ve birinin elini tuttu. Başımı kaldırdım, Suzan Hanım kızımın başını okşadı ve ikisi bana gülümseyip ormanın derinliklerine doğru yürürken tek yapabildiğim sessiz gözyaşları içinde onları izlemek oldu.

Bilincim çarpılarak uyandığımda gözlerim hâlâ kapalıydı. Lakin geçmişe ait yaşam tecrübesi bana nerede olduğumu

söylüyordu. Bir zamanlar tıpkı şu an içinde yatıyor olduğum özel yoğun bakım odalarındaki hastalara tedavi veriyordum.

Yüzümdeki maskeden içime dolan oksijenin ılık dokunuşu burnuma çarpıyordu, üzerimde sanki ince bir örtü değil de kilolarca ağırlıkta katı bir yorgan seriliydi. Kollarımdaki iğnelerden damarlarıma akan sıvıların soğukluğunu hissediyordum. Güçlükle açtığım gözlerime dolan ışıkla göz kapaklarımı sıkıca yumdum. Dezenfektanın keskin kokusu maskeye rağmen her yeri kuşatmıştı. Tepemdeki monitörün sesi ritmik ama kulak tırmalayan cinstendi. Oysa bu alanlarda görev yaptığım çok zaman olmuştu, o zaman bu kadar rahatsız edici gelmiyordu.

Gözlerimin ilk şoku atlattığını umarak tekrar yavaşça araladım göz kapaklarımı. Tahminimde yanılmamıştım. O tek kişilik, özellikli yoğun bakım odalarından birindeydim. Bir kolumda kan takılıydı, diğerinde de serumlar... Çok kan kaybettiğim için bir tür şok geçirmiştim, üzerine eklenen ruhani yıkımı saymıyordum bile. Etrafıma bakındım ve hemen karşımdaki duvarın sol tarafındaki dijital ekranı gördüm.

03.45

20.10.24

İki gündür uyuyordum, bedenimdeki hissiz uyuşukluğu açıklıyordu bu. Kalbimde ise bebeğime dair duyduğum yasın getirdiği derin boşluktan başka bir şey yoktu. Eğer bana ilaç vermedilerse beni tüketen tüm duygular uçup gitmişti. Sadece tuhaf bir karanlık dürtüyordu zihnimi, içinde yattığım beyazlığın aksine.

Hani kuvvetli bir ateş söner de söndüğü yerde isli bir ılıklık bırakır, fırtına diner de her yer tarumar olmuştur... İşte tam anlamıyla ben buydum. Ölesiye hırpalanmış ama ölememiş olandım.

Sensörlü kapı açıldığında gözlerim kapıya kaydı. Ağzında yüzünün neredeyse çoğunu kapatan bir maske olan erkek bir

doktorun silüetini gördüm. Doktor ağır ağır yaklaştı ve hemen yanı başımda durdu. Hâlâ puslu bakan gözlerimi kırpıştırdım, görüntü netleşirken maskenin üzerindeki gözlerdeki sıcaklıkla kalbimin atışı değişti. Maskesini indirirken bana doğru eğildi.

"Seni buradan çıkaracağım, abla." Rüyada mıydım yoksa bu gerçekten Miraç mıydı, anlamak için gözlerimi sıkıca yumup açtım. Kolumu hafifçe sıkarken Miraç'ın arkasından içeri giren hemşireye kaydı gözüm. Aylin yüzündeki maskeyi indirirken, "Ben serumları çıkaracağım, sen tedavi masasının altındaki kıyafetleri çıkar," dedi. Ben boş gözlerle bu ikisini izlerken Aylin henüz fark ettiğim tekerlekli sandalyeyi yatağın yanına yaklaştırdı. Miraç Aylin'in ona söylediği gibi tedavi masasının altına yönelirken, yakın arkadaşım tepemdeki monitörde bir şeyler yapıp bana doğru eğildi. İfadesinde karmaşıklaşan duyguların önüne şefkat yerleşirken maskemi yavaşça yüzümden çekti.

"İyisin," dedi saçlarımı hızlıca okşarken. "Seni çıkaracağız buradan, ilaçların etkisiyle şu an ne oluyor anlamayabilirsin ama korkma, tamam mı güzelim?" Eğilip sıcak dudaklarını alnıma bastırdığında gözlerimi kapayarak iç çektim.

"Geçti," dedi söz verircesine. O tekrar doğrulmadan bileğini yakaladım.

"Adamları sizi yakalarsa eğer-" Elimi tutup yüzüme eğildi. Yüzünden akan öfke ve kararlılıkla yutkundum.

"Merak etme, her şey ayarlandı. Adamlarım başka yöne çektiler ve Pars şu an başka bir şeyle uğraşıyor."

Merak etmemeliydim ama kendime engel olamayıp sordum.

"Neyle uğraşıyor?" Aylin kolumdaki iğneleri seri hareketlerle çıkarırken sorumu cevapsız bıraktı. Miraç getirdiği hemşire üniformasını giymem için beni kaldırdı. Her şey çok hızlı oluyordu, kendi aralarında konuşurken bana bilinci yerinde

olmayan hasta muamelesi yapıyorlar, sorularımı cevapsız bırakıyorlardı. Kolumu kaldırmama bile gerek kalmadan beni giydirmişlerdi.

Aylin hastane terliklerini yatağımın yanına koyarken koluma girdi. "Yürümelisin, Miray."

Miraç saçlarıma bir bone geçirip yüzüme maske takarken ekledi: "Koridoru çıkana kadar, abla. Asansöre bindikten sonrası kolay." Başımı sallayarak kendimi zorladım. İlk birkaç adım zordu ama başım dönmemişti ve bu yapabileceğime dair büyük bir işaretti. Kanamam bitmişti ve kasıklarımda herhangi bir ağrı yoktu. Bebeğimin varlığına dair hiçbir iz kalmamıştı bedenimde; karnım resmen içime çökmüştü ve bu kalbimi sızlatıp gözlerimi doldursa da Miraç ve Aylin bu kadar riski göze almışken damarlarımda kalan tüm gücü topladım.

Bunu nasıl başardılar bilmiyorum ama herkesin dikkatini dağıtmışlardı; hemşirelerin, Pars'ın adamlarının ve koridordaki kat sekreterinin... Hemşireler bir hasta yakını ile tartışıyorlardı, Pars'ın adamları koridorun diğer ucunda kendi aralarında bir anlaşmazlık içine düşmüşlerdi ve kat sekreteri bir anda çöken bilgisayarına çağırdığı bilişim ekibiyle boğuşuyordu...

Tüm bunlar tesadüf olamayacağına göre yakın arkadaşım ve kardeşimin ya bilinmeyen insanüstü güçleri vardı ya da Pars'ın sahip olduğu güce benzer bir güç tarafından yardım görüyorlardı. İlkinin gerçek olması için içimden çaresizce dilekler dilerken asansöre ulaşmıştık. Bizi bekleyen bir tekerlekli sandalye olmasaydı beni taşımak zorunda kalacak kardeşime baktım arkama yaslanırken, başımı şu an omuzlarımın üzerinde tutmakta güçlük çekiyorken biraz önce nasıl yürüyebildiğimi cidden merak ediyordum.

"Siz beni nasıl buldunuz?"

Gözlerim Miraç'tan Aylin'e kayarken ikisinin arasındaki kaçamak ve suçlu bakışlar tüm tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Size soruyorum," dedim nefes nefese.

"Konuşacak çok zamanımız olacak," dedi Miraç. Sesinde bariz öfke vardı ama içinde bulunduğum durum sitemlerinin önünü kesiyordu. Yutkundum; yorgundum, konuşmak eziyet gibi geliyordu.

"Aylin," dedim yalvarırcasına. "Beni nasıl buldunuz?" Aylin izin istercesine Miraç'a baktı. Miraç ise sanki asansör bu hareketi ile hız kazanacakmış gibi eksi üçe basıp duruyordu.

"Yıldırım Bey yardım etti," dedi silkelenerek.

"Ne?" Oturduğum yerden kalkmaya çalıştım ama sendeleyerek olduğum yere düşünce Miraç sandalyeyi tutarak beni kendisine çevirdi.

Sert bir hareketle maskesini indirirken, "Sakın nutuk çekmeye kalkma," diye uyardı.

"O adamdan yardım mı aldınız?"

"O adam olmasa hâlâ o herifin kafesinde kapalıydın, abla."

"Onun bu adamlardan farklı olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladım. Miraç kaşlarını sertçe kaldırdı.

"Pars Tuna'nın da farklı olduğunu söylüyordun mesela-" Yüzüm önüme düşerken Miraç hızla yumuşadı.

"Öyle demek istemedim." Gözlerimi yerden kaldıramadım.

"Ama haklısın," diye fısıldadım. Yüzümü ellerinin arasına alıp kaldırdığında o açık kahve gözleriyle karşılaştım. Bakışları yüzümde kısıldı.

"İyi olacaksın, abla."

"Kendinizi benim için tehlikeye atmamalıydınız," dedim bakışlarım Miraç'tan Aylin'e kayarken. Aylin sinsi sinsi sırıttı.

"Ben şu an nöbetteyim Miraç ise Ankara'da."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Seni bu gece güvenli bir yere yerleştirip döneceğim, Aylin buradan kendi katındaki nöbete geçecek," dedi Miraç. Aylin omuzlarını gererek boynunu dikleştirdi.

"Hastane Pars'ın olabilir ama burayı avcunun içi gibi bilen benim." Yeniden gülümsedi ama yüzündeki ifade buz gibi soğuktu.

"Ben görevi başında bir hemşireyim neticede, kim bilebilir ki?" Asansör eksi üçüncü katta durduğunda kapı açıldı. Aylin bana hızlıca sarılıp ayrılırken elimi yakaladı.

"Burada ayrılıyoruz, bebeğim ama çok yakında buluşacağız, ben nöbetime dönüyorum."

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken. Eğilip saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu.

"İyi olacaksın, Mirom." Miraç beni hastanenin otoparkına indirirken asansörün kapanan kapısının ardında kalan arkadaşıma baktım. Benim için Köprü Kralı'nı karşısına almayı göze alan arkadaşıma iyi olmalıydım ve bu Pars'ın yakınlarındayken artık mümkün değildi.

Miraç beni hızla iterken kolonların arasında duran siyah bir geniş araca doğru yöneldiğinde aracın kapısı sürünerek açıldı. Parlak bir ayakkabı zemine ayak basıp kendini açığa çıkardığında artık ondan başka çaremiz yoktu. Bu noktada geri dönmek Miraç ve Aylin'i riske atmak demekti. Koyu takım elbisesi, koyu gömleği ile karanlığın içine karışıyordu. Yıldırım Gök dudaklarında kederli bir gülümsemeyle birkaç adımda karşımda bitip bir dizinin üzerine çöktüğünde üzerindeki takımı zerre kırışmadı. Şovunun vaktini bekleyen bir aktör edasıyla karşımdaydı.

"Sana iyi bir şövalye olduğumu söylemiştim, prenses, bak işte nihayet seni kurtarmaya geldim."

Ona boş gözlerle bakıp başımı Miraç'a kaldırdım. Miraç kafasını onaylarcasına salladığında iç çekerek Yıldırım'a döndüm.

"Beni artık kimse kurtaramaz ve sen iyi bir şövalye değilsin, Yıldırım Gök."

Dudakları küskün bir kıvrılmayla titrediğinde çakır gözlerindeki renkler titreşti. Başını hafifçe yana düşürdü, ifadesindeki o öz güven sinirlerime dokunsa da hâlsizliğimden tepki veremiyordum.

"Aksini ispatlayacağım."

Çevik bir hareketle ayağa kalkıp Miraç'ın tuttuğu sandalyenin başına kendi geçti.

Ve biz hastaneden ayrılırken hastanenin alarm sistemi devreye girdi. Arkamızda büyüyen kaosa bakarken hastanenin giriş çıkışlarını kapatıyorlardı.

Kocam yine geç kalmıştı.

PARS

"Kamera kayıtlarına ulaşamıyoruz!"

Histerik bir kahkaha patlattım. Ellerim masanın kenarlarını kavramış, gövdem masanın yüzeyini tamamen gölgede bırakacak şekilde öne doğru eğilmişti. Başım aşağı doğru sallanıyordu. Kahkaham yarı karanlık odadaki herkesi korkuyla titretirken Ahmet bir köşede elleri önünde sakince bekliyordu. Yarım saat önce Maze'e haber verdiğini bilmediğimi

sanıyordu, belimdeki silaha davranıp en yakın adamlarımı kurşuna dizmemek için kendimle mücadele ediyordum.

Aklımı kaçırmak üzereydim. Kelimenin tam anlamıyla hem de! Karım kendi adamlarımla dolu, bana ait olan hastaneden kaçırılmıştı... Ben lanet olası Köprü Kralı'ydım. Bu şehir benimdi. Tıpkı Miray'ın bana ait olduğu gibi, santimi santimine bana aitti... Her şeyi berbat etmiştim, elime yüzüme bulaştırmıştım ve büyük balığın peşindeyken bir ahmak gibi aptalca, basit bir oyunun içine düşmüştüm. Beni o oyuna korkularım düşürmüştü, bunu görebiliyordum; oysa ben onu tanımadan önce korku nedir bilmezdim. Miray hayatıma girene dek! Ve şimdi korktuğum başıma gelmişti. Onu kaybetmiştim.

Hayır! Bunu asla kabul edemem...

Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirirken hâlâ burnumdan soluyordum ve etrafa yaydığım enerji buram buram duman kokuyordu. Öfkemin alevi, korkularımın alevi, en çok da acımın alevi... O ateş içimi tarumar ediyordu. Derin bir nefes alırken kahkahamın yerini nefes seslerim dolduruyordu. Uyanmak üzere olan bir yanardağın lavı gibi içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmazsam çok daha büyük bir hata yapabilirdim ve bu da kalan tüm şanslarımı yitirmeme neden olurdu. Başımı ağırca doğrulturken saçlarım darmadağınıktı.

"Aylin nerede?" Tam tamına yarım saattir durmadan bağırdığım için sesim tarazlıydı.

"Nöbet yerinde, efendim," dedi Eren. Bakışlarım yüzünde kısılınca irkilerek ceketinin önünü düzeltti.

"Hiç ayrılmış mı oradan?" diye sordum gözlerim Eren'in hemen yanındaki Suat'a kayarken. "Nöbetçi hekim hiç ayrılmadığını söyledi, efendim."

"Kameralar nasıl oluyor da çalışmıyor?" diye tısladım aynı soruyu bilmem kaçıncı kez. Tabii ki aldığım cevap değişmedi.

"Hastanenin bilişim sistemi, kameralar dâhil tam yirmi dakika bir çökme yaşıyor, efendim," diye sözü devraldı çocuklardan Ahmet. Sanki kendi söylediğinde bu ahmaklığı kabul edecekmişim gibi... Sonra da sakince devam etti, Tanrı şahidim ki en yakın adamımı da vurmak istiyordum.

"Hasta odasında bir boğuşma yok, kimse bir sedyenin itildiğini ya da oradan tekerlekli sandalyede bir hastanın geçtiğini görmemiş."

"Yani?" diye sordum sertçe ve herhangi biri cevap vermeden ekledim: "Karım kendi isteği ile mi ayrıldı hastaneden?" Öyle olduğunu bilsem de inkâr etsinler istiyordum ama onun tehlikede olmasındansa rızasıyla gitmesi şehri kana bulamamam adına daha hayırlıydı.

Ahmet'in sesi sözlerini yansıtırcasına sıkkındı. "Öyle görünüyor."

Bir kahkaha daha patlattım. *Öfkeli, histerik ve acılı...*

Demin ardımdaki duvara fırlattığım deri koltuğu çekip otururken, "Bana Aylin'i çağırın," diye buyurdum soluklarımın arasından. Eren hızlı bir baş hareketiyle Suat'tan izin alarak dışarı çıktığında bakışlarımı Ahmet'e çevirdim.

"Neden o gece Miray'ın seni defalarca aradığını bana söylemedin?" Ahmet'in alnı kırıştı. "Efendim, telefonumu kaybettim, bulduğumda ne ekranda çağrı vardı ne de gelmiş bir mesaj."

Miray'ın telefonunun kayıtları önümdeki dosyadaydı. Suat birkaç dakikada bana o günkü tüm kayıtları dökmüştü. Karım o gece Derin'den bir mesaj almıştı, endişelenmiş ve oraya gelmeden önce hepimizi aramıştı. Beni de! Lanet olsun ki kapatmıştım çünkü o geceki toplantının dinlenme ihtimali çok yüksekti. Sonrasında ise hiçbir şey söylememişti, hayal kırıklığı o kadar keskindi ki beni de kendini de kanatıp durmuştu. Bense daha çok üstüne gitmiş, her şeyi daha berbat bir hâle getirmiştim.

Onu tehdit etmiştim, Vasili'nin ölümünün ardından ortaya çıkan beklenmedik sorunlar çığ gibi büyümüş, bense onların içinde kaybolurken kendi kurduğum ailemi mahvetmiştim.

Miray aksini düşünse de ve yine ben ona aksini belli edemesem de o bebeği istemiştim. Ama dudaklarımdan dökülen her söz kuru bir esinti olmaktan öteye gidememişti. Çünkü gün doğumundan gecelere ve tekrar gün aydınlanana kadar dışarıda olmam gerekiyordu, şehrin ve köprünün başında. Sokaklarımı kızıla boyayan kan her gece bir oyuktan sokaklara sızıyordu. Vasili'nin el altından büyüttüğü gizli çetesi çok büyük anlaşmaların yapıldığı kartellere saldırmaya başlamıştı; ülke güvenliği tehdide girmeden önünü almaya çalıştığım yapılanma sandığımdan çok derinlere iniyor, karınca yuvası misali içlerine girdikçe genişleyerek büyüyordu.

O çete beni paranoyak biri hâline getirmişti; yakın korumaların sayısını artırmama, evdeki insan sayısını minimuma indirmeme ve Miray'ı kanlar içinde gördüğüm kâbuslar görmeme neden olmaya başlamıştı. Aile içinde yapılan evlilik töreninin duyulması ve bana ait olan birkaç yerden gelen saldırı haberleri eş zamanlı olduğunda ise artık biliyordum. Masamda hain ya da hainler vardı ve içlerinden biri aileme bulaşmadan önce sağlam bir temizlik yapmalıydım.

Ve yapmıştım da... Tam üç ayın sonunda nihayet bu akşam, tam bir saat önce artık ne bu şehirde ne de masamda içinde bana ve krallığıma karşı birazcık dahi düşmanlık barındıran kim varsa sağ bırakmamıştım ama artık o yoktu!

Lanet olsun! Onu bulmalı ve her şeyi bu sefer doğru yapmalıydım.

♛

"Karım nerede?" diye sordum. Tam tamına üçüncü kez, bu sefer kelimelerin üzerine tek tek basarak.

Aylin ani, sinir bozan ukala ifadesiyle omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Hastane senin, bunu bana sorman çok tuhaf." Ellerini hemşire önlüğünün cebine sokup gözlerini yüzüme dikti. En az arkadaşı kadar benden nefret ediyordu. Sinirle gülümsedim.

"Şu sakin hâlin bile onun nerede olduğunu bildiğinin kanıtı," dedim sakince. Aynı şekilde benim gibi sinirle sırıttı.

"Senin yerinde olsam ben de korkardım biliyor musun, birini sevdikleriyle tehdit edip bebeğinin ölümüne neden olduktan sonra yanında kalmasını gerçekten bekliyor muydun?"

Kuru, sinsi bir ağrı göğsüme vurduğunda bakışlarım Aylin'in yüzünde dondu. Alnımdaki çizgiler kabarıp derinleşti.

"O benim de bebeğimdi." Sesim boğazımı sıyırdığında Aylin'in gözleri bir an olsun yumuşasa da nefreti çok çabuk o silik şefkati silip götürmüştü.

Sonra Aylin'in bastırdığı öfke dışarı vurdu. Masaya doğru atıldığında Ahmet de aynı anda ona doğru atılacak oldu ama elimi kaldırarak onu durdurdum. Aylin ellerini masaya sertçe vurup üzerime eğildi.

Miray'ı tehdit etmiş olabilirdim ama asla sevdiklerine zarar vermezdim.

"Senin de mi bebeğindi? Ulan bebeğinin annesini tehdit ettin sen, benim arkadaşım senin yüzünden senelerdir hazırlandığı tezini bitiremedi, kardeşinin mezuniyetini göremedi, beni göremedi. Sen o bebeği istiyor olsaydın karına bunları yaşatmazdın!" diye bağırdı yüzüme.

Sakinliğimi bozmadım, üzerime öyle bir kederin örtüsü serilmişti ki kolumu koparsalar acımı duyamazlardı.

"Miray açığa çıksaydı, seni de Miraç'ı da öldürürlerdi. Siz üç aydır sizi gizlice takip eden korumaları fark etmemiş olabilirsiniz ama Miray'ın karım olduğunu masadaki hainlerden biri öğrenseydi eğer onu kaybederdim ve bunun yolunu sizin ölümleriniz açardı."

Usulca dudaklarımdan dökülenler Aylin'in yüzüne gölge gibi düştü. Yüzü bir an dehşetle çarpılsa da topladı. Araştıran koyu gözleri yüzümde dolaşırken burun delikleri genişledi, kaşları sertçe havalandı.

"Yalan söylüyorsun," dedi. Sonra da bu kanıya nereden vardığını sanki çok eminmişçesine ukala bir ifadeyle dile getirdi.

"Yıldırım senin düşmanın, değil mi? Miray'a olan duygularını ilk ona açık etmedin mi? Vasili'yi sen öldürmedin mi?" diye nefes almadan sıraladı.

Dudaklarım kıvrıldı ve bıkkın ama yine usul bir nefes burnumdan döküldü. Başımı umutsuzca iki yana sallarken deri koltukta arkama yaslanarak bacağımı diğerinin üzerine attım.

"Vasili bir piyondu, o kadar bu işlerden anlamıyorsunuz ki kimin neye hizmet ettiğinin bile farkında değilsiniz. Vasili benim masamda oturan hainler tarafından, beni ortadan kaldırmak için ayarlanmış bir silahtan başka bir şey değildi ama," dedim ellerimi önümde birleştirirken. "Vasili'ye odaklanıp Yıldırım'ı küçümseyerek hata ettim. Öyle ki şehirdeki kaosun tek sebebi Vasili'nin zamanı geldiğinde açığa çıkaracağı örgütün işiydi."

Şehrin içinde oluşturmaya çalıştırdıkları grupların çoğunu kontrol altına almış olsam da Yıldırım bu kurmacada beni yakalamayı başarmıştı. Derin'i masadakilere yem olarak atmış olmam kısa bir süre işe yaramıştı.

Aylin masadan inerken yüzünü buruşturdu. Sözlerime inanmak istemese de ifadesindeki bocalama her şeyi açıklıyordu.

"O olayların nedeni bir terör örgütüydü."

Sonra duraksadı, bana doğru gövdesini çevirirken çenesini havaya dikti. İstanbul'da son zamanlarda ortaya çıkan şiddetli kaosun sebebini tüm ülke terörizm eylemleri sanıyordu.

Bir yerde haklıydılar ama orada gözdağı verilen siyasi yönetim değil, derin ve karanlık tahttaki iktidardı

Yani bendim!

"Bu ülke meseleleri," diye karşı çıktı tekrar Aylin. Gülümsedim ve elimi iki yana açtım.

"Bu köprü meselesi, köprü meselesi de ülke meselesi de mektir." Bana tuhaf tuhaf baktı, sanki ona civciv yumurta kırsasını söylemişim gibi. Evet, hadi bakalım hangisi tavuktan çıkar?

Sertçe yutkunurken omuzlarını silkti.

"Yıldırım Gök-" Hızla kestim sözünü.

"O bir melez," dedim. "O hem Rus mafyasına hizmet ediyor gibi görünen hem de burada işleri onlar için sakince yürütmesi için gönderilmiş biri gibi davrandı."

Derin bir nefes aldım. Aylardır nelerle uğraşıyor, ne planlar yapıyor; bize oyun içinde oyun kuran adamın nasıl bir manyak olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Lanet olsun ki acınası hâldeydim. Sakince devam etmek için tekrar ve tekrar nefes aldım. Gözlerimi karımın arkadaşının gözlerinin içine diktim.

"Yıldırım ne yaptı biliyor musun, Aylin? Önce amcasını kafaladı, onunla bir oldu ve gözlerini-" ellerimi yeniden iki yana açtım. "Köprüye dikti. Vasili zaten aptal bir oyuna gelmişti. Yıldırım en başından beri hem Rus ana kartelini hem de amcasını kullanıyordu." Sonra parmağımı havada şıklatırken tekrar sırıttım ve yerimden yavaşça doğrulup cama doğru yürüdüm.

"Vasili sadece benim masamdakilerin oyununa gelmedi." Ellerim arkamda Aylin'e doğru dönerken tüm kaslarım yay gibi gerilmişti. İki gün önce Miray'ın bana son sözleriyle yapbozun eksik parçasını bulmuştum. Aylin'in soran gözlerine kenetledim gözlerimi.

"Vasili bana sunulmuş bir avdı, Yıldırım ve masamdakilerin oyununa geldi." İç çektim. "Yıldırım aslında masamdakileri de oyuna getirdi ve şimdi her şey tam da onun istediği gibi, savaş alanında artık sadece ikimiz kaldık. Şimdi lütfen artık bana karımın yerini söyle, Miray'ı bir an önce bulmalıyım." Aylin'e doğru bir iki iri adım attım, ifadesindeki bir şey beni tedirgin ediyordu. "Yıldırım onu bulmadan önce!" diye sorarcasına eklediğim sözlerin ardından sertçe yutkundu ve bakışlarını kaçırdığında, anladım! Gözlerimi sıkıca kapatıp dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken var gücümle sakin kalmaya çalışıyordum.

"Bana sana yardım edenin o olmadığını söyle!" diye tısladım dişlerimin arasından. Aylin derin bir nefesi güçlükle aldı.

"Maalesef," dedi fısıltıyla. "Miray'ı hastaneden o çıkardı."

10. BÖLÜM

YARALAR VE İZLERİ

Ve aslında Romeo ve Juliet'in hikâyesine aşk deriz sadece,
Ama dram vardır aşk kadar, acı ve ihtiras
Aldanmaca ve masumane görünen itiraflar
Oysa ne aşk ayrılabilir kederden
Ne de sonlar daima yaralar.
—M.A.

MİRAY

Kolumdaki dikişlere pansuman yapabilmem için kolumu tam anlamıyla olduğu yerde 180 derece çevirmem gerekiyordu ama bunu yapmam, yani kolumu tam olarak bu açıyla çevirmem; derimde yapacak gerilimle dikişlerimi zorlayıp yaranın yeniden açılmasına neden olurdu. Bu yüzden Yıldırım'ın yardımını istemesem de kabul ettim çünkü bir gecedir buradaydım ve henüz bir iki kişinin dışında bu koca taş binada kimse yok gibiydi. O iki kişi de İngilizlerin 1918 dönemi konulu filmlerinden çıkma asillerin hususi hizmetçilerine benziyordu. Hoş, uyandığımda kendimi bulduğum bu koca kale görünümlü ev de bir tür İngiliz eski şatolarına benziyordu ya... Daha modern bir çizgide ama tarihe de atıf yapan türde eşyalarla döşenmişti.

İçinde olduğum yatak odası devasaydı, büyük kemerli uzun pencerenin ardından deniz görünüyordu. Çift kanatlı

CamScanner ile tarandı

yüksek ahşap kapı dışında odanın içindeki eşyalar modern-di. Çift kişilik yatağın başlığı ve çarşaflar krem satendendi, asla zeminde olmaması gereken bembeyaz tüylü oval bir kilim vardı. Dolaplar krem rengiydi ve üzerinde açık renk altın sarısı zambak kabartmaları dikkat çekiyordu. Hemen sağımdaki banyoya açılan kapıdan komodinlere ve yan tarafındaki duvarı kaplayan uzun makyaj masasına kadar aynı çizgide mobilyalar kullanılmıştı. Tek bir elden çıkma olduğu belliydi ve sanki buraya tıpkı benim gibi yeni gelmişlerdi.

Gözlerimin hâlâ odada gezdiğini gören Yıldırım, elinde üzerinde batikon, sargı bezi ve türlü tıbbi gereçlerin olduğu tepsiyi komodinin üzerine bırakıp yatağın yanında, bacaklarımın hemen önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde üzerimdeki geceliği çekiştirerek bacaklarımı kapamaya çalıştım ama pek işe yaradığı söylenemezdi.

Aklımı okumuş gibi, "Beğendin mi?" diye sorup yüzümü çakır gözleriyle incelerken ekledi: "Hepsini senin için yaptırdım."

Ona inanamayarak kocaman açılmış gözlerle bakarken, "Ne demek senin için?" diye sordum sertçe. Dudaklarımdan istemsiz dökülen soruyu bekliyormuşçasına dudağının bir kenarını kıvırdığında kokusu burnuma çarptı. Odunsu ve okyanusu taşıyan bir kokuydu. Tam gözleri gibiydi; karışık ama ona göre, kestirilemez ama çarpıcıydı. Geriye doğru hafifçe kayarak aramızdaki mesafeyi açtığımda rahatsızlığımı anlayarak doğruldu.

"Sen inanmayacaksın ama," dedi demin bıraktığı tepsiyi alıp yatağımın kenarına oturarak tepsiyi de aramıza bıraktı. "O gün yanına gelip seni o gece için uyardığımda bu oda zaten senin için hazırdı."

Göğsümün ortasındaki rahatsızlığın sert yumrusu varlığını vurguladığında sırtımı dikleştirdim.

"İzin verir misin?" Eli sargılı koluma uzanıp havada kalmıştı.

Sessizce ona kolumu uzatırken, "Aklında hep beni kaçırmak mı vardı yani?" diye sordum bu sefer. O ne kadar nazik görünmeye çalışsa da içimden ona nazik olmak falan gelmiyordu ve sabahın ışıkları karşımdaki camdan içinde bulunduğum taş odaya dolarken ısınmıyor, aksine iliklerime kadar donuyor gibiydim.

Yıldırım soruma karşı genzinden güldü ve işine koyuldu.

Kolumun etrafındaki bandajı uzun parmaklarıyla hünerli bir şekilde açarken bakışlarım yüzündeydi. Yara izleri beyaz bir hayalet gibi asılı kalmıştı teninde, açık mavi gömleğinin altındaki kalın boynunu kuşatan damarlar çıkıktı.

"Dürüst olmamı istersen, evet," dediğinde kaşlarım ilgiyle havalandı.

"Ama bu sana karşı nezaketsizlikte bulunacağım anlamına gelmiyor, tatlım," dediğinde kolumdaki sargıyı tamamen çıkarmıştı.

Yıldırım kolumdaki yarayı incelerken yüzü buruştu.

"Bana öyle deme," dedim sertçe.

"Ne?" diye sordu bana bakmadan.

"Tatlım, bana tatlım deme."

Sanki söylediklerimi duymamış gibi iç çekti.

"Estetik dikiş atılmış ama morluklardan anladığım kadarıyla çok derin kesmişsin." İşaret parmağını hayali bir çizgi çiziyormuşçasına tenime değmeden yaranın üzerinde gezdirdi.

"Çok acıdı mı?" Boğulan sesi acımı paylaştığını düşündürmesi gerekirdi ama bunu düşünmeyi reddettim.

"Hatırlamıyorum," dedim kayıtsız bir sesle. "Daha önemli şeyler için endişeleniyordum."

Yarayı batikonla silerken, "Bebeğin için üzgünüm," diye fısıldadı.

Sertçe yutkundum. Normal biriyle normal bir evlilik yapmış olsaydım şu an bu hüznü kocamla paylaşıyor olmam mı gerekiyordu sorusu doldu zihnime... Hayır! Normal biri ya da normal bir evlilik kavramının dışında da olsak şu an bu yası bebeğimin babası ile paylaşıyor olmam gerekiyordu. Beraber olmamız ve benim bunu istiyor olmam gerekiyordu. Bana onu terk etme ihtimalini vermemek için beni o evin içine kapatıp yalnız bıraktığı onlarca günü ve geceyi düşündüğümde, kalbim ona karşı hınçla doluyordu.

"İşte bitti," dedi Yıldırım bandı bandajın üzerine yapıştırırken ve beni kendi dizginlenemeyen duygularımın içinde boğulmaktan sesiyle kurtardığında ürpererek silkelendim.

"Teşekkürler."

"Üşüdün mü sen?" diye sordu elinin tersiyle bir anda koluma dokunarak. Ben onu itmeden elini çekip hızla doğruldu. Tedavi için getirdiği tepsiyi yeniden komodinin üzerine koyarken, "Hadi bakalım, sen uzan," dedi ve o örtüyü üzerime çekmeden hemen önce bacaklarımı yatağın üzerine toplamıştım.

"Birazdan kahvaltını getirecekler, yemezlik yapma, aşırı zayıflamışsın." Bana fırsat vermemeye ant içmiş gibi hızla hareket ederken sözlerini sürdürüyordu.

"Ayrıca ilaçlarını da alman lazım, kan kaybından dolayı bir sürü şey yazdı doktor, tabii sen de sağlıkçısın biliyorsundur, ayrıca dolapta bir sürü kıyafet var-"

Sonra tam kapıdan çıkmadan önce dönüp şaşkın gözlerle onu izleyen bana bakıp gülümsedi.

"Tabii sana hastane önlüğü bile yakışıyor ama-"

"Sen hep böyle geveze miydin yoksa kendi sınırların içinde mi çenen düşüyor?" Soruma karşın âdeta şaşkınlık benden ona sıçradı.

Dudakları aralandı ve kahkaha attı. "Ah, hayır," dedi kapıya omzuyla yaslanıp başını iki yana sallarken. "Sadece ben-

den rahatsız olma diye acele ediyorum o kadar." Sonra yüzüme mahcubiyet ve samimiyet karışımı bir ifadeyle baktığında kaşlarım çatıldı.

"Ben düşmanının karısıyım," dedim ona dik dik bakarak.

"Seni tanıdığımda Miray Kuzu'ydun," diye karşı çıktı.

"Kocama öfkeli olabilirim ama ona karşı beni kullanmana izin vermem." Sözlerim keskin, sesim toktu. Pars Tuna'nın yanındaki onca zamandan sonra elbette ondan bir şeyler öğrenmiştim.

Bana sanki ona hakaret etmişim gibi baktı ama sonra tavrıma hak verircesine gözlerini yumarak iç çekip omuzlarını düşürdü.

"Ah, tatlım," dedi ve gözlerini açarken ekledi: "Pars Tuna'nın hastalığı sana da mı geçti?"

"Ne?" diye sordum bakışlarım anlamsızca kısılırken, burnunu kırıştırdı.

"Megalomanlık," dedi ve ekledi: "Her şey onunla ilgili değil," diye fısıldadı sanki önemli bir sır verirmişçesine.

"Neden bana yardım ediyorsun o zaman?" diye sordum. Gülümsedi ve kapıyı açtı. Dışarı çıkmadan hemen önce omzunun üzerine bakıp bana göz kırptı.

"Bu benimle ilgil,i tatlım." Sonra bana yine fırsat vermeden kapıyı ardından kapattı.

Ve bu işten tek bir çıkarım yapmıştım.

Eğer birinin başı Yıldırım ile beladaysa bu ne kocamın uğruna bizi harcadığı köprü ne de bir başkasıydı. Bendim.

♛

Tatlı başlayan rüyalarımın acı dolu kâbuslara dönüşmesiyle uyanıyordum. Hâlsizdim, aldığım ilaçlar ise bunu daha kötü bir hâle getiriyordu. Başımı yastıktan kaldıramıyor, üstelik bunu istemiyordum da. Kan ter içinde uyanıyor, duş alıyor, güç de olsa bir şeyler yiyor ve tekrar uyuyordum. İçimde öyle

derin bir boşluk vardı ki, onlarca his bir araya gelip o boşluğu dolduramıyordu. Bir kaybın yasını tutmuyordum, kayıplarım vardı. Hepsi için kalbimin odalarında ayrı ayrı yer açmıştım ama yorgun zihnim tek bir eksikliğin gerçekliği ile dolup taşıyordu.

Rüyalarımı yokluğuyla kâbusa çeviren bebeğimin kaybı tek başına beni kendi savaşımda yenilgiye uğratmaya yetiyordu. Eskiden kimdim, gelecekte kim olmak istiyordum, hayallerim nelerdi; hepsi anlamsızlaşmıştı. Oysa ne kucağıma alabilmiş ne yüzünü görebilmiştim ama kokusunu hissediyordum ve bu gözlerimin ardındaki alevi harlıyordu. Uykumun içinde ağlıyordum, göğsümdeki sızı ise asla yerini terk etmiyordu.

Pars'ı suçluyordum, yine en az Pars kadar kendimi suçluyordum. Ona iyi bakamamıştım, kendi yanlış seçimlerimin kurbanı olmasına izin vermiştim. Oysa ne çok inanıyordum ki o küçük meleğin ailemizdeki kasvete güneş gibi doğup tüm kederleri minicik varlığı ile defedeceğine...

Yine gözlerim kapalıydı, vücudum uykunun acizliğinde savunmasız olsa da zihnim gayet uyanıktı. Gördüğüm bir kâbus yoktu ama nefes alamıyordum, gözlerimi açmaya çalışıyordum ama çabam nafileydi.

Boğuluyordum ve çırpınmaya başladım. Neredeydim, kimdim... Uzaklardan denizin yamaca vuran sert dalgalarının sesini duyuyordum, penceremden içeri dolan serin rüzgârla ürperdim. Terden ıslanmış tenim soğuk esintiyle kıvrılırken içimdeki ateş dışarı çıkmak için derimi yarıyordu sanki.

O deniz büyüyordu sanki dışarıda, kocaman dev bir dalga olup beni içine çekiyordu. Hıçkırdım, ciğerlerim can çekişiyordu. Gözlerimin ardında şimşekler çakıyordu.

Bir el çıplak omuzlarımı kavradı ama beni o karanlık denizin dibinden çıkaramadı. Bir sıcaklık yüzümü kapladı sonra, adımı işittim; boğuk ve çok uzaktandı.

"Miray..."

"Uyan..."

"Ateşi var."

"Banyoyu hazırlayın!"

"Küveti doldur!"

Havalandım ve çok geçmeden kendimi suyun içinde bulduğumda derin bir nefesi hıçkırarak içime çektiğimde titremeye başladım. Kurumuş dudaklarımın ardından ağlayarak sayıklıyordum.

Onun adını.

"Pars... geç kaldın, koruyamadın. Pars!"

Panik ve ateş damarlarımı terk ederken titrememem de sönüyordu. Kuvvetli bir kol beni kendine yaslayıp sabit tutarken yüzüme bulaşan saçlarımı geriye itti.

"Hadi, tatlım," dedi fısıltıyla. "Geçti artık!" Gözlerim aralanırken kendimi son günlerimin çoğunu geçirdiğim o banyodaki ayaklı küvetin içinde buldum.

Yıldırım'ın kucağında olduğumu fark etmemle küvetin diğer tarafına fırlayıp kollarımı önümde bağladım. Hâlâ sersemdim, bilincim bulanıktı ve etrafımdaki her şey yavaş yavaş dönüyordu ama bu adamla burada olmamalıydım!

"Sen ne halt ediyorsun?" diye bağırdım.

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı ve küvetin içinde ayağa kalkıp ıslanmış kıyafetleriyle etrafa su saçarak küvetten çıkarken, "Az daha havale geçirecektin," dedi.

Banyonun aynasının yanındaki duvara monteli varaklı raftan bir havlu alıp dağılmış saçlarını kurulamaya başladığında, "Bir daha sakın bana dokunma!" diye bağırdım ama tabii ki o bunu da duymazdan gelerek havluyu omzuna attı ve küvetin hemen kenarında dizinin üzerine çöküp elinin tersini alnıma bastırdı.

"Antibiyotik kullanıyorsun, enfeksiyon kapmış olman imkânsız ama ateşin vardı, doktorumu çağırdım, senden kan almamız gerek." Elini sertçe ittim.

"Sen laftan anlamıyor musun?" Kafamı güçlükle omuzlarımın üzerinde tuttuğumu fark etmiş olacak ki çakır gözlerini üzerimden çekmeden beni izliyordu.

"Bana dokunma diyorum," diye belirttim tekrar.

"Depresyona giriyorsun," dedi benim konuşma şeklimi taklit ederek. Sonra doğruldu ve katlı havlulardan birini alıp yeniden küvetin yanına geldi. Havluyu kenarlarından tutup genişçe açtı.

"Sen burada karaları bağlarken adını sayıkladığın Köprü Kralı millete karım diye yutturduğu eski nişanlısı ile gününü gün ediyor."

Yıldırım'ın sözleriyle küvetin içinde taş kesildim. Kalbim sanki mümkünmüşçesine on bin parçaya daha ayrılmıştı sanki. Yıldırım yüzünde donan bakışlarıma karşın dudağını bükerek omuzlarını silkti.

"O-o ne demek?" Sesimin çatallanmasına kaşlarımı çatarken Yıldırım parmaklarının arasında tuttuğu havluyu hafifçe sallayarak işaret etti.

"Kurulan gel, ne demek istediğini göstereyim."

Ne bekliyordum ya da ne umuyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu şu an gözlerimin önünde olan şey değildi. Bir tür magazin sayfasıydı, Derin ile Pars lüks bir restoranda yemek yiyorlardı ve Pars masanın üzerinden uzanmış onun elini tutuyordu. Yüzlerindeki samimi gülümsemeyi, fotoğraf değiştikçe masaya eşlik eden kahkahaları açıya giriyordu.

Bu bir fotoğraftı ama seslerini beynimin içinde duyuyordum, zihnimin derin kuyularından yankılanan boğuk gülüşmeler... Midemdeki burulmayı derin bir nefesle bastırdım.

İkinize de lanet olsun!

Neden hâlâ şaşırıyordum ki, eminim ki kocamı şimdi karşımda görsem buna da bir açıklaması olurdu. Lakin açıklamalar manzaranın hissettirdiği o iğrenç yakıcı duyguyu hafifletmiyordu; Pars'ın anlamadığı buydu...

Yıkılan hayaller ve inancın getirdiği kırıklık, o iç kemiren ve hiç geçmeyen kötücül his.

Yıldırım laptopun ekranını indirirken arkama yaslandım. Bana verdiği odadaki uzun koltukta oturuyorduk, üzerimde günler sonra giydiğim bir kot ve beyaz bol bir tişört vardı.

"Canını sıkmak istemediğim için göstermeyi düşünmüyordum ama sen geldiğinden beri günler geçti ve hiç yataktan çıkmayınca-"

"Ben salak değilim," dedim gözlerim odanın ortasında herhangi bir yerde asılı kalmıştı ve sesim kısıktı.

"Anlamadım?" diye sordu Yıldırım. Başımı ağırca ona çevirirken tekrar ettim.

"Ben-salak-değilim!"

Çenemle hâlâ kucağındaki bilgisayarı gösterdim.

"Bana bunu göstermek için yanıp tutuştuğunu biliyorum ve-" dedim başımı yana doğru eğip çakır renk gözlerine bakarken.

"Nasıl ayarladınız bilmiyorum ama Derin ile iş birliği içinde olduğuna yemin edebilirim." Yıldırım'ın dudakları aralandı, ifadesindeki şaşkınlığa karşı kuru kuru gülümsedim. Geriye doğru çekilirken cık cıkladım.

"Ama mesele bu değil." Omuzlarımı silkip yavaşça ayağa kalktım ve pencereye ilerleyip ardındaki uçsuz bucaksız denizi izlemeye başladım.

"Ne halt ettiğinle ilgilenmiyorum, ben uzun zamandır herkesi kendi yaptıkları ve kendi tercih ettikleriyle değerlendiriyorum."

Yıldırım'a bakmasam da onun sertçe yutkunduğunu görebiliyordum. Artık beni kestiremediği için nasıl bocaladığını hissediyordum. Oysa çok değil kısa süre önce bir kitap gibi okunaklıydım...

"Neredeyiz?" diye sordum omzumun üzerinden oturduğu yerde allak bullak olmuş Yıldırım'a bakarken. Derin bir nefes aldı ve laptopu yanına bırakıp ayağa kalktı. Bana doğru ağır adımlar atıp hemen karşımda pencerenin diğer ucunda durdu.

"İngiltere'de bir kıyı şeridindeyiz."

"Güzel," dedim yine onun benden beklemediği şekilde iç çekerek. Sonra kehribarlarımı onun çakır gözlerine diktim sorarcasına. "Şimdi bana benden ne istediğini söyle, Yıldırım Gök."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini gözlerime kenetlerken ifadesi tereddütsüzdü.

"Seni istiyorum," dedi. Sesi öylece akışkan ve emin bir tınıyla aktı ki önce kaşlarım havalandı ama yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğümde histerik bir kahkaha beklenmedik şekilde dudaklarımdan döküldü.

Başımı sertçe iki yana sallamaya başladım. *Ne saçmaladığından kendi haberin var mı,* dercesine baktım ona. "Köprüye giden yol benden geçmiyor, seni temin ederim," dedim elimi kaldırarak.

Bana doğru iri bir adım atıp aramızdaki mesafeyi olabildiğince kısalttı.

"Köprüyü istemiyorum," dedi yemin eder gibi kelimelerin üzerine basarak.

"Sadece ve sadece seni istiyorum," İki kaşımın arasında beliren yarıkla başımı yana eğdim. Hâlâ ciddiyetini koruduğu ifadesi yüzümü buruşturdu.

"Pars'ın eşini aldığında tatmin mi olmuş hissedecekmiş?" Bana sanki kendime hakaret ediyormuşum da bu en çok tuhu

alçaltıyormuş gibi baktı kısa bir süre, sonra da başını sertçe iki yana salladı.

"O gece seni Merlin'de gördüğümden beri istiyorum, Pars Tuna olabilecek en berbat tesadüftü."

Ona inanmadığımı ifademden anladığında devam etti,

"Başta hedefim köprüydü evet. Vasili'den bir şekilde kurtulacak ve Pars'ı yalnızlaştırıp yenecektim ama sen ortaya çıktığında işler değişti. Pars'ta istediğim bir köprü varken bir anda o istek sadece sen oldun. Ben aslında uzun zamandır köprü için değil senin için savaşıyorum."

Onu onaylamazca başımı sallarken cık cıkladım. "Ben herhangi biriydim, normal bir yaşam süren normal bir insandım. Bende senin için bir şey yok."

Yıldırım bana doğru küçük bir adım attı bu sefer. Parfümü yeniden her yeri kuşattığında hafifçe geriye doğru ilerledim.

"Sen bir adamın isteyeceği her şeysin. Sana bakmanın bile nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun," dedi gözlerini kırpıştırarak, sanki bana bakmak bir lütufmuş gibi bakıyordu.

"Ben evliyim," dedim kaşlarım havalanırken. "Pars kiminle, nerede, ne yapıyor bilemem ama ben değerlerime saygılı birisiyim. Lütfen, beni çıkar oyunlarınıza bu şekilde alet etme."

Dudaklarını çaresizce büzerken, "Eğer bu çıkar oyunum için olsaydı seni çok daha önce kaçırırdım," dedi ve ardından ekledi: "İstediğin zaman seni geri götüreceğim, sen iyi ve hazır olduğunda. Sadece bana en azından arkadaşın olarak şans vermen için yalvarıyorum."

Hiç düşünmedim.

"Tek bir şartla sana olan duvarlarımı esnetebilirim," dediğim an, "Nedir?" diye sordu heyecanla. Bundan daha iyi bir fırsat yakalamam mümkün değildi, aklımda durmadan dönen o şey için...

"Pars ile savaşmayacaksın."

Elini iki yana açtı.

"Oldu bil. O bana silahını doğrultup ilk kurşunu sıkmadıkça, ona silah doğrultmayacağım." Hemen kabul etmesine şaşırsam da istediğimi bana verdikçe sorun yoktu.

Ben onun yüzünü incelerken gülümsedi.

"Sana iyi bir şövalye olduğumu ispat edeceğim."

"Ve," diye ekledim. "Dönmek istiyorum." İç çekti. Kaşları tedirginlikle çatıldı.

"Daha iyi hissedecek misin?"

Başımı salladım. "Sonsuza kadar kaçamam."

"Pars ile savaşmayacağım ama ya yeniden seni hapsederse?"

"Yapamayacak," dedim kendimden emin bir şekilde. "Çünkü döndüğümde artık karısı olmayacağım."

"O boşanmayı kabul etmez."

Başımla onayladım onu. "Evet etmez ama evlenirken Miraç'ın şartı tek taraflı bir evlilik sözleşmesiydi, tek bir dilekçe ile her şey bitecek." Son kelimelere doğru solan sesimle birlikte kalbime çöken ağırlığı görmezden geldim.

Yıldırım'ın sinir bozan neşeli ifadesini görmezden geldim; bunu onun için yapmıyordum, tam iki buçuk aydır kafamda dönüp duran buydu. Eğer bebeğim kalsaydı ikimize bir hayat kurmak istiyordum o zaman... Lakin şimdi o yoktu...

Yeniden başlayabilir miydim hayatıma, sanmıyordum. Bir savaşın parçası ya da nedeni olmak istemiyordum, o savaşın ta kendisi olmak istiyordum. Burada olabilirdim ama bu benim isteğim dışımda gelişmişti. Miraç ve Aylin arada olmasaydı Yıldırım'la o arabaya binmezdim. Tam da bu yüzden buradan bir an önce çıkmalıydım.

Bebeğimi kaybettiysem, bu sadece kocamın değil Yıldırım'ın, Derin'in hatta hiç tanışmadığım Pars'a ihanet eden adamlarının da suçuydu.

Kocamı bilmem ama ben bebeğimin yasını tutuyordum ve eğer bir intikam alınacaksa bunu ben yapacaktım.

PARS

Zaman kum taneleri gibi avuçlarımın arasında kayıyordu. Günler geçiyor ama ona ulaşamıyordum. Şehri, ülkeyi santim santim arşınlamıştım ama hiçbir yerde yoktu. Uyuyamıyordum, nefes bile alamıyordum! Yıldırım karımı kaçırarak kendi işkence fermanını imzalamıştı ama o zamandan beri ne pazarlık için aramıştı ne de ardında en ufak bir iz bırakmıştı. İstanbul'daki tüm mülklerini ve iş yerlerini abluka altına almıştım ve bu kuşatmanın onu caydırması gerekiyorduysa da asla işe yaramamıştı. Ve bu aklıma bambaşka bir ihtimal getiriyordu ki, eğer o ihtimal gerçekse Yıldırım'a yaşatacağım son kimse için istemediğim o son olurdu.

Çaresizlik elimi kolumu bağlıyordu. Maze ya da Atlas olmasa şehri çoktan ateşe vermiştim ama onlar artık olmayan mantığımın sesi olup beni durdurmuşlardı. Derin'i evimin alt katında tutarken Maze de aklımı kaçırıp ona zarar vermemem için bizimle kalıyordu. Ben bir kadına asla fiziki zarar vermezdim ama bu Derin'in arkamdan çevirdiği oyunun bir karşılığı olmayacağı anlamına gelmiyordu ve artık benden gerçekten korkuyordu. Kafayı yediğime bizzat şahit olmuştu.

Nitekim içine düştüğüm çaresizlik beni en sonunda yüzleşmekten çekindiğim o yere götürdü...

Ankara'ya Miraç'a Yıldırım'm ablasını nereye götürdüğünü öğrenmek için gittiğimde o bana göre oldukça cılız sayılan çocuğun yumruklarına karşılık vermemiş, adamlarım onu durdurmak için atıldığında da Miraç'a dokunmalarına izin vermemiştim. Karımın kaçırılmasına yardım ettiği hâlde elimi dahi sürmemiştim. Miray'a onunla blöf yaptığım için bile delicesine pişmanken tek istediğim kimse zarar görmeden onu bulmaktı. Tam bu yüzden alt dudağımın sağ tarafında ince bir yarık vardı, sol kaşım biraz açılmıştı ve çenemin sol köşesi mordu ama umurumda dahi değildi.

Şimdi ise parmaklarımla kenarlarından tuttuğum bildiriye bakarken boğazıma dolan kahkahayı tutmadım. Histerik sesim evin duvarlarını çınlatırken karımın avukatı tarafından çekilen boşanma ihtarına bakıyordum. Tek bir imza ile benden ayrılmıştı ve bu özgürlüğü onunla evlenebilmek için bile isteye ben vermiştim. Bir dahaki sefere asla böyle bir aptallık yapmayacaktım ve karım benden bu kadar kolay kurtulabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Kahkahalarım gittikçe çığırından çıkmadan telefonu çıkardım ve avukatıma bir mesaj attım. Maze çalışma odamın kapısını kırarcasına açıp içeri dalarken gözleri faltaşı gibi açılmış, ifadesi panik doluydu.

"Ne oldu?" diye sordu nefes nefese. Arkama yaslanıp elimin tersiyle yaşaran gözlerimi silerken biraz önce Ahmet'in getirdiği ihtarı ve telefonumu masanın üzerine attım.

Maze temkinli adımlarla masaya yürüyüp kâğıdı ellerinin arasına alırken, "Boşanmış benden," dedim güçlükle ve tekrar kahkahalarım tekrar yükselmeye başladı.

Deri koltuğum kahkahalarla sallanırken başımı koltuğa yasladım.

Maze ifadesiz tutmaya çalıştığı ama benden saklayamayacağı endişeli sesiyle, "Bu demek oluyor ki Miray burada, İstanbul'da," dediğinde başımı sallayarak rahat bir nefes aldım.

"Evet burada, gidip neredeyse onu geri getireceğim." Oturduğum yerde yavaşça doğrulurken Maze'in kaşları beni uyarırcasına havalandı.

"Ona zaman vermelisin, böyle yaparak sadece kendinden daha çok uzaklaştırıyorsun." Alnım kırıştı ve başımı iki yana sallarken masama tutunarak ayaklandım. Viskiyi azaltmalıydım.

"Hayır, hayır." Olduğum yerde sendeledim ama dik durmak benim için çocuk oyuncağı idi. *Üç şişe viskiye rağmen evet...*

"O olmadan uyuyamıyorum." Boş viski bardağını alıp Maze'in önüne koydum. "Bunlar bile yokluğunu hafifletmiyor, o olmadan nefes alamıyorum," dedim öne doğru eğilerek. "Anlamıyor musun Maze?"

O da masaya doğru yaklaştı ve bana doğru eğilip koyu gözlerini yüzüme dikti. "Bencilsin, Pars," diye vurdu acı gerçeği yüzüme. "Hâlâ kendini düşünüyorsun, peki Miray o şu an senin yanında nefes alabilecek mi, o seni görmek, seninle olmak istiyor mu? Sana o zaman da dedim beni dinlemedin çünkü karının sana olan aşkına çok güveniyordun, aşk her şeyi kabul eder ama ihaneti değil evlat, hapsedilmeyi değil. Kendi korkularınla onun özgürlüğünü kısıtladığında da dedim bugün de diyorum. Yapma!"

Yüzüm acıyla buruştu ve kalbim Maze'in sese döktüğü benim de içsel olarak bilsem de düşünmek istemediğim gerçeklikle tekledi. Tüm o söylediklerini yapmıştım ve asla kendimle gurur duymuyordum ama onu çok seviyordum, çok âşıktım, çok hasret doluydum. Lanet olsun, ona tapıyordum! Ona karşı olan her duygum arşı devirirdi.

Sertçe yutkundum ve Maze ifademde yüzeyin altındaki çatlağı gördü. Masanın etrafında dolanıp kolunu sırtıma doladı ve beni demin kalktığım koltuğa geri oturttu. Sözleriyle

sarsıldım ve içimde susturduğum sesler zihnimde çığlıklarla yankılanmaya başladı.

Miray'ı kendi ellerimle uzaklaştırmıştım bu ilişkiden, onu kaybetmekten öyle endişe duyuyordum ki o korkunun beni yönetmesine izin vermiştim. Hatalar yapmıştım ve hiçbiri küçük sayılmayacak, iz bırakan yaralar açmıştı... Bebeğimizi kaybetmişti ve ben ona bu aileyi ne kadar çok istediğimi gösterememiştim... Köprü'yü korumak için yaptığım her şeyi aslında onu korumak için yaptığımı bile doğru düzgün ona anlatamamıştım. Miray'ın olduğu yerden baktığımda artık beni istemiyor oluşuna içerlememem gerekiyordu ama kalbim sanki hak ediyormuşum gibi kırılmıştı. Benim kırılmaya hakkım yoktu, hak etmiştim... Beni bu dünyada incitebilecek tek kadın oydu ve ben şu an beni incittiği için bile minnettardım. Ona öyle âşıktım ki o an yaptığım hataların hiçbirini gözüm görmemişti. Şimdilik yanımda sağlıklı olsun sonra düzeltirim dediğim hiçbir şeyi telafi edemeden daha büyük kayıplar vermeyi beklemiyordum ve işte buradaydık. Kalbim ağrıyordu, o ağrı yayılıyor uzuvlarımı taş kesiyordu. Ciğerlerime hayatta kalacağım kadar oksijen alabilsem de nefes alamıyordum. Sağ elim göğsüme doğru gitti, kalbimin ağrısı anbean yüzleştiğim gerçeklerle artarken zaten açık olan gömleğimin yakasını çekiştirmeye başladım.

"Pars! İyi misin?" diye sordu Maze hemen yanı başımdaydı ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

Başımı salladım. Sesim sanki boğazım testere yüzü görmüşçesine tırtıklıydı. "İyiyim."

Maze'in eli omzumu kavradı. "Emin misin?"

Miray'ın o sözleri çınladı zihnimde...

"Geç kaldın."

"Koruyamadın ama..."

Koruyamamıştım, ben Pars Tuna, namıdiğer Köprü Kralı, kendi ailemi, âşık olduğum kadını kurşunlardan kurtarsam

da kendimden koruyamamıştım. Miray'ın bana o bakışı hâlâ gözlerimin önündeydi... O hayal kırıklığı benim tenimi dahi keserken kim bilir ona neler yapmıştı...

Bir şey boğazımı sıkıyordu, belki bir el ya da ip, basıncı savuşturmak için boğazımı yokladım ne bir el ne de bir ip vardı boynumda. Tenimi sertçe ovuştururken öksürmeye başladım. Sol göğsümden yayılan sancı bacaklarıma kadar indiğinde başım öne düştü. "Pars!" diye bağırdı birisi. Boğuluyordum. Düşüncelerimle hem de... Bir urgan yoktu boğazımda ama ben ruhumun boynuna kendi ellerimle geçirmiştim idamın ipini.

"Nefes... nefes alamıyorum..." diye inledim.

Sonra her şey karardı.

"Kalp spazmı!" dedi tam tamına on beş yıldır ailemizin doktorluğunu yapan Zamir Bey yuvarlak gözlüklerinin üzerinden bana inanmaz bakışlarla bakarken. Çıplak göğsümdeki elektrotlara[1] bakıp omuzlarımı silktim.

"Ben iyiyim."

Maze kollarını az ileride önünde bağlamış, Atlas ile bir elini beline koymuş bana sitemkâr bakışlarla bakarken gözlerimi doktoruma çevirdim.

"Sorun yok, o yüzden bırakın da gidip karımı göreyim." Üzerimdeki örtüyü kenara itmek için hareketlendiğimde Maze öne atıldı ve beni omzumdan iterek yatağa yapıştırdı. Bu kadının eli cidden ağırdı.

"Sigara, alkol, uykusuzluk ve yüksek stres," diye tek tek saydı Zamir.

Ona gözlerimi devirmemek için kendimle mücadele ederken Maze'e, "Tamam, ablacımi gitmiyorum," desem de elini üzerimden çekmedi.

---

[1] Kalp ritmini ekrana yansıtan yapışkan bantlar.

"Hayatında ilk defa bayıldın!"

"Ve ilk defa kalp spazmı geçirdin," diye Maze'in arkasından konuştu Atlas sanki bunu yaşamak elimdeymiş gibi sitem edercesine.

"Stres düzeyiniz çok yüksek, Pars Bey, sağlıklı bir vücuda sahip olmanız yetmez ;aynı zamanda zihinsel olarak da sağlıklı olmalısınız."

Burnumdan alayla gülerken başımı arkamdaki sırtı kaldırılmış yataktaki yastığa bıraktım.

"Benim huzur bulmam için neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun." Başımı eğip gözlerimi Maze'e kilitlerken kaşlarım sorarcasına havalandı. Zamir Bey evimin alt katındaki küçük hastanedeki hemşiresine bana vermesi gereken ilaçları anlatmak için dışarı çıkarken Maze omzunun üzerinden Atlas'a bakıp elini kaldırdı. Atlas cebindeki telefonu açtı, bir iki yere bastıktan sonra telefonu Maze'e verdi. Sesi tereddütle kırılmıştı.

"Senin için onu buldum." Hızla yerimden doğrulup telefona uzandım ama Maze kolunu diğer tarafa kaydırarak bana engel oldu. Gözlerinde yanan uyarıcı ışıklara karşı sabırsızca iç geçirdim.

"Şunu verir misin Maze?"

"Sana söylediklerimi unutma, ikinize de zaman lazım." Başımı salladım ve elimi uzattım.

"Tamam, ver hadi." Telefonu temkinle elime bıraktı.

Ve o an dakikalar havada asılı kaldı. Sadece etrafımda olup biten değil sanki dünya durmuştu. Oradaydı. Elinde kahvesi ve kucağında sıkı sıkı tuttuğu dosyası ile karşıdan karşıya geçiyordu. Tepemdeki monitör uyarı verircesine atmaya başladığında Maze atılıp elimden telefonu aldı. Boş kalan avcuma takılı kalan gözlerimi ağırca Atlas'a kaldırırken elimi indirdim. Zamir Bey içeri girdi.

"Taşikardiniz var, buraya yirmi beş miligram Beloc hemşire hanım."

Maze, Zamir Bey'e bir şeyler söylemek için ayaklanırken, "Nerede?" diye sordum. "Karım şu an nerede?"

Atlas izin istercesine Maze'e baktığında sesim boğazımı sıyırarak yükseldi. Maze sesimle olduğu yerde kalakaldı.

"Atlas! Karım nerede?" Kelimelerin üzerine basan sesimin tınısındaki emir tüm odayı titretirken, "Kadıköy tarafında bir ev tutmuş, eski ama denizi görüyor, tezini teslim edebilmek için üniversitenin yakınlarında tercih etmiş tabii bir de şey var-" dedi yutkunarak.

"Ne?" diye bir şaşkın haykırış yükseldi göğsümden. Atlas irkilse de hemen toparladı. "Kimsesiz çocuk bakım evlerinden birinde bu hafta başı işe başlayacak."

Tam göğsümün ortasına yumruk yemişçesine irkilerek, "Ne?" diye sordum yeniden, Atlas başını salladı. Başım öne düşerken, "Kaybettiği bebeğinin yerini doldurmaya çalışıyor," diye fısıldadım kendi kendime ama sözlerim kimsenin duyamayacağı bir sessizlikle dökülmüştü.

"Ne... Pars ne dedin?" diye sordu Atlas. Acı kalbimin odacıklarından göğsüme oradan da tüm vücuduma yayılıyordu. Üzerimdeki örtüyü sertçe atıp ayağa kalkarken beni tutmaya çalışan Atlas'ı kolundan yakalayıp uzaklaştırdım.

"Bırak."

Maze araya girdiğinde daha fazla yaklaşmaması için elimi kaldırdım ama o ifademde gördüğü şeyle olduğu yerde kalakaldı.

"Sakın!" dedim. "O beni görmeyecek ama benim onu görmem gerek."

"Dinlenmeniz lazım, Pars Bey," dedi Zamir. Başımı iki yana salladım.

"Hayır! Karımı göreceğim. Benim onu görmem gerek." Yoğun bakım odasından çıkarken arkamda kalan Atlas'a bağırdım.

"Sen gelmiyorsun, kimse gelmiyor, bana adresi mesaj olarak at."

"Ama!" diyecek oldu ama bakışlarımı gördüğünde sessizce başını sallamakla yetindi. Maze koşarak merdivenlerde beni yakaladı ama durmadım. Üstüm çıplak, bacaklarımda takımımın kumaş pantolonu kalmıştı. Duvardaki saat ilişti gözlerime.

"21.20."

"Pars, Pars... Dur."

"Acelem var, Maze."

"Oğlum, dursana lan," dedi kolumdan yakalayarak. Sigaradan halsizleşen ciğerleri yüzünden nefes nefeseydi. Başıyla aşağıyı işaret etti.

"Derin'i ne yapacaksın? Miray'ı buldun, artık gidebilir bence." Dudaklarım sinsice kıvrılsa da ifademden nefret akıyordu.

"Onu Yıldırım'a bizzat vereceğim. Ortağını eli boş mu göndereyim, Maze?" Kinayeli soruma karşın sıkıntıyla iç çekti. Ben tekrar merdivenlere dönerken bu sefer önüme geçerek durdurdu beni. Sıkkın bakışlarıma karşı sesini yumuşatarak, "İyi günleriniz de oldu, dersini aldı, bırak gitsin kız." Maze'e sözlerinde ciddi mi diye kısılmış gözlerle bakarken anladım ki ciddiydi.

"Hâlâ hayatta olmasını iyi günlerin hatırına borçlu." Bir basamak çıktım ve Maze de bir basamak geriledi. "Bebeğimi onların da yüzünden kaybettim." *Ve kendi yüzümden...*

"Kız korkuyor, Pars..." Sırıttım.

"İyi ediyor! Korkmalı da... Şimdi müsaadenle." Maze'i geçip koşarak son merdivenleri çıkıp odama girdim.

Üzerime gri bir *sweatshirt* geçirip siyah kot pantolon ile yine siyah bir beyzbol şapkası taktım. *Sweatshirt*ün kapüşonunu beyzbol şapkasının üzerine geçirdim. Gri spor ayakkabılarımın bağcığını bağladım ve aynadan son kez kendime baktım. Beni gecenin karanlığında bu hâlde tanıması zordu.

Merdivenleri hızla inerken telefonumu kontrol ettim. Atlas adresi atmıştı olabilecek en hızlı yol haritasını uygulama aracılığıyla aratırken kapıda hazırolda bekleyen Ahmet ile karşılaştık.

"Araba hazır efendim," dedi eli önünde. Başımı iki yana sallarken elimi uzattım. "Bana kendi arabanın anahtarını ver."

"Efendim?" Şaşkın sorusuna karşın elimi salladım.

"Miray garajdaki arabaları tanır, bana kendi arabanı ver." Cebindeki anahtara uzanırken yavaştı.

"Arkadan mı takip edelim, efendim?"

"Hayır, kimse takip etmeyecek." Anahtarı avuç içime bırakırken, "Araba arka tarafta mı?" diye sordum.

"Evet efendim, bunun güvenli olduğuna emin mis-"

Ahmet'in sorusu ardımda bıraktığım rüzgârla sönerken hızla merdivenleri inip bahçeye geçtim ve arkaya dolanmaya başladım. Miray'ın, Ahmet'in şahsi aracını görmediğini, gördüyse de hafızasına kazımadığını umuyordum. Bizim kullandığımız araçlar eve bağlı ana garajda bulunuyordu ve arka bahçedeki açık garajlar personellerin şahsi araçları içindi. Atlas'ın arkamdan koşturduğunu gördüğümde daha da hızlandım. Ahmet'in camları en koyu filmlerle kaplanmış, *Volkswagen* marka koyu lacivert sedan aracına binip koltuğu iri vücuduma göre ayarladım ve hızla yola fırladım. O yolları nasıl geçtim, kaç arabayı trafik kurallarını hiçe sayarak solladım sayamamıştım ama onu görmenin heyecanı tüm benliğimi sarmışken duramazdım.

Ve işte oradaydı. İki aracın asla yan yana sığamayacağı yolda sağa doğru yanaşıp aracın ışıklarını söndürdüm ve Ka-

dıköy'ün en eski tarihi apartmanlarından biri olan binanın üçüncü katını izlemeye başladım. Ev iki cepheye bakıyordu ve bir tarafı direkt denizi görüyordu. Miray'ın ailesinden kalan mülkü satıp bu eşyalı evi tuttuğunu ise birkaç dakikalık telefon görüşmesinde öğrenmiştim ve evlendiğimizden beri günbegün onun hesabına yatırdığım üç milyon doları da bu sabah benim hesabıma iade ettirmişti.

"Ah, benim küçük anarşistim," diye inledim kendi kendime.

"Cama da çıkmıyorsun ki, yüzünü göreyim..." O an camda bir silüet belirdi, sanki sessiz yakarışımı duymuştu ve kalbim anında boğazıma tırmandı. Gözleri bir şey arıyormuşçasına yolda gezdiğinde dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Yüzü solgun değildi, kumral saçlarını tek omzunda toplamıştı ve krem rengi kayık yaka bluzunun altından gözüken boynunun kokusunu burnumda hissediyordum. Hasretiyle sızlayan kalbim yeniden sıkışınca sert bir nefes aldım.

Bunca işi ne ara hallettiğini ya da avukatı ile ne ara buluştuğunu düşünmek istemesem de ona yardım edenin Yıldırım olduğunu tahmin etmek zor değildi. Lakin şu an önemli olan Miray'ın iyi olması ve o herifle yan yana olmamasıydı. Yine de o piçin akbaba gibi karımın etrafında dolandığının kokusunu alıyordum. Maze bugün acı gerçeği tokat gibi yüzüme vurmasa o eve çıkar ve karımı evimize geri götürürdüm ama bunu yaparsam Miray'ı tekrar kazanamazdım. Miray içeri döndüğünde aracın içinde iyice eğilip onu tekrar görmeye çalıştım ama geri dönecek gibi durmuyordu.

Cebimdeki telefonun titremesiyle boğazımın gerisinden homurdanarak bakışlarımı indirdim ve ekrana baktım.

"Çabuk söyle." Aracın kolay kolay dışarı ses geçirmeyeceğini bilsem de sesimi alçak tuttum.

"Yıldırım'ı bulduk," dedi Atlas.

"Nerede?" diye sordum hemen. Atlas hattın ucunda uzun bir soluk vererek duraksadı ve bakışlarım Miray'ın camındaki hareketlilikle tekrar yukarı kaydı. Sırtı genişçe bir adam pencereyi kaplamıştı. Miray'ın ona uzattığı kupayı alıp yana döndüğünde onu gördüm. Yıldırım!

"Miray'ın karşı komşusu," dedi Atlas; sesinde bunu söyleyip söylememekteki tereddüdünü işitiyordum. Haklıydı da... Damarlarım gerildi ve kanım içinde ağırlaşırken bacaklarım taş kesildi. Gözlerim Miray'ın camına mıhlanmıştı. Kollarını önünde kovuşturmuş, Yıldırım'a uzak bir mesafede, onun varlığından rahatsız olduğunu belli eden ifadesiyle öylece dikiliyordu. Ya da ben mi öyle görmek istiyordum? Gözlerimi yumdum, derin birkaç nefes aldım. Ve ağırca açtım. Adi herif hâlâ oradaydı. Kahretsin!

"Yanında kimse yok!" diye hatırlattı Atlas.

"Sakın, Pars." Yanımda kimsenin olmaması, belimde silahımın olmaması umurumda değildi. Sesim boğazımı sıyırdı.

"Şu an Miray'ın yanında."

"Tamam, bak sakin ol, Miray sana kızgın olabilir ama onu tanıyorsun, değil mi? Aklı başında bir kadın o, Yıldırım'ın oyunlarına gelmez." Gözlerimi yeniden sıkıca yumup iç çektim. İçimde fokurdayan yakıcı his öyle keskindi ki Atlas'ı işitsem de sözlerini tam olarak algılayamıyordum. Gerginlik öyle yoğundu ki boğazımın gerisinde hissediyordum.

"Pars!" diye Atlas'ın elinden telefonu aldı Maze ve o an fark ettim ki bu ikisi bir arabadaydı.

"Sakin olmalısın ve bunu birlikte halletmeliyiz."

"Onun karımı bana karşı doldurmasına izin mi vereyim Maze?" diye sordum öfkeyle. Başım ağrımaya başladığı için parmaklarımı iki kaşımın ortasını sıvazlıyordum ve zerre faydası olmuyordu. O herif üç kat kadar yukarda Miray'ın evindeydi, ona bakıyor onun yaptığı kahveyi ya da her neyse onu

içiyordu. Aracın camına tıklatıldığında kafamı kaldırdım. Maze elinde Atlas'ın telefonu gecenin içinde dikiliyordu.

"Bırak yukarı çıkıp o herifi ben halledeyim." Tekrar Miray'ın camına baktım. Piç kurusu hâlâ oradaydı. İki seçeneğim vardı; ya yukarı çıkıp Yıldırım'ı ellerimle öldürecektim ya da Maze'e izin verip öfkemi kendi kendime yenecek, Miray'ın karşısına çıkmak için doğru anı bekleyecektim.

"Neyin doğru olduğunu biliyorsun," dedi Maze aklımı okumuş gibi.

"Tamam," dedim kuru ve isteksizce.

"O zaman sen eve dönüyorsun."

"Dönüyorum," dedim; sesim bana ait değilmişçesine acizdi, o aciziyetse mideme yumruk gibi indi. Maze telefonu kapatıp Miray'ın oturduğu apartmana girerken dikiz aynasında arkamda duran Atlas'm aracmı gördüm.

Aracı çalıştırdım, sokaktan çıkarken tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Bunu şu an bana yaptıran tek şey silik acınası umudumdu. Ben Köprü Kralı olabilirdim, şehri ayakta tutan ve kaosu dizginleyen karabasan olabilirdim, Asya ve Avrupa'mn kartellerini dize getiren tek isim olabilirdim ama onunla olabilecek ufacık bir ihtimale yeniliyordum işte.

Silahım olmadan bahçeye çıkmazken şehrin bir ucuna koşarak gelmiştim, biri saldırsa arkamda beni kollayacak bir tane adamım yoktu ve bunu biri duysa delirdiğime inanırdı. Eh kesinlikle delirmiştim!

Onu ilk gördüğümde beni yolumdan çıkaracağını anlasam da üzerine gitmiştim, kalbimi ayaklarının önüne sermiştim, istese üzerine ömrümü verdiğim köprüyü de sererdim ama istemediğini biliyordum. Miray sadece beni istemişti; saf sevgimi, sadakatimi, ona vereceğim her samimi gülümsemeyi... Kaos dolu hayatıma rağmen hem de.

Yol aracın tekerleklerinin altında kayarken iki yakayı birbirine bağlayan köprüden geçiyordum, ardımda onu bıraktığım her metrede neyi yitirdiğimi bir kere daha fark ediyor, bununla kahroluyordum. Şehrin ışıkları Boğaz'ın maviliğinin üzerinde titrerken köprüyü geçtim ve direksiyonu Boğaz'ı seyredeceğim o tepelerden birine kırdım. Bu gece o eve dönemezdim, Miray olmadan duvarların üstüme üstüme geldiği odaya girmeyecektim. O şehrin diğer yakasındayken ben bu yakadan anca hasretle kıyının diğer şeridine bakabilirdim.

Öyle yaptım.

MİRAY

En azından onunla aynı evin içinde değildim ama bir anda karşıma taşınması kesinlikle rahatsızlık vericiydi. İç çekerek boynumu yana doğru kırıp bezgince Yıldırım'ın yüzüne baktım.

"Neden kafamı çevirdiğim her yerdesin?" soruma karşılık zorla ikram ettirdiği kahvesinden bir yudum alıp sırıttı.

"İhtiyacın olursa diye..." Dudaklarım alaycı bir takdirle büzüldü.

"Centilmenliğin gözlerimi yaşartıyor." Elindeki kupa ile elimi işaret ederken gözleri parmağımdaydı.

"Bugün boşanma bildirisi Pars'a gitmiştir ama sen hâlâ yüzüğü takıyorsun." Başparmağım istemsizce serçe parmağıma kaydı, çok kısa bir an buhrana sürüklenecek olsam da

kalbimdeki sızıyı omuzlarımı silkerek saklamayı başardım. Mutfağın ortasındaki yuvarlak ahşap masaya yürüyüp sandalyeyi çektim.

"Belki bozduracağım, kaybetmek istemiyorum."

İmayla gülümsedi. "Belki!"

"Gerçekten hemen karşımda mı oturacaksın?" diye sordum, inkâr etmesini umarak.

"Pars gelirse diye, sana yakın olmak istiyorum." Kaşlarım havalandı.

"Beni sen mi koruyacaksın?" diye sordum istemsiz bir küçümsemeyle. Burnunu kırıştırdı ve o çocukça küskün tavrına büründü.

"Beni küçümsüyor musun?" Sözler dudaklarımdan dökülüverdi.

"Kocamı tanıyorum." Yıldırım anında düzeltti beni.

"Eski kocanı." Göğsümü delen ateşten mızrağı görmezden geldim. "Neyse ne!"

"Aylin'in yeni evinden haber var mı?" diye sordu yaslandığı pencere kenarında bir ayağını diğerinin önüne atarak. Sesim hissizdi.

"Hayır."

"Neden?" Yüzüne sahici bir umursamazlıkla baktım.

"Artık yalnız devam etmek istiyorum, eskiye dair kimseyi istemiyorum. Senelerce kardeşim için çalıştım, artık kendim için yaşayacağım..." Yüzüme sanki içime uzaylı kaçmış gibi inceleyen gözlerle bakıyordu ama ona gerçeği vermeyecektim. Ne Aylin ne de Miraç, bu iki adamdan birinin hedefi ya da maşası olacaktı artık. Kupasını sanki kadeh kaldırır gibi kaldırdı bana doğru, dudaklarında sivri bir kıvrılma, çakır gözlerinde de muzır bir ışık parlıyordu.

"O zaman yeni hayatına..." Gözlerimi devirdim ve tam ona gitmesini söylemek için ağzımı açmıştım ki kapı çaldı.

Yıldırım'ın rahat duruşu anında değişti.

"Birini mi bekliyorsun?" Gözleri kapının açıldığı koridora kenetlenmişti. Başımı iki yana salladım ve sandalyeden kalkarken, "Hayır," diye yanıtladım onu. Elindeki kupayı mutfak tezgâhına bıraktı.

"Sen dur, ben açarım." Onu dinlemedim.

"Benim evim, benim kapım..."

"Pars olabilir, şimdiye kadar gelmemesi tuhaf zaten," dediğinde olduğum yerde koridorun tam ortasında, kapı karşımda Yıldırım hemen arkamdayken kalakaldım. Kalbim göğsümü yırtarcasına şiddetle atarken içimde olmamasını istediğim o arzu kapının arkasındaki kişinin o olmasını umuyordu. Öfkem ve yorulmuşluğum ise o olmamasını. Kapı tekrar çaldığımda derin bir nefes aldım ve Yıldırım'a fırsat vermeden hızla ilerleyip kapıyı açtım.

"Maze?"

Maze'in gözleri beni gördüğü an şefkatle parlarken Yıldırım'ın ortaya çıkışıyla bakışları ona dönerken ifadesi de donuklaştı.

"Misafirin mi var?" Sesi tehdit ve hoşnutsuzluk saçıyordu. Öyle bir enerji yayıyordu ki sanki ben onun evine ansızın gelmiştim.

"Tam gidiyordu," dedim Yıldırım'a gözlerimle *git* dercesine dönerken. Yıldırım'ın gözleri Maze'in arkasını taradı hızlıca.

"Selam, Maze," dedi Yıldırım.

Maze, "Muazzez Hanım," diye düzeltti onu sertçe başını iki yana sallayarak. "Ben senin arkadaşın değilim."

Yıldırım o ukala gülümsemelerinden birini dudaklarına yerleştirdi.

"Ah gerginiz." Yıldırım gözlerini ondan bana çevirirken, "Ben karşıdayım, ihtiyacın olursa," diye kapıdan sıyrıldığında Maze içeri girdi. Yıldırım hâlâ araştıran gözlerle bize bakarken kapıyı üzerinden kapattım.

"Kusura bakma," dedim gözleriyle hâlâ çoğu eşyanın kutulu ve örtülü olduğu salonu işaret ederek. "Henüz yerleşemedim." Maze salona ilerlemedi onun yerine koyu gözlerinde sanki x-ray cihazı varmış gibi evi taradı ve en son bana döndüğünde mahcubiyetle gülümsedi. Kollarını iki yana açıp bir anda bana sarıldığında ben de ona sarıldım. Elleri o kendine has abla şefkatiyle saçımı okşuyordu.

"İyisin ya," dedi derin bir nefesi sıkışmış ciğerlerinden salarak. "Geri kalan hiçbir şey önemli değil." Sonra yavaşça çekilip beni omuzlarımdan yakaladı.

Ötelediğim, bastırdığım her duygu toprağın altından gün yüzüne çıkmak için delicesine çabalıyordu. Sertçe yutkundum ve duygu selini bastırmak için Maze'in hemen arkasındaki mutfağı gösterdim. "Kahvem var, içer misin?"

Titreyen sesimi duyduğunda gözlerindeki şefkat büyüdü ve dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı. "İçerim."

Maze kahveyi hazırlayıp önüne koyana kadar ne bir soru sordu ne de bir şey söyledi. Demin benim oturduğum yerden evi incelediğini onu göremediğim hâlde hissediyordum. Kahveyi önüne bırakırken, "Sade ve acı," dedim tebessüm ederek. Benzer bir tebessüm kalın dudaklarını kıvırdı ve kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Harika olmuş, eline sağlık." Fincanı tabağına bırakırken arkasına yaslanıp başını yana düşürdü ve bana uzun uzun baktı.

"Yıldırım götürmüş seni?" diye sordu ama sesinde de bakışlarında da bir yargılama olmasa da sorusu rahatsız etmişti.

"Öyle oldu," dedim ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Aylin yardım etmiş?" diye eklediğinde kaşlarım havalandı, Aylin'i öğrenmişler ama Miraç'tan haberleri yok, diye düşündüm hızlıca. Aylin için endişelenemedim çünkü arkadaşımı görmek için evin yakınlarına gitmiştim. Gayet iyi gö-

züküyordu. "Nereden-" sorumu tamamlamam izin vermedi Maze.

"Pars salak birisi değil çocuğum, daha o dakika anladı."

"Aylin'e bir şey yapmadı, değil mi?" Onu görmeme rağmen sesime yansıyan paniğe engel olamadığımda Maze uzanıp elimi tuttu.

"Elbette hayır, Aylin anlattı; seni aşağı indirdiğinde başka seçeneğin olmadığı ve Pars'ın ona zarar vereceğinden korktuğun için o adi herifle gitmişsin." Alnım kırıştı, bunları konuşmak da düşünmek de istemiyordum.

"Benim yüzümden çıkacak bir kaos istemiyorum, Maze."

Maze iç çekti. "Çok geç bebeğim, Pars bunu Yıldırım'ın yanına bırakmaz."

"Lütfen engel ol," dedim yalvarırcasına.

"Onu buradan gitmesi için ikna edene kadar göbeğim çatladı," diye derin bir nefesi sertçe verdiğinde tüm algılarım sözlerindeki küçücük bir gerçekliğin içinde kayboldu. *O burada mıydı?* Gözlerim ardına kadar açılırken Maze uzun mutfak tezgâhını gösterdi.

"Şu tezgâhta Yıldırım'ı kuşbaşı doğramıyorsa hâlâ, seni daha fazla üzmemek için." Maze'e inanamayarak baktım ve gözlerim demin Yıldırım'ın kenarına yaslandığı pencereye kaydı.

"Burada mı?" diye sordum güçlükle, sesim iki yaşındaki bir çocuğun sesinden halliceydi.

"Gitti," diye elimin üzerine pat pat vurdu kumarhaneler kraliçesi. Maze'i böyle anaç gören bu dünyada sadece ben ve Ahsen sanıyordum ama ara sıra Pars'a da ablalık yapıyor olması içimi rahatlatıyordu. Çünkü artık kimsesi yoktu ve bu gerçeklikle içimin titrememesi gerekirken titriyordu işte.

"Yaptıklarını onaylamıyorum evlat ama bizim dünyamızda işler pek normal ilerlemiyor. O kendince seni korumaya-" Maze'i onun hak etmediği biçimde sert bir çıkışla böldüm.

"Ben verdiği savaşı hep anlamaya çalıştım ama bir başkasını öpmesini ve onunla karı kocalık oynarken bana eziyet etmesini kabul edemezdim."

"Miray..." dedi Maze bana doğru yaklaşarak. Yüzündeki vakur ifadeyle çıkışımdan çoktan pişman olmuştum ama başımı dik tuttum.

"O an Pars seni koruyacak şeyin kendi başına sıkmak olduğuna ikna olsaydı inan bunu da yapardı." Yutkundum ve küçük bir nefes aldım.

"Bebeğiniz için çok üzgünüm, emin ol, o da üzgün." Maze'in bu sözleriyle güç bela içimde bastırdığım öfke kapağı açılmış alev çukurunun ateşi misali parladı. Elimi Maze'in ellerinden çektim.

"O yüzden mi ben yas tutup iyileşmeye çalışırken eski nişanlısı ile boy gösterisi yapıyordu?" Maze'in kaşları sorarcasına kalktı.

"Ne zamandan bahsediyorsun?" Omuzlarımı silktim.

"Zamanını bilmiyorum, bir magazin sayfası-"

"Ah kuzum," diye iç çekti Maze ve cebinden telefonu çıkarıp bir yerlere bastı.

"Bu fotoğraflar mı?" Gözlerimi canımı yakan fotoğraflardan uzağa çevirdim. Maze'de o fotoğraflardan çok vardı.

"Bunları çeken bizim adamlar, magazine servis edenler de bizim adamlar ve hepsi senin hastaneye kaldırıldığın geceden çok önceydi." Başımı iki yana salladım.

"Neden o zamanlar görmedim?" Bana cahil öğrencisine gülümseyen bir öğretmen gibi gülümsedi. "Sence?" Başımı usulca iki yana salladım.

"Elbette görmemi istemedi." Sonra çok çabuk döndüm ana konuya, içimi acıtan o yere. *Yaşananların artık değişmeyeceği, gidenin gelmeyeceği onlarca telafi şansını kaybettiğimiz o yere...*

"Bu yaşananları değiştiriyor mu Maze?" diye sordum. Sesime yansıyan bezginlik göz kapaklarımı da omuzlarımı da düşürmüştü.

"Korkusu Pars'a hata yaptırdı ve emin ol cezasını çekiyor." Burnumdan güldüm ve arkama yaslanırken başımı salladım.

"Eminim öyledir."

"Şu an sana ne söylesem boş, biliyorum ama buraya beni ne o gönderdi ne de seni ikna etmek için geldim. Sadece sen daha fazla buna maruz kalma diye onu buradan gönderdim ve eğer Pars'ı biraz tanıdıysan Yıldırım'ı pencerende gördüğünde neler yapabilecek potansiyele sahip olduğunu da bilirsin."

"Hakkı var mı Maze, biz diye bir şey kalmadı ne onun için çalışıyorum ne de artık karısıyım, hangi sıfatla hayatıma karışabilir ki?" Maze gözlerimin içine 'bu söylediklerine sen inanıyor musun' dercesine baktığında gözlerimi kaçırdım.

"Birkaç saat önce kalp spazmı geçiren Köprü Kralı'nın kapına kadar gelip sessizce çekip gitmesi beni bile hayrete düşürdü, sence hak arar mı bu adam?" dediğinde kaşlarım birleşti.

"Ne, ne, ne dedin?" Şok içinde Maze'in yüzünde kısılan bakışlarımla Maze sıkkın bir iç çekti. "Bildirge," dedi sonra kahvesine uzandı ve küçük bir yudum alarak ağırca içti. Bana eziyet ediyordu.

"Maze," diye kolunu tuttum.

"Ne dedin, ne spazmı?"

Maze ağzını şapırdattı. "Zamir kalp dedi." Sonra bana baktı. "Biz de inanamadık ama tabii alkol, sigara, uykusuzluk, stres-"

"Pars sigara içmez ki..." Maze kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Birkaç hafta kadar içmiyordu, evet." Burnunu kırıştırdı. "Kötü bir alışkanlık tabii ama meret dert yoldaşı gibi yaktıkça yakıyorsun bak canım çekti."

"Şu... şu an nasıl?" diye sordum güçlükle.

"Ah," dedi Maze kahvesinden bir yudum daha alırken.

"Domuz gibi şerro." Seneler boyu öğrendiğim tüm tıbbi bilgiler zihnime yığılıyordu. Eğer Maze'in dediği gibi alışkanlıklar edindiyse ve uykusuzluğa eklenen stresle... Zamir Bey'in dedikleri... Kalbim göğsümün içinde sıkıştı, hayır ona üzülmemem gerekiyordu, onun için endişelenmemi hak etmiyordu ama lanet kalbim dinlemiyordu işte...

"Eh, ben kalkayım," dedi Maze ayaklanırken. Bocalayarak güçlükle doğruldum aklım burada değildi.

"O Yıldırım'a da dikkat et, Derin ile tüm bu salakça oyunu kuran ikisi, Derin her şeyi itiraf etti, istersen ona da sorabilirsin." Maze'i kapıya doğru geçirirken, "Biliyorum, bu denklemi kurmak zor değildi," dediğimde Maze kapının hemen önünde durup bana baktı. "O zaman neden bu adamın yardımını kabul ediyorsun kuzum?" Maze'in gözlerine sadece baktım, bir cevap vermedim ama o bakışlarımdan anladı. Elini omzuma koydu ve yaklaşıp yanağımı öptükten sonra kulağıma fısıldadı.

"Dikkatli ol ve ne zaman ihtiyacın olursa ara ama bu telefondan," dedi cebime telefonu sıkıştırırken. Usulca başımı salladım.

"Ayrıca bilgin olsun Derin evde..."

"Ne?" diye sordum hayretle.

"Pars seninkine..." Başıyla dışarıyı işaret ettiğinde, "O benimki değil," dedim.

"İade mi edecekmiş ne yapacakmış ama merak etme birbirlerini görmüyorlar Derin'i aşağıdaki odalardan birine kapattı."

Omuzlarımı silkerken dudaklarımı güçlükle kıvırdım. "Pars birilerini bir yerlere kapatmayı seviyor."

Maze çıkarken gülümsedi. "Nefret ettiklerini ya da canından çok sevdiklerini, evet."

"İyi geceler abla," dediğimde dudaklarını kıvırdı.

"İyi geceler, kapını kilitle!"

♛

Maze'in cebime sokuşturduğu telefon bomboştu. Cihazda sadece Maze'in kendi numarası kayıtlıydı. Sırtımı yatağın başlığına dayamış cihazı karıştırırken Aylin ve Miraç'ın zaten ezberimde olan numaralarını da kaydettim. Alelacele alınmış da verilmişti sanki öyle ki telefonun şeffaf koruma bantları üzerindeydi.

Yıldırım muhtemelen telefonu gördüğünde suratını asacaktı çünkü ondan hiçbir şey kabul etmemiştim; avukatı hariç bir de ev bulmamda yardımcı olmuştu ve ailemden kalan mülkü satmamda ama ondan maddi değeri olan hiçbir şey almayacaktım... Avukatı kabul etmemin nedeniyse benim Pars Tuna'nın karşısına geçme cesaretini gösterecek avukat bir tanıdığımın olmamasıydı ve bunun dışında Yıldırım'ı İstanbul'a geldiğimden bugüne dek ilk kez bu akşam uzun uzadıya görmüştüm. Karşıma taşınmıştı ve bundan daha birkaç saat önce haberim olmuştu. Genelde bana yardımcı olan birileri vardı, *ona çalışan birileri... Onun, beni Pars'tan korumak için görevlendirdiği birileri...*

Parmağım Aylin'in adıyla Miraç'ın adının üzerinde gidiyordu. Onlara en azından iyi olduğumu haber vermeliydim ama bana yöneltecekleri sorular yüzünden yine onlara yalan söylemek zorunda kalacaktım. Tıpkı evliliğim boyunca onlara iyi ve mutlu olduğuma dair söylediklerim gibi...

Aylin her şeyi düğünden bir ay sonra evimize geldiğinde çözmüştü ve beni götürmek istediğinde Pars'ın yakın

adamlarının o soğuk ve kaba yönleriyle karşılaşmış âdeta şok içinde kalmıştı. Şimdi mazi gibi görünen geçmişin yaşandığı anlarda ne kadar sancılı olduğunu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Miraç staj yaptığı için yoğundu ve artık bildiğim kadarıyla hâlâ tanışamadığım bir kız arkadaşı vardı ve Aylin'e kendi durumumum geçici olduğuna, Pars ile aramızın çok iyi olduğuna dair yalanlar söyleyip onu Miraç'a gerçekleri söylemesi için alıkoymuştum.

Ve tüm o yaşananlar günün sonunda o ikisini de bu iki düşmanın arasına sokmuştu. Yine de kardeşimin ve Aylin'in beni delicesine merak ettiğini biliyordum. Neyse ki onlarla İngiltere'nin hâlâ adını bilmediğim kıyı şeridinde yaptığımız üç kişilik görüntülü sohbetlerimizle teselli bulduklarına inanmak istiyordum.

Aylin'in arka planı inceleyen ve beni sürekli uyaran endişeli tavırlarına ise hak vermemek elde değildi. Pars'ın bizi bulmasından endişeleniyor olmalı diye düşünmüştüm hep ama şimdi içimi kemiren bir his vardı ve o bana arkadaşıma ulaşmam gerektiğini söylüyordu. Yıldırım her ne kadar onlarla yaptığım görüşmelerde nerede olduğumuzu söylememem gerektiğini ifade etse de aslında şimdi şimdi fark ediyordum ki bana da hiçbir zaman tam olarak olduğumuz konumu söylememişti... İngiltere kocaman bir ülkeydi... Hangi kıyı şeridindeydik? Orada kaldığım birkaç günde o odadan hiç çıkmamıştım, hatta örtünün altından dahi çıktığım söylenemezdi. Acı o kadar sert vurmuştu ki ruhuma, bedenim hâlsizdi ama kafamın içi asla susmamıştı. Zihnimin kaosundan ayrı, kederimden ayrı bitap düşerken –*ki ara ara hâlâ örtünün altına girip günlerce orada kalmak istiyordum*– etrafımda olup biteni değil geçmişimi sorguluyordum.

Kendi hatalarımı, bana yapılan hataları ve o hatalar olmasaydı hayatım nasıl olurdu acaba sorusu tarafından esir alınıyordum. Hani çok klasikleşmiştir; neydi o söz? *Bizi yaşa-*

yabilecekken yaşayamadıklarımız öldürdü... Durum tam olarak benim için o herkesin diline pelesenk ama yaralayıcı sözdü. *Emre hastane müdürüne özel hemşirelik için beni önermeseydi. O otoyolda kaza yapmasaydım. O işe hiç başlamasaydım ya da ona hiç kapılmasaydım. Köprü Kralı'na evet demek için kalbime kanmasaydım. Beni ilk öptüğünde işten ayrılsaydım. Kapıma geldiği o gece, kapıyı açmasaydım.* Ve kalbimi hâlâ delicesine sızlatan o ihtimal yankılandı zihnimde; karanlıklar içinde yastıklarımın arasında gözlerim artık çok uzakta o ihtimalin iç acıtan eşsiz manzarasına hapsolmuş otururken... *Pars'la çok mutlu olabilirdik eğer bana açık olsaydı.*

Elimdeki telefon titreyince düşüncelerim bir sisin gecenin içinde dağıldığı gibi dağılarak etrafa saçıldı ve sonra yok oldu. Şimdi her yer kapkaranlıktı ve telefonun ekranının ışığı gözlerimi kısmama neden oldu. Numara kayıtlı değildi ama tanıyordum. Gözüm onun numarasında takılı kaldı ve kalbimse... Deli gibi çarpıyordu. Açmayabilirdim ve Maze'in dediği gibi buraya kadar gelip beni incitmemek uğruna Yıldırım'a saldırmadıysa telefonunu açmadığımda ikinci kez aramazdı. Yutkundum ve ekranı kaydırarak telefonu açtım. Kulağıma götürdüğümde bir sessizlik vardı ama burnundan o rahat nefes verişinin fısıltısını duydum.

"İhtimalleri düşünüyorum," dedi boğuk sesinden akan kederle gözlerimi kapadım, bir cevap veremezdim o yüzden dinledim. "Tüm o güzel ihtimalleri kendi ellerimle berbat edişim çarptı yüzüme." Sonra durdu, derin bir nefes aldı ve o soluğun içini acıttığını boğazının çok gerisinden inlemesinden anladım. Kalp spazmı geçirdi demişti Maze... Dinlenmesi gerekiyordu.

"Ben-" bir nefes verdi.

"Yeterli değil biliyorum ama elimden gelen sadece bu."

Sonra acılı, küçük bir kahkaha attı. O kahkahanın acısını katladığını da hissediyordum. Birbirimize karşı bu kadar du-

yarlı olmasaydık her şey çok kolay olurdu. Onu görmüyordum ama başını koltuğun arkasına yasladığını hayal ettim, dışarıdan sesler geliyordu, Boğaz'ın gürültüsüydü. Gözleri kapalıydı ve içimden bir ses diğer yakada diyordu.

"Lanet olsun, ben Köprü Kralı'yım ama konu sen olunca bir hiçim," dedi. Nefesi çarptı, sesi her kelimenin ardından biraz daha boğuluyordu.

"Kalbim beni sen söz konusu olunca acizleştiriyor, dünyayı devirecek aklımı aptallaştırıyor ne güçlüyüm ne de mantıklı." Yutkunduğunu duydum.

"Ben özür dilerim, sevgilim." Sesi titredi, ben Pars'ı ağlarken hiç görmemiştim, babaannesinin cenazesinde bile ama biliyordum, tüm kalbimle o acılı yüzünü ıslatan gözyaşlarının orada olduklarını biliyordum. Kendi yaşlarım yanaklarıma süzülürken sessiz bir nefes aldım ama o da anladı.

"Ağlama." Sesi tırtıklıydı, titrek cılız bir nefesi aynı anda aldık farklı yerlerde.

"Elimden bir şey gelmiyor, ağlama yalvarırım." İç çekti. "Seni rahatsız etmeyeceğim, sen benden gitsen de ben senden gitmeyeceğim ama o adama dikkat et..." Telefonu kapamak istemiyordu ama buna bir son vermemiz gerekiyordu. Nihayet içimde biraz olsun cesaret bulduğumda,

"Sen de kendine dikkat et, Pars," dedim ve sesimle birlikte acıyla inledi.

"Ederim," dedi nefes nefese. Sessizliğim sürdüğünde ise artık vaktinin dolduğunu anladı.

"Hoşça kal," dediğinde ben de artık daha fazla buna dayanamayacaktım. Biriken çığlıklarım boğazımı ağrıtıyordu. Onun telefonun ucunda olduğunu bilmek tuhaftı, düne kadar yanımda olan adamla aramıza giren onca şey kahrediciydi. Ve telefonu kapattım; bunu yapmak içinse elimden gelen tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Elim titriyordu, kalbim göğüs kafesimin içinde debeleniyordu. İtiraf etmek bir

yüktü ama sesini, kokusunu, onu özlemiştim. Öfkem biraz olsa dinse de içimdeki yasın boşluğu hâlâ sızlıyordu. Hayal kırıklığının keskin tarafı körelmemişti. İçimi ince ince kesiyor, ruhumu kanatıyor ama asla öldürücü o darbeyi vurmuyordu.

Acı çekiyordum, acı çekiyordu.

Ve ruhlar aynı acıya sahipse ilk görüşte tanıyordu birbirlerini, bizim onunla birbirimizi bulmamız gibi ve bir iki saat önce göğsümün altındaki sağlıklı kalbimin nedensizce sıkışmasına veremediğim anlamı da bulmuştum şimdi.

Ruh ikizi, ruh eşi, ruh yansıması adına ne denirse densin, her şeye rağmen ruhumun aksinde onun ruhu vardı ve bu hikâye de keder de ayrılık da olsa değişmeyecek tek şeydi.

Hayatımın ilklerine sahip olması ya da kalbimi bütünüyle ele geçirmesi değildi bizim bağlılığımız. Bizi bir araya getiren her şey aynı zamanda bizi ayıran da her şeydi.

Ortak kaybedişlerimiz vardı, hayatın farklı varyasyonlarında olduğumuz anlarda birlikte aynı acıyı paylaşmışlığımız vardı ve bir araya geldiğimizde; o yol nihayet kesiştiğinde siz adına kader dersiniz belki, belki de sadece tesadüftü her neyse işte, tam o andan itibaren de birlikte kaybetmiştik aslında.

Birbirimizi bulduğumuzda, kendimizi ve kendimizle de her şeyi yitirmiştik. Kaderin cilvesidir belki bu da: Şimdi aynı şehrin iki farklı kıyısında ortak bir düşmanımız vardı.

Ve ben yaşatmaya ant içmiş birisiyken hayatımda ilk defa birinin sonunu arzuluyordum. O benim en çok hayatta tutmak istediğimi yitirmeme neden olmuştu ve ben de ona ait her şeyi istiyordum.

II. BÖLÜM

JOKER

İnsana hayatta iki şans verilirmiş aşk için.
Biri ya kader elinden alırsa,
İkincisi ise sen kaderin elinden alırsan diyeymiş.
—M.A.

MİRAY

"Diziler ya da uzun metrajlı filmlere benziyordu hayatlar artık. Klasikleşti ve oldukça şatafatlı her şey. Herkes haklı hikâyesinde ve bencillik tıpkı saygısızlık gibi popülerleşti. Sosyal medyada gösterilen mutlu simalara ait gözlerin uyumadan önce gördüğü son şey yine mavi ekranları ve sabahın ilk ışıklarında herkes ilk ellerindeki cihazlarla günaydınlaşıyorlar."

İç çekti TV ekranının ardındaki kadın ve sözlerine aynı süratle takılmadan devam etti.

"Aynı kıyafetler, benzer kokular, aynı isyanlar, aynı inanç ve aynı buhran. Gördüğümüzü almakta ısrarcıyız, üzerimize uyup uymaması değil önemli olan." Pembe dudakları kıvrıldı ama gerçekten gülümsemedi.

"Batman iyi adamdı ama bu devirde artık Joker popüler. Kötü oysa Joker, anarşist ama kötü olmakta hak verilmişti ona. Çünkü aklamak istiyoruz artık o kötüleri hem de bir süper kahramana rağmen ve artık bir kötüyü aklayıp onu kahraman yapıyoruz. Yeter ki hikâyesini topluma güzel verelim.

CamScanner ile ta

Tam da bu yüzden," dedi gündüz kuşağı programına konuk olmuş yazar ekrana bakarak ve gülümsedi.

"Hikâyenizi topluma nasıl verdiğiniz önemlidir, aslında kim olduğunuzla sadece sizin içinizi gören ve onu sek hâliyle seven kişi ilgilenecektir tabii eğer onu rolünüze girmeden hemen önce bulduysanız."

Kapı çalınca televizyonu kapatarak yerimden doğruldum. Gece uyku tutmadığı için evi tamamıyla yerleştirmiş, tüm prizleri çalışır duruma getirmiş, küçük çaplı marangozluk bile yapmıştım. Yıllarca tek başına idare etmenin zorluklar dışında insana getirdiği bir şey varsa o da o zorluklarla başa çıkmayı öğretmiş olmasıydı. Gözlerim evin yeni hâlini tarayarak kapıya yürürken içten içe kendimle gurur duyuyordum. Artık kapıdaki çöpü almak ya da ekmek bırakmak için günlük gelen görevli Polat amca olsa bile koridoru aşan bir yığını görmeyecekti.

Kapıyı açarken gelenin o olmasını umuyordum ki Yıldırım elindeki paketleri kaldırarak sırıttı. Sabah koşusundan dönmüş olmalıydı, üzerinde gri bir *sweatshirt* ile aynı renk bir alt vardı. Koşu ayakkabıları gözlerime çarpınca, "Günaydın, koşudan geliyorum, gelirken yeriz diye bize kruvasan aldım," diye hızlıca konuşurken davet beklemeden beni geçip eve girdi. Çakır gözleri merakla evi arşınlarken gözlerinde bir hayranlık belirtisi yoktu ama sesi aksini söyledi salona girerken.

"Vay be yerleşmişsin, şu kadın mı yardım etti?" diye sordu başıyla mutfağı işaret ederek. Kaşlarım onu yargılarcasına havalanmak için kalktı ama mimiklerimi tuttum. Ne demişti televizyonda duyduğum yazar... Yıldırım'a inandırıcı bir hikâye yarat. Tabii tam olarak böyle dememişti ama ben onun sözlerini kendime bu şekilde bir hayat dersi olarak almıştım. Omuzlarımı silktim.

"Hayır, Maze senden sonra çok kalmadı." Sesim de yüzüm gibi soğuk olduğu için Yıldırım'ın araştıran gözleri paketle-

ri salondaki denizi gören yuvarlak ahşap masaya koyarken manzarada değil de bendeydi.

"Canını mı sıktı?" diye sordu sahici bir endişeyle. İç çektim.

"Bilirsin işte, aynı mevzular." Salonun geniş kapı pervazına yaslanırken başımla paketleri işaret ettim.

"Kahveni nasıl alırsın?" O gergin omuzları anında gevşerken gülümsedi.

"Sade lütfen."

Hafifçe dudaklarımı kıvırmayı başarıp arkamı döndüğümde gözlerim arkalara doğru yuvarlandı. Hızla mutfağa girip makineye doğru ilerlerken aklımda dün Maze'in bana verdiği telefon geldi. Onu salonda unutmuştum, sabah içime gelen dürtüyle ana ekrana bir şifre koymak istesem de yapmadım, bu şüphe çekerdi. Yıldırım telefonu açıp kurcalasa da içinde bulacağı bir şey zaten yoktu. Arkasından iş çevirdiğimi düşünmemesi gerekiyordu o yüzden zaten bej rengi olan koltuğun üzerinde kalan beyaz cihazı görmemiş olması hoş olsa da işimi şansa bırakmayacaktım.

Kahveleri yapıp bardaklara doldururken derin nefesler alıp vererek rahatlamaya çalıştım. Hayatım boyunca rol yapmayı başarabilmiş birisi hiç olmamıştım ve elime yüzüme bulaştırırsam olacakları düşünmek istemiyordum.

Kahvelerle salona girmeden hemen önce duruşumu düzelttim. Sesimi elimden geldiğince yumuşak çıkarmaya çalışarak içeri girdim.

"İşte," dedim. "Kahveler." Yıldırım sırtı bana dönük oturmuş denizi izliyordu ve masaya yaklaşırken fark ettim. Telefon masada hemen yanındaydı oysa ben onu koltukta bıraktığıma emindim. Üzerime bulaşan anlık gerginliği savuşturarak hemen yanındaki sandalyeye oturmadan kahveleri masaya bıraktım.

"Ee," dedim getirdiği paketlere uzanırken. "Çikolatalı mı?" Yıldırım beni duymazdan geldi.

"Bu telefon nereden çıktı?" diye sordu. Gerilmişti; sesinden de nefes alışverişinden de anlaşılıyordu. Bakışlarımı yüzüne kaldırdım anlamamış gibi.

"Hangi telefon?" Telefonu parmaklarının arasma alıp salladı.

"Bu?"

Sorgulayıcı bakışlarına diktim bakışlarımı.

"Maze verdi dün, lazım olursa diye," dedim bir çırpıda ve bir kaşımı kaldırdım ve karşı atağa çıktım. "Sen bana hesap mı soruyorsun?"

Yüzündeki o sorgulayıcı ifade anında bocaladı.

"Hayır."

Telefonu masaya bırakırken diliyle dudaklarını ıslattı.

"Ben sadece Pars'ın sana ulaş-"

"İsterse çoktan ulaşırdı," diye kestim. Paketi açıp kruvasanı çıkardım ve küçük bir ısırık alıp kahveme uzandım. Sanki anlattıklarım beni etkilemiyormuşçasına sürdürdüm.

"Dün gece buraya gelmiş."

"Öyle mi?" diye sordu. Onun ne kadar oyunbaz olduğunu anlamasam şaşkınlığına inanırdım ama tabii inanmadığımı değil aksini gösterdim. Gerçekten de şaşırdığına inanmış gibi cevapladım.

"Aynen, Maze göndermiş!"

"Ah şu adam..." İçimde fokurdayan öfkeyi bastırdım. Bu sokağın her yerinde Yıldırım'a haber uçuranlar vardı elbette, bu adamın beni aptal yerine koymaması gerektiği konusunda onu uyarmıştım ama madem uyarımı dikkate almamıştı... Peki o zaman!

"Kruvasan güzelmiş, teşekkürler."

Bir ısırık daha aldım. Yıldırım elime uzandı ve hafifçe elini elimin üzerine koydu.

"Seni rahatsız ederse bana söylemeni istiyorum." Yutkundum. Çikolatalı hamur âdeta boğazımı içerden keserken gülümsedim.

"İyi ki varsın."

Dudakları kıvrıldı. "Sen de."

"Hadi, sen de ye," diye paketteki diğer kruvasanı ona vermek için uzanmıştım ki Yıldırım'ın önündeki kahveyi yanlışlıkla üzerine devirdim. Tamamen bilerekti! Birden ayağa kalktı, yüzü buruşsa da en ufak bir ses çıkarmamıştı. Sıcak kahveyle haşlandığına emindim. Panikle ayaklandım ben de.

Eşofmanının bacağını kaldırırken, "Ah yaktım mı? Çok, çok özür dilerim," dedim.

"Gayet iyiyim, zaten duş alacaktım gidip değiştireyim," dedi. Sesindeki acı dudaklarımı çekiştirse de gülümsememi bastırdım.

"Ah neyse ki evin hemen karşıda, koş da çıkar." O kapıya doğru giderken arkasından seğirttim.

"Çok özür dilerim ya."

"Gayet iyiyim, tatlım." Dilimi ısırdım ve o kapıyı açarken üzgün bakışlarımı takındım. Mahcubiyetime inanmış gözlerindeki renkler ayrı ayrı parladı. Eliyle kolumu sıvazlarken dokunuşundan kaçamadım.

"Bir kahveden yanacak olsaydık..." Dudağımı büzdüm ama içimdeki ateş beni yakıyordu.

"İyisin değil mi gerçekten..." diye mırıldandım.

"İyiyim, merak etme."

"Görüşürüz o zaman," diye mırıldandım tekrardan.

"Görüşürüz."

Kapıyı kapatır kapatmaz salona döndüm ve demin kalktığım sandalyeme oturup Yıldırım'ın aldığı kruvasanı yemeye başladım. Tadı aniden güzelleşmişti ve gülümsememe engel olamıyordum.

PARS

Yıldırım'ın mülklerine girememesini sağlamak benim için çocuk oyuncağıydı ama eğer karımın karşısındaki daireye yerleşeceğini tahmin etseydim onun için daha sert girişimler gerçekleştirirdim. *Lanet olası, melez!*

Şirketine, tüm gayrimenkullerine bana has yollarla el koymuş olsam da henüz kimse karşıma çıkıp bana bununla ilgili en ufak bir soru sormamıştı. Yine de hiçbiri tatmin edici değildi, bir daha bu şehre adım atamamasını sağlamayı da düşünmüştüm... Lakin lanet olasında bana ait çok değerli bir şey vardı ve onu geri almam için bana canlı lazımdı. Miray'a Derin ile Yıldırım'ı paket hâlinde önüne atacaktım. Bu benim yaptıklarıma bir özür olmayacaktı, bu o iki korkunç yaratığın hak ettiği son olacaktı.

Merlin'in orta katındaki ofisindeydim, oda âdeta kızıl ve bordonun tonlarından oluşuyordu. Şu odayı gören biri, Yıldırım'ın ne tür bir kaçık olduğunu daha ilk bakışta anlardı. Duvarlar kanla boyanmışçasına alabula kırmızıydı. Maun masa parlaktı ve üzerindeki desenler insanın başını ağrıtacak akışkan cinstendi. Sadece üzerinde oturduğum deri koltuk siyahtı. Masanın ardındaki karmaşık renklerin olduğu devasa tabloyu izlerken elimdeki mektup açacağını ise hasmımın neresine saplasam diye düşünüyordum.

Şimdiye kadar içime gömdüğüm hıncım, kemiklerimi tırmalıyordu. Siyah saç tutamlarımın sivri sert uçları alnımdan gözlerimin önüne parça parça düşerken üzerimdeki muntazam takıma rağmen yüzüme bakan biri çıldırmanın eşiğinde bir adam olduğumu görürdü. Arabada uyumuştum ve uyandığımda aracımın etrafında kendi adamlarımın nöbette olduğunu görmüştüm.

Çünkü ben o Kral'dım.

Kaosu tutan bendim.

Savaşı ve barışı tutan.

Köprü Kralı'ydım.

Ne Asya'nın kartelleri ne de Avrupa'nınkiler karşımda duramazdı. Gökte uçan uçaktan, Boğaz'dan geçen gemiye kadar; toprağın üzerindeki el arabasından, otoyolları arşınlayan tırlara kadar... İznim olmadan bir kuş dahi kıtanın öteki tarafına geçemezdi.

Nitekim tüm kralların tarihinden edinilmiş bir gerçeklik vardı...

Bir kere zaaf edindiniz ve bunu açık ettiniz mi, işte o zaman ne kuşu tutabilirdiniz ne de tahtınızı... Ben tahtımı tutmuştum elimde ama ruhuma barışı, sevgiyi getiren o beyaz güvercini kaçırmıştım ellerimin arasından.

Mektup açacağının ucu tenime batarken ellerime baktım. Tenimde olmasa da ruhuma işlemiş kana, ölüme ve acıya... Hiçbir masumun canını yakmadığımı bildiğimden vicdanım rahattı ama artık o vicdanı bırakmayan bir kâbusa sahiptim.

Bebeğimi ve ailemi kaybetmiştim, ruhumu karanın acısı ve kanı lekelemişti. Arınmam mümkün müydü bilmiyorum ama onu geri istiyordum. Beni zayıf düşüren o aşkı istiyordum.

Oysa o aşkla bir zaaf edinmiştim o zaafı saklamak isterken hatalar yapmıştım hem de hepsinin hata olduğunu bile bile, pişmanlık getireceğini bile bile... Pişman olmuştum ama telafi edeceğime inanırken öngöremediğim o yıkımın

altında kalmıştık. Tam iki buçuk ay Miray yüzümü dahi görmek istemezken onu o evde zorla da olsa tutmuştum. Açıklamalarım hep bir yerde tıkanıyordu, hamileydi ve onunla her konuşmaya çalıştığımda daha da hırçınlaşıyordu. Haklıydı ama gitmesine izin veremezdim. Bencilce olduğunu bilerek hem de...

Üzerime düşen soğuk sakinlik mektup açacağının bir anda tenimi kesmesiyle uçup giderken sandalyemin arkasındaki kapı açıldı. Etrafımda hızla döndüm ve başımı kaldırıp heyecanla gülümsedim.

"Ah sonunda!" dedim neşeyle. Yıldırım bir an bocaladı. Dışarıda adamlarımı görmemişti, tüm işçileri tıkır tıkır çalışıyordu, Merlin'e dokunmadığımı sanıyordu. Derin, sıkkın bir nefesi içine çekerek ofisinin ortasına doğru ağır ağır ilerlerken ellerini bej kadife takımının cebine soktu. Çakır gözleri tedbirlice beni ve ofisini gezerken ikimizin ne derece yalnız olduğunu tartıyordu. En sonunda çakır gözleri masasının üzerinde ellerimi birleştirip çenemi dayadığım yumruğuma indi.

"Ben de gerçekten ne zaman karşılaşacağız diye merak ediyordum."

Cık cıkladım ve ellerimi çözüp koltuğuna yayılırken bacak bacak üzerine atıp başımı yana düşürdüm.

"Buna karşılaşmak diyorsan fazla iyimsersin, melez." Üzerine bastırarak söylediğim son kelimeyle omuzları gerildi ve bakışları kısıldı. Çenesinde oynayan bir iki kası gördüğümdeyse yüzümdeki hakaretvari gülümseme iyice genişledi.

Hiçbir zaman bel altı vuran biri olmamıştım ama o da karımı kaçırmıştı. Canını ne kadar yaksam içimdeki ateş hafiflemezdi. Yıldırım'ın hikâyesinde onun için melez bir hakaretti.

Annesi ileri gelen Rus mafyalarından birinin eşiyken, kocasıyla iş yapan İstanbullu bir iş adamından hamile kalmıştı. Tabii kadın da ona deli gibi âşık olan kocası da bu gayriresmî çocuğu saklamaya çalışmışlar ama Yıldırım'ın babası Aziz

Gök, Yıldırım'ı tesadüfen öğrenip çocuğu isteyince ortalık karışmıştı. İki adamın birbirinin ölümüne neden olduğu çatışmada sağ kalan Vasili, Yıldırım'ı büyütmüş, iki adamın da kalan mirasından faydalanması için çocuğu gerçek babasının nüfusuna geçirmişti. Annesinin neden öldüğü ise soru işareti olarak kalmıştı. Zamanın gazetelerinde intihar denmişti, bazı magazin demeçlerinde de boğularak öldürüldüğü yazıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Yıldırım. Tüm dişlerimi göstererek gülümsedim.

"Karımdan uzak durmanı isteyeceğim," dedim parmaklarımı karşılıklı önümde birleştirirken.

Ardından harflerin üzerine basa basa ekledim: "Tüm nezaketimle..." Yıldırım dilini dişlerinin üzerinde gezdirip gergin bir kahkaha ile ofisini doldururken başını iki yana salladı.

"Tüm mal varlığımı ve iş yerlerimi," dedi elini ceplerinden çıkarıp iki yana açarak, "Ablukaya aldıktan sonra nezaketten bahsetmen?" diye sordu. Omuzlarımı silktim ve ellerimi deri koltuğun yanlarından aşağı serbest bıraktım. Belimdeki silahtan uzak durmak için tüm çabamı sergilerken öfke ensemin arkasından sıcak nefesini üflüyordu.

"E ama hâlâ hayattasın?" Dilimi damağıma vurarak şaklattım. "Bu benim için nezaket." O deli öfke beni ciddiyetten uzak tutuyordu.

Tekrar güldü ve başını salladı. "Doğru ya bu senin için nezaket."

Parmaklarımı şıklatıp oturduğum yerden yavaşça doğruldum ve ellerimi masaya dayayarak ona doğru eğildim.

"Derdin benimle melez, Miray'dan uzak dur." Yüzündeki ifade değişti ve o çakır gözlerini hadsiz bir meydan okumayla bana dikti. Masaya doğru bir iki adım atıp durdu.

"Derdim seninle değil Pars, öyle olsaydı..." Başıyla etrafı gösterdi.

"Bu ablukaya karşı çıkardım." Bir kaşım havalanırken olduğum yerde doğruldum.

"Ne istiyorsun?" Bana hâlâ anlamadığıma şaşırmışçasına baktı ama sonra ifadesini hemen topladı. Ciddiydi, tüm kayıplarını umursamıyor görünüyordu. Damarlarımdaki kan beynime doğru yükselmeye başlamıştı.

"Benim artık sende istediğim bir şey yok!" Burun deliklerim genişlerken ellerim yanlarımda birer yumruğa dönüştü. Sessizce beklemeye başladım. Vücudumdaki her bir kas saldırıya hazır bir hâlde gerilerek sertleşmişti.

"Sadece onu, Miray'ı istiyorum," dedi ve sonra olanlar oldu.

Çenemi öyle sert sıkıyordum ki çenemi oluşturan eklemlerin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Vücudumu saran her damar tenimden dışarı taşıyordu. Aramızdaki deri koltuğu kenara fırlattım ve ona doğru atıldım. Yumruğumu hınçla savurdum ve sağ alt kaburgasının eklemlerim üzerinde çatırdadığını duydum. Ceketimin birkaç dikişi attı bu benim için de bir ilkti. Daha önce hiç kimseye bu kadar hunharca saldırmamıştım. Adi herif acılı boğuk bir iniltiyle sendeledi ama ne kaçtı ne de kendini savundu. Öne doğru iki büklüm olduğunda sol kolumun dirseğini, piç kurusunun sağ kürek kemiğine indirdim. Ensesindeki yakasından tutup onu kaldırırken bağırdım.

"Onun adını bir daha ağzına alırsan..." Öksürdü, yüzünde pis bir gülümsemeyle sırıttı.

"Miray," dedi ve bu sefer onu geriye atıp kolumu savurdum. Masanın üzerine yüzünün sağ tarafına yediği yumrukla savuruldu. Masanın ve aramızdaki sehpanın üzerindeki eşyalar her yere saçıldı. Kırılmalar ve benim sesimle onun iniltilerinden başka bir ses yoktu ama ben öfkemi duyuyordum. Benden, bu odadan hatta bu şehirden büyüktü. Yakıp yok etmek için, içimden uzuvlarıma akıyordu. Yıldırım yere düş-

memek için masaya tutundu ama onu omuzlarından tutup çektim ve bir yumruk daha savurdum. Demin içeri girdiği kapının önüne savruldu, üzerine çıkıp yakasını toplayarak kanlı suratını kendime doğru kaldırdım.

"Seni öldürürüm," diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. Sesim bir aslanın boğuk kükremesi gibi döküldü. Dışarıda yükselen gürültülerin odaya erişmesiyle Yıldırım'ın anbean şişen sağ gözü parladı. Dudağı yarılmış, kaşı patlamış, burnu kırılmıştı ama hâlâ o ukala gülümsemesi varlığım koruyordu.

"Beni öldüremezsin," dedi. Dudaklarından konuştukça sesinin hırıltısıyla dışarı doğru köpüren kan yüzüme bulaştı. "Beni öldürdüğünde onu tamamen kaybedersin."

Burnumdan gülercesine bir nefesi sertçe verdim ve onu tuttuğum yakasından sarstım.

"Emin ol bir süre sonra adını bile hatırlamayacak." Sırıttı ve kolunu kaldırıp bana saatini gösterdi.

"Nabzım durduğunda adamlarımdan biri Miray'ı yanıma gönderecek."

Kolundaki saate baktım, bir zamanlar kız kardeşim için kullandığımız durum takip bilekliklerinden biriydi. Uzaktan tam bir saat gibi dursa da alt kordonunda bileği tutan kısmındaki hassas okuyucu ile taktığı kişinin yaşamsal bazı bulgularını ölçüyordu.

Gözlerim irice açılıp ifadem çarpıldığında Yıldırım tek gözünü kısarak diliyle patlamış dudağının üzerindeki kanı yaladı. Yakasını tutan yumruklarım içgüdüsel olarak gevşerken gözlerim hâlâ o lanet saatteydi.

"Onu istiyorum," dedi yeniden boğuk bir sesle. "Dirisini ya da ölüsünü. Ha buradaki cehennemime ha diğer taraftakine, benim için fark etmez!"

"Hasta piç kurusu," diye tısladım. Dudağının sağlam tarafını kıvırdı.

O an Yıldırım'ın dağılmış yüzüne bakarken dehşet içimde bir farkındalıkla yükseldi. Onu öldürürsem dolaylı yoldan sevdiğim kadını da öldürmüş olacaktım. Yıldırım onun karşı dairesine yerleştiyse ben o mahalleyi santim santim ablukaya alsam da Miray'a ulaşacak türlü yolları önceden oraya çoktan yerleştirmişti. Yıldırım'ı sertçe ittim ve parmaklarımı başının arkasından geçirip onu saçından kavrayarak kaldırdım bu sefer.

"Onun kılına zarar gelirse-"

Kahkaha attı.

"Ne yaparsın? Öldürür müsün?"

Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdım ve kulağına doğru fısıldadım. "Öldürmek mi, kıyısından bile geçirmem seni."

"Ah..." diye inledi.

"İşkence diyorsun." Tek gözünü iyice açtı, diğeri siyaha dönen bir morla tamamen kapanmıştı.

"Biliyor musun Kral, Vasili'nin sayesinde işkencenin her türüne bağışıklık kazandım. Acı benim için alışılagelmiş bir melodi sadece." Dudağının üzerindeki kanı tekrar iştahla yaladığında Yıldırım'ın puslu geçmişi mantığımdaki sanrıları aydınlattı. Joker'in yeni modern şehirdeki hâliyle bakışıyordum ve bu adi herif oyunu kaybetme ihtimaline bile kendince patolojik bir zafer kazımıştı.

Aylin ve Miraç, Miray'ı benden kurtardıklarını sanırlarken onu asıl kaçınması gereken tehlikenin kucağına bırakmışlardı. İşte başından beri korktuğum o senaryonun içindeydik. Onca kana, onca kayba rağmen başladığım yerden çok daha kötü bir yerdeydim.

Yıldırım'ı sertçe zemine bırakıp üzerinden kalkarken gözlerimi üzerinden çekmedim. Güçlükle iniltiler içinde kendini kaldırıp sırtını duvara yasladı. Önünde bir dizimin üzerine çöküp başımı yana eğdim.

"Sana bir teklifim var?" Yüzü buruştu.

"Im..." dedi eliyle kaşındaki ve yüzündeki hasarları tespit etmeye çalışırken.

"Krallığı sana vereceğim ve sen de onu rahat bırakacaksın." Bana o tek gözüyle inanamayarak baktı.

"Köprü'den vaz mı geçiyorsun?" diye sordu. Hiç düşünmeden başımı salladım; onun hayatının bir saniye bile olsa bu adamın hayatına bağlı olmaması için her şeyi verebilirdim. Kız kardeşim için endişelenmiyordum. Onur onun hayatını çok önce zaten garanti altına almıştı. Köprü de şirket de umurumda değildi. Karımın hayatı bu lanet olasına bağlıydı.

"Miray'ı rahat bırakman karşılığında, evet." Tiz bir kahkahayla sarsılırken öksürmeye başladı. Eliyle sağ kaburgasını tutarken adi herifin iç kanama geçirmiyor olmasını umuyordum.

"En az benim kadar hastasın," dediğinde gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım.

"Cevap ver!" dedim sertçe. Başımı iki yana sallarken sırıttı.

"Ne Köprü ne de tüm mal varlığın... İstediğim sadece o." Ellerim birer yumruğa dönüşürken sertleşen kaslarım acımaya başlamıştı. Adi herifi öldüremiyordum, sevdiğim kadını yanıma alamıyordum. Beynim uyuşmuş gibi çalışmayı reddediyordu. Aklıma başka lanet olası hiçbir şey gelmiyordu.

"Peki," dedim sadece olduğum yerde doğrulurken.

"Anlamadım?" diye başını kaldırıp o tek gözüyle bana baktı. Başımı salladım.

"İstediğin gibi olsun, Yıldırım Gök," dedim ve onu tarumar olmuş odasında, perişan hâlde bırakıp çıktım.

Başından beri köprü için mücadele ettiğimizi sanıyordum. Oysa düşmanım bambaşka bir hedef koymuştu kendine. Yıldırım kurguladığı oyunundaki seviyeleri tamamlamıştı. Artık oynamıyordu ve sahada sadece ben ve Miray kalmıştık. Şimdi bir şekilde karımı benimle iş birliği yapmaya ikna etmeliydim ya da Yıldırım'ın hepimizi uçurumdan aşağı sürüklemesine

izin vermeliydim. Bu ikincisi imkânsızdı. Gerekirse Yıldırım'ı da kendimle götürme pahasına kendi isteğimle o uçurumdan atlardım ama Miray her ihtimalde yukarıda kalan olacaktı.

MİRAY

Dün sabahtan beri Yıldırım'ı görmemiştim ama öğleden sonra Maze, elinde kocaman güzel bir manzara tablosuyla beni görmeye gelmişti. Ev hediyesini –beklediğimden ağırdı– tam salonun orta alanını kuşatan devasa duvara asıp kahve içmiş, havadan sudan ve Yaz bebekten konuşmuştuk.

Ve uzun zaman sonra ilk defa kendimle uzun uzun vakit geçirmiştim. Kitap okumuş, film izlemiş, yemek yapmış ve sanki ruhumdaki yaraları temizliyormuşçasına zaten temiz olan evimi dip köşe temizlemiştim.

Hâlâ Aylin ile Miraç'ı arayıp aramamak konusunda da ikilemdeydim. Onları her şeyin dışında tutmak hâlâ en iyi fikir gibi geliyordu ama "ya aksi olursa" ihtimali, rahatsızlık verici bir düşünce olarak zihnimi dürtüp duruyordu.

Yine de artık daha kötü hissetmiyordum, ilk iş günümdü ve uzun zaman sonra ilk defa tatlı bir heyecan kaplıyordu içimi. Özenle giyinmiş, günler sonra saçımı yapmış, yüzümü hafif bir makyajla renklendirmiştim. Çocuklara kendimi tanıtacağıma dair anın pratiğini aynanın karşısında en az on kere tekrar ettikten sonra dudaklarıma istemsiz bir gülümseme yer etmişti.

Ta ki şu ana kadar!

O içimi saran güzel heyecan ve dudaklarımdaki gülümseme uçup gitti.

"Maalesef çalışamayacağız," dedi kurum sahibi yarı mahcup yarı ürkek bir ifadeyle.

Oturduğum sandalyede ne söylemem gerektiğini bilemeyerek ellerimi kucağımdaki çantamın üzerine koyup parmaklarımla oynamaya başladım. "Anlamadım," diye kekeledim. "Her şey olumluydu."

Burada çalışmayı, çocuklarla ilgilenmeyi, üzerimize is yapmış yalnızlığı beraber silip atacağımıza inanarak gelmiştim buraya. Nilüfer Hanım'la daha birkaç gün önce yaptığımız görüşmeden bugüne ne değişmişti de vazgeçmişlerdi merak ediyordum.

Müdire Hanım omzunun üzerindeki düz saçını arkaya atıp gözlüğünü düzeltti. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Vücut pozisyonundan, gözlerini sürekli kaçırmasından artık emin olarak sordum.

"Kim?" dedim direkt. "Sizi kim beni işe kabul etmemeniz için ikna etti?"

Orta yaşlarının sonundaki esmer kadın, sanki üzerinden kilolarca yükü almışımcasına omuzlarını düşürerek uzun bir nefes verdi. Başını kaldırırken gözlüklerini çıkardı.

"İkna demeyelim," diye hayıflandı. Sonra başını iki yana sallayarak, sanki kelimeleri güçlükle seçse de yanlış olduklarını biliyormuşçasına yüzüne, koyu kahve gözlerine gölgeler düşmüştü.

"Buradaki çocukların tek aileleri bizleriz, o yüzden çalışma arkadaşlarımızı özenle seçiyoruz. Yakın zamanda bir bebek kaybetmişsiniz..." dedi sorarcasına. Göğsüme oturan kayayla yutkundum. Boğazımı alevler sarsa da metanetle başımı sallayarak onayladım Müdire Hanım'ı.

"Evet," dedim. "Bebeğimi kaybettim."

"Ben psikolojik durumunuzun elverişli olmadığını düşünmüyor değilim ama yukarıdan aldığım direktifle, sizinle ilgili bu durumunuzu öne sürerek işe almamam konusunda emir aldım."

Yutkundum. Dudaklarım eğreti bir kıvrımla kıvrılırken başımı sallayarak oturduğum yerden doğruldum.

"Yukarı," dedim acılı bir tebessümle. "Elbette," diye ekledim.

Hep bir yukarısı vardı, değil mi? Onları yöneten bir güç, para, pislik hep vardı. Hayatımdaki başa dönüş de hep bu yöndeydi işte; gücün altında ezilen mazlum... Ama değiştirecektim bu çarkı, bu sefer o hain gücü ben yenecektim. Tabii önce halletmem gereken kırıklıklarım vardı, içimi acıtan gerçekliği keskin cümleler...

Müdire Hanım da ayağa kalkarken yüzünden mahcubiyet akıyordu.

"Ben çok üzgünüm gerçekten."

Dudaklarımı birbirine bastırarak uzattığı elini sıktım. Boğazım ağrıyor, kalbim kafese sıkışmışçasına sancıyordu.

"Sizin yapabileceğiniz bir şey yoktu, soruma açıklıkla cevap verdiğiniz için teşekkür ederim," diyerek ayrıldım odasından.

Yüzüme kapatılan bu kapının ardında kimin ya da kimlerin olduğu değil de müdirenin sözleri yankılanıyordu zihnimde.

Bebeğinizi kaybetmişsiniz...

Elimden kayıp gidenler yetmiyormuş gibi tutunamıyordum da. İzin verilmiyordu. Sahile doğru yürürken cebimden Maze'in verdiği telefonu çıkardım.

Yalnızlığım kimsesizliğimin altını çiziyordu sanki, göğsümü delen acıya sarılacak dostuma ihtiyacım vardı. Tek başıma mücadele edemiyordum, bacaklarım bedenimi taşısa da ruhumu taşıyamıyordu. Biraz olsun benim de sağlam bir duva-

ra dayanıp soluklanmaya ihtiyacım var gibi hissediyordum. Ve ne kadar bu ağırlıkla yürüdüm de artık ayaklarım uyuştu; o zaman sahilde benim gibi kimsesiz bir banka oturup Aylin'i aradım. En azından sesini duyabilirdim, değil mi?

"Alo?" dedi Aylin, onu arayan yabancı numaranın sahibini soran bir tereddütle.

İç çektim ve sesimi elimden geldiğince kuvvetli çıkarmaya çalışarak, "Benim," dedim. O eski şakalaşmalarımızdan birine atıf yaparak ekledim: "Kuzulardan Miray."

Aylin kulağımı tırmalayan bir sevinç çığlığı attığında telefonu kulağımdan uzaklaştırarak istemsizce sırıttım. "Neredesin? Kaç gündür telefonun başında seni bekliyorum Miray..."

İlk sorusunu pas geçtim. "Aradım işte," dedim sesimi neşeli tutmaya çalışarak.

"Görüntülü arasana."

"Sonra," dedim sesim koyulaşırken. "Seni merak ettim, nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi sabırsızca ve ekledi: "Yıldırım yanında mı?"

Sonra sanki az ilerideki vapur Aylin'e cevap vermek istercesine gürültülü bir ses çıkararak önüne açılan tekneye uyarı yaptı.

"Bir dakika, bir dakika," dedi Aylin.

"Sen..."

"İstanbul'daym," dediğim an bağırmaya başladı.

"Şimdi mi geldin? Neden söylemiyorsun? Nöbet izninde-yim zaten, hemen gelirim ya da eve mi geliyorsun? Odanı temizledim hatta..." diye nefes almadan konuşuyordu ki onu durduracak o cümleleri söyledim. Bu telefonu bana Maze'in verdiğini düşünürsem Pars'ın ya da Yıldırım'ın hattı dinleyebildiğini sanmıyordum.

"Eve gelmiyorum," dedim ve Aylin şaşkınlıkla susarken sürdürdüm. "Sen de benim yanıma gelemezsin. Neden diye sorma, iyiyim. Yıldırım yanımda değil."

İç çektim ve Boğaz'a çevirdim gözlerimi. Maviliğin çevresini donatan kalabalığı görmezden gelerek, tüm dünyanın iç geçirdiği o iki yakanın arasından süzülen denizi seyretmeye başladım.

"Miraç onda olan boşanma belgesini gönderdi Yıldırım'a. Artık Pars ile..." Duraksadım. Adı boğazımı yaktı, yutkunurken alnım acıyla kırışsa da derin bir nefes alarak, "Bitti," dedim.

"Miraç bana söyledi," dedi Aylin. "Yani belgeyi ulaştırdığını." Duraksadı. "Miray?" dedi Aylin tedirginlikle. "Elindeki telefon güvenilir mi?"

"Sanırım, bunu Maze verdi," dediğimde Aylin'in rahatlamış bir nefesi hızlıca verdiğini duydum.

"İyi," dedi biraz duraksadıktan sonra ekledi. "Beni beş dakika bekleyebilir misin, arayacağım seni. Şey, tuvalete gitmem lazım."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Günlerdir onu aramamı bekliyorsa, belki de yine çayı çok kaçırdı diye düşünerek şüpheyle, "Tamam," dedim.

"Beş dakika," dedi Aylin. "Tamam," diye yineledim.

Aylin'in aramasını beklerken İstanbul'un il koduyla başlayan sabit bir numara belirdi ekranda. Kaşlarım çatılırken bu sefer ben tereddütle açtım telefonu.

"Alo?" Aylin'in heyecanlı sesi kulaklarımı doldurdu. "Benim," dedi. "Aşağıdaki büfeden arıyorum." Nefes nefeseydi, koşmuş olmalıydı. "Aylin?" Bana fırsat vermeden konuşmaya başladı yine.

"Yıldırım'a sakın güvenme," dediğinde, "Neler oluyor?" diye sordum. Haberim yokken arkadaşıma bir şey mi yaptı sorusuyla oturduğum yerde taş kesildim. Aylin'in beni Yıldı-

rım'a götürdükten sonra bunu söylemesi şaşırtıcıydı, koştur koştur büfeye gidip başka bir numaradan araması ise şaşkınlığımı endişeyle perçinliyordu.

"Ben çok özür dilerim Miray, sadece seni Pars'tan kurtardığımızı sanıyordum," dedi, sesindeki suçluluk göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Ama o adamın derdi Pars ile seni kullanarak Köprü için savaşmakmış."

"Pars mı söyledi sana bunları?"

Soruma acelece, "Evet," diyerek iç çekti. "Ben sadece..." Yutkunduğunu işittim. "Sana iyilik yaptığımızı sanıyordum. O adam amcasını Pars'ın adamları ile bir olup ortadan kaldırmış, hasta manyağın birisi. O yüzden her neredeysen yalnız kalmamalısın ve ondan mümkün olduğunca uzak durman gerekiyor."

Yıldırım'ın karşı komşum olduğunu ona söylemedim.

"Olur," dedim. "Dikkat ederim." Yakın arkadaşımdan bir şeyler saklamak istemiyordum ama aklımdakileri bilmesi onu tehlikeye atardı. Çünkü Aylin sizinle ateşe bile isteye yürüyecek türden bir dosttu.

"Paran var mı? Ya da neye ihtiyacın var ve ben neden yanına gelemiyorum?"

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. "Suzan Hanım'a bakarken aldığım maaş duruyordu, o yüzden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Miraç da stajından ücret aldığı için neredeyse üç aydır gönderdiklerimi hep geri gönderdi ve gelelim son soruna..."

Sesim sonlara doğru zayıfladığında sözlerimi, "Şimdilik güvenlik açısından diyelim, sadece sesini duysam olur mu?" diye mırıldayarak bitirdim.

Aylin'in nefes alışverişleri değişti. "Elbette," dedi o yumuşacık şefkatin büründüğü sesiyle.

"Şu an ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sesini iyice kısıp, "Kasiyerin götüne bakıyorum," dedi. "Elemanın kalçalar karpuz gibi."

Kıkırtıma engel olamadım. "Bu tacize girer."

Hülyalı bir nefesi burnundan verdi. "Sana hep erkeğin en seksi olanının güzel kıçı olan olduğunu söylemişimdir hatırlıyor musun? Bu piliç onların atası..."

Kıkırtılarım küçük bir kahkahaya dönüştü. "Çok ayıp ama." Aylin de güldü.

"E o da benim memelerime bakıyor, bence ödeştik."

"Flörtleşiyor musunuz?" diye sordum. Sanki birkaç dakika önce üzerime çöreklenmiş karabasan hiç var olmamışçasına sırıtırken. "Bir aydır her sabah sırf bunu göreceğim diye poğaça simit almaktan benim de simitlerim çıktı, hayatım. Eğer onca karbonhidrat sadece bu bakışmalarla kalırsa aşka küserim."

Gülümsedim. "Kalmaz kalmaz ama sen gene de dikkat et." Ardından kelimelerim fısıltıya dönüştü. "Kalbini kırmasın."

Aylin tam da ondan beklediğim gibi anında yapıştırdı cevabı. "Ben de onun kafasını kırarım."

"Eh," dedim, içimde sıkışan havayı usulca verdim. "Miraç ile konuşursan ona İstanbul'da olduğumu söyleme olur mu?"

"Ama merak ediyor seni." Sesindeki solma ruhumun solması gibiydi.

"Ben konuştum iyi de," dedim hiç düşünmeden. Aylin kısa bir sessizliğin ardından,

"Pars'ı yumrukladığından haberin var mı?" diye sordu.

"Ne?" diye haykırdım bedenimdeki tüm kan başıma doğru ayaklanırken.

"Olur da bir iz bulurum diye Ankara'ya gitmiş, e tabii Miraç da girişmiş buna. Hoş o çam yarmasına ne kadar zarar verebilir ki!" Son cümlesini beni endişelendirmemek için söylediğini anladım.

O an Aylin daha demeden Pars'ın Miraç'a elini sürmediğini biliyordum; bana savurduğu onca tehdide rağmen hem de. Ve Aylin içimdeki kuvvetli hissi sözleriyle onayladı.

"Miraç ne kadar vurduysa da elini dahi kaldırmamış. Miraç diyor ki hani bir tane vursaydı bana, suçluluk hissetmezdim... Düşünsene Miraç, Köprü Kralı'nı dövüyor ve adam ne elini kaldırıyor ne de adamları müdahale edebiliyor. Seninki cakayı fena çizdirdi."

Yutkundum ve sanki boğazımdan inen sıcak taş tam göğsümün ortasına yapıştı. Bu his artık o kadar sıklaşmıştı ki ona alışmam gerekirdi, oysa gün geçtikçe onunla nefes almak zorlaşıyordu.

Mesele Pars'ın onlara zarar verip vermemesi değildi, mesele Pars'ın o sözleri beni ne kadar yıkacağını bilmesine rağmen sarf etmesiydi. Tehdidinin korkutucu değil de kırıcı olmasıydı beni bu denli yaralayan.

Pars, Köprü Kralı diyordu Aylin, koskoca Köprü Kralı...

Onun adı ne zaman geçse, onun canının yandığını ne zaman duysam bu böyle olacaktı. Öfkeme rağmen, hıncıma, hüznüme rağmen kalbimin onu seven tarafı hep öyle duru kalacaktı. O taraf onun için hep endişelenecek, onun yokluğunun acısını hep duyacaktı.

Bu aşk beni bir yas yığınına dönüştürmüştü. Acıdan, özlemekten ve kırıklıklardan oluşan...

Aylin'e derin bir sessizlik olarak yansıyan içsel kasırgam onun sesiyle parçalandı. Sanki hislerimi okumuşçasına, "Onun için asla üzülme," dedi. "Her şeyi farklı yapabilirdi Miray, bu şekilde olması onun tercihiydi."

"Çünkü öğrendiği ve senelerce yaptığı bu," dedim ama onu aklamak derdinde olarak söylemedim bu sözleri, bunlar gerçeklerdi. Sonra iç çekerek ekledim. "Ama evet, en başta bana açık olmayı seçseydi farklı olabilirdi."

"Pişman," dedi Aylin. "Pişman ama bencil de bir adam işte."

"Sence, yani bilmiyorum..." Küçük bir nefes aldım. "Hani bazen olur ya... Yoğun bakımda ölümü beklerken birdenbire iyileşerek çıkan hastalar..."

"Evet?" diye bekledi Aylin sanki ne soracağımı bilerek.

"Bizim için böyle bir şey mümkün mü yoksa çoktan öldük de gömülmeyi mi bekliyoruz?"

Aylin'in tebessüm ettiğine yemin edebilirdim. "Bunu sorduğuna göre çok silik de olsa umut ediyorsun ve ben şundan çok eminim; o adam ölür de senden vazgeçmez. Pars'ın sana aşkından hiç şüphe etmedim, yaptıkları yanlıştı belki, kendine göre sebepleri vardı ve yine senin de ona olan aşkından şüphe etmedim."

Uzunca iç çekti.

"Yine de sen de biliyorsun, yoğun bakımdan insanlar ne şekilde çıkar biliyorsun; ya öleceksin ya da tam anlamıyla iyileşeceksin. İyileşmeniz için neye ihtiyacın olduğunu da biliyorsun... Onu affedebilecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Onu özlüyorum, gergin olduğunda büründüğü rahatsız edici ketumluğu bile hem de ama sonra hayallerimin nasıl tozla duman olduğunu hatırlıyorum ve o özlem yakıcı bir öfkeye dönüşüyor."

"Ona sonsuz bir güvenle bağlıydın, bugünkü bu öfkenin, kırıklığın sebebi çok yükseklerden düştüğün için."

O düşüş bana bebeğime mal oldu, diye kalbimin duvarlarında yankılandı iç sesim isyanla ve sonra o yankı ciğerlerime vurarak aktı kanıma. Evrense bana gülercesine verdi mesajını. Hemen yanımda küçücük bir kız çocuğu annesinin elini bırakıp bana doğru fırladı ve elindeki tuttuğu elma şekerini uzattı.

"Üjülme, şekerimi sana veyeyim mi?"

Ağlamakla gülme karışımı bir sesle dudaklarım kıvrıldı. Eğilip yanağını okşarken de annesi geldi. "Ah, kusura bak-

mayın," diye çocuğuna uzattı elini. "Hadi Ece, ablayı rahatsız etmeyelim."

"Üjülme abla," dedi küçük kız tekrar. Üzerinde beyaz tüylü bir mont ve altında da kot eteğiyle tam kataloglardaki gibi parlak güzel bir çocuktu. Özenle giydirilmiş, sarı kıvırcık saçları büyük açık pembe kurdeleli bir tokayla tepesinde toplanmıştı.

"Sorun değil," dedim annesine kaçamak bir bakış atarak. Aylin hâlâ kulağımda tuttuğum telefonun diğer ucundaydı. Eğilip Ece'nin yanağını okşarken koyu kahve gözlerinin içine bakıp gülümsedim.

"Bak gülümsüyorum yani üzgün değilim." Elma şekerini salladı.

"Elma şekeri yeysen," dedi kırmızı olmuş dudaklarını şıp şıp yalayarak. "Mutlu oluysun."

Kıkırdarken başımı salladım. "Peki ,elma şekeri alacağım."

"Söz mü?" Annesi kızını yeniden uyardı ama uyarısı tatlı ve yumuşaktı.

"Eceeeee..."

Yeniden güldüm. "Söz."

Ufaklık annesinin elinden tutup seke seke uzaklaşırken arkasını dönüp bana el salladı.

Ben de ona el sallarken Aylin arkadan, "Eh artık bir elma şekeri almalısın," dedi.

"Seni orada beklettiğim için özür dilerim," dediğimde, "Ah Miro'm, sana manzaram güzel dedim," diye geçiştirdi beni. Burada bir saat sessizce otursam Aylin'in orada beni sabırla bekleyeceğini biliyordum. Manzarası güzel olsun ya da olmasın. Yine de arkadaşımın biraz daha büfede, muhtemelen daracık bir alanda, muhtemelen ayakta bekliyor oluşuna gönlüm elvermedi.

"O zaman git de harekete geç, belki çocuğu korkutmuşsundur ilk adımı atamıyordur."

Aylin güldü. "Götüne iltifat edeyim diyorum."

"Onu sonra yap," diye uyardım.

"Bu numaradan sana ulaşabilirim, değil mi?" diye sordu Aylin.

"Evet, değiştirirsem mesaj atarım ama lütfen Miraç'ı uzak tutmam için bana yardımcı ol."

"Miray..." Aylin'in sesi uyarıcı bir tınıyla yankılandı. "Bir başına büyük işlere kalkışmıyorsun, değil mi?"

Yalan söyledim ve bunu bu kadar tereddütsüz yaptığım için kötü de hissetmiyordum. Gözüm hâlâ annesiyle uzaklaşan kızdaydı.

"Hayır, sadece sizden uzak olursam beni bir süre daha bulamaz," dedim. Oysa bulunmasın, bu işlere bulaşmasınlar; istediklerim onlardı.

"Ne zaman gel dersen gelirim, ajan gibi izimi kaybettirebilirim onca aksiyon filmini boşa izlemedik herhâlde. Ve neye ihtiyacın olursa olsun yaz, ara, mesaj at, duman yak, posta güvercini gönder." Güldüm.

"Güvercini sevdim."

"Çok sıçıyor be..." dedi Aylin ve yeniden kıkırdadım. İşte Aylin'le böyleydi hayat. Zahmetsiz, geçmişi bıraktığın ve anda gülümseyip nefes alabildiğin. Sesim ciddileşti.

"İyi ki varsın, orada olduğunu bilmek bile güç veriyor." Aylin yutkundu.

"Asıl sen iyi ki varsın benim başı beladan çıkmayan kuzucum, hep burada olduğumu unutma." Dudaklarım hüzünle kıvrıldı.

"Biliyorum. Hadi git de şu piliç avımı tamamla, görüşürüz." Aylin kıkırdadı ve o şarkıyı inceden inceden sadece benim duyabileceğim bir sesle mırıldanmaya başladı.

"Kekliği de düz ovada avladım..." Ağız dolusu bir kahkaha yükseldi boğazımdan, Aylin şarkısını söyledikçe kendimi tutamıyordum ve telefonu kapadığımızda hâlâ gülüyordum.

Ninova

Telefona şifre koymamıştım, bu yüzden Aylin'in numarasını sildim; tıpkı dün akşam arayan Pars'ın numarasını sildiğim gibi. Yıldırım olur da eline telefonu alıp bakmak isterse ondan bir şeyler sakladığımı düşünmemeliydi.

Dün gece gidip kapısını çalmıştım. Onu yaktıktan sonra gidip nasıl olduğunu sormamam, karşıdaki o bile olsa kabalık sayılırdı ve eğer aklımdakileri uygulayacaksam Yıldırım'ın düşündüğü gibi o ince fikirli tatlı kız olmalıydım.

Lakin kapıyı ne açan olmuştu ne de çok da yeni moda çeliklerden örülme olmayan kalın ahşap kapının ardından en ufak bir ses duymuştum. Merdivenlerde karşılaştığım apartman görevlimiz Polat amca ise "Yıldırım Bey gelmedi bugün kızım, aracını sokakta görmedim," demiş, iki büklüm beliyle iri vücudunu deri yeleğinin altına sıkıştırmışçasına soluklanarak üst kata çıkmıştı.

Kırçıllı sık saçları hep dağınıktı, sakalları uzundu, koyu gözaltlarının sebebini şimdi anlamıştım. Apartmanın az gerisinde duvar kenarına çömelmiş içli içli sigarasını içine çekiyordu. Ona doğru yürürken poşetimin içindeki elma şekerleri birbirine çarparak ses çıkardı.

Polat amcanın gözleri bana döndüğünde sanki suçüstü yakalanmış gibi son bir nefeslik tütünü kalan izmariti atıp ayağıyla söndürdü. İzmariti yerden parmak uçlarıyla alıp deri yeleğinin cebine koyduğunda gülümsedim.

"Şimdi anlaşıldı, Polat amcaa..." dedim uzatarak tatlı sitemkâr bir şakalaşmayla. "Merdivenlerde neden tıkandığın," diye eklediğimde Polat amca omuzlarını silkti.

"Mereti dört kez bırakmaya yeltendim," dedi parmaklarını havaya kaldırarak. O sıra işaret parmağının normal uzunlukta olmadığını fark ettim ama yanlış anlaşılmaktan korkarak bakışlarımı koyu gözlerine çevirdim.

"E ne oldu?" dedim, beraber kaldırımdan apartmana doğru yürümeye başladık. Polat Amca boğuk bir sesle boğazından güldü.

"Psikiyatri bir ilaç verdi," dedi tiksintiyle. "Böyle içiyoooon, hah diyon dünyanın tadı da tuzu da yok." Sonra sanki sevdiğine kavuşmuş birinin heyecanı ile sürdürdü. Sesi kinaye ve eğlence doluydu. "Ve sonra bir fırt çektim, dedim ki tütün tütün kara tütün, seni verene kurban."

Apartmanın girişine gelip geniş alana, merdivenlerin başladığı ve eski tip asansörün konumlandığı yerde durduk. Tuşa basıp beklemeye başladığımda ona döndüm.

"Ama ömrünü kısaltıyorsun." Polat amcanın ifadesine hüzün yerleşirken dudakları bilgece kıvrıldı.

"Dost edinip kazık yiyeceğime, bir sevgili bulup terk edileceğime dumanıma sarılır derdime de yalnızlığıma da ortak ederim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp poşetimi kaldırdım ve Polat amcanın gözlerinin önünde sallayıp birini çıkarıp ona uzattım.

"Bugün küçük tatlı bir kız bana elma şekeri ye dedi." Polat amca şekeri alıp gülümsedi. Muntazam beyaz dişleri bu kadar içli sigara içen birine göre fazla beyazdı. Demek ki ağız sağlığına özen gösteriyordu.

"Şimdi de küçük tatlı bir kız bana elma şekeri ye diyor," dedi sırıtarak.

Başımı iki yana salladım. "Keşke küçük kalsaydık be Polat amca," dediğimde asansör çınlayarak açıldı.

"Eh," dedi Polat amca ben asansöre binerken. "Bana göre küçük, küçük birine göre de büyüksün. Ha bu arada," dedi asansör kapanmadan hemen önce. "Yıldırım Bey evinde ve pek..." Dudaklarını büzdüğünde kolumu uzatarak asansörün kapanmakta olan kapısını durdurarak sordum.

"Bir şey mi oldu?"

Burnunu kırıştırdı ve sanki çok gizli bir sır veriyormuşçasına eğilerek kapıya yaklaştı.

"Kaza yaptım diyor." Koyu gözleriyle etrafa bakıp kimsenin olmadığına emin olduktan sonra devam etti.

"Ama fena dövmüşler, ağzı burnu kaymış," dedi. Koyu gözleri yüzümü araştırıyordu; hani mahallede böyle laf arayan teyzeler olurdu ya, tıpkı onlar gibi inceliyordu beni ama şu an söylediklerine en az onun kadar yabancıydım. Kaşlarım inanmazlıkla havalandı.

"Aaaa!" Hayretle donakaldım birkaç saniye ve hızla asansöre döndüm. Üçüncü kata basarken ekledim.

"Dur gidip bakayım," dedim ve asansörün kapısı kapanırken ihtimaller zihnime yığılıp ayrışmaya başladı.

Tabii ki Yıldırım'ın kaza yaptığına ben de inanmıyordum ve Polat amcanın aksine gaspa uğradığına da... Pars'ın Yıldırım'ı benim evimde gördükten sonra sessizce köşesinde oturacağını da asla düşünmüyordum.

İspatsız bir eminlik içindeydim. Yıldırım her ne hâlde ise onu o şekle getiren eski kocamdı. Ve endişelendiğim, Yıldırım'ın bana o kıyı şeridinde, uçurumun üzerindeki kaledeki odada verdiği sözü tutmamış olma ihtimaliydi.

Pars'a zarar verme ihtimali...

Kalbim göğsümü döverken Yıldırım'ın kapısını çaldım. Çok geçmeden kapı usulca açıldı ve elli elli beş yaşlarında bir kadın kapıyı usulca açtı.

Koyu kahveye boyadığı kabarık saçlarını güçlükle toplamış gibiydi ve dibindeki beyazlar ufaktan kendini belli etmeye başlamıştı. Sevimli yuvarlak bir yüzü, kısa toplu bir vücudu vardı.

Ben ağzımı açmadan, "Miray Hanım?" diye sorduğunda başımı salladım.

Dudakları anında kıvrıldı ve kapıyı ardına kadar açıp rahat geçebilmem için kenara çekildi. "Yıldırım Bey salonda istirahat ediyor."

"O nasıl, iyi mi?" diye sordum içeri küçük, tedbirli adımlar atarken.

Kadın kahverengi deri ceketime uzandığında elma şekerlerinin olduğu poşetle beraber ceketi hazır bekleyen ellerinin arasına bıraktım. Yıldırım da benim gibi bu apartmana yeni taşınmasına rağmen bu eve ilk kez geliyordum ama ev sanki yeni döşenmiş gibi değil de eskiye dair yaşam izleri taşıyormuşçasına bir hava veriyordu.

Duvar kâğıtları zambak desenli kremdendi ve eskitilmiş bronz uzun desenler yukarıdan aşağı doğru parça parça iniyordu. Tavanda yine bu binanın atmosferine uyan kabartmalı kemerler ve tam ortada Boğaz'daki yalılara yarışacak cinsten devasa taşlı bir avize tıpkı duvar kâğıtları gibi zemine doğru akıyordu.

Ya evin dokusu hiç bozulmamış bu şekilde kiraya verilmişti ya da burası zaten Yıldırım'a aitti. Kadın bana salona giden yolda eşlik ederken kendi evimi nasıl kiraladığımı düşündüm.

Evi Yıldırım bulmuştu, konumuna, eşyalı olmasına rağmen fiyatı fazla uygundu. Eşyalar elbette sıfırdı...

Zaten içten içe tahmin ettiğim şeyin gerçek olduğunu fark etmemle dudaklarım kıvrıldı ama hislerimi kendime saklayarak, endişeli bir hâl takınıp geniş kapıdan, Yıldırım'ın yardımcısı olduğunu düşündüğüm kadının ardından salona girdim.

Yıldırım tahmin ettiğimden daha kötü durumdaydı, şaşkınlıkla büyüyen gözlerimle birlikte dudaklarım da aralandı. "Ne oldu böyle?" diye sordum. Sesimdeki korku Yıldırım için olmasa da şiş ve mor dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Bir gözü açıktı, sağdaki ise siyaha çalan mor bir şişlikle neredey-

se kapansa da beyazına kan oturmuş ela haresi yüzümün sınırlarına değiyordu. Göğsünde çokça düğmesi açık olan açık mavi gömleğinin altındaki atel fark ediliyordu. Alnında, kaşında beyaz sargı bezleri vardı.

Bej yarı oval koltuğundaydı, hastanede kullandığımız, hastaların yemek yemesi ve masa olarak kullanması için yapılmış tekerlekli portatif masadaki açık dizüstü bilgisayarın ekranını hafifçe eğip masayı yana doğru itti.

"Köprü Kralı," dedi sesi boğuk ve tırtıklıydı. O an gözlerim boğazına kaydı. Boynundan sol göğsüne inen morlukla Pars'ın ne denli çıldırdığını artık tahmin dahi edemiyordum. Ardından dudakları yeniden hafifçe kıvrılırken koltuğun ucuna oturdum ve eğilip dikkatle yüzüne bakarken ellerim kucağımdaydı.

"Ama sana söz verdiğim gibi," dedi Yıldırım. Bana hafifçe bedenini çevirirken yüzü acıyla buruşsa da çok çabuk topladı ifadesini. "Ona elimi dahi sürmedim."

İçime serpilen serin suları sakladım. Bakışlarımı Yıldırım'ın yaralı yüzünde korurken memnuniyetsizlikle dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım.

"Ben," dedim iç çekerek. "Ben çok özür dilerim."

Yıldırım'ın kaşları birbirine yaklaşırken, "Hayır, tatlım," dedi ve ağırca eğilip elini uzattığında istemeyerek de olsa elimi kucağımdan kaldırıp ona uzattım. Sıcak ve sert dokunuşu tüylerimi ürpertti. Elimi sıkı ama nazikçe tutarken gözleri dikkatle yüzümdeydi. Bir fırsat yakalamıştı ve onu sonuna kadar değerlendirmek istediğini yara bere içindeki yüzündeki kısık bakışlarından okuyordum. "Senin için daha kötülerine de katlanabilirim."

Sonra sanki o an yardımcısını hatırlamış da ikimizden başka bir varlığa tahammül edemiyormuşçasına karardı ifadesi. Başını çevirip el pençe duran kadına baktı.

"Akşam yemeğimi Miray ile yiyeceğim, ona göre hazırlık yapın." Ağzımı açıp itiraz edemeden bana döndüğünde parmakları hâlâ elime dolanmış hâldeydi.

"Canın ne istiyor?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak mahcup gözlerimi kadına çevirdim.

"Lütfen zahmet etmeyin."

Yıldırım kibarca elimi sıktı. "Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi? Hemşireliğine ve o güzel varlığına, aslında en çok da ona ihtiyacım var."

Ne diyeceğimi bilemesem de işime geldiği için ona hüzünlü bir tebessüm gönderdim.

"Elbette burada olacağım." Yüzü anında aydınlandığında bakışlarımı tekrar yardımcısına çevirdim.

"Bana fark etmez ama Yıldırım Bey için sıvı şeyler pişirin, az baharatlı çorba, patates püresi ve haşlanmış bonfile olabilir."

Kadın sanki uçurumun kenarında ona el uzatmışım gibi rahatlayarak omuzlarını düşürürken içtenlikle gülümsedi.

"Peki efendim, yine de eğer özel bir isteğiniz varsa sizin için..." Başımı iki yana salladığımda yardımcı kadının sözleri havada asılı kaldı.

"Eğer mümkünse önden bir kahve alabilirim."

"Hemen," dedi kadın. "Siz efendim?" diye sordu bakışları Yıldırım'a dönerken. Yeni kavuştuğu rahatlama duygusunun üzerinden buhar olup uçtuğunu, ifadesine yerleşen tedirginlikle fark ettim.

Kadın kesinlikle Yıldırım'dan ölesiye korkuyordu. Yıldırım ağzını açtığı an elimi birden çekip ayağa kalktım. Dudakları aralık bana bakakaldığında ona dönüp gülümsedim.

"Sen kahve içemezsin, kafein alma bir süre." Başımla yarı oval bej koltuğun arkasında, denizi gören uzun masadaki yan yana sıralanmış ilaçları gösterdim.

"Kileun[1] vermiş doktor, onunla kafein tüketimi uygun değil."

"Ah," diye omuzlarını çocuk gibi düşürerek arkasına yaslandı Yıldırım.

Kadına dönüp ona yeniden rahatlaması için tüm samimiyetimle gülümseyerek koluna dokundum. "Yıldırım Bey'e güzel bir papatya çayı yapın."

"Hiç sevmem," dedi Yıldırım kollarını yanındaki yastıkların üzerine doğru açarken.

"Bal katabilirsiniz," diye ekledim sessizce bekleyen kadına, sonra Yıldırım'a döndüm. "Kumaş gömlek o ateli sıkıştırır, gidip rahat şeyler giy."

Ona söylediğim her bir kelimeyi havadaki nadir bulunan bir oksijen kırıntısıymış gibi içine çekercesine bakıyordu bana. İlgimin, şefkatimin onu nasıl etkilediğini saklamıyordu üstelik. Bunu fırsat bilerek elimi uzattım.

"Hadi."

Gülümseyerek elimi tutup ayağa kalkarken her bir saniyeyi değerlendirdiğine yemin edebilirdim. Bu adamın ne denli kurnaz olduğunu bilmesem tek derdinin ben olduğuma ikna olabilirdim ama nedensizce içimdeki tuhaf, açıklanamaz bir his daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ayağa kalktığında hâlâ elimi tutuyordu, gözlerim ellerimize indi ve tekrar ona bakışlarımı kaldırırken başımı yana eğdim.

"Bacakların sağlam görünüyor. Seni odana götürmemi istemeyeceksin, değil mi?"

İç çekti. "Fena olmazdı."

Ona ters ters bakmaya başladığım an elini çekti. "Tamam, tamam," diye yürümeye başladı. "Şakaydı, kötü bir şaka."

Omzumun üzerinden ona ters ters ama yumuşak bir gülümsemeyle bakarken arkasından, "Bence sen şaka işine bu-

[1] Yazar ilaç adı uydurmuştur.

laşma," diye alayla tembihlediğimde sesi koridordan yankılandı.

"Ağrı kesiciler yüzünden tatlım, normalde fena sayılmam."

Gözlerimi devirdikten sonra bakışlarımı salonda gezdirmek için hareketlendiğimde bacaklarımın az önünde duran yarı açık dizüstüne çarptım.

İçime düşen merak damarlarımdaki kanın akışını hızlandırdığında omzumun üzerinden koridora baktım. Görünürde kimsenin olmadığını gördüğümde hızla demin Yıldırım'ın kalktığı yere oturup bilgisayarın ekranını yavaşça kaldırdım.

Bakışlarım salonun girişi ve dizüstünün arasında mekik dokurken ekran aydınlandı. Gördüklerimi algılamamın şoku ile gözlerim büyürken öfkenin koyu sisi genzimi yakmaya başladı. Yıldırım'ın posta kutusunda, açılmış ve hemen yeni kapatılmış bir posta vardı. İletinin notunda "Köprü Kralı Son" yazıyordu. Hızla iletiyi açarken parmaklarımın titremesine engel olamıyordum.

Kocaman bir fotoğraf ekranı kapladı ve oradaydı.

Acı sadece bir fotoğrafı ile göğsümü delip geçti. Üzerinde bedenine tam oturan siyah takımını siyah bir gömlek ile tamamlamıştı. Kuzguni saçları dağınıktı ve kirli sakalı açılı yüzünü kuşatmıştı. Yorgun ve gergin görünüyordu. Resim uzaktan çekilmişti, Ahmet abi araca binmesi için kapısını tutuyordu, şirketten onu bekleyen aracına yürürken korumalarının azlığı dikkatimi çekti. Oysa en son hatıralarımda etrafımızdaki etten duvar vardı. Dalgın görünüyordu oysa hep tetikte ve dinçti hatıralarımda. Habuki uzun yıllar girmemişti aramıza ama sanki onsuz zaman büyümüş serpilmişti içimde.

Yutkundum, derin bir nefes aldım ve fotoğrafı değiştirdim, bu kez kadraj yakınlaştı. Gözlerinin etrafında onda daha önce görmediğim koyu halkalar oluşmuştu ama buna rağmen hâlâ nefes kesici yakışıklılığını koruyordu. Sadece o klas iş adamı görüntüsüne biraz serserilik ve tekinsizlik katmıştı. Serserilik

dahi yakışıyordu ya ona... Fotoğrafa dokunmak istedim ama bunun yerine fotoğrafı yakınlaştırdığımda dudağında artık silikleşmiş bir yara izi gördüm ve gözünün kenarında artık solmaya başlamış da bir morluk... Aylin'in sözleri kulaklarımda çınladı, eski kocamdaki bu izleri ona Miraç bırakmış olmalıydı.

Yüreğim göğsümün içinde sıkışırken resmin altında yazılanlara kaydı gözlerim.

"Kel yarın saat 14.30'da Köprü Kralı'nın aylık masasını toplamak için Büyükada'ya geçecek. Her şey ayarlandı, ödeme bekleniyor. Umarım halledebildin, melez."

Beynimin çarkları çakıştı. Kel derken kastedilen kişinin Ahmet abi olduğunu o an anladım.

Nefesim kesildi, mesajın gönderildiği posta bilgisine tıklarken kalbim okyanusun dibine düşmüş kaya gibi ağırlaşmıştı içimde.

"kesikparmaktansevgiler" diye başlıyordu hesap.

Ve koridorda yankılanan sesle hızlıca açtığım sekmeleri kapatıp bilgisayarın kapağını indirdim. Hızla ayağa kalkıp laptopu masanın üzerine, ilaçların yanına koydum ve koltuğa dönüp yastıkları kaldırmaya başladım.

Yıldırım ve yardımcısı önlü arkalı salona girerken ardımda kalmışlardı o yüzden allak bullak olmuş yüzümü görmedikleri an boyunca kendimi toplamak için az da olsa vaktim var gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Yıldırım.

"Sana yatman için koltuğu hazırlıyorum," dedim. Ardımdaki uzun duvarı kaplayan televizyonun siyah karartısı bakış alanıma değdiğinde, "Film falan izleriz," diye ekledim. Şükür ki sesim herhangi bir histen uzak olsa da titrememişti.

"Ben yapsaydım, efendim?" dedi Yıldırım'ın yardımcısı kahveyi ve bitki çayını tekli berjerlerin arasındaki oval sehpaya yerleştirirken.

Güçlükle de olsa gülümserken hâlâ yastıklarla uğraşıyordum. "Battaniye ve daha rahat yastıklar harika olur aslında," dediğimde Yıldırım yanıma gelip elimdeki yastığı aldı.

"Sen kahveni iç, Şevval Hanım halletsin, tatlım," diye yastığı koltuğa bırakırken neyse ki uğradığım şoku içimde sessizce bastırabilmiştim. Beynimin çarkları birbiriyle yarışırken sanki tek tasam Yıldırım'ın yaralarıymış gibi ona döndüm.

"Sen uzansana," dedim çıkışırcasına. Üzerine beyaz bir tişört ile bacaklarına siyah rahat bir eşofman geçirmişti. Gülümsedi.

"Sen de kahveni soğutma," diye sehpayı gösterdiğinde adını en sonunda öğrendiğim Şevval Hanım kucağında tuttuğu yastık ve battaniye ile koşturarak salona girip yarım bıraktığım işi tamamladı.

Yıldırım'ın gözü onun için hazırlanan koltuğa uzanırken kapattığım bilgisayarına ilişirken arkasında kaldığım için beni göremiyordu. Yüzü bana döndüğü an dudaklarıma yerleştirdiğim sahte tebessümle Şevval Hanım'ın kahvemin yanına bıraktığı papatya çayını alıp ona götürdüm. Tüm o an boyunca inceleyen gözlerini ifademden çekmemişti. Fincanın altlığını kavradığından emin olduğumda çenemle çayı işaret ettim.

"Hepsi bitecek, ilaçların mideni rahatsız etmemesi için papatya çayı istedim."

Çakır gözlerindeki endişeli bulutlar biraz dağıldığında onları tamamen yok etmek için sehpadaki kahvemi de alıp Yıldırım'ın ayakucunda boş kalan geniş yere oturdum ve bacak bacak üstüne attım.

Piç kurusu...

Göğsümde debelenip duran kalbimi dizginlemeyi öğrenmiş olduğum için zulüm ve keder içinde geçen son birkaç ayıma minnettar olacağımı kırk sene düşünsem akıl edemezdim.

Yıldırım'ın hâlâ üzerimde olan gözlerine bakıp fincanımla televizyonu işaret ettim.

"Yok mu dizi, film bir şey..."

"Ah," dedi.

"Var mı izlemek istediğin bir şey?"

Gözlerini benden alıp ekrana çevirmesi için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Hızlı ve Öfkeli severim."

Kaşları inanmazlıkla havalanırken dudağının sağlam tarafı kıvrıldı. "Gerçekten mi? Yoksa ben sıkılmayayım diye incelik mi yapıyorsun?"

Sırıttım. "Hayır, tam bir Hızlı ve Öfkeli bağımlısıyım."

Dudağı daha büyük bir kıvrılmayla esnedi.

"O zaman ne mutlu bana," dedi ve "Şevval Hanım!" diye bağırdı. Benimle konuşurken kibar ve yumuşak olduğunu o an anladım. Sesinin tınısında öyle bir buyurganlık ve sertlik vardı ki beni bile oturduğum yerde tedirgin etmeye yetmişti.

Kadın koştur koştur ellerini önlüğüne silerek salonun ortasında belirdiğinde kalbimi saran endişeye bir de acıma duygusu eklendi. Yıldırım'a duyduğum öfkeye pay olan tiksinti anbean artarken bu oyunun bir an evvel sona ermesi için tüm tuşlara basacaktım.

"Kumandayı ver, bir de bize atıştırmalık getir." Kadın hızla TV'nin altındaki üniteye yöneldiğinde dudaklarımı kemiriyordum. Sırf ekmek parasını çıkarabilmek, belki de okuyan çocuğuna yetebilmek için çalışan emekçi insanlara fazladan saygı gösterilmesi gerekirken bu tür muamelede bulunan her patrondan ölesiye nefret ederken şimdi bu adamın yanında oturmuş onunla ilgileniyordum.

Kadın tedirginlikle kumandayı Yıldırım'a uzattığında ona gösterdiğim uydurma ilgi her ne kadar bir amaca hizmet etse de dilimi tutamadım.

"Şevval Hanım," dedim en yumuşak sesimle. Kadının gözleri bana döndüğünde kocaman gülümsedim.

"Siz lütfen," dedim son kelimenin üzerine bastırarak. "İşinize bakın, biz hallederiz. Atıştırmalığa da gerek yok." Kadına uzanıp kumandayı alırken Yıldırım'a uyaran sert gözlerle baktım. "Sen ilaç alıyorsun," dedim çocuk azarlar gibi. "Yağlı baharatlı abur cubur yok."

Yıldırım'ın kaşları şaşkınlıkla çatılırken gözleri –kısık olan dahi– kocaman açıldı.

Kadın bir Yıldırım'a bir bana bakıp bocalamaya düştüğünde, "İşinize dönebilirsiniz," diye onu tekrar mutfağa gönderirken kumandanın açma tuşuna bakıp LCD'yi açtım.

Şevval Hanım'ın artık tamamen uzaklaştığına emin olduktan sonra Yıldırım'a döndüm.

"Neden kadını korkutuyorsun?"

Oturur pozisyonda yattığı için olduğu yerde sanki pozisyonu o an rahatını bozmuş gibi dirseğinin üzerinde kıpırdandı.

"Ne yaptım ki?" Cılız sesi beş yaşında yaramazlık üzerinde yakalanmış bir erkek çocuğundan hâlliceydi. Ona imalı imalı bakıp başımı yana eğdim.

"Ne mi yaptın? Ses tonun, bakışın, üslubun çok sert!"

Omuzlarını silkerken gözlerini benden kaçırdı. "Farkında değilim." Sesinin daha da zayıfladığını fark edince üstelemedim.

"Sana nezaket yakışıyor, ne oldu o iyi şövalyeye?"

Anında ifadesi değişti, Yıldırım'ın gerçekten de büyük sorunları vardı ve işte bu onu öngörülmez yapıyordu.

"Daha dikkatli olacağım, söz," diye şakıdığında kendimi gülümsemeye zorlayarak dudaklarımı kıvırdım ve sanki kadeh kaldırıyormuş gibi fincanımı ona kaldırdım.

"Şövalye sözü." Uzanıp içinde papatya çayı olan fincanını kaldırırken yaralarına rağmen neşeliydi.

"Söz, sevgili leydim."

İçimdeki Miray gözlerini devirirken tek yaptığım psikopat düşmanıma gülümsemek oldu.

♛

"Kel, yarın saat 14.30'da Köprü Kralı'nın aylık masasını toplamak için Büyükada'ya geçecek. Her şey ayarlandı, ödeme bekleniyor. Umarım halledebildin, melez."

Okuduğum o kelimeler gözlerimin ardından kafamın içine akıyor, orada tepinip duruyor, bir tür içsel karabasana dönüşüp yüreğimi sıkıştırıyordu ve ben dudaklarımda o midemi bulandıran tebessümle bir katilin yanında oturuyor, ona hemşirelik yapıyor, yalnızlığa arkadaş olup akşam yemeğinde eşlik ediyordum.

Maze'in verdiği telefonu alıp güvenli bulduğum ilk yerde onu aramak ve okuduğum şeyi ona anlatarak önlem alsınlar diye uyarmak için olduğum yerde sakince otururken içim içimi kemiriyordu.

Yıldırım yarısı sağlam dudaklarına çorbasını götürürken gözleri ara ara bana değse de tüm hareketlerimi izlediğini iliklerime kadar hissediyordum. Şimdiye kadar en ufak bir fire vermediğime ise neredeyse emindim ve kendimi ilk kez boyumdan çok büyük bir işe bulaştırdığımı düşünüyordum.

"Filmi sevmedin sanırım?" diye sordum rahatsız edici gerginliği defetmek için. Yıldırım sanki bu anı bekliyormuşçasına derin bir nefes alarak kaşığı bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Hayır," dedi. "Çorbalardan hoşlanmıyorum, annem küçükken zorla içirirdi, sanırım travmalarım tetikleniyor," diye eklediğinde gözlerim biri açık diğer oldukça kısık olan yaralı gözüne kilitlendi.

"Anlatmak ister misin?" Sesim şefkatli ve anlayış doluydu. Yıldırım başını iki yana salladıktan sonra sıkkın bir iç çekişle yeniden masaya yaklaşıp demin bıraktığı kaşığı eline

aldı ve gözlerini benden kaçırırcasına yarısı dolu çorba kâsesine indirdi.

"Pek anlatacak bir şey yok." Çorbasıyla oynarken sesi sanki geçmişten gelircesine uzaktan yankılanıyordu. Sessizce sürdürmesini bekledim. Bu duruş, bu sesin tınısı anlatmak istemeyen birine değil de konuşmak isteyen birine aitti çünkü.

"Annem ben daha on yaşlarında falanken öldürüldü."

Kelimeler şaşkınlıkla aralanan dudaklarımdan bir anda dökülüverdi. "Nasıl? Öldürüldü mü? Ben çok özür dilerim anlatmak istemezsen..."

"Vaftiz amcam öldürdü," dedi sözümü keserek. Çakır gözleri fal taşı misali ardına kadar açılmış gözlerime kalkarken daha birkaç saat önce Aylin'in sesinden işittiğim o cümle yeniden çınladı zihnimde. *O adam amcasını Pars'ın adamları ile bir olup ortadan kaldırmış, hasta manyağın birisi.*

"Ben de," dedi Yıldırım o an gözlerine inen karanlıkla ekledi. "Onu öldürttüm, Pars Tuna'ya."

Elimdeki kaşık tabağıma çarparak masaya düştü ama Yıldırım gözlerini allak bullak olmuş suratımdan çekmedi.

"Neden şaşırdın ki?" diye sordu dudağı hafifçe kıvrılırken. "Bilmiyor muydun?"

Sertçe yutkunurken açık kalan ağzımı kapadım. İçimi kaplayan rahatsızlık hissi vücudumdan dışarı taşarken bu sefer ben gözlerimi ondan kaçırmak için üzerinde bir sürü yiyeceğin olduğu masaya indirdim. Aklımda dönüp duran ihtimallerin hepsi birbirinden berbattı.

Telefonumu dinliyor olabilir miydi? Aylin ile konuştuklarımı duyduysa ona zarar verebilirdi ve bu da niyetimden haberdar olduğu anlamına gelirdi...

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldığım an sesini işittim. "Sana anlatmadı mı, Köprü Kralı?" dediğinde gözlerimi açıp ona baktım ama artık ifademde şaşkınlık değil bariz bir rahatsızlık vardı. Lakin belli etmesem de rahatlamıştım. Tele-

fonumu dinlememişti ama Maze bana bu numarayı verdiyse korumaya da almıştır diye düşündüm.

"Hayır!" dedim sertçe. "Bana günlük öldürdüğü insanların raporunu vermiyordu."

Yıldırım arkasına yaslanırken göğsünde kollarını bağlayıp başını yana düşürdü. "Benimle oynuyorsun," dedi kendinden oldukça emin bir şekilde. "Ama," dedi dudaklarını büzerek. "Takdir edilesi bir yetenek." Ardından elini kaldırıp işaret parmağını kuvvetli bir tespit yapmış profesör gibi sallayıp dudaklarına götürdü. "Bir an cidden inandım, benim için endişelendiğine."

Kaşlarım sorarcasına havalandığında devam etti. "Senin hâlâ Pars Tuna için endişelenmen ise kalbimi kırıyor," diye parmağını dudaklarından çekip elini kalbinin üzerine koydu.

Dudaklarım cüret okurcasına kıvrılırken bakışlarım Yıldırım'ın yüzünde kısıldı. "Şu an oynayan sensin," dedim. Onun bana attığı karşı başka bir zarfı ona atarak. Masaya yaklaşıp gözlerine daha yakından baktım. "Sen emin olmak istiyorsun," dedim bu sefer ben kendimden sanki son derece eminmişim gibi. İfadesindeki kırılmayla doğru yolda olduğuma emin olarak devam ettim. "Hâlâ eski kocam aklımda mı diye yemliyorsun beni."

Kollarını göğsünden çözüp o da masaya doğru yaklaştı. Aramızdaki salata, çorba ve aperatiflere şükrederek pozisyonumu korudum.

"Çok zekisin güzellik ama," dedi çakır gözleri hilebazca parlayarak. "Sanırım bana artık aklının onda olmadığını ispatlamalısın."

İstemsiz histerik bir kahkaha boğazımdan yükselirken başımı iki yana sallayarak ardıma yaslandım. Tam bir manipülatör piçin tekiyle karşılıklı oturmuş yemek yiyordum.

"Sana hiçbir şey ispat etmek zorunda değilim." Sesim uyarıcı bir tınıda yükseldiğinde Yıldırım panikle araya girdi.

"Hayır, hayır," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Sadece görmek istiyorum; eğer aklının onda olmadığına emin olur ve senden..." Durup gözlerimin içine baktı sanki cevabı orada bulacakmış gibi ve ardından işaret parmağı ile ikimizi göstererek ekledi: "Bize dair bir şans koparırsam, ne istersen yapacağım."

Bir kaşım sorarcasına havalandı. "İş anlaşması yapıyor gibisin?" diye sataşsam da anbean dışa vuran öfkemi umursamadı.

Başını salladıktan sonra ağır ağır kelimeleri tek tek vurgulayarak konuşmaya başladı.

"Bizim olayımız bu, Pars Tuna ile de iş anlaşması yaparak tanışmadın mı?"

Kollarımı bu sefer ben önümde bağladım ve yargılayıcı bakışlarımı yaralı yüzüne çiviledim. Sorum net, sesim ise toktu. "Kurumu beni işe almaması için sen arattın, değil mi?" Cevap vermediğinde dudaklarım, yüzüme soğuk bir his veren yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Bana diyorsun ama oynayan sensin," dedim ayağa kalkarak.

"Bu, hayır mı demek?" diye sorduğunda salonun ortasına kadar ilerlemiştim. Durup omzumun üzerinden ona baktım.

"Hayır," dedim. "Daha iyi bir teklifle gelmelisin," diye eklediğimde sözlerimle birlikte Yıldırım'ın yavaşça yüzüne yayılan gülümsemenin tamamına şahit olmamak için başımı çevirdim ve hızla salondan çıktım.

Ardımda iblisi bıraksam da pis nefesini ensemde duyuyordum. Beni endişelendiren ise onun benim için değil sevdiklerim için yarattığı tehditti. Ahmet abinin babacan yüzü, Pars için önemi, benim için yaptıkları... Onu ortadan kaldırınca Pars'a giden yol açılacaktı. Bu dünyaya doğmamış, birini vurmamış olabilirdim ama salak birisi de değildim. Kaosun sonunda çıkacak yolda şeytanın hedefini görmemek aptallık olurdu.

Şevval Hanım'dan ceketimi alırken zihnimin karmaşasına, içimi yiyip bitiren hınca rağmen sakindim. Yardımcı kadın elma şekerlerinin olduğu poşeti uzattı. "Çocuğunuz var mı?" diye sordum yarı açık kapı eşiğinde elma şekerlerine bakarak.

Kadın sorum karşısında bocalayarak tedirginlikle gülümsedi. O tedirginliğin nedeninin hemen ardımızdaki salonda kulağı bizde olan Yıldırım olduğunu Şevval Hanım'ın ardına kaçırdığı gözlerinden anlıyordum.

"Torunum var, dört yaşında." Sesinden akan sevgi ve şefkat kalp titretecek cinstendi. Şevval Hanım'ın yüzündeki o ifade bana Suzan Hanım'ın bilinci yerinde olan zamanlardaki hâlini anımsattı. Pars'tan bahsettiği zamanlarda yüzünün aldığı ifade gözlerimin az ötesinde capcanlıydı. Hatıralarımla hızla yükselen hüznü bastırmak için dudaklarımı kıvırdım.

Çenemle poşetleri işaret ettim evden çıkmadan hemen önce. "O zaman biri sizin, biri de torununuz için."

PARS

Genç sayılmazdım, yaşlı hiç sayılmazdım ama ben hep bu dünyanın raconuna dair çok şey bildiğimi, işimde de bir dâhi olduğumu düşünürdüm. Bunu tüm dünya böyle düşünüyordu bu arada! Lakin kibir kesinlikle kör edici bir kusurdu. Yenilmez olduğumdan emin olmak ve düşmanlarımı bir böcek kadar aşağıda görmek yaptığım en büyük hatalardan biriydi. Neyse ki ders aldığımı düşünüyordum; bundan sonra rüzgâr

ters yönde esebilir diye bile önlem alacaktım. Tabii bunu yaparken de sevdiğim insanları incitmemeyi artık bir şekilde becermeliydim ama şu da bambaşka bir gerçekti: Sevdiklerimiz de bu hayatta bizim gibi adamların başka kusurlarıydı.

Elbette herkesin düşmanı olabilirdi, içinde yaşadığımız coğrafyada trafikte katil oluyordu insanlar ama hiç kimse durduk yere sizin yatınıza bomba döşemez, yedi yirmi dört sizi izlemesi için adam tutmaz, evinize tünel kazıp sızmaya çalışmazdı. Tabii kartelleri tutan Köprü Kralı namına sahip biri değilseniz.

Batman değildim, o bütünüyle adalete çalışıyordu. Kötü karakterleri yakalayıp polise teslim ediyor, büyük büyük laflar ediyor ve hep bir şekilde iyinin tarafında oluyordu. Ben sadece kendi tarafımdaydım ve gerekmedikçe de düşmanımı kimseye teslim etmezdim. Ben paketlerdim, Azrail de teslim alırdı. "Büyük meleklerden biriyle aramızda sözsüz bir anlaşma var," derdim o karanlık masada ne zaman ölümlerin bahsi geçse... Tam da bu yüzden bazıları deli olduğuma inanıyordu. Ve kesinlikle Azrail'in teslimatları parça parça vermemden hoşlanmadığına da eminim! Evet, ya deliydim ya da viski şişesinin dibini gördüğüm için zırvalıyordum!

Parça parça, Yıldırım!

Sadece onu istiyorum, demişti.

Dudaklarımdan bir küfür istemsizce döküldü, öfkeli bir yırtıcının hırlamasından farksızdı. Parmaklarımın sardığı viski bardağı tenimin altında gıcırdadığında vücudumdaki kaslar da kaskatı kesildi.

Ruh hastası, sevdiğim kadının hayatını kendi hayatına bağlamıştı. O kolundaki lanet şey olmasa, Miray'ın hayatı aldığım onca tedbire rağmen bir ihtimale düşmüş olmasa, onu orada öldürür ve her anından büyük keyif alırdım.

Yıldırım'ı parça parça köpek balıklarına yedirdiğimi düşlerken dudaklarım, loş odada yarısı aydınlanan yüzüme iyice

yerleşti. Bardağımdaki son yudumu alırken kapının açılmasıyla o güzel hayal buharlaşıp uçarken, viskinin ağzımda bıraktığı acı tat kaldı ve kelimeler ağzımın içinde homurtumla beraber yuvarlandı.

"Kapı da çalmıyoruz artık herhâlde!" diye söylendim karanlığa kısık ve mayhoş gözlerle bakarken. Açılan kapıdan odaya dolan ışık karanlığı yenerken masamın önüne ilerleyen beden mantıklı bir görüntüye büründü.

Maze, her zamanki koyu renk tüvit takımlarından birini giymiş, yakasına da gözümü alacak kadar parlak bir broş takmıştı. Kısa saçları ceketinin yakasına değmiyordu. Başımı geriye atmış gözlerimi kırpıştırırken yüzüm ışığın gözlerime verdiği rahatsızlıkla buruşmuştu.

"Kapı çalmacak zaman mı şerro!" Koyu gözleri boş şişeyle elimdeki bardağın arasında gezerken irileşti ve sesinin tonu da sanki mümkünmüş gibi bir oktav daha yükseldi. "Sana içmeyeceksin demedik mi ulan..." diye carladığında yüzümdeki buruşma daha da arttı. Sessizliğe alışan kulaklarım çınlıyordu. Boş bardağı masaya gürültüyle bırakırken iç çektim.

"Düşünmemeye çalışıyorum," dedim sesim boğuk ama isyankârdı. "Yoksa gidip ortalığı ateşe vereceğim ama yapmamam lazım," diye ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırıp bir anda kucağıma bıraktım. Gerçekten bu kadar mı anlaşılamıyordum... Neden kimse beni anlamıyordu ki! Alkol kendimi bokken daha bombok hissetmeme neden oluyordu işte...

Maze boğazının gerisinden hoşnutsuz bir homurtu çıkarırken eğilip avuçlarını masama bastırdı. Aramızdaki mesafe olmasa sanki kafa atacakmış gibi bir hâli vardı.

"Aşk acısı çekerken, hiç çekilmiyorsun da," dedi burnunu buruşturarak. İstemsiz bir kahkaha boğazımdan yükselirken Maze doğrularak kollarını önünde bağladı.

"Kahrından Tahtalı Köy'ü boylayacaksın ha! O kadar kez yaralan, çatışmaya gir, suikast gör, git aşkından öl!"

Kahkaham Maze'in son sözleriyle daha da büyüyüp rayından çıkarken gözlerim yaşarmaya başladı.

"Asla yalnız gitmem," dedim ve kahkaham hızla dinip ciddiyetin ağırlığı damarlarımdaki alkolle hoyratlaşmış kanın üzerine yerleşirken ekledim: "O piçi de kendimle götürürüm."

Maze kollarını yanına indirirken yüzündeki ifade uçup yerini endişeye bıraktı.

"Ne yaptın?" diye sordu sesimdeki gizemi çözmüşçesine.

Şeytani bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken iç çekerek başımı koltuğuma yaslayıp Maze'e baktım.

"Sürpriz..." dedim uzatarak.

Maze masaya doğru yaklaştı, ifadesindeki endişenin benim için olmadığını anlamam alkol yüzünden birkaç saniyemi aldı.

"Miray aradı," dedi. O an oturduğum yerde hızla doğruldum.

"Ne dedi, bir şey mi oldu?"

"Yıldırım'ın Ahmet'i hedef aldığını söylüyor."

Yutkundu ve ekledi: "Adaya geçecek yatta bir şeyler olabilir dedi."

Dudaklarım anında kıvrıldı. *Küçük anarşistim...* diye inledim ama sonra bunu nereden bildiğini düşününce midem içindeki alkolle buruldu ve dudaklarımdaki kıvrılma bir ok gibi düz bir çizgiye döndü.

"Nereden öğrenmiş?" diye sordum panikle, nefesim boğazıma takılırken alkolün bedenimi kaplayan mayhoşluğu adrenalinle uçup gitti.

"Yıldırım'ın maillerini görmüş," dedi Maze çekmecedeki silahı belime yerleştirirken.

"Siktir," diye inledim kapıya doğru hızla yürürken. Yıldırım'ın maillerini gördüyse ve eğer Yıldırım fark ettiyse! Ah Miray nelere kalkışıyordun böyle!

"Ne oldu?" diye koşturuyordu Maze ama durmadım, yer altındaki Köprü Kralı'nın ofisinden çıkıp, surun altındaki adamlarımın nöbet tuttuğu koridorda koşturmaya başladım.

"Miray'ı ara," dedim arkamda kalan Maze'e. "Evden çıkmasın, kapıyı da kimseye açmasın."

"Neler oluyor Pars!" diye bağırdı yeniden Maze ama vaktimiz yoktu.

Suat loş ışığın altındaki aracımın kapısını açarken, "Çabuk," dedim. "Kadıköy'e."

"Hemen efendim," diye şoför koltuğuna hızla yerleşti Suat. Trafikte son sürat akıyorduk, araçtaki çakarları gören diğer şoförler yolumuzu açarken yapmam gereken telefon görüşmelerini yapıyordum.

Yıldırım'ın çevremde olduğunu biliyordum, yatı patlatmak için tezgâh kurdurduğunu da ama zaten o yat patlamayacaktı ve Yıldırım bunu öğrendiğinde bize haber verenin Miray olduğunu düşünecekti.

Saatime baktım.

14.02

Yatı artık gerçekten patlatmak zorundaydım ama çocukların istediğim saate yetişememe ihtimali olasılık olarak çok yüksekti ve eğer yetişemezlerse...

"Daha hızlı Suat," dedim. Bana dikiz aynasından bakıp başını salladı ve gaza yüklendi.

Maze'e haber vererek kendi için büyük risk almıştı. Onu kısıtlamanın bize ne yaptığını acı şekilde görsem de şu an hayatı tehlikede olabilirdi ve benim adamlarımdan birinin ona yetişememe ihtimali... Tanrım! Nefesim göğsümün içinde taş gibi ağırlaştı. Göğsümü sıvazlarken, "Hadi Suat, hadi," diye bağırdım ve köprüyü geçerken hız panelinin 250'yi devirdiğini gördüm.

Saatimle bakışıyor, yelkovanla yarışıyorduk. Miray'ın apartmanının önünde acı bir frenle durduğumda saat 14.25'ti.

Maze Miray'a ulaşamamıştı ve bu beni biraz daha delirtmekten başka bir işe yaramamıştı.

Asansörü bekleyemeyeceğimi anlayarak merdivenleri koşarak çıkmıştım. Kalbim göğsümün altında sancıyordu ama umurumda değildi. Kapısını çaldım, kimse açmıyordu. Telefonumu çıkarıp onu aradım, cevap yoktu ve en son hep sağ cebimde tuttuğum evinin anahtarını çıkarıp kapıyı açtım.

Eve kokusu sinmişti ve burnuma çarpan tanıdıklıkla sendelesem de ağır basan paniğimin beni yönlendirmesine izin verdim. Kapıyı yavaşça kaparken hâlâ onu telefonla arıyordum. Telefonun sesi uzun koridorun ardından çalarken silahımı çıkarıp emniyeti açtım.

Hızlı adımlarla yürürken kapalı kapılardan biri hemen ardımda açıldı ve hızla dönüp arkamdaki kişiyi duvara yaslayıp silahı kaldırdım.

Miray; çığlığı boğazına kaçmış, kocaman açılmış gözler ve aralık dudaklarıyla bana bakarken, nemli teninden akan su o hasret kaldığım zarif boynunda bedeninin sadece mahrem yerlerini saran havluya akıyordu. Şok olmuş hâlde kehribar gözlerine bakarken kokusu tarafından sarmalanıyordum.

Resmen donmuştum, saçlarını saran havlu koluma çarpıp yere düşerken silahımı indirdim. Göğsümdeki sancı onun sıcaklığı ile yumuşarken gözlerim, özlemini çektiği sureti sömürmek istercesine yüz hatlarında, kirpiklerinde geziyordu.

"Sen," diye kekelediğinde sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Sesini zar zor yakalamış gibi kaşlarını yeni edindiği farkındalıkla çatarken, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sesini, her bir nefesini, kokusunu, teninde parlayan ıslak kumral saçlarını, her bir hücresini bu denli özlediğimi bilmiyordum. İyiydi, zarar görmemişti, bunu algılamıştım ama içimde titreyerek hücre duvarlarımda çınlayan o his beni çıldırtıyordu.

Gözlerim yüzünde donmuştu, kanım damarlarımda donmuştu, düşüncelerim durmuş, fırtına dinmiş, yağmur kesilmiş de gökkuşağı mavi göğü doldurmuştu. Güneş onun gözlerindeydi ve sanki ruhuma bakıyordu.

Kehribar gözleri yanıma indirdiğim silaha indiğinde, "Ne? Ne oldu?" diye sordu. Olduğum yerde sendelerken yüzüm buruştu ve gözlerimi güçlükle ondan çekip baktığı yere, silahıma indirdim. Silahı emniyete alıp belime yerleştirdim.

"Tehlikede olduğunu düşündüm," dedim sesim boğazımı sıyırırken. Telefonum çalmaya başladı. Telefonu kulağıma götürdüğümde kardeşimin sinir bozucu kocasının sesini işittim.

"Yat patladı, Yıldırım'ın nabzı hızlı ama anormal derecede değil, sadece biraz heyecanlandı, konumu da Beykoz sahil," dediğinde kuru kuru bir, "Sağ ol," döküldü dudaklarımdan.

Onur daha önce Yıldırım'ın koluna taktığı durum takip bileklikerinden, kız kardeşimin numaradan yakın koruması olduğu zamanlarda Ahsen'e de takmıştı. Tam da bu yüzden Yıldırım'ın cihazını hackleyip onu kontrol altına alması sadece birkaç saatini almıştı. Yıllarca Interpol'ü tek parmağında oynattığım düşündüğümde, –kardeşimin kocası dahi olsa– yardımını kabul edeceğim en tehlikeli isimlerden biriydi ama Miray için herkese tahammül edebilir, kendi adıma her riski alabilirdim.

Risk edemeyeceğim tek şey onun hayatıydı.

"Nakit ödeme kabul ediyorum," dedi Onur. Sesindeki ukalalıkla gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımda da ekledi: "İş başka akrabalık başka."

"Kapat," dedim ve beklemeden telefonu suratına kapattım.

Onur'un o çekik sarımtırak gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum ama şu an gözlerimin parlaklığı ile kamaştığı bambaşka bir şeyin karşısında duruyordum. Bedenlerimiz hâlâ birbirine bir nefes kadar uzakken, Miray'ın kalp atışları-

nı duyup onunla olamasa da kokusuyla kucaklaşırken yapmak istediğim başka bir şey yoktu.

"Neden tehlikede olduğumu düşündün?" diye sordu Miray ve yutkunarak gözlerimi kırpıştırdım. Koyu gözlerim dudaklarından kehribarlarına tırmanırken tüm irademi kullanarak bedenimle geri çekildim ve böylece karım kafeslendiği heybetimden azat olurken kıvrımlı vücudu ortaya çıktı. Bedenimdeki tüm kan tek bir yere hücum ederken kalp atışlarım kontrolümde değildi.

Silahımı belimdeki yerine yerleştirirken beynimin içinde dönen film çok başkaydı.

Miray'ın dudaklarına yapışıp, parmaklarımı ıslak saçlarına geçirdiğimi ve onu duvarla aramda tekrar hapsederken diğer elimle vücudunu zar zor kapatan beyaz havluyu çıkarıp atmayı, hemen tam da bu duvara dayadığım vücuduna tapmayı düşündüm kısa bir an...

Miray kollarını önünde bağlayıp öksürdüğünde silkelenerek düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlerimi evinde gezdirmeye başladım.

Kaşlarım birbirine yaklaşırken, "Yıldırım maillerine baktığını fark etti mi?" diye sorduğumda kısa bir an bocaladı. Delici bakışlarını üzerimde hissederken boynumu kütlettim.

Tanrı bana yardımcı olsundu! Bir mülptelanın bağımlısı olduğu şeyle sınandığı gibi sınanıyordum şu an ve bu tam göğsümün ortasına kurşun yemişim benzeri künt bir ağrıya neden oluyor, kaslarım ıstırap veren bir gerilimle kasılıyordu.

"Ha... hayır. Yani sanırım." Sesindeki şüphe ve endişe bakışlarımı yüzüne çekti. İfadesi karmaşıktı; bana kızmakla sarılmak arasında bocalıyordu, aklını karıştıran sorular ve onu benden uzak tutmakta ısrarlı kalan kırıklıklarını görebiliyordum.

"Bana zarar vermez!" diye çenesini kaldırdığı an kaşlarım çatıldı.

"Yatın patlamadığını anladığında sana bir casus muamelesi yapacağını düşünmedin mi?" diye sordum. Sesim sert olsa da suçlayıcı değildi, beni biraz olsun tanıdıysa endişemi anlamalıydı.

Miray'ın bir kaşı sertçe havalandı.

"Ahmet abinin ölmesine izin mi verseydim?" diye çıkıştı onu tanıdığım kendine has anarşistlikle. Dudaklarım kıvrılacak oldu ama kendimi dizginledim ve ifadesiz yüzümü korurken başımı hafifçe yana eğip ona doğru büyük bir adım attım. Anında kolları yanına indi, artık deminkinden daha yakın bir pozisyondaydık.

Gözlerimin ve bedenimin hapsindeydi; dikleştirdiği boynu, dik dik bakan hareleriyle meydan okuyordu. Bilmediği, ruhumun, kalbimin ve o cılız bedenine rağmen o değil, ben onun hapsindeydim.

Sesim bir fısıltıyla dökülse de dudaklarımdan katıydı.

"Yakınımda olan birinin öldürülebileceğine imkân verir miyim sence?" Dudakları manidar bir tebessümle kıvrıldı. Dudaklarım dudaklarına değmese de bakışlarımız ve sıcak hızlı soluklarımız öpüşüyordu.

"Doğru ya," dedi gözlerini ısrarla gözlerimden çekmeden. "Sen Köprü Kralı'ydın."

Onun sesi de fısıltıdan ibaretti ama sertti. Bu sefer dudağımın bir kenarının hafifçe kıvrılmasına izin verdiğimde gözleri bir anlık yumuşasa da hızla kararırken kaşları yeniden çatıldı. Başını hafifçe yana çevirip demin anahtarla içeri girdiğim kapıya bakarken açığa çıkan boynundan burnuma çarpan net kokuyla gözlerim kapandı. Dudaklarımı teniyle buluşturduğumda tüm acılarımın dineceğini biliyordum; benim ağrı kesicim, ilacım, bağımlılığım bir nefes kadar uzağımdaydı. İrademi tüm gücümü sarf ederek kullanıyordum ki Miray sertçe beni iterek yana kaydı. Gözlerim açılırken hemen yanımda avcunu açarak elini uzattı.

"Anahtarı veriyorsun hemen!"

Bedenimi yavaşça çevirirken elimi cebime atıp anahtarı çıkardım ve bu fırsatı kaçırmamak için diğer elimle elini tuttum. Tenlerimizin teması iki yorgun yıldırımın gökyüzünde buluşması gibiydi. Gözleri büyürken nefesi kesildi, aralanan dudaklarına bakarken iç çekerek ondan bedenime akan yoğun hissi kabul ettim. Diğer elimdeki anahtarı avcuna bırakıp elini kapatırken gözlerim gözlerindeydi.

O gözlere daha ne kadar bakabilirdim bilmiyordum o yüzden içinde bulunduğum her anı arsızca sömürüyordum.

"Bir daha evine girme," dedim yalvarırcasına. "Bilgisayarına ya da telefonuna bakma, onunla asla ama asla yalnız kalma." Dudaklarımı birbirine bastırırken Miray'ın yumuşayan bakışlarına sığındım.

"Senin için hep geleceğimi biliyor," diye fısıldadığımda yutkundu ve güneşi giymiş hareleri titredi.

Kelimeler dudaklarından tekleyerek döküldü. "Gel-me!" Acılı bir gülümsemeyle gözlerim kısıldı.

"Eğer bir gün gelemezsem," dedim sakince ve ekledim: "Yaşamıyorumdur."

Yüzüne hızla yayılan endişeyle bakışları göğsüme indi, oradan da aynı süratle yüzüme çıktı. Solan morluklar, yara izleri, kirli sakallı yüzüme uzun uzun baktı.

"Kendine dikkat etmelisin," dedi elini sanki ateşe dönmüşüm gibi hızla avuçlarımın arasından çekerken. Sonra gözlerini kaçırıp birkaç adım geriledi ve bedenini bana yolu gösterircesine çevirdi.

"Ne de olsa Köprü Kralı'sın."

İlerledim ve tam önünde durup bedenimi yeniden ona çevirdim.

"Ne o, bensiz köprü üzülür mü?"

Ben üzülürüm, desin istiyordum. Sözleri demese de gözleri söylüyordu ama işitmek istiyordum. Ağrıyan kalbimin atmaya devam etmek için biraz teselliye ihtiyacı vardı.

Her zamanki gibi boynunu dikleştirdi ve bana gözleriyle meydan okudu.

"Evimden gider misin artık?"

Ona doğru bir adım attım, geriledi ama inadını da yüzünden düşürmedi. Dudaklarına doğru eğildim, kolumu kaldırıp avcumu duvara bastırırken yine benim kafesimdeydi ve ben durmam gereken o yerde, nefesini dudaklarımda hissettiğim o yerde durdum.

"Üzülür müsün, Miray?" diye sordum adının harflerine bastırarak. "Bir gün sana gelmezsem... Söyle," diye fısıldadım gözlerimi kaparken. "Bana dayanabilmem için bir şey söyle."

"Gelme Pars," dedi. Sesinin tınısından akan öfke, nefesinden tenime çarpan acı o kadar keskindi ki yüzüm acıyla buruştu. "Ben sana gelmeyeceğim çünkü..."

"Neden?" diye inledim.

Yutkundu. "Artık biz diye bir şey yok."

"Hayır!" dedim kesinlikle sözlerini reddederek.

Parmaklarımla çenesini tutup parmağımla okşarken gözlerimi araladım ve bir damla yaş tüm irademi yerle bir edip süzüldü ve Miray'ın titreyen alt dudağına damladı.

"Ben," diye fısıldadım. "Son nefesime kadar senin için geleceğim. Gelme desen de sen gelmesen de ben hep sana geleceğim."

Titrek bir iç çekişle akan gözyaşı yanağına süzüldüğünde eğildim ve bıraktığım gözyaşımı küçük bir buseyle onun alt dudağından aldım. Alevi dinmemiş bir kor parçasını öpmek gibiydi, yakıcıydı ama ben; beni yaksın kül etsin, her yanımı alevleriyle sarsın istiyordum. Burada kaldıkça bu istekle im-

kânsızlıklar arasında ezileceğimi anlayarak sertçe bedenimi koparırcasına ondan çekip kapıya yöneldim.

Elim kapının kulpunda kaldı. Olduğum yerde omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes aldım. Başımı hafifçe çevirdim ama ona bakmadım.

"Bir daha kendini riske etme," dedim ve bir cevap beklemedim.

Kapıyı açıp kendimi dışarı atana, oradan da merdivenleri süratle inene kadar kendime tekrar düşünme izni vermedim. Aracın arka koltuğuna kendimi atıp, onun mahallesinden çıkana kadar ne sımsıkı tuttuğum yumruklarımı ne de kapadığım gözlerimi açmadım.

Aksi olsa geri döner, onu daha önce yaptığım gibi omzuma atar, bu sefer yatıma değil evimize götürürdüm.

Evet yat olmazdı, çünkü onu Yıldırım'ın radarından çıkarmak için yatı patlattırmıştım.

Savaşmaya devam etmem için gerekli olan umudu güç de olsa koparmıştım sevdiğim kadından. Bir kraldım, tacım olmasa da kimseye diz çökmemiştim ama onun için çökerdim. Üzerinde sancağımın olduğu kulelerim olmasa da sağlam ve yüksek duvarlarım vardı lakin onu o duvarların ardında kaybetmiştim.

Aramıza giren bambaşka duvarlar ve yollar vardı şimdi ve bu sefer Kral toprakları için değil, esiri olduğu kişinin dudaklarından dökülecek bir çift güzel söz işitebilmek için savaşıyordu.

İster istemez gülümsedim ve üzerinden geçtiğimiz Boğaz'ın mavi sularına baktım ve telefonumu çıkarıp en yakın adamıma bir mesaj attım.

Bu sefer köprü, karımla aramıza son kez girecekti...

MİRAY

Ona olan duygularımın kırıklıklarımın altında ezilmesi, öfkemin ateşiyle çoktan yanıp kül olması gerekmez miydi? Onu arzulamamam, onun için endişelenmemem, kokusunu içime çekmek istememem gerekiyordu! Araya giren zamanın bazı şeyleri silmesi gerekiyordu ama Pars'a duyduğum aşk o kadar kuvvetliydi ki silinen tek şey kötü anılardı sanki. Yine de ne yaşananları silebiliyor ne de onlarla baş edebiliyordum.

Köprü Kralı... Sevdiğim adam kral olan değildi; sevdiğim adam ailesine kol kanat geren, Alzheimer hastası babaannesi için hem çocuk hem baba hem sevgili olabilen, kardeşinin doğumunda ne yapacağını bilemeyen, yeğenini incitmekten korktuğu için benim zorumla kucağına alan koca yürekli adamdı. Sadece Pars'tı. O Pars, uğruna kabul ettiğim sıfatıydı Köprü Kralı...

Varlığı hem beni tüketiyor hem de yeniden var ediyordu. Onu kovmakla ona sımsıkı sarılmak arasında asılı kaldığım, dudaklarının esintisini dudaklarımda bıraktığı duvarın kenarında, koridorda silikleşen kuvvetli varlığının anısına tutunuyordum.

Acınasıydım ama o da acınasıydı... Düştüğümüz hâle baktığımda kederin akrebi zehirli kuyruğunu ruhuma saplıyordu. Suzan Hanım'ın aklı yerindeyken yoğun bakımda söylediği sözler yığıldı allak bullak olmuş zihnime.

"Ama şimdi o soğuk kara gözlerinde bir sıcaklık var, artık canının bir değeri var ve eve dönmesi için de bir sebebi..."

Her şeyi daha güzel yapabilirdik, diye geçirdim içimden o sözlerin hatırasının üzerine. Zaten öyle olmaz mıydı; bir kere yaralanmaya görün, tüm keşkeler o yarayı kaşımak için vaktini beklerdi. Olan biteni kabullenip artık geçmiş adına derin bir iç çekiş kaldığında vakti geldi demekti o keşkelerin...

O keşkeleri öteledim dumanlı bilincimin dipsiz derinliklerine ve derin bir nefes alırken gözlerimi kapatıp artık onun burada olmadığını kabullendim.

Kendimi, sırtımı yasladığım duvardan güçlükle kaldırırken dudaklarımda bıraktığı ateşle üzerimdeki kısa nemli havluya rağmen alev alevdim. Yatak odasına sürüklediğim bacaklarım ruhumun yorgunluğu ile ağırlaşmıştı. Nihayet ulaştığım odamda, yatağa bıraktığım bedenimin acısıyla inledim; sanki maraton koşmuşçasına sızlayan kaslarım titriyordu. Bunun bir tür travmatik tepki olduğunu düşünmek isterdim ama değildi.

Baş edemediğim şeyin kırıklıklarım ya da diğer kötü duygular olmadığını biliyordum, onlar benim Pars'a duyduğum, bastırmaya çalıştığım hislerin yanında hiçti. Oysa onu görmüyor, kokusunu duymuyorken ne kolaydı özlemiyle baş etmek...

Belki de birbirimizi bu kadar sevmemeli, böyle delice bir ilk görüşte aşk tufanına kendimizi kontrolsüzce bırakmamalıydık. Yatağın üzerindeki örtüyü açıp bedenimi içeri çektim ve örtüyü başımın üzerine kadar çekip gözlerimi sımsıkı kapattım.

O zaman daha kolay olurdu belki her şey...

Titrememem devam ediyordu, yatağın içinde cenin pozisyonu alarak küçüldüm ve kollarımı bacaklarıma sardım. Ne bedenim ne de zihnim duruyordu ama dursun istiyordum, uyumak ve her şey geçince uyanmak istiyordum.

Ama hep biliyordum, düştüğümde parça parça olacağımı biliyordum. Oysa göze almıştım, değil mi? Acıyı, aşk uğruna kabul etmiştim. Gözlerimden süzülen yaşın yastığı ıslattığını, nemlenen yanağımla hissedene kadar ağladığımın farkında değildim.

Bana âşıktı, ona âşıktım.

Bu aşkı içimden söküp atmak istiyordum, bu aşk son nefesime kadar benimle kalsın istiyordum. Acı çekmek istemiyordum ama acı, yaşadığım şeylerden kalan en somut şeydi. Kaybolmak istiyordum, gelip beni bulsun istiyordum. Bizden vazgeçsin istiyordum, beni asla unutmasın istiyordum. Her şeye rağmen dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde hissetmek istiyordum. Kendimden nefret ediyordum aklımdan çıkaramadığım için. Ondan nefret ediyordum kalbimden çıkmadığı için.

Kapının sesiyle uyandığımda her yer karanlıktı. Pencereden içeri sızan silik ışık duvarlarda tuhaf gölgeler bıraktığından, bulanık görüntünün gözlerimin ardında netleşmesi zaman aldı. Kapı zili yerini ahşap ağır kapıyı titreten yumruklamalara bıraktığında hızla yataktan doğrulup hâlâ üzerimde olan havluyu hızla kenara attım. Çekmeceden çıkardığım takımlardan birini hızla üzerime geçirirken, "Geliyorum!" diye bağırdım ama sesimin boğazımdan başımın arkasına yürüyen çınlayışı keskin bir baş ağrısı olup saplandığında yüzüm acıyla buruştu.

Ne renk giydiğimi seçemediğim triko takımla koridorda yürürken yüzüme düşen karışmış saçlarımı arkaya attım. Kapıyı kontrol etmeden açmamam gerekiyordu ama baş ağrısı ve algılarımı kaplayan koyu sisle zil sesine daha fazla tahammül edemeyerek kapıyı hışımla açtım.

Yıldırım hâlâ yarısı kapalı olan diğer gözü ve sağlam olan gözünü kocaman açmış; endişeli, öfkeli ve karmakarışık olmuş başka duygularla evime izinsiz dalarken yana çekilerek kendimi onunla çarpışmaktan kıl payı kurtardım.

"Neler oluyor?" diye bağırdım arkasından. Bana cevap vermek yerine evin içine yürüdüğünü gördüğümde önce kapıyı kapattım ve ben de arkasından onu takip ettim. Oda oda gezerken burnundan soluyordu.

"Nerede o?" diye sorduğunda zaten sis dolu beynimin kıvrımları titredi.

Uykunun boğduğu sesimle, "Kim?" diye sordum.

"Pars! Köprü Kralı, eski kocan!"

Sert ve sataşan sesinden akan öfke değilse de onun adını işitmemle yakın hafızam birisi kafamın içine ışık tutmuş gibi aydınlandı ve o aydınlanma kalbimde yeni dinmiş sancının varlığını hatırlattı.

"Gitti," dedim hissiz ve umursamaz bir sesle. Kapının açıldığı geniş koridorun ortasında, bir yanında salon diğer yanında mutfak olan arada durup bana döndüğünde kollarımı önümde kavuşturup bezgin bezgin suratına baktım.

"Maze bana ulaşamadığı için endişelenmiş," dedim kuru kuru. Yalan değildi. Maze'e dönmediğimi hatırladım ama Pars muhtemelen ona sorun olmadığını haber verdiğinden tekrar aramamıştı.

Yıldırım'ın çakır gözleri yüzümde gördüğü şeyle kısa bir an ifadesinde öfke kırıldı ve yerini bambaşka bir şeye bıraktı ama onu çözümlemek istemeyecek kadar yorgundum. Yine de yaraları epey toparlamış görünüyordu; üzerindeki antrasit takımı ve gevşek kravatına bakılırsa işe de dönmüş olmalıydı.

"Ne oldu sana?" diye sordu sanki beni daha şimdi görmüş gibi.

"Ne?" diye indirdim kollarımı yanıma. Sonra parmaklarımla yüzüme dokundum. "Ne olmuş?"

Hızla arkamda, kapının ardında kalan koridorun başındaki aynaya yöneldim. Gözümün beyazı kan çanağına dönmüş ve şişti. Saçlarım karmakarışıktı ve yüzümde yastık izi vardı.

Derin bir nefes alarak arkama döndüğümde, Yıldırım'la az daha çarpışacak kadar yakın olduğumu fark etmemle irkilerek başka yöne doğru seğirttim.

"Sana bir şey mi yaptı?" diye sordu. Mutfağa girerken başımı sertçe salladım.

"Hayır, yapmadı," dedim kahve makinesinin tuşuna basarken.

"Ne bu hâlin o zaman?"

"Konuşmak istemiyorum."

Hemen ardımdaydı, omzuma dokunacak oldu ama kolumu sertçe çektiğimde elini yanına indirip o rahatsız edici gözlerini de yüzüme yapıştırdı.

"Eğer sana bir şey yaptıysa..."

Dolaptan aldığım kupayı sertçe tezgâha bıraktığımda sözü yarım kaldı. Ona, *yeter artık* diyen bakışlarımı bu sefer ben onun gözlerine yapıştırarak kaşlarımı meydan okurcasına havaya kaldırdım.

"Onun adını da namını da duymak istemiyorum, onun hakkında konuşmak istemiyorum, eskiden neyim olduğunu hatırlamak istemiyorum!" Sesim oktav oktav yükseldi ve Yıldırım'ın tüm gardını tek tek kırarken omuzları da düştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı beş yaşında bir çocuk gibi. "Ben endişelendim," dediğinde bağırdım.

"Endişelenme! Ne sen ne o, rahat bırakın beni ya!" Sona doğru çatlayan sesimle tekrar titremeye başlayan bedenimi sakinleştirmek umuduyla kendime sarıldığımda Yıldırım bana doğru atak yaptı ama hızla elimi kaldırarak onu durdururken biraz daha gerileyerek pencere kenarına tünedim.

"Yaklaşma!"

"Özür dilerim."

Sahici hüzünlü ifadesine bakmaya tahammül edemediğim için bakışlarımı kahve makinesine çevirdim. Derin bir iç çekişle, "Beni yalnız bıraksan bu akşam?" diye sorduğumda, "Miray..." diye itiraz edecek oldu ama devam etmesine izin vermedim.

"Lütfen!" Bir rica kelimesi, emreder bir tınıyla döküldü ağzımdan. Yıldırım usulca başını sallayıp öne eğdi.

"Peki," dedi koridora doğru adımlarken. "Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Yalnız kalmaya ve kapımın yumruklanmamasına ihtiyacım var," diye eklediğimde omzunun üzerindeki başını yeniden salladı ve geldiği hızla olmasa da evimi nihayet terk ettiğinde, sanki o an oksijene kavuşmuşum gibi havayı büyük bir açlıkla içime çekerek omuzlarımı düşürerek öne doğru eğildim.

Parmaklarımla şakaklarımı ovuştururken makine kahvenin olduğuna dair sinyalini verdi. Dolaptaki ağrı kesicilerden birini alıp, bardağa doldurduğum sudan aldığım büyük bir yudumla suyu mideme indirdim ve demin Yıldırım'ın kafasında parçalasam mutlu olacağım kupaya sıcak kahveyi doldurdum.

Karanlık salona geçtim, pencereden dolan ışık yeterliydi ve soğuk loşluğun iyi geleceğini düşünerek ışığı açmadım. O pencerelerden birine dönük tekli berjerlerden birine yerleştim ve kahvemden küçük bir yudum alarak Boğaz'ı izlemeye başladım. Düşüncelerim birkaç saat önceki gibi kaotik değildi, zihnim uykuyla sakinleşmişti ve kalbim normal bir ritimle atıyordu. Perişan bir hâlde görünsem de sükûnet sarmıştı her yanımı, dışarıda gümbür gümbür akan hayat ve ışıklar içindeki köprüye baktıkça şükrediyordum sessizliğe. Lakin bu sessizlik düşündürüyordu da...

Pars'ın geceler boyu çalıştığı günleri düşünüyordum; kaosun iplerini elinde tuttuğunu, o gece onları Derin'le o masanın

ardında gördüğümde daha iyi anlamıştım. O gece gördüğüm adam benim evlendiğim adam değildi. Sesindeki otorite, oturuşundaki hâkimiyet, bakışlarındaki alev... Zaman tünelinden çıkıp gelen korkutucu bir kral gibi iktidarını koruyordu. Onu biraz tanıyan biri karısını herkesin içinde okşamayacağını bilirdi; o Roma'nın kralı değildi. Köprü'nün kralıydı ve kendi sert çizgileri vardı. Sevdiklerini bir ihtimale bırakmayacak katı kurallara sahipti; o, korkak birinin âşık olmaması, sevmemesi, arkadaşlık dahi yapmaması gereken biriydi.

Maze gördüğüm en cesur kadındı, Atlas Alsoy'un Pars için kurşunların önüne atlayacağma şüphem yoktu... Peki ben?

Onun için kurşunlarm önüne atlar mıydım? Hem de hiç düşünmeden... Peki bu tek başına yeter miydi? Hayır!

Kahvemden bir yudum daha aldım ve kupayı yanımdaki sehpaya bıraktığımda kapı çaldı. Sert bir nefesi burnumdan verirken ayağa kalktım ve bu sefer Yıldırım'ı yaka paça kovmak üzere ayağımı yere vura vura kapıya ulaştım ama kapıyı açtığımda kimse yoktu. Kaşlarım anlamsızca çatılırken başımı uzatıp aşağı inen merdivenlere, asansöre ve sağımda kısa kalan koridora baktım.

Kimse yoktu. Tam kapıyı kapatıp içeri geçecekken kapı eşiğindeki paketle duraksadım. Adına aşina olduğum bir restoranın amblemi vardı. Eğilip paketin üzerindeki notu ve yemeği alıp kapıyı kapattım ve salona geçip yemek masasının üzerine yemeği bırakırken burnuma dolan enfes kokuyla midem guruldadığında açlığımı fark ettim. Sahi tüm gün mideme sadece bir ağrı kesici, bir de birkaç yudum aldığım kahveden başka bir şey girmemişti. Not kâğıdını pencereden dolan loş ışığın altına tuttum.

"Pars en çok ekşi soslu tatlı tavuk sevdiğini söyledi ama bence berbat bir seçim! Bir şey hem ekşi hem tatlı nasıl olur! O yüzden ben yanına halis muhlis bir Adana kebap ekledim. Afiyet olsun.

Maze.

Ve dipnot: Yemeği yemezsen götünü keserim ve bu ironi değil!"

Dudaklarımda beliren gülümsemeyle paketleri poşetinden çıkardım ve üst üste koyulmuş paketleri açtım. Birinde Pars'ın doğru bildiği ve gerçekten sevdiğim tavuk, diğerinde de Maze'in seçimi Adana kebap vardı. Pars'ı en az beni tanıdığı kadar tanıyordum; yemeği kendi gönderse elimi sürmeyeceğimi bildiğinden Maze'e göndertmişti. Restoran en sevdiğim restoranlardan biriydi, sadece bir kere gitmiştik onunla ve o bir kerelik anıyı aklında tutuşunun kalbimi okşamaması gerekiyordu!

Tam paketi kaldırıp yere koyacaktım ki, torbanın altındaki şıngırtıyla ağzını yeniden aralayıp içine baktığımda tanıdık anahtarlık gözüme başka bir notla ilişti. Victoria'nın anahtarı ve minik kırmızı zarfı heyecanla çıkarırken cama koştum ve pencereyi açıp sokağa baktım. Sokağın başında iki aracın arasına park edilmiş arabamı görünce gözlerim dolsa da yüzüme çarpan soğukla ürpererek, yüzümde aptal bir sırıtışla masaya dönüp oturdum ve kırmızı zarfı açtım.

El yazısı da tanıdıktı ve bu tanıdıklık yüreğimi sızlattı.

"Benim aldığım hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini bildiğimden sana emektarını gönderdim ve evimizin anahtarı da anahtarlığın arasında takılı. Biliyorum onu da istemezsin ama senin evin kalbimin attığı yer."

Evlendikten sonra bana hediye olarak aldığı cipten bahsediyordu Pars. Bir ya da iki kere kullandığım ve zaten sonrasında evden çıkamadığım için binemediğim aracı... Victoria'nın yanında paslanan dev beyaz araba... Diğer siyah ve antrasit araçların arasında sırıttığını anımsadığımda silkelenerek anıları zihnimi işgal etmeden defettim.

Anahtarlığı göz hizama kaldırırken titreyen ellerimin arasındaki notu masaya yemeğin yanına bıraktım. Anahtarlığı-

mın arasındaki en uzun ve kaba olan anahtar ise bana yaşanılan kötü günleri değil, bir elin parmağı kadar sayılacak az ama mutlu günleri düşündürmüştü.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefesle başımı sertçe salladım. Hayır, ne anılara ne düşüncelere izin verecektim. Karnım guruldayarak açlığımı hatırlattığında anahtarları da notların yanına bıraktım.

Mutfağa dönüp çatal bıçak ve bir porselen tabak ile salona dönerken dudaklarımdaki tuhaf kıvrılmayı silemedim. Hani bir durum hoşunuza gitmemelidir ama sizi bir şekilde etkilemiştir ya, tam olarak onu yaşıyordum.

Beni bu kadar iyi tanımasından, sevdiğim yemeği kaos dolu dinamik hayatımıza rağmen aklına kazımasından, arabamı onca yeni aracın dolu garajına rağmen benim için değerli olduğundan hurdaya çıkarmamasından, evin anahtarını, anahtarlığıma takmasından ve o nottan... Etkilenmemeliydim!

Tavuğumu köprü manzarasında yerken onun şu an nerelerde olduğunu da merak etmemeliydim ama içimde bir his tam gözlerimin önündeki köprünün ardında, karanlık bir masada, o görkemli koltuğunda olduğunu söylüyordu.

12. BÖLÜM
KRAL

Köprü benim!
Zafer de yenilgi de hep kendi ihtimallerimdi.
Kazanılacak toprak da benimdi, kaybedilecek kan da!
Cellat da bendim, kurban da!
Sonra o çıkıp geldi.
Ve tüm ihtimaller bir ihtimale kurban oldu.
Artık cellat da oydu, kurban da...

PARS

Köprü Kralı olmadığım zamanlarda bir holdingin başkanı olduğum için normal iş insanlarıyla normal toplantılar yapıp iş yemeklerine çıkıyordum. Aile şirketimiz neredeyse onlarca yıldır köprünün önünde duran o yenilmez kale olsa da asla bir paravan sayılmayacak kadar büyük ve köklüydü. İhaleler yapıyor, başka ihalelere katılıyor ve namımın getirdiği kuvvetli söylemlerin ekmeğini şirketçe yiyorduk. Korku daima saygı getiriyordu ne yazık ki ve dedemin, hatta yaşadığı kısa hayatında babamın dahi o korkuyu ustaca yönetip maddi çıkarlarımız adına kullandığı tarihimiz düşünüldüğünde, dedem ve onun da dedeleri dâhil ailedeki en tedirgin edici ismin ben olduğumu biliyordum.

Japonya'dan gelen iş ortaklarımızla çıktığımız akşam yemeği ise son birkaç hafta içinde yaptığım en normal şeydi. Be-

CamScanner ile tarandı

raber gerçekleştirilen bir projede onların yüksek mühendislik dehası iş aletlerinden yüklü miktarda satın almış ve fabrikasyon sahalarımızda kullanmaya başlamış, iş performansımızı yüzde iki yüze katlayarak kâr marjında tavanı görmüştük. Yıllardır çalıştığımız şirket sadece Uzak Doğu ve Avrupa'nın seçkin iş insanlarıyla ortaklık yapıyordu. Bu projenin neredeyse yüzde doksanını Atlas takip etse de kutlama yemeklerini daima birlikte yediğimiz ve başka iş ortaklıkları için sözleştiğimiz o klasikleşmiş akşamlardan birindeydik.

Atlas ile dile hâkim olduğumuz içinse tercümana ihtiyacımız yoktu. Masada birim müdürlerim, en yakın arkadaşım olan ortağım ve karşı taraftan da ürünlerini kullandığımız üç iş ortağımız vardı. Yüzler gülüyordu, otelin en üst katındaki restorandaki aşçı sürekli kendi özel spesiyallerinden sıcak servis yaptırırken, VIP salon şefi ve garsonlar masanın etrafında dört dönüyordu.

Ama zihnen burada değil, aklım çok başka bir yerdeydi...

Atlas ve misafirlerimiz derin sohbetlerinin içinde kahkahalar atarken Suat eli önünde VIP salonun girişinde belirdiğinde, koyu gözlerim sorarcasına gözlerine tırmandı. İfadesi donuktu. Ona elimi kaldırıp parmaklarımla gelmesi için izin verdiğimde Atlas kısa bir an bana baksa da misafirlerimizle olan sohbetini bölmedi. O, benim bu dünyada ortaya koyduğum sağlam iş adamı profiliydi. Atlas'a dışarıdan bakan biri bu güzel yüze sahip adamın birini öldüreceğine ihtimal vermezdi. Kan bağımız olmasa da kardeşlik aramızda çocukluk yıllarında gelişmişti ve hep yaptığı gibi işi adımıza güzel kahkahaları ile bile kurtarmayı başarıyordu.

Suat sağ omzunun üzerinden kulağıma eğildiğinde tüm dikkatim onda olsa da gözlerim masadakilerdeydi. İfadem rahat, oturuşum hâkimiyet vadediyordu.

"Miray Hanım onunla buluştu," dediği an başımı sertçe ona çevirdim, o rahatlık buhar olup uçtu; beklentime rağmen bu gerçeklikten hoşlanmıyordum. Suat hafifçe doğrulduğunda masadaki tüm yüzler bize dönmüştü. Miray'ın üzerinde derin bir yırtmacı olan bej saten bir gece elbisesi, açık kahve kürk ve yüksek topuklu krem çizmeleriyle dışarı çıktığına dair olan görüntülü mesaj bir saat kadar önce gelmişti. Çocuklar taksinin peşine takılsa da bir saattir burada yüzümdeki ince gülümsemeye rağmen diken üzerinde oturuyordum.

Planıma rağmen, olacakları bilmeme rağmen ilk defa her şey yolunda gidiyor olsa da gergindim...

"Aylin de yanında mı?" diye sordum ve Suat başım iki yana salladığında tüm kaslarım gerildi.

Beni asla dinlemeyeceksin, değil mi küçük anarşistim, diye geçirdim içimden.

Masadakilere dönüp hafifçe tebessüm ettim ve Japon ortaklarımıza kendi dillerinde teşekkürlerimi sunarak izin istediğimde, Atlas'ın bakışlarına karşın ona usulca başımla devam etmesi için işaret vererek masadan kalktım.

Suat ile VIP salonun çıkışına ilerlerken fısıltıyla sorsam da sesim bir tıslama gibi çıktı.

"Yıldırım'la yalnız mı?"

"Evet," diye yanıtladı. Sesinde o adamlarımda çok nadir rastladığım çekimserlik vardı. Genelde beni kontrolümü aşmanın sınırında gördüklerinde tedirgin olurlardı ki şu an o anlardan birindeydik.

"Nerede buluştular?" diye sordum asansöre doğru iri adımlarla yürürken ve birkaç kişinin iyi akşamlar dileğini büyük bir kabalıkla havada bırakırken. Tek düşündüğüm Miray ve Yıldırım'ın kontrolüm dışına çıkabilme ihtimalleriydi.

"Now Palas'ta, efendim."

Yıldırım her şeyi bilerek yapıyordu! Benim mekânıma, benim karımı koluna takıp giderek beni kışkırtmaya çalışıyordu! Başarılı da oluyordu...

Ardından hızla devam etti Suat, sanki sözleri üzerimdeki gerilim dolu elektriklenmeyi alacakmış gibi.

"Planlandığı gibi, Yıldırım'ın iş yaptığı adamlardan birinin lansman davetine gitti Miray Hanım, onu kapıda Yıldırım karşıladığın..."

Ölüm kokan karanlık sesim asansörün içinde yankılandığında artık sabrımın kalmadığını haykırıyordu.

"Miray ona gönderdiğim bilekliği taktı mı?" Bu sabah ona bir kutu göndermiş, pırlanta taşlı bilekliği (aslında o bileklik bir zamanlar Ahsen'in de kullandığı ve Yıldırım'ın da beni tehdit ettiği bir durum takip bilekliği idi) üzerinde takmasının güvenliği açısından önemli olduğu küçük bir not ve bir kullanım kılavuzu bıraktırmıştım.

"Takmamış efendim, hiç sinyal alamadık."

Kaşlarım ilgiyle havalanırken dişlerimi birbirine bastırdım.

Ellerim yanlarımda birer yumruğa dönüşürken asansör de hızla otelin garajına iniyordu. Kravatımı koparırcasına gevşetip derin nefeslerle kendimi teskin etmeye çalıştım.

Anarşist! Peki madem...

Garaja açılan asansörden çıktığımızda bekleyen adamlar hazır ola geçti. Ahmet az ileride Rolls-Royce'un yanındaydı. Onu patlayan teknede öldü ilan ettiğimiz için açığa çıkarmıyorduk. Başında bir kasket şapka, daima tıraşlı olan yüzünde de takma sakalı ile açık krem sıradan bir takım giyip numarasız gözlükler takmıştı.

"Efendim," diye karşıladı beni.

"Hoş olmuşsun," dedim sözlerimin aksine sert bir ifadeyle.

Dudakları kıvrıldı ve kapımı açarken, "Size layık olmaya çalışıyoruz," dediğinde koltuğuma yerleşmiştim.

Başımı kaldırıp gözlüklerin ardında emrimi bekleyen koyu harelerine baktım. "Bu gece artık bu iş bitsin! Fazla uzadı."

"Onu getiriyorum o zaman?" diye sordu. Başımla onayladım.

"Evet." Gözüm garajın açılan kapısının önünde akan yola dalarken yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi, Ahmet kapıyı kapatmadan hemen önce ekledim. "Güzel giyinsin."

♛

Eski bir saray olan aile mülküm otuz iki sene önce restore edilmişti. Otel görevi gören özel daireleri vardı ve genelde bu daireleri ülkeyi ziyarete gelen Arap şeyhleri, politikacıları ve mimari meraklısı dünyaca ünlü iş insanları sıraya girerek kiralıyordu. Bir haftalık ücretinin beş yüz küsur bin dolar olduğunu dün akşam hayatımda ilk kez aradığım Now Palas'ın müdüründen öğrenmiştim. Son birkaç yıldır ise sevgili kız kardeşimin isteği üzerine mekânı zaman zaman düğün ve lansman gibi organizasyonlara da açıyorduk. İstanbul Boğazı'nın en sakin kıyısında, denize uzanan mermer iskelesi, nostaljik saray görünümü ile herkesi kendisine hayran bırakan bir yerdi. Ahsen'in en yakın arkadaşı ve Atlas'ın kız kardeşi Selin'in düğünü için açılmıştı Palas'ın alt kattaki bölümü bu tür davetlere.

Bana kalsa sonsuza dek sadece otel ve hepi topu sadece yirmi kişinin kabul edildiği restoranı ile sınırlı kalırdı ama kız kardeşim ve ikna ediciliği devreye girdiğinde ona hayır demek sevimsiz kocasının daha da sevimsizleşmesine neden oluyordu ki Onur'u zaruri hâller dışında görmek istediğimi de söyleyemezdim.

Bu gece ise Now, ünlü bir markanın yeni ürün lansmanı, ardından da *after party*si için kiralanmıştı ve mekânın müdürü beni burada beklemediği için Palas'ın girişinde aracımı karşılamış, kapım açılır açılmaz önümde bitmiş, karşımda eğilip

bükülürken çıkarıp arabanın içine attığım kravat artık boynumda olmamasına rağmen boğuluyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Saygıyı takdir ederdim, yalakalığı değil!

Adıma, mekânıma, burayı restore eden aileme el pençe divan övgüler yağdırırken ona katlanmamın sebebi Ahmet'in ve beklediğim kişinin az sonra burada olacak olmasıydı. Dört katlı mermer yapıdan dışarı süzülen sarımtırak ışıklar yer yer turuncuya, ardında da kızıla dönerken arkada çalan orkestranın telli çalgılarının sesi gecenin serin havasına sızıyordu. Bahçesindeki fıskiyeli su havuzları kasım ayına rağmen sanki yaz havasındaymışız gibi sesler çıkararak çalışıyordu. Yapının arka ve yanında uzayan bahçelerdeki bodur ağaçların çoğu aynı görünüyordu ve tüm alanı kaplayan orman tarafından çevreleniyorduk.

Koyu gözlerim bir umut onu görmek umuduyla pencerelerde gezdi, sonra da arka bahçede kürklerine ve montlarına sarılarak flüt kadehlerindeki sıcak içkilerini içen gruplara da baktım ama yoktu. Giriş kısmının çok gerisinde olduğumuz ve lansman başlayalı saatler geçtiği için alan daha az ışıklı ve tenhaydı. Lakin arka arkaya duran lüks araçları görenlerin başları zaman zaman olduğumuz noktaya dönse de karanlık gölgelerden başka bir şey seçemedikleri için eğlencelerine hızla dönüyorlardı.

"Lansman bitti ama *after party* yeni başlıyor," dedi müdür. Soğukta üzerindeki smokinle donmak üzereydi; bense ceketim ve ince gömleğime rağmen içimdeki duygularla yandığımdan vakti gelen kışın ayazını hissetmiyordum. İç çekerek yola baktığımda Ahmet'in bir saat önce garajda bizden ayrılarak bindiği aracın bahçeden içeri girdiğini gördüm. Aracı tanıyan adamlarım geçmesine ve yanıma kadar ilerlemesine

izin verdiğinde dudakları bir kasım akşamına yaraşır soğuk bir gülümsemeyle gerildi.

Aracın arka kapısına uzandım ve aracın kapısını sonuna kadar açıp hafifçe eğildim, gözlerimi korkulu gözlerle bana bakan yolcuya hapsederken elimi davetkârca uzattım.

"Hesaplaşma gecesi."

Derin sertçe yutkundu ve titrek elini avcuma bırakırken yavaşça dışarı çıkıp koluma girdi. Siyah derin dekolteli gece elbisesi ve siyah kürkünün Ahsen'in dolabından olduğuna emindim, çünkü benim evimde onun temel ihtiyaçlarından başka bir şeyi yoktu.

"Sonra gidebilir miyim, Pars?" diye sorduğunda ona bakmadan gülümsedim. Müdür aramızdaki tuhaf sohbeti duymazdan gelerek bizi mekâna buyur ederken adımlarım *buranın sahibi benim* diye bağırıyordu.

"Sonra," dedim en koyu ses tonumla ve berrak gökyüzüne bakıp ekledim: "Bir daha ne benim ne de karımın karşısına çıkmamak üzere gidebilirsin."

Omzumun üzerinden hemen arkamda bir garson gibi giyinmiş Ahmet'e döndüm. Normalde kel olan başında koyu kahve, olabildiğince gerçek saç proteziyle dudaklarım kıvrıldı.

"Hazır mısın?"

Beyaz eldivenli eliyle ceketinin kenarını tutup gülümsedi ve yakasını hafifçe kaldırıp ucuna susturucu taktığı silahı gösterdi.

"Her zaman."

Derin'e bakıp sordum bu sefer: "İlk yardım biliyor muydun sen?"

"Anlamadım?" Endişeli bakışlarına karşın alayla kıkırdarken mekândan içeri giriyorduk ve gözlerimi onun bakmaya

tahammül edemediğim suratından koparıp kalabalığa çekerken aradığım başka birisi vardı.

"İhtiyacı olacak," dediğimde Derin bakışlarımı takip edip kolunu Miray'ın beline dolamış Yıldırım'ı bulduğunda sırtları hafifçe girişe dönüktü. Gecenin ev sahibesi olan orta yaşın çok üzerindeki Şimal Kuyumcu ile konuşuyorlardı.

Miray neredeyse sırtının tamamını açığa çıkaran elbisesiyle bu mesafeden bile nefes kesiciydi ama güzelliğinin aklımı başımdan almasına neden olan öfkemi körükleyen bambaşka birisi manzaramı bozuyordu. Kumral saçları zarif boynunu açığa çıkarırcasına dağınık bir topuzla toplanmıştı. Sabrımın son demlerini yaşamıyor olsaydım hiçbir planı umursamadan onu buradan alır geceye karışırdım.

Derin kolumda rahatsızca kıpırdandığında zihnime üşüşen delice fikirler uçup gitti. Ve beklediğim o an gerçek zamanda süratli bir hızla olsa da kalbimin ritminde çok ağır gerçekleşti. Miray başını hafifçe çevirip nihayet ortamı doldurduğum varlığımı bulduğunda kalbim göğsümün içinde sıkıştı. Kehribar gözleri gözlerime kısa bir an değdi ve hemen sonra benden Derin'e kaydığında dudaklarındaki sahte tebessümünü kaybetti. Gözlerindeki ışık sönerken kollarımızın birbirine dolandığı yere indi ve hareleri güneşin gökyüzünü terk etmesi gibi koyulaşarak karardı.

Boynu anında dikleşirken vücudundaki gerilen kasları görebiliyordum. Bana olan kırgınlığını perçinlemek için Derin'i kolumda getirmediğimi ilerleyen saatlerde anlayacaktı ve Yıldırım, yanındaki güzel kadının gözlerinin kilitlendiği yere döndüğünde Şimal Kuyumcu'nun da bakışları hızla beni buldu.

Sonrasında etrafımı saran ve ilgimi koparmak isteyen kalabalığın arasında kalırken gözlerim daima gecenin içinde parlayan o zarif bedendeydi.

♛

Şimal Kuyumcu, yeni tasarladığı elmas ve pırlanta ağırlıklı takılarının olduğu yeni koleksiyonundan bahsederken Derin, ona söylediğim gibi kolumdan ayrılarak Miray'ın peşinden gitmek üzere lavaboların ve odaların olduğu üst kata yöneldi. Tüm ilgim ile senelerin takı sanatçısı bir duayeni dinliyor gibi görünsem de bir gözüm Yıldırım'ın üzerindeydi. Elimdeki kadehi garsonların boş tepsilerinden birine bıraktıktan sonra kol düğmelerimi düzeltip, merdivenlerin başladığı alanın hemen altındaki Ahmet ile göz göze geldim. Ahmet başıyla hazır olduğuna dair işaret verdiğinde Şimal Hanım'a dönüp tüm saminiyetimle gülümsedim.

"Ben izninizi rica edeceğim."

Sesimdeki kibarlıkla kadının yüzündeki gülümseme genişledi. İnce, uzun ve her parmağı yüzüklü elini uzattığında iki elimle elini tuttum.

"Bu gece büyük bir onur verdiniz, Pars Bey."

Kadının parmaklarını nazikçe dudaklarıma götürdüğümde yaşlı gözleri parlıyordu.

"O gurur inanın bana ait. Serinin en özel parçasını sevgili eşime ayırmanızı rica ediyorum. Değerinin iki katıyla elbette."

"Ah!" diye neşeli, şaşkın bir inlemeyle başını salladı. "Evli olduğunuzu bilmiyordum."

"Sizi düğünüme davet edeceğim," dedim ve onunla yeniden vedalaşıp merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin en tepesine çıkıp Derin'le karşılaştığımda bana yüzü allak bullak olmuş, ağlamaklı gözlerle başını salladı.

"İstediğini yaptım," dedi titrek titrek nefes alırken.

Normal bir zamanda herhangi bir kadın karşımda şu hâlde olsa tüm merhametimi önüne sererdim ama Derin'in yaptıkları, tüm geçmişimize rağmen affedilemezdi. Bilmediği; onun yaptıklarını bir yabancı yapsa cezasının bu kadar ağır olma-

yacağıydı. O; benim ona sevgime, biten ilişkimize rağmen güvene dayalı kalan dostluğumuza rağmen ihanet etmişti.

Artık avukatlık yapamayacağını sanıyordu; ondan mesleği dâhil ona verdiğim her şeyi aldığımı sanıyordu ama hayatında tırnakları ile kazıyarak kazandığı bir şeyi kimseden almazdım.

"Ruhsatını yakmadım," dedim hissiz bir ses, ifadesiz bir yüzle.

Gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı, bana doğru bir adım atacak oldu ama elimi kaldırıp onu durdurdum. Burnunu çekip ağlamaya başladı ama bunun mutluluk gözyaşları olduğunu görebiliyordum. İhanetini öğrendiğimden beri ona artık bir hiç olduğuna dair yeterince psikolojik baskı yapmıştım, Miray'ın yaşadığı hapisten çok daha kötüsünü yaşamıştı.

"Artık benim şirketlerimde ya da iş yaptığım şirketlerden birinde çalışamazsın. Bu geceden itibaren sıfırdan başlayacaksın. Ne ben seni ne de sen beni hiç tanımadın. Tekrar karşılaşırsak..."

"Hayır," dedi ve kelimeler sanki ona ıstırap veriyormuş gibi döküldü dudaklarından. "Karşılaşmayacağız."

Boğulan sesini umursamadım. "Git," dedim sertçe.

Başını salladı, ona çok büyük bir haksızlık yapıyormuşum gibi baktı yüzüme ama ifadem o kadar katıydı ki bakışlarımda gördüğü şeyle gözlerini benden az arkamda kalan merdivenlere kaçırdı.

"Bir anlamı yok biliyorum ama özür dilerim."

Acı acı gülümsedim. "Bir anlamı yok," diye tekrarladım onu ve Derin'i olduğu yerde bırakıp Miray'ın beni beklediğini umduğum odaya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Now Palas'ta odalar eski usuldü, anahtarları varaklı bir çerçeveyle püsküllü bir kurdele taşıyordu. Nostaljinin ve modanın harmanlandığı odalara giydirilmiş teknoloji göz tırmalamıyordu. Tarihin dokusuna saygılı kalınsa da devre uyum sağlanmıştı.

Ahmet, Derin'e yol boyunca yapması gerekenleri anlatmış ve ona söylediğim odaya, eğer Derin'i dinlerse girmesi için anahtarı üzerinde bırakmıştı.

Beni beklediğini umuyordum; tüm o dirençli başkaldırısına rağmen, kırgın kalbine rağmen bana duyduğu aşkın inancına tutunuyordum...

Her bir adımım, bir öncekinden ağırdı, kalbimse bedenimin ağırlığına rağmen delicesine atıyordu. Hayatımda tatmadığım her duygu onun çevresinde şekilleniyordu. Sanki ben bir kapıydım, yıllarca anahtarını bulamamış ve sadece oydu tüm gizli odalarımın kapalı kapısının anahtarı...

Işıklar ardımda kalan koridorda bir bir kapanıyordu, koyu bordo halı zeminde daha da koyulaşıyordu ve tam ardında onun olduğunu Tanrı'dan tüm kalbimle dilediğim kapının önüne ulaştığımda mekânın tüm ışıkları kapandı.

Koridorun en ucundaki, kör noktadaki oda, bu yapının en özel odasıydı. Metropolün kaosundan sıyrılmış, denizin en tenha, en özel bölgesini görüyordu. Su bu kısımda hoyrattı, o yüzden de cam açtığınızda denizin sesini içeride duyuyordunuz. İçinde bir çalışma odası, giriş salonu ve bir yatak odası vardı. Burası bir maziydi... Annemle babamın, dedemin kaotik hayatından zaman zaman kaçtıkları özel odasıydı; o yüzden bugüne kadar benim haricimde hiçbir misafiri olmamıştı. Ahsen'e de arkadaşına da açmadığım o odaya girerken ses geçirmeyen özel bir yalıtıma sahip olması, aşağıda biraz sonra kopacak çığlıkları duymayacağım anlamına geliyordu.

Salon boştu ama burnuma dolan kokusu, gözlerimdeki boşluğun yüreğimi sıkıştırmasına izin vermedi. Buradaydı, biliyorum. Aşağıdan anbean yükselen boğuk sesler, kapının kapanmasıyla bıçak gibi kesildi ve ay ışığının griliğini yüksek camlarından içeri alan loş oda sessizliğe gömüldü. Kapıyı usulca, ardında hazır bulunan püsküllü anahtarı çevirerek kilitlerken hareketlerim yavaş ve acelesizdi. Çalışma odasından salona akan topuklu sesleri inatçı bir ceylanınkiler gibi belirgin ama narindi.

"Müstakbel eşin nerede?" diye sordu. Sesinde sitem yoktu, öfke yoktu; bariz bir sıkılmışlık vardı. Derin bir nefes alarak arkama döndüm ve hafifçe tebessüm ettim. Duvara dayalı, üzeri türlü içkilerle dolu konsola sırtını yaslamış, kollarını da önünde bağlamıştı. Gri ışık huzmelerinin altında gölgelerde saklanmaya çalışan bir güneş gibi parlıyordu.

Başımla onu işaret ettim.

"Tam karşımda." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken sert nefesini burnundan verdi.

"Biz boşandık," dedi kehribar gözlerini kırpıştırarak. Sesinde benden saklamayı başardığı acıyı açık eden gözlerinin içine baktım.

"Bizi bir imza birleştirmedi, bir imza da ayıramaz."

Kralın kurallarının tok tınısıyla yayılan kelimelere eklenen ifadem bunun tartışmaya açık olmadığını söylüyordu ve Miray da bunu görüyordu. Kollarını yanlarında serbest bırakırken bakışlarını benden başka taraflara kaçırdı.

"Doğru," dedi. "Bizi ayıran şey imza değil, senin gizlediklerin ve kırıcı diktatörlüğündü."

Başımı sertçe iki yana sallarken ona doğru yavaş yavaş adımladım. Bu ceylan ne kadar inatçı olsa da yüreği kırgın ve bedeni yorgun bir şaheserdi. Onu kaçırmak değil, kendi ayaklarıyla kollarıma davet etmek için buradaydım.

"Yaptıklarım doğru değildi ama cehennemi de hak etmiyorum. Düşmanlarım benimle onca cephede savaşırken ben sadece sakladığım tek kaleyi korumak için yaptım o yanlışları." Sesim giderek alçalıp sadece birer soluğa dönüşürken aramızda tek kelimelik bir boşluk bıraktım. Ellerimle ellerine yavaşça dokunurken gözlerim gözlerini okşuyordu. "Kalbimi korumak için," diye fısıldadım yalvaran bakışlarla. "En büyük düşmanımın kendi korkularım olduğunu anlamam zaman aldı, evet..."

Nefesimin çarptığı yüzünü yüzüme kaldırdı, gözleri gözlerimi araştırıyordu. Hafifçe kızarmış göz pınarları biraz önce Derin ile yaptığı konuşmanın izlerini taşıyordu.

"Derin'in Yıldırım'la iş birliği yaptığına şaşırdığımı mı sanıyorsun?" diye o fısıldadı bu sefer.

İstemsizce gülümsedim.

"Zekânı hiçbir zaman hafife almadım."

Bakışları yüzümde kısıldı. "Beni hep hafife aldın, o yüzden bugün bu durumdayız. Kafese kapatacağm nadir bir eşya değildim, istediğin zaman kapısını açıp iki okşayıp kenara koyacağın evcil bir hayvan da değildim ya da emrinde hazır olda bekleyen bir çalışanın da değildim; ben hayatını paylaşmaya yemin ettiğin karındım," diye dikleştirdi boynunu ve dudaklarımız biraz daha yakınlaştı. Suya kanmak ama dudaklarının ötesindeki suya ulaşamamak gibiydi onu öpememek. Soluğuyla kokusunu derince içime çekerek yutkundum ve içimde sönmek için hırlayan alevi görmezden gelmeye çalıştım.

"Hâlâ karımsın."

Beni bir anda göğsümden ittiğinde sendeleyerek geriledim; işte tam olarak böyleydi, onun yakınında uzuvlarımın kontrolünü bile kaybediyordum. Onu öpmeye bu kadar yakınken bir anda boşluğa düştüm. Aramıza giren hava, sanki

kutuplara düşmüşümcesine bir soğukla tenimi kesince irkilsem de olduğum yerde kalmayı bir şekilde başarmıştım.

"Değilim!" diye bağırdı beni zalimce kendinden uzaklaştırdıktan sonra. Gözlerinden akan alevlerle işaret parmağını bana doğru kaldırdı.

"Sana dedim," dedim onun kadar olmasa da sesimi yükselterek. "Benden bir imza ile kopamazsın!" Tam bu sözlerden sonra ifadesi çarpıldı. Sonunda anlamıştı; dudakları şaşkınlıkla aralanırken burun delikleri genişledi.

"Ne? Ne yaptın?"

Omuzlarımı silktim, eninde sonunda öğrenecekti.

"Resmî dairelerdeki bir iki ahbap," dedim dudağımı kıvırarak ama yine de mahcup gözlerimi ondan saklayamadan, başımı usulca salladım. "Boşanma gerçekleşmedi."

Ağzı daha da açıldı, sonra kapandı. Elini beline koyup arkasına döndü ve odanın içinde sert adımlarla ileri geri yürümeye başladı. Düşünüyordu. Sonra bir anda yine bana döndü, başını inkârla sallıyordu ve ona bunu asla söylemeyecek olsam da düşünmeden edemiyordum.

Bu hâli aşırı seksi görünüyordu.

"Avukat bana boşanmanın gerçekleştiğini söyledi," dedi uzun kirpiklerini kırpıştırarak. Burnumu kırıştırdım ve hâlâ parmağımdaki evlilik yüzüğümle oynarken başımı yana düşürdüm.

"Kim söylemiş onu ona, ya da belgeleri kim imzalamış?" Yüzüğü bırakıp başımı kaldırdım ve ona baktım. Birkaç adımla yeniden hemen karşısında biterken üzerimden akan öz güvenden ve güçten nefret ettiğini ama onun bunu seksi bulduğunu biliyordum.

"Sen yeni bir kimlik aldın mı? Artık bekâr olduğuna, benim soyadımdan kurtulduğuna dair?" diye sorduğum an du-

daklarını birbirine bastırdı ve yeniden beni itmek için ellerini kaldırdığında onu bileklerinden yakalayıp kendime çektim.

Dudaklarını yakalamam milisaniye bile sürmedi, elini bırakıp koluna dolandım ve diğer elimle başının arkasından parmaklarımı saçlarına doladım. Şaşkınlığına aldırmadım ama o alıştığı ve özlediği dudaklarımı karşılayacağını biliyordum. Çok kısa bir an onu öpmeme izin verdi, soluğunu içime çekerek, dudaklarını, tenini sömürerek onu öperken çok ama çok kısa bir an karşılık verdi. Karşı koyamadığı aramızdaki kuvvetli çekime direnmeye devam etse de yakınlaşmamız esnasında kırıldığı her noktaya yapıştım.

Onu, hayatım bu öpücüğe bağlıymış gibi öperken teninin yumuşak ve aklımı alan dokusu içimdeki ateşi harlıyordu.

Birdenbire zihnine çakan farkındalıkla dudakları dudaklarımın altında taş kesildi ve tüm kaslarının tenimin altında kasıldığını hissettim. Beni yeniden sertçe itti ve yüzüme gerçekten o cılız bileklerinden beklenmeyen bir tokat indirdi. Hafifçe yana eğilen yüzümle alnıma düşen saçlarımın altında kapalı kalan gözlerime rağmen gülümserken başparmağımla alt dudak çizgimi yokladım. Kan yoktu ama alev alevdi. Dudaklarım kıvrılmak için titrese de tebessümümü bastırdım.

"Nefret ediyorum senden!" diye bağırdı Miray. Çatlayan sesiyle içimde kırılan duyguların altında ezilerek başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri dolu doluydu ve onu böyle görmek ciğerlerime evrendeki tüm oksijenin bittiğini düşündürüyordu.

"Seni seviyorum," dedim çaresizce ve en az onun kadar sert bir sesle. Kaşları daha da çatıldı.

"Sen, seni sevmek kolay mı sanıyorsun, Miray? Her an başına bir şey gelebilir ihtimali ile yaşamak, yetişemeyeceğini düşünerek, geç kalacağından korkarak yaşamak kolay mı sa-

nıyorsun?" Ağlamaklı sesim öfkeme yenilmiyordu, hislerime yenilmiyordu...

"Sevme beni!" diye bağırdı. Bu sefer ona acı acı gülümserken başımı salladım.

"Ne kadar kolay söylüyorsun. Sen yapabildin mi? Sevmekten vazgeçebildin mi?"

Cevap vermediğinde kaşlarım çatıldı ve yakarırcasına sordum:

"Affetmeyi denedin mi ya da hiç deneyecek misin?"

Öylece gözlerime bakıyordu. Ve o bakışlarında, kırgınlıklarının izin vermediği hislerin boğuşmasını izliyordum; benden nasıl vazgeçmeye çabaladığını... Ve beyaz teninde, kızarmış dudaklarında benim izim olan ıslak pembelik ışıldıyordu. Gözlerimi, ona bakmak bana eziyet ettiği için kapattım ve derin nefesler alırken yönümü ormanla denizin göründüğü pencereye çevirip oraya doğru yürüdüm.

Bana böyle bakmasına ve beni istemediğini her şekilde vurgulayışına artık dayanamıyordum.

"Arka kapıdan çıkarsan çocuklar seni istediğin yere bırakacak." Kelimeler kalbime ihanet ederek güçlükle çıktı dudaklarımdan.

Hoyrat denizin dalgalarını izlerken ciğerlerim Miray her an gideceği için acizce sancıyordu ama artık onun o duygularla boğuşmasını, benim yüzümden çıkmazlar içinde harap olmasını da istemiyordum. Ahmet'in çoktan Yıldırım'ı paketlemiş olması gerekiyordu, artık onu tehdit eden başka bir düşmanım da kalmamıştı...

"Denedim," diye fısıldadığında, günler sonra sesinde duyduğum o şefkatli tınıyla iç çektim.

Sesini arkamda duymayı beklemiyordum ama yüzümü çevirmedim; beni böyle görmesini istemiyordum. Eğer artık

bana ait olmayacaksa bir anlamı yoktu... Zayıflıklarımda, zaaflarımda, acılarımda benimle kalmalıydı.

"Affetmem için Derin'in Yıldırım ile kurduğu hain tuzakları anlatmasına ya da yaptıklarının gerekçelerine ihtiyacım olmadı ki," dedi. Gölgelerin altında kalan yüzümdeki kaslar seğirdi.

"Neye ihtiyacın vardı?" diye sordum sesimdeki titremeyi bastırarak. Yüzünü sırtıma dayadığında irkildim, kollarını yavaşça belime doladığında gözlerimi kapayıp ellerimi ellerinin üzerine koydum.

Bu gerçek miydi yoksa çöllerde bir yudum suya hasret kalmış bedeviler gibi serap mı görüyordum, anlamak için tenine dokundum. Hayır, gerçekti!

"En başından beri sadece sana ihtiyacım vardı," diye fısıldadı. Teninin sıcaklığı içime yayılıyordu. Dudaklarım acıyla kıvrıldı.

"Yanımda olmana ihtiyacım vardı; benim için korktuğunda, kaygılarınla saçmalamaya başlamadan önce, bebeğimizi öğrendiğinde daha çok paniklemeden önce, beni tehdit etmeden önce... Tüm hislerinle açıkça yanımda olmalıydın."

"Özür dilerim," dedim elini avuç içlerimle okşayarak.

Sertçe yutkundum ve kısık gözlerle pencereden yansıyan ellerimize baktım.

"Ben kimsenin yanında olamadım. Kendimi bildim bileli yaptığım tek şey gecenin içinde Köprü'yü ve namımı korumaktı. Bana öğretilen, Köprü'yü korursam ailemi de koruyabileceğimdi... Babam ihtiyacı olduğunda onun feragat ettiği ve dedemin bana teslim ettiği Köprü'yü koruyordum; Ahsen'i düşmanlarım zehirlediğinde de babaannemin hastalığı ilerlediğinde de..."

İç çektim, boğazımdaki yumrunun ağrısı yüzümü buruşturmama neden oldu. Kalbimin atışları göğsümü yoruyordu.

"Bana öğretilen neyse onu yaptım, yapmasına da yanlıştı ve bunu çok geç anladım!"

Yavaşça arkamı dönerken Miray kollarını çözdü ama ellerinin beni terk etmesine izin vermedim.

"Öğreneceğim," dedim yemin edercesine. Başımı eğip kehribar gözlerinde gördüğüm şefkate sığındım. "Öğrenmeme izin ver." Ellerini bırakıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Kalem de sensin, köprü de. Sen benim kalbimsin. Sen yoksan korunmaya değer hiçbir şey yok!"

Göz bebekleri titredi ve küçük nefesi dudaklarıma çarptı.

"*Sen pes edersen bu şehir kül olur,* demişti Maze." Sesindeki korku içime işledi. İşte o böyle birisiydi, kendinden önce başkaları için endişelenirdi... Dudaklarım gerilirken kaşlarım çatıldı.

"Sensiz alevler içindeyim, bu sefer son bir kumar oynuyorum." Koyu harelerimi tek tek kehribarlarında gezdirdim ve ekledim:

"Hayatım üzerine. Ya bu alevlerden yeniden doğacağım ya da Köprü ile kül olacağım ama bana ömründen vereceğin bir gün bile varsa..." Gözlerinin içine bakarken parmağımla nazikçe yüzünü okşayıp gözlerinin sonsuz derinliğine baktım. "İşte o zaman savaşmaya devam edebilirim."

Dolan gözlerini gözlerimden çekmedi, titreyen elleri ellerime tırmandı ve başını salladı.

"Birlikte," dedi. "Birlikte savaşırsak her günüm senin; yan yana olursak, arkanda değil yanında olursam..." Yakaran sesi öyle tanıdıktı ki, kabul etmem için yüzümde eriyen bakışları... Kendimden biliyordum bu hisleri, bu çaresiz isteği. Ve hiç düşünmedim.

"Daima." Eğilip dudaklarının üzerinde söyledim son sözleri. "Birlikte..."

Ve Miray bana fırsat vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşmesi sertti, kanımdaki adrenalin Miray'ın inlemesiyle zirvelere tırmanırken içimden, özlemekle çıldırmış aslanın kükremesi yükseldi ve eğilip onu kalçalarından yakalayıp havaya kaldırdım. Bacakları belime dolandığında, bize en yakın yer olan duvara dayalı çekmeceye ilerleyip onu üzerine oturttuğumda öyle harika bir açı yakalamıştık ki özellikle burayı ben inşa ettirsem kesinlikle böyle olurdu. Uylukları hemen kasıklarımın önündeydi ve sevgili karım bu gece çok aceleciydi.

Derin yırtmaçlı eteği, belinde topladığı uzun beyaz bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Elim iç çamaşırını sıyırarak kalçasını kavramıştı ve bacakları belimde çaprazlanmıştı. Aramızdaki beyaz tül ve dantelden oluşan iç çamaşırını kopardığımda ağzımın içine doğru inledi.

Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden kemerimin tokasına uzandı. Parmakları hızlıydı ve aklımı bu sefer kesinlikle kaçırmak üzereydim. Bu gece ona ne istiyorsa vermek istiyordum ama onun aksine uzun sürmesi taraftarıydım. Kemerimi açıp fermuarımı indirdi, baksırımın önünü sıyırıp sertleşmiş penisime sarıldığında nefes nefese elini tuttum. Dudaklarına doğru güldüm. "Yavaş, küçük anarşistim."

Uzanıp alt dudağımı ısırdı. "Artık kontrol bende..." Sesi boğazımdan içeri aktı ve göğsümden yükselen hırıltıyla onu boynundan kavradım. Dilimi boğazına sokarken artık aramızda hiçbir şey yoktu. Elimle kalçasını destekleyerek onu kendime çektim ve Miray penisimi vajinasının girişine yasladı. İçimdeki tüm vahşiliğe rağmen araya giren zamanı düşünerek yavaştan almak istesem de ardımdaki bacaklarını sıkarak beni kendine çekti ve bir anda kafamın ardında ışıklar patladı.

İçimdeki yırtıcı dörtnala ayağa kalkmıştı, bir anda içine girdiğimde inledi.

"Sakın durma!" diye emrettiğinde penisimin etrafındaki sıcak ve dar duvarlarının beni sarmalamasıyla kendimi kaybettim. Nasıl hissettirdiğini unutmadığımı sanıyordum ama kesinlikle unutmuştum. Bunu bunca zaman yaşayamamış olmam büyük kayıptı ve penisim o günlerin acısını almak istercesine onun içinde daha da irileşiyor, duvarlarını talan etmek isteyerek geriliyordu.

Ritmimiz çılgıncaydı ve geçmişin acısını çıkarırcasına da sertti. Kendimi onun içine hoyrat vuruşlarla vururken inliyor, birbirimizin sesini yutuyor, ellerimizle dokunabildiğimiz her yere dokunmaya çalışıyorduk. Zirvenin kıyısında gezip en ama en yükseğe tırmanırken Miray parmaklarını saçlarımın içine geçirmiş tutamlarım çekiyordu. Sert bir vuruşla ağzının içine doğru inledim ve küçük bir çığlık attı. Penisimi geri çektim ve aramızda giren serin havanın ıslaklığımızı yalamasına izin verdikten sonra hızla tekrar içine girdim. Daha sert ve daha vahşi...

Zirveyi yakaladık ve oradan hızla inerken birbirimize tutunduk. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, parmaklarım kalçalarını hapsine almıştı, Miray'ın tırnaklarını ise sırtımda ve kendi kalçamda hissediyordum.

En çılgın sevişmemizdi ama bunun üzerine çok yakında çıkmak için kalbimin biraz ehlileşmesi gerekiyordu. Dudaklarımız iç içeyken güldük. Gözlerimi kapamış, karışan nefeslerimizi solurken hâlâ içinde seğiren penisimi yuvasından koparmaya hiç niyetim yoktu. Çünkü yeniden sertleşmeye başlamıştım ve Miray da bunu hissediyordu.

"Yoruldun mu?" diye sordum hızla inip kalkan göğsüne bakarak. Başını hafifçe geriye atarak gülümsedi. Gözlerim dudaklarına takılı kaldığında içim titredi, onu böyle sıcak bir

gülümsemeyle görmeyeli geçirdiğim onca zaman gerçekten de tam bir cehennemdi.

"Hayır ama aşağı inmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu nefes nefese.

"Gerekmiyor," diye yeniden dudaklarma eğildiğim an kapı çaldı ve ardından cebimdeki telefon da titremeye...

Bunun olmaması gerekiyordu, bugün eğer biz bu odadan çıkmazsak kimse bizi rahatsız etmemesi üzerine uyarılmıştı. Kapı sertçe tekrar yumruklandığında Miray kucağımda irkildi. Yavaşça içinden çıkıp bacaklarının üzerinde toplanan eteği düzeltip penisimi yerine yerleştirirken kapıya yöneldim. "Çalışma odasına geç," dediğimde irkilse de yerinden kalkmadı.

Cebimdeki telefona bakarken kapıya ulaşmıştım, arayan Ahmet'ti ama çağrısı boşa düştüğünde, telefonu cebime bırakıp sırtıma astığım silahıma uzanıp emniyeti açtım. Omzumun üzerinden baktığımda Miray artık çekmecenin üzerinde olmasa da hâlâ salondaydı. Silahı ardıma saklayıp kapıyı yavaşça açarken Ahmet'in kapı ardından sesini duydum.

"Efendim benim!" Sesindeki o tını hoşuma gitmedi. Kapıyı ardına kadar açıp soran gözlerimi üzerine diktiğimde o yüzündeki başarısızlık ifadesiyle birlikte ağzımın içinde acı bir tat oluştu.

"Yıldırım efendim," dediğinde, "Ne oldu?" diye sordum. Nefes nefeseydi ve üstü başı kan içindeydi. Mahcubiyet, şaşkınlık ve aldatılmış bir ifadeyle bakıyordu. Onu ilk kez böyle görüyordum.

Yutkundu ve diliyle kurumuş dudaklarını ıslattı.

"Elimizden kaçırdık, efendim."

MİRAY

Klişe dolu sözleri, sadece hastane koridorlarında ve cenazelerde duyacağımı sanırdım. Hani şu hep teselli yüklü kelimelerden oluşan...

"Çok güçlü birisi atlatacaktır."

"Mekânı cennet olsun, Allah'ın sevgili kuluymuş çok çekmedi..."

"Geçecek."

"Bunun da üstesinden geleceksiniz."

Babamın cenazesinde, annemin hastalığında ne çok duymuştum bu ve buna benzer cümleleri. Oysa acının ruhunuzda zirve yaptığı anlarda sadece bir sarılmaya, samimi bir kucaklaşmaya ve sadece bir çift söze ihtiyacınız vardı.

Ben yanındayım...

Şimdi o bana bir söz vermişti. Yanımda olacaktı; arkamda ya da önümde değil, onu yanımda istiyordum.

Pars ile daha ilk tanıştığımızda hayatımdaki o koca boşluğu güçlü varlığı ile kuşatmıştı. Bir magandanın şiddetine maruz kaldığım, aşağılandığım bir anda o otobamn ortasında bitivermişti. Tıpkı masallardan fırlayan bir süper kahraman gibi... Evet, bir klişe olacak belki ama ister göz ardı edeyim ister kabulleneyim. Kaderdi bizi bir araya getiren. Şiddetle

aramızdaki çekimi inkâr etmeme ve tüm öfkeme rağmen kalbimin kuşatmasını yenememiştim.

O, benim hayatımda bir anda tüm klişelerin anlam bulduğu birisi oluvermişti. Yalnızlığımdan beni kurtaran ve kolları bedenime dolansın dolanmasın varlığının güç verdiği o adamdı. Tam da bu yüzden verdiği acı da baş edemediğim bir şiddette çarpmıştı bana. Ona yüklediğim her derin anlamı sarstığı içindi kırgınlıklarım ve bugün, bu gece direnmekten vazgeçmiştim.

Kırgınlıkların, kızgınlıkların kurbanı olamayacak kadar çok seviyordum onu; bu yüzden ki verdiği söz bir kralın kanunu gibi can buluyordu bende.

Tutacağını biliyordum ve başka bir şeyi daha çok iyi biliyordum.

Benden de bizden de vazgeçmeyecekti ve artık ben de şunu çok iyi biliyordum:

Kalbimi, ruhumu hatta bedenimi öyle delice bir görkemle ele geçirmişti ki onsuzluk altında dünya çukurunda kayboluyordum.

Öyle olmadığını bildiğim hâlde, onları bir çift gibi Derin'le kol kola gördüğümde içimi kaplayan ateşi anlatmaya yetmeyecek kelimeleri ise Pars'ın gözlerinde görüyordum. Yıldırım'ın yanında durduğum her anın ona ne denli eziyet ettiğini ancak bu gece anlamıştım. Pars gibi biri için o ateşle şimdiye kadar ortalığı kana bulamaması bir mucizeydi ve bu sabrı benim için göstermişti. Belki bu düşüncelerimi Miraç duysa ona, Pars'ı affetmek için ortaya attığım bahaneler gibi gelebilirdi ama Pars'ın kollarının arasında sakinleşen ruhum bana doğru yaptığımı söylüyordu.

Derin'in onu dinlemek istemediğim hâlde ayaklarıma kapanarak yalvar yakar anlattığı gerçeklerin hiçbirine şaşırmamıştım ama Yıldırım'a olan hıncım içimde bir kat daha büyü-

müştü. Derin, Yıldırım'ı biraz tanısaydı bilirdi ki Yıldırım'ın işi bittiğinde Derin'i de ortadan kaldıracaktı.

Maze yıllardır Pars ile beraberdi, Derin kocamı benden daha uzun süredir tanıyordu belki ama ikisi de onun ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. Pars'ın Derin'i o evde tutarak sadece cezalandırmadığını, her şeye rağmen Derin'i Yıldırım'dan koruduğunu, Derin o tuhaf planlarını ağlayarak anlattığında daha net anlamış ve onun adına biraz da olsa üzülmüştüm.

Pars tam da Yıldırım'dan sonsuza kadar kurtulacağımızı düşündüğü akşam Derin'i ortaya çıkarmıştı; onu hep yanında tutmasının nedeni düşmanının kendisini rahat hissetmesini istemesiydi. Pars'ın kestiremediği, Derin'in o gece beni oraya çağırması olmuştu. Evet, o kadına ölümüne öfkeli olabilirdi ama yine de onu o kaçığın önüne atmamıştı.

Göğsümün altında gurur ve hayranlık karışımı bir his oluşmuştu bu farkındalıkla. Kocam, yani daha bir saat öncesine kadar boşandığımı sandığım eşim, çalışma masasının ardında otururken hemen yanındaydım, elim omzunun üzerindeydi ve o da sanki her an kaybolmamdan korkuyor gibi belimi kavramıştı. Sesi tok ve derindi, öfkeliydi ama ustalıkla idare ediyordu. Onu şimdi işinin başında izlerken neden Köprü Kralı dediklerini ustalıkla ortaya koyuşuna şahitlik ediyordum.

Kaos içinde kalesini güvende tutmayı başarmış ve işler düşündüğü gibi gitmediğinde de durumu lehine çevirmek için akil tarafta kalmaya gayret ediyordu. Pars'ın nötr tutmak için tüm gayretini ortaya serdiği ifadesine bakarken, genişleyen omuzlarından Ahmet abi olduğunu güçbela anladığım adama komutlar verirken ne denli rahatsız olduğunun da farkındaydım.

Ahmet Abi sıkıntılı bir iç çekişle başını iki yana salladı. "Hazırlıklıydı, garsonların içinde adamları vardı."

Pars masadaki elinin parmaklarıyla zeminde ritim tutuyordu. "O zaman geleceğimizi biliyordu." Sesi düşünceli olduğunu gösterircesine derindi.

Ahmet abi başını salladı. "Kesinlikle biliyordu."

Pars arkasına yaslanıp başını arkaya attı, beni kendine biraz daha çekerken dudakları sanki adamları kanlı bir çatışmadan demin çıkmamışçasına kıvrılmıştı.

"Ayakta durma," dedi belimi çekiştirerek ama yerimden kıpırdamadım. Ahmet abi ya da başka bir adamının karşısında kocamın kucağında oturmak pek bana göre değildi. Pars yerimden kıpırdamadığımı görünce genişçe gülümsedi, bakışları takdir ve anlayışla kısılırken başıyla karşısındaki koltukları işaret etti.

Kafamı iki yana sallayıp omzunu sıktım. "Yanında durmak istiyorum." Dudaklarını birbirine bastırırken omzumdaki elini tutup dudaklarına götürdükten sonra bana içimde yeni dinen alevleri harlayacak şekilde göz kırptı ve Ahmet Abi'ye çevirdi yüzünü.

"Adamlarından sağ yakaladığınız var mı?"

"Hayır, efendim."

"Peki, geri kalan otel çalışanlarını sorguladınız mı?"

Ahmet abi başını salladı. Protez saçı darmadağın duruyordu ve üzerindeki kan lekeleri olmasa şu hâline gülebilirdim.

"Suat ve Erdem ilgileniyor."

Pars sakin ve yine düşünceli şekilde başını salladıktan sonra elini çenesine götürdü. "Peki, nereye gitti?" diye söylendi sanki kendine soruyormuş gibi kısık bir sesle.

"İzini bulamadı çocuklar." Sıkıntılı bir nefesi sertçe verdi. "Yer yarıldı da içine girdi sanki."

"Kaybolmasına izin verirsek daha büyük bir bela olarak geri döner," dedi Pars.

Ahmet abi ona katılırcasına yüzünü ekşittiğinde, "O zaman ortaya çıkmasına izin vermelisin," diye araya girdim. Bakışlar anında yüzüme dönerken gözlerimi Pars'ın koyu gözlerine indirdim.

"Gitmesine izin veremeyiz," dedim gözlerinin içine bakarak.

Tam o an ne demek istediğimi sanki düşüncelerimi görüyormuşçasına anladı. Kaşları sertçe havalandı ve başını hızla salladı. "Hayır, olmaz!"

Omzunu sıktım. Pars'ın bakışları irileşirken, Ahmet abi meraklı gözlerle bizi izliyordu.

"Eve dönmeliyim, aramızda her şeyin daha kötü olduğuna onu inandırmalı ve senin gelip onu almana..."

Sözümü sanki ona dünyanın düz olduğunu iddia etmişim gibi şaşkınlıkla bakarken sertçe kesti. "Seni yem olarak mı kullanacağım? Asla!" Tok sesi odanın duvarlarına çarparak aramızdaki zemine düştü.

"Pars!" diye karşı çıkacak oldum ama yine sert bir inkârla başını salladı. İfadesi öyle katıydı ki bir an ısrar etmenin faydasız olacağını düşünsem de Yıldırım'ın benim için geri geleceğine adım kadar emindim ve o adam dışarıda oldukça bize asla huzur vermezdi. Derin bir nefes aldım.

"Beraber," dedim hecelerin üzerine bastırarak. "Biraz evvel konuşup anlaştık, ikimiz de biliyoruz ki o dışarıda oldukça..."

"Bu gece onu bulacağım!" Sesindeki kararlılık zaten havası ağır olan odayı doldurdu.

"Tuzağın içinde tuzak kuran biri sence sonrasını düşünmedi mi?" diye sorduğumda gözleri yüzümde donakaldı çünkü haklı olduğumu biliyordu. Onun aksine benim sesim

daha yumuşaktı. Sakin ifademde gözleri kısa bir an gezdikten sonra kavisli kaşları sert bir V şeklini aldı.

"Olmaz!"

Tüm öz güvenimi bedenime davet ederek omuzlarımı dikleştirdim. "Daha bir saat önce birlikte savaşacağız dedik."

Çenesindeki kaslar seğirdiğinde gözlerinde gördüğüm kırılmayla üzerine gitmeye devam ettim, Yıldırım'ın her an izini tamamen kaybettirmesi an meselesiyken boşa zaman tüketiyorduk.

"Arkanda değil, yanında..." dedim konuşmamızı hatırlatarak. "Bilekliği takarım ya da sen ne istersen."

"Miray Hanım'a ulaşamadan onu paket ederiz," diye iştahla araya giren Ahmet abi oldu bu sefer. Pars sanki bu fikir Ahmet abinin başının altından çıkmış gibi hınçla ona döndüğünde Ahmet abi irkilse de çabucak toparladı.

"O piçi elinizden kaçırmasaydınız şimdi tüm bu delice konuşmayı yapıyor olmazdık!"

Artık öfkesini saklayamıyordu, belimdeki elini çekip diğer eliyle masanın üzerinde birleştirirken aldığı sert nefeslerle omuzları inip kalkıyordu. Korkutucu bir caydırıcılığı olsa da derin bir nefes alarak sessizliğinden faydalandım.

"Hayatımı yeniden insanların ve taşların ördüğü duvarların ardında geçirmek istemiyorum."

Pars yavaşça bana doğru döndü ve gözlerimdeki ifadeyi gördü. En az onun kadar kararlıydım.

"Ya umduğun gibi gitmezse?" diye sordu ciddi ciddi, karşı çıkmıyor endişemi tartıyordu. Omuzlarımı silktim ve gözlerinin içine baktım.

"İşler yolunda gitmezse, senin orada olacağını biliyorum." Kendimden daha çok ondan emin bir şekilde.

Gözlerini kapayıp derin bir nefes alırken masadaki elini çekip avcu yukarıda olacak şekilde davetkârca bana uzattı-

ğında elini tuttum. Parmakları anında elimin etrafında kapanarak tenimi teniyle sardı. Ondan yayılan sıcak elektrik damarlarıma, sinir hücrelerime, oradan da tüm vücuduma süratle yayılırken dudaklarım kıvrıldı. Diğer elini de uzattığında hafifçe eğildim ve yüzümü avuçlarının arasına aldığında gözlerim kapandı. Beni çekip kucağına oturttuğunda Ahmet abi boğazının gerisinden, "Ben gidip bir bakayım," diye mırıldandı ve neredeyse bulunduğumuz süitten kaçarak bizi yalnız bıraktı.

Pars geniş alnını alnıma dayayıp verdiğim nefesi içine çekerken, zihnim içime dolan buram buram kokusuyla dönmeye başlamıştı. Elbisemin yırtmacı açılmış ve eteği pozisyonumdan dolayı kalçamda toplandığı için çıplak uyluklarım Pars'ın geniş avcunun altında kalmıştı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı. Çok büyük bir sırrı güçlükle söylüyormuş gibi. Dudaklarının dudaklarımın az ötesindeki sıcaklığını hissederek iç çektim.

"Ben yanındayım," dediğim an beni tutuşu sıklaştı.

"Yanımda olmayacağın anlardan korkuyorum, o an milisaniye bile olsa yetişememekten..."

Yutkunduğunda tenime çarpan nefesi titredi. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, kirli sakalları avuç içlerimi gıdıklıyordu. Ona bu kadar yakınken birbirimizden ayrı geçirdiğimiz zamanların neden o kadar acı verdiğini daha iyi anlıyordum.

Heybetli bir aslan, kırılgan bir ceylanın uğruna tüm kalp kırıklıklarını ardında bıraktığı, acıları da aşkı uğruna sevmeyi öğrendiği, vahşi ama merhametli o kral oluvermişti.

Şimdi onu krallığında, ıssızlık ve kederiyle bir başına bırakmak istemiyordu.

Pars dudaklarıma doğru, "Söz ver," diye fısıldadı. "Hep yanımda olacaksın."

Sesinin kuşandığı nefesini içime çekerek yaklaştım dudaklarına. "Söz."

Verdiğim söz dışarı dökülür dökülmez, sesim dudaklarına çarptı ve sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırarak sözümü mühürledi. Dili nazikçe dudaklarımı aralarken deminki açlığım karnımın altında bir sızıya dönüşerek ona olan doyumsuzluğumu hatırlatsa da bu sefer tadını çıkarmak istiyordum. Beni nazikçe uzun uzun öpmesine izin verirken alt dudağımı dudaklarının arasına alıp bedenimi tamamen kendi bedenine bastırdı.

Acelesizdi, beni kucağına aldırıp içerideki yatağa taşırken dudaklarımızın ayrılmasına izin vermedi. Yumuşak yatak ağırlığımızla çökerken üzerimdeki kıyafetleri ağır ağır soymaya, açığa çıkardığı tenimi santim santim öpmeye başladı. Her dokunuşu özlem doluydu hem kalbimi sızlatıyor hem de okşuyordu. Çıplak omuzlarımdan göğsüme inen yerde durdu; tam kalbimin üzerinde nefesi titredi. Sadece ay ışığının dolduğu odada, devasa yatağın üzerinde beni çırılçıplak bırakana kadar dudakları bedenimde gezindi. Bacaklarımı iki yana ayırdı ve üzerimde doğrulup aç ve arzu dolu gözlerle tablosuna bakarken gözleri parlıyordu. Ceketini hızla çıkarıp attı ve bana gösterdiği nezaketi kendine göstermedi. Gömleğinin düğmelerini ustalıkla, hızla açtı ve o kaslı iri gövdesi ay ışığının altında parladığında iç çektim.

İç çekişimle göğüslerim inip kalktığında Pars'ın gözleri dudaklarımdan göğüslerime oradan da karnıma kaydı, çenesindeki kaslar seğirirken derin bir nefes aldı. Eli kemerine gitti ve pantolonu ile baksırından nasıl kurtulduğunu izlerken âdeta nefesim kesildi.

Yaratılışta Tanrı'nın özel ilgisine maruz kalmıştı sanki. İşim gereği çok insan bedeni görmüştüm ama Pars gördüğüm hiçbir şeyle kıyaslanmayacak kadar görkemliydi. Kaslarını

saran tenindeki birkaç yara izi bile o kadar seksi duruyordu ki, onları şu anda görmesem bile yerleri hafızamda dipdiriydi. O izlere bile dokunmayı deli gibi özlemiştim. Pars yeniden doğrulduğunda aramızdaki uzun ve iri penisi avının tadını çıkarmayı arzular gibi dikiliyordu. Bacaklarımın arasındaki sızının nedeni oydu ve onu birazdan tekrar içime alacağım fikriyle tüylerim diken diken oldu. Karnımın altını saran ateş artarken Pars dudaklarında şeytani bir sırıtışla bana doğru eğildi. Dirsekleriyle beni iki yandan, tıpkı bacaklarıyla yaptığı gibi geniş gövdesinin kafesine aldı.

Gözleri gözlerime kilitlenmiş, nefesi nefesimi kovalıyordu.

"Söylemeye fırsatım olmadı." Boğuk sesiyle kaşlarım havalandı. Parmaklarım omuzlarında geziyordu ve her bir dokunuşumun aramızdaki sert varlığını daha da irileştirdiğinin farkındaydım.

"Neyi?" diye fısıldadım ve sesim beklemediğim yoğun arzulu bir fısıltı olarak döküldü dudaklarımdan. Dudakları küçük bir tebessümle seğirdi, burnunun ucuyla burnumun ucuna dokunduğunda penisi karnıma temas etti. Omuriliğimdeki kıvılcımlanmayı derin bir nefesle bastırmaya çalıştım ama beklentiyle sızlayan vajinam pek yardımcı olmuyor, onu içinde istiyordu.

"Seni özledik," dediğinde kıkırdadım.

"Belli oluyor," dedim kabarmış pazılarını okşarken.

Dudaklarıma doğru güldü. Eliyle okşadığı bacağımı kavrayıp kaldırdı ve penisini klitorisime sürttüğünde inledim. Doğruldu ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu, sonra yanağıma, ta ki kulağımla boynumun arasında kalan oyuntuya kadar yavaş yavaş ilerledi. Sıcak öpücüklerinin değdiği her yer yanarken bacağımı beline dolamıştım. Penisini klitorisime sürterek beni çıldırtırken dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Eli tırmandı ve göğsüme ulaştı, başparmağı ile meme

başımı okşarken dudakları boynuma yapışmıştı. Emiyor, nazikçe ısırıyor, dişlerini sürtüyordu. Yavaş ama aklımı uçurtan hareketleriyle içimde çakan şimşekleri dizginleyemiyordum. Kalçamı kaldırdığım an dudakları göğüslerimin tam ortasındaydı. Başını kaldırıp bana baktı ve tenime doğru kıkırdadığında mızırdandım. "Hadi ama!"

Cık cıkladı ve dişlerini göğsüme sürttü, emişi biraz daha vahşileşirken meme başıma geldiğinde diliyle sataşmaya, ucunu çekiştirmeye başladı ve inlemelerim artık benim zapt edemediğim bir döngüye girdi. Sol göğsümdeki eli bacaklarımın arasına doğru indi ve klitorisimi okşamaya başlarken dilini tenimden çekmeden diğer göğsüme geçip aynısını orada da yapmaya başladı. Bir parmağım vajinamın girişine indirdi ve girişi okşamaya başladı.

"Pars!" diye inledim ama o kadar yoğunlaşmıştı ki beni duymadı. Tırnaklarımı sırtına geçirerek sırtım yay gibi yatakta gerildiğinde boğazının gerisinden inlediğini duydum ve parmağı bir anda içime girdi. Vajinamın duvarları parmağını sardı ve bu sefer diğer parmağını da içime ittiğinde başımı yastığa bastırarak inledim.

Gözlerim geriye kayıyor, nefesim kesiliyor, kalbim göğsümü delicesine dövüyordu. İşini o kadar iyi biliyordu ki sınırda geziyor, anı yakalamak için kendi zamanını istiyordu.

Dudakları karnıma indi, sıcak dilini göbeğimin etrafında hissettiğimde parmaklarım sık koyu saçlarına geçirdim. Parmağım içinde büktüğünde istemsizce küçük bir çığlık attım ve gülüşünü klitorisimde hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım. Büyük bir açlıkla baktı gözlerime ve sırıttı. Dudakları tepe noktama kapandı, elleriyle sonuna kadar iki yana açtığı bacaklarımı sabit tutarken sıcak dilini klitorisime bastırdı. İnliyor, boğuk ve tatlı sesler çıkarıyordu ama ben artık kendimde değildim. Zihnimi kuşatmıştı, düşünebildiğim tek şey

oydu ve istediğim tek şey de içime girmesi, duvarlarımı talan etmesiydi.

Burnunu tepe noktama bastırdı ve kalçamı kaldırdığında bir elimi saçlarından çekip örtüyü kavradım. Dilini içime itti ve diğer eliyle klitorisimi yakalayıp sertçe okşamaya başladı. İçime akan sıcak dilini duvarlarımda hissettiğim an artık son noktadaydım. Adını haykırarak başımı gömdüğüm yastıkta gözlerimin ardında patlayan ışıklarla boşalırken titriyordum. Pars'ın dili içimdeyken duvarlarım seğiriyor ve o her anından zevk alırken kalbim kulaklarımda atıyordu.

Dudaklarını yalayarak ve yüzünde o muhteşem gülümsemesiyle doğrulduğunda ben hâlâ nefes nefeseydim. Üzerime eğilirken kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarına geçirdim.

"Tattığım en leziz şeysin," dediğinde nefeslerimi yolına koymakla meşgul olduğumdan sadece gülümsemekle yetindim. Dudaklarımı yeniden nazikçe öpmeye başladığında gevşeyen kaslarımla pelte gibiydim. İçmemiştim ama sarhoştum sanki ve Pars'ın bu hâlimi çok sevdiğini biliyordum.

Öpüşmemiz derinleşirken elleriyle beni yeniden keşfe başladı. Göğüs uçlarım arsızca yeniden dikleşip sertleşirken kalçamı kaldırdım ve Pars baldırımdan kavrayıp kadınlığımı kendine göre hizalarken dudaklarımızı şehvetli bir öpücükle mühürleyip ayrıldı. İki bacağımı da kaldırdı ve penisinin hemen önüne vajinamın girişini hizalayıp yatak başında duran yastıklarından birine uzanıp kalçamın altına koydu. Harika bir pozisyon yakalamıştı, elini belimin iki yanına yerleştirdi ve beni yerime sabitledi.

"Hazır mısın?"

Boğuk ve arzulu sesine karşın dudaklarımı ısırırken başımı salladım. Ve o an... Tüm varlığını içime ittiği o keskin an, nefesim kesildi, gözlerim yuvalarında döndü. Vajinamı değil

sanki tüm boşluklarım dolmuştu. Delicesine hızlı bir ritimle kendini içime vururken göğsünden gelen hırıldamalar ve sesler odada yankılanıyordu. Kadınlığım sızlıyor ama onun coşkulu vuruşlarıyla seğiriyordu. Daha fazlasını istiyordum ama zaten çok fazlaydı, her vuruşu bir öncekinden kuvvetliydi, beni her dolduruşu bir öncekini gerisinde bırakıyordu. Zirveye yaklaştığımız an üzerime eğildi ve dudaklarıma kapandı. Büyük bir açlıkla öpüşürken birbirimizin inlemelerini âdeta sömürüyorduk.

Zirveye geldiğimiz an öpüşmemiz durdu çünkü o derin nefese o iniş için ihtiyacımız vardı. Dudakları dudaklarımın üzerinde aralandı, penisini geri çekip o sert vuruşu yaparken birbirimize sımsıkı tutunduk ve aynı anda aynı süratle, omuriliğimizden akan kuvvetli şimşekle indik.

♛

Pars'ın göğsünde yatarken kalbim haftalar sonra ilk kez huzurla atıyordu. Dışarıda bizi bekleyen bir tehlike olduğunu bilmeme rağmen üstelik. Uyku şimdi tam da burada öyle cazipti ki... Esnememek için gözlerimi yumup iç çektiğimde Pars parmaklarının boğumlarıyla sırtımı okşuyordu.

"Uyu biraz," diye fısıldadı başımın üzerine bir öpücük kondurarak.

"Çok geç olmadan eve gitmeliyim." Sesimdeki uyku açlığı kendini tümüyle ortaya serdiğinde Pars huzursuzca homurdandı.

"Bana bıraksan olmaz mı?"

Hiç düşünmeden, "Olmaz," dediğimde, "Benim planıma uyacağız ama," diye uyardı. Başımı usulca salladım ve göğsünün altında karnının hemen üstündeki soluk yara izinde parmağımı gezdirmeye devam ettim.

"Peki sonra?" diye sordum. "Yıldırım'dan kurtulduktan sonra ne yapacağız?"

"Bu sefer büyük bir düğün yapacağız ve herkes gerçek Köprü Kraliçesi ile tanışacak."

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzündeki ifade gayet ciddiydi.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğumda başını salladı ve yoğun gözlerini yüzümde gezdirdi.

Yüzüme düşen saç tutamlarını kulağımın arkasına alırken, "Hayır," dedi. "Gayet ciddiyim."

Dudağımı kıvırdım. "Bu unvanın getirdiği sorumluluklar falan var mı?" Sırıttı ve ciddi ciddi, elinin sırtıyla yüzümü okşarken sıralamaya başladı.

"Var tabii. Bir kere öncelikle iş yemeklerinde ve davetlerde bana eşlik edeceksin."

"Hmmm," diye mırıldandım. "Sonra?"

"Sonra ziyaret edip ilgilenmen gereken dernekler var."

"Ne derneği?" diye sorduğumda gözleri kısıldı.

"Kadın ve çocukları içeren, şiddet görmüş, ihmal edilmiş kişilere fon sağlanıyor." Gözlerim anında kocaman açıldığında bana bakıp sıcak bir gülümsemeyle başımı okşadı.

"Yeni açtım, senin için. Hem okuduğun alanla da ilgili, eminim başarılı olur..." Dudaklarına kondurduğum öpücükle sözü yarıda da kalsa, kahkahası odayı doldurdu.

"Bilsem ilk onu söylerdim." Sırıtırken yüzünü yumruk yaptığım elime dayayarak sordum.

"Çok sevdim, başka var mı?" Dudaklarını kıvırırken gözleri düşünürcesine tavandaydı.

"Im..." dedi sonra ciddi gözlerini gözlerime dikti.

"Bunu yapabilir misin bilemiyorum?" Kaşlarımın arasında beliren derin çizikle,

"Neyi?" diye sordum. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Her gece delicesine seviş..." diye fısıldamaya başladığında yanında duran yastığı alıp suratına attım.

Kahkahası yeniden odayı doldururken yastığı alıp başının arkasına koydu ve ellerini de başının altında birleştirip giyinmeye çalışan beni izlemeye başladı.

"Komik mi?" Omuzlarını silkerken hâlâ sırıtıyordu.

"Ben ciddiyim," dediği an elbisemin askılarını düzeltmeyi bırakıp ona ters ters baktım.

"Her gece beni baştan çıkarman lazım o zaman," dedim bir kaşım imayla havalanırken.

Dudaklarındaki gülümseme sinsileşirken üzerimdeki gözleri kısıldı. "Şüphen mi var?"

Sorusunu duymazdan geldim çünkü şüphem yoktu; ayrıca her gece biraz önce yaptıklarımızı tekrarlama fikri kanın yeniden belli yerlerime hücum etmesine neden oluyordu.

"Hadi," dedim üzerindeki örtüyü çekiştirirken. "Gidip alt etmemiz gereken bir düşmanımız var."

Bir gerçek vardı ki içimdeki yasın ateşini diri tutuyordu. Yıldırım bize zarar vermişti, onun yüzünden çok kötü şeyler yaşamıştık ama ders de almıştık ve şimdi vereceği hesapta gözlerinin içine bakmak istiyordum. Doğmamış çocuğuma sebep olmasının, günlerce haftalarca çektiğim acının, gözyaşlarının bir bedeli olmalıydı ve o adam en ağırını hak ediyordu. Pişman olacak ya da isteklerinden vazgeçecek biri değildi. Hastaydı hem de hiçbir tedavinin fayda etmeyeceği derecede hastaydı. Pars'la ya da Pars'sız en başından beri istediğim şey o kaçığın sonunun gözlerimin önünde gelmesiydi. Bana olan takıntısının Yıldırım'ın sonu olacak olması ise onun hayatındaki en büyük trajedi olacaktı.

Başımı çevirip dışarı baktım, ay kaybolmuş şafağın soğuk ışığı gökyüzüne dolmaya başlamıştı. Hissediyordum ama bu tuhaf bir histi. Yıldırım hayatımızdan bugün tamamen çıkacaktı.

Pars'ın oyalandığını görünce, "Hadi!" diye söylendim.

Homurdanarak başının altındaki yastığı alıp yüzüne kapattı.

"Bir hemşire ve sosyal hizmetler gönüllüsü olan minnoş karımın eline silah vereceğime inanamıyorum," diye yastığın altından inlediğinde heyecanla sordum.

"Silah mı?" Neşeli heyecanıma karşılık, yüzüne kapadığı yastığı kaldırıp sırıtan yüzüme şaşkın şaşkın baktı.

"Beni korkutuyorsun?" Gülümserken omuzlarımı silktim.

"Sana Hızlı ve Öfkeli en sevdiğim film serisi demiştim." Huzursuz ve isteksizce iç çekti. İki çatık kaşının ortasındaki derinlik gittikçe büyüyordu.

"Silahlı ve anarşist!" diye söylendi ama yine de endişesine rağmen sesi sevgi doluydu.

Sevişirken yere düşürdüğümüz yastıklardan birini hızla yakalayıp yeniden ona fırlattım ve elbette o yastığı da havada yakaladı.

"Bomba falan da var mı?" diye sordum onun demin yaptığı gibi sorumda ciddiymişim numarası yaparak. Bana inanamayan gözlerle bakarken yataktan doğruldu.

"Yok artık!"

"Ne!" dedim. "Pratik olurdu."

Gözlerini kırpıştırırken yutkundu, âdemelması sertçe inip kalktı. "Bak bu ilk ve son, alışkanlık hâline getirme."

Benim aksime ciddi olan uyarısına gözlerimi devirdiğimde sesinin tınısı değişti.

"Miray?" Dudaklarımı bastırarak sakladığım gülümsememem ortaya çıktı.

"Efendim, majesteleri?" Alaycılık akan sesime karşı ifadesi biraz olsun yumuşasa da kavisli kaşları yeniden çatıldı.

"Şakası dahi hoş değil."

Bunu uzatabilir, onu sinir edebilir ve her anından büyük zevk alırdım ama şu an sırası değildi. Sırıttım ve yatağa gidip

eğildim. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurduğumda derin bir nefesi uzunca içine çektiğini, kokumu ciğerlerine hapsetmeye çalıştığını anladım ve içimdeki kelebeklerin kanatlarını delicesine çırpmasına neden oldu.

Ana kapılmak ve onu yaşamak çok cazipti ama vaktimiz daralıyordu. Pars bana uzanmak ve benim kafamın içindeki gerçekleştirmek için harekete geçtiğinde kaçarcasına hızla doğruldum. Omzuna vurdum ve yatağın ucundaki çizmelerime ilerledim.

"Hadi bakalım koca adam, aksiyon zamanı."

"İşte şimdi buldun Pars belanı," diye söylendiğinde kıkırdadım.

"Milletin karısı dernek gezer, benimki operasyonlara katılmak istiyor."

Yatağın yanındaki kıyafetlerine yöneldiğinde göz ucuyla onu izledim. Vücudunu saran muntazam, belirgin kaslarını, tenini gölgelendiren sert kıvrımlarını... Boğazım kuruduğunda yutkundum, her bir uzvundan akan güç sanki evreni dolduruyordu. Pantolonunun kemerini takarken başı önündeydi. Bense çoktan giyinmiş hazırdım.

"Hayır, bir de zevk alıyorsun, böyle giderse sana yeni yıl hediyesi uzun namlulu falan alayım." Ona omzumun üzerinden ciddi ciddi baktım.

"Çok iyi fikir, ruhsat oluyor mu onlarda?" Bana inanmaz gözlerle döndüğünde gülerek kapıya yöneldim ve göz kırptım. Ağzı şaşkınlıkla aralandığında saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Çıplak gövdesi öyle davetkâr görünüyordu ki oradan ayrılmak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

Ben odadan çıkarken aksi aksi homurdanıyor olsa da bu hâli bile aşırı çekici geliyordu. Huysuz bir Köprü Kralı kesinlikle soğuk ve mesafeli olanından onlarca kat iyiydi.

13. BÖLÜM

TİLKİ İLE ASLANIN SAVAŞI

Hilebaz bir tilki, oyunumun kurucusudur
eğer işler yolunda gitmezse,
Her zaman kaçacak arka başka bir kapısı vardır.
Hatta bu tilki diğerlerinden kurnazsa,
bir değil onlarca kapı saklar kendine.
Ama iyi bir avcı,
Diğerlerinden daha iyi olan bir avcı;
Tilkinin tüm kapılarını kapatır ve ona son bir çıkış bırakır.
Ve o kapının eşiğinde, işte tam tilkinin
arsız umudunun olduğu yerde uyur.

MİRAY

Korkmuyorum desem, bu kesinlikle büyük bir yalan olurdu ki içimde Yıldırım'a duyduğum nefret, korkumu bastırıyordu.

O adam hayatımız için büyük bir tehditten çok daha fazlasıydı; Yıldırım Gök canlı bir bombaydı. Pars için, Miraç için, Aylin için, benim için...

Kendi kendime tekrar ettiğim sözlerin ardında, zihnimin açık platformunda yaptığımız plan dönüp duruyordu. Özdemir Asaf'ın sevdiğim bir cümlesi ise zihnimin perde arkasında bu gece için asılıydı.

Her korkan kaçmaz. Ama her kaçan korkaktır.

Yıldırım korkaktı, her zaman kaçmak üzerine planlar yapıyordu, ardında kendi adına savaştığı kimse için dönecek

CamScanner ile tarandı

kadar yürekli de değildi. Öyle ki ben odadan aşağı inene kadar Pars'ın adamları ortalığı temizlemiş olsa da ölüm ve kanın kokusunu almıştım.

Onun adamlarının... Parayla bile olsa eline onun için silah alan adamlarını ardında bırakırken ne düşünmüştü acaba? Ardındaki kaostan zevk almış mıydı, kaçabildiği için egosu okşanmış mıydı ya da onun yanında olmadığım için öfkelenmiş miydi?

Kestirilemez biriydi Yıldırım; iki yüzü falan yoktu, onlarca yüzü vardı ve hangisinin gerçek olduğunu kimse bilmiyordu. Benim yanıma hangisi ile geleceğini merak ediyordum.

Çok az kalmıştı ve aracın tekerleri döndükçe kalbim göğsüme daha sert vuruyordu. Pars'ın şoföründen aracına kadar Ahmet abiye ayarlattığı taksinin içinde köprüden geçiyorduk.

Pars son ana kadar beni vazgeçirmeye çalışmış ama pes etmediğimi ve artık öfkelendiğimi gördüğünde benim de fikirlerimi alarak çok yönlü bir iş birliği oluşturmuştu. O an ona yeniden hayran olmuştum. İşinin başında bu kadar seksi olduğunu bilseydim eğer, karanlık çöktüğünde oturduğu tahtında, bu geceki gibi hemen yanı başında işlerine çok daha önce dâhil olurdum.

Zekiydi, belki yaptığı işler teoride illegal değildi ama yine bu durumu tanımlayan çok güzel başka bir söz daha vardı.

Yanlış olanın bile ahlaki sınırları vardır ama bazı ahlaksızların hiçbir sınırı yoktur.

Pars birinci gruba giriyordu. Yıldırım iki... Ve Pars tüm planını düşmanının sınırsız biri olduğunu bilerek ve çok medenice yapmıştı. Sivil olan kimsenin katiyen zarar görmesini istemiyordu. Herhangi bir mülk zarar görürse eğer, telafi edebilmek için bunun Ahmet abiye sonrasında bildirilmesini de özellikle Suat ve Erdem'e sıkı sıkı belirtmişti.

Ve tüm planının, tek bir en önemli noktası vardı.

"Miray'a katiyen zarar gelmeyecek!" demişti adamlarının gözünün içine tek tek bakarak.

Sesindeki koyuluk, hareleriyle yarışsa da ifadesi benim bile içimi titretmişti. O sözü onun sesinden duyduğumda sanki etrafımda aniden sihirli, görünmez bir kalkan belirmiş gibi hissetmiştim. Dalga dalga çevremde yayılan bir güç...

Şimdi ardımdaki araçlardan birinde olduğunu biliyordum, bileğimdeki bileklik ona nabzımın aralıklarını dahi haber veriyordu. Kalbimin anbean artan atışının onu endişelendirmemesini istediğim için camı hafifçe indirdim ve berrak soğuk havayı içime çekecek usul usul zemine süzülen kar taneleriyle karşılaştım. Buğulu camın ardına saklanan manzarayı görmek için camı tamamen indirdim.

Lacivertin en koyu tonu, soğuk sabaha rağmen berrak gökte değişen gökyüzünün altında çarşaf gibiydi. Dünya sabahın aydınlığına evrilirken sanki hâlâ gecenin en derin vaktindeydik. Beyaz teknelerin, vapurların yer yer komşuluk ettiği maviliğe inen kar taneleri ve İstanbul'un iki yakasının az sonra sönmek üzere olan ışıkları yanımızdan geçip giden araçların arkasında nefes kesici görünüyordu. Ta ki geniş siyah bir araç hemen yanımıza gelip önümü tamamen kapatana kadar. Camları simsiyahtı ve şoför koltuğunun arkasındaki cam yavaşça aşağı indiğinde göz göze geldik.

Gece kadar siyah saçları ve koyu gözleriyle Pars bana cesaret verircesine gülümsediğinde dudaklarım kıvrıldı. Sonra telefonunu gösterdi ve aracı hızlanıp içinde olduğum taksiyi geçip trafikte kayboldu.

Çantamdan Maze'in bana verdiği telefonu çıkardığım an Pars'tan bir mesaj geldi:

Kapının önüne kurye kutuyu bıraktı. Ağırlığı da boyutu da sana göre ama gerekmedikçe kullanmanı istemiyorum.

Dudaklarım gerildi ve kalbim göğsümün içinde gürültüyle gümbürdedi. Sadece on on beş dakika kadar süren kısa bir silah kullanım dersi vermişti Pars. Her ihtimale karşı!

Şimdi bahsettiği kurye bana küçük, tek elimle kavrayabileceğim bir silahı kapımın önünde, dışında bir iç çamaşır markası amblemi taşıyan paketin içinde bırakmıştı. Pars silaha ihtiyacım kalmaması için elinden geleni yapacaktı ama kendimi savunabilecek olduğumu bilmek içini rahatlatacaktı. Ne yalan söyleyeyim; işim insanların hayatına dokunmak, onları şifalandırmak olsa da bu kaosun içinde bir silaha sahip olma fikri beni bile biraz olsun rahatlatmıştı.

Yıldırım gibi birini biber gazı ile püskürtmek zor olsa da biber gazım ve elektroşokum o eve taşındığımdan beri hep çantamda, çekmecemde, vestiyerin altındaydı.

Telefon avcumun altında titreyince düşüncelerimden sıyrıldım:

Bu arada, salonda sana Maze'in hediye ettiği tabloda bir mikrofon var ve evet bana daha sonra bunun için kızabilirsin (kızgınlık sana ayrı bir seksilik katsa da şu an aklımı başımda tercih ederim). Eğer telefona ulaşamazsan ve duymam gereken önemli bir durum olursa salona geç.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslarken derin bir nefes aldım. Kafamı iki yana sallayıp cıkcıklarken hâlâ bu adama hayret edebiliyor olmama dahi hayret ediyordum. Neye şaşırıyordum ki oysa? Yıldırım hemen karşı dairemdeyken yatağında mışıl mışıl uyuyabildiğini mi?

Hızla ona bir mesaj yazmaya başladım.

Bunun için kesinlikle daha sonra tartışacağız!

Anında cevap verdi.

Mümkünse üstümde olmanı ve beni parçalarıma ayırmanı istiyorum.

Gözlerimi devirsem de sırıtışıma engel olamadım.

Emin ol öyle olacak.
Sabırsızlanıyorum, karıcım.

Telefonun mesaj kaydını silip cihazı çantama atarken hâlâ gülüyordum. Her şey planlanmış dahi olsa yine de gittiğim bir bilinmezlikti ama artık içimde korkudan daha büyük bir fikrin getirdiği heyecanı taşıyordum.

Onunla yeniden, yeni hayatımıza sıfırdan, filtresiz bir şekilde başlamak... Hem de en âşık şekilde...

♛

Apartmanın tam önünde durdu taksi. Başımı kaldırıp dairemin olduğu kata baktım. Gün artık, zemini saran ince bir kar örtüsüyle tamamen aymıştı.

Boğazımda atan kalbimi derin bir nefesi içime çekerek yatıştırırken, aslında taksici olmayan adam hafifçe yüzünü bana çevirdi ama gözleri apartmanın girişindeydi. O an kulağındaki küçücük kulaklık dikkatimi çekti. Ama yan profili de öyle tanıdıktı ki... Elimi kapıya uzattım ve tam ineceğim an sesini duydum. Başındaki kasketi hafifçe düzeltirken, "İstediğin an vazgeçebilirsin," dedi. Tok sesiyle gözlerim irileşse de ifademi sakin tuttum.

"Onur Bey?" diye sorduğum an, "Sessiz ol," diye uyardı.

"Ama siz burada..." Sözümü hızla kesse de nazikti.

"İnanmayacaksın belki ama Pars şu ara beni pek seviyor." Dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Aile ilişkilerimize sulh getirdin, sevgili yengeciğim. Şimdi tekrar soruyorum," dedi. Sesi öyle sakindi ki bu kılık değiştirmede profesyonel olan adamın yapabileceği her şeyden ürkmeme neden oluyordu. "Korkuyorsan?"

Mümkünse üstümde olmanı ve beni parçalarıma ayırmanı istiyorum.

Gözlerimi devirsem de sırıtışıma engel olamadım.

Emin ol öyle olacak.
Sabırsızlanıyorum, karıcım.

Telefonun mesaj kaydını silip cihazı çantama atarken hâlâ gülüyordum. Her şey planlanmış dahi olsa yine de gittiğim bir bilinmezlikti ama artık içimde korkudan daha büyük bir fikrin getirdiği heyecanı taşıyordum.

Onunla yeniden, yeni hayatımıza sıfırdan, filtresiz bir şekilde başlamak... Hem de en âşık şekilde...

Apartmanın tam önünde durdu taksi. Başımı kaldırıp dairemin olduğu kata baktım. Gün artık, zemini saran ince bir kar örtüsüyle tamamen aymıştı.

Boğazımda atan kalbimi derin bir nefesi içime çekerek yatıştırırken, aslında taksici olmayan adam hafifçe yüzünü bana çevirdi ama gözleri apartmanın girişindeydi. O an kulağındaki küçücük kulaklık dikkatimi çekti. Ama yan profili de öyle tanıdıktı ki... Elimi kapıya uzattım ve tam ineceğim an sesini duydum. Başındaki kasketi hafifçe düzeltirken, "İstediğin an vazgeçebilirsin," dedi. Tok sesiyle gözlerim irileşse de ifademi sakin tuttum.

"Onur Bey?" diye sorduğum an, "Sessiz ol," diye uyardı.

"Ama siz burada..." Sözümü hızla kesse de nazikti.

"İnanmayacaksın belki ama Pars şu ara beni pek seviyor." Dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Aile ilişkilerimize sulh getirdin, sevgili yengeciğim. Şimdi tekrar soruyorum," dedi. Sesi öyle sakindi ki bu kılık değiştirmede profesyonel olan adamın yapabileceği her şeyden ürkmeme neden oluyordu. "Korkuyorsan?"

emin olduktan sonra doğruldum ve tam o an ardımda hissettiğim sıcaklıkla taş kesilmiştim ki, sesle birlikte olduğum yerde sıçradım.

"Miray kızım?" Arkama dönerken havaya kaldırdığım paketle adama vurmak üzereydim. Sesi kafamın içinde şekillenip de yüzünü görene dek geçen milisaniye içinde az daha aklımı kaçıracaktım.

"Polat amca!"

Polat amca şiş gözlerini hayretle açmıştı ama yüzünde, karşılaştığı korkulu ifademle beliren mahcubiyete karşılık dudaklarımı birbirine bastırarak normalden ağır olan paketi yanıma indirdim. Bir elimi hızla inip kalkan göğsüme bastırmıştım, kalbim delicesine gümbürdüyordu.

"Korkuttum mu, özür dilerim?" Sesindeki özürle bakışlarım yumuşasa da kaşlarım hâlâ çatıktı.

"Korkmak mı, aklımı aldın, Polat amca." Zaten sıkışan ciğerlerim yaşadığım panikle yeniden zorlandığında istemsizce öksürmeye başladım.

"Çok özür dilerim kızım, tüh. Ne bileyim bu saatte bu apartmanda hareket olmaz, sesi duyunca bir bakayım dedim," diye açıkladı dudaklarını birbirine bastırarak.

Öksürüğüm dinince iç çektim. "Neyse." Başımla hemen çaprazdaki kapıyı gösterdim. "Yıldırım'ı gördün mü Polat amca?"

Araştıran koyu gözleri yüzümde gezindi. "Yok görmedim, arabası da yok yerinde."

Dudaklarımı aşağı kıvırıp omuzlarımı düşürdüm. "Tamam, sağ ol." Kırık sesim neredeyse onun için endişelendiğime beni bile inandıracak cinstendi.

Çantamdan anahtarı çıkararak kapıya döndüğümde Polat amca hemen ardımdan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Her yerde gözü kulağı olabileceğini unutma, hemen orada bir yerde seni görüyor, işitiyormuş gibi davran." Pars'ın sözleri kulaklarımda çınladı.

Anahtarı kilidine takıp kapıyı açtım ve paketi içeri bırakırken anlatmaya başladım. Sesime giydireceğim her duygunun sahici olması için omuzlarımı silkerek kaslarımı uyardım.

Ardıma döndüğümde Polat amca merakla bekliyordu ama bugün bakışlarında başka bir kuytuluk vardı. Sanki yeni uyanmış gibi değil, hiç uyumamış gibi görünüyordu. Bu bakışı gecesinde nöbet tuttuğum gündüzlerden hatırlıyordum sanki ya da ben de uykusuz olduğum için yanlış algılıyordum. Belki de uyumamıştı ya da her neyse...

"Eski kocam," dedim öfkeyle tükürürcesine. "Gittiğimiz daveti bastı!"

Polat amcanın kaşları havalandı. "Ne?"

"Sorma," diye büktüm alt dudağımı. "Beni alıkoydu, Yıldırım'a ne yaptı bilmiyorum, polise mi gitsem?"

Polat amca kısa bir süre yüzüme baktı, sonra elini çenesine götürüp sakallarını kaşıdı. Şaşırmış mıydı yoksa onunla dalga mı geçtiğimi düşündüğünü anlayamadan, "Kocan," dedi son hecenin üzerine bastırarak. "Pars Tuna mı?"

Sıkıntılı bir nefesi sertçe verirken başımı salladım. "Ta kendisi!"

"Ah," dedi dudaklarını içe büzerek. Sonra sanki Yıldırım'ı yâd eder gibi dönüp onun kapısına baktı. "O zaman Yıldırım Bey'in başına iyi şeyler gelmemiştir."

"Polise gideceğim," dediğim an başını sallayarak cıkcıkladı. "Asla önermem kızım," dedi. "Ya başına iş getirirse? Sen nasıl kurtuldun sahiden elinden?"

Bu soruyu beklemiyordum ama aklıma gelen ilk şeyi ortaya atıverdim. Önce etrafa bakındım sonra sanki çok büyük bir sırrı açık ediyormuşçasına Polat amcaya yaklaşıp fısıldadım.

"Onun bende olduğunu bilmediği, gizli bir belge vardı. Eğer benden haber alamazsa bir yakınımın o belgeleri polise vereceğini söyledim," dediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kurumuş dudakları şaşkınlıkla kısa bir an aralansa da çok çabuk toparladı. Başını iki yana sallarken geriledi ve ellerini havaya kaldırdı.

"Aman sizlerden korkulur, tövbeler olsun," derken neredeyse merdivenlere ulaşmıştı. Dudaklarım pis bir sırıtışla gerildi ve eve girerken biraz önceki sözlerimi Yıldırım'ın bir şekilde duymuş olmasını ümit ettim. Kapıyı ardımda kapatıp üç kez kilitlendikten sonra demin içeri bıraktığım kutuyu alarak yatak odama geçtim. Paketi açtığımda içinde bir sürü iç çamaşırı olan kutunun içinde soğuk siyah metal, siyah parlak çamaşırlardan sıyrılarak tenimi dondurdu.

Pars'ın silahı bunun beş on misli büyüklüğündeydi; ölüm aleti olmasına rağmen zarif ama elime oturan bir tasarımı vardı. Küçük ve daha hafifti. Köprü Kralı kocamın öğrettiği gibi silahın emniyetini kontrol ettim ve temiz bir havlu alıp silahı, ardından çantamdan çıkardığım havluyu da alarak banyoya girdim.

Rutine sadık kalmalıydım; uydurduğumuz hikâyede üzgün ve öfkeli Miray eve gelir gelmez kendini duşa, oradan da yatağa atardı ve henüz Yıldırım'ı kimse bu yakınlarda beklemiyordu. Eve geldiğimi öğrenecek, en uygun anı bekleyecek ve sonra kendi güvenlik çemberinin sağlamlığından emin olduğunda gelecekti. Bu gelişi ya kendisi olacak ya da bir haber şeklinde olacak demişti Pars, tüm adamları da onunla aynı fikirdeydi. Atlas ise şarjörünü silahının yuvasına takarken, Yıldırım gibi sağlıksız birinin düşüncesizce evime gelmesini şaşırtıcı bulmayacağını söylemişti. Ama Pars iki ihtimal içinde ikincisini en muhtemel tutuyordu. Haklıydı da çünkü Yıldırım da dâhil hepimiz biliyorduk ki, buraya elini kolunu sallayarak gelmesi onun için bile delilik olurdu.

Tüm o banyoda olduğum zaman boyunca ara ara, suyu ve saç kurutma makinesini kapatıp kapıyı dinledim. Saat artık sabahın 8'ini çoktan geçmiş, akrep neredeyse 9'a dayanmıştı. Bileğimdeki ince çelik bileklik tenimin etrafında sihirli bir halka gibi dönüyor, ara ara ince mavi bir ışık üzerinde yanıp sönüyordu. Küçücük belirsiz tuş ise dikkatli baktığınız zaman belli oluyordu. Pars o tuşa eğer kendimi tehdit altında hissedersem arka arkaya üç kez basmamı söylemişti.

Üç kere mesaj atmıştı. Birinde biraz olsun uyumamı, birinde kahvaltı etmemi, diğerinde de bilmem kaç milyonuncu kez dikkatli olmamı yazmıştı. Uyumaya çalışmıştım ama kafamın içinde gerçekleşme ihtimali olan onlarca senaryonun adrenalinden kurtulamadığım için uyuyamamıştım ama az da olsa bir şeyler yemiş, üzerine büyük fincanda sert bir kahve ve içmiştim ve kesinlikle dikkatliydim.

Öğlene kadar açtığım ama izlemediğim televizyonun karşısında biraz uzandıktan sonra elimde başka bir kahve ile cam kenarına tünedim ama gözlerim güzel Boğaz manzarasından ziyade sokaktaydı.

Her şey aynı gibiydi ama zihnim biliyordu. Oralarda vaktini sinsice bekleyen bir düşman vardı. Bu da kalbimde göz ardı edilemeyecek bir huzursuzluğa neden oluyordu ve o pis his vücudumu sanki maraton koşmuşum gibi hâlsiz düşürmüştü.

Evin her odasını arşınladım, mutfağa gidip daha önce denemediğim bir tarif denedim, yemek çok lezzetli olsa da birkaç lokmadan fazla yiyemedim. Sonra tekrar salona geçtim, Hızlı ve Öfkeli'nin ilk bölümünü açtım. Kısa bir süre izledikten sonra artık vücudumun kanıksadığı gerilimle gözlerim dün gecenin uykusuzluğuna daha fazla direnemedi. Koltuğun kenarında katlı duran ekose battaniyeyi alıp üzerime

çektim, kırlenti başımın altına alıp uyuyana kadar televizyonu izlemeye devam etmeden önce saate baktım.

18:52

Üniversitede, insan bedenini anatomik olarak en detaylı yapısına kadar öğrenmiştim. Kemikler, kaslar, bağ dokuları, hissetmemizi sağlayan sinirler, omurilik, beyin ve lobları, kalp ve odacıkları...

İnsanı hayatta tutmak, yaşamını daha kaliteli kılmak için sağlığını iyileştirmenin türlü yöntemleri öğretilmişti ama şimdi uyku ile uyanıklık arasında, derin geçmişe çapa atmış zihnimde o soru dönüyordu.

"Bir insan nasıl daha hızlı ölür?" diye sormuştu Acil Sağlık dersine giren profesör.

Eğitim hayatım boyunca tanıdığım en zor eğitimciydi. Kırcık saçları vardı ve o saçları hep dağınıktı. Gözlüklerinin ardındaki solgun yeşil gözleri ve bir ölününki kadar beyaz teniyle morgdan fırlamış gibiydi. Belki de altmışlarının ortasında vertigo hastalığının zirvesini yaşadığını bilmediğim, eğitimin ilk yılları olduğu için ürkmüştüm Rauf Hoca'dan, bilemiyorum. Diğer herkesten farklıydı, ilk yardımda tam bir efsaneydi. Bir tane kalemin ucuyla hastanın nefes borusu nasıl açılır diye kadavranın boğazını tek hamlede delmişti.

Şimdi hafif aralık gözlerim boş ve karanlık salona bakıyor olsa da gördüğüm şey o kadavra ve Rauf Hoca'nın kısık, soluk yeşil gözleriydi. Kare gözlüklerin altından bana bakıyorlardı. Oysa yıllar olmuştu ama gerçeklik içinde olmadığımı bildiğim an, çok ama çok gerçekçiydi.

Boğuk sesi yeniden yankılandı. Arkadaşlarım da kadavranın etrafındaydık, profesörün soluk gözleri herkesi geçip beni yakaladı.

"Evet öğrenci, evet sen, ölü görmüş gibi bakıyorsun?"

Tüm sınıf kıkırdadı ama ben sadece yutkundum, Rauf Hoca'nın yüzünde her zamanki ciddiyeti vardı. Beyaz kirli sakalı, beyaz yüzünde dalgalar yaratıyordu.

"Bir insan nasıl hızlı ölür?" Soruyla herkes taş kesildi. Oysa tüm hocalar tam aksini sorardı.

"Müdahalen ne olur?" "Yüksek tansiyondan hastaya vereceğin ilk pozisyon nedir?" "*Arrest* durumunda hekime haber vermeden hemen önce neye başlanmalı?"

Yutkundum. Mavi eldivenin sardığı parmaklarım titriyordu. Kadavranın morarmış boynundaki şah damarının yerini gösterdim.

"Atardamar kanaması..." Sesim titriyordu. "Eğer durdurulmazsa..."

Rauf Hoca kalemi kadavranın boğazında bırakıp eline bir neşter aldı ve bana uzattı.

"Göster bana," dediğinde başımı kaldırıp şaşkınca ona baktım.

Neşteri tekrar uzattı. "Göster bana."

Elimi uzattım, bu bir rüyaydı, korkum yersizdi. Neşteri aldım, soğuk metal lateks eldivene rağmen derime işliyordu. Kadavranın boynundan yüzüne tırmandı gözlerim; bu yüzü tanıyordum, bu yüzden nefret ediyordum.

Yıldırım!

İçime dolan hınçla bir elimi alnına bastırdım ve diğer elimdeki neşterle boynunu hedef aldım. Ve bir anda... Bileğimin etrafına sarılan kuvvetli elle tüm bedenim kaskatı kesildi. Hızla bileğimi tutan yakıcı kuvvete çevirdim gözlerimi; işaret parmağının yarım olduğu parmaklar tenimi eziyordu.

Bu el...

Gözlerim elin sahibine kayarken neşter elimden düştü, kendimi kurtarmak için kolumu çeksem de nafileydi.

"Bırak!" diye bağırdım ama dudaklarım aralanmıyor, sesim kendi boğazımda boğuluyordu. Bileğim öyle acıyordu ki

gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Artık kimse yoktu ne Rauf Hoca ne arkadaşlarım.

Uyanmaya, kâbusun pençesinden kurtulmaya çalışıyordum. Bilincim her şeyin farkındaydı. Gerçek değildi ama rahatsız ediciydi.

Debelendim, terlemiştim, hissediyordum; başımın altındaki yastık ıslanmıştı ama çabam nafileydi. Başımı çevirdim, yüzüm yastığa gömüldü ama ruhumun gözleri döndü. Elin sahibi başını eğdiği an yüzünü gördüm. Takım elbisesi, sinekkaydı tıraşlanmış yüzü, koyu hareleri...

Bana gülümsedi. O babacan hâlinden çok uzak bir tavırla, karanlık dolu bakışlarını yüzüme çiviledi. Tutuşu altında ezilirken soran gözlerime alayla bakıyordu.

Kolumu hınçla çektim, tüm bedenimi bütün kuvvetimle... Ve artık gördüğüm en sevdiğim filmlerden birine ait bir karenin dondurulmuş hâliydi.

Soluklarım ciğerime kurşun yağdırıyordu ama zihnim apaydınlıktı. Kâbusla beraber, yüzeyin altındaki çatlak açığa çıktı.

Ben Polat amcaya Pars'tan bahsetmemiştim. Pars ile hiçbir yerde fotoğrafımız yoktu. Kocamın o olduğunu biliyor olmasını açıklayamıyordum. Başımın altındaki yastıkta ezilen bileğimi kucağıma koydum. Yıldırım'a gelen mailin takma adı...

Kesik Parmak'tan Sevgiler...

Kalbim göğsümü dövüyordu. Başımı çevirip perdesi açık camlardan dışarı baktım, saat gece yarısını çoktan devirmiş olmalıydı ki başka bir tan vakti dışarıdaki gökyüzüne sisli bir beyazlık bırakmıştı. Boğazım kurumuştu ve aldığım nefes genzimi yakarken üzerimdeki her şey terden sırılsıklamdı.

İçimde puslu bir soru mırıldanıyordu. *O adam, Yıldırım'a çalışıyor olabilir miydi?*

Cevabı biliyordum, değil mi?

Hızla yataktan doğruldum ve uzanmadan hemen önce yanıma bıraktığım telefonu aramaya başladım. Hiçbir yerde yoktu. Uzandığım yerden güçlükle doğrulurken arka çaprazımda kalan masada bir karartı fark ettim ve olduğum yerde kalakaldım.

Orada birisi vardı ve Pars'ın gönderdiği silahı nereye koymuştum?

"Bunu mu arıyordun?" diye sordu. Sesinde ne şive ne de perde vardı. Öyle yabancı ve öyle pürüzsüzdü ki aldatılmışlığım canımı yaktı. Başımı yavaşça çevirip omzumun üzerinden baktım. Apartman görevlimiz sandığım adam sisli beyaz loşluğun hemen önünde oturuyordu. Elindeki silah ve telefonsa tamamen bana aitti.

Başımı yavaşça tekrar önüme çevirirken, gözlerim Maze'in hediye ettiği, Pars'ın içine mikrofon gizlediğini söylediği tabloyu aradı ama boş duvar tokat gibi suratıma çarpınca soluğum da boğazımda asılı kaldı.

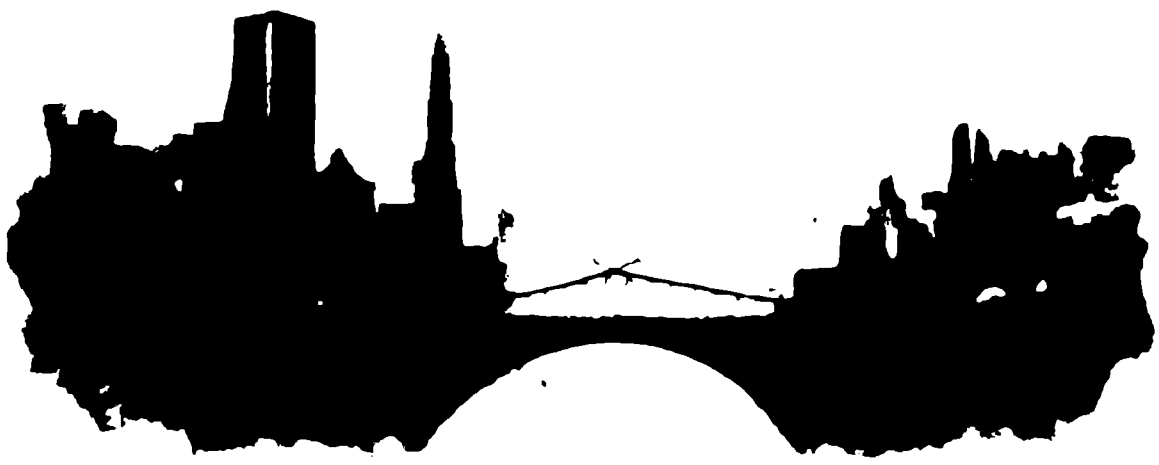
Arkamdaki adam oturduğu yerden doğruldu, odaya hâkim olan soğuk hava kanımı donduruyordu. Ağır adımlarla yanıma yürürken oturduğum koltukta bacaklarımı hızla toparlayarak ayağa fırladım, diğer elimle bileğimi yokladım. Bileklik yerindeydi ama artık adının Polat olduğu yüzde yüz yalan olan adam benden önce davranıp beni belimden yakaladı.

"Korkma, küçük anarşist," diye fısıldadı kulağıma. Boynumun altında hissettiğim ince sızıyla gözlerim kararırken, uzuvlarımı saran tüm sinir hücreleri benim irademden çıkarak buz kesti.

Bedenime zerk edilen anestezi ilacıyla kontrolümü kaybederken bilincim ağır çekimde karanlığa gömülüyordu. Sonra içeriden biri çıkageldi, bir kadına benziyordu. Gözlerimi iyice açıp onu görmeye çalıştım ama görüntü, çatıdaki uydusu rüzgâra kapılmış bir eski model televizyondan halliceydi. Elinde

içini evimin sağına soluna döktüğü bir bidon vardı. Benzin kokusu genzimi yakarken, namıdiğer Kesik Parmak beni kucağına aldı. Aşağı düşen başım o hareket edince yana döndü ve kadını da tanıdım.

Yıldırım'ın yardımcısı Şevval Hanım'dı! Evimin her yerine döktüğü benzine basmamak için seke seke arkamızdan geliyordu. Zihnim karanlığa tamamen gömülmeden önce kapıya gelmiştik. Şevval Hanım cebinden Zippo bir çakmak çıkardı, kapağını açtı ve ateşi evin içine fırlatıp kapıyı kapattı. Gördüğüm son şey evin içine bir meteor taşı düşmüşçesine birden harlayan alevler olmuştu.

PARS

Kol saatimi düzelttim, ardından da yaka manşetlerimi. Sonra ayağa kalktım; belimdeki kemeri ve sırtıma astığım deri silah askılarını da... Her şey yerli yerindeydi ama yaklaşan kaosun kokusunu alıyordum. Ve lanet olsun ki karım o kaosun tam ortasında duruyordu...

Ekranlardan yansıyan ışıklar karanlık, dar alanın içinde parlıyordu. Dışarıda gün ışığı, içeride geceyi yaşıyorduk. Saatlerdir fazla sessizdi her şey ve bu da akabinde yaşanacakların çok gürültülü olacağına kuvvetli bir işaretti.

Atlas, oturduğu bilgisayar ekranının karşısında yavaşça arkasını döndü; gözü bende olsa da başka hattan biriyle konuşuyordu.

Operasyon hattı... Şu an Yıldırım'ın adım atabileceği her yerde bir grup vardı. Toplam yedi kanal; sahada ve arkasında toplam iki yüz elli iki kişiden oluşan devasa ekip...

"Birinci kanal sinyalinde sorun var, alıcı yerinde mi, emin miyiz?" dedi Atlas kulaklığına dokunarak. Üzerinde o her zaman toplantıda ya da iş yemeklerinde giydiği jilet gibi özel dikim takımlardan yoktu. Operasyon için giyinmişti. Üzerinde kaslı atletik vücuduna oturan siyah bir termal bluz ile bacaklarını saran, yine siyah, çok cepli ve yanlarında kemer askıları bulunan bir pantolonla, ayaklarında siyah postalları vardı. Belinde ve bacağında iki adet silah vardı, diğer tarafta kabzaları dahi göz korkutan bıçaklar...

Bakışlarım Atlas'ın yüzünde kısıldı. Tüm ciddiyeti ile karşı tarafı dinliyordu. Yeşil gözleri koyulaşmıştı, sisli bir ormana tepeden bakmak gibiydi. Dudakları ince bir kıvrılmayla kıpırdadı.

"Hımm..."

Atlas, tam anlamıyla görünüş olarak bir salon adamıydı. Çoğu zaman taktığı kare saydam gözlüklerle iş adamı, başarılı CEO, cezbedici düzgün adam profilini harika yansıtıyordu ama aslında perdenin arka tarafında, kanı pahalı takımlarına bulaştırmaktan nefret eden soğukkanlı bir savaş veziriydi.

Kulaklığına dokundu yeniden. "Anlaşıldı. Yakınlarda kalın."

Sonra kulaklığın ses alıcısını kapattı ve bana baktı. İfadesi dümdüzdü. "Evin içindeki alıcı sinyal veriyor ama ses almıyoruz."

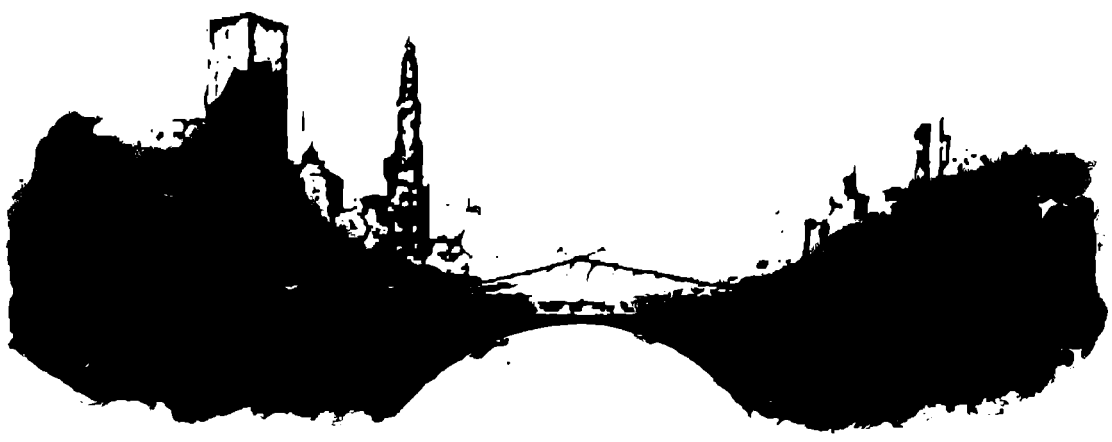
Kolumu kaldırıp bileğimdeki saate baktım.

06.15

Atlas düşüncelerimi anında okudu. "Evet, bu saatte ses olmaması normal ama..." Atlas'ı bölen bildirim sesleri, bulunduğumuz transit aracın içinde aynı anda yükseldi.

Atlas hiç duraksamadan kulaklığına dokundu. Kaşları sertçe çatılırken karşıya sert bir komut verdi.

"İtfaiyeye haber verin, başlıyoruz."

MİRAY

"Uyan güzel, aç gözünü, dinle âşığın sözünü..."

"Hımhıhım, hım, hım..."

"Vermişim sana özümü, benim ay kızım, sultanım...

"Uyan, uyan, uyan..."

"Vuruldum sana düşümde."

"Hem baharım hem kışımda..."

"Benim ay kızım, sultanım..."

"Hımhıhım, hım, hım..."

Kulağımı tırmalayan melodik ses, yanağıma çarpan ılık nefesle uyumluydu. Karıncalanan uzuvlarımla birlikte boynumdaki acı varlığını hatırlatarak sızladığında istemsizce yüzümü buruşturdum.

Başımın tepesinde kopan heyecanlı çığlıkla kulaklarımdaki çınlama acıtan bir tizlikle şiddetini artırdı. Gözlerimin ardında ışıklar çakıyor, kulaklarımdan şakaklarıma oradan da tüm uzuvlarıma ağır bir dalga yayılıyordu. İlacın geçen etkisiyle uyanan sinirlerim beynime sinyaller gönderiyordu ve ayılan zihnim tehlike sinyalleri veriyordu. Gözlerimi hafifçe araladım ve temkinlice etrafa baktım.

Beyaz bir koltuğun üzerindeydim, büyük modern çerçeveli pencerelerden gün ışığı içeriye akın ediyordu. Duvarlarda göz tırmalayan bordo bir duvar kâğıdı vardı. Sanki üzerinde kan ayini yapılmış gibi desenliydi. Üzerimde uykuya dalmadan hemen önceki kıyafetlerim yoktu; beyaz *oversize sweatshirt* ve gri eşofmana ek olarak ayaklarıma spor ayakkabılarım giydirilmişti. Doğrulmaya çalıştığım an sesini işittim.

"Günaydınlar, güzeller güzeli leydim."

Kısık gözler ve iki kaşımın ortasındaki derin çizgiyle başımı kaldırıp ona baktım. Yıldırım yüzünde sanki peşinde koca bir ordu yokmuşçasına rahat bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Üzerinde spor bir ceket, boğazlı beyaz bir kazak ve kot vardı. Birilerinden kaçıyor gibi değil de seyahate çıkmak üzereymiş gibi duruyordu.

Hemen yattığım koltuğun başucundaki tekli koltuktaydı, ikimizin arasında beyaz geniş bir sehpadan başka tek bir eşya yoktu odada. Sehpanın üzerinde hazır hâlde bulunan en az dört kişilik bir kahvaltı vardı. Bu odada ilk defa bulunuyor olsam da adını koyamadığım bir his daha önce burada bulunduğumu söylüyordu. Kısık gözlerim acıdığında gözlerimi kapayarak doğruldum. Sırtımı arkama yaslarken derin bir nefes alarak yeniden kendimi gözlerimi açmaya zorladım.

Sesim boğuk ve tarazlı çıktı. "Neredeyim?"

Ben kendime gelmeye çalışırken doldurduğu portakal suyunu uzatıyor, gözlerini kırpmaksızın yüzümde tutuyordu. Uzattığı bardağı alıp kucağımda, diğer elimi de bardağın etrafına sararken cevapladı beni.

"Merlin'deyiz."

Kaşlarım hafifçe kıpırdarken bardağı dudaklarıma götürdüm. Gözlerim odada gezdi, yeni boşaltılmış gibiydi, aksi hâlde bu beyaz mobilyalar kesinlikle buraya ait değildi. Tıpkı benim olmadığım gibi...

"Ne yapıyoruz burada?" diye sordum bu sefer.

Bana sehpanın üzerindeki iki çataldan birini uzattı. "Bir şeyler ye, anlatacağım."

Sesi yüzeyseldi, bakışlarını nihayet yüzümden çekmiş kahvaltısına indirmişti. Ne bilip bilmediğini, adamlarının ona ne anlattığını bilmiyordum o yüzden sessizliğimi koruyacak ve Pars ile yaptığımız plana sadık kalacaktım. Uzattığı çatalı aldım ve midemin almaktan rahatsızlık duymayacağını düşündüğüm için küçük bir parça salatalık seçip ısırdım.

"Pars'ın oraya beni yakalamak için geleceğini biliyordum," dedi sakince. Sonra aramızda duran sehpanın üzerinden bana bakarak ekledi: "Ama seni yukarıda alıkoyacağını ve bunun için Derin'i kullanacağını beklemiyordum."

Bir şey söylememi bekler gibi sessizleştiğinde tek kaşımı hesap sorarcasına kaldırdım. "Kaçışına kadar planladıktan sonra bunu mu düşünmedin?"

İfadesi boştu, sadece başını salladığında özenle yaptığı saçından bir iki tutam çıkık elmacık kemiğinin üzerine düştü. "Derin'i beklemiyordum."

Omzumu silkerek bu sefer çatalıma bir zeytin batırdım. Yıldırım ise sabit ve tereddütsüz gözlerle beni izlemeyi sürdürüyordu. "Bana inanmıyorsun." Sesinde sitem yoktu, onu tanımasam ona inanmamı sağlayacak türden bir acı vardı. İç çekerek başımı gözlerine kaldırdım.

"Beni kendi isteğinle, onun orada olacağını bile bile, ona götürdün!" Sesim tam istediğim gibi histerik ve öfkeli çıktığından içten içe kendimi tebrik ettim. O soyut ifadesi anında gölgelendi. Başını sertçe sallarken arkasına yaslandı.

"Amacım seni orada onunla bırakmak değildi, sana bir şey mi yaptı?" Göstermelik endişesine karşın masaya eğilip ona doğru yaklaştım ve gözlerinin içine baktım.

"Apartman kapıcısı senin adamın, hizmetçin evimi yaktı." Kolumu açıp başımı kaldırarak içinde olduğumuz odayı gös-

terdim. "Ve buraya resmen kaçırıldım, sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bana, ona hakaret etmişim gibi baktı. "Seni kurtarıyorum!" Alaycı ses dudaklarımdan istemsizce döküldü.

"Hah!"

"Bana inanmıyor musun?"

"Pars'a beni yem diye attın!" Tartışma yaratacaktım ve bir şekilde dökülecekti. Çaktırmadan bilekliğimi yokladım ama yerinde değildi. Yine de Pars'a güveniyordum.

"Hayır!" dedi sertçe. "Geri dönmeseydin eğer..." Sesi beş yaşındaki bir çocuğunki kadar yumuşadı. "O zaman beni kandırdığını düşünürdüm."

"Beni sınadın yani?" Sataşıyordum, onu zorluyordum ve gerçekten oyunu anlayana kadar da devam edecektim. Başını sertçe salladı. "Amacım Pars Tuna'dan tamamen kurtulmaktı."

Keskin kelimeler, ölüm akan sesiyle tokat gibi çarptı yüzüme ve kalakaldım. Nefesim boğazımda takılı kalırken elimdeki portakal suyunun bardağını kafasında parçalasam onu öldürmeye yeter miydi diye düşünüyordum.

"Bakma öyle," dedi sonra. "Bunu istemediğini biliyorum ama o adam yaşarken bizim huzurlu bir hayatımız olamaz."

Boş gözlerle ona bakarken beynimin çarkları son sürat dönüyordu. Pars'la kurduğumuz planı bizzat Yıldırım'ın biraz evvel sarf ettiği gerekçelerle ona karşı kurmuştuk. Benim sözlerimi bana satıyordu! Kaşlarım çatıldığında Yıldırım tiz bir kahkaha koyuvererek arkasına yaslandı. Bacak bacak üzerine atarken başım yana düşürüp yüzüme baktı; işte şimdi alevler ve hilebazlıkla parlayan gözler onun gözleriydi.

"Tek bir şeyi merak ediyorum," dedi parmağını şıklattıktan sonra dudağına götürerek. "Pars senin bu oyuna dâhil olmana nasıl izin verdi bu kadar manyakça âşıkken?"

Hafifçe gülümserken gözlerim kısıldı, arkama yaslanıp tıpkı onun gibi gözlerinin içine baktım. İfademe rağmen içim alev alevdi. O odada olan konuşmaları duyduğunu varsayıyordum ve eğer öyle ise durum benim için kötü değil berbattı! Ama bir şey daha vardı; Yıldırım harika derecede iyi bir zarf atıcıydı. Tahminini bir kanıtı varmış gibi yüksek iddialarla doğrulamaya çalışırdı. O yüzden masumane tavrımı koruyacaktım. En azından Pars gelene kadar!

"Ne dememi istiyorsun Yıldırım?"

Dilini damağına vurarak şaklattı. "Benimle oynama, çok cesursun hatta aptalca bir cesaret bu."

Omuzlarımı silkerken portakal suyumdan küçük bir yudum daha aldım ve burnumdan sert bir nefes verdim. "Seni anlamakta zorlanıyorum," dedim bezgince. "Ben seni bulmadım, aramadım, beni sen kaçırdın ya hani!" Sözlerimle durakladı. "Sen ve Pars'ın arasında, ikinizden de sürekli bir cepheye sızmaya çalışan ajan muamelesi görmekten fena hâlde sıkıldım!"

Pars'ı da benzer bir suçla suçluyor oluşumla Yıldırım'ın kaşları havalandı o yüzden edindiğim pozisyonu sağlamlaştırmak için ona saldırmayı sürdürdüm. "Bana bir silah verdi ve bir de bileklik," dedim. Gözleri büyüdü. "Ve sana karşı iş birliği teklif etti. Elbette bunu yaparken yine beni arkadaşımla, kardeşimle tehdit etti. Ya ne yapsaydım?" Çatallanan sesimle birlikte sertçe burnumu çekip başımı öfkeyle diğer tarafa çevirdim. "Ve evet bana manyakça âşık." İç çektim. En azından sözlerimde bir doğru vardı.

"Tabloda mikrofon vardı," dediği an başımı şiddetle ona çevirip, şaşkın gözlerle yüzüne baktım.

"Ne?!"

Başını sallarken gözlerini benden ayırmadı ve evet tahminimde haklıydım, bana yine zarf atmıştı ve az daha tuzağına düşecektim. "Ama... O... Maze'in hediyesiydi!"

Parça parça dudaklarımdan dökülen kelimelerle omuzlarım düşürürken başmı eğip parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Onu da oyunlarına dâhil etti," diye söylendim kendi kendime. Hayatımdaki tüm oyunculuk yeteneklerimi bugün kullanmaya ant içmiş gibi sergilediğim yüksek performans göz yaşartıcıydı.

Sonra bir anda sırtımı dikleştirip nemli gözlerimi hınçla ona çevirdim. "Beni rahat bırakın!" diye bağırdım ve ayağa kalkıp hızla kapıya yöneldiğim an Yıldırım oturduğu yerden fırlayıp beni yakaladı. Bedenimi hızla kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünde kusmak istedim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Emin olmam lazımdı!" Burnumu çektim.

"Neyden? Neyden emin olman lazımdı?" Saçlarımın içine doğru fısıldadı.

"Senden."

"Neden?" diye ittim onu.

"Beni ne yapacaksın? Kaç işte, git hayatını yaşa!"

"Beraber olmak için," diye fısıldadı bu sefer. "Yaşarsak da ölürsek de."

Sertçe yutkundum. "Sen..." Sözümü kesti. "Her şey burada başladı," dedi. "Burada da bitecek, özgür kalacaksın."

Sonra kapı çaldı ve adının Polat olduğunu sandığım adamın sesini işittim. "Köprü Kralı burada efendim."

Yıldırım'ın gülümsediğini duydum. "Ve şimdi şov zamanı!" dedi. Kollarından sıyrılmaya çalıştım ama bırakmadı, anlatmaya devam etti.

"Onu bana getirecek tek kişi sendin." Başımın üzerine bir öpücük kondurdu ve sonra kollarımdan tutarak geri çekildi. Mutluluk ve neşeyle yüzüme bakıyordu. Bense dehşet içindeydim.

"Seni kullanan o değil, bendim. Özür dilerim."

Bu ya bir intihar olacaktı onun için ya da şiddetli bir savaş. Benim ona ihanet etmediğime ikna olduğunda ikincisini seçmişti; eğer ihanet ettiğimi anlasaydı, hepimizi bir şekilde bugün burada yok edecekti. Şimdiyse tek hedefi Pars'tı ve lanet olsun ki onu buraya, evet bizzat ben getirmiştim. Kalbim pişmanlıkla sancıyarak boğazımda atıyordu. Yıldırım ışık saçan psikopat bakışlarıyla bana bakarken korkum yüzüme yansımıştı ama o, korkuyu kendim için duyduğumu sanıyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Korkma. Buradan çıkacağız." Gülümsedi ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. Yutkundum, bu onun yüzündeki gülümsemeyi büyüttü.

"Sen burada kalıyorsun." Tembihleyen gözlerine bakarken yutkundum. Hafifçe başımı salladım ve o an aşağıdan bir patlama sesi duyuldu, zemin altımda titrerken camlar zangırdamıştı. Yıldırım'ın yüzündeki gülümseme şeytani bir sırıtışa döndü. Beni bırakıp arka cebinden bir telefon çıkardı; çok eski bir modeldi, tuşları minicikti. Bir iki tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

"Pars Tuna benim." Kalbim göğsümün içinde duraksadı. Yıldırım'ın hınçla parlayan gözleri bana döndü. "Onu cehenneme bizzat yolcu edeceğim."

Telefonu yeniden cebine soktuktan sonra kazağını kaldırıp bana çelik yeleğini gösterdi. "Benim için endişelenme," dedi. Dudaklarım hafifçe kıvrılırken dolan gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. Bir şeyler düşünmeliydim...

Elini ceketinin arkasına, beline doğru attı ve bir silah çıkarıp emniyetini açtı. Kurşunun yerine yerleşirken çıkardığı sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Sonra yine bana döndü. Boştaki eliyle beni başımın arkasından yakaladı ve alnıma dudaklarını bastırdı. Her temas midemi bulandırıyordu ama adrenalin kusmamı engelliyordu.

"Onu yakaladığında," dedim Yıldırım'ın dudakları hâlâ alnımın üzerindeyken. "Öldüğünü görmek istiyorum."

Sesim, kelimelerim gerçek olmadığını bilmeme rağmen boğazımı, dudaklarımı, tenimi yaktı. Göğsümü delip oraya bir ateş topu bıraktı. Yıldırım geri çekilip gözlerini gözlerime indirdi. "Emin misin?"

Boynumu dikleştirdim ve çenemi yukarı kaldırdım. "Eminim."

Başparmağını dudağımın kenarında gezdirirken gözleri dudaklarıma indi. Bakışları kararıyor, iğrenç nefesi tenime çarpıyordu. Yanımdaki elimin parmakları hafiften titriyordu. Atılsam silahı alıp, tam başına sıkıp bu işi bitirebilirdim ya da o benim işimi bitirebilirdi. Yine de denemeye değerdi. Dudakları yaklaşırken elimi silahına doğru kaldırdım ve tam o sırada kapı açıldı. Elimi hızla ardıma alırken Yıldırım da hızla yüzünü kapıya çevirdi. Bölündüğü için öfkelenmişti, boynunda kavislenen mavi damar kabarmış, seğiriyordu.

"Ne var?" diye çıkıştı. Kapıcımız olduğunu sandığım hainle göz göze geldim. Yıldırım'a bakmadı, koyu gözleri üzerimdeydi.

"Seni bekliyoruz!"

Gözlerimi ondan çekmedim, Yıldırım bana döndü ve kolumu sıvazladı. "Çok sürmeyecek," dedi ve hızla çıktı. O odadan çıktıktan sonra bile o adamla olan bakışmamız sürdü. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, gizem taşıyan ama hissettirmemesi gereken bir teminat vadediyordu.

Sonra kapıyı kapattı ve kilidin sesini işittim.

♛

Odada yalnız kaldığım an, kendi etrafımda döndüm. Tarumar gözlerle her yeri taradım. Aşağı katlarda bir gümbürtü daha koptu. Cama koştum; yüksek ağaçların olduğu zeminle

aramızda metreler vardı. Çok yüksekti ve tutabilecek hiçbir şey yoktu. Gerisin geri odaya döndüm.

Çatışma başladığında artık kalbim dayanamayacak bir noktaya geldi; adrenalini parmak uçlarımda, saç diplerimde, aldığım nefeste hissediyordum. Koşarak kapıya gittim ve tabii ki açılmadı. Bir umut dışarı seslendim.

"Orada kimse var mı? Buradan acil çıkmam gerek!"

Silah sesleri ve bağırışlardan başka en ufak bir ses duyamadığımda hüsranla geriledim ve ardımdaki sehpaya çarptım. Tüm masa üzerindekilerle beraber yere devrildiğinde, yerde parlayan metalle gözlerim o noktaya döndü. Küçük bir reçel bıçağı devrilen tabağın altında parlıyordu. Uzanıp bıçağı aldım ve eşofmanımın beline sıkıştırdığım an kapı açıldı.

"İyi misiniz?"

Ona omzumun üzerinden nefret dolu bir bakış attım.

"Değilim!" dedim. Sonra derin bir nefes alırken doğrudum. "Tuvalete gitmem lazım."

Elindeki silahı hazırda tutuyordu, gözleri sürekli arkasını kollarken sıkıntılı bir nefes aldı. "Şimdi mi?" Nefes nefeseydi.

Ona boş boş baktım. "Kusura bakma, böbreklerime 'Şu an bir çatışmanın ortasındayız, çalışmayın,' diyemedim."

Bana burnunun üzerinden imalı imalı baktı. Yalan söylediğimi elbette anlamıştı, ne de olsa benden çok daha ustaydı. İlk kez adını merak ettim. *Acaba ona Kesik Parmak diye mi hitap etmeliyim,* diye düşünürken dudakları hafiften kıvrıldı.

"Gerçekten de anarşistsiniz."

Ona bakarken gözlerim kısıldı. Bana sadece Pars böyle diyordu; birkaç saat önce evimi gasp etmeden ve beni bayıltmadan hemen önce de böyle fısıldamamış mıydı? Gözlerimde yanan ışığı gördüğünde omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Sonra arka cebinden uzun, çakı sayılmayacak ama mekanizmalı bir bıçak çıkarıp uzattı. Başıyla belimi işaret ederken,

"O iş görmez, bunu alın," dediğinde düşünmeden bıçağı aldım ve belime sakladığım reçel bıçağını aldığım yere attım.

Sonra omzunun gerisinden koridora baktı, kimsenin orada olmadığından emin olduğunda başıyla çıkmam için işaret verdi.

Onu takip ederek koridora çıktım. Zemindeki yumuşak bordo halı koridor boyu uzanıyordu. Aşağıda ise kıyamet kopuyordu. Gerilim öyle sıcaktı ki sanki her yanı alevler sarmıştı. Karnımın içinde hissettiğim korku artık bir alışkanlığa dönmek üzereydi çünkü içimde çok daha büyük bir dürtü vardı. Pars'ı uyarmalıydım, bana ihtiyaç duyduğunda yanında olmalıydım.

"Gerçek adın ne?" diye sordum. Arkasından bana dönmedi ama ona oldukça yakındım, silah seslerine rağmen beni duyduğunu biliyordum. Omzunun gerisinden bir saniyelik kısa bir bakış attı. Elini kaldırdı ve kesik işaret parmağını gösterdi.

"Kesik Parmak."

Dudaklarındaki kıvrılmaya rağmen sesi ciddiydi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Dudaklarındaki sırıtış büyüdü. "Tilki ve Aslan'ın pazarlığına."

Koridorda yürüdükçe yürüyorduk, yer yer aşağı inen merdivenlerin yanından geçip duruyorduk. Boğazımın gerisinden homurdandım. "Sen kimsin peki, Gelincik mi?"

İlk defa kahkaha attığını duydum. Karanlık, çalkantılı bir sesti. Uzun, aşağı doğru dönen merdivenlerin hemen yanında durduk. O an fark ettiğim, yerde duran yeleği aldı ve bana uzattı.

"Asıl soru şu olmalı; kime çalışıyorum?" Sonra göz kırptı. "Ha, anarşist?"

Yeleği elinden aldım. "Aslan'a," dedim gururla.

Gülümsedi ve bana göz kırptı. "En başından beri."

Merdivenlerden inerken Kesik Parmak beni koluyla duvar kenarında tutuyordu. Her bir adımımızda gördüğüm manzarayla içine düştüğüm dehşet yükseliyordu. Yanan masalar, yıkılmış bir duvar, hâlâ çatışmakta olan bir grubun sesi ve bağırışlar... Hatta ileride yerde yatan birinin ayaklarını gördüğüme de emindim ama merdivenden hızla indiğimiz için görüntü hızla değişti. Kesik Parmak kıvrılan koridora inmeden hemen önce durdu ve cebinden çıkardığı kulaklığı kulağına yerleştirip bir tuşa uzunca bastı. Gövdesini hâlâ bana siper ediyordu, hemen arkasındaydım; o da silahı ile tetikteydi.

Karşı tarafa, "Biz hazırız," dedi. Sonra kısa bir süre bekledi ve nefes alışverişlerinin değiştiğini duydum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

"Anlaşıldı," dedi ve ekledi: "Atmaca'nın planına geçiyoruz."

Atmaca kelimesi zihnimin derinliklerinden bir anıyla çağlayarak gün yüzüne çıktı. Ahsen'in Onur'a bir keresinde öyle seslenerek atıfta bulunduğunu anımsadım ve bu bir nebze içime su serpti. Ne de olsa kocam, kardeşinin eşini her ne kadar sevmese de Onur Baran adı nam yapmış eski bir infazcıydı.

Karşı taraf kabul etmemiş olacak ki Kesik Parmak'ın sesi aksileşti. "Başka seçenek yok." Duraksadı, omzunun üzerinden bana baktı ve ekledi: "Çıkıyoruz."

Eliyle koluma yapışırken kulağıma eğildi. "Bu saatten sonra ne olursa olsun asla bocalamayacaksın ve ne yaparsam yapayım da asla şaşırma," dediğinde, adrenalin yüzünden sıkışmış ciğerlerimle nefes nefese sordum. Beni kolumdan koridora çekerken, "Ne oluyor?" diye sordum.

"Şimdi," dedi tıslamaya benzer bir sesle. "Tek bir hedefimiz var, Yıldırım."

Sonra tüm çatışma sesleri kesildi ve kendimi devasa bir salonun tam ortasında buldum.

Yıldırım ve adamlarının bize sırtları dönüktü. Hemen karşısında iri yarı takım elbiseli bir adam vardı, yüzünde sadece gözlerinin gözüktüğü, ağzını kapatan siyah bir maske vardı. Arkasında ve yanındaki adamlar özel bir tim askerleri gibi simsiyah giyinmişlerdi ve baştan aşağı silahlıydılar.

O an gözlerim o adamların hemen arkasındaki devasa sis yığınına kaydı. Duman çok uzakta olsa da bu, sıkışan ciğerlerimi ve yaşaran gözlerimi açıklıyordu. Pars olduğunu düşündüğüm siyah saçlı maskeli adamın gözleri bana döndü. Hemen sağında daha iri bir adam vardı ve gözlerinde siyah gözlüğü, ağzını kapatan kar maskesi, eldivenlerinin arasındaki silahı ile ardındaki herkesi komuta eden kişi gibi duruyordu. Yıldırım'ın ise tüm adamları takım elbiseliydi. Birkaçının gözleri kızarmış olsa da patronlarının ardında tıpkı bir paralı asker gibi dikiliyorlardı.

Takım elbiseli adam öne çıktı, Yıldırım silahını ona doğrultmadan hemen önce dönüp bana bakıp gülümsedi ama sonra Pars'ın tüm adamları silahlarını yeniden çekti. Yıldırım'ın adamları da o anda silahlarına davrandılar ve tepemizde hissettiğim hareketlilikle başımı kaldırıp yukarı baktım. Salona inen merdivenlerin çıktığı balkonda Yıldırım'ın diğer adamları da Pars'a ve ekibine nişan almış, işaret bekliyorlardı.

Resmen tuzağa çekilmişlerdi, genzimin arkası yanıyor, kalbim sıkışıyordu. Yıldırım'ın sesi tüm salonu doldurdu.

"Bunu görmek istiyordun, değil mi?" Silahını daha sıkı kavradı. "Kesik Parmak!" diye bağırdı ve arkamdaki adam kolumu bırakıp belime sarıldı. Silahın namlusunu başıma dayarken istemsiz bir çığlık attım.

"Herkes!" diye bağırdı Yıldırım, Pars'a ve adamlarına doğru. "Şimdi silahlarını bıraksın!"

Pars başıyla işaret verdi ve kendi de dâhil yere eğilip silahını bırakırken inledim. Yıldırım yüzünde şeytani bir gülümsemeyle yeniden bağırdı.

"Kral hariç tüm adamları dışarı!" diye bağırdı bu sefer. Pars usulca başını salladı ve hemen sağındaki adama dönüp yeniden başını salladıktan sonra Yıldırım'a doğru bir adım atıp ellerini havaya kaldırdı.

Kesik Parmak'a doğru fısıldadım. Sesim ağlamaklıydı ama umurumda değildi. "Bir şey yap!" Bana cevap vermedi.

Pars'ın yanındaki iri adam döndüğünde siyah gözlüklerinin ardından bana baktı, çok kısa bir an kalbimin atışı hafifledi. Maskeli arkasını döndü, diğer adamlarla çıkışa ulaşamadan hemen önce Pars havadaki sağ elini yumruk yaptı ve kıyamet asıl şimdi koptu.

Yıldırım Pars'ın göğsüne bir el ateş ettiğinde çığlık attım. Pars dizlerinin üzerinde yere çöküp silahını alırken yukarıda bir patlama oldu ve camların parçalanma sesi her yeri doldurdu. Kesik Parmak beni bırakmadan Yıldırım'ı hedef aldı ama o hızla eğilince hemen sağ arkasındaki adamı vurdu.

Yıldırım kısa bir an Kesik Parmak'a sonra da ona ateş eden Pars'a bakış attıktan sonra geçtiği geniş kolonun ardından ateş etmeye başladı. Pars'ın adamları ile çatışmaya başlayan adamların sayısı patlamanın ardından yarıya inerken Kesik Parmak beni bir duvarın arkasına çekti. Ateş hattının hemen yanındaydım, Pars ise tam ortasında... Sonra bir şey oldu. Görünmez bir yerden bir vızıltı esti ve Pars'ı hemen sırtından vurduğunda nefesim kesildi. Onun yere yığılışını izlerken kalbim infilak etmişti ve her şey durdu. Yıldırım duvarın ardından çıkarken Kesik Parmak'ı hızla itip fırladım. Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, gözyaşlarım yüzüme firar ediyordu. Çatışma devam ediyordu. Yıldırım anlık sevinçle gardını düşürdüğünde ardımdan bir rüzgâr esti ve Kesik Parmak bu sefer onu sol kolundan yaralamayı başardı. Ama

tepedeki gözcü, neredeydi hâlâ kestiremiyordum, hiç tereddüt etmeden ardımdaki adamı tam sağ omzunun ortasından vurduğunda Kesik Parmak acı bir inlemeyle kendini yeniden duvarın arkasına attı, hınçla onu hedef alan bir iki kurşundan kıl payı kurtulmuştu. Pars'ın başını dizlerime kaldırırken sırtından zemine yayılan kızıllıkla inledim. Yarasına bastırmaya çalıştığımda elime gelen yumuşak şeyle kaşlarım çatıldı. Kanlı elimi Pars'ın boynuna götürdüm, nabzı normaldi ve gözlerine baktım. Hayır!

Yıldırım'ın bağırdığını duyduğumda zihnimin çarkları birbirine girmişti. "Buraya gel Miray!"

Onu duymazdan geldim. Kucağımdaki adamın maskesini indirdim, bu yüz kocama ait değildi. Sonra başımı kaldırdım ve hemen oradaki iri, maskeli ve üzerinde özel yapım teçhizat olan adamı gördüm. Filmlerdeki özel eğitimli Amerikan askeri gibi ustaca Yıldırım'ın adamlarını indiriyordu. Keskin nişancının görüş alanına girmemek için yanıma gelemiyordu, kaldığı duvar kenarında kulaklığına dokundu. "Hadi artık, Atmaca," dedi. Ses sert, öfkeli ve kontrolden çıkmak üzere olsa da ona aitti, güven vericiydi, otoriterdi ve dönüp bana baktığında içim yumuşadı ama sonra sırtımda bir el hissettim.

"Elbette!" Yıldırım'ın böğürtüden hâllice isyanı tepemde çınladı. O benden çok daha önce şüphelenmişti burada yatanın Pars olmadığından. Muhtemelen Kesik Parmak'ın ona değil de Pars'a çalıştığını gördüğünde, ihanetin başka bir dalgasıyla oyununun istediği gibi gitmediğini fark etmişti. Yıldırım'ın elinden kaçmak için yeltendim ama çok geçti.

Yıldırım beni saçlarımdan tutup hınçla kaldırdığında ona direnemedim ve tüm silahlar bu anı bekliyormuşçasına sustu. Yıldırım silahını boynumun altından çeneme bastırırken kulağıma eğildi.

"Seni sürtük! Senin onun gibi olmadığını düşünmüştüm. Sen de aynı onun gibisin, annem gibisin."

Dişlerimin arasından tısladım. "Bırak beni, seni şerefsiz ruh hastası!"

Saçlarımı arkaya doğru daha zalimce çektiğinde tüm boynum kavislendi. Ve onu gördüm, gerçek Pars'ı. Ona başımı iki yana sallayarak yapmamasını, kendini açık etmemesini söylemek istedim. Titreyen dudaklarım ve acıyla akan gözlerimi gördüğünde, bedenini saran siyah kıyafetlere rağmen kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Tepemizde bir keskin nişancı vardı ve kim çıksa vuruyordu ve o an Kesik Parmak'ın verdiği bıçak sert sırtıyla belimi dürttü. Uzanmaya çalıştım ama erişemiyordum.

"Ortaya çık, Kral!" diye bağırdı Yıldırım.

"Hayır!" diye bağırdım hemen ardından ve saçımı daha sert çekti. Yalvarırcasına tekrar bağırdım. "Tanrım, lütfen hayır!"

Elbette dinlemedi. Gözlüklerini çıkardı, ardından da maskesini ve o can alıcı derecede yakışıklı yüzü tüm o sert hatlarıyla ortaya çıktığında artık durmayan gözyaşlarımla iç çektim.

"Hayır, hayır, hayır..." Yıldırım'ın pis, histerik kahkahası yanağıma çarptı.

"Bak, bak, bak... Koskoca Kral daha ne kılıklara girecek acaba." Sonra benim kulağıma eğildi.

"Sana demiştim manyakça bir aşk bu..."

Başımı sallarken, "Lütfen," diye yalvardım. "Bana istediğini yap ama bırak onu, bırak."

"Aslında," dedi dudaklarını kulağıma sürterek. "Bunu yapmalıydım."

Pars'ın tok ve üstün sesi duvarlarda yankılandı. "Karıma dokunmaya devam edersen..."

"Böyle mi?" diye bağırdı Yıldırım dilini çıkarıp yanağımda gezdirirken. Yüzüm tiksintiyle buruşurken pis pençelerinin arasında çırpınıyordum. Bıçağı almaya çalıştığım her an vücudumu daha da kırıyor, beni iki büklüm ediyordu.

"Yıldırım!" Pars'ın sesi şimşek etkisi yarattığında Yıldırım'ın beni tutuşu gevşedi ve silahı benim boynumdan çekip Pars'ı hedef aldı. Silahın sesi benim göğsümü delerken kurşun Pars'ın sol göğsünün hemen altına saplandı. Çığlığım bir yırtıcınınki kadar tizdi. Yıldırım durmadı, bir el daha ateş etti; kurşun bu sefer hemen diğerinin yanına saplandı. Yıldırım'ın diğer eli hâlâ saçlarımı çekiyordu.

Sonra onu gördüm, balkonun tam ortasındaki Onur'u. Elinde uzun namlulu bir silah vardı. Balkonun tırabzanına ve dizine dayadığı silahı ateşlediğinde hemen sol yukarıdan bir yığılma sesi geldi. Yıldırım Onur'dan korunmak için beni önüne alırken, Kesik Parmak yattığı yerden silahını ateşledi ve Yıldırım keskin nişancısının şokunu atlatamadan baldırından vuruldu. O sendelerken Pars, gözleri hâlâ benim üzerimdeyken bana doğru bir adım attı, yüzünde saklamaya çalıştığı acıyı görüyordum. Onur Yıldırım'ı hedef aldı ama hemen önünde ben vardım. Nefreti ağır basan psikopat Pars'a nişan aldı tekrar ve bir el daha ateş etti. Onu bu sefer karnından vurduğunda Köprü Kralı dizlerinin üzerine düştü. Onur yakaladığı açıyla Yıldırım'ın silah tutan elini vursa da geç kalmıştı ve o an anladım. Pars Onur'a fırsat vermek için hâlâ karşımızda güçle de olsa ayakta durmaya çalışmıştı.

Yıldırım acıyla bağırarak beni bıraktığında elimi belime atıp sakladığım bıçağı çıkardım, tuşuna bastım ve uzun parlak çeliğin kabzasını sıkıca kavradım. Yıldırım beni tekrar yakalayamadan yüzüne dizimi geçirdim, arkasına geçip saçlarını kavradım ve bıçağın keskin kenarını hiç düşünmeden şah damarının üzerine tüm kuvvetimle bastırıp çektim. Sıcak kan elime ve etrafa saçılırken gözlerim, gözleri kapanmak üzere

olan kocamdaydı. Yıldırım'ı, yere onu öldürmek için kullandığım bıçakla bıraktım ve Pars'a koştum.

Bugün yaşamasını umduğum tek insana... Yarın yaşamasını umduğum tek insana... Benim için kurşunlara yürüyen insana...

Gözyaşlarım yüzümü yıkarken, elime düşmanın kanı, sırtıma bir ölümün gerçeği yapışmışken tüm gücümle ona koştum.

14. BÖLÜM

TAKVİMLERE FEDA EDİLEN SAATLER

Kuvvetli bir inatla tutunuyorum sana
Senin bana verdiğin halatlarla...

MİRAY

Birini beklemek demek,
O birini özlediğinde zamanla düşman,
Geleceğini umut ettiğinde ise zamanla müttefik olman demekti.
Birini ölesiye özlemek demek,
Onunla olan her şeye razı olmak ve olacak olana da gönüllü olmak demekti.
Birinin geleceğini umut etmek,
Gözyaşının önüne bir perde tebessüm çekmek demekti.
Birini beklemek demek,
Zamanın kalbini kırması ama ruhunu teselli etmesi demekti.
Zordu beklemek.
Sesini bekliyordum, sıcak bakışlarını, dudaklarının kıvrılışını...

Çaresizce, anıların verdiği buruk tebessümü gözyaşlarının önüne çekerek, umutla...

Hayatta olduğu sonucuna tutunuyordum ama bu, hâlâ ölümün kıyısında olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

CamScanner ile tarandı

Tam on sekiz saat olmuştu ameliyattan çıkalı ama bence on sekiz yıl, on sekiz asır devirmiştim bu soğuk odada. Ondan önceki her bir an ise yaşamımda bana kalan günlerden törpülemişti. Bana gözlerini kapamadan önceki son bakışı, gülümseyişi ve "Aferin sana, küçük anarşistim," diye fısıldadığı o birkaç saniyelik an... Acıyı hayatımda daha net yaşadığım bir anın olmadığını o saniyeler içinde anlamıştım. Çaresizlik o kadar keskindi ki onu hastaneye getirip de doktorların ellerine bırakana kadar Miray'ı terk etmiş, bambaşka birine dönüşmüştüm.

Tüm gayem ve çabam onu yaşatmak üzerineydi. Yarasına basınç yaparken, nefes alabilmesi için solunum yolunu açık tutmaya çalışırken... Şimdi geriye dönüp baktığımda ne kadar da çılgınca geliyordu.

Çelik yelek her ne kadar birinci darbeyi emse de ikincisinde o kadar başarılı olamamış, kurşun yeleği yırtmış, kası geçmiş ve çok şükür ki kalbin sol alt odacığını parçalamadan, kaburgayı kırarak o boşlukta kalmıştı. Karnına isabet eden kurşun ise dışarıdan bir bağ dokusunu delmese de ciddi bir ezik oluşturmuştu.

Pars'ın aile doktoru Zamir Bey, bunun nedeninin kurşunun çok yakından isabet etmesinden dolayı olduğunu söylemişti. Fazlaca kaybettiği kan ve yakın zamanda geçirdiği kalp spazmı yüzünden uyutuluyordu. Kalbin dolaşım yükünü artırmadan kanı yerine koymaya çalışıyorlardı. Ameliyat esnasında hemorajik şoka girse de ekip hemen müdahale etmişti. Hastanenin en üst katı tamamen boşaltılmış, ameliyat kayıtlarında ateşli silah yaralanmasından bahsedilmemişti.

Onur'un bana uzattığı sıcak kahvenin dumanına boş gözlerle bakarken Ahsen tedbirlice kolunu sırtıma doladı. Benden daha iyi durumda değildi; abisi cam panelin arkasındaki odada onlarca serum ve kablo arasında uyutuluyordu. Göğsündeki sargı bezi o kuvvetli bedeninde eğreti duruyordu ve

onu öyle gördükçe nihayet durdurduğum gözyaşlarım yeniden ortaya çıkıyordu.

"Hiçbir şey yemedin, bari bunu iç." Yumuşak sesine ve artık gerçekten endişelerine bir de kendimi eklememek için Onur'un uzattığı kahveyi aldım. Üzerimi değişmiş, ellerimi onlarca kez yıkamış olmama rağmen hâlâ her yeri kan kırmızı görüyordum.

Diğer odalarda Pars'ın diğer yaralı adamları yatıyordu. Kesik Parmak'ın gerçek adının sahiden de Polat olduğunu öğrendiğimde kısa bir süre Onur'un yüzüne boş boş bakmıştım. Sonra da Onur'a adamlarından birisi, kod adıyla Atmaca diye seslenmişti. Ondan sonra da Atlas Bey çıkmıştı bir odadan; sol kolu sargı içindeydi, kurşun şans eseri sıyırmıştı ve Atmaca ona dönüp, "Nasılsın Vezir?" diye sataşmıştı.

Ondan sonra ben korkunç bir histeri krizine girmiştim. Ağlıyor muydum, gülüyor muydum kimse anlamamıştı; ta ki Maze doktorlardan birine bana kuvvetli bir sakinleştirici yaptırana kadar delirmiş bir kadından halliceydim. Saatlerce uyumuş ve gerçekten zalim, canımı yakan o farkındalıkla açmıştım gözlerimi ve tam üç saattir de bu hâldeydim.

Resmen hayatıma bir şekilde Hızlı ve Öfkeli filmini *manifest*lemiştim ki bence bizimki gerçekten daha kaos doluydu. Herkesin bir lakabı olmasının dışında, ciddi anlamda operasyonlar yapan, baskınlar düzenleyen ve organize çalışan bir yapının en tepesindeki kişiye âşık olmayı nasıl başardığımı düşünüyordum.

Sonra, onun benim için yıllarca emek verdiği her şeyden nasıl vazgeçtiği geliyordu aklıma. Bana söylediği kelimeler çınlıyordu kulaklarımda; yalvarışı, yakarışı... Her bir kelime o diğer odada uyurken tek tek içimde yankılanarak büyüyor, bambaşka bir anlam ediniyordu.

Tüm bu yaşayacaklarımı bilsem yine ona âşık olmayı seçerdim ve bu gerçeği iliklerime kadar hissediyordum. Kahve-

yi dudaklarıma götürürken Ahsen başımın arkasını okşuyordu. "Canın hâlâ acıyor mu?" Başımı iki yana salladım.

"Saçlarım değil ama kalbim acıyor." İtirafım karşısında iç çekti. Onur odadan çıkarak bizi yalnız bıraktığında Ahsen kendi kahvesini yavaşça dudaklarına götürdü.

"O çok güçlü," dedi aldığı küçük bir yudumu güçlükle yutarken. "Uyandığında seni iyi görmezse hepimizi paylar." Dudaklarında beliren gülümseme sesine yansımamıştı.

"İşine karışmamalıydım," dediğimde sözümü kesti. "Hayır! Onur harika olduğunu söyledi, eğer sen olmasaydın durumun çok daha kötü bir bilanço ile sonuçlanacağından emindi."

Gözlerimi sıkıca kapatarak başımı ardımdaki duvara yasladım. Bacaklarımı kendime çekip sıcak kahveye sarılan elimi kucağıma koydum. O kahvenin ısısı tenimi yakıyordu, birini öldürdüğümü hatırlatıyordu. İşin korkunç yanı ise asla pişmanlık duymuyordum. Yıldırım ölmüştü ama kalbim hâlâ ona öfkeyle doluydu.

Kolumu sıvazladı. "Abimin daha kötü yaralandığı zamanlar oldu, Miray. O adamdan kurtulmasaydınız eğer hayatınız boyunca tedirgin yaşayacaktınız, istemediğin şekilde o duvarların ardında mutsuz olacaktın."

Kahvemden bir yudum daha aldım, gözlerim hemen karşıdaki uzun cam duvarın arkasında yatan adamdaydı.

"Yaz'ı getirdin mi?" diye sordum. Ahsen başını salladığında dudaklarım kıvrıldı.

"Onu gördüğünde çok sevinecek."

"Ufak tefek şeyler mırıldanıyor; dada, dede, baba falan... Onur tabii keyiften dört köşe ilk baba dediği için."

İstemsizce gülümsedim. "Pars dada dediğini duyduğunda çıldıracak." Ahsen iç çekti. "Ona son birkaç aydır hiçbirimiz ulaşamadık, kendine öyle bir duvar ördü ki arkasına kimseyi almadı. Keşke böyle yapmasaydı da..."

Başımı salladığımda Ahsen'in sözleri yarım kaldı. "Artık bir önemi yok; hataların, acıların ya da kayıpların." Başımı çevirip mavi gözlerine baktım. "Beraber oldukça öğreneceğiz, yerine koyacağız ama o olmazsa, asıl o zaman kayıpların telafisi ve acının bir sınırı yok. Bunu kötü bir şekilde öğrendim." Dolan gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı savuşturdum. Gözlerim tekrar Pars'a döndüğünde burnumu çektim.

"Bu arada Derin'den bir haber var mı?" Ahsen de iç çekerek arkasına yaslandı. "Ankara'ya dönmüş dedi Onur, hayattaymış."

"Hayatta olmasına sevindim," dedim. Bunu tüm kalbimle dileyerek, çünkü Yıldırım gibi bir adamın yapabileceklerinin bir sınırı yoktu ve gerçekten de yaşanan onca şeye rağmen o kadın için endişelenmiştim.

Ahsen elini elimin üzerine koydu.

"Senin çok merhametli bir kalbin var," dedi. "Yerinde ben olsaydım umursar mıydım bilmiyorum."

Hiç düşünmedim.

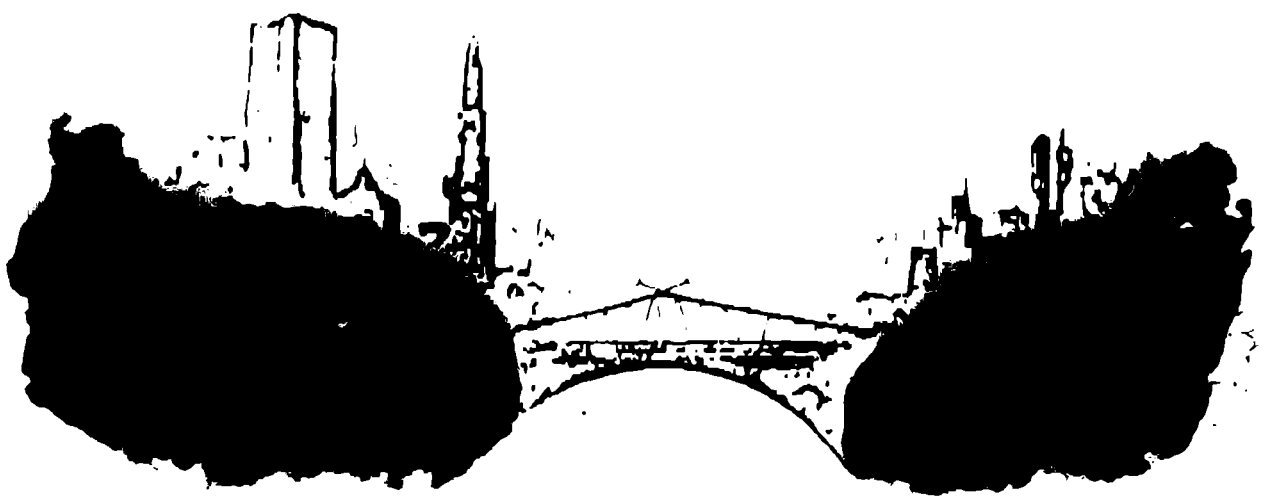
"Umursardın. Bir kadın bir kadını hep umursamalı; birbirimizin kurdu değil yurdu olmalıyız ki böyle psikopatlar bir diğerimizin canını yakmasın."

Odanın kapısı tıklatıldığında sohbetimiz kesildi. Ağırca açılan kapının ardında Miraç'ı gördüğümde kahveyi yanımdaki sehpaya bırakıp fırladım. Kollarımı boynuna doladığım an beni kucağına aldı. Bedenime dolanan kollarını hissettiğimde sanki bu anı bekliyormuşçasına acımı tutan prangalar çözüldü ve ağlamaya başladım. Başımın arkasını okşayan eliyle hıçkırdım. Kokumu içine çekerken ardında, buraya geldiğimizden beri bizim için delice koşturan Aylin'in dolu gözleriyle bizi izlediğini gördüm.

"Geçti," dedi Miraç bana daha sıkı sarılarak. "İyisin, hepimiz iyiyiz," diye de ekledi. Onur ve Atlas konuşurlarken duymuştum; Yıldırım'ın adamları Miraç'ı kaçırmak için ha-

rekete geçmişler ama Pars'ın adamları tarafından engellenmişlerdi. Kardeşim bir anda karşısında çıkan adamların gazabından, benim dahi haberim yokken dün akşam kocamın adamları tarafından kurtarılmıştı. Yine Aylin tam üç gündür Maze tarafından onun evinde misafir ediliyordu. Sırf bunun için bile Pars'a ömür boyu minnettar kalabilirdim. Yanımda ve sağlıklı oldukları için...

Annem ya da babam olmayabilirdi, hayatı hep eksik hissetmemek için delice koşturarak yaşamış olabilirdim ama artık duracaktım; nefes alıp sahip olduklarıma sarılarak yaşayacaktım.

PARS

Göğsümün üzerinde kilolarca ağırlık vardı ve yine göz kapaklarımın üzerinde de. Nefes aldıkça gerilen kaslarımın, kesilen sinir uçlarının acısını hissediyordum; kurşunların isabet ettiği her yeri, yarattığı tahribatla birlikte hissediyordum hem de.

Bazen her şeyin bu kadar farkında olmamayı istediğim anlar oluyordu; karımın yokluğunda onun özlemiyle baş edebilmek için beynimi alkolle yıkasam da o yokluğun ıstırabını da çok iyi hatırlıyordum.

Tüm kesik ve yaralardan daha kötüydü. Asla iyileşmiyor, daha kötüye gidiyordu; üstelik o acıya alışamamıştım da.

Kalbim sızladı ve yüzüm acıyla buruştuğunda inledim. Yaram değildi acının nedeni, daha derinlerdeydi.

Tepemde öten cihazın sesini tanıyordum; genzi yakan alkol kokusunu, yüzüme burnuma takılı maskeden akın eden oksijeni. Yaralıydım ama zihnim hislerime çok geriden yetişiyordu.

Miray'ı kurtarmış mıydık? Yıldırım denen piç hâlâ hayatta mıydı?

Karımın o adamın elindeki görüntüsü sisli zihnimin içinde şimşek gibi çaktığında tüm kaslarım kütleleşerek kasıldı, ellerim birer yumruğa dönerken tepemde hayati bulgularımı takip eden cihaz alarm vermeye başladı ve hızla açtım gözlerimi.

Kurumuş boğazımdan dökülen ismi tarazlı olsa da her yeri inletmeye yetti. "Miray!"

Odaya doluşan beyazlı mavili üniformalar giymiş sağlık görevlilerini uzaklaştırırken göğsümdeki bandajlar gerildi. Omzuma elini bastıran doktoru, algılarımı bastıran panik yüzünden nihayet tanıyabildiğimde elimi koluna doladım.

"Zamir! Karım... Karım nerede?"

Doktorumun sesini işittim ama ne dediğini anlamıyordum. Duymak istediğim şeyleri söylemiyordu. "Dikişlerini açacaksın, sakin ol!"

Sonra onun sesini duydum ve bir tsunami dalgası gibi beni ele geçiren panik hızla gerileyerek çekildi. Kapının eşiğinde kocaman açılmış endişeli gözlerle bana doğru koşarken derin bir nefes alarak inledim. Zamir personele dışarı çıkmalarını emrederken Miray aralarından sıyrıldı ve artık kollarımın arasındaydı. Yüzünü boynuma gömüp hıçkırdı ve ona daha sıkı sarılarak kokusunu içime çektim.

Adrenalinimin normale dönmesiyle birlikte, karım kollarımın arasındayken zihnimi ele geçiren tüm sis buharlaşıp kayboldu. Yıldırım'ın kurşunlarına yürürken onun nasıl ça-

resizce kıvrandığını anımsadım. Kurşun göğsüme girdiğinde ise hâlâ onun için korkuyordum ama karım hepimizi şaşırtmıştı. Yıldırım'ın yaralandığında sendelemesini fırsat bilmiş, ona diz kapağını geçirip elindeki bıçakla düşmanımızın şah damarını kesmişti. Miray o anlarda Yıldırım'ın yüzünü görememiş olsa da ben görmüştüm.

Şaşkınlık, öfke ve yenilmişlik...

Hayatımda onlarca, belki yüzlerce kez düşmanlarımı alt etmiştim ama kendimi asla bu kadar gururlu ve tatmin hissettiğim olmamıştı. Başının arkasını yumuşakça okşarken göğsümdeki sızı umurumda değildi ama karım durumumu hatırladığında kendini kollarımdan kurtardı ve yaşlı, şiş gözlerle bandajıma baktı. Rengi kireç gibiydi, dudakları kurumuştu ama bu hâli bile nefesimi kesecek kadar güzeldi.

Ona hayranlıkla bakan gözlerime bakmadan önce, bakışlarını panikle üzerimde gezdirdi. Koluma bağlı serum girişlerini inceledi.

"Dikişlerini açacaksın ama!" diye çıkıştı. Sesindeki yorgunluğu kıran mutluluğu duyduğumda dudaklarım kıvrıldı. Nihayet gözlerini gözlerime kaldırdığında gülümsemem genişledi ve hâlâ belimde olan kolumla onu kendime çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"İyi misin?"

Onu tanıyordum; Yıldırım'ın yok olmasını istediğini, ondan nefret ettiğini bilsem de birini öldürmek başka bir şeydi. Hele ki insanları yaşatmak ve onları kurtarmak için eğitim aldığım düşününce ne hissettiğini merak ediyordum.

Bana inanamaz gözlerle baktıktan sonra kirpiklerini kırpıştırdı. "Dört buçuk saat ameliyatta kalıp, üç ünite kan kaybedip ciddi bir şok dalgası atlattıktan sonra bana benim mi iyi olup olmadığımı soruyorsun, gerçekten mi?"

Başımı salladım ve yanağını okşadım. "Evet, iyi misin?"

Küçük burnunu çektiğinde kaşlarım merakla havalandı. Yüzü mahcubiyetle kızarırken başımı salladı. Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp ürkekçe gözlerime baktı.

"Biraz olsun vicdan azabı çekmeliydim ama..." Yutkunduğunda ılık nefesi parmaklarıma çarptı. "Kötü hissetmiyorum."

Anlayışla baktım yüzüne. "Yapman gerekeni yaptın."

"Bu beni kötü bir insan yapar mı?" diye sordu. Benim onun hakkında düşüncelerimin değişip değişmediğini merak ettiğini gözlerinde görüyordum.

"Hayır," dedim gözlerimi kapayıp alnımı alnına dayarken. Nefesini nefesimde duymak demin yüzüme akan oksijenden bin kat daha hayat vericiydi. "Sen bizi kurtardın." Sonra hafifçe geri çekilip yüzünü avuçlarımın arasma aldım.

"Hızlı ve Öfkeli'nin ilk bölümlerinde içeri sızan polisi hatırlıyor musun?" Sırf o seriyi Miray seviyor diye baştan sona üç kere falan izlemiştim. Filmde yasa dışı örgütü ifşalamak için içlerine giren polis, onların ailesinden biri olup çıkıyordu ve filmdeki asıl kötü, bozuk sisteme hizmet eden diğerleriydi.

Miray başını salladı, gözleri parlıyordu.

"Ona kötü diyebilir misin?" diye sordum.

"Diyemem, çok yakışıklıydı çünkü."

Bakışlarım anında yüzünde kısılırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Elimi göğsüme götürüp yüzümü buruşturarken inledim.

"Ah!"

Panikle yaramı incelemeye başladı. Sırtımı arkası kaldırılmış yatağa bırakırken yeniden inledim. "Ne oldu, Pars? İyi misin, Pars?" Sesindeki endişeyi duyduğumda uzatmadım ama daha fazlasını hak etmişti.

"Karım başka bir adama yakışıklı dedi!"

Omzuma vurduğunda gülmeye başladım ama sonra gerçekten yaram sızladığında derin bir nefes alarak duruşumu

düzeltmek zorunda kaldım. "Ağrı kesici isteyeceğim," dediğinde onu kolundan yakalayarak durdurdum.

"Hayır, ağrı kesicim burada," diye mırıldandım.

Onu yanıma çekerken itiraz etti. "Dikkat et Pars." Yanıma uzanana kadar onu çekmeyi sürdürdüm.

"Hem sen hemşire, değil misin?" Dikkatlice yanımda uzanırken ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi. Nefesi omzuma çarpıyordu, bana bu hâldeyken bile neler yaptığını bilse muhtemelen arkasına bakmadan içeri kaçardı.

"Uyandığına göre normal odaya alabiliriz aslında seni," diye mırıldandı ama hâlinden memnun olduğunun farkındaydım. Ağırlaşan gözlerimi onun kokusunu solurken kapadım.

"Biraz böyle kalalım." Sesim uykuya teslim oluyordu.

"Olur," dedi elini yavaşça göğsümün yaralı olmayan kısmına koyarken.

Sonra elini kaldırdı, dirseğinin üzerinde doğruldu ve yüzüme eğildi. Saçlarımı parmaklarıyla yumuşak dokunuşlar bırakarak alnımdan çekiyordu. Kokusu daha netti, kalbim artık huzurla atıyordu.

"Beni çok korkuttun," diye fısıldadı. "Kurşunlara yürümek nedir? Sakın bir daha yapma."

"Senin için tanka bile yürürüm kadın," dediğimde işaret parmağı ile sol omzumu dürttü.

"Tamam bu çok romantik ama beni ürkütüyorsun. Sana bir şey olsaydı..." Titrek iç çekişiyle gözlerimi aralayıp yüzüne baktım.

"Ama olmadı!" Kolumu beline doladım. "Buradayım, buradasın."

Yüzümü avcunun arasına aldı, alnını alnıma dayadı; gözünden akan bir damla yaş yanağıma damlayıp dudaklarıma süzüldü. "Buradasın." Fısıltısı dudaklarıma, dudaklarından

önce çarptı. Öpüşü yumuşaktı, şefkatli; korku ve yine aynı derecede minnettarlık doluydu.

İmalı, kaba bir öksürük sesiyle Miray hızlıca dudaklarını kopardı benden. Kapıya bakmama gerek yoktu. Sıkkın bir iç çekişle homurdanırken Miray'ı daha sıkı tuttum ki utanıp kaçmasını istemiyordum. "Umarım rahatsızlık vermenin iyi bir sebebi vardır, sevgili enişteciğim?"

Onur ceketinin yakasını düzelterek, tam da ondan beklenildiği gibi izin almadan içeri girip hemen tepemde bitiverdi.

"Uyanmışsın dediler, bakayım dedim." Sesindeki hınzırlık gözlerinde parlıyordu.

Başımı eğdim ve dudaklarımı kıvırdım. "Gördüğün gibi."

Sırıttı, gözleri benim ve Miray arasında kısa bir gezinti yaptı. "Yengeye ekipte yer verelim diyoruz," dedi ciddi ciddi. "Hatta kod adı bile hazır."

Dişimle yanağımın içini ısırırken Miray şaşkın şaşkın, "Ne?" diye sordu.

Onur kocaman bir gülümsemeyle karıma göz kırptı. "Kasap, diye düşündük."

Miray'ın kaşları çatılırken, "Komik mi şimdi bu?" diye sordum.

Onur küçük bir ıslık çalıp geriledi ve ellerini ceplerine koyup sırtını duvara yasladıktan sonra bir ayağını diğerinin önüne attı. "Kaç yıllık infazcıyım, böyle yetenek görmedim. Kesinlikle tam bir Köprü Kraliçesi yengemiz var." Omuz silkti. "Gurur duyuyorum."

"Daha hızlı olabilseydin, Atmaca!" dedim kinayeli bir bastırmayla. Ona dik dik bakarak ekledim: "Gerek kalmazdı!"

Onur başını iki yana salladı. "Üst katta tam üç keskin nişancı vardı, ikisini yerinde hakladım, öbürünü bulmam zaman aldı; adamı ses panelinin içine saklamış."

Gözlerimi devirdim. "Tebrik mi bekliyorsun?" Cık cıkladı. "Eh, biraz."

Samimiyetten uzak bir gülümsemeyle ona tüm dişlerimi gösterdim. "Aferin o zaman! Başka?"

Ona *git artık* diyen gözlerle bakarken yaslandığı yerden doğrulup ellerini cebinden çıkardı. "Hiç, Ahsen eve Yaz'a bakmaya gitti, seni görmem için ısrar ettiğinden geldim."

"Ah," dedim başımı yastığa bırakırken. "Ben de benim için endişelendin sandım."

"Hasretinden prangalar eskittim, Kral kayınçom benim."

Açık açık dalga geçiyordu. Tam ağzımı açmıştım ki Miray ikimizin arasına girdi.

"Tamam beyler, anladık birbirinizi çok seviyorsunuz ama sonra hasret giderin, olur mu?" Bana o caydırıcı bakışlarından attıktan sonra Onur'a döndü.

"Ve kendi adıma her şey için tekrar teşekkür ederim, enişteciğim ama kocamın dinlenip iyileşmesi lazım."

Onur otuz iki diş gülümserken bana kaşlarıyla karımı işaret etti. "Az kibarlık öğren."

Miray bana *hayır* dercesine kaşlarını kaldırdı. Homurdandım. "Ama o kışkırtıyor."

Miray yataktan doğrulup Onur'un koluna girdi ve onu nazikçe kapıya kadar uğurlarken, "Gidip bize Yaz'ı getirir misin?" diye sordu.

"Ahsen'i almaya gittiğimde bakarım, uyumuyorsa getiririm."

"Getirmeyin!" diye itiraz ettiğimde bakışları bana döndü. "Hastane burası, ne işi var el kadar çocuğun?"

"Hastaneler düşünülenin aksine alışveriş merkezlerinden ve parklardan daha temiz bir kere, sürekli dezenfekte ediliyor."

Miray'ın itirazına Onur kıkırdadı. "Bu baba olduğunda Allah yardımcın olsun, abi kardeş pimpirikliler." Sonra Miray'ın kulağına eğildi ve benim de duyabileceğim şekilde fısıldadı: "Ahsen canıma okuyor."

Miray bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Öyle misin?"

"Uyma şuna..." diye söylenerek başımı yastığa bastırdım. Karımla huzurlu bir uyku çekecektim ve elbette ki bunu baltalayan kız kardeşimin çok sevdiğim kocası olacaktı. Onur keyifli keyifli mırıldanarak bizi nihayet yalnız bıraktığında Miray yeniden yatağıma çıkıp dikkatlice uzandı.

"Gerçekten pimpirikli misin sen?" diye sorduğunda bu sefer gözlerimi açmadım. Miray'ın ikimize ait bir parçayı hep istediğini biliyordum, ben de en az bunu onun kadar istesem de şu an zamanı değildi.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim," dedim kuru kuru.

"Bana kızdın mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Gözlerimi araladım ve yüzüne baktım. Karımın başka bir huzursuzluğu vardı, bunu onun yerine ben dile getirdim. "Doktorun altı ay hamile kalmamanı söyledi," dediğimde dudaklarını büzerek gözlerini kırpıştırdı.

"O gece korunmadık, yani davetin olduğu gece."

Kaşlarım çatıldı. "Haplarını içmi..." Bakışlarından içmediğini anladığımda sorum yarım kaldı, doktorun yazdığı doğum kontrol ilaçlarını almamıştı.

"Neden içmedin?"

İç çekti.

"Seninle barışmayı ya da başka biriyle seks yapmayı düşünmediğim için gereksiz olduğunu düşündüm."

Anında başımı yastıktan kaldırdım. "Başka biriyle seks yapsaydın zaten ölmüş olurdu."

Gözlerini devirdi. "Neden içmediğimi sordun, onu cevaplıyorum."

Onu dikkatle inceledim. "Öyleyse içmeye başlamalısın ya da ben dikkat etmeliyim çünkü henüz altı ay olmadı."

Miray dudaklarını kemirirken gözlerini benden kaçırdı.

"Ne?"

"Hap içmek istemiyorum."

"Ben dikkatli olurum, o zaman," dedim hiç düşünmeden.

"Ya gerek kalmadıysa?" diye sorduğunda ona boş gözlerle baktım.

"Takvime baktım ve o gece hamile kalabilmem için oldukça ideal görünüyor. Belki?"

Başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır, çok tehlikeli! Doktorun bana sen içeride yatarken neler söylediğini hatırlıyorum. Seni riske edecek hiçbir şeyi istemiyorum."

"Pars?" Yumuşak sesine ve o Çizmeli Kedi bakışlarına aldanmamak için gözlerimi sıkıca kapadım. "Ağrım var," dediğimde, "Peki," diye mırıldandı ve ekledi: "Bir ihtimal sadece."

Kaslarım seğirdi. "Senin hayatın benim için bir ihtimal değil." Sesim netti, sözlerim de öyle; o yüzden cevap vermedi, yüzünü boynuma gömdüğünde ona sıkıca sarıldım.

15. BÖLÜM

İHTİMALLERİ DEVİREN MUCİZELER

Aşk, sana dair her şey demek
Karanlığı da seninle sevmek
Aydınlığı da seninle beklemek demek

İKİ AY SONRA

MİRAY

Pars'ın ayağa kalkması çok ani olmuştu ve tabii ayağa kalkmakla da yetinmemişti. Hastaneden, uyandıktan sonra benim ısrarımla iki gün daha kaldıktan sonra, üçüncü gün evimize gelmiştik. Tam iki hafta sonra da Pars'ın neredeyse tüm dünyayı davet ettiği devasa bir organizasyonla yeniden evlenmiştik. Tamı tamına yedi günde onlarca organizatörün bir araya geldiği davet, herkesin aylarca konuşacağı o peri masalı düğünü olup çıkıvermişti. Gelinliğimden çiçeğime, ayakkabılarımdan takılarıma kadar hepsi özel tasarımdı. O gece kendimi aynada tanıyamamıştım ve sevgili kardeşimin gelinlikli fotoğraflarımla, Pars ile ilgilendiğim günlerdeki özensiz hâllerimi yan yana koyarak dalga geçmesi için ona harika bir fırsat vermiştim.

Düğünden sonra ise gözümü Paris'te açmıştım. Pars ile dünyanın görkemli şehirlerini gezerken hayatımda bir ilki

CamScanner ile tarandı

daha onunla gerçekleştiriyordum. Tatmadığım tatları bana denetirken yüzümün ifadesini merakla bekleyen koyu gözlerinin parıldayışı kalbimin ritmini değiştiriyordu. İngiltere'nin eyaletlerini, muhteşem şatolarını gezip İtalya'ya geçmiştik ve bu gezimiz tam bir buçuk ay sürmüştü.

Avrupa kıtasının en gözde şehirlerinin en iyi otellerinde bitmeyen balayı turumuzun nihayetinde evimize döndüğümüzde Pars eskisinden de iyiydi. Kasları, özenle devam ettirdiği spor ve iyi beslenme sayesinde bir ölçek daha büyümüştü ve gece gündüz demeden bulduğu her fırsatta beni baştan çıkarmayı yeni hobisi hâline getirmişti.

Ne kadar ısrar etsem de doktorun tembihlediği altı ayı tamamlayıp kontrole girmeden beni tehlikeye atacağını düşündüğünden, çocuk konusunu tekrar açmamam için anlaşmıştık. Lakin zaman zaman kasıklarıma giren ağrı içime korku tohumları ekiyordu ki bu sabah karnıma giren sancıyla karşılaştığım kanama, aylardır olmayan âdet kanamasından çok farklı olduğu için soluğu Aylin'in yanında almıştım.

Bana ayarladığı kadın doğum doktorunun masasmda yatarken kalbim göğsümde atıyordu. *Ya bana çocuk sahibi olamayacağına dair bir sorundan bahsederse?* Evhamı zihnimi tırmalıyordu ki doktor ultrason cihazının soğuk başlığını karnıma bastırdığında derin bir nefes aldım.

"Eveeet..." diye uzattı ellilerinin başındaki doçent. "Dosyanıza baktım Miray Hanım, altı ayı tamamlamışsınız?" Sesindeki soruyla kaşlarım havalanırken ayaklarımın ucunda bekleyen Aylin ile göz göze geldik.

"Sanırım şimdiye kadar âdet görmediniz?" diye sordu doktor. Gözlerini ekrandan ayırmıyordu, kaşları çatıldı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır hocam, zorunlu gerçekleşen küretajdan dolayı normal olduğunu düşündüm. Ara kanamalar ve sancılar olabileceğini söylemişti küretajı gerçekleştiren doktor."

Bana dönüp gözlüklerinin üzerinden bakarken ışığın altındaki kel kafası ışıldayarak dikkatimi dağıttı. "Âdet görmediniz çünkü tam sekiz haftalık hamilesiniz."

Aylin ile aynı anda çığlık attık. "Ne?"

Doktor başını sallayarak ekrana döndü ve bana onu gösterdi. Yuvarlak siyah kesenin içindeki minicik beyazlık.

"Aslında," dedi doktor ultrason cihazında bir yerlere basarken. "Ölen fetüsün ardından gerçekleşen küretajlardan sonra gebe kalmak uzun bir süre zordur," dedi ve tüm odayı ekranda gördüğümüz minik karartının kalp atışları doldurdu.

Gözlerim dolarken onun kalp atışları içimde yankılanıyordu.

"Kalbi oluşmuş, atım düzenli, embriyo sağlıklı görünüyor ama..." dedi cihazın başlığını kasığıma bastırarak. "Buralarda kanama odakları var ve buralarda rahim duvarı ince."

Aylin doktoru tamamladı. "Riskli gebelik mi?"

Doktor Bey dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı ve sandalyesinde bana doğru döndü.

"Hem bebek hem de anne için. Erken doğum yapabilirsin, rahim duvarın beklenmedik bir anda yırtılabilir. Bu, bebekten çok senin için bir risk oluşturuyor. Bebeği ciğerleri oluşana kadar içeride tutsak bile doğum senin için riskli olacak."

Yutkundum ve gözlerimi heyecanla o minik karartıya çevirdim. Kalp atışlarını duymuştum, onca badirenin arasında bana tutunmayı başarmıştı, onu terk edemezdim.

"Miray çok riskli," dedi Aylin. En az benim kadar üzgündü.

Doktora baktım, gözlerimde tereddüt yoktu. "Bana bebeğimin USG resimlerini verir misiniz?"

"Bakın," dedi Doktor Bey. Demin söylediklerini idrak edemediğimi düşündüğünü ifadesinden anlamıştım. "Bu risk yüzde ellinin çok üzerinde. Hekiminiz olarak öncelik sizin

sağlığınızı düşünmek ve sizi uyarmak zorundayım. Emin misiniz?" diye sordu tüm ciddiyeti ile. Ama içimde öyle bir neşe vardı ki şu an biri yangın var dese kahkaha atardım.

Hiç düşünmedim. "Eminim."

Doktor iç çekti. "O zaman senin için yazdığım ilaçları lütfen düzenli al ve mümkünse dokuz ayı istirahat hâlinde geçir."

Heyecanlı bir çocuk gibi başımı sallarken içimde, dallarında rengârenk çiçeklerin açtığı ağaçların filizlendiğini hissediyordum. Pars ile yeniden birlikte olduğumuz gece, içimde beliren his bugün anlamını kazanmıştı. Riskli olduğunu biliyordum ama bebeğimiz için değerdi.

♕

Pars dirseklerini masaya koymuş, ellerinin parmaklarını birine geçirip ağzına dayamış, şaşkın gözlerle bana bakarken pek mutlu görünmüyordu. Onun yerine endişeliydi ve durumdan kesinlikle memnun değildi. Benim heyecanım ve neşem onun düşüncelerimi söylemesini engelliyordu. İnip kalkan kavisli âdemelması ise bunun en belirgin örneğiydi. Derin bir nefes alıp ellerini tabağının yanlarına indirirken dişleriyle dudaklarını kemirerek arkasına yaslandı.

Günün kavgasına kendimi hazırlasam da aynı şeyleri tam tamına yedinci kez anlatıp onu ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştum.

"Seni Fransa'da ilk karnına o sancı girdiğinde doktora götürmeliydim," dediğinde başımı iki yana salladım. "Üşüttüğümü sanmıştım."

İç çekip gözlerini kapadı ve başparmaklarıyla iki kaşının ortasını tuttu.

"Pars, sana şirketlerden birinin iflas ettiğinin haberini vermiyorum; bir bebeğimiz olacak."

Sıkkın bir nefesi sertçe verdi ve elini yüzünden indirirken başını yana düşürdü. "Ve bu hamilelik çok riskli!" Sesindeki tını kalbimi kırdığında çatalımı masanın kenarına bıraktım.

"Bu bebeği aldırırsam üst üste iki kürtaj geçirmiş olacağım ve bu, bir daha anne olma şansımı yüzde elli kaybedeceğim anlamına gelir." Bunu doktor söylememişti, kendi kazandığım mesleki deneyimlerden biliyordum.

Pars oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve hemen önümde dizlerinin üzerine çöküp ellerimi ellerinin arasma aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve ellerimi kaldırıp dudaklarına götürdükten sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Ve o an gördüm... O derin korkuyu. Ellerimi çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Lütfen." Fısıltım dudaklarına çarpacak kadar eğildim. "Kalp atışlarını duydum Pars, ondan vazgeçmek istemiyorum."

Koyu hareleri yüzümde titredi. Kaşları birbirine yaklaştı. Onu arada bırakmak istemiyordum ama tüm kalbim o bebeği seçmemin doğru olduğunu biliyordum.

"Ya sana bir şey olursa?" diye sordu. Bakışlarındaki hüzün içime işliyordu. Ellerini sıkıca tuttum ve karnıma götürdüm. "İşler yolunda gitmediğinde bile yanımızda olacağını biliyorum."

Buruk bir gülümsemeyle iç çekti ve parmaklarını karnıma sürterken kaşlarının arasında derin bir yarık belirdi.

"Sanırım ufaklık senin gibi." Gözyaşlarım yanaklarıma firar ederken burnumu çektim.

"Nasıl yani?" diye sordum gülerek. "Doğru zamanı beklememekte ısrarcı olduğuna göre başka bir anarşist daha bekliyorum."

Kıkırdayarak ona doğru eğildiğimde dizlerinin üzerinde doğrulup dudaklarımı karşıladı. Sıcak dokunuşuyla kalbim

göğsümün içinde hızlandı. Parmakları yanaklarımdan başımın arkasına kaydı ve hafifçe çekilip yüzüme baktı.

"Bana söz ver." Nefesi nefesime karışırken, "Ne için?" diye sordum.

"Başın ağrısa, kaşın seğirse haberim olacak."

Sırıttım ve burnunun üzerine küçük bir öpücük kondurdum. "Oldu bil."

Sonra ayağa kalktı ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Salonun ortasında voltalar atarken aradığı kişi telefonu açtı.

"Atlas," dedi emir verircesine. "Bir süre işleri devralıyorsun. Ben birkaç ay evden çalışacağım."

Sonra dönüp bana baktı.

"Dokuz ay... Ah, hayır bir dakika." Sonra parmaklarıyla saymaya başladı;,o kadar şapşal görünüyordu ki gülmeden edemedim.

"Yedi ay." Sonra olduğu yerde tekrar durdu ve kendi kendine mırıldandı: Doğum, lohusalık, emzirme... "Atlas bir sene idare et be işte!" dedi ve telefonu kapadı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Canın bir şey istiyor mu? Erik, çilek, ne bileyim kamkat falan?"

Kıkırdarken başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Yarın başka bir doktora daha gidelim, ben şimdi ayarlarım..." Telefonunu yeniden eline aldığında sandalyemden kalkıp karşısına geçtim. Telefonu elinden aldım ve ekranı kilitleyip masanın üzerine bıraktım. Kolumu beline doladığım an kollarını bedenime sardı. Başımı arkaya atıp yüzüne baktım.

"Onur pimpirikli olduğunu söylerken haklıymış." Burnunu kırıştırdığında parmak uçlarımda uzanıp onu öpmek istedim ama ayağımdaki spor ayakkabıları ile ona ulaşmam çok zordu.

"Kendisi, karısı evde doğurdu diye beni bir ara tehdit etti."

Gülümsedim. "Hatırlıyorum."

O an Pars'ın gözleri büyüdü. "Ya sen de evde doğurmak zorunda kalırsan?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok, henüz çok erken." Dudaklarını kemirmeye başladı.

"İlaçlarını içtin mi?" diye sordu bu sefer.

Başımı salladığımda omuzları düştü.

"Bana bir şey söyle, bir şey yapmalıyım, kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Kıkırdadım ve belimdeki ellerini tutarak bana daha sıkı sarılmasını sağladım. "Bunu yap," dedim. "Bana, bize sıkıca sarıl."

Yüzümü göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadığımda çenesini başıma dayadı. "Kalbin çok hızlı," diye mırıldandım. Gerçekten de normalden hızlıydı.

"Yedi ay... Sen doğurana kadar ben dokuz doğuracağım, buna alışsan iyi olur." Sesi saçlarımın içine aktığında ona daha sıkı sarıldım.

"İyi olacak, birlikte bunu da halledeceğiz."

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Birlikte."

Beşinci ayın sonuna kadar her şey olabildiğince iyi gitti. Tek şey hariç: Pars'ın dizginleyemediğimiz evhamı!

Hamilelik ve doğuma dair onlarca kitap okumuş, videolar izlemiş; yerli, yabancı ne kadar doktor bulduysa görüşünü almıştı. Bazen gerçekten, evde benimle kalmasındansa işe gitseydi keşke diye düşünüyordum. Eşofmanını giyiyor, bana meyve soyuyor, bacaklarıma masaj yapıp sırtıma yastıkları koyuyordu. Kumandayı bile benim yerime idare ediyor, istediğim filmi açıp sesine kadar ayarlıyordu. Hele ki ara sıra kasıklarıma saplanan sancıların acısı yüzüme yansıdığındaysa kendimi hastanede, doktorun masasında buluyordum.

Ona kızdığımda ise asla alınganlık etmiyordu. Hâlimi kendi bunaltıcılığına değil, benim hormonal dengesizliğime yoruyordu.

Bebeğimiz bize asla önünü dönmediği için öğrenemediğimiz cinsiyeti yüzündense çok beğendiğim bebek eşyalarının hiçbirine elim gitmiyordu. Birkaç üniseks takım ve bej rengi bebek odasından başka bebeğe dair hazırlıklarımı tamamlayamamıştım ve hamilelik gittikçe zorlaşıyordu. Karnımın altında hissettiğim basınç, bacaklarıma kadar vuran bir ağrıya neden oluyordu. Sürekli yatmak ya da uzanmak zorunda olduğum için sırtım da ağrımaya başlamıştı ve henüz doğuma dört ay vardı. Tüm bunların dışında bebeğimizin gelişimi, kilo artışı her şeyiyle yolundaydı. Karnımın içindeki hareketlerini her hissettiğimde Pars'a sesleniyordum ve o da her seferinde paniğe kapılıyordu.

Kartelleri dize getiren Köprü Kralı'nı gören bu hâline inanamazdı ama şimdiden görüyordum ki dünyanın en iyi babalarından biri olacaktı.

♛

Ve bebeğimiz bize sekizinci ayın ortasında kendini gösterdi. Bir kızdı ve bu, Pars'ı inanılmaz neşelendirmişti. Neden bilmiyorum ama onun hep yerini alacağı bir oğlu olmasını isteyeceğini düşünmüştüm. Ancak o, kızımız olacağını öğrendiğinde bana bakmış ve şöyle demişti:

"Sana benzeyen, senden bir parça... Kalbimi kaç kez ve kaç farklı şekilde daha fethedebilirsin ki?"

Bu sözlerine tam üç saat kadar ağladığımda, her ne kadar pişman olsa da o sözlerle beni kendine bir kez daha âşık ettiğinden habersizdi. Aylardır bana, onca çalışanımız olmasına rağmen elleriyle, gözü gibi bakmıştı. Tedirginliğini saklamaya çalıştığı her anın farkındaydım; korkularımızı dile getir-

meden içimize gömdüğümüz his, gün geçtikçe kendini açık ediyordu.

Nisanın son günlerindeydik, havada akşam serinliği vardı ve yağmurun bıraktığı toprak kokusunu içime çektiğim terasta Yeliz Hanım'ın getirdiği salebi içiyordum. Karnımın üzerindeki yumuşak battaniye bacaklarıma kadar iniyordu. Pars elinde bir kutu ile yanımda belirdiğinde bakışlarım parıldayan havuzdan ona kaydı.

"Ne o?"

"Bebek telsizi."

Kaşlarım ilgiyle havalandı. "Sipariş verdiğimi hatırlamıyorum."

Pars hemen yanıma otururken, "Ben verdim," dedi.

"En iyisi buymuş, oldukça geniş bir alandan çekiyor." Sonra kutuyu açıp bana küçük cihazı iştahla anlatmaya devam etti.

"Bak kamerası falan da var."

Kıkırdadım. "Onur'a söyleseydin, bebeğe bir GPS bileklik ayarlasaydı."

Pars bana ciddi ciddi baktığında gözlerimi kırpıştırdım. "Ayarlanmadı, yapmadık, düşünmedik onu de," dedim.

Kısa bir an duraksadı. "Yapmış olabiliriz ama Yaz'ın da var."

Gözlerim şaşkınlıkla ardına kadar açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Ebeveynler bu saatleri satın alıyor, bunu biz icat etmedik ya."

"Onlar okula giden çocuklar ama," diye itiraz ettim.

Pars cihazı incelerken beni duymazdan gelerek omuzlarını silkti. "Bizimki de gidecek."

"Ve bunun için yılları var," diye tamamladım onu.

"E ne güzel, gideceği zaman hazır olacak," dediğinde iç çekerek önüme döndüm.

İlerideki ormanın üzerine bir yıldırım düştüğünde karanlık gökyüzü aydınlandı ve sesle birlikte olduğum yerde sıçradığımda Pars kolunu omzuma attı. Lakin beni asıl yerimden sıçratan gök gürültüsü değil, son zamanlarda sıklaşan sancılardı. Gök yeniden gürledi ve âdeta sağ kasığımdan bir bıçak saplanıp sanki karnımı sola doğru kestiğinde karnımı tutarak acıyla inledim.

Pars, "Miray?" diye soludu ama acı o kadar keskin ve yakıcıydı ki cevap veremedim. Yağmur ormanın ardında başladı ve bulutlar bu tarafa doğru geliyordu. Pars kolumdan tuttuğunda kalkmak için yeltendim ama acı tekrar ve daha sert bir biçimde vurup beni iki büklüm etti.

Beni ne zaman kucağına aldı, ne zaman arabadaydık anlamadan yola çıkmıştık. Arabayı Ahmet abi kullanıyordu, arkamızda iki araç daha bizi takip ederken Pars, "Çakarlar!" diye emretti ve Ahmet abi aracın ana panelinde bir tuşa bastı. Ardından yanıp sönen mavi ışıklarla trafiği yararak ilerlemeye başladık.

Pars saçlarımı yüzümden geriye iterken bacaklarımın arasında hissettiğim ıslakla aşağı doğru bakarak inledim ve Pars'ın gözleri benim gördüğüm kan lekelerini anında buldu.

"Daha erken, çok erken," diye inlerken ter içindeydim. Damlacıklar yüzümde beliriyor, boynuma akıyordu.

"Endişelenme. Ne dedi doktor? Akciğerleri geliştiren ilaçlar verdiler, doğsa bile sorun yaşamayacak."

Kocamın endişesinin benim için olduğunu koyu harelerinde görüyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. Pars, Ahmet abiye daha hızlı olması için bağırırken korna sesleri kafamın içinde delikler açıyordu.

Sancılar anbean daha şiddetli vuruyordu, artık bacaklarımı hissetmiyordum. Bedenim yorgun düşmüştü ve nefes almak bile eziyet olmaya başlamıştı.

"Pars?" dedim nefes nefese.

"Efendim." Boğulan sesi kulağıma çarptı.

"İsim düşünmedik." Her şey yolunda gittiği için vaktimiz olduğunu sanıyorduk oysa.

Saçlarımı okşarken bir eli de karnımdaydı. "Sen ne olsun istersin?" diye sordu.

Dudaklarım kıvrılırken, "Sen koy," dedim. Gözlerim kapanmak üzereydi.

"Nisan nasıl?"

Başımı salladım. "Çok, çok güzel."

Sonra her şey karardı. Pars'ın adımı söylediğini ve beni uyandırmak için sarstığını hissetsem de bacaklarımdan akın eden kan yüzünden şoka girdiğimi biliyordum. Ellerim hâlâ karnımın üzerindeyken tek istediğim Nisan'ın sağlıkla bu dünyaya gözlerini açmasıydı.

PARS

Aylardır kâbusum olan o korku ile karşı karşıyaydım. Miray acil sezaryene alınmıştı, çok kan kaybettiği için ameliyata ünitelerce kan istenmişti ve tam bir saattir içerideydiler. Kafayı yemek üzereydim. Maze omzumu sıkarken önümde kavuşturduğum ellerimle ağzıma vurarak ritim tutuyor, bir yandan bacaklarımı sallıyordum. Gerginliğim kilometrelerce öteden hissedilecek düzeydeydi.

"Kötü bir şey olsa şimdiye söylerlerdi," dedi Maze.

Ona bakmadım. Gözlerim hâlâ açılmasını beklediğim ameliyathane kapısındaydı.

"Bir sezaryen ortalama otuz dakika sürüyor Maze, bir saat oldu." Gözlerim ameliyathanenin hemen üzerindeki dijital saate kayınca ekledim: "Bir saat yedi dakika." Birden ayağa fırladım. "Ne sikim dönüyor içeride?"

Maze de ayağa kalkıp önüme geçti. "İçeride işinin ehli iki tane doktor var, bir de yanlarına demin bir çocuk doktoru katıldı. Bırak adamlar işlerini yapsın."

Parmaklarımı saçlarıma geçirip voltalar atmaya başladım.

Atlas, elinde evden Miray'ın hazırladığı hastane çantasını getirdiğinde yere çöküp hüngür hüngür ağlamak istesem de yapmadım. Onların bana ihtiyacı vardı. Sırtımı duvara yaslayıp Miray ile yaptığımız yogalardaki nefes egzersizlerini yapmaya çalıştım ama lanet olsun ki tek başımayken yapamıyordum.

O olmadan hiçbir şey yapamıyordum!

"Su, kahve bir şey alayım mı?" diye sordu Atlas. Onu omuzlarından yakaladım, bana deli görmüş gibi bakıyordu.

"Miray'a bir şey olursa, bana sık!"

"Ne?" Atlas'ın kocaman açılmış gözlerine bakarak ekledim.

"Duydun beni, ona bir şey olursa..."

Maze araya girdi. Kolumu yakalayıp Atlas'ın omuzlarından çekti. "Delirdi iyice, dinleme bunu sen."

Maze'e döndüm. "Kendim yaparım."

Gözlerimdeki o ateşi gördüğünde kafasını iki yana sallayarak cık cıkladı. Sonra başını kaldırıp Tanrı'dan medet umar gibi inledi. "Nerede deli var, bana mı gönderiyorsun?"

Ameliyathanenin kapısı açıldığında oraya koştum. Miray'ın ameliyatına giren doktor maskesini indirirken nefesimi tutmuştum.

"Öncelikle hayırlı olsun Pars Bey, çok güzel bir kızınız oldu ama doğum ani olduğu için her ihtimale karşı kuvöze aldık, birazdan getirirler."

"Karım!" dedim. "O nasıl?" Kalbim göğsümü delip dışarı çıkmak için tüm gücünü kullanıyor gibiydi.

Doktor kısa bir an yüzüme baktı, saniyeler bana eziyet ederken Maze koluma girmişti.

"Getirdiğinizde çok fazla kan kaybetmişti, rahim içeriden yırtılmış. Ani bir harekette mi bulundu?"

Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum, gök gürültüsü duydu, sıçradı. Doktor Bey karım nasıl?" diye sordum yeniden. Sabrımın tükendiği her hâlimden belli oluyordu.

"Kurtardık ama çok fazla kan kaybettiği için bu gece kendisini yoğun bakımda takip edeceğiz."

"Onu görmek istiyorum," dediğimde bana itiraz etse de dinlemeyeceğini bildiği için doktor, bana onu takip etmemi söyledi.

Ameliyathanenin uzun koridoruna girdiğimde bana doğru gelen kuvözü gördüm ve küçük kızımla karşılaştık.

Yüzü aynı annesi olsa da saçları simsiyahtı ve eldivenli elleriyle yüzünü ovuştururken oldukça rahatsız edilmiş gibiydi. İçeri elimi uzatıp küçük elini tuttum.

"Merhaba Nisan."

Sesime tepki verircesine inlediğinde gülümsedim. Maze ve Atlas kızımı teslim alırken beni az ileride bekleyen doktorun yanına gittim. İçeride çok kalmamamı tembihleyip beni giydirmeleri için hemşirelerle baş başa bıraktı. Üzerime geçirilen mavi önlüğü arkamdan bağlayıp saçlarıma geçirmem için verdikleri boneyi elime aldım ve içeri girdim.

Hâlâ bembeyazdı ama kalp atışlarını gösteren cihazda sayılar, o çok yaptığım araştırmaların sonucunda öğrendiğim kadarıyla gayet normal görünüyordu. Yanına gidip kumral

saçlarını alnından geriye ittim. Uzun kirpikleri yüzüne dökülüyordu ve bir melek gibi görünüyordu.

Parmaklarımın sırtını yanağında gezdirdikten sonra eğilip alnına bir öpücük kondurdum ve gözleri hafifçe aralandı.

Adımı inlediğinde yanına çömeldim. Böylece başımla yüzü aynı hizaya gelmiş oldu. "O iyi mi?" diye sordu. Yüzünü kapatan maske yüzünden sesi boğuktu.

"Çok iyi," dedim gözümden bir damla yaş süzülürken. "Yüzü sana benziyor ama saçları simsiyah."

Gülümsedi.

"Başardık."

Eğilip alnına bir öpücük daha kondurdum.

"Birlikte."

ÜÇ SENE SONRA

MİRAY

Ne derler bilirsiniz... İçimizde beyaz da vardır, siyah da. Kimse pirüpak değildir ama insan elbette ki iyiyi de kötüyü de kendi iradesi ve yine öğretileriyle seçmekte özgürdür. Sisli havaları birlikte sevmeyi başardığım adamla anlamıştım; ellerimi ilk kana buladığım, intikam ateşinin ruhumu esir aldığı o anda...

Ruhumun bir yanı zifiri karanlıktı. Pars benim o yanımdı. Sisli, kestirilemez ve sınır tanımayan. Benliğimi onunla keş-

federken, sadece onun eşi olmamıştım. Onun ve hükmettiği köprünün kraliçesiydim artık.

Onunla geçirdiğim ve artık benden saklamadığı o hayatın içinde yüzleşmiştim; dışarıdaki hayat güçsüzler için hiç merhametli değildi. O dengeyi sağlarken; merhametsize merhametsiz olmayı öğrenmiş, bir başka denge de ben olup çıkmıştım.

Sistemin boşlukları yüzyıllardır imparatorluklarda bile farklı güç yapılarına zemin sağlamıştı ve yine sistem boşluklarının farkındaydı. Tam da bu yüzden sistemle iş birliği yapan güç unsurları belli bir zaman sonra kendi soyut ama varlığı inkâr edilemez o imparatorluklarını kuruyorlardı. Pars'ın ailesi yıllardır o sistemin içinde bir imparatorluktu. İspat edilemez ama varlığı kuvvetle kabul gören...

Karanlığıyla zalimleri, beyazı ile güçsüzleri kuşatıyordu; o benim modern zaman süper kahramanım olmuştu. Öfkelendiğinde huysuzlaşmasını, kaşlarını çatıp homurdanmasını seviyordum. Onu zihni kaos dolu planlar yaparken yer yer yalnız bırakmayı ama bazen de yol göstericisi olmayı öğrenmiştim. Nefes alışverişlerinden ruh hâlini tahmin edebiliyordum. Dudaklarının sadece bana kıvrılmasını seviyordum. Onun sert kararlarının tek caydırıcı noktası olmayı ve onu her hâlükârda desteklemeyi, yan yana olmayı seviyordum. Gülümsemesinin gözlerine ulaşmasına neden olan kızımızla oyunlar oynamasını izlerken her seferinde kalbimi eritmeyi başarmasını, koca cüssesiyle küçücük oyun çadırının içine sıkışmaya çalışmasını ve bazı sabahlar hâlâ balayındaymışız gibi sürprizler yapıp beni şaşırtmasını seviyordum.

Bazı zamanlar onu sinirlendirmeyi ve özel günlerimde gerginliği tolere edip bana ceketinin iç cebinden en sevdiğim çikolatayı çıkarmasını...

Onu ve onunla olan her şeyi seviyordum.

Kumsala vuran deniz solumuzda rüzgârını ılık ılık estirirken, büyük tentelerle gölgelendirilmiş terasta havuz başındaydık. Sağımızda yükselen evin büyük salonu terasla iç içe tasarlanmıştı. Yılda bir ya da iki sefer yaptığımız düzenli ziyaretlerden birindeydik.

Onur ve Ahsen'in evlilik yıl dönümlerini, onlara ait adada bulunan malikânelerinde kutlamak için bir araya gelmiştik. Nisan ve Yaz, kumsalda Yaz'ın bakıcıları eşliğinde kumdan kaleler yapıyorlardı. Her sene yılın belli dönemlerini aile ilişkilerimizi sıcak tutmak için bir arada geçiriyorduk ve bu tamamen Ahsen ile benim fikrimdi. Aksi takdirde Onur ve Pars'ın kaos ya da iş dışında bir araya gelmek gibi bir nedenleri de istekleri de olmuyordu.

Yan yana geldiklerinde ise ya birbirlerini alayla iğneliyorlar ya da dışarıya karşı sessizliğe gömülüp saatlerce iş konuşuyorlardı ki şu an o anlardan birini yaşıyorduk. Onur, Pars'ın önüne serdiği haritada bir şeyler anlatırken Pars, parmakları çenesinde, derin düşünceler eşliğinde onu dinliyordu.

Ahsen artık oldukça belirgin olan karnını tutarak yanıma otururken iç çekti. "Neden bizimkiler de diğerleri gibi borsadan ya da futboldan konuşmuyorlar ki?"

Elimdeki martiniyi dudaklarıma götürürken gülümsedim. "O zaman çok sıkıcı olmaz mıydı?"

Ahsen omzunun üzerinden bana bakıp güldü. "İşte tam bir Tuna."

Güneş gözlüklerimi burnumun ucuna indirip ona imalı bir bakış attım. "Baran olmak da çok farklı görünmüyor." Başını sallarken kıkırdadı.

Ahsen karnını okşadığında, "İsim düşündünüz mü?" diye sordum. Bu sefer bebeğin cinsiyetini öğrenme işini doğuma bırakmamışlardı. Bir oğulları olacaktı ve onu daha çok bekleyeceğimizi sanmıyordum.

"Ben Pars koyayım diyorum dedim," dedi Ahsen. İçinde meyve suyu dolu bardağı ile kocasını gösterirken gözleri muziplik ile parlıyordu.

Küçük bir kahkaha istemsizce dudaklarımdan döküldü, Onur'un Ahsen'in fikrini duyduğundaki yüz ifadesi gözlerimin önünde canlanmıştı. "Eminim çok mutlu olmuştur Onur."

Ahsen başını iki yana sallarken kahkaha attı. "Alfabeden rastgele önüne gelen harflerle bir isim yaratmanın daha iyi bir fikir olacağını söyledi."

"Bak sen!" Pars'ın sesiyle bakışlarımız ona döndü. Yanıma oturup elini yırtmacımın üzerinde kalan bacağımın üzerine koyduktan sonra bakışlarını Onur'a çevirdi.

"Oğlumun dayısı Pars Tuna diye gurur duyacağına şunun yaptığına bak."

Onur arkasına yaslanırken bacak bacak üzerine attı. "Adı üzerinde benim oğlum ya hani, istediğim ismi koyarım."

Ahsen hafifçe öksürdü. "Ben de annesiyim ya hani, tek başına yapmadın."

Onur dönüp eğildi ve karısının dudaklarına bir öpücük kondurduğunda Pars başını kızların olduğu yere çevirdi. "Aile var burada!" diye uyardı. Onur hiç duraksamadı, karısını tekrar öptükten sonra, "Biz neyiz birader?" diye çıkıştı.

Pars homurdanarak ayağa kalkıp tişörtünü çıkardıktan sonra bana döndü.

"Ben yüzeceğim biraz, geliyor musun?" Görkemli bedenine bakarken elimdeki içkiye rağmen boğazımın kuruduğunu hissettim. Başımı iki yana salladım, teklif ne kadar cazip olsa da az sonra Nisan'ın uyutulması gerekiyordu.

"Nisan uyuduktan sonra," dediğimde Onur da ayağa kalktı ve tişörtünü çıkarıp karısının yanına bıraktı.

"Ben geliyorum."

Pars omzunun gerisinden ona bakarken, "Sen kilo mu aldın?" diye sataştı bu sefer.

Onur omuzlarını geriye atarak göğüs kaslarını sergiledi. Onda da çok fazla yara izi olduğunu güneşin altında parlayan bedenini görünce fark ettim.

Eski infazcı sevgili enişte m başıyla ilerideki kumsalı gösterdi.

"Koşalım bakalım kim daha atletik, görelim."

Pars alayla boğazının gerisinden gülerken Onur'u kışkırtmaya çalışıyordu. "Görelim," dedi omuzlarını geriye atarak bedenini esnetirken.

Yunan tanrılarının heykellerini sönük bırakan iki dev gibi adam kumsala doğru koşarken Nisan ve Yaz onlara bakıp kahkahalar atmaya başladı. Babalarını alkışlayıp tezahüratlar yapıyorlardı. Ahsen dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle, "Bunlar hiç büyümeyecek sanırım," diye hayıflanırken ben pürdikkat ikisinin yarışını izliyordum.

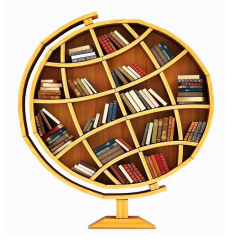
Kocamın aksine ben Onur'u seviyordum ama her türlü yarışta kesinlikle daima kocamı destekleyecektim.

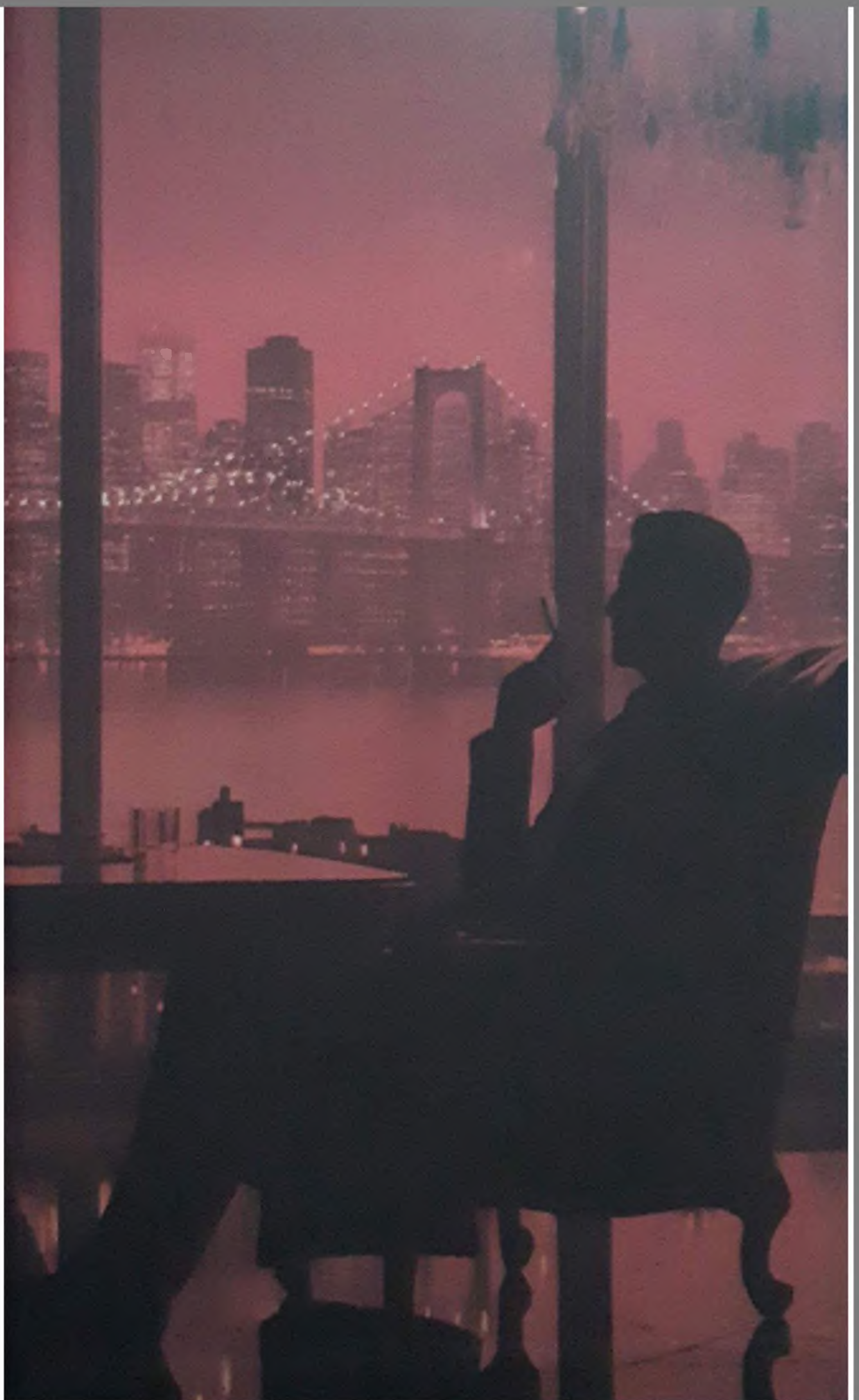
İkisi de aynı anda kendilerini suya bıraktıklarında arkama yaslanıp bardağımla Ahsen'e kocalarımızı işaret ettim.

"Berabere... Ve kesinlikle hayır, büyümeyecekler. Doksanlarına geldiklerinde bile birbirlerine bastonla sataşacaklarına eminim."★

SON

CamScanner ile tarandı